LOVE'S MAGIC

Bertrice Small

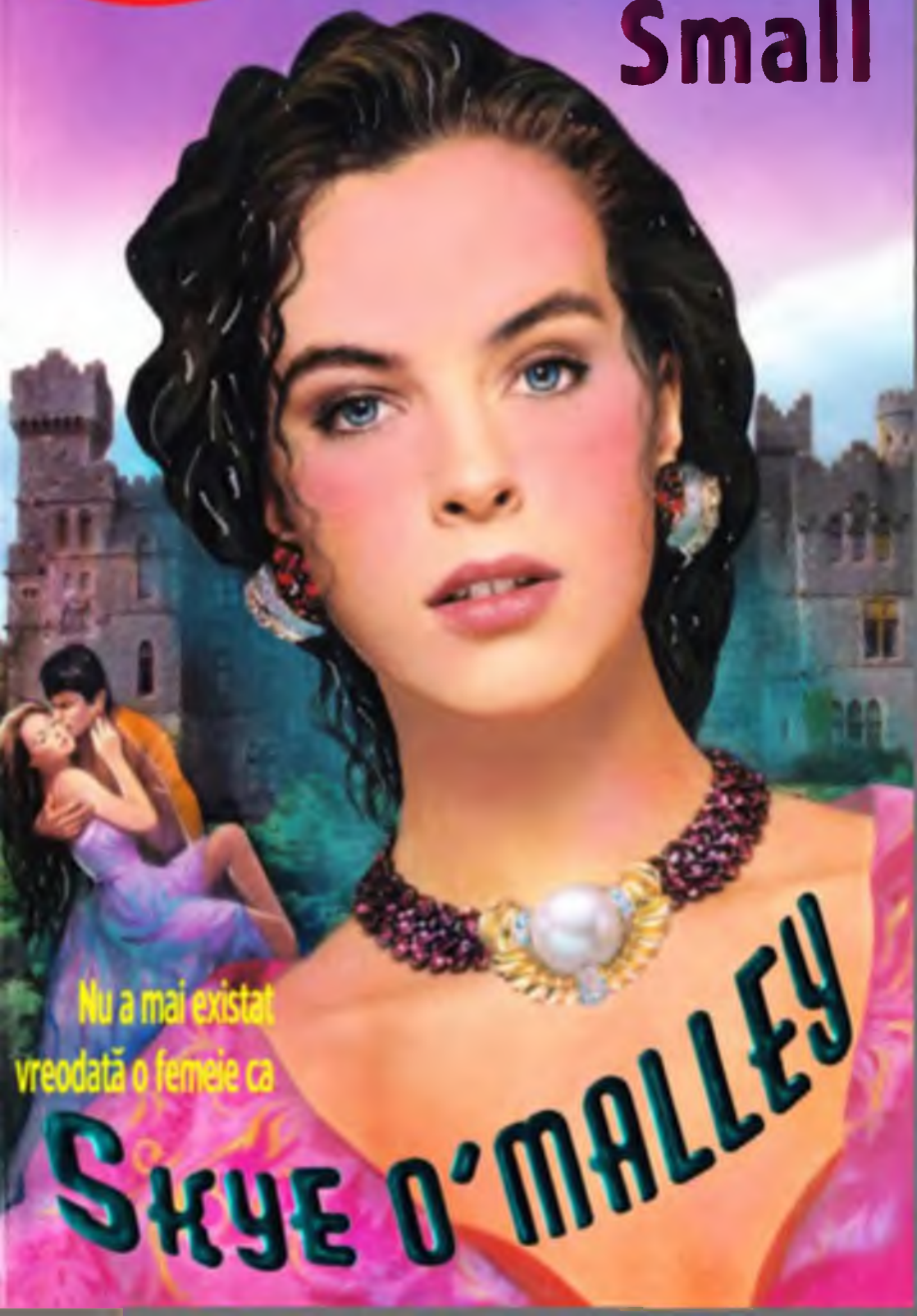

Nu a mai existat vreodată o femeie ca

SKYE O'MALLEY

EDITURA ELIS

Skye O'Malley, o tânără irlandeză cu ochi albaştri, este convinsă, la cei cincisprezece ani ai săi, că se va căsători, va avea copii şi va trăi fericită în sânul familiei până la adânci bătrâneţi. Dar soarta îi va rezerva surprize nebănuite, provocând-o continuu, transformând-o într-o femeie sclipitor de inteligentă şi puternică... dar, femeie.

De o frumuseţe senzuală, îşi va alege singură partenerii, fiind nevoită, în acelaşi timp, să se ferească de avansurile altora, într-o acerbă căutare a sufletului-pereche. Şi când această personalitate puternică intră în conflict cu regina Angliei, puteţi fi siguri că acţiunea va deveni incendiară. Iar dacă veţi crede că tumultuoasa ei viaţă s-a liniştit, veţi constata, în *„Dulcile dimineţi ale iubirii...“*, că a fost o părere greşită.

ISBN 973-9199-57-7

PREŢ 98.000 + 1.960 = 99.960 Lei

Bertrice Small

SKYE O'MALLEY

Traducere de Beatrice Kiseleff

Editura ELIS
Bucureşti
2003

Grafică copertă: Adriana Ioniță
Tehnoredactare: Claudia Dobrițoiu

2000 © by Editura Elis

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SMALL, BERTRICE
Skye O'Malley / Bertrice Small ; trad : Beatrice Kiseleff – Bucureşti ; Elis, 2003
ISBN 973-9199-57-7.
I. Kiseleff, Beatrice (trad.)

821.111-31=135.1

ISBN 973-9199-57-7

Lumea a fost distrusă,
Iar vântul
Îndepărtează ca pe cenuşă
Pe Alexandru, Cezar şi pe toţi
Care au crezut în ei;

Ţara este acoperită de iarbă:
Şi priveşte cum a ajuns Troia —
Şi chiar englezii:
poate şi ei
vor dispărea!

Poem anonim irlandez, secolul al XVII-lea sau al XVIII-lea

PROLOG

— Ce dracu' vrei să spui cu asta: că nu mai poate avea copii de aci-nainte? întrebă Dubhdara O'Malley pe fratele său.

O'Malley din Innisfana, şeful clanului O'Malley, era un tip înalt, cu membre subţiri asemenea crengilor de copac, cu pielea bronzată de soare, ochi albaştri săgetători şi păr negru în care începuseră să strălucească fire argintii.

— Voi, preoţii, predicaţi întotdeauna că scopul căsătoriei este procrearea. Ei bine, eu am făcut ceea ce propovăduieşte Biserica: am făcut copii, dar nici un băiat nu mi-a trăit! Acum îmi spui să mă opresc? Bănuiesc că nu mi-ai admite anularea căsătoriei ca să-mi pot lua o femeie cu sânge proaspăt şi sănătos. Ptiu! Îmi faci silă!

Părintele Seamus O'Malley, care părea a fi geamănul fratelui său doar că pielea lui nu era tot atât de întunecată, îl privea pe Dubhdara cu sinceră simpatie şi înţelegere. Ştia ce simţea, dar nu exista nici o rezolvare. Cumnata lui nu mai suporta o nouă sarcină. Moaşa era sigură de asta. Un nou copil ar fi răpus-o pe lady O'Malley. Ar fi fost curată crimă.

— Eşti căsătorit de zece ani, frate, rosti preotul, şi în acest timp Peigi a rămas însărcinată de zece ori. A pierdut trei copii. Naşterile acestea aproape că au ucis-o.

O'Malley se răsuci, amărăciunea inundându-i faţa colţuroasă.

— Of, făcu el, e drept că n-a reuşit de trei ori — dar toţi aceştia erau băieţi. Singurul meu băiat pe care a reuşit să-l nască viu a trăit doar atât cât să-l poţi boteza. Dumnezeu să-i odihnească sufletul neprihănit! Şi cu ce m-am ales eu? Cu şase fete! Cinci la fel de neatrăgătoare ca şi mama lor. La dracu'! Cred că de data asta...

Se plimba furios prin încăpere, nelăsând să străbată în camera cealaltă — până la femeia care zăcea, pe jumătate moartă, plângând cu amară dezamăgire — decât vorbele lui grosolane. Ea se rugase fierbinte să aibă un băiat. Dăduse câte o novenă în fiecare lună. Postise şi făcuse sacrificii, ajutându-i pe cei nevoiaşi. Şi care fusese rezultatul pioşeniei sale? Încă o fată, şi ştiuse că nu va mai putea purta niciodată fiul soţului său.

Inconştient şi furios, Dubhdara O'Malley zbiera întruna.

— De ce nu-mi poate face băieţi, Seamus? De ce? Am avut o droaie de băieţi sănătoşi de la drăguţele din ţinut, iar propria mea soţie nu-mi poate face decât fete. Mai bine s-o ia Dumnezeu, cu progenitura ei feminină cu tot!

— Dumnezeu să te ierte, Dubhdara! exclamă Seamus şocat.

— Cât despre mine, o voi lua de la început, aşteaptă să vezi, Seamus. Aşteaptă! N-o să supravieţuiască! Nu! Nu voi înceta să încerc. *Trebuie* să am un fiu legitim! *Trebuie*!

— O s-o laşi din nou însărcinată, Dubh, şi va muri. Biserica este împotriva ta. Asta ar fi o crimă deliberată, pentru că eu te-am prevenit ce se va întâmpla dacă va mai rămâne [illegible] zis că era gata să moară. Mititica pe care a născut-o este sănătoasă şi vânjoasă, slavă Domnului.

O'Malley scoase un sunet dispreţuitor.

— Cum o s-o botezăm, Dubh? îl încurajă preotul.

— Să-i zicem Skye, după locul de unde vine mama ei, răspunse O'Malley. Sora ei mai mare, Moire, îi poate fi naşă.

— Are nevoie şi de un naş, frate.

— Tu o să fii naş, Seamus. Şase fete este prea mult să le dai zestre, aşa că intenţionez ca pe Skye O'Malley să o încredinţez Bisericii. Biserica va lua o parte mai mică, aşa că este potrivit ca o viitoare călugăriţă să aibă drept naş un preot.

Seamus O'Malley dădu din cap satisfăcut. Era şi timpul ca fratele lui să închine Bisericii o fată. Dar, privind pentru prima dată mai atent la noua lui nepoată, fu imediat sigur că nu aceasta era fata pe care o va trimite Dubh la mănăstire. Celelalte cinci nepoate ale sale erau, aşa cum spusese tatăl lor, urâte. Cu părul lor castaniu şters, cu ochii cenuşii spălăciţi, parcă erau nişte vrăbiuţe.

Dar copilul ăsta era o pasăre a paradisului. Pielea ei era albă, ochii de un albastru minunat, ca apele din larg, şi capul îi era deja acoperit cu bucle negre ca ale tatălui său.

— Nu, îşi spuse Seamus O'Malley încet, doar pentru el, tu nu eşti material pentru mănăstire, Skye O'Malley!

Şi zâmbi în jos către prunc. ***Dacă nu ne înşală aşteptările, frumuseţea ei îi va asigura o partidă bună. Biserica ar fi încântată să accepte o O'Malley mai puţin spectaculoasă, una a cărei dotă ar putea fi împlinită din averea surorii sale, Skye.***

A doua zi, Skye O'Malley a fost botezată în capela familiei. Mama ei, încă slăbită după naştere, nu a fost de faţă, dar tatăl şi cele cinci surori mai mari au fost. Moire, în vârstă de zece ani şi cea mai mare dintre fete, a devenit naşa lui Skye. Cu ochişori curioşi priveau Peigi — de nouă ani, Bride — de şapte, Eibhlin — de patru, şi Sine — de optsprezece luni.

Când Seamus O'Malley a turnat apa sfinţită pe capul copilului, Skye nu a plâns ci a chicotit şi, pentru prima dată, Dubhdara O'Malley a privit spre noua sa fiică plin de interes.

— Aşa, zise el îngustându-şi ochii albaştri apreciativ, nu te temi de apă? Ei bine, eşti o adevărată O'Malley atunci. Poate că nu am să te închin Bisericii, totuşi. Ce părere ai, părinte Seamus?

— Cred că nu, frate, răspunse părintele zâmbind. Poate că alta ar fi mai potrivită, şi poate că ar avea şi o adevărată vocaţie. Timpul va decide, Dubh. Timpul va decide.

O'Malley a cuibărit-o pe Skye în culcuşul braţului său şi fetiţa a chicotit mulţumită înainte de a închide ochii pentru a adormi.

În timp ce O'Malley a părăsit capela împreună cu fratele său, cu cele cinci fete mai mari venind în urma lor, el nu a renunţat să-şi ţină pruncul în braţe. Legătura dintre Skye şi tatăl ei se produsese. Când laptele lui Peigi O'Malley a secat, el însuşi a căutat o doică sănătoasă.

Şase luni mai târziu Dubhdara O'Malley a plecat într-o expediţie pe mare care avea să-l ţină câteva luni departe de Irlanda.

Scandalizându-l pe fratele lui, preotul, el a luat-o pe Skye şi pe doica acesteia, Megi, cu el.

— Eşti ruşinea familiei, Dubhdara O'Malley! Ce dracu' va zice lumea despre Megi? Şi, de parcă asta n-ar fi destul, mai pui în pericol şi viaţa copilului! Nu vreau să păţească ceva Skye, urlă iubitorul unchi.

— Tacă-ţi fleanca, Seamus! Nu-i fac nici un rău lui Skye. A fost deja cu mine pe mare o zi, două. Îi place pe vasul meu. Ca şi lui Megi. I-aş pune viaţa lui Skye în primejdie dacă nu aş lua-o cu mine. Laptele lui Megi este mai bun decât cel de capră, care ar fi singura alternativă.

— Şi presupun că o să negi că o să te culci cu Megi.

— Nu neg. Ştii că îmi place confortul.

Preotul îşi aruncă mâinile către cer a disperare. Nu putea face nimic cu fratele lui. Dubhdara era cel mai viril bărbat pe care-l cunoştea. *Orice rău e spre bine,* gândi el. *Cel puţin biata Peigi va scăpa de pofta soţului ei cât va fi pe mare.*

În vara anului 1541 O'Malley a navigat în largul insulei Innisfana, în mările vestice. Aceasta a fost prima din numeroasele călătorii ale lui Skye. A făcut primii paşi ţinându-se cu greu pe picioare, pe puntea vasului tatălui său. Dinţii ei de lapte au lăsat urme pe timona corăbiei. În timp ce Megi se ghemuia în cabina sa, luptând cu răul de mare şi rugându-se să nu piară, Skye O'Malley bătea din mânuţe şi râdea pe timp de furtună.

Copilul a început să umble, apoi a devenit o fetiţă. Dubhdara O'Malley era stăpânul mărilor din jurul Irlandei. El avea multe corăbii şi mai multe sute de oameni subordonaţi. Skye a devenit moştenitoarea lui binecunoscută şi preferata asprilor marinari. Era răsfăţată şi alintată de toţi. Aproape că nu-şi cunoştea mama şi surorile, şi nu avea timp sau răbdare pentru ele şi vieţile lor anoste.

În primăvara anului 1551 mama lui Skye a murit. Unchiul ei, Seamus, a insistat ca Skye să rămână acasă şi să înveţe treburile gospodăreşti, ca să poată face faţă unei căsătorii. După cum îi sublinia preotul fratelui său, soţul lui Skye avea să aprecieze mai mult o soţie care îşi va conduce bine casa decât una care ar putea naviga pe ceaţă. Împotriva voinţei sale, O'Malley o trimise pe Skye acasă să înveţe cum să devină o *lady.*

Mânioasă că fusese luată de pe marea ei iubită, Skye le-a făcut surorilor sale mai mari, care erau măritate, zile fripte. Dar învăţa orice imediat, ca să împlinească dorinţa lui Dubhdara O'Malley. Trebuia să înveţe arta de a fi femeie.

Aşa cum dorise tatăl ei, Skye îşi împlinise datoria. La câteva luni după căsătoria surorii sale mai mari, Sine, Skye învăţase deja arta gospodăriei şi urma să se căsătorească şi ea.

Dar, deşi îşi însuşise arta de a fi gospodină, nu devenise o femeie supusă.

Skye O'Malley nu se putea încadra în această categorie.

Partea întâi

Irlanda

1

Era o zi obişnuită de început de vară din anul 1555. Malurile stâncoase şi înverzite ale insulei Innisfana, prăvălindu-se în adânca mare albastră înspumată, străluceau la gura golfului O'Malley. Locuitorii irlandezi din regiune o numeau „vreme englezească", şi aceasta era aproape singurul lucru englezesc pe care-l aprobau. Adia o briză uşoară şi pe cerul senin pescăruşii şi rândunelele-de-mare pluteau graţios, iar strigătele lor se armonizau cu valurile ce se spărgeau de ţărm.

Castelul O'Malley se profila măreţ la orizont, o clădire tipică, din piatră întunecată, cu turnuri. Înălţându-se pe mai multe etaje, domina cu toate ferestrele peisajul marin. Dincolo de şanţul cu apă se întindea grădina de trandafiri, plantată de răposata lady O'Malley. După moartea sa, care survenise cu patru ani în urmă, grădina fusese îngrijită de actuala lady O'Malley. În plină floare acum, era o feerie de galben, roz, roşu şi alb, fundalul perfect pentru nunta celei mai tinere dintre fete.

În salonul principal, cele cinci fiice mai mari ale familiei O'Malley sporoväiau vesele cu frumoasa lor mamă vitregă, în timp ce brodau trusoul miresei. Acum fiecare avea casa ei proprie şi se întâlneau numai la ocazii speciale.

Semănau şi acum, ca şi atunci când erau copii. De înălţime mijlocie, dolofane ca nişte potârnichi, erau tipul de femeie care-i ţine de cald bărbatului în nopţile reci. Toate aveau pielea deschisă la culoare, cu o nuanţă de piersică în obraji, ochi cenuşii şi păr şaten deschis, lung şi drept. Nici una dintre ele nu era frumoasă, dar nici urâtă.

Cea mai mare, Moire, avea douăzeci şi cinci de ani, şi era căsătorită de doisprezece ani. Era mamă a nouă copii în viaţă, dintre care şapte erau băieţi. Moire se bucura de bunăvoinţa tatălui ei. Bride, de douăzeci şi unu de ani, era căsătorită de opt ani, şi avea doar patru

copii, dintre care doi băieţi. Dubhdara o tolera pe Bride, şi o îndemna mereu să fie mai productivă.

— Semeni, mai mult decât celelalte, cu mama ta, spusese el ameninţător.

Eibhlin, de optsprezece ani, era singura care avea chemare religioasă. Era atât de liniştită încât nu i-au pus niciodată la îndoială pietatea, până când băiatul cu care ar fi trebuit să se mărite decedase de pojar cu puţin înainte să împlinească douăzeci de ani. Cum O'Malley se gândea la alt ginere, Eibhlin l-a rugat să-i permită să intre la mănăstire. Ea îşi dorea sincer această viaţă. Deoarece unchiul ei Seamus, acum episcop la Murrisk, fusese de faţă la discuţie, Dubhdara O'Malley a fost nevoit să-şi dea consimţământul. Eibhlin intrase la mănăstire la treisprezece ani şi acum tocmai depusese jurământul final.

Sine avea şaisprezece ani, era căsătorită de trei ani, şi mamă a unui băiat. Era însărcinată în opt luni dar nu trebuia să lipsească de la nunta lui Skye.

Surorile căsătorite erau îmbrăcate în haine croite simplu — rochii largi de mătase, cu mâneci clopot şi răscroite la gât. Moire era în albastru, Peigi în roşu, Bride în violet şi Sine în galben-auriu. Eibhlin era singura care făcea notă discordantă prin aspectul sumbru al îmbrăcăminţii. Sobrietatea hainei sale negre de in era îndulcită doar de baveta albă rectangulară, scrobită, pe care se odihnea crucifixul de argint. Talia măicuţei era legată cu un şnur de mătase împletită, tot neagră, din care atârnau două capete spre tivul fustei. Un capăt, înnodat în trei noduri, simboliza Sfânta Treime. Celălalt, înnodat în acelaşi fel, simboliza stările de sărăcie, castitate şi obedienţă. În contrast izbitor, surorile ei purtau la mijloc lanţuri din aur sau argint, de care atârnau mătăniile, o cutie cu ace, o oglindă, sau, pur şi simplu, cheile gospodăriei.

Această adunare era prezidată de a doua soţie a lui Dubhdara O'Malley. Anne era de aceeaşi vârstă cu fiica ei vitregă, Eibhlin; însărcinată şi ea cu cel de-al doilea copil, ca fiica ei vitregă, Sine. Anne era o femeie frumoasă, cu bucle castanii, ochi căprui, având o fire blândă şi sensibilă. Rochia ei de mătase avea nuanţa închisă a

vinului şi avea aceeaşi croială cu ale fiicelor sale vitrege, iar pe decolteul plisat purta un şirag dublu de perle veritabile. Nici una dintre fiicele O'Malley nu avea nimic împotriva căsătoriei tatălui lor cu Anne, plăcând-o foarte mult. Toată lumea o îndrăgea.

Timp de nouă ani după naşterea lui Skye, Dubhdara O'Malley ascultase de ordinul fratelui său şi nu mai intrase în patul soţiei sale. Nu voia s-o ucidă pe Peigi. Eliberată de sarcinile din fiecare an, Peigi se întremase şi chiar înflorise. Apoi, într-o noapte, Dubhdara sosise acasă după o lungă călătorie. Era târziu. Nu avea o amantă la îndemână şi nu se afla nici o tânără servitoare prin preajmă. Băuse şi se băgase în patul soţiei sale. După nouă luni, Peigi murise dând naştere mult-aşteptatului fiu, născut la 29 septembrie şi botezat Michael. Băieţelul avea acum aproape şase ani.

După un timp aproape indecent de scurt, O'Malley şi-a luat a doua soţie, o fată de treisprezece ani. La nouă luni de la ziua nunţii, Anne dăduse naştere lui Brian, iar după un an, lui Shane; iar apoi lui Shamus. Spre deosebire de umila sa predecesoare, Anne O'Malley era sănătoasă şi inteligentă. „Copilul acesta va fi ultimul", îi spusese cu fermitate soţului său. „Va fi tot un băiat", îl asigurase ea. Cinci fii îi asigurau din plin imortalitatea după care tânjea.

O'Malley râsese şi o bătuse vesel pe spate. Fiicele lui interpretaseră aceasta fie că era îndrăgostit lulea, fie că se potolise cu vârsta. Dacă mama lor ar fi îndrăznit să spună aşa ceva, ar fi fost bătută măr. Dar Anne O'Malley era mama fiilor lui.

Moire ridică ochii de pe broderie ca să privească încântată prin salon. Nu fusese niciodată atât de plăcut pe vremea mamei sale — biata nefericită, ea îşi petrecuse viaţa mai mult în camera sa. Pardoseala din piatră era acum mereu bine măturată. Suportul din stejar era lustruit, având o nuanţă aurie, reflectând marele candelabru de argint cu lumânărelele sale din ceară curată. Marele grătar de alamă al căminului era plin de butuci enormi, pregătiţi să fie aprinşi la lăsarea serii. În spatele mesei înalte, se răsfăţa un goblen nou înfăţişându-l pe Sfântul Brendan. Călugărul, conducându-şi corabia prin mările vestice, pe fondul unui cer albastru, fusese schiţat de Anne şi lucrase la el aproape în fiecare seară de când se căsătorise.

Îl făcuse din dragoste, pentru că a doua lady O'Malley nu numai că îşi iubea marele şi înţeleptul ei soţ, ci şi copiii şi casa lor.

Ochii Moirei se luminaseră la vederea marilor boluri de porţelan pline cu trandafiri. Parfumul lor înţepător şi condimentat umplea camera cu o mireasmă exotică. Moire se adresă Annei:

— Bolurile sunt noi?

— Da, veni răspunsul. Tatăl tău le-a adus din ultima sa călătorie. Este atât de bun cu mine, Moire!...

— De ce n-ar fi? întrebă Moire. Şi tu eşti bună cu el, Anne!

— Unde este Skye? le întrerupse Peigi.

— Afară, călăreşte cu tânărul Dom. Mă surprinde că tatăl vostru îşi doreşte atât de mult această logodnă. Nu se potrivesc deloc.

— Au fost promişi unul altuia din leagăn, exclamă Moire. N-a fost uşor pentru *papa* să ne găsească la toate soţi, pentru că nici una dintre noi nu a avut dotă mare. Căsătoria lui Skye cu moştenitorul lui Ballyhennessey O'Flaherty este cea mai bună partidă dintre toate.

Anne clătină din cap.

— Mă tem de partida aceasta. Sora voastră este foarte independentă.

— Asta-i numai din cauza lui *papa* care a râzgâiat-o, zise Peigi. Ar fi trebuit să se căsătorească la treisprezece ani, ca noi. Dar Skye n-a vrut. Întotdeauna a lăsat-o să facă doar ce a vrut ea!

— Nu-i adevărat, Peigi, o dojeni Eibhlin pe sora ei. Anne are dreptate când spune că Skye şi Dom nu se potrivesc. Skye nu are temperamentul nostru. Noi semănăm cu mama, iar ea seamănă cu *papa*. Dom nu este destul de puternic şi de sensibil ca să-i poată fi bărbat.

— Ia te uită câte poate şti o micuţă călugăriţă despre natura umană! zise ironic Peigi.

— Chiar ştiu, replică Eibhlin calm. Unde crezi că-şi descarcă bietele femei din districtul meu nefericirea, Peigi? Cu siguranţă nu la preot! El le spune că este datoria lor de creştine să se lase violate de soţii lor! Ca apoi să le găsească vinovate şi să le pună să facă penitenţă.

Surorile o priveau şocate, iar Anne începu să râdă.

— Eşti mai curând o răzvrătită decât o femeie sfântă, fata mea.

— Ai dreptate, Anne, suspină Eibhlin, şi asta mă nelinişteşte. Totuşi, se pare că nu mă pot schimba.

— Nu este niciodată simplu să fii femeie, rosti Anne cu înţelepciune, indiferent ce rol ţi-ai ales să joci în viaţă.

Cele două tinere îşi zâmbiră cu profundă înţelegere. Apoi tresăriră auzind gălăgie la uşa holului de sub salon. Cum zgomotul se apropia, surorile O'Malley se priviră cu înţeles. Recunoscuseră glasurile lui Dom O'Flaherty şi al surorii lor, Skye.

Când cei doi tineri s-au năpustit în salonul principal, Anne a fost din nou izbită de frumuseţea lor. Nu mai văzuse niciodată două fiinţe atât de perfecte din punct de vedere fizic şi, probabil, de aceea insista soţul ei să-i unească. Anne se înfioră de teamă.

Dom O'Flaherty îşi aruncă mănuşile de călărie pe o masă. La cei optsprezece ani ai lui era de statură mijlocie, zvelt, cu braţe, mâini şi picioare frumos modelate. Avea un minunat păr auriu buclat, tuns scurt, şi ochi albaştri ca cerul. Barba îngrijită îi încadra ovalul sculptural al feţei. Din cauza mâniei, pielea lui deschisă la culoare era acum neplăcut marmorată cu roşu. Frumosul lui chip, cu nasul lung şi drept şi buze subţiri, era contorsionat de furie.

— Este indecent! strigă el la Skye. Este indecent şi lipsit de modestie pentru o fecioară să călărească bărbăteşte un animal! Doamne, Skye! Când vom fi căsătoriţi, voi avea grijă să încaleci corepunzător un armăsar. Cum o fi putut tatăl tău să te lase să călăreşti bruta aia mare şi neagră, nu pot să înţeleg!

— Ai pierdut, Dom, veni replica rece. Ai pierdut şi, cum faci mereu de când eram copii, încerci să te răzbuni ca să te descarci. Vrei să-ţi spun eu ce să faci cu blestematul tău de armăsar?

— Skye! răsună vocea ameninţătoare a lui Anne O'Malley.

Fata privi spre mama ei vitregă, apoi râse.

— Ei, bine, Anne, consimţi ea drăgălaş. Voi încerca să mă stăpânesc. Dar, Dom O'Flaherty... ascultă-mă bine. Finn este calul meu, l-am crescut de când era mânz şi îl iubesc. Dacă vrei să fim fericiţi în căsnicie, trebuie să accepţi asta, pentru că n-am nici o intenţie să-l schimb cu un cal de lemn doar ca să-ţi satisfac mândria de mascul.

Şi, în timp ce logodnicul ei spumega, Skye a făcut semn unui servitor să aducă nişte vin. Ca şi cum s-ar fi gândit să comande ceva şi pentru Dom. Trântindu-se pe un scaun, acesta o privea încruntat, dar în acelaşi timp ochii i se plimbau pe trupul ei, gândindu-se cât era de frumoasă în costumul de călărie din mătase verde-închis şi constatând că tânjea de dorinţa de a o poseda.

La cincisprezece ani, Skye O'Malley era pe cale să împlinească promisiunea de inegalabilă frumuseţe care se lăsase bănuită încă de la naştere. Era la fel de înaltă ca logodnicul ei, tot ca el de frumos proporţionată, cu o talie subţire, cu şolduri uşor rotunjite şi cu sânii mici dar plini. Chipul era în formă de inimă, iar ochii aveau culoarea mării, uneori de un albastru pur, alteori cu o nuanţă verde. Franjuraţi cu gene lungi, negre ca abanosul, care-i mângâiau fragezii obraji rozalii. Nasul era subţire, uşor ridicat la vârf. Buzele roşii erau seducătoare, cu buza inferioară plină, iar când râdea se iveau dinţii mici, de un alb strălucitor. Pielea era ca spuma laptelui şi părea şi mai deschisă în contrast cu părul negru, cu sclipiri albastre, care i se revărsa bogat pe umeri.

Îl excita la culme pe Dom deşi, după toate aparenţele, pe ea nu o prea interesa persoana lui. Prefera să galopeze pe armăsarul acela mare şi negru al ei cu o viteză nebună prin ţinut sau să navigheze cu tatăl său. Această constatare era un şoc pentru mândria lui.

Dom O'Flaherty nu era obişnuit cu indiferenţa sexului frumos. Femeile erau nebune după el, iar el era foarte mândru de aventurile sale sexuale.

Dom încercă să se consoleze la gândul că, odată aflată în patul lui, va fi repede îmblânzită. ***Fecioarele temperamentale se transformă în general în iubite pasionale.*** La acest gând îşi umezi buzele şi sorbi dintr-o înghiţitură vinul. Nu putea accepta să fie dispreţuit de partenera lui.

Dom O'Flaherty se va îngrăşa la maturitate, hotărî Skye.

Se auziră din nou zgomote la uşa de jos. Anne O'Malley se ridică în picioare cu un zâmbet.

— S-a întors tatăl vostru, zise ea veselă.

În salon s-au năpustit doi câini-lupi mari, mai mulţi setter şi un terrier vânjos. Unul dintre câinii-lupi a alergat la Anne şi i-a lăsat la

picioare două punguţe de catifea. Aplecându-se, lady O'Malley a cules punguţele şi, dezlegându-le, a turnat conţinutul uneia dintre ele în căuşul palmei. A rămas încremenită la vederea safirelor şi diamantelor din palma ei.

— Sfântă Fecioară! spuse ea cu glas sugrumat.

Dubhdara O'Malley chicotea încântat din pragul uşii.

— Îţi plac deci, scumpo? Este o garnitură de cercei şi inel.

— Dacă-mi place? Vai, Dubh, este cel mai frumos lucru pe care l-am avut vreodată! De unde...

— Galionul portughez, la o manevră greşită, s-a avariat în apropiere de coastă. Am ajuns tocmai la timp ca să salvăm căpitanul de jefuitori. Ne-a fost recunoscător.

Anne nu mai spuse nimic, dar citise printre rânduri. Era evident că soţul ei şi echipajul acestuia se bătuseră cu prădătorii de coastă pentru posedarea galionului avariat. O'Malley erau de secole piraţi. Acesta era modul lor de viaţă. Fără îndoială, căpitanul nefericitei nave împreună cu supravieţuitorii echipajului său erau închişi acum în donjonul de jos, unde vor petrece următoarele câteva luni în aşteptarea răscumpărării. Anne ridică din umeri şi îşi spuse în sinea ei că asemenea lucruri nu o priveau.

— Şi unde-i fetiţa mea? întrebă O'Malley.

— Aici, *papa*, spuse Skye, înaintând către el.

Văzându-i îmbrăcămintea, se încruntă dezaprobator.

— Iar ai călărit bărbăteşte, păpuşico.

— Nu mă cicăli, *papa*. Doar tu m-ai învăţat şi, pur şi simplu, nu pot să galopez stând pe o latură. Este nefiresc.

O'Malley ridică dintr-o sprânceană.

— Şi trebuie să galopezi? Nu poţi merge la trap? Trebuie să te gândeşti la copilul lui Dom pe care-l vei purta în curând, păpuşico.

Ea ignoră ultima remarcă a tatălui său.

— Ai încercat să mergi vreodată la trap cu un picior atârnând peste oblânc, *papa*? Ultima dată am încercat şi m-am ales cu vânătăi pe tot...

— Skye, avem oaspeţi!

Atenţia ei se îndreptă pentru prima dată spre bărbatul de lângă tatăl său.

— Domnule, îl auzi pe tatăl ei spunând, aceasta este fiica mea cea mai mică, Skye, care va fi în curând mireasa tânărului O'Flaherty. Skye, acesta este Niall, lord Burke, moştenitorul lui MacWilliam.

— *Niall an iarain*, Niall de Fier, rosti ea încet.

Era visul de dragoste a jumătate din fecioarele Irlandei.

— Văd că reputaţia mi-a luat-o înainte, lady Skye.

— Este un fapt cunoscut că eşti „Căpitanul Răzbunării" şi conducătorul acelor raiduri îndrăzneţe împotriva englezilor care trăiesc în perimetrul Dublinului. Bineînţeles că nimeni nu îndrăzneşte să te acuze de asta.

— După cum văd, lady, nu te temi de mine, murmură el, fixând-o cu privirea până ce o făcu să roşească.

Glasul lui era adânc şi sigur, dar mângâietor ca o catifea fină. Ea se înfioră. Îşi ridică privirea spre ochii lui argintii, şi îşi închipui că la mânie deveneau mai reci decât Marea Nordului, dar în vâltoarea pasiunii probabil că erau mistuitori. La aceste gânduri nesăbuite, obrajii i se îmbujorară de vinovăţie. Ochii lui străluciră, ca şi cum i-ar fi citit gândul.

Îi ridică mâna la buze iar ea se abţinu să nu şi-o retragă brusc, pentru că buzele lui îi arseseră carnea ca jarul. ***Sfântă Fecioară, este mult mai rafinat ca Dom, şi e doar cu zece ani mai mare decât mine.***

— *My lord*, bine aţi venit în Innisfana, murmură ea politicos.

Doamne Sfinte! Vocea asta răguşită şi sugrumată este a mea? Şi pentru ce mă fixează Anne atât de insistent?

Cuvintele tatălui ei o readuseră la realitate:

— Asta este pentru zestrea ta, păpuşico, spuse el, întinzându-i o minunată colecţie de rubine montate în aur. Un lanţ, cercei, brăţări, un inel şi un ornament pentru păr.

Skye luă bijuteriile în mână şi, mulţumindu-i tatălui său, părăsi salonul.

La dracu'! se gândi Anne O'Malley. ***Este atrasă de Niall. Şi de ce nu? Pentru ce nu ar însoţi-o Dubh cu un om puternic şi pătimaş ca lord Burke decât cu frivolul O'Flaherty?***

Skye a urcat treptele scării spre camera sa cu demnitate, după cum spera ea. Era surprinsă că se mai putea mişca, pentru că picioarele îi tremurau. Era buimăcită, dacă nu chiar speriată, de reacţia sa faţă de lord Burke. Nu se gândise niciodată să rămână fată bătrână, dar nu-şi închipuia, totuşi, că ar putea avea o asemenea reacţie faţă de un bărbat.

Nu-l mai văzuse niciodată pe Niall Burke, deşi escapadele lui militare şi romantice deveniseră legendare. Aşa cum îndrăznise să spună, cu glas tare, cu câteva minute mai înainte, el era cunoscut ca vestitul „Căpitan al Răzbunării", care produsese dezastre englezilor şi aliaţilor acestora irlandezi ori de câte ori simţise că politica lor nu servea intereselor Irlandei.

„Căpitanul Răzbunării" pretindea mari despăgubiri de la stăpânii englezi care-i tratau rău pe supuşii lor, băştinaşii irlandezi. Odată, ca răzbunare, făcuse dragoste cu fiica unui nobil englez care avea proprietăţi în Irlanda. Aflând planul castelului de la prostuţa îndrăgostită, „Căpitanul Răzbunării" a jefuit trezoreria şi a folosit rezervele nobilului ca să plătească taxele unor familii irlandeze sărăcite. Englezii au acceptat banii şi au dat chitanţe pentru ei. Când a fost descoperită înşelătoria, era prea târziu ca să se mai poată face ceva, iar englezii spumegau de mânie neputincioasă. Fără îndoială că bănuiau legătura dintre „Căpitanul Răzbunării" şi Niall, lord Burke. Dar ce puteau face? Politica Londrei era ca stăpânirea din Mid-Connaught să nu se împotrivească.

Liniştită acum în camera ei, privea cum Molly, camerista, îi pregătea baia. Molly credea că lady Skye se spală prea mult, dar trebuia să admită că stăpâna ei mirosea mai frumos decât toate doamnele pe care le cunoştea. Îi luase hainele de călărie, le periase şi le pusese în şifonier. Skye îşi scosese singură lenjeria, îşi ridicase părul prinzându-l cu un ac şi intrase în cadă.

Apa caldă i-a făcut bine. Skye a luat alene săpunul parfumat, apoi s-a spălat pe faţă. ***Niall Burke. Niall Burke.*** Era atât de înalt!... Se îmbrăca după moda engleză, cu ciorapi pestriţi şi pantaloni strânşi pe picior, asortaţi. Îşi imagina muşchii jucându-i sub catifeaua verde. Deodată se întrebă cum s-ar simţi dacă ar fi zdrobită sub pieptul lui

puternic şi, spre ruşinea ei, sfârcurile sânilor mici se întăriră, ieşind deasupra apei.

Ce se întâmplă cu mine? Nu se gândise niciodată la asemenea lucruri. Ştia atât de puţin despre ceea ce se petrecea între bărbaţi şi femei, iar Dom nu-i trezea astfel de gânduri, pentru simplul fapt că-i repugna.

Molly a luat prosopul din mâinile lui Skye şi a început să o şteargă. Abia o acoperise cu o *robe de chambre* de mătase când se auzi o bătaie în uşă; făcu o reverenţă grăbită şi-l lăsă să intre pe Dom.

El pătrunse agale pironind-o cu o privire lascivă pe viitoarea lui soţie, al cărei trup tânăr era scos în evidenţă de rochie.

— Am să te părăsesc pentru câteva zile, Skye. Sir Murroagh a trimis după mine. Dar mă voi întoarce la timp pentru nuntă.

Inima lui Skye tresări. ***El va fi plecat, iar Niall va fi aici!***

— Du-te cu Dumnezeu, Dom, rosti ea dulce.

O clipă se lăsă o linişte grea, apoi Dom înaintă şi o trase pe sortita lui în braţe.

— Nici un sărut, scumpo? Mă trimiţi la drum fără nici o dovadă de afecţiune?

— Nu suntem încă soţ şi soţie, Dom. Nu trebuie să te sărut.

— Nu trebuie? explodă el. Christoase, Skye, nu face pe mironosiţa! Peste câteva zile va trebui să faci ceva mai mult decât să mă săruţi!

La dracu', este atât de ispititoare, mirosind a parfum şi caldă cum e, abia ieşită din baie! Se simţea invadat de dorinţă. Îi căută gura, dar ea se smulse de lângă el.

— Nu!

Ochii lui albaştri se îngustară de mânie, dar apoi izbucni în râs:

— Bine, scumpo. Dar în scurt timp mă vei ruga tu să te sărut.

Îi făcu o plecăciune dispreţuitoare, apoi se întoarse şi părăsi camera. Ea ridică din umeri.

— Ah! scânci Molly. Este un bărbat pătimaş, lady! Are multă experienţă la pat şi asta-i bine pentru un bărbat!

— Taci, proasto! o repezi Skye. În loc să sporovăieşti despre logodnicul meu, adu-mi rochia de catifea roşie. Vreau s-o îmbrac în seara asta şi să-mi pun rubinele pe care mi le-a dăruit *papa*.

Molly a alergat să-i împlinească porunca şi a strâns-o în corsetul cu panglici care-i împingea frumoşii sâni în sus, încât păreau să străpungă bluza roz. Mânecile transparente aveau dungi aurii. Skye îşi trase cu grijă ciorapii pe picioarele frumos modelate. Şi ei erau tot din mătase roz, brodaţi cu fir auriu. După mai multe jupoane, a urmat rochia. O creaţie frumoasă, din cea mai fină catifea, cu fustă lungă în falduri.

Având grijă să nu-şi şifoneze fustele, Skye s-a aşezat în faţa oglinzii ca Molly să-i perie părul negru până când a început să scânteieze cu sclipiri albăstrui. Nu i se permisese să-l poarte strâns până după căsătorie. Aceasta fusese o sursă de nemulţumire pentru Skye, mai ales când se ducea pe mare, dar tatăl ei fusese ferm – putea să şi-l împletească, dar cozile trebuia să le poarte pe spate.

— Nici o fată O'Malley nu şi-a strâns părul.

Trebuia să admită că părul ei lung şi ondulat era frumos. Mai ales acum, când Molly îi aranjase pe cap o tocă micuţă din dantelă aurie cu violet. Skye îşi puse colierul de rubine la gât şi studie efectul. Marile pietre străluceau tulburător pe pielea moale şi albă a pieptului său dezgolit, iar când îşi ţinu respiraţia observă surprinsă că sânii se bombau provocator sub rubinele strălucitoare. Ornamentul de păr putea fi dat deoparte până când va purta părul strâns, dar îşi puse cerceii, brăţara şi inelul. Strecurându-şi picioarele în pantofii roşii de catifea, se ridică.

— Doamne, domnişoară, şopti Molly, n-aţi fost niciodată atât de frumoasă! Ce păcat că nu e aici şi domnul Dom să vă vadă. Puteţi scoate din minţi un bărbat.

Skye râse, satisfăcută:

— Chiar crezi asta, Molly?

Şi în sinea ei se întreba dacă l-ar putea înnebuni pe lord Burke. Fremăta de teama şi încântarea aşteptării. Ieşi în fugă pe uşă, ciocnindu-se de frumoasa sa mamă vitregă.

— Doamne, Skye, râse Anne O'Malley, dacă vrei să faci impresie asupra celor din salon, trebuie să-ţi faci o intrare impozantă... lunecând uşor... cam aşa, draga mea.

Şi îi făcu o demonstraţie.

— Scuză-mă, Anne, sper că nu te-am lovit, nu-i aşa?

— Nu, dragă. Stai puţin să te privesc. Sfinte Dumnezeule, ce frumoasă eşti! Dacă te-ar vedea acum tânărul Dom...

— Nu vreau să mă mărit cu el, Anne! se strâmbă Skye.

— Ştiu, draga mea, şi te înţeleg.

— Te rog, Anne, te rog, vorbeşte tu cu *papa*, o să te asculte. Face orice pentru tine!

— Bine, Skye, o să încerc. Ştii că o voi face. Dar nu va fi de nici un folos. Tatăl tău şi-a dat cuvântul pentru acest mariaj. Tu eşti ultima dintre fetele lui şi vrea să te căpătuiască. Tânărul O'Flaherty este o partidă foarte bună.

— Îl urăsc! se auzi replica şoptită. Întotdeauna parcă mă dezbracă din priviri.

— Poate că se va schimba când veţi fi căsătoriţi, o linişti Anne, cu toate că în sinea ei ştia că nu va fi aşa. Virginele se tem adesea de necunoscut. Dar să ştii că nu e cazul să te alarmezi, draga mea. Mâine am să vin şi am să-ţi explic totul, Skye.

— Vorbeşte cu *papa*, Anne! Te rog, promite-mi că o vei face.

— Promit, Skye. Îţi promit că o voi face.

Cele două femei coborâră scările spre salonul principal al castelului. Şi Anne era conştientă că ochii lui Niall Burke rămaseseră nedezlipiţi de frumoasa ei fiică vitregă.

Le întâmpină la capătul treptelor, luând mâna mică a lui Skye într-a lui şi, fără o vorbă, o trase deoparte în timp ce Anne privea neputincioasă. Nimeni altcineva nu observase periculoasa atracţie fără speranţă dintre cei doi. Trebuia să-i vorbească lui Dubhdara!

Lui Skye îi fugise pământul de sub picioare. Parcă plutea. Privea cu sfială în jos spre mâna care o acoperea pe a ei. Era mare şi bronzată. Era fermecător de caldă şi putea simţi forţa ascunsă în ea. Inima îi bătea puternic. ***De ce mă impresionează oare atât de mult?***

Se îndreptară spre căminul flancat de enormi lei de piatră. Butucii de stejar ardeau acum cu flacără jucăuşă, trosnind din când în când şi aruncând scântei. Se opriră o vreme privind flăcările. Nu se priveau, ci stăteau, pur şi simplu, unul lângă celălalt.

În cele din urmă el vorbi:

— Pentru ce tremuri când te ating?

— Nu sunt obişnuită cu atenţiile bărbaţilor, îi răspunse ea cu răsuflarea tăiată.

— Nu înţeleg, Skye O'Malley, eşti deosebit de frumoasă. Cum adică nici un bărbat, nici măcar logodnicul tău, nu ţi-a şoptit cuvinte de dragoste la ureche?

— Nu.

Obrajii îi erau uşor îmbujoraţi acum, iar vocea-i era atât de slabă încât el a trebuit să se aplece ca să o audă.

Niall Burke era fermecat.

— Uită-te la mine, iubito, îi ceru el. Îţi promit să nu te muşc, deşi Dumnezeu mi-e martor că eşti foarte tentantă.

Sfioasă, ea ridică ochii săi albaştri către ochii lui argintii, şi pentru o clipă Skye simţi că se înăbuşă. Îşi dădu seama că şi el simţea acelaşi lucru. Nici nu-şi puteau dezlipi privirile. Erau suspendaţi în timp, sufletele zburând încolo şi-ncoace între trupurile lor, îngemănându-se într-o fiinţă perfectă.

Un hohot de râs venind din celălalt capăt al salonului sparse vraja. Şocat, Niall înjură:

— Christoase! Ce mi-ai făcut, vrăjitoare mică? Dragă Skye, încetează să te mai uiţi la mine, înainte de a comite vreo prostie.

Observând un servitor care purta o tavă cu pahare de vin, apucă două dintre ele şi îi întinse unul lui Skye. El îl dădu peste cap pe celălalt, salutând senzaţia de arsură ce i se împrăştie prin stomac. Îi dădea un motiv asupra căruia să se concentreze, pentru a-l împiedica să ia fata în braţe şi să dispară pentru totdeauna cu ea din salon.

Când s-a anunţat masa, lord Burke, fiind oaspetele cu cel mai înalt rang, a fost aşezat lângă viitoarea mireasă. Era destul de iscusit încât să-şi ascundă emoţia care-l copleşea, dar bucatele nu au avut nici un gust pentru el. Era un bărbat cu multă experienţă, dar fata asta îl impresionase cum nu o mai făcuse nici o femeie până acum. Admisese în sinea lui că o dorea cu disperare, dar era mult mai mult decât atât, ceva ce nu mai simţise niciodată. Se întâmplase totul atât de repede încât nu putea înţelege.

Niall Burke era unicul fiu al lui Rory Burke MacWilliam din Middle Connaught. MacWilliam dorise cu disperare să aibă un moştenitor. Toate cele trei soţii ale lui muriseră la naştere. Ultima dintre ele, Maerid O'Brian, îi dăruise unicul fiu. Încă din momentul naşterii, Niall fusese un flăcău voinic şi sănătos, dar MacWilliam, temător, îl proteja.

Doica lui mânca la masă cu MacWilliam în aşa fel încât acesta să-i poată supraveghea dieta. Camera copilului era bine încălzită în timpul iernii şi uscată pe vreme umedă. Nici un copil nu fusese vreodată mai bine îngrijit. Chiar şi somnul îi era supravegheat de o soră de noapte care stătea la început lângă leagănul lui, iar mai târziu lângă patul său, urmărindu-i fiecare respiraţie.

Dar băiatul înflorea. Convins că avea un moştenitor viguros, MacWilliam mai slăbise, în cele din urmă, supravegherea. Inteligent, Niall a fost educat mai întâi de preoţi, ca apoi să fie trimis în Anglia, la Cambridge. Nu era nimeni care să-l întreacă la sport şi, pentru că nu putea fi întrecut în nici un domeniu, a fost numit „Omul de Fier". Alerga mai repede decât orice bărbat din Irlanda; la doisprezece ani era un excelent spadasin şi un tot atât de bun vânător. Înota ca un peşte, călărea ca un centaur şi putea urmări un cerb mai bine decât mulţi câini de vânătoare.

Niall se dovedise stăpânit de pofte trupeşti între paisprezece şi şaisprezece ani. Nu rămăsese nici o servitoare din castelul tatălui său şi nici o fată din împrejurimile ţinutului care să nu se bucure de atenţia sa. Treptat, însă, se potolise şi începuse să fie mai selectiv.

Rory Burke îşi adora unicul fiu şi nu mai dorea decât să-l vadă căsătorit pe moştenitorul lui cu o tânără corespunzătoare. Dar Niall prefera să rămână liber.

Până astăzi. Se îndrăgostise brusc de Skye O'Malley. Cum nu-i fusese refuzat nimic în viaţa lui, Niall era convins că o va avea.

În dreapta lui Niall era aşezată Eibhlin O'Malley şi, în timpul mesei, se dedicase în întregime măicuţei, spre marele amuzament al acesteia. Ca şi pătrunzătoarea ei mamă vitregă, remarcase şi ea brusca atracţie dintre Skye şi lord Burke. Îi era milă de amândoi.

După masă, O'Malley sugeră ca Skye să-i arate lordului Burke grădina de trandafiri a familiei O'Malley.

Nu era o cerere neobişnuită, pentru că Dubhdara era mândru de frumuseţea, inteligenţa şi manierele celei mai mici fiice ale sale. Îi făcea plăcere să-şi impresioneze oaspeţii cu ea. Anne spera doar ca lordul Burke să-şi amintească de faptul că Skye trebuia să se căsătorească în câteva zile.

Niall şi Skye au străbătut agale salonul de la intrare, fără să vorbească. Amurgul violet al verii irlandeze timpurii oferea destulă lumină. Aerul era răcoros, iar briza slabă aducea până la ei parfumul voluptuos de trandafiri.

— Grădina asta a plantat-o mama mea cu ani de zile în urmă, murmură Skye. *Papa* i-a adus tufe din toată lumea. Este o grădină frumoasă, nu-i aşa?

— Este încântătoare, răspunse grav Niall.

— Mulţumesc.

Îşi continuaseră drumul în tăcere. Când au ajuns la capătul aleii cu trandafiri, Skye s-a răsucit ca să se întoarcă la castel, dar lord Burke a atins-o pe umăr şi ea s-a oprit, întorcând capul. Braţele lui puternice au înlănţuit-o. A fost străbătută de o undă de bucurie. Ştia că se va întâmpla aşa! Îşi dorise să se întâmple aşa. Capul lui s-a aplecat şi buzele lui Skye O'Malley s-au întredeschis, ca un boboc de floare, ca să primească primul sărut din viaţa ei.

Spre surprinderea ei, buzele lui erau moi. Apoi a apropiat-o şi mai mult de el, gura lui devenind tot mai pătimaşă. Instinctiv ea a răspuns acestei patimi; eliberându-şi braţele le-a înlănţuit în jurul gâtului lui în aşa fel încât să li se unească trupurile. Pentru o clipă a simţit că pluteşte. Apoi, brusc, el s-a desprins de ea. Ochii îi erau înceţoşaţi de pasiune. Privind-o, a murmurat răguşit:

— Ştiam eu că aşa se va întâmpla cu tine!

Pentru o clipă i-a revenit raţiunea şi a început să tremure.

Ochii lui s-au umplut de îngrijorare şi, prinzându-i obrazul între degetul mare şi arătător, i-a şoptit:

— Nu, scumpa mea! Să nu regreţi sau să te temi de mine. Doamne, nu! N-aş putea suporta aşa ceva!

— Nu... nu pot înţelege, şopti ea. Nu înţeleg ce s-a întâmplat cu mine.

— Cu noi, scumpa mea! Pentru că se întâmplă şi cu mine Skye! Abia te-am cunoscut şi m-am şi îndrăgostit de tine.

— Nu! (Lacrimile i se rostogoleau pe obraji.) Nu trebuie să-mi spui aşa ceva. Eu am fost promisă încă din leagăn.

— Am să vorbesc imediat cu tatăl tău, dragostea mea. Nu trebuie să te căsătoreşti cu tânărul O'Flaherty!

Ea îl privi surprinsă.

— Nu ai o logodnică, *my lord*?

— A murit înainte de a putea să ne căsătorim. Nici măcar nu o cunoşteam. Hai, dragostea mea, lasă-mă să te sărut din nou.

Gura lui a coborît pe a ei şi Skye a scos un scurt strigăt de bucurie în timp ce s-a abandonat în întregime dorinţei lui.

Era o adevărată nebunie, el o iubea! Acest bărbat frumos şi vestit o iubea pe ea! Şi, Doamne, îl iubea şi ea. Ea, raţionala Skye, se îndrăgostise la prima vedere. Îi simţea trupul puternic împotrivindu-se propriei dorinţe, şi îl iubea şi mai mult pentru asta.

Îi dădu drumul şovăitor, cu ochi calzi şi mângâietori.

— Skye, iubita mea, Skye! Cum m-ai otrăvit, dragostea mea! Hai să ne întoarcem înainte de a-mi pierde capul, iubito!

A luat-o de mână şi a condus-o înapoi în castel.

Anne O'Malley i-a privit cum intră în salon şi, în tăcere, a căzut pradă disperării. Obrajii lui Skye erau învăpăiaţi, buzele uşor umflate de sărutările primite de curând, ochii visători.

Anne s-a ridicat de pe scaun. Trebuia să-i vorbească soţului ei! Deodată a săgetat-o o durere prin abdomen şi i s-a rupt apa, udându-i ciorapii, pantofii şi jupoanele.

— Copilul! strigă ea aplecându-se, cu mâinile pe abdomenul bombat.

Imediat a fost înconjurată de femei. Dubhdara şi-a făcut loc cu umărul prin mulţime, şi-a luat soţia în braţe şi a purtat-o prin salon până la scara ce ducea în dormitorul lor.

Nimeni nu ar fi putut crede că o femeie, care dăduse atât de uşor naştere la trei copii, ar fi putut avea munci atât de grele la al patrulea, dar Anne s-a luptat timp de două zile. Eibhlin, deprinsă cu moşitul, a muncit din greu. Dar copilul era mare şi venea invers.

De patru ori tânăra maică a întors copilul în poziţia normală şi tot de atâtea ori acesta s-a răsucit la loc. În cele din urmă, Eibhlin a întors pentru a cincea oară copilul şi, găsindu-i umărul micuţ, l-a apucat delicat şi a îndrumat uşor copilul spre canalul de naştere. După aceasta, Anne a putut să nască. Şi, după cum prezisese, era un băiat. Copilul cântărea peste zece livre[1]. A fost botezat Conn.

Dubhdara O'Malley a venit la patul tinerei sale soţii, care fusese spălată şi aşezată pe cearşafuri curate, mirosind a levănţică. I se dăduse o băutură întăritoare din supă de vacă amestecată cu vin roşu şi ierburi, care-i oprise sângerarea şi o ajutase să adoarmă. Era extenuată.

Golindu-se camera, O'Malley se aplecă şi îşi sărută soţia pe obraz. Arăta oarecum îmbătrânit — suferise o durere neîmpărtăşită la gândul că ar putea să-şi piardă femeia iubită.

— Gata, Anne! Sunt fericit că am cinci băieţi şi cea mai generoasă soţie din Irlanda. Nu vreau să te pierd, dragostea mea.

Ea zâmbise. Brusc, îşi amintise de promisiunea făcută.

— Skye... începu ea slab.

— Skye? A, da! Nunta este programată pentru mâine. Vrei să nu o amân, nu-i aşa, iubito? Bine, Anne, Skye se va căsători mâine. Tu odihneşte-te şi, dacă te vei trezi, mâine-seară voi trimite mirele şi mireasa să te viziteze.

Ea a încercat să vorbească, a încercat să-i spună că nunta lui Skye cu Dom ar fi o îngrozitoare greşeală. Dar ierburile şi epuizarea şi-au făcut efectul. Ochii i s-au închis uşor şi nu a mai putut să-i deschidă, căzând într-un somn adânc.

---

[1] *O livră* = 453,6 g

2

Dubhdara O'Malley îşi privea fiica adormită, şocat şi el de frumuseţea lui Skye — şi-ar fi dorit să fi dispus de un nume şi o avere care să-i asigure un soţ mai nobil decât tânărul O'Flaherty.

Nu iubea englezii dar ştia că, în acest moment, Curtea lor era centrul universului, şi îşi imagina cum va străluci ea acolo.

Nu o căpătuise rău. Dom era moştenitorul lui O'Flaherty, iar Skye va fi mama următorului moştenitor. Îi asigurase existenţa dar, cu toate astea, îi va lipsi. Chicoti de unul singur. ***De ce să nu recunosc că am un sentiment aparte pentru ea? Este o pură O'Malley. Versiunea mea feminină.***

O mai privi câteva minute în tăcere, apoi o atinse pe umăr:

— Trezeşte-te, Skye! Trezeşte-te, fetiţo!

Ea opunea rezistenţă, neavând nici un chef să fie smulsă din visul în care ea şi Niall se sărutau. El insistă totuşi şi, în cele din urmă, Skye întredeschise puţin ochii.

— *Papa!* Ce s-a întâmplat?

— Anne a născut cu bine un băiat sănătos, păpuşico. Dar a fost doborâtă din cauza efortului. Cu toate astea, nu vrea să-ţi amâni nunta. Petrecerea se va desfăşura cum a fost stabilit, aşa că tu şi Dom veţi fi căsătoriţi peste o oră în capela familiei. Scoală-te, Skye, fetiţo! Este ziua nunţii tale!

Se trezi imediat.

— Nu, *papa!* Nu! Anne mi-a promis...

— Este în regulă, scumpo, o întrerupse el. Anne e bine. Îi pare rău că nu poate asista la ceremonie, dar ştie că, având un castel plin de oaspeţi, n-am putea să amânăm nunta.

Skye se ridică în şezut, părul ei lung şi negru revărsându-se peste umerii albi. Ochii ei enormi erau de un albastru intens pe chipul în formă de inimă. O'Malley îşi retrase jenat ochii de la perfecţiunea sânilor ei mici, vizibili prin cămaşa subţire de batist.

— *Papa!* Ascultă-mă, te rog! Nu vreau să mă mărit cu Dom O'Flaherty! Of, de ce nu mă asculţi?

Dubhdara se aşează pe marginea patului.

— Păpuşico, sigur că te vei mărita cu Dom. Este un tânăr minunat şi o partidă bună pentru tine. Nervozitatea asta este firească la mirese, dar nu trebuie să-i dai frâu liber.

— Te rog, *papa!* Îl urăsc pe Dom! Nu mă voi căsători cu el!

— Skye! (Vocea lui devenise autoritară.) Destul! Am amânat această nuntă cu doi ani în speranţa că ai să-ţi înfrângi încăpăţânarea, dar nu se mai poate, păpuşico! N-ai nici un motiv să refuzi, nici o chemare religioasă, doar frica prostească de fecioară care mâine, pe vremea asta, va dispărea.

Se ridică în picioare.

— Fă-te frumoasă pentru Dom, păpuşico.

Şi o părăsi.

Skye începu să plângă, o combinaţie de jignire, mânie şi frică.

Plângea suspinând cu lacrimi mari, care o înecau, ce curgeau fierbinţi şi sărate pe obraji până când i se umflară ochii. Molly, găsindu-şi tânăra stăpână în această stare de şoc, alergă şi o căută pe Eibhlin. Tânăra călugăriţă veni imediat, o luă în braţele ei iubitoare pe sora sa mai mică şi încercă să o liniştească. Când reuşi să oprească suspinele, Eibhlin pregăti, într-un pahar de vin, un amestec din ierburi, pe care i-l dădu să-l bea. Tratamentul o linişti pe Skye. Eibhlin mai văzuse crize de nervi înainte de nuntă.

După aceea măicuţa luă două tampoane de vată, le înmuie în apă de roze şi le puse pe ochii închişi ai lui Skye.

— Aceasta îţi dezumflă ochii! O lăsăm să se odihnească o jumătate de oră şi după aceea o îmbrăcăm pentru nuntă, rosti ea, întorcându-se spre Molly.

În curând, Skye O'Malley stătea alături de Dom O'Flaherty în capela castelului, sub lumina candelabrelor, la oficierea căsătoriei. Toţi oaspeţii au fost de acord că nu mai văzuseră niciodată o mireasă mai frumoasă. Rochia ei era din satin alb, cu o răscroială pătrată, mărginită de dantelă argintie gofrată. Decolteul adânc îi oferea mirelui o bună imagine a sânilor ei, iar Dom O'Flaherty se lingea pe buze, anticipat, la vederea sfârcurilor tari.

În timp ce preotul rostea vechiul ritual al ceremoniei, mirele se gândea lasciv cum se va înfrupta din sânii fragezi.

Skye era mai albă decât rochia şi Dom se necăji când o privi mai de aproape, văzând privirea disperată din ochii ei. Drogul administrat de sora ei o forţase să accepte. Răspunsurile ei erau atât de stinse încât abia puteau fi auzite şi se mişca ca o marionetă. Familia îşi închipuia că din cauza emoţiei căsătoriei.

Au fost declaraţi soţ şi soţie. Se întorseseră cu feţele spre familie şi, în momentul acela, uşa capelei se trânti de perete, în ea apărând Niall Burke, cu faţa răvăşită, cu ochii plini de o durere pe care numai ea o putea înţelege. Skye ar fi vrut să moară.

— Sărută mireasa! se auziră strigătele neruşinate.

Dom O'Flaherty o lipi pe Skye de trupul lui.

— Acum, spuse el triumfător, îmi aparţii!

Gura lui o găsi pe a ei. Îşi împinse limba printre buzele-i moi, în gura ei. În jurul lor se auzeau strigătele de încurajare. Încercând să scape de oroare, Skye leşină.

— Oho! strigă Dubhdara O'Malley plăcut impresionat. Asta-i cea mai bună dovadă a inocenţei fetei! Primul sărut şi a leşinat! Descheie-i şireturile, băiete. Doar nu eşti novice în ceea ce priveşte hainele femeilor, cel puţin aşa mi s-a spus.

În timp ce râsul care saluta observaţia lui O'Malley răsuna în capelă, Dom O'Flaherty îşi luă mireasa în braţe şi o purtă spre cameră. Neputincios, Niall Burke privea cum era dusă Skye, în stare de inconştienţă, în dormitorul ei. Ar fi vrut să-l lovească pe îngâmfatul tânăr care o ţinea pe Skye în braţele lui cu atâta evidentă mândrie şi simţ al proprietăţii.

Pentru prima dată în viaţa lui, moştenitorul uneia dintre cele mai puternice familii din Irlanda fusese înfrânt. În ultimele trei zile Niall încercase fără succes să-l vadă pe O'Malley, dar Dubhdara nu fusese disponibil pentru oaspeţii lui din cauza stării soţiei sale. În aceste împrejurări, Niall nu se aşteptase să o căsătorească pe Skye atât de repede. Îşi închipuise că va avea timp să-i vorbească lui O'Malley. Deşi situaţia era jenantă, nu ar fi fost neplăcut pentru acesta să-l schimbe pe moştenitorul lui Ballyhennessey cu moştenitorul lui MacWilliam de Mayo.

Niall fu împins, împreună cu familia, în dormitor. Cu degete îndemânatice, mirele reuşise să slăbească şireturile. Ignorând asistenţa, Dom mângâia uşor alba bombare a sânilor lui Skye.

Pofta din ochii lui era evidentă, şi Niall simţea o furie ucigătoare.

— Ei, băiete, nici vorbă de aşa ceva până la noapte, chicoti O'Malley. Mireasa trebuie să poată face faţă tuturor toasturilor de la nuntă şi nu va fi capabilă dacă o vei avea acum.

O'Flaherty roşi sub privirile şi chicotelile celor din jur. Eibhlin îşi făcuse loc prin mulţimea strânsă lângă Skye şi, îngenunchind, începuse să-i frece încheieturile mâinilor.

— Molly, vinul, te rog. Şi o pană arsă. *Papa*, ar fi bine ca toată lumea asta să plece de aici. Şi tu, frate Dom. Dacă vreţi ca Skye să se ţină pe picioare şi să se bucure de propria ei nuntă, trebuie să se odihnească acum.

Camera s-a golit în linişte, iar Eibhlin şi Molly au ridicat-o pe Skye în picioare. Mai întâi au agitat pana arsă sub nasul ei, apoi vinul-medicament i-a fost turnat printre buze. Skye a tuşit şi a deschis ochii.

— Ai leşinat, spuse blând călugăriţa.

— Mi-a... mi-a băgat limba în gură, Eibhlin, rosti Skye, vizibil şocată. Şi... şi mi-a spus că îi aparţin.

— Păi aşa este.

— *Niciodată* lui Dom O'Flaherty!

— Lasă-ne singure, îi spuse Eibhlin lui Molly. (Apoi i se adresă tristă lui Skye:) Este vorba de Niall Burke, nu-i aşa? Dumnezeule, doar nu ţi-a răpit virginitatea?

Nenorocită, Skye clătină din cap.

— Voia să mă ia de nevastă, Eibhlin. Trebuia să-i vorbească lui *papa*.

— Dar n-a vorbit sau, dacă a făcut-o, *papa* l-a refuzat. Eşti căsătorită cu Dom O'Flaherty, Skye. Trebuie să înţelegi asta. Este datoria ta să-i fii o bună soţie. El te iubeşte şi, în faţa Bisericii, este stăpânul tău.

— Nu pot, Eibhlin! Pur şi simplu, nu pot! Îl urăsc pe Dom şi nu suport să mă atingă. Când Niall Burke m-a sărutat a fost perfect.

Îl vreau pe el! Aşa cum vrea o femeie un bărbat... în căsătorie. Dar nu simt acelaşi lucru pentru Dom.

— Hai, dormi puţin, îi zise măicuţa liniştitor. După câteva ore va trebui să prezidezi petrecerea de nuntă.

Suspinând, Skye se lungi. Ierburile îşi făcuseră efectul, şi ea adormi brusc, cu faţa încă umedă de lacrimi. Eibhlin clătină din cap. *Ce are papa de insistă asupra acestui mariaj, ştiind că Skye este absolut împotriva lui? A răsfăţat-o întotdeauna, adorând frumuseţea ei deosebită, încântându-l dragostea ei pentru mare. N-a obligat-o niciodată să facă ceva.*

Poate că tatăl lor voia ca ultima fiică a lui Peigi O'Malley să plece din casă ca să se poată bucura de cea de-a doua soţie şi de cei cinci fii ai lor. Oricum, deşi nu admisese niciodată faţă de Skye, călugăriţa împărtăşea antipatia ei faţă de O'Flaherty. Era încăpăţânat, mult prea frivol şi, cu toată educaţia lui aleasă, dureros de ignorant.

Era o situaţie fără scăpare. Era o lume a bărbaţilor, iar o femeie decentă trebuia să fie ori soţie, ori călugăriţă. *Poate,* cugetă ea cu regret, *într-o zi va fi altfel.* Eibhlin se întoarse la capelă să se roage pentru sora ei. Nu putea face nimic altceva.

Când Skye se trezi, după câteva ore, i se înfăţişă din nou înţrozitoarea realitate.

Cunoştinţele ei despre bărbaţi erau limitate, dar înţelegea în mod instinctiv că soţul ei era genul de bărbat care profita de slăbiciune. Lui Dom îi plăcea să câştige. Nu trebuia să-l lase să-şi dea seama cât era de necăjită.

Se ridică încet din pat, simţindu-se puţin ameţită, şi îşi spălă faţa cu apă de roze. Având şireturile încă nestrânse, respiră adânc, limpezindu-şi gândurile. Se răsuci, la sunetul uşii din spatele ei, furioasă că-i era tulburată intimitatea.

— Cum îndrăzneşti să pătrunzi în camera mea?!

Dom zâmbi cu indolenţă.

— Skye, scumpo, am dreptul să intru la tine în cameră oricând vreau. Sunt soţul tău.

— N-am uitat, îi răspunse ea rece. Şi nu te apropia de mine!

Încerca să se ferească de el, dar el se apropia, făcând-o să se retragă până ajunse la perete. Privirea din ochii lui o înspăimânta şi se

străduia să rămână în picioare, fixându-l în ochi. Îşi putea auzi bătăile inimii bubuind în urechi.

— Ruşinea ta de fecioară îmi place — într-un fel, Skye.

Mâna lui îi mângâie obrajii, alunecă pe gât spre umeri, apoi îi strânse carnea catifelată.

— Sunt soţul tău şi nu voi tolera nici o nesupunere. Tatăl tău te-a răsfăţat îngrozitor, dar eu nu o voi face. Am să te dresez ca pe căţelele mele şi ai să-ţi faci datoria faţă de mine. Când vei greşi, te voi pedepsi. Mă înţelegi, Skye?

— Da, Dom.

Ochii ei erau aplecaţi într-o aparentă supunere dar, de fapt, pentru a-şi ascunde ura mocnită.

— Bine, zise el, cu glasul mai blând. Acum vino aici.

Îi prinse bărbia între degete şi o sili să-şi ridice capul. Gura lui umedă se aşeză pe a ei, iar limba lui se străduia să pătrundă printre dinţii ei strânşi. Skye se cutremură de repulsie. Buzele umede erau acum pe gâtul ei. O împinse pe pat şi, aşezându-se peste ea, îi trase rochia, expunându-i micii sâni perfecţi. Deschise gura să prindă un sfârc mic şi roşu, iar ea gemu:

— Te rog, Dom, trebuie să întâmpinăm oaspeţii.

Mârâind jignit, se ridică încet în picioare şi, aruncându-i o privire veninoasă, ieşi din cameră poticnindu-se.

Ieşit afară în hol se opri puţin să-şi tragă răsuflarea şi să-şi mascze durerea din boaşe. *Are dreptate, lua-o-ar dracu'! Nu trebuie să o am înainte de a se face noapte, dar trebuie să-mi răcoresc focul din măruntaie.* În acel moment, tocmai apăruse camerista simpatică a soţiei sale.

Ochii albaştri ai lui Dom O'Flaherty se îngustară apreciativ, si un zâmbet rapid, triumfător, îi lumină chipul. Molly se opri, îl privi, şi pe loc îi ghici dorinţa. Fără nici o vorbă îl luă de mână şi îl trase într-un alcov întunecat. Îi deschise prohabul şi rosti încântată:

— Vai, *my lord*! Eşti mai mult decât gata!

Se lipi de penisul erect şoptind excitată:

— Să ne dăm un sărut, frumosule.

El s-a aplecat să-i găsească gura, în timp ce-i ridica jupoanele. A proptit-o cu spatele de zidul de piatră al castelului şi Molly şi-a

încolăcit picioarele în jurul taliei lui. Strângând în mâini fesele dolofane, Dom O'Flaherty s-a îngropat adânc în căldura primitoare a servitoarei. Se mişca singur înainte şi înapoi, fără să-i pese că o lovea cu capul de zid. Ea gemea, pe jumătate de plăcere, pe jumătate de durere. S-a descărcat rapid. Molly a fost aşezată pe picioarele ei şi, netezindu-şi hainele, O'Flaherty a părăsit-o fără să-i arunce o vorbă sau o privire.

Molly a alunecat pe podea, scâncind.

Skye, care rareori se ruga afară din biserică, îi mulţumea fiecărui sfânt din calendar pentru temporara ei scăpare. Va fi forţată să se supună la tot ce fac bărbaţii cu femeile. Avea o vagă idee, dar surorile ei nu discutau niciodată despre sex, iar Anne nu apucase să-i explice. Va fi la cheremul lui Dom.

A luat peria să-şi descâlcească părul. Apoi şi-a netezit rochia şi a deschis uşa părăsind camera. Dom a apărut din întuneric şi, mână în mână, au coborât în salon să-şi salute oaspeţii.

Petrecerea începuse fără ei şi, la intrarea lor, nuntaşii chiuiră. Dubhdara O'Malley, ameţit deja, le ieşise în întâmpinare, împleticindu-se, şi îşi escortase fiica şi ginerele pe estrada înaltă. Skye s-a trezit, îngrozită, cu soţul ei în dreapta şi cu lord Burke în stânga.

— Bună seara, lady O'Flaherty. Călduroase felicitări pentru fericirea viitoare, spuse Niall ceremonios.

— Mulţumesc, *my lord*, răspunse Skye.

Nu îndrăznea să-l privească, ca să nu izbucnească din nou în plâns, dar mâna îi tremura când se întinse să ia paharul. Observând asta, inima lui se strânse dureros.

O'Malley din Innisfana nu precupeţise nici o cheltuială. Boluri uriaşe cu stridii, platouri cu creveţi şi raci fierţi în vin alb şi ierburi se aflau peste tot pe mese. Mirele se îndopa cu stridii, amintind în gura mare tuturor că aveau calităţi afrodisiace.

Următorul fel consta din claponi în sos de ghimbir cu lămâie, raţe împănate, porumbei, lebede, miei întregi şi jumătăţi de boi la frigare, iepuri la tavă, aluaturi cu carne tocată, salată proaspătă şi ceapă verde în oţet, pâine caldă şi oale cu unt dulce. Nimeni nu

suferea de sete, pentru că pe masă se găseau carafe de argint cu vin alb şi roşu şi căni de lut cu bere englezească, mereu pline.

Desertul consta în jeleuri de toate culorile, cremă de ouă, plăcinte cu fructe, roţi de brânză, cireşe dulci din Franţa şi portocale din Spania. Bucătarul închiriat cu această ocazie şi-a făcut apariţia cu un magnific tort din marţipan pe vârful căruia era înfăţişat un cuplu de tineri căsătoriţi, mirele cu prohabul bătător la ochi de umflat, iar mireasa cu capul aplecat spre umflătură.

Tot toastând se îmbătaseră. Unii erau libidinoşi, alţii gânditori. În cele din urmă Dom O'Flaherty se întoarse către mireasa sa:

— Pregăteşte-te pentru mine, scumpo. M-am hrănit bine, prin bunăvoinţa tatălui tău. Acum vreau să mă ospătez din tine.

Obrajii ei se îmbujorară şi se înfioră.

— Trebuie să fac baie, replică ea. N-am avut timp de dimineaţă.

— Cât durează?

— O oră.

— Jumătate de oră, Skye. Nu voi admite mai mult.

Ea se ridică în picioare şi imediat se auzi un strigăt. Iuţind pasul, Skye a parcurs în grabă salonul urmată de surorile ei, şi, în urma lor, de un grup de tineri râzând. Dacă o prindeau pe mireasă sau pe mire sau pe oricare dintre ajutoarele ei, îşi puteau permite un sărut drept penalizare. Cu incredibilă repeziciune, surorile O'Malley au ajuns în camera lui Skye — unde trebuia să-şi petreacă noaptea nunţii tânărul cuplu — şi au trântit triumfătoare uşa în nasul urmăritorilor.

În faţa căminului era pregătită o cadă mică în care aburea apa.

Skye privi recunoscătoare spre servitoarea ei.

— Să fii binecuvântată, Molly!

— Ştiam că nu aveţi timp, veni replica din partea cameristei.

Surorile erau ocupate să pună frumoasa rochie a lui Skye deoparte şi să strângă prin cameră. Sine luă un lighean cu apă caldă şi îl trecu uşor peste aşternut.

— Nimic nu potoleşte ardoarea unui bărbat ca aşternuturile reci, atrase ea atenţia.

Skye se concentra asupra băii. Privi la dormitorul ei. În afara ramurilor înflorite puse acolo pentru păstrarea vechiului ritual al

fertilităţii, părea la fel. Încăpătorul pat din stejar negru, tapisat cu catifea azurie, fusese proaspăt aşternut cu cearşafuri fine de olandă mirosind a lavandă. Garderobul asortat era acum gol, hainele fiind împachetate ca să fie transportate la noua ei casă. Se spălă repede, păşind afară din cadă înfăşurată într-un prosop încălzit. Molly o uscă repede şi-i aplică pudră parfumată cu un puf din blană de miel. Surorile strănutară când praful în exces se împrăştie prin aer.

— Deschide puţin uşa, ordonă Moire. Şi adu roba de mătase, Molly.

— Vai, nu, Moire! rosti Skye roşind. Nu aceea, pentru numele lui Dumnezeu.

— Skye! Este un obicei al familiei O'Malley şi l-am urmat toate. Doamne, surioară, tu eşti cea mai frumoasă dintre toate. N-ai de ce să te ruşinezi, fetiţo.

— Ba da, de toţi oamenii ăştia cu priviri lacome care vor să mă vadă goală!

— Noi suntem mândre să arătăm că venim la soţii noştri fără nici un defect. Ai să urmezi tradiţia, cum am făcut-o şi noi.

Roba de mătase o învălui pe mireasă şi atunci Moire spuse:

— Peigi, descuie uşa. Aud oamenii venind.

Peigi nu apucase să se dea bine la o parte de la uşă când aceasta fu deschisă cu putere şi oaspeţii râzând se revărsară în camera mică. Dom O'Flaherty fusese parţial dezbrăcat de prietenii lui. Dubhdara O'Malley păşi spre fiica lui cea mai mică. Era foarte beat, dar îşi cunoştea rolul.

Ridică mâna cerând linişte, şi în cameră se lăsă tăcerea.

— Aceasta este ultima mea fiică pe care o căsătoresc. Cum am făcut cu toate fetele mele, sunt mândru să arăt că ea vine fără nici un defect la mirele ei.

Făcu semn către Moire şi Peigi, care traseră roba simplă de pe Skye lăsând-o să alunece pe podea. Fata era acum complet goală. În timp ce se învârtea, surorile ei îi ţineau părul negru ridicat ca să arate oaspeţilor adunaţi că nu ascundea nici un defect. În lumina candelabrului, frumosul ei trup strălucea ca sideful.

Un suspin distinct se răspândi prin cameră în timp ce bărbaţii şi femeile admirau şi invidiau perfecţiunea tinerei fecioare. Mirele era

vizibil impresionat. Skye era superbă, cu sânii ei mici cu sfârcuri tari, cu picioarele lungi şi zvelte, cu pulpe arcuite.

Deodată, oaspeţii fură şocaţi de apariţia lui Niall Burke care îşi făcu loc, lăsând cu îndrăzneală să-i alunece ochii argintii pe trupul gol al miresei, anunţând:

— O'Malley! Ca suzeran al tău cer *le droit du seigneur* asupra acestei femei.

— O glumă proastă, *my lord*, replică O'Malley pe un ton rece. (Se ruga lui Dumnezeu ca Burke să fie beat, dar ştia că nu era.) Fiica mea nu este o târfă de ţărancă, declară el cu fermitate.

Lord Burke îşi îndreptă statura impozantă.

Mătură cu privirea lui mândră încăperea.

— Sunt suzeranul tău, Dubhdara O'Malley. Mi-ai jurat ascultare la cea de-a zecea aniversare a mea. Din mâna mea generoasă ai primit această baronie de la Innisfana. Legile noastre cer să te supui cererii mele.

— Nu! strigă Dom. Ea este a mea! Şi eu nu sunt vasalul tău.

Lord Burke îl privi dispreţuitor pe tânăr.

— Îţi amintesc, O'Flaherty, că familia ta îi datorează ascultare tatălui meu al cărui delegat sunt. Cer *le droit du seigneur* asupra miresei tale. Fiecare dintre voi, domnilor, vă puneţi familiile în pericol şi mă insultaţi pentru virginitatea unei fete? În afară de asta, O'Flaherty, după ce o voi învăţa eu, va fi mult mai bună pentru gustul tău. Tu nu eşti, după câte am înţeles, prea bun cu virginele.

— Mă supun, *my lord*, rosti Dubhdara precipitat.

Liniştea deplină din supraîncălzita cămăruţă fu spartă în cele din urmă de glasul lui Dom:

— Plătesc o penalizare, *my lord*, spuse Dom. Nu trebuie decât să-mi spuneţi ce pretenţii aveţi.

Niall Burke îl privi cu aroganţă, apoi rosti tărăgănat:

— Viaţa ta sau virginitatea fetei.

Se auzi o exclamaţie generală. Aceasta era marea dramă, genul de lucruri care se povesteau de ani de zile atât în saloanele cât şi în bordeiele din Irlanda. Pentru ce era lord Burke atât de hotărât să posede mireasa? Desigur, era o creatură frumoasă, dar foarte rar se întâmpla ca un suzeran să ceară *le droit du seigneur* asupra miresei unui vasal.

Dom O'Flaherty se făcuse alb ca varul, apoi roşu de frică şi de mânie neputincioasă. Ochii lui se îndreptară spre Skye, apoi înapoi către lord Burke. Şi-i imagină îmbrăţişaţi. *Nenorocit blestemat!* cugetă Dom. *M-a prins în capcană.*

În cele din urmă rosti cu ostilitate:

— Mă supun. Şi să te înghită iadul, *my lord* Burke!

Întorcând spatele, părăsi camera călcând apăsat, urmat în curând de O'Malley şi de restul oaspeţilor.

Niall Burke se îndreptă agale spre uşa camerei, o închise şi trase zăvorul. Întorcându-se, o privi pe Skye. Tot timpul cât avusese loc schimbul de cuvinte, ea rămăsese tăcută şi liniştită ca un iepure care stă ascuns.

— Trebuia să te am, zise el liniştit.

Albastrul ochilor enormi era accentuat de chipul ei alb.

— Ştiu, răspunse ea moale. Va trebui să-mi spui ce să fac. Nimeni nu mi-a vorbit până acum despre ce se aşteaptă de la mine. Anne nu a avut timp să-mi explice, încheie ea deznădăjduită.

Un zâmbet cald îi lumină trăsăturile şi el deveni iar Niall al ei.

— Cred, iubito, spuse el cu glas amabil, că primul lucru pe care ar trebui să-l faci ar fi să te bagi în pat. Eşti îngheţată.

Cu o mişcare calmă trase cuvertura la o parte, o ridică pe Skye şi trase cu delicateţe cearşafurile peste trupul ei.

— Sărută-mă, Niall.

Era o simplă cerere, şi era prima dată când i se adresa pe acest nume.

— Asta vreau să fac şi eu, Skye. Acordă-mi o clipă să-mi scot hainele.

— Acum, te rog!

Dacă ar fi fost oricine altcineva, el ar fi făcut o glumă deşănţată. Era atât de emoţionată, atât de nerăbdătoare! În loc de asta, se aplecă şi-i sărută buzele pe care i le oferea. Era un sărut dulce şi amândoi n-ar mai fi dorit să se oprească dar, în cele din urmă, ea se retrase.

— Voiam să ştiu dacă este tot atât de plăcut cu tine ca şi data trecută. Când m-a sărutat astăzi Dom, aş fi vrut să mor, atât de tare mă revolta.

— Şi este la fel de plăcut, draga mea?

— Da, Niall, este la fel.

Îngândurat, îşi scoase hainele, fără grabă, şi se apropie de pat.

— Ai mai văzut vreun bărbat gol înainte, Skye?

Flăcările din cămin luceau pe trupul lui gol.

— Numai partea de sus: marinarii îşi aruncă adesea cămaşa de pe ei când le este prea cald. Şi picioare goale şi o parte din pulpe.

Ochii ei se plimbară de-a lungul trupului lui, întârziind o clipă asupra sexului său, apoi roşi şi-i ridică în sus.

El rânji ştrengăreşte.

— Cred că mă bucur de aprobarea ta deplină, iubito, o tachină el, suindu-se lângă ea în pat.

Chipul ei în formă de inimă era foarte serios.

— Nu ştiu cum să procedez.

— Lasă asta în grija mea, răspunse Niall.

Luând-o în braţe o rostogoli sub el.

— Ah, Skye! Dulcea mea Skye! Am cutezat mult pentru tine, draga mea.

Gura lui o găsi din nou pe a ei, dar de această dată într-un mod diferit. Buzele lui se întredeschiseră, plimbându-se uşor pe gura, pe genele, pe fruntea, obrajii, bărbia şi, în cele din urmă, pe vârful nasului ei. Şocul dulcelui său asalt o lăsă aproape fără răsuflare, dar oricum nu era pregătită pentru mâna caldă care-i cuprinse cu delicateţe sânul.

— Ah! Ah, Niall, îmi pare rău că sunt atât de mici, se scuză ea sfioasă, incapabilă să înfrunte privirea lui caldă.

— Eşti perfectă, Skye. Vezi ce bine se cuibăreşte sânul tău în palma mea? Parcă ar fi un porumbel alb.

Îşi aplecă încet capul şi sărută sfârcul, încântat că se întărise aproape imediat sub buzele lui. Îi apăsă delicat spatele pe perne, îndepărtându-i uşor picioarele. Gura lui fierbinte îi săruta acum sânii tremurători, încântându-se de rapida ei excitare. Părul ei se revărsa în valuri negre pe pernele de olandă albă. Capul lăsat pe spate îi scotea în evidenţă linia zveltă a gâtului; ar fi dorit ca buzele calde să lase o dâră de săruturi fierbinţi pe carnea înfiorată.

Mâinile lui mari se strecurară sub fesele ei, bucurându-se de pielea mătăsoasă. Deodată Skye se simţi arzând de patimă, gemând fără speranţă, speriată. Îşi simţi trupul topindu-se. Era languroasă şi totodată plină de o mare forţă. El îi murmura liniştitoare cuvinte de dragoste.

Mai gâfâia încă uşor, surprinsă că degetele lui o explorau cu delicateţe, sondând drăgăstos, producându-i o stare de tensiune care-l străbătea trupul. Apoi, îşi dădu seama de altă atingere, aceea a bărbăţiei lui întăritâ pe piciorul ei. Genunchiul lui îi îndepărtă uşor coapsele şi penisul lui pulsând atinse vârful feminităţii ei; plutind într-o ceaţă dulce de teamă şi dorinţă îl auzi spunând:

— O să te doară un pic, Skye, dar după aceea nu vei mai simţi nici o durere, dragostea mea.

— Da! Da! Hai, te rog, da! gâfâi ea, neştiind nici măcar ce anume cerea, dar dorea cu ardoare acel lucru.

Durerea profundă ca o arsură dispăru repede, umplând-o cu o căldură minunată, vibrantă. Ochii lui argintii îi întâlniră pe cei albaştri, şi pasiunea ei oglindea pasiunea cu care o iubea el. Pentru o clipă rămaseră suspendaţi în timp, apoi ea strigă de plăcere în vreme ce el se descărcă, umplând-o cu sămânţa lui.

După ce rămaseră câteva clipe cu respiraţia tăiată, el se rostogoli de pe ea, cuibărind-o în braţele lui. O mângâie pe păr, încântat de desimea lui moale. Când vorbi din nou, vocea lui catifelată era străbătută de un uşor tremur.

— Mulţumesc, Skye, micuţa mea iubită. Mulţumesc pentru cel mai preţios dar pe care-l poate primi un bărbat de la o fecioară.

Ea se întoarse în aşa fel încât să-i poată vedea faţa, noua ei stare de femeie făcând-o să fie mai îndrăzneaţă.

— Te-am aşteptat toată viaţa, Niall Burke. Nu mă părăsi acum, pentru că mai curând vreau să fiu amanta ta decât nevasta lui Dom O'Flaherty. Te voi urma oriunde.

El suspină.

— Nu te voi lăsa să pleci, Skye. Vom obţine anularea căsătoriei tale pe baza adulterului comis cu mine. Nu intenţionez să te înapoiez lui O'Flaherty. Dimineaţă ne vom duce la castelul tatălui meu. Soţul tău este un păun uşuratic. După cât îl cunosc, un aranjament financiar avantajos şi o nouă soţie nobilă i-ar linişti mândria.

— Nu ai să mă părăseşti? întrebă Skye, cu ochi strălucitori. Vai, Niall! Te iubesc! Te iubesc atât de mult!!...

— Doamne, iubito, eu te ador!

O sărută cu pasiune.

Trupurile li se contopiră încă o dată. Skye era copleşită de emoţia acestei noi senzaţii răvăşitoare. Trupul ei răspundea la fiecare atingere a lui, dornic să descopere orice fior.

Stând întins pe spate, o ridică şi o aşeză deasupra lui.

Roşeaţa ei îl încânta. Sfioasă, ea îşi ascunse faţa în umărul lui. El chicoti.

— Nu, iubito, acum trebuie să mă iubeşti.

— Dar, Niall, nu ştiu cum, protestă ea.

— Atinge-mă, Skye. Acesta este cel mai bun început.

Ea se ridică ţinând picioarele desfăcute de o parte şi de alta a torsului lui. Nu îndrăznea încă să-i întâlnească privirea. Ruşinoasă, îi atinse cu degete tremurătoare pieptul, mângâind pielea fină şi caldă. Mâna ei se înălţă spre umeri, apoi alunecă pe braţul lui. Cu o mişcare bruscă se întinse şi îi mătură obrazul cu sânul. Niall îşi ţinu respiraţia aşteptând să vadă care va fi următoarea mişcare a ei. Skye îi şterse uşor faţa cu pieptul, după care îi aşeză un sfârc mic şi tare pe buze. Când îşi simţi micul bumb ferm în căldura gurii lui, ea începu să geamă. Limba lui îl atingea făcând-o să fie străbătută de fiori fierbinţi. Skye se încolăci pe el, cu ochii pe jumătate închişi.

Niall o înlănţui cu braţele şi se trezi din nou întinsă pe spate. Atunci îi apucă mâna şi i-o trase în jos spre bărbăţia lui. Fără a mai fi dirijată, ea îi mângâie obiectul plăcerii, ceea ce avu efecte devastatoare. Cu faţa îngropată în noaptea părului ei, el gemea. Parfumul puternic şi plăcut de săpun, mireasma caldă de femeie dornică de sex îl scoaseră din minţi. Şi din nou îşi îngropă bărbăţia în dulceaţa ei.

Suspinând, primi cât putu mai mult din el. Braţele ei îl ţineau tot atât de strâns precum o ţineau şi braţele lui.

— Cuprinde-mă cu picioarele, iubito, ca să te pot simţi toată.

Vocea lui suna ciudat, era precipitată şi răguşită. Ascultându-l, scoase un ţipăt scurt, când îl simţi pătrunzând mai adânc în trupul ei moale. Pentru ea, lumea explodă într-un vârtej de plăcere interminabilă. Nu se putea mai mult, şi totuşi, acum, cu fiecare împingere pătrundea mai adânc.

— Niall! Ah, Niall, mor!

În cele din urmă se sufocă, aparent incapabilă să suporte mai mult. El avea destulă experienţă ca să dozeze excitarea lor crescândă, dar nu se putea abţine să nu o invadeze adânc, tot mai adânc.

— Încă puţin, Skye. Ah, Doamne! Eşti atât de dulce! Nu vreau să mă opresc!

— Nu! Nu! Nu te opri! Te rog, nu! şopti ea cu hotărâre. (Nu voia să părăsească lumea aceasta minunată de senzaţii.) Mai adânc! Mai adânc!

Se contopiseră unul în celălalt.

Când au ajuns la orgasm, amândoi deodată, ea a scos un geamăt prelung, de satisfacţie.

Strângând-o lângă el, Niall fredonă:

— Ah, Skye! Dulce Skye! Eşti perfecţiunea personificată, dragostea mea. Te iubesc atât de mult, iubito!...

Ochii ei albaştri erau încercănaţi de epuizare dar străluceau plini de iubire.

— Fă-mi un copil, Niall! şopti ea precipitat.

El o mângâie pe obraz drăgăstos.

— Cu timpul. Acum dormi, dragostea mea. Dimineaţă le vom da oamenilor vestea şocantă că rămânem împreună. Va trebui să fii odihnită ca să facem faţă scandalului care va urma, cu siguranţă.

— Vrei să spui că nu mă vei părăsi?!

— Da, iubito! Numai diavolul ne-ar mai putea despărţi acum.

— Merg cu tine chiar şi în iad, Niall, declară ea cu pasiune.

În cele din urmă adormiră strâns îmbrăţişaţi, încrezători în puterea dragostei lor.

3

În lumina zorilor, Niall Burke şi Skye dormeau îmbrăţişaţi. Cu inima palpitând, băieţelul de la bucătărie se căţărase pe fereastra deschisă şi privise o clipă cu gura căscată la tinerii lungiţi pe pat. Erau amândoi goi. Băieţelul, care rareori ieşea din bucătărie, considerase că cei doi ofereau cea mai frumoasă privelişte pe care o văzuse vreodată. Se întristase gândindu-se la ce trebuia să facă. Băiatul străbătuse camera în vârful picioarelor, trăsese uşor zăvorul şi deschisese uşa.

Dubhdara O'Malley şi încă trei bărbaţi intraseră silenţios în cameră. O'Malley le făcuse semn cu capul. Niall Burke fusese tras uşor afară din pat, înfundându-i-se gura cu un căluş.

Apoi, fusese pe jumătate târât, pe jumătate purtat pe braţe, iar uşa se închisese încet, dar ferm, în urma lor. Niall luptase cu îndârjire împotriva celor ce-l capturaseră, care-l înghiontiră în salonul principal al castelului. Nu se temea, ştiind că, dacă ar fi vrut să-i ia viaţa, ar fi fost deja mort.

— Nu vei ţipa, *my lord*? îl întrebă O'Malley.

Niall clătină din cap. I-au fost eliberate mâinile şi i-a fost scos căuşul din gură. A luat pocalul cu bere ce i s-a întins şi l-a golit dintr-o sorbitură. Apoi s-a îmbrăcat cu hainele pe care grijuliul băiat de la bucătărie i le adusese. Niall Burke era furios, dar o discuţie cu O'Malley l-ar fi pus în inferioritate pe moment. Acesta vorbi primul.

— Vei fi expediat imediat acasă, *my lord*. Tânărul O'Flaherty a petrecut o noapte nefericită, bând şi violând-o pe camerista lui Skye. Vederea ta, acum, l-ar putea îndemna la violenţă. Nu mi-ar plăcea să fiu tras la răspundere de MacWilliam dacă moştenitorul lui ar fi vătămat.

Niall îşi ieşi din fire.

— Vreau să fie anulată căsătoria lui Skye, O'Malley! De trei zile încerc să te găsesc, să-ţi cer să amâni această nuntă. O iubesc pe

Skye şi ea mă iubeşte pe mine. Vreau să fie soţia mea. Cred că O'Flaherty s-ar linişti dacă ar primi o altă nevastă şi bani. De ce crezi că am făcut ceea ce am făcut noaptea trecută? Ca să mă distrez? O iubesc pe fiica ta, O'Malley, şi sper că acţiunea mea îl va forţa pe O'Flaherty să-i redea libertatea.

Dubhdara privi uluit.

— Dumnezeule, copile, nu am nimic altceva pe lumea asta mai de preţ decât recunoaşterea că sunt un om de cuvânt. Cuvântul lui Dubhdara O'Malley nu a fost niciodată pus la îndoială pentru că este curat ca aurul. Nu mi-am călcat niciodată cuvântul! N-am s-o fac acum! Skye i-a fost promisă lui Dom încă de copil. Şi, chiar dacă aş fi amânat căsătoria, tatăl tău nu ţi-ar permite să o iei de soţie pe O'Malley din Innisfana. Pentru tine ar fi bună o fată din familiile O'Neill, O'Donnell sau O'Brien, care aparţin marii aristocraţii. Nu biata mea fetiţă.

— Este potrivită să fie regină, O'Malley!

— Ah, băiete, în privinţa asta n-am să te contrazic. Dar fiica mea este soţia lui Dom O'Flaherty până când moartea îi va despărţi. Ţi-ai exersat *le droit du seigneur* asupra miresei. Nu mai este nimic altceva pentru tine aici. Du-te acasă. Lasă-mă pe mine să consolez inima zdrobită a copilului meu.

— Nu voi pleca fără Skye, O'Malley! Ea vine cu mine!

Stăpânul castelului făcu un semn cu capul către oamenii săi. Niall Bruke fu lovit uşor în cap şi căzu inconştient.

— Căraţi-l la corabie şi spuneţi-i căpitanului MacGuire să-l ducă acasă. Să depună scrisoarea asta direct în mâna lui MacWilliam şi să aştepte răspunsul, ordonă O'Malley scurt.

O'Malley rămase să privească o clipă cum cel mai distins oaspete al său era ridicat pe umerii unuia din oameni şi scos din salon. Apoi, fără a mai privi înapoi, O'Malley se întoarse în dormitorul fiicei sale. O scuturâ uşor ca să o trezească:

— Skye, fetiţo! Scoală-te acum.

Ochii ei albaştri se deschiseră încet, apoi se măriră de surpriză.

— *Papa*?

Cercetă camera cu privirea şi vocea ei deveni o şoaptă înspăimântată.

— Niall?

— A plecat, Skye. Niall Burke a plecat acasă.

— Nu! Mi-a promis că nu ne vom despărţi niciodată!

— Bărbaţii fac adesea promisiuni în vâltoarea pasiunii, pe care nu au intenţia să şi le ţină, rosti O'Malley cu brutalitate. Scoală-te şi îmbracă-te, fata mea. Te vei duce cu Eibhlin la mănăstirea ei, la Innishturk, până se va potoli Dom şi vom fi siguri că nu porţi în pântece bastardul lui Burke. Am să trimit pe cineva să te ajute să te îmbraci.

— Mă minţi, *papa*! Ce-ai făcut cu Niall?

— Nu mint, Skye. Burke a plecat acasă.

— Unde este Molly?

— E bolnavă, zise O'Malley pe când ieşea din cameră.

Skye rămăsese înmărmurită. *Mi-a promis că nu ne vom despărţi! Unde e acum? L-au ucis? Vai, Doamne, nu!* Începu să tremure. *Nu. Sigur că nu l-au ucis. Papa nu l-ar ucide pe moştenitorul seniorului său.*

Poate, îi şoptea o voce malefică, *că a spus adevărul. Oricum, tu nu ai experienţă cu bărbaţii. Poate că moştenitorul marelui lord s-a amuzat cu tine şi acum a plecat.* Inima începuse să-i bată cu putere şi, pentru o clipă, a crezut că va leşina. Apoi, în sinea ei, Skye a făcut apel la rezerva de forţă pe care o acumulase de-a lungul anilor. Dacă se lăsa pradă îndoielii putea să înnebunească. Trebuia să aibă încredere în intuiţia ei. Skye O'Malley nu intră în panică.

Coborând din pat, parcurse goală camera şi îşi luă hainele dintr-un cufăr de piele, începând să se îmbrace — întâi îşi trase pe ea o cămaşă, apoi un fel de fustă-pantalon. Această îmbrăcăminte fusese concepută de Skye. O'Malley se opusese ca fiica lui să poarte haine bărbăteşti, dar ea se simţea stânjenită în fuste lungi la bordul vasului. Aşa că îşi făcuse fuste-pantalon largi care-i cădeau peste genunchi şi pe care le purta cu ciorapi şi cizme înalte din piele.

Spălată şi îmbrăcată, cu părul negru strâns pe vârful capului, luă o pelerină neagră şi ieşi din încăpere. Îl găsi pe marinar aşteptând-o şi îl trimise să-i aducă din camera ei cufăraşul şi să aibă grijă să fie aşezat pe corabia care aştepta.

Cu o ţinută regală, a coborât scările. Jos, în salonul principal al castelului, o aşteptau tatăl ei, Eibhlin şi Dom. Dom arăta îngrozitor.

Ochii îi erau umflaţi şi foarte roşii, iar faţa îi era plină de zgârieturi şi vânătăi.

— Bună-dimineaţa, Dom.

El o privi mânios, dădu din cap şi nu spuse nimic. Ea ridică din umeri, apoi se întoarse către tatăl său:

— Sunt gata de plecare, *papa*, dar înainte de asta vreau să ştiu adevărul. Niall nu m-ar fi părăsit fără să fie forţat.

Dom O'Flaherty căscă ochii, apoi îi îngustă. Se întoarse către socrul lui, scrâşnind:

— Ce înşelătorie mai este şi asta, O'Malley? Nu e destul de rău că Burke a cerut *le droit de seigneur* asupra miresei mele înaintea întregului district? Acum se pare că ea se înţelesese cu el!

Se răsuci către Skye.

— Târfă mică! De când eraţi împreună? De când erai curva lui Burke? Ar trebui să te calc în picioare!

Skye îşi privi glacial soţul. Glasul ei era calm când rosti:

— L-am întâlnit pe Niall acum câteva zile, Dom. Da, ne iubim. Nu ştiu cum s-a putut întâmpla asta, dar s-a întâmplat. Nu-mi plac în mod deosebit, Dom, dar nu te-aş fi rănit sau pus într-o situaţie jenantă în mod deliberat. Niall Burke vrea să mă ia de soţie. Dă-mi o anulare. Tu nu mă iubeşti. Niall va avea grijă să obţii o soţie nobilă şi un aranjament financiar care să-ţi calmeze mândria rănită.

Dom o privi ca şi cum ea şi-ar fi pierdut minţile.

— Mi-ai dat de soţie o neroadă, O'Malley? Ascultă, proastă mică! MacWilliam nu o să-şi lase moştenitorul să se însoare cu una ca tine. Niall Burke este un desfrânat. El n-a vrut decât să te f... şi nu mă îndoiesc de faptul că a făcut-o destul de bine, dacă este îndreptăţită reputaţia lui. S-a terminat! Acum te duci cu Eibhlin la Innishturk până voi fi sigur că sămânţa lui Burke nu a prins rădăcini. Când vei veni acasă, Skye, vei fi o soţie adevărată — indiferent dacă mă placi sau nu — şi nu o să mai curvăsăreşti. Dispari acum din faţa mea, femeie.

— *Papa!*

— Ascultă de soţul tău, Skye. El este stăpânul tău acum.

— Niciodată!

Dom O'Flaherty parcurse rapid distanţa dintre ei şi, apucând-o pe Skye de braţ, o plesni cu brutalitate de câteva ori. Şocată, pentru că tatăl ei nu o lovise niciodată, abia a reuşit să încerce să se apere de loviturile lui.

— Curvă! Te-am prevenit ce se va întâmpla dacă nu mă vei asculta!

— Pui de târfă! şuieră Skye. Mai loveşte-mă o dată şi voi înfige un cuţit în inima ta neagră.

— Destul! urlă O'Malley, aşezându-se între ei. Gata, Dom! Eibhlin, du-o pe sora ta la corabie şi plecaţi.

Ochii lui Skye erau aproape negri de mânie.

— Nu am să te iert niciodată pentru asta, *papa*, şuieră ea, aruncându-i o privire plină de ură şi părăsind salonul împreună cu sora ei.

Ziua era răcoroasă şi înnorată. Skye se opri o clipă. Ochii îi înotau în lacrimi. Culegând un trandafir roşu, îi inhală parfumul, suspină, şi îşi continuă drumul, mergând cu grijă pe cărarea care ducea de pe vârful colinei spre plajă, unde o aşteptau o corabie şi doi oameni ai tatălui ei. Unul dintre oameni o ajută pe Eibhlin să urce pe punte. Skye refuză să fie ajutată şi urcă singură, aşezându-se la pupă. Îşi încleştă mâinile pe cârmă. În timp ce un marinar împingea vasul pe nisipul umed, celălalt înălţă pânza. Marinarul Connor rânji, clătină din cap şi se aşeză. Skye luă cârma. Vor ajunge la Innishturk în scurt timp pentru că nimeni nu conducea o corabie mai bine ca doamna Skye. Celălalt marinar, nou în serviciul lui O'Malley, rămase liniştit.

Skye manevră cu iscusinţă ambarcaţiunea traversând golful şi o îndreptă spre largul mării. Apăruse soarele şi aveau vânt bun la pupă. Corabia dispăru în valurile înalte. Dar, după câteva mile marine, putea fi văzută uşor. Skye îşi direcţionă cursa înscriindu-se cât mai aproape de coasta mănăstirii lui Eibhlin.

Eibhlin dorea din tot sufletul să-i vorbească, dar Skye părea brusc îmbătrânită şi foarte refractară. Tânăra călugăriţă se întristă. Ce ar fi putut spune ca să o mângâie pe sora ei? Ce-i puteai spune unei femei căsătorită forţat cu un bărbat în timp ce îl iubea pe altul? Şi Eibhlin se simţi din nou frustrată că era femeie într-o lume a bărbaţilor. Şi se întrebă din nou de ce era aşa.

Atunci remarcă o enormă vânătaie care lua proporţii pe obrazul stâng al lui Skye.

În tăcere, măicuţa îşi înmuie batista în apa rece a mării şi, fără nici o vorbă, i-o întinse surorii sale. În loc de mulţumire, Skye schiţă un zâmbet în timp ce lua batista şi o aplica pe obrazul vătămat.

Se apropiară din ce în ce mai mult de Innishturk şi, în curând, vasul acostă pe plajă. Eibhlin se ridică. Simţindu-se în largul său, începu să dea dispoziţii.

— Connor, ia cuferul doamnei Skye. Padraic, tu rămâi pe vas.

— Da, măicuţă! răspunseră ei într-un glas.

Balansându-se uşor pe marginea ambarcaţiei, Skye se lăsă uşor pe nisip. Cunoştea destul de bine drumul pentru că venise adesea cu tatăl ei să o vadă pe Eibhlin. Parcurse în tăcere cărarea de pe plajă. În vârful promontoriului deschise o mică poartă ponosită şi o ţinu deschisă în aşteptarea surorii ei şi a lui Connor care venea gâfâind. Poarta fu apoi închisă şi ei se aflau pe pământul mănăstirii.

Mănăstirea „St. Bride of the Cliffs" fusese construită cu peste o sută de ani în urmă, cele patru turnuri ale sale înălţându-se semeţe spre cer. Pietrele clădirii principale, de un cenuşiu întunecat, erau roase de vânt şi de apa mării. Existau mai multe grajduri pentru vitele mănăstirii, o brutărie şi o spălătorie. La intrarea principală a mănăstirii — o uşă dublă din stejar montată în alamă — se opriră.

— Connor, va trebui să aştepţi aici, spuse Eibhlin. Am să trimit pe cineva să ia cuferul.

— Am să aştept şi eu cu el, zise Skye calm. Dacă trebuie să rămân timp de o lună închisă în mănăstire, vreau să mai amân puţin această captivitate.

Eibhlin trase de clopot şi, după ce i se deschise, intră grăbită.

Rămas singur cu Skye, Connor remarcă:

— Ciudat loc pentru luna de miere, după părerea mea.

— Mie nu mi se pare! se grăbi să răspundă Skye. Este un loc la fel de bun ca oricare altul când te-ai căsătorit cu omul nepotrivit. Repetă asta, gură-spartă, şi sunt sigură că voi fi bătută.

— O'Malley n-a ridicat mâna niciodată împotriva ta, fetiţo!

— Nu, el nu a făcut-o, dar bastardul cu care m-a căsătorit, da. Vânătaia de pe obrazul meu este un semn al afecţiunii sale.

Connor nu vedea nimic rău în faptul că un bărbat îşi bătea la nevoie nevasta ca să o pună la punct, dar era cu adevărat şocat de faptul că un mire îşi bătea mireasa în prima zi a căsniciei. Doamna Skye nu era o fată oarecare. Era deosebită. Şi, în afară de asta, el avusese o relaţie cu Molly, care abia scăpase cu viaţă după noaptea petrecută cu O'Flaherty. Mai bine s-o prevină pe tânăra doamnă.

— Eu aş zice că ar fi bine dacă v-aţi păzi. O'Flaherty a luat-o noaptea trecută pe Molly la el în pat. Aproape că a ucis-o. I-a cerut tot felul de lucruri pe care nu le putea pretinde nici un om decent unei femei. Apoi i-a dat o bătaie soră cu moartea şi a azvârlit-o afară. Să fiţi atentă când vă veţi întoarce la el.

Faţa ei nu trăda nici o emoţie.

— Şi Molly îşi va reveni? Vânătăile ei se vor vindeca? Spune-i că, dacă nu mai vrea să fie în serviciul meu, voi înţelege. Dacă asta va fi hotărârea ei, va putea rămâne la castel s-o slujească pe mama mea vitregă. Spune-i lui lady Anne că voi avea nevoie de o femeie robustă, de vârstă mijlocie, care să mă slujească în mod hotărât şi care să fie de mare încredere. Dacă voi fi forţată să mă întorc la el, nu voi mai expune nici o altă tânără brutalităţii lui O'Flaherty.

Poarta mănăstirii se deschise din nou scârţâind şi Eibhlin înaintă urmată de două călugăriţe robuste. Skye îşi luă rămas-bun de la Connor, apoi o urmă pe sora ei, cufărul fiindu-i adus de alte măicuţe.

Cele două surori au parcurs în linişte holul până când au ajuns la o uşă masivă din stejar. Eibhlin a bătut şi o voce din interior le-a invitat să intre. Aşezată pe un scaun, stătea una dintre cele mai frumoase femei pe care le văzuse Skye în viaţa ei. Ovalul feţei sale senine apărea din acoperământul de pe cap, cu aripioarele lui albe apretate. Îmbrăcămintea ei neagră era scoasă în evidenţă de severitatea unei bavete rectangulare albe pe care se odihnea un crucifix din argint, cu un crin de argint imprimat pe el. Îngenunchind, Eibhlin luă mâna aristocratică şi sărută inelul din argint şi onix.

— Ridică-te, fiica mea, rosti vocea blandă şi cultivată.

— Maică-stareţă, v-o prezint pe sora mea, Skye. Skye, aceasta este maica-stareţă Ethna.

— Mulţumesc, soră Eibhlin. Te poţi întoarce la îndatoririle tale acum. Doamna Monahan a intrat în muncile naşterii de dimineaţă — ai permisiunea să o asişti.

Eibhlin făcu o plecăciune şi maica-stareţă Ethna îi făcu semn lui Skye, indicându-i un scaun.

— Bine ai venit la mănăstirea „St. Bride of the Cliffs", lady O'Flaherty. Tatăl dumitale ne-a informat despre motivul vizitei. Ne vom strădui să te facem să te simţi cât se poate de bine.

— Mulţumesc, răspunse Skye sec.

Ochii căprui, liniştiţi, o scrutau pe Skye şi părea că măicuţa se lupta cu ea însăşi. Apoi i se adresă:

— Am fost Ethna O'Neill înainte de a lua vălul călugăriei. Lord Burke a fost logodit cu nepoata mea. Ea nu l-a văzut niciodată, dar eu da. Este un cuceritor.

— Ne-am întâlnit cu puţin timp în urmă, rosti Skye alene. Nu ştiu cum s-a întâmplat, dar ne-am îndrăgostit unul de celălalt. *Papa* nu a vrut să mă ia în seamă. Niall voia să obţină anularea căsătoriei ca să mă poată lua de soţie.

— Poate aranja asta, sau măcar să înceapă diligenţele, cât timp stai aici.

— Sunteţi singura persoană care nu îmi spune că MacWilliam nu o să-şi lase moştenitorul să ia de soţie pe O'Malley din Innsfana.

— Ah, oamenii ăştia şi mândria lor. Linişteşte-te, fiica mea. MacWilliam este un om dur, dar îşi iubeşte fiul. Spune-mi, copilă, nu ai chiar nici un sentiment faţă de tânărul tău soţ?

— Nu-l iubesc pe Dom şi nici nu am vrut vreodată să mă căsătoresc cu el. L-am rugat pe tatăl meu să nu mă forţeze să fac acest pas chiar şi înainte de a-l întâlni pe Niall. Nu cred că o femeie îşi poate petrece viaţa cu cineva care îi displace.

— Aşadar eşti o revoluţionară, ca şi sora ta, lady O'Flaherty.

— Nu. Şi vă rog, venerabilă maică, nu-mi mai spuneţi lady O'Flaherty. Eu sunt Skye O'Malley.

— Foarte bine, Skye O'Malley, vom încerca să facem şederea ta printre noi cât mai plăcută cu putinţă.

Maica trase cu putere de un clopoţel, la sunetul căruia răspunse imediat o tânără novice.

— Soră Feldelm, aceasta este Skye O'Malley, sora maicii Eibhlin. Va fi adăpostită la noi câteva săptămâni. I-a fost pregătit

apartamentul pentru oaspeţi din turnul de vest. Te rog să o escortezi până acolo.

— Da, venerabilă maică, spuse călugăriţa, făcând o reverenţă umilă. Vă rog să veniţi cu mine, lady O'Malley.

— Eşti liberă să mergi oriunde vrei în incintă, Skye.

— Mulţumesc.

Skye se ridică să o urmeze pe sora Feldelm.

— Fiica mea, îţi voi comunica orice informaţie voi primi.

Skye schiţă un zâmbet, apoi ieşi afară după novice.

Ce trist, se gândi venerabila maică. *Altă tânără împinsă într-o căsătorie nefericită.* Ea se întreba ce va face MacWilliam, ştiind că nu-l va lăsa pe Niall să o ia pe Skye de soţie, pentru că îşi doreşte o partidă mai bună pentru moştenitorul lui. *Blestemat să fie el şi alţii ca el pentru prostia lor! N-au învăţat că fetele nobile nu sunt bune de prăsilă? O fată zdravănă, chiar dacă mai puţin nobilă, este o soţie bună.*

Venerabila maică Ethna îşi dădea seama că, dincolo de sfidarea elegantă, Skye O'Malley era o fată speriată şi disperată. Dacă această copilă va fi dezamăgită, era mai bine ca ea să ştie de acum ca să-i poată alina durerea împreună cu călugăriţele. Cât timp se afla cu ele, acestea ar fi putut, cu ajutorul lui Dumnezeu, să o ajute să se împace cu ea însăşi.

Singură în apartamentul ei, Skye cerceta încăperile. Erau două camere: o cameră de zi încăpătoare şi un dormitor mic, ambele cu câte un şemineu amplasat într-un colţ. În plus nu mai era decât un pat mare de stejar pe care atârna o cuvertură de catifea. Nu exista nici o altă mobilă. Chicotind de una singură, se întrebă ce gândesc maicile despre marele pat ce era amplasat în faţa unei mici ferestre cu vedere spre mare.

Camera de zi era luminoasă, o încăpere plăcută cu ferestre pe două laturi, îndreptate spre nord, oferindu-i priveliştea îndepărtată a castelului din Innisfana, şi spre vest, spre largul mării. Pe zidul dinspre est al camerei era căminul mare, din piatră, flancat de doi îngeri mari înaripaţi, ciopliţi. În partea opusă căminului, pe toată înălţimea peretelui, se afla o bibliotecă îngropată în zid, continuată cu una mai mare, care îşi împărţea zidul de sud cu uşa dormitorului. În faţa ferestrei dinspre vest se afla o masă de sufragerie din stejar

lustruit, cu fotolii la cele două capete. De o parte a căminului era o banchetă, iar de cealaltă parte, un scaun confortabil. Mai era şi o comodă sculptată, iar în spaţiul dintre ferestre un scăunel de rugăciune cu o pernă brodată pe el. Cufărul lui Skye fusese plasat în dormitor, sub fereastră.

La fiecare fereastră atârnau draperii din catifea roşie, şi un mare covor turcesc roşu cu albastru era întins pe podea, asortat cu unul mai mic din dormitor. Mai târziu, Skye a aflat că familia O'Neill mobilase apartamentul pentru oaspeţi din turnul de vest atunci când Ethna devenise stareţă la „St.Bride of the Cliff".

Zilele lui Skye treceau repede în mod confortabil. Se scula dimineaţa şi asista la liturghia din capela mănăstirii. Ea nu era deosebit de credincioasă, dar acum se ruga să vină repede Niall la ea. Apoi lua micul-dejun la bucătărie şi ieşea să se plimbe pe domeniul mănăstirii. O mică barcă îi stătea la dispoziţie şi Skye petrecea multe ore navigând şi pescuind ca să-i treacă timpul. Mănăstirea se bucură în curând de mese compuse din peşte proaspăt, ca semn de mulţumire din partea tinerei musafire.

Masa principală era servită la ora paisprezece, iar Skye mânca singură în camera de zi. Seara se mânca după vecernie, şi uneori Eibhlin se alătura tinerei sale surori. În rest, Skye era singură.

Mănăstirea avea o bibliotecă surprinzător de bună, iar în zilele umede citea. Skye O'Malley era o femeie educată pentru vremea ei. Vorbea limba galică natală la fel de bine ca engleza, franceza şi latina. Scria şi, deşi nu putea broda tot atât de frumos ca sora ei, broderiile sale cu acul erau acceptabile; ştia să şi împletească.

Se pricepea să conducă o gospodărie, adică să facă provizii, să prepare conserve, să facă săpun şi să combine parfumuri. Avea noţiuni elementare de medicină, ştiind să pregătească leacuri. Fusese instruită să ţină socotelile, pentru că O'Malley era convins că singurul mod de a evita discuţiile cu propriul administrator era să-ţi ţii singur socotelile. Şi, în plus, Skye era unul dintre cei mai buni navigatori cu care călătorise tatăl ei pe mare. O'Malley glumea adesea spunând că fiica lui miroase destinaţia navei.

Deşi vedea călugăriţele în timp ce îşi desfăşura activităţile liniştite din timpul zilei, Skye îşi petrecea cea mai mare parte a

timpului singură. Ordinul de la „St.Bride" nu era claustrat şi nici nu era un ordin de cerşetori. Călugăriţele munceau, dedicându-se în primul rând lui Dumnezeu şi în al doilea rând săracilor. Unele dintre ele erau profesoare, altele acordau îngrijiri medicale celor din împrejurimi. În restul timpului lucrau pământul pentru mănăstire, gătcau, împleteau, brodau şi munceau cu ziuape pământul altora.

Skye s-a adaptat imediat şi s-a integrat spiritului mănăstirii, aducându-şi aportul pescuind, prinzând iepuri în cursă, chiar doborând într-o zi o căprioară. O raritate pentru călugăriţe.

Skye avea nevoie de această constantă activitate fizică. Dacă nu ar fi muncit din greu nu ar fi putut dormi. *Pentru ce nu ia Niall legătura cu mine? Cu siguranţă că el îşi dă seama de suferinţa pe care o simt. Sunt sigură că nu poate să fie altfel; a făcut dragoste cu mine cu atâta delicateţe în timp ce intenţiona să mă părăsească pentru totdeauna?!*

S-ar fi simţit mai uşurată dacă ar fi ştiut că Niall Burke suferea la fel ca şi ea, că fusese cărat în stare de inconştienţă, ca să se trezească legat fedeleş în cala unei nave care se balansa în toate părţile pe ocean. Căpitanul bărbos al micii ambarcaţiuni îi aruncase un zâmbet poznaş dar plin de simpatie.

— Te-ai trezit, aşadar, *my lord*.

— Unde dracu mă aflu? mârâi Niall. Dezleagă-mă imediat!

— Vai, *my lord*, asta nu pot. Dacă v-aş dezlega şi aţi deveni violent, ceea ce văd că fără îndoială s-ar întâmpla, m-aş afla în mare încurcătură. „Du-l pe lord Burke acasă la MacWilliam", mi-a spus O'Malley, şi eu asta fac.

— Cel puţin ridică-mă, omule, şi dă-mi o duşcă. Sunt înţepenit şi îmi simt capul greu şi nu sunt sigur că nu am rău de mare.

Căpitanul MacGuire chicoti.

— Bine, băiete. Nu ceri mare lucru, şi nu sunt prost să te fac să te simţi mai rău decât te simţi deja.

Aplecându-se, îl aşeză în poziţie şezândă, cu spatele rezemat de catarg, şi-i apropie o butelcă de buze.

Niall, recunoscător, trase câteva înghiţituri. Simţi aproape imediat căldura împrăştiindu-se prin trupul său ud şi amorţit.

— Deci O'Malley m-a trimis acasă? spuse el pe gânduri.

— Da, *my lord*, şi aţi dormit ca un prunc cea mai mare parte a drumului. Aproape că am ajuns.

— Cât mai avem?

— Puţin, veni răspunsul vag care-l scoase din sărite. Vezi punctul acela mic de colo? Când vom fi lângă el vei fi acasă. Acolo vom acosta, şi apoi vom merge pe jos.

— Pe jos?! explodă Niall. Vom lua primul cal disponibil pe care-l vom găsi. Fortăreaţa lui MacWilliam este întinsă pentru picioarele unui marinar. Ştii să călăreşti?

— Aproape la fel de bine cum navighezi dumneata, băiete.

— Atunci Dumnezeu să te ajute, MacGuire! O să te simţi, în curând, la fel de neconfortabil cum mă simt eu acum!

Când ajunseră, în fine, la ţărm, căpitanul îşi dezlegă pasagerul şi-l ajută să coboare. Niall Burke îşi frecă încheieturile mâinilor unde îl rosese funia. Era dornic să ajungă acasă ca să-i vorbească tatălui său. Urcă colina ce suia de pe plajă, fără a se uita în urmă, să vadă dacă MacGuire venea după el. După vreo jumătate de oră apăru la orizont o casă cu acoperiş de trestie. Lângă casă era o grădină de zarzavaturi şi câteva flori. Câmpul de alături era bine întreţinut, colorat deja de orz şi secară. Iar pe o păşune de dincolo de grădină păşteau liniştiţi doisprezece cai. Nu era nici un semn de viaţă, deşi MacGuire putea să jure că văzuse ieşind fum pe coş.

— Hei! Cei din casă! Sunt Niall Burke cu un prieten.

După un moment de tăcere uşa casei se deschise de perete şi un bărbat înalt păşi afară. Acesta strigă către cei dinăuntru:

— E-n regulă, Maeve. (Bărbatul înaintă cu faţa zâmbitoare şi prinse mâna lui Niall în mâna lui mare ca o labă de urs.) Bun venit, *my lord*! Cu ce vă pot fi de folos?

— Am nevoie de doi cai, Brian. El este căpitanul MacGuire, unul dintre oamenii lui O'Malley. Îţi va aduce, mai târziu, caii.

— Imediat, *my lord*. Dacă nu aţi fi atât de grăbit, nevastă-mea tocmai a scos pâinea din cuptor.

— Hmm! adulmecă el. Pâinea lui Maeve şi mierea albinelor ei! Ah, MacGuire! Am să te tratez, în ciuda faptului că tu nu m-ai tratat prea bine.

Lăsându-l pe căpitan în urmă, se năpusti pe uşă şi luă în braţe o vrăbiuţă de femeie. O ridică în sus şi apoi o sărută pe amândoi obrajii îmbujoraţi în timp ce ea râdea şi îl dojenea să-i dea drumul jos.

— Am venit pentru virtutea şi pentru pâinea ta bună, Maeve, iubito! o tachină el, aşezând-o pe picioarele ei.

Ea îi dădu o palmă prietenească şi spuse:

— Fără şotii, stăpâne Niall. Este mult de când v-aţi făcut mare. Poftiţi, cu prietenul dumneavoastră. Luaţi loc.

Cei doi bărbaţi s-au aşezat iar Niall, întorcându-se către MacGuire, i-a explicat:

— Maeve a fost doica mea până când am împlinit şapte ani. Apoi m-a părăsit ca să se mărite cu Brian. Când eram copil, obişnuiam să vin adesea pe aici, pentru că ea face cea mai bună pâine din ţinut. Şi, nu se ştie de ce, albinele ei fac cea mai bună miere pe care ai gustat-o vreodată.

MacGuire a descoperit curând că lord Burke nu minţea, şi i-a spus lui Maeve:

— Dacă aveţi vreo fată care face pâine măcar pe jumătate atât de bună ca dumneavoastră, mă însor cu ea imediat.

Maeve a roşit de plăcere.

— Dacă te întorci pe aici, căpitane, vino la noi la masă.

— Caii sunt pregătiţi, *my lord*, strigă Brian din uşă.

Niall Burke s-a ridicat în picioare, lingând un strop de miere de pe degetul lui, ca un copil.

— Să mergem, MacGuire. Mă grăbesc să ajung acasă!

Căpitanul era surprins să vadă doi cai de călărie, frumoşi şi bine îngrijiţi, aşteptându-i. Au încălecat şi, făcându-i un semn cu mâna lui Brian, au pornit la drum.

— Ţăranii voştri probabil că sunt foarte prosperi dacă vă pot da asemenea cai, remarcă MacGuire în timp ce mergeau călare.

— Sunt caii noştri, răspunse Burke. Ţinem cai buni la unele familii tocmai în acest scop, ca să ni-i pună la dispoziţie la nevoie.

Spunând acestea, îşi îndemnă calul la galop.

— Hai, omule, strigă el către căpitanul care se clătina pe calul lui, simţindu-se vizibil incomodat. Eu mă duc înainte!

Niall Burke avea să regrete curând graba sa. Nu mult după ce s-a bucurat de prezenţa lui MacWilliam, marelui lord i-a fost înmânată

scrisoarea de la O'Malley. MacGuire a fost trimis să servească nişte gustări, iar Niall a aşteptat nerăbdător în timp ce MacWilliam se întuneca pe măsură ce parcurgea rândurile scrise. În cele din urmă acesta a răsuflat zgomotos şi, privindu-şi mânios fiul, a urlat:

— Ţânc arogant ce eşti, sper să ai o explicaţie al dracului de bună pentru comportarea ta! Navele lui Dubhdara O'Malley sunt vitale pentru apărarea acestui colţ de pământ, ca şi bunăvoinţa lui Ballyhennessey O'Flaherty.

Luat prin surprindere, Niall încercă să explice:

— O iubesc, tată! O iubesc pe Skye O'Malley! Am încercat să vorbesc cu O'Malley, să-i cer să amâne căsătoria. Dar soţia lui a născut înainte de a apuca eu să-i vorbesc. Aşa că a fost inabordabil în acest timp, şi au căsătorit fata după cum fusese stabilit.

— O'Malley n-ar fi amânat căsătoria, prostule! Se angajase. Şi asta a fost o partidă extraordinară pentru fiica lui cea mai mică. Cum ai îndrăznit să te amesteci?

— O iubesc, şi ea mă iubeşte pe mine. Îl detestă pe nenorocitul cu care au căsătorit-o! L-a urât chiar înainte de a mă cunoaşte pe mine.

— Şi ai crezut că faci bine pretinzând *le droit du seigneur* asupra miresei? Doamne, fiule! Dacă ai fi fost oricine altcineva, te-aş fi ucis! Ai noroc că O'Malley a fost înţelept. Fata a fost trimisă la mănăstirea surorii ei ca să se asigure că noaptea petrecută cu tine nu a avut vreun rezultat mai rău decât ruşinea suferită.

— O iubesc! strigă Niall. Vreau să-i fie anulată căsătoria ca să mă pot însura cu ea. Trebuie să existe un episcop în familia asta!

— Doar peste trupul meu! urlă MacWilliam. Vasele lui O'Malley sunt preţioase pentru mine. Fata lui, nu. Nu vreau ca fiica unui pirat să fie mama nepoţilor mei! Te căsătoreşti cu Darragh O'Neill, sora mai mică a fostei tale logodnice. Are treisprezece ani şi este coaptă pentru căsătorie. Vă veţi uni în trei săptămâni.

— Nu!

— Ba da. Ascultă, idiotule, n-ai decât să o iei ca amantă pe fiica lui O'Malley, dacă doreşti, dar nu te poţi căsători cu ea. Are deja un bărbat. Şi, după câte am auzit despre el, îndată ce a luat-o în patul lui ai devenit o simplă amintire pentru ea.

— Du-te dracului!

Niall Burke a ieşit furtunos din biroul tatălui său şi s-a îmbătat. A doua zi, cu capul greu ca o baniţă, a fost chemat de tatăl lui.

— A sosit asta azi-dimineaţă, pentru tine, rosti MacWilliam. Mi-am permis să o citesc şi pot spune că fiica lui O'Malley este mai înţeleaptă decât tine. Poftim!

Niall a smuls hârtia şi a citit şocat:

„My lord Burke,

M-am retras cu sora mea la mănăstirea ei, „St. Bride", de pe Insula Innishturk, unde mă voi ruga Maicii Domnului ca noaptea ruşinoasă pe care am petrecut-o împreună să nu fi rodit vreun fruct nelegiuit. Ceea ce am făcut a fost o greşeală, şi sper şi mă rog ca soţul meu să mă poată ierta. Pentru binele sufletului tău căsătoreşte-te creştineşte, cât se poate de repede, cu o femeie potrivită. Dumnezeu să fie cu tine veşnic.

Skye — Lady O'Flaherty"

Ar fi vrut să nege ceea ce citea. În afară de asta, nu-i văzuse niciodată scrisul. Linia scrisului era totuşi delicată, feminină, şi el recunoscuse, imprimat în ceară, sigiliul pe care-l văzuse pe inelul ei. *Poate au obligat-o să scrie aceste rânduri.* Dar el ştia cât de încăpăţânată era Skye. Chiar dacă i-ar fi ars picioarele cu fierul înroşit şi tot nu ar fi scris aşa ceva dacă nu ar fi dorit. *Blestemată să fie! Asta însemn eu pentru ea? O noapte ruşinoasă? Căţea nestatornică ce este!* Niall clipi ca să-şi înlăture lacrimile şi rosti sec:

— Mă căsătoresc cu Darragh O'Neill.

Apoi a rupt scrisoarea şi a ieşit din cameră.

MacWilliam a aşteptat o clipă ca să se asigure că fiul său a plecat şi a spus:

— Căpitane MacGuire, spune-i lui O'Malley că strategia lui a avut succes. Fiul meu va fi căsătorit în trei săptămâni şi nu îi va mai pricinui nici un necaz.

MacGuire a făcut o plecăciune, a aprobat cu o mişcare a capului fără să rostească nici o vorbă şi a plecat.

Singur, MacWilliam a simţit o mustrare de conştiinţă. Îşi iubea din tot sufletul fiul şi îi displăcea să-i refuze ceva. Totuşi, trebuind să-şi aleagă nora între O'Neill şi O'Malley, MacWilliam nu putea face decât o singură alegere. *Da, Niall se va împăca destul de bine cu Darragh O'Neill. Iar anul viitor voi avea un nepot.*

4

Cât a stat la „St.Bride", lui Skye i s-a întâmplat un lucru deosebit de plăcut. Plimbându-se într-o zi pe plajă, a dat peste un pui de câine-lup rănit. Biata creatură era aproape moartă de foame, iar părul îi era murdar şi încâlcit încât era greu de stabilit care era adevărata lui culoare. Un picior îi era prins în crăpătura unei stânci. Auzind slabul schelălăit, Skye alergase la câine, care se uita la ea neajutorat agitându-şi coada într-un mod prietenos.

— Vai, biet animal, murmură Skye cu simpatie, eliberându-i piciorul, după care îl mângâie. Acum, hai, drăguţule, să mergem să găsim ceva de mâncare pentru tine.

Câinele s-a străduit să meargă, şchiopătând uşor, după ea.

Maicile au fost tot atât de binevoitoare ca şi Skye, şi i-au permis câinelui să intre în mănăstire. Originea lui şi a proprietarului său au rămas un mister. Ţăranii de pe insulă nu îndrăzneau să ţină câini regali. Ei deţineau doar câini de pază, terrieri, buldogi, corcituri de curte. Câinii lor irlandezi, marii ucigaşi ai lupilor şi ai altor prădători, aparţineau clasei conducătoare, ca şi prepelicarii.

Skye i-a dat numele de Inis, acesta ataşându-se de ea cu o credinţă deosebită. Ieşea la plimbare cu ea dimineaţa, mergea cu ea pe mare şi dormea noaptea în preajma ei, lungindu-se la picioarele patului. În câteva săptămâni îşi recăpătase greutatea normală; îmbăiat, părul lui devenise cenuşiu-argintiu strălucitor, ceea ce-i amintea lui Skye de ochii lui Niall. Urechile şi picioarele erau negre. Câinele devenise sclavul lui Skye, ochii lui luminându-se ori de câte ori o priveau.

Skye avea nevoie de dragostea acestui câine, pentru că Niall părea să fi uitat cu desăvârşire de ea. Apoi a sosit ziua în care i-a venit ciclul, la termen şi ea a plâns, pe gâtul moale al lui Inis, definitiva ei decepţie. Venerabila maică Ethna a trimis un mesaj soţului, infor-

mându-l că Skye nu era însărcinată, iar după o săptămână Dom a venit să-şi ia nevasta. A fost condus la apartamentul lui Skye.

— Aş fi venit mai repede, spuse el, zâmbind îngâmfat, dar am fost obligat să particip la nunta lui Niall Burke cu Darragh O'Neill.

Skye a leşinat. Când şi-a revenit, era lungită pe banchetă. L-a auzit pe Dom vorbind cu solicitudine pe un ton fals:

— Nu mi-am dat seama că ştirea căsătoriei lordului Burke o va tulbura în aşa hal pe doamna mea.

— Nu ţi-ai dat seama, *my lord*?! întrebă Ethna glacial.

O'Flaherty zâmbi şi, nedând atenţie sarcasmului călugăriţei, continuă:

— Îmi dau seama că nu se obişnuieşte ca un bărbat să-şi petreacă noaptea în mănăstire, dar, sincer vorbind, cred că soţia mea nu s-ar putea mişca în urma şocului.

Maica stareţă Ethna a hotărât că nu-i plăcea Dom O'Flaherty, dar era de acord cu el că Skye nu putea fi deplasată acum. A fost nevoită, aşadar, să-l asigure că, deşi era neobişnuit, nu i se interzicea să petreacă noaptea sub acoperişul mănăstirii „St.Bride". Era binevenit. Dom i-a mulţumit politicos, apoi a întrebat-o dacă putea lua la plecare şi câinele soţiei sale. Inis, căruia nu-i plăcuse de Dom, a fost luat fără proteste.

Rămaşi singuri, Dom O'Flaherty s-a îndreptat spre banchetă şi i s-a adresat glacial:

— Ştiu că ţi-ai revenit din leşin, Skye. Acum salută-ţi cum se cuvine lordul şi stăpânul.

Ea s-a ridicat agale şi a aplicat un sărut fugar pe buzele lui. El a chicotit şi a tras-o mai aproape, în timp ce Skye s-a încordat.

— Nu-ţi place de mine, nu-i aşa, nevastă? Ce nenorocire pe capul tău că va trebui să te întinzi la bunul meu plac şi numai pentru plăcerea mea. Când mă voi înfige adânc în tine o să-ţi piară toate gândurile despre Niall Burke!

Gura lui s-a lăsat peste a ei, iar ea l-a bătut cu pumnii în piept. Apoi, deodată, a fost salvată de o bătaie în uşă. Dom a slobozit o înjurătură şi a strigat:

— Intră!

Două măicuţe, fiecare purtând câte o tavă cu mâncare aburindă, au intrat imediat, cu ochii plecaţi. Au pus tăvile pe masa din sufragerie şi au ieşit tot atât de repede.

Skye, eliberată din braţele soţului ei, a exclamat vesel:

— Ce înţelept! Ni s-a trimis cina.

— Nu mi-e poftă acum de mâncare, îi răspunse el morocănos.

Ea ridică capacul de pe o farfurie.

— Ia te uită! Creveţi fierţi! Iar aici este un clapon şi o pulpă de berbec! Dacă nu o mâncăm acum, se va slei.

— Lasă-le!

El se apropiase iute de ea pe la spate şi-i dezlegase şireturile, cuprinzându-i sânii în palme.

— De asta mi-e foame, Skye, spuse el, frământându-i carnea. Mâncarea mai poate aştepta. Du-te în dormitor, dezbracă-te mai departe şi aşteaptă-mă în pat.

Ea închise ochii ca să-şi reţină lacrimile.

— Ah, Dom! argumentă ea. Nu aici! Voi face tot ce vrei tu, dar nu aici, în casa asta sfântă! Nu aici!

— Nu m-am gândit la lucrul acesta, rosti el pe gânduri, dar ideea de a te f... într-o mănăstire mă tentează. Să ne închipuim că eşti o tânără călugăriţă posedată de un conducător viking?

Ea s-a albit la faţă la aluzia sacrilegiului preferat de el, iar Dom a mârâit:

— Repede, Skye! Sunt înfierbântat — mi-ai refuzat drepturile maritale timp de peste o lună!

Şi îşi sublinie cuvintele cu o palmă peste obraz.

Ar fi vrut să se lupte cu el, dar era atât de zdrobită de vestea căsătoriei lui Niall, încât nu-şi putea aduna forţele. Se refugie în dormitor şi, cu degete tremurătoare, îşi trase hainele de pe ea şi se urcă în patul mare. O clipă după aceea, Dom intră în cameră şi se dezbrăcă repede, lăsând hainele să cadă la întâmplare. Când se întoarse ca să se urce în pat, ea scoase un strigăt de groază. Niall era un bărbat înzestrat, dar membrul lui Dom era uriaş. Văzând teama ei, Dom ghici:

— Curvele din Paris îmi ziceau *Le Taureau!* Ştii ce înseamnă?

— Taurul! şopti Skye.

— Îhî, taurul! rosti el cu mândrie. Şi aşa sunt, nevastă! Acum desfă picioarele. Am ceva pentru tine!

Dădu la o parte cuvertura cu care-şi acoperea ea sânii. Vederea trupului ei gol îi aprinse patima şi se aruncă pe ea.

— Dar Dom! Nu sunt încă pregătită! protestă Skye.

— Nu eşti pregătită? Nu tu trebuie să fii pregătită, Skye, ci eu!

Şi ea se simţi despicată de monstruosul lui sex.

Înainte de a putea să ţipe, palma lui o plesni peste gură. Se împinse în ea, mormăind întruna:

— Ce strâmtă eşti, femeie! P... lui Burke probabil că nu-i mai mare decât un vierme, de te-a lăsat atât de strâmtă.

El gemea de plăcere în timp ce, sub el, ochii ei reflectau durere şi frică. Încercă să se întindă, sperând să-şi mai aline durerea, dar nu reuşi şi, zvârcolindu-se ca să scape de el, mişcările îi măriră pasiunea lui Dom. El râse.

— Ştiam eu! Toate femeile cu maniere devin nişte târfe bune! Sunt un om norocos!

Şi se adânci mai mult şi cu mai mare forţă în ea.

— Nu te teme, iubire, gâfâi el. Am să te învăţ multe trucuri ca să ne placă la amândoi!

O clipă au rămas lipiţi unul de celălalt, apoi O'Flaherty s-a rulat şi, întorcându-se în camera de zi, şi-a mai turnat vin. Skye a simţit cum lacrimile îi scăldau obrajii, dar nu scotea nici un zgomot de teamă să nu-l înfurie. L-a auzit ridicând capacele de pe farfurii, gustând din mâncare. Dar nici prin gând nu i-a trecut să-i dea şi ei.

Întors în micul dormitor, ţinând în mână un picior de pui, s-a aşezat pe marginea patului şi a bătut-o pe spate. Skye se făcea că doarme, sperând că o va lăsa în pace. Auzea zgomotul mestecatului lui lent, metodic, apoi cum a aruncat pe podea piciorul de pui.

— Ridică-te!

Nu avea nici un sens să-i opună rezistenţă. Era soţia lui, proprietatea lui. L-a ascultat şi a fost din nou supusă durerii şi degradării.

De data aceasta, când a terminat, Dom s-a rostogolit de pe ea şi a adormit pe spate, sforăind mulţumit. Skye a aşteptat până când s-a asigurat că dormea profund, apoi s-a dat jos din pat. Abia putea să meargă, dar a reuşit să se târască ca să iasă din camera aceea.

Ajungând în camera de zi, şi-a turnat cu mâini tremurânde niş vin, vărsând jumătate pe masă. După ce a pus lemne pe foc, s-a prăbuşit pe scaun.

Niall! Unde sunt mâinile tale delicate, gura ta iubitoare? Căutase s o facă să-i placă şi ei, în timp ce o învăţa ce să facă să-i placă lui. *Dracu' să-l ia! Dracu' să-l ia!* Fusese trădată. Avuseseră dreptate cei ce spuseseră că moştenitorul marelui lord doar se amuzase cu ea, şi patima lui pentru inocenţa ei nu fusese mai puţin sălbatică decât patima lui Dom de a o supune. O mână s-a lăsat pe umărul ei şi a tresărit, ridicând privirea cu teamă.

— M-am trezit, şi tu plecaseşi, se tângui el. Plângi. Tot eşti tristă că nu sunt Niall, ai?

Ea îşi şterse repede lacrimile cu vinovăţie, clătinând din cap. Tonul lui se îndulci puţin:

— Probabil că te-a durut, zise el ca din întâmplare. Hai, nu te teme, Skye. Cu timpul voi pătrunde mai uşor, iar tu te vei lărgi după mărimea mea. Hai, iubire, Hai să ne mai f... puţin că, dacă nu poţi să dormi, înseamnă că nu te-am folosit destul. Şi, în afară de asta, chicoti el, eşti o bucăţică mult mai dulce decât mi-am închipuit eu.

Tot restul nopţii, în timp ce era nevoită să suporte îmbrăţişările soţului său, îl ura din ce în ce mai mult pe Niall Burke, gândindu-se cum se va răzbuna pe el într-o zi. *Da, da! Îmi vei plăti pentru visele sfărâmate.*

O scenă similară se desfăşura în fortăreaţa lui MacWilliam.

Darragh O'Neill fusese promisă Bisericii de la naştere. Sora mijlocie fusese promisă lui Niall Burke. Dar Ceit murise brusc iarna trecută, şi Darragh, care se afla în iubita ei mănăstire „St. Mary" de la vârsta de cinci ani, fusese adusă acasă ca să-şi înlocuiască sora în patul conjugal.

Fusese o alegere deosebit de tragică, pentru că Darragh O'Neill avea o adevărată vocaţie religioasă. Când s-a luat hotărârea să o înlocuiască pe sora ei, nu mai erau decât două zile până ce Darragh ar fi depus jurământul final. Tatăl ei şi escorta lui au sosit, zgomotoşi, tocmai la timp ca să împiedice ca părul blond al fetei să fie tuns. O'Neill a făcu semn din mână că ordinul religios nu trebuie să-

înapoieze dota lui Darragh, știind că aceasta o va face mai ușor abordabilă pe maica superioară în privința schimbării planului său.

Maica superioară îi explicase tinerei călugărițe îngrozitoarea schimbare, spunând liniștitor că Dumnezeu și Sfânta Fecioară aveau alte planuri cu ea. Așa că Darragh trebuia să primească voința lui Dumnezeu cu smerenie. Ea va părăsi imediat mănăstirea și se va căsători cu lord Burke. Plângând amarnic, fata se supuse.

Așa că Niall Burke a fost întâmpinat în ziua nunții sale de o fată palidă, ai cărei ochi înroșiți erau o dovadă că plânsese mult. Cum nu fusese informat de scoaterea ei de la mănăstire și de faptul că va trebui să facă față unui mariaj lipsit de entuziasm, se supără.

Mai târziu în seara aceea, când mireasa și mirele s-au retras în camera lor, Darragh a leșinat la vederea trupului gol al soțului ei. Niall, cu diplomație, a reușit să smulgă o explicație de la Darragh. Impresionat, el a mângâiat-o încet pe păr.

— Eu cred că, în împrejurările date, nu este nevoie să ne grăbim să realizăm latura fizică a căsătoriei noastre, zise el blând. Să așteptăm să ne cunoaștem mai bine unul pe celălalt.

Adevărul era că Niall n-avea nici un chef să violeze o virgină refractară. Și își blestemă tatăl și socrul pentru stupiditatea lor oarbă. Fata avea o reală chemare religioasă și Niall se întreba dacă se va putea lepăda vreodată de asta. Râse cu amărăciune. *M-au smuls de lângă femeia pe care o iubeam, care mi-ar fi făcut bucuroasă fii, pentru că tatăl meu nu crede că este destul de nobilă pentru mine! Și mi-au dat în locul ei o călugăriță cuviosă!* Era atât de caraghios, și ar fi râs în hohote dacă nu ar fi observat tulburarea soției sale.

— Ce vor zice oamenii dacă cearșafurile nu vor fi mâine pătate de sânge?

— Of, Darragh Burke, chiar ești inocentă, rosti Niall chicotind. Multe fete care s-au bucurat de plăcerile carnale înainte de căsătorie prezintă cearșafurile pătate de sânge dimineața. Dă-te la o parte și am să-ți arăt.

Cu ochii mari, ea a privit speriată cum ia Niall cuțitul de fructe din bolul de lângă pat și își înțeapă coapsa. O mică șuviță de sânge a prelins, pătând cearșafurile. Inocența lui Darragh era dovedită, în timp ce onoarea soțului ei era salvată și vitejia lui atestată.

Trecuseră două săptămâni din noaptea nunţii lor. Darragh credea că virginitatea ei fusese salvată pentru totdeauna şi, cum îl consacrase acest preţios dar lui Dumnezeu, nu avea nici o intenţie să i-l ofere lui Niall. Îi conducea gospodăria şi asta era tot. Amabilitatea lui Niall din noaptea nunţii lor se dovedise a fi o slăbiciune de care ea continua să profite.

Încercase din nou, cum făcuse în fiecare noapte de la nunta lor, să facă dragoste cu soţia lui. Lipsa de experienţă a lui Darragh o făcea să nu-şi dea seama cât de răbdător era soţul ei. Ea era hotărâtă să nu cedeze, iar el era la fel de hotărât să reuşească. Pentru că fusese căsătorit cu această fată ca să-i dăruiască urmaşi. Acum Darragh îi informa că va fi mireasa lui doar cu numele. Virginitatea ei îi aparţinea lui Dumnezeu.

— Nu ai să mă poţi forţa cum ai făcut cu biata Skye O'Malley, *my lord*. Îmi închipui ruşinea bietei femei! încheie ea ritos.

La menţionarea numelui lui Skye, capul lui Niall se răsuci privind cu repulsie la creatura rece, pioasă, lipsită de sentimente, cu care-l căsătoriseră. O fată micuţă, cu pielea deschisă la culoare, cu piept teşit, ochi albaştri spălăciţi, păr blond-alb şi buze subţiri, aceasta era soţia lui. Comparaţia cu Skye, cu pielea ei de culoarea gardeniei, cu părul negru-albăstrui ondulat şi ochii aceia albaştri-verzi era ridicolă: Skye, cu sânii ei mici uşor rotunjiţi, cu gura ca un bobocel de trandafir şi pasiunea ei plină de inocenţă — Skye, soţia lui Dom O'Flaherty, care-i oferise lui Niall o noapte de beatitudine ca să-i distrugă fericirea aproape imediat cu o scrisoare glacială. Suspină, Skye îi va face în curând copii lui Dom. Aşa că decise cu mânie crescândă că Darragh O'Neill Burke trebuia să-i dea soţului ei fii.

Văzând hotărârea din ochii lui argintii, Darragh a căzut în genunchi apucând mătăniile, buzele ei mişcându-se într-o rugăciune tăcută. Furios, Niall i-a smuls mătăniile şi, trăgând-o ca să o ridice în picioare, i-a sfâşiat cămaşa albă de noapte de pe ea. Îmbrăţişând-o strâns, a sărutat-o apăsat, forţând-o să-şi deschidă buzele subţiri. Ea s-a luptat cu el, zgâriindu-l cu unghii surprinzător de ascuţite, agitându-se cu sălbăticie. Darragh credea cu adevărat că Dumnezeu îl va trăsni pe soţul ei pentru neruşinarea lui şi se ruga să-l ucidă, în

timp ce era întinsă pe pat, simţind cum o penetrează bărbăţia lui. Ea invoca toţi sfinţii din calendar să o răzbune. Dar curând gemea, rugându-l să continue, încolăcindu-şi picioarele în jurul lui, coapsele ei slabe descoperind ritmul şi mişcându-se odată cu el.

După aceea s-a simţit dezgustat de el însuşi, ca şi de ea. Nu va mai forţa niciodată în viaţa lui o femeie, dar îl iritase cu sfidarea ei şi cu menţionarea numelui iubitei lui Skye, care-l trădase.

Femeile! Sunt toate la fel. Spun un lucru şi gândesc altul.

Lângă el, soţia lui se smiorcăia şi se văita:

— M-a durut! M-a durut!

— Totdeauna doare prima dată, Darragh. De acum va fi bine.

— N-o să-mi mai faci niciodată *asta. Niciodată!*

— În familia asta nu există imaculată concepţie, nevastă, şi, indiferent dacă îţi place sau nu, e datoria ta să-mi faci fii. Şi, oricum, trebuie să recunoşti că ţi-a plăcut — *ştiu* că ţi-a plăcut şi nu este nimic rău în faptul că o femeie se simte bine cu soţul ei.

— Niciodată! îl scuipă ea pe când o trăgea din nou în braţele lui. (Mâna lui mare îi mângâie cu gingăşie trupul încordat.) Am suportat asta, pentru că a fost voinţa lui Dumnezeu, dar am urât fiecare moment când înfigeai lucrul acela îngrozitor în mine.

— Treaba ta, draga mea, spuse el. Dar trebuie să-ţi aminteşti că nici eu nu sunt mai puţin îngrozit decât tine de acest mariaj. Aş dori să te întorci cât mai repede la mănăstirea ta. (Şi se înfipse din nou în ea, făcând-o să ţipe.) Dă-mi doi fii, Darragh, şi te voi lăsa în pace.

La Innishturk Island, Dom O'Flaherty, aplecat peste frumoasa lui soţie, o penetra frenetic. Skye era prea senzuală ca să-şi refuze această relaxare a trupului. Se lăsase absorbită în plăcuta lume a senzaţiilor şi auzise ca prin ceaţă geamătul soţului ei care se prăvălise peste ea.

Skye nu atinsese punctul culminant, dar lui nu-i păsa. Lui Niall i-ar fi păsat. Îşi întoarse capul de la Dom, în timp ce o lacrimă îi alunecă necontrolat pe obraz.

Blestematul de Niall. Nu va înceta niciodată să mă urmărească?

5

MacWilliam îşi invitase vasalii să-şi petreacă cele douăsprezece zile ale Crăciunului cu el. Ospitalitatea era plină de generozitate, pentru că, spre deosebire de cele ale vecinilor săi mai puţin puternici, castelului lui MacWilliam i se adăugaseră, de-a lungul vremii, şi alte turnuri legate între ele. În consecinţă, acum era proprietarul unui falnic castel din piatră, construit, după obiceiurile normande, în jurul unui patrulater împrejmuit şi pietruit. Oaspeţii lui fuseseră găzduiţi confortabil, în camerele somptuoase.

Dom şi Skye sosiseră împreună cu Gilladubh, tatăl lui Dom, şi Claire, sora acestuia. Skye spera să poată găsi un soţ pentru aceasta, deşi nici tatăl şi nici fratele ei nu păreau să realizeze că, la cei paisprezece ani ai săi, Claire era, practic, fată bătrână.

Era o tânără destul de drăguţă, cu cosiţe bălaie, bogate, cu ochi albaştri şi obraji îmbujoraţi. Dar era ceva ciudat la ea care nu-i plăcea lui Skye. În câteva rânduri, încercase să-i corecteze unele greşeli, dar Claire se plânsese atât tatălui, cât şi fratelui ei, şi lui Skye i se atrăsese atenţia să o lase în pace. În spatele bărbaţilor prostiţi, Claire zâmbise sfidător cumnatei sale. Dar Skye se răzbunase în oarecare măsură când o prinsese pe Claire sustrăgându-i bijuteriile. Trăgând-o de rechi — ceea ce-i dăduse o mare satisfacţie — o prevenise că, dacă va mai fura, o s-o radă în cap.

— Şi dacă te vei plânge lui Dom sau tatălui tău, *dragă surioară*, şi îndulci glasul Skye, vei fi cheală un an.

Lui Claire O'Flaherty nu-i trebuise încă o ameninţare. Privirea aprigă a lui Skye o convinsese că soţia fratelui său nu glumea. Din acel moment, se stabilise un armistiţiu tacit între ele. Acum Skye era hotărâtă să o mărite cât de repede putea, ca să scape de ea din casă. Skye ştia că de Crăciun va fi şi Niall în familie. Aflase de curând că el va veni la castel, pentru că tatăl lui suferea de gută. Dacă Niall credea că o va găsi cu inima zdrobită, ei bine, îl va dezamăgi. În cele

nouă luni care trecuseră de când plecase de la „St. Bride" făcuse un pact cu ea însăşi. Nu-şi iubea soţul, dar juca rolul de soţie ascultătoare.

Soacra ei murise de mult şi conducerea gospodăriei O'Flaherty fusese lăsată în întregime pe mâinile ei. Lui Claire părea să nu-i pese, necercând să-şi însuşească nici măcar cunoştinţele elementare. Skye îşi făcea bine treaba, ceea ce-i plăcea socrului ei. Gilladubh O'Flaherty era versiunea mai vârstnică a lui Dom: un destrăbălat încrezut care avea înclinaţie pentru vinurile fine şi whisky-ul bun. Skye învăţase repede să evite mâinile lui. Odată mersese atât de departe încât aruncase cu un sfeşnic în el şi îl ameninţase că îi va da de gol obiceiurile ofensatoare.

Stând pe patul din camera de oaspeţi a lui MacWilliam în jupoane şi corset, îşi peria părul cu furie. În seara asta, Skye O'Malley va fi cât se poate de frumoasă şi demnă în faţa arogantelor familii Burke şi O'Neill. Era norocoasă că poseda o garderobă mai minunată decât multe femei, pentru că tatăl său se mândrise întotdeauna cu frumuseţea ei.

Mag, camerista, îi adusese rochia şi o aşezase cu grijă pe pat. Ţinea stăpânei oglinda mică rotundă, iar Skye îşi farda ochii şi aplica puţin roşu pe obraji, dând pielii un aer de sănătate. Părul ei negru strălucitor, despărţit de o cărare pe mijloc, era strâns cu grijă într-un elegant fileu cu fir de aur, prins în ace de fiecare latură a capului. În cele din urmă Skye îşi aplică între sâni, la încheieturile mâinilor şi la baza gâtului un parfum rar făcut special pentru ea din esenţă de mosc şi ulei de trandafir. *Ca să-l fac pe Niall să-şi amintească! Să-şi amintească şi să ştie că mie nu-mi pasă!*

Skye s-a ridicat în picioare, iar Mag s-a grăbit să îi lege repede şnururile rochiei, rămânând apoi în spatele stăpânei să o privească. Un zâmbet dintr-o gură ştirbă a traversat faţa ei îmbătrânită.

— Ah, o să-i rupi inima nestatornică, *my lady*! Doar o privire să îi arunce în rochia asta şi îşi va dori să se fi opus bătrânului diavol!

— Lady Burke este chiar atât de neplăcută la vedere, Mag?

Mag râse pe înfundate şi se cuprinse cu braţele.

— Nee, lady, este destul de drăguţă. Numai că dumneata eşti nemaipomenit de frumoasă.

— Dă-mi caseta cu bijuterii, fanfaroană bătrână! o sudui ea cu afecţiune şi, când femeia se grăbi să-i dea ascultare, luă oglinda din mâna ei, ţinând-o la distanţă ca să îşi admire chipul reflectat.

Rochia din catifea albastră era superbă iar decolteul adânc scotea în evidenţă pieptul alb ca zăpada. Corsajul se continua cu o fustă lungă, despicată pe mijloc ca să scoată la iveală jupa din satin albastru persan, brodată cu fir de aur şi argint. Pantofii erau asortaţi cu rochia, iar ciorapii din mătase erau brodaţi ca şi jupa.

Mag ţinea cutia cu bijuterii deschisă, iar Skye ridică un colier din safire — marile pietre pătrate erau intercalate între medalioanele rotunde din aur, douăsprezece în total, fiecare reprezentând câte un semn zodiacal. Şi, la capătul colierului, o perlă roz ca o picătură, ce atârna provocator între sâni. Purta safire şi în urechi, iar inelul avea ca montură tot o perlă roz, înconjurată de safire mici.

Dom a intrat în cameră şi a întrebat cu gelozie:

— Te-ai îmbrăcat ca să-i placi lui Niall Burke, Skye?

— Doar ca să-ţi plac ţie, *my lord*, răspunse ea liniştit, dar dacă nu-ţi place rochia mea, mă îmbrac cu altceva.

El a privit-o cu atenţie. Ştia că nici o femeie de la banchetul din seara aceea nu se va compara cu ea. Skye va fi cea mai frumoasă creatură din salon. Şi îi aparţinea lui! Va fi invidiat de fiecare bărbat de acolo. O trase cu brutalitate în braţele lui şi îşi îngropă faţa în adâncitura caldă şi parfumată dintre sânii ei.

— Nu, Dom! Îmi boţeşti hainele.

El se retrase un pas.

— Ce frumos eşti, remarcă ea imediat. Catifeaua ta albastră ca cerul se asortează cu albastrul rochiei mele.

— Ziua şi miezul nopţii, spuse el, oferindu-i braţul galant.

— Fii atent, *my lord*, devii poetic. Educaţia ta aleasă de la Paris n-a fost o pierdere de timp.

Sala banchetului din castelul lui MacWilliam era imensă, cu plafonul din grinzi masive şi cu patru şeminee mari în care ardeau butuci uriaşi. Ferestrele înalte şi înguste ofereau priveliştea spre munţii pătaţi cu roşul-portocaliu al apusului de soare. Camera era arhiplină de oaspeţi elegant îmbrăcaţi, iar servitorii purtau tăvi cu vin, în mijlocul zumzetului scăzut al vocilor.

Când au fost anunţaţi, Skye a simţit toţi ochii aţintiţi asupra lor. Întâmplarea din noaptea nunţii lor făcuse ocolul ţinutului, iar acum nobilimea din Mid-Connaught aştepta să vadă cum va decurge prima întâlnire dintre O'Flaherty şi Burke, de la acea fatidică zi din mai. Gurile rele trebuiau să accepte, însă, că Skye şi Dom erau un cuplu de o frumuseţe uimitoare.

Au parcus sala cu paşi lenţi, îndreptându-se spre gazde ca să le salute. Skye ţinea capul sus, cu faţa lipsită de expresie dar, pentru o clipă, cedase curiozităţii şi aruncase o ochiadă spre faţa lui Niall. Ochii argintii erau reci şi ea a simţit cum i se strânge inima.

Se aşteptase la un zâmbet îngâmfat, dar nu la acest dispreţ. O altă scurtă privire aruncată spre micuţa femeie de lângă el îi ridicase, însă, moralul. Se simţise plutind de plăcere la constatarea că Darragh Burke, cu toată spiţa ei nobilă, nu era frumoasă.

Ajunşi la estradă, Skye a privit, dincolo de Niall şi soţia lui, spre locul în care stătea MacWilliam, cu piciorul bolnav ridicat pe un scaun şi proptit pe o pernă. Ea a zâmbit strălucitor către tatăl lui Niall. Bătrânul a măsurat-o cu privirea şi a umplut-o de plăcere regretul din ochii lui. Acum ştiau amândoi că el făcuse o greşeală.

Schiţă către el o reverenţă plină de graţie:

— *My lord.*

L-a amuzat când a realizat cât de repede îi citise ea gândurile. Îi plăceau adversarii demni de respect şi ea era unul dintre aceştia. Dacă ar fi fost mai tânăr cu douăzeci de ani ar fi încercat să o aibă el în pat.

— Prietenul meu, Gilly O'Flaherty, zice că eşti o soţie bună pentru fiul lui, mormăi MacWilliam.

— Sunt, îi răspunse ea glacial.

— Cred că erai mai fericită pirat.

— Sunt şi asta, când pot, *my lord.*

— Şi eşti bună şi la asta, lady O'Flaherty?

— Sunt bună la orice îmi pun în minte, *my lord.*

El chicoti şi zise:

— Bine aţi venit — tu şi soţul tău. Fără îndoială că vă amintiţi de fiul meu Niall.

Ea îl simţi pe Dom cum se încordează şi îl strânse de mână. Bunele maniere ale acestuia se impuseră, ştiind că o avea pe soţia lui alături. Cei doi bărbaţi se înclinară scurt.

— Văd că porţi deja un copil, lady O'Flaherty, rosti Niall cu glas tare, privind-o în ochi.

— Căsătorită de şapte luni, *my lord*, şi sunt deja însărcinată în şase luni. Femeile din familia mea sunt vestite pentru prolificitate.

Vorbea la fel de tare ca şi el. Apoi se întoarse şi, privind-o cu insolenţă pe Darragh Burke, rosti:

— Văd că mireasa dumitale, după cinci luni de la căsnicie, nu a fost la fel de norocoasă ca mine. Nu-i aşa, draga mea?

Darragh a roşit, în timp ce negaţia ei a fost auzită de toată lumea. Skye a zâmbit drăgălaş, a făcut din nou o reverenţă şi, luându-şi soţul de braţ, s-au retras. În spatele ei l-a auzit pe MacWilliam chicotind.

Dom o conduse la un scaun lângă foc şi, în timp ce el plecase să aducă vin fiert, ea rămase cu privirea la flăcările strălucitoare. Aproape că tremura de furie. ***Cum se poate comporta Niall astfel? După ce că m-a făcut de râs în tot comitatul în noaptea nunţii şi m-a părăsit, acum tot el face pe ofensatul! Nenorocitul!*** Luând paharul cu vin din mâna lui Dom sorbi o înghiţitură ca să-şi potolească nervii.

— Ai fost magnifică! îl auzi spunând pe soţul ei. Pe Dumnezeul meu că i-ai servit-o lui Niall Burke în faţa întregului Connaugh! Şi nu cred că îi e prea uşor s-o lase grea pe slăbănoaga şi nobila O'Neill. Nu-l invidiez, râse el.

— Taci, prost încrezut! şuieră ea printre dinţi. Doamne, pentru ce sunt toţi bărbaţii atât de idioţi? Nu dau nici un ban pe Niall Burke, dar nu vreau să insult ospitalitatea lui MacWilliam, aşa că încearcă să nu fii prea vesel, *bărbate.*

Dom o privi ciudat dar, înainte de a mai spune ceva, Anne O'Malley a venit să-i salute. Ea îl trimise pe Dom la prietenii lui, apoi se aşeză confortabil şi se uită la fiica ei vitregă.

— A fost înţelept să-l insulţi pe Niall Burke şi pe soţia lui?

— Dar a fost înţelept să mă insulte el pe mine? sări Skye.

— Îl mai iubeşti încă.

— Îl urăsc! Pentru numele lui Dumnezeu, Anne, hai să schimbăm vorba. Sarcina are tendinţa de a mă face să plâng şi nu aş vrea să fiu greşit înţeleasă.

— Evident, rosti cu înţelepciune Anne O'Malley, că ţi-ar veni greu ca Niall Burke să creadă că plângi pentru el.

— Nu mi-am dat seama niciodată ce căţea poţi fi, *mamă*, zise Skye calm.

Anne râse.

— Ai vreo preferinţă în ceea ce priveşte sarcina?

— Un „el", spuse Skye. Dom şi tatăl lui sunt convinşi că este băiat şi nu vor accepta nimic altceva.

— Aha, înţeleg. Şi, altfel, ce mai faci?

— Foarte bine, Anne. *Papa* mi-a făcut un mare serviciu căsătorindu-mă cu Dom. Nu numai că am obţinut un bărbat libidinos, ci şi un socru la fel. Sora soţului meu este o căţea ordinară, care nu se sfieşte să-mi fure ceea ce îmi aparţine când poate, şi să se plângă tatălui şi fratelui ei când este prinsă. Am o familie încântătoare şi îi sunt foarte recunoscătoare lui *papa*. Noua mea casă este dărăpănată şi, în ciuda dotei substanţiale pe care mi-a dat-o *papa*, mi s-a spus că nu sunt bani ca să o pot repara. Jumătate din obiectele gospodăreşti pe care le-am cumpărat, mai ales bolurile de argint şi sfeşnicele, au dispărut în mod misterios. Pe scurt, sunt stăpâna unui morman de bălegar populat cu un bătrân penis găunos şi grosolan şi cu un penis tânăr la fel de găunos şi grosolan, precum şi cu o găină cu toane.

Anne era şocată.

— Vrei să vii acasă până se naşte copilul, Skye?

Sfântă Fecioară, nu trebuie s-o las pe Skye să nască un copil în acel loc!

— Doamne, da! Aş vrea să vin acasă, dar nu mă vor lăsa, pentru că viitorul O'Flaherty trebuie să se nască în propria lui casă, Anne. Aş aprecia, totuşi, dacă ai putea aranja ca Eibhlin să vină la mine imediat după Întâmpinarea Domnului. Deşi copilul nu se va naşte înainte de începutul primăverii, o furtună târzie de iarnă, la momentul nepotrivit, ar putea să o întârzie şi aş fi speriată dacă nu ar ajunge la timp. În afară de asta, am nevoie de companie, zise Skye zâmbind crispat. Claire este ca şi cum n-ar fi, şi nici ea, nici Mag, nici bătrânul nostru bucătar nu ştiu nimic despre naşterea unui copil.

— Cum, nu este nici o femeie pe care să te poţi baza în gospodăria voastră? Printre cameriste? Spălătorese? Nu există nici o moaşă în satul ăla?

— Puţinele femei care lucrează pentru noi vin din satele din apropiere în fiecare zi şi seara se întorc la ele acasă. Îşi iubesc copiii, şi nici o familie nu-şi poate permite să-şi lase fiicele în casa mea, din cauza lui Dom şi a tatălui său. Oamenii muncesc pământul familiei O'Flaherty, plătesc dările şi merg la luptă pentru această familie, dar prea multe dintre fiicele lor au fost violate de bărbaţii din familia O'Flaherty ca să le permită acestora să vină în casa noastră. Chiar şi aşa, Dom şi Gilly îşi iau tributul dintre bietele creaturi. Se duc călare şi le vânează pe fete când muncesc la câmp! Reputaţia familiei O'Flaherty este atât de proastă încât nici măcar Claire nu poate avea o cameristă personală.

— Am ştiut eu de la început că totul va fi rău, spuse Anne.

— Atunci pentru ce nu ai vorbit cu papa cum *îmi promiseseşi*, Anne? L-ai încurajat să mă mărite chiar în dimineaţa în care s-a născut Conn!

— Nu, Skye! Nu a fost deloc aşa! Am încercat să-i spun tatălui tău imediat ce l-am născut pe Conn, dar mi-au pus ierburi în vin ca să pot dormi, iar tatăl tău a înţeles greşit ce voiam să-i spun. Când m-am trezit, erai deja căsătorită şi fuseseşi expediată la *„St. Bride"*.

— Aşadar nu m-ai trădat ca să mă alungi din casă?

— Gâscă proastă ce eşti! Ce te-a făcut să crezi aşa ceva? Numai că aş fi vrut ca tatăl tău să fi aşteptat. Deşi era foarte hotărât să facă partida asta, poate că aş fi putut-o evita.

— Nu, spuse Skye încet. Cel puţin cu Niall Burke am aflat că dragostea poate fi dulce — nu adevărată, dar plăcută. Dacă nu ar fi fost el, aş fi putut trăi toată viaţa crezând că toţi bărbaţii sunt nişte animale.

— Unii bărbaţi sunt mai viguroşi decât alţii la pat, Skye.

— Dom este un porc, veni replica ei răspicată.

— Pentru ce îl urăşti pe Niall, dacă îi eşti recunoscătoare?

Ochii lui Skye au scăpărat, când a rostit pe un ton dur:

— Pentru că m-a trădat! Pentru că a jurat că mă iubeşte, pentru că mi-a promis că îmi va anula căsătoria ca să se însoare cu mine. Şi în loc de asta s-a furişat de lângă mine înainte de ivirea zorilor fără

să mi dea măcar un sărut de rămas-bun şi s-a dus vesel acasă să se însoare cu nobila O'Neill! N-am să-l iert *niciodată* pentru asta, Anne!

În tăcerea care se lăsase, Anne O'Malley se lupta îngrozitor cu conştiinţa ei. Ea cunoştea tot adevărul. În cele din urmă a hotărât că tăcerea era cea mai bună politică. A-i spune acum adevărul lui Skye ar fi însemnat să o rănească şi să o înfurie. Nu mai putea fi schimbat nimic. Skye era căsătorită şi purta în pântec copilul soţului ei. Niall Burke era şi el căsătorit. Dacă ei ar fi aflat despre înşelăciunea a căror victime fuseseră, acest lucru nu le-ar fi produs decât nefericire. Cine ştie de ce ar putea fi în stare aceşti doi oameni pasionaţi şi hotărâţi, dacă ar afla vreodată adevărul?

Anne nu a mai fost nevoită să continue discuţia deoarece s-a anunţat masa. Ajunse în sala banchetului s-au despărţit, pentru că, în semn de respect faţă de O'Malley, acesta şi soţia lui fuseseră aşezaţi mai aproape de gazdă decât Skye şi Dom. Dar celui din urmă nu-i păsa deoarece, datorită frumuseţii şi inteligenţei soţiei sale, se afla în mijlocul unui grup de tineri veseli, dintre care unii erau însoţiţi de femei bine înzestrate, cu ochi neruşinaţi, care-l făcuseră să anticipeze modul plăcut în care vor decurge cele douăsprezece zile ale Crăciunului.

Skye a mâncat atent, gustând o feliuţă de somon şi o aripă de clapon în sos de lămâie cu două felii mici de pâine proaspăt coaptă cu unt. Când s-au servit dulciurile, s-a delectat cu o tartă cu piersici uscate, lingând crema groasă cu limba, ca un copil. Privind-o din capătul mesei, Niall murea de dorinţa de a o săruta, ca şi de a o strânge de gât pentru perfidia ei.

Când masa a luat sfârşit, mulţi oaspeţi s-au ridicat, formând un grup vesel în jurul lui Skye. Când a început dansul, Skye nu a dansat decât cu cei prea insistenţi, dar şi aşa a fost foarte solicitată. Mişcările ei erau pline de mândrie şi graţie, rochia scoţându-i în evidenţă formele. Iar ochii ei albaştri străluceau zâmbitori.

Niall Burke se foia pe scaun, perpelindu-se, strângând atât de tare paharul de cristal în mâna lui mare încât era de mirare cum de nu-l spărgea. Ochii lui argintii, pe jumătate închişi, o urmăreau. Era frumoasă şi, chiar şi în starea ei de acum, era îngrozitor de ispititoare.

— Lady O'Flaherty este foarte populară, observă Darragh.

— Da, mârâi el, şi se ridică brusc de pe scaun îndepărtându-se de soţia lui ca să se amestece printre dansatori.

Tânărul partener de dans al lui Skye simţi deodată o mână grea pe umăr. Văzându-şi gazda cu sprâncenele negre încruntate, tânărul se dădu imediat la o parte. Niall îşi încleştă un braţ în jurul taliei lui Skye, ţinându-i una dintre mâini în mâna sa. Zâmbetul ei era şovăitor, dar nu greşi nici un pas.

— Poţi să dansezi?

— Voi da naştere unui copil, *my lord*, nu sunt pe moarte.

— Te-ai schimbat, Skye.

— Nu, *my lord*. Doar că am învăţat să nu mai dau crezare promisiunilor făcute în pat.

— Mi-e greu, rosti el, să înţeleg capriciile minţii unei femei. Te porţi ca şi cum eu aş fi cel care te-a respins.

— Tu m-ai trădat. M-ai părăsit fără să-ţi iei măcar rămas-bun şi te-ai grăbit să te duci acasă şi să te culci cu logodnica ta „moartă". N-am avut nici o şansă să te resping, dar o fac acum!

— N-am fost logodit cu Darragh O'Neill înainte de căsătoria ta. Sora ei, care a murit, Ceit, trebuia să-mi fie soţie. Nu m-aş fi căsătorit cu Darragh dacă nu aş fi primit scrisoarea ta.

— Ce scrisoare?!

O privire spre chipul ei îi spuse lui Niall Burke că era ceva în neregulă, dar se aflau într-o încăpere plină cu oameni, dintre care unii îi priveau cu nestingherită curiozitate.

— Cu siguranţă că, în situaţia ta, eşti foarte obosită, lady O'Flaherty. Permite-mi să te conduc la un scaun şi să-ţi ofer un pahar de vin rece, spuse el cu glas tare, îndreptându-se spre un colţ retras.

Deşi puteau fi văzuţi din întregul salon, se bucurau de intimitatea care le permitea să discute fără să fie auziţi de ceilalţi. Niall smulse două pahare cu vin de pe o tavă, oferindu-i ei unul.

Înţelegând necesitatea disimulării, ea se lăsă pe spate în scaun cu ochii pe jumătate închişi, prefăcându-se a fi extenuată. Inima îi bătea cu putere, nu din cauza slăbiciunii, ci a faptului că îşi dăduse seama că fuseseră înşelaţi.

— Ce scrisoare? întrebă ea din nou.

— Nu te-am părăsit de bunăvoie, Skye. Tatăl tău a trimis un puşti care a intrat pe fereastra camerei tale şi a deschis uşa dormi-

torului ca să intre O'Malley cu oamenii lui. Mi s-a pus un căluş în gură şi am fost scos din cameră. I-am spus tatălui tău despre jurământul nostru, dar el nu a vrut să asculte. Mi-au dat o lovitură care m-a făcut să-mi pierd cunoştinţa şi m-a trimis acasă cu căpitanul MacGuire. A doua zi mi s-a înmânat o scrisoare în care tu repudiai relaţia dintre noi. Pentru Dumnezeu, Skye, era un scris feminin şi am recunoscut sigiliul de pe unul dintre inelele tale.

— Aceste inele le au toate surorile mele.

— Nu ştiam, suspină el adânc. Îmi impresia, dragostea mea, că aceşti doi păianjeni bătrâni şi-au realizat voinţa folosindu-se de falsuri. Dracu' să-i ia pe amândoi!

— O iubeşti, Niall?

— Nu. Ea trebuia să fie călugăriţă şi, în sufletul ei, încă mai este. Îşi petrece mai mult timp rugându-se decât în patul nostru.

— Mă bucur, zise Skye cu înverşunare, şi el înţelese perfect.

— Copilul...?

— Este al lui Dom. Nu există nici un dubiu, Niall. Jur! Îţi închipui că nu m-aş fi aflat aici dacă nu era aşa.

— Deci, ai început să-l iubeşti?

— Nu-l voi iubi niciodată, dar sunt soţia lui aşa cum tu eşti soţul lui Darragh, spuse încet. Şi acum, *my lord*, ia-ţi rămas-bun de la mine, pentru că în curând vom deveni centrul curiozităţii salonului, şi îl văd pe Dom apropiindu-se.

— Voi găsi o altă ocazie să stau de vorbă cu tine, spuse el.

Nu o părăsi, ci aşteptă până când ajunse Dom lângă ei.

— Soţia ta este obosită din cauza dansului, O'Flaherty. Trebuie să ai grijă de ea pentru că poartă în pântece moştenitorul tău. Eşti foarte norocos în privinţa asta.

Dom, luat prin surprindere, rămase mut. Niall se înclină uşor deasupra mâinii lui Skye, sărutând-o scurt dar cu căldură.

— Noapte bună, lady O'Flaherty.

Apoi traversă camera îndreptându-se către cei care dansau.

— Vrei să mă însoţeşti în camera noastră, Dom? Sunt foarte obosită.

Se lupta cu ea însăşi ca să-şi controleze tremurul din voce. *Dom nu trebuie să ştie! Nici măcar să bănuiască!*

— Sigur, dragostea mea, răspunse el, cu glas dulce.

Ajutând-o să se ridice de pe scaun, a condus-o încet prin salon. Când au ajuns în camera lor l-a rugat să o cheme pe cameristă.

— Nu, iubito, te voi ajuta eu personal.

Glasul lui devenise moale şi mângâietor. Era un semn periculos.

— N-a existat nici o femeie în seara asta care să se compare cu tine, murmură el. Toţi bărbaţii m-au invidiat pentru frumoasa mea soţie. Toţi se gândeau cum ar fi să te f..., dar eu sunt singurul care pot face asta, Skye, nu-i aşa?

Acum corsajul ei era desfăcut şi dat la o parte. Degetele lui îi scoteau cu febrilitate fusta şi jupoanele. Apoi bluza şi, în cele din urmă, rămase goală şi tremurând, doar în ciorapii brodaţi cu panglicile lor aurii şi cu elasticele roz. El îşi plimbă încet ochii pe împlinirea sânilor ei şi pe uşoara bombare a abdomenului. Mâna lui mângâie rotunjimile, şi Skye, cu respiraţia tăiată, se rugă ca el să se mulţumească doar cu această manifestare de proprietar.

— Îngenunchiază la capătul patului, Skye.

— Dom, te rog! Nu este bine pentru copil.

— Îngenunchiază, târfă mică! Sau vrei să negi ceea ce am văzut cu ochii mei din cealaltă parte a salonului, când lordul Burke s-a aplecat cu solicitudine peste soţia mea trăgând cu ochiul la sfârcurile ei? Şi pe tine încurajându-l!

— Nu-i adevărat!

Toţi muşchii ei se încordară. Apoi, oftând, îngenunche la marginea patului, cu pumnii strânşi. Nu se va lupta cu el. Rezistenţa ar fi atras pedeapsa.

El se uită în jos către ea, atât de umilă şi ascultătoare. Era furios şi tentat să o sodomizeze, pentru că ştia cât de mult ura ea această degradare. Dar se temea pentru copilul lui. Era *copilul lui* şi asta o lega irevocabil de el. Dacă nu ar fi fost copilul, ea ar fi alergat la Niall Burke şi ar fi devenit amanta lui, făcându-l de râs.

Nu a fost nevoie decât să-şi descheie prohabul şi penisul i s-a întărit imediat ieşind afară. A văzut-o din nou tremurând şi sentimentul de putere pe care i-l dădea teama ei l-a excitat şi mai mult. A pătruns uşor în ea, lăsând să-i alunece mâinile pe sânii ei ca să se joace cu sfârcurile excitate în timp ce o penetra cu izbituri uşoare şi lungi.

— Câinele tău procedează aşa cu căţelele în coteţul meu. L-am privit de multe ori, murmură el, bătând-o pe gât.

Ea nu spuse nimic. Spre uşurarea ei, Dom termină repede.

— Acum mă întorc în salon, spuse el. Odihneşte-te puţin, Skye.

Şi plecă, încheindu-se la pantaloni.

A rămas liniştită câteva clipe, cu faţa udă de lacrimile care-i curgeau în tăcere. Apoi s-a ridicat, şi-a scos ciorapii şi s-a înfăşurat într-un halat moale de lână înainte de a se lungi din nou în pat. Dacă şi ar fi putut opări trupul ar fi făcut-o, dar nici asta nu ar fi reuşit să-i şteargă din minte atingerea şi mirosul libidinos al soţului ei.

Nu-şi putea stăpâni lacrimile. Se întâmplaseră prea multe. Aflarea veştii că tatăl ei şi MacWilliam conspiraseră împreună ca să-l îndepărteze pe Niall de ea îi frângea inima. Era mai simplu când îl ura pe Niall. Epuizată, a adormit.

Zgomotul brusc al clanţei uşii a trezit-o, făcând-o să se încordeze. *Dom,* gândi ea, *şi probabil că e beat.* A rămas nemişcată, sperând că îl va face să creadă că doarme.

— Skye, se auzi o voce slabă.

— Niall! Eşti nebun? Pentru numele lui Dumnezeu, pleacă imediat înainte de a se întoarce Dom! Te rog, *my lord*!

El închise uşa cu grijă şi trase zăvorul.

— Dom zace în salon, beat mort, cu prietenii lui. Pajul meu îl supraveghează. În cazul în care s-ar trezi, puştiul ne-ar preveni cu mult înainte de a putea ajunge el aici.

Doamne, cât era de frumoasă, cu părul revărsat pe umeri, cu ochii ei enormi umbriţi de îngrijorare! Niall s-a aşezat pe marginea patului şi a cuprins-o în braţe.

— Ai plâns, constată el.

— Îmi era mai uşor când credeam că m-ai trădat, rosti ea încet, închipuindu-şi că el o înţelegea.

— Şi mie la fel, draga mea.

Întinse mâna şi o mângâie blând.

— Soţia ta? întrebă ea.

— Este în capelă unde îşi face una dintre nesfârşitele ei rugăciuni. Mă evită, dar mie nu-mi pasă. A sta în pat lângă ea este ca şi când ai fi lângă un mort.

— Vai, Niall... glasul ei se sparse şi Skye îşi ascunse faţa în umărul lui.

— Skye, dragostea mea, nu plânge! La dracu', Skye îmi frângi inima!

Gura lui o găsi drăgăstos pe a ei. Suspinând adânc, ea îşi încolăci mâinile în jurul gâtului lui şi se abandonă în braţele sale. Mâna lui îi găsi sânul, şi părea atât de firesc, atât de îndreptăţit! Ea îşi desprinse gura de a lui atât cât să poată şopti:

— Da, Niall! Ah, te rog, iubeşte-mă!

Apoi gura ei se contopi din nou cu a lui şi se pierdu într-o izbucnire pătimaşă care o lăsă aproape inconştientă.

Mâna lui mângâia ridicătura cu fructul pârguit din ea.

— Aş fi dorit atât de mult să fie al meu, mormăi el răguşit. Doamne, eşti atât de frumoasă cu copilul crescând în tine! Ca o zeiţă a fertilităţii a vechilor celţi.

— Eu m-am rugat atât de fierbinte, şopti ea, când eram la „St. Bride", ca să mă fi lăsat tu grea. Şi cât am plâns când am descoperit că nu era aşa. Eibhlin zice că se temeau pentru sănătatea mea. Atunci a venit Dom... şi vocea ei se pierdu.

— Am să-l ucid, spuse Niall liniştit.

— Şi cu soţia ta ce vei face? Ai s-o ucizi şi pe ea? Ce rău ne-a făcut nouă creatura asta nefericită? Zici că trebuia să fie călugăriţă, înţeleg că are chemare. N-a fost şi ea rănită la fel ca şi noi?

Skye suspină şi se retrase din braţele lui, cu ochii ei albaştri aţintiţi asupra chipului lui.

— Niall! Ah, Niall, dragostea mea! Suntem căsătoriţi, fără scăpare, cu alte persoane. Pentru noi nu mai există nici o speranţă. Te iubesc, Niall, dar, după ce mă întorc la Ballyhennessey, aş vrea să nu te mai văd niciodată. Nu pot să te văd şi să-mi ascund dragostea faţă de lume. Dom este deja suspicios. Nu vreau discuţii între voi doi, pentru că el este nebun şi capabil de înşelăciuni. Nu sunt atât de inocentă încât să-ţi cer să mă uiţi. Nu ne vom uita unul pe celălalt, dar trebuie să ne despărţim.

O trase înapoi în braţele lui.

— Nu pot suporta să te pierd din nou, rosti el, cu glasul plin de tristeţe.

— Vai, dragostea mea, tu nu m-ai avut niciodată cu adevărat, îi răspunse ea suspinând.

Au stat câteva minute atârnaţi unul de celălalt, incapabili să pună capăt interludiului dulce-amar. Apoi, sărutând-o cu tandreţe, Niall a culcat-o la loc pe perne.

— Voi mai găsi un moment prielnic, în timpul acestei vizite, ca să stăm de vorbă, spuse el. Dar, totuşi, promite-mi că, dacă vei avea vreodată nevoie, îmi vei cere ajutorul. Nu voi avea linişte dacă nu-mi vei jura că vei face aşa, Skye. Nu vreau ca O'Flaherty să te maltrateze.

— Nu mă tem de Dom. Atâta timp cât joc rolul soţiei frumoase şi docile în public, vanitatea lui este mulţumită.

Nu îi spunea adevărul. Cum să-i spună modul degradant în care o trata soţul ei? Asta doar l-ar fi înfuriat pe Niall şi tot n-ar fi putut rezolva ceva.

— Mai stai puţin cu mine, îl rugă ea.

Zâmbind, el îi luă mâna. Ea închise ochii şi în curând adormi. Trase peste ea, cu delicateţe, pătura, descuie uşa şi se strecură afară din cameră.

Întorcându-se în sala banchetului, Niall îşi eliberă pajul.

Se pregătea să se retragă în apartamentul lui, când aproape că se ciocni cu un tânăr paj.

— Scuzaţi-mă, *my lord*, dar MacWilliam vrea să vă vadă.

Niall încuviinţă din cap şi se duse imediat în camera bătrânului.

Îşi găsi tatăl stând ridicat în pat, cu o bonetă de noapte pe cap; piciorul bolnav fusese proaspăt pansat şi ţinea în mână un pahar. Niall se aplecă şi mirosi cupa.

— Cred că vinul de Malvoisier nu este bun pentru piciorul tău, remarcă el.

— Şarlatanul de doctor îmi spune că totul este rău pentru picior. Presupun că dacă aş mai putea f... mi-ar spune că nici asta nu-i bun pentru piciorul meu, replică el dur. (MacWilliam făcu o pauză.) Aş spune că frumoasa lady O'Flaherty este bună nu numai pentru piciorul tău, Niall, fiule. (Cei doi se priviră, iar MacWilliam suspină.) Am greşit că te-am forţat să te căsătoreşti cu O'Neill. Văd că fata lui O'Malley ar fi fost o soţie mai bună pentru tine. Christoase, căsătorită doar de şapte luni, şi e deja însărcinată! Şi poartă bine copilul. Ce

bună-i de prăsilă! O să-i umple casa de băieţi lui O'Flaherty. Şi talia ei mai poate fi încă cuprinsă de un bărbat cu mâinile. Şi ce frumuseţe... părul acela, şi albastrul ochilor, şi sfârcurile acelea minunate! La dracu', aş fi vrut să nu fiu atât de bătrân! (Niall râse, dar tatăl lui continuă pe un ton grav:) Stai departe de ea, Niall. O'Flaherty nu vrea să poarte coarne. Dacă te va prinde cu soţia lui, te va ucide. Ştiu că ai fost cu ea în dormitorul lor pe când soţul ei zăcea beat în sala ospăţului. Fii atent, băiete! Eşti singurul meu fiu, moştenitorul meu, şi te iubesc. Până când nu vei avea un fiu legitim nu vom fi în siguranţă.

— Fii liniştit, tată. Skye şi cu mine am stat doar de vorbă. Dacă am fi făcut-o în public, am fi dat ocazie bârfelor.

— Aţi *stat de vorbă*? Doamne, păzeşte-mă! Dacă aş fi fost cu douăzeci de ani mai tânăr şi singur cu frumuseţea aia, n-ar fi fost loc pentru discuţii, eu aş fi trecut la fapte!

Niall râse din nou.

— Hai, tată, este însărcinată în şase luni.

— Există modalităţi, băiete!

— Ştiu şi, poate, dacă era copilul meu... dar nu este. Şi, în afară de asta, înşelăciunile de care v-aţi folosit tu şi O'Malley ca să ne despărţiţi au făcut-o pe Skye foarte vulnerabilă. Nu vreau să o mai rănesc. Eu o iubesc.

— Dacă pierdea copilul era eliberată de O'Flaherty, rosti bătrânul cu viclenie. Rămânea soţia lui, dar ar fi fost liberă să vină la tine... şi ar fi făcut-o. Aş recunoaşte orice bastard mi-ai aduce ca moştenitor, pentru că tare mă îndoiesc că O'Neill va putea concepe vreodată.

— Nu mă ademeni, tată. Dacă crezi că Skye ar fi demnă să poarte moştenitorii noştri, atunci fără îndoială că ar fi demnă şi de numele nostru. O priveşti ca pe o iapă de prăsilă care ne-ar asigura imortalitatea, dar eu o iubesc pe Skye. Nu mi-am dorit niciodată o altă femeie în afară de ea ca soţie. Dar O'Flaherty este puternic şi sănătos. Probabil că va trăi veşnic. Aşa că nu avem nici o speranţă.

— Ar putea fi aranjată moartea lui... Dar tu eşti prea nobil pentru binele tău personal, Niall! Dragostea te-a făcut un om moale. Dacă nu vrei să obţii femeia numai pentru tine, atunci ţine-te departe de ea; soţul ei te va ucide într-o criză de gelozie, mârâi bătrânul.

Sau o să-l omor eu pe el, cugetă Burke liniştit.

6

Fiul lui Skye, Ewan, s-a născut la începutul primăverii. Eibhlin a dat o mână de ajutor la naşterea nepotului său, venind la familia O'Flaherty imediat după Bobotează. Eibhlin a fost şocată de sărăcia castelului familiei O'Flaherty. Desigur că Anne îi repetase descrierea lui Skye despre casa ei, dar călugăriţa crezuse că dezamăgirea amară a acesteia în privinţa căsniciei sale o făcea să exagereze. Acum vedea că tot ce-i relatase Anne era descurajant de adevărat.

Zidăria turnului era în stare deplorabilă şi peste tot erau crăpături. Pardoseala era acoperită doar cu rogojini murdare. Cele câteva ziduri întregi erau scorojite şi nu ofereau nici căldură, nemaivorbind de confort. Mobila era aproape inexistentă. Eibhlin fu uimită. Ea ştia că tatăl şi mama lor vitregă îi trimiseseră câteva piese noi lui Skye dar, când o întrebase pe aceasta, nu primise drept răspuns decât câteva mormăituri despre Gilly şi Dom şi datoriile lor fără sfârşit.

Având-o pe sora ei alături, Skye a petrecut o iarnă fericită. Naşterea lui Ewan a fost uşoară, fără probleme, iar după patru săptămâni, Eibhlin a plecat.

S-a întors după câteva luni să-şi ajute din nou sora, la naşterea celui de-al doilea fiu.

Murrough a venit pe lume într-o zi de iarnă furtunoasă. Din fericire, şi această naştere a fost uşoară. Aşa că Eibhlin s-a putut ocupa şi de alte lucruri decât copilul. Vântul bătea atât de puternic încât pardoseala casei O'Flaherty era acoperită, pe alocuri, cu un strat de zăpadă ce pătrundea prin zidurile crăpate şi prin ferestrele acoperite cu piei de oaie. Focul era stins de multe ori şi lui Eibhlin îi era greu să îi ţină pe sora ei şi pe noul-născut la căldură. Eibhlin era furioasă. Îi era ruşine că sora ei trebuia să trăiască în halul ăsta. Dota lui Skye era cheltuită ca să plătească datoriile făcute la jocurile de noroc sau pe vin, sau ca să fie cumpărate daruri pentru femeile cu care se distrau Dom şi tatăl lui. Eibhlin îşi făcu un jurământ: Skye

nu trebuia să mai aibă copii, oricum, nu atât de repede, până când nu se maturiza Dom ca să-şi ia în serios responsabilitatea.

— Este prea curând să faci copii la zece luni distanţă unul de altul, o mustră ea. Trebuie să nu mai concepi altul mai devreme de un an sau doi.

— Spune-i lui Dom asta, răspunse slab Skye. În ciuda târfelor pe care le are, dovedeşte o constantă poftă de mine. Şi, în afară de asta, nu-mi închipuiam că voi rămâne gravidă cât timp îl alăptam pe Ewan.

— O bătrână spunea că asta este mai dăunător decât îţi poţi închipui, replică Eibhlin. Voi vorbi personal cu Dom. Apoi îţi voi da reţeta unei poţiuni care te va ajuta să previi sarcina.

— Eibhlin! Şi eşti călugăriţă! Cum, Doamne iartă-mă, ştii asemenea lucruri?

— Am tot atâtea cunoştinţe ca şi un doctor, replică Eibhlin. Poate chiar mai multe, pentru că am învăţat să şi moşesc şi, de la bătrâne, cum să folosesc plantele medicinale. Doctorii dispreţuiesc aceste lucruri, dar greşesc. Îţi pot spune mai multe modalităţi de a preveni conceperea copiilor.

— Dar Biserica nu interzice asemenea practici?

Călugăriţa răspunse cu convingere:

— Biserica nu a văzut copii inocenţi murind de foame. N-a văzut copii şi mame bolnave murind îngheţaţi, vineţi de frig, pentru că nu au destule pături sau haine în cocioabele pe care le numesc case — şi nici alimente sau lemne ca să se încălzească! Ce ştiu preoţii şi episcopii, bine hrăniţi şi instalaţi în casele lor de piatră, despre nesfârşitele necazuri ale acestor biete suflete din noptile viscolite? Eu ajut unde pot, Skye. Le ofer acestor biete inocente şi superstiţioase un „tonic" ca să îşi recapete puterile după chinul numeroaselor naşteri. Ele nu ştiu ce le dau. Dacă ar şti, nu l-ar lua pentru că ele cred cu adevărat ameninţarea Bisericii la veşnică pedeapsă. Tu nu eşti atât de proastă.

— Nu, Eibhlin, nu sunt. Şi nu mai vreau copiii lui Dom. N-am să îmbătrânesc înainte de vreme şi nici nu voi alăpta acest copil. Una dintre femeile lui Dom va naşte peste o lună. Are nişte sâni cât un uger şi mă va amuza să o văd alăptând cei doi copii ai lui Dom şi

bastardul lui. Poate sta în camera copiilor cu ambii băieţi, având-o pe soţia legitimă drept companie.

— Te-ai maturizat repede, Skye.

— Dacă nu aş fi făcut-o, Eibhlin, n-aş fi putut supravieţui în această casă. Ai stat destul timp aici ca să-ţi dai seama ce fel de oameni sunt O'Flaherty.

Călugăriţa dădu din cap.

— Ai avut vreun succes în găsirea unui soţ pentru Claire?

— Nu, şi nu voi avea decât dacă-l voi putea convinge pe *papa* să o înzestreze. Gilly şi Dom au pierdut la joc toată dota lăsată lui Claire de mama ei. Nu a mai rămas nimic. Şi, dacă nu aş cunoaşte-o mai bine, aş putea să jur că este cam proastă, pentru că nu-i pasă. Cei câţiva tineri care au venit să o peţească au fost primiţi cu indiferenţă. Unul este prea gras, altul este prea slab. Ăsta este un măscărici, celălalt e lipsit de umor. Unul e prea curtenitor şi altul nu are sânge în vene. Nu o înţeleg deloc! Nu are nici o vocaţie religioasă, nici vreo pasiune pentru ceva, după câte văd eu. Nici nu pare să dorească să-şi ia viaţa în propriile sale mâini, ca mine. Nu-i pasă de nimic.

— Poate că se mulţumeşte să stea cu tatăl şi cu fratele ei. Unele femei sunt aşa.

— Chiar crezi că ea ar fi genul acesta, Eibhlin?

— Nu, veni imediat replica. Este o fată şireată şi ascunsă, deşi arată ca un înger. Este ceva... şi Eibhlin ezită, neliind încă dispusă să critice pe faţă. Este ceva nesănătos la Claire, încheie ea în cele din urmă.

Skye a fost de acord. Dar părea că nu putea face nimic altceva cu Claire decât să-i găsească un soţ. Cel mai supărător era faptul că făcea impresia că râde de Skye, având o taină pe care nu o împărtăşea nimănui altcuiva şi cu atât mai puţin acesteia.

Eibhlin a plecat în curând înapoi la „St. Bride", dar a vorbit mai mainte cu Dom. El i-a spus calm lui Skye:

— Deoarece mi-a spus sora ta că, dacă vei mai avea un copil, îţi va dăuna sănătăţii, nu te mai poţi plânge că voi căuta să mă distrez în altă parte.

— M-am plâns eu vreodată? îl întrebă ea, amuzată, ascunzând încântarea resimţită la gândul că va fi cruţată.

— Nu, eşti o fată bună şi mi-ai dăruit doi băieţi frumoşi.

Skye zâmbi drăgălaş, muşcându-şi limba ca să nu izbucnească în râs. Dom o privea doar ca pe ceva care contribuia la prestigiul lui. Devenise, după părerea lui, exact ceea ce-şi dorise să fie întotdeauna — o castelană plină de graţie, bună de prăsilă.

Era de acord să fie generos şi să o lase în pace.

Viaţa ei devenea monotonă, dându-i pacea pe care şi-o dorea. Muncea ca să câştige atât cât să-i poată ţine pe toţi şi să-i plătească lui MacWilliam tributul anual.

Nici lui Dom, nici tatălui său nu le păsa ce făcea ea, atâta timp cât aveau cele necesare şi se puteau deda propriilor lor plăceri.

Skye îşi conducea ţăranii cu fermitate, deşi se purta frumos cu ei. Obişnuiţi cu delăsarea familiei O'Flaherty, ei îşi ieşiseră din mână. La început o priveau cu resentiment dar, când a venit iarna şi ţăranii au văzut că aveau căldură şi că se puteau hrăni bine, după ani de zile, au binecuvântat-o pe stăpâna lor. Ea realizase miracolul de a-i pregăti pentru iarnă.

Pe atunci Ewan avea peste doi ani, iar Murrough şaisprezece luni. Skye a realizat că, în toate cele şaisprezece luni, Dom nu mai venise lângă ea. A binecuvântat în tăcere femeia sau femeile care îi distraseră bărbatul şi s-a mirat că trecuseră multe luni de zile de când nu mai auzise bârfe care să-l lege pe Dom de vreo femeie în mod special. Era un gând neliniştitor.

A venit din nou luna iunie şi Skye a împlinit optsprezece ani. Vremea era neobişnuit de însorită şi caldă în Irlanda. Tânărul ei trup, pe deplin sănătos, începuse să tânjească din nou după dragoste, chiar şi cu Dom. Deşi mai fuseseră invitaţi încă de două ori la MacWilliam, ea rămăsese la Ballyhennessey, pretextând că nu poate călători din cauza sarcinei, iar a doua oară făcând pe bolnava.

Nu îndrăznea să-l vadă din nou pe Niall, deşi atât gândurile cât şi trupul ei îl doreau cu disperare. Împărtăşind părerea lui Eibhlin era convinsă că putea uşor deveni amanta lui, ceea ce nu era înţelept. Ea nu voia să fie nimic altceva decât soţia lui.

Însă Dom şi tatăl lui abia aşteptau să chefuiască. Skye insistase să se ducă ei la castelul lui MacWilliam şi să o lase pe ea cu copiii. Deşi căutase să-i lămurească de fiecare dată pe cei doi de importanţa de a-i găsi un bărbat lui Claire, ei se întorseseră spunând că nu au găsit nici un soţ potrivit. Skye nu putea înţelege. Mulţumită tatălui ei, Claire avea acum o dotă respectabilă, pe care nu o puteau fura nici tatăl, nici fratele ei. Deşi fata era prea mofturoasă, probabil că exista cineva în viaţa ei despre care ştia că nu era potrivit, dar era, oricum, preferat. Skye era hotărâtă să descopere ce se petrecea. Claire avea şaptesprezece ani acum şi Skye nu voia să rămână cu ea pe cap până la sfârşitul zilelor.

Skye şi-a ales cu grijă momentul — într-o seară, după cină, când Gilly şi Dom dispăruseră de acasă. Văzuse capul lui Claire în camera sa din vârful turnului. Nu fusese acolo niciodată. Nu fusese invitată niciodată şi nu se gândise că ar avea vreun motiv să violeze intimitatea lui Claire.

Când toţi din casă se liniştiseră, ea a urcat încet treptele scării până la apartamentul cumnatei sale. Intrând în cameră, Skye a fost uimită să vadă multe dintre obiectele dispărute demult din dota sa. La ferestre atârnau draperiile din catifea franţuzească pe care intenţionase să le pună în camerele ei. Lângă un zid se afla micul bufet din stejar lustruit pe care îl comandaseră Dubhdara şi Anne special pentru ea, iar pe el se afla mica ei tavă de argint cu paharele din cristal şi carafa.

— Fir-ar a dracului! înjură ea printre dinţi. Am s-o jupoi pe târfa asta vicleană!

Doamne Sfinte! Şi bolurile de argint şi sfeşnicele! Uluită, apoi furioasă, Skye era gata să iasă ca o furtună să-l caute pe soţul ei şi să-i ceară o explicaţie când a auzit râs şi murmur de voci — una evident masculină — venind dinspre dormitorul de deasupra.

Aşa, gândi ea, *domnişoara Claire are un iubit! Bine, oricine ar fi va descoperi imediat că are o nevastă, doar dacă, Doamne fereşte, nu cumva are deja una. Şerb sau nobil, se va căsători cu el!* Skye a urcat în linişte scările, ajungând pe palierul mic, apoi lângă dormitorul cu uşa deschisă pe jumătate. Cu cât se apropia mai mult desluşea mai

clar sunetele unei cuplări viguroase. Ajungând la uşă, s-a strecurat în cameră.

Ceea ce a văzut i-a confirmat suspiciunile. Claire şi un bărbat, goi amândoi, erau înlănţuiţi. Lui Skye i s-a ridicat sângele în obraji la oftatul prelung al lui Claire, cu piciorul alb înfăşurat în jurul iubitului. El a plonjat cu brutalitate şi Claire a început să geamă.

— Mai tare, Dom! Mai tare! Ah, da, frate drag! Este atât de bine! Atât de bine!

Skye a simţit un val de greaţă pe când se agăţa de uşă. *Dom! Iubitul lui Claire era Dom! Propriul ei frate!* Skye a alunecat uşor pe podea, ţinându-se încă de uşă, sfârşită.

— Curvă! mârâi Dom. Ce curvă eşti, surioară! Am să te f... până n-ai să te mai poţi ridica. Am mai făcut-o şi altă dată, nu-i aşa? Dar azi vreau să te f... până când ai să ceri îndurare, şi atunci mă vei satisface în o sută de alte feluri pe care le voi inventa!

— Da, da! răspunse cu respiraţia întretăiată Claire. Orice vrei tu, dragul meu. Voi face orice vrei tu! Ah! Dom, n-am făcut aşa întotdeauna?

Încă în genunchi, Skye era îngheţată de frică şi oroare.

— În genunchi şi în patru labe, căţea!

Claire s-a conformat şi a fost rapid sodomizată de fratele ei, cu multă cruzime. Skye simţea gustul amar de bilă urcând pe gâtul contractat, când Claire a rostit gâfâind:

— Fă-mă să mă doară, Dom! Da! Fă-mă să mă doară!

Dar Dom a întins-o pe spate şi a ejaculat în gura ei dornică, deschisă. Skye a închis ochii ca să înlăture imaginea, dar nu-şi putea închide urechile la zgomotele de satisfacţie scoase de Claire sau la gemetele de plăcere ale lui Dom. Incapabilă să se mai abţină, Skye a suspinat tare.

— Vai, Doamne! strigă Claire. Este cineva aici!

Dom a sărit din pat şi, smucind uşa ca s-o deschidă larg, a dat cu ochii de soţia lui pe jumătate leşinată.

— Ia te uită! murmură el. Este drăgălaşa mea soţie.

— Curvă! Cum îndrăzneşti să mă spionezi? zbieră Claire.

— Nu s-spionam, răspunse Skye cu glas tremurător. Venisem să vor-vorbesc cu tine desprre că-să-torie.

— Să mă mărit? De ce dracu' aş vrea să mă mărit, proasto? scrâşni Claire. Singurul bărbat pe care l-am iubit vreodată este Dom şi nu intenţionez să-l părăsesc niciodată. *El este al meu!* Nu s-a căsătorit cu tine decât pentru bani şi ca să-i faci moştenitori. Le-a obţinut acum pe amândouă şi nu mai avem nevoie de tine, decât ca să ne conduci moşia. Aşa că ieşi afară de aici, şi să nu mai vii niciodată să dai târcoale şi să spionezi.

Skye s-a întors să fugă, dar mâna mare a lui Dom a înhăţat-o de umăr. Cealaltă mână a alunecat să-i pipăie sânul şi, cum sfârcurile se întăriseră, el a râs uşor.

— A trecut multă vreme, Skye.

Ea a încercat să se ferească. Claire a mârâit din pat:

— Las-o! Nu ai nevoie de ea atâta vreme cât mă ai pe mine!

— Stai liniştită, căţea! Şi ea e bună de p..., iar acum cred că vă voi avea pe amândouă în acelaşi timp.

— Nu! se tângui Skye, luptându-se să ajungă la uşă, dar el o strânse în braţe.

Cu o privire pătimaşă în ochi, întinse mâna şi smulse fusta de pe ea. Pe măsură ce trupul cumnatei sale devenea vizibil, privirea lui Claire se-nmuie, devenind languroasă, şi întinse mâna ca să mângâie trupul lui Skye. La atingerea ei, Skye se cutremură, bolnavă de repulsie. Claire râse dezgustător.

— Lasă-mă să o am eu întâi, Dom. Lasă-mă să o pregătesc pentru tine, te rog! Tu poţi privi cât o iubesc eu. Îţi aminteşti cât ţi-a plăcut când m-ai privit pe mine şi pe micuţa cameristă pe care am avut-o odată?

— Nu, Dom! Vai, Doamne, nu!

Dom îi zâmbi surorii lui, cu ochii strălucitori. Apoi încuviinţă dând din cap.

— Voi privi dar, când voi fi gata, Claire, trebuie să mi-o dai.

— Da, dragă, toarse Claire.

Apoi, cu ajutorul lui Dom, au legat braţele lui Skye de stâlpii patului.

Claire a început să o sărute încet. Deşi era legată, Skye s-a luptat să scape, dar neputinţa ei a stimulat-o mai mult pe Claire.

Claire şi-a alunecat încet corpul peste cel al lui Skye, până când sânii şi abdomenele lor s-au suprapus. Atunci şi-a rotit pelvisul şi muntele Venerei pe Skye, murmurând trivialităţi.

— Să nu-mi spui că, având atâtea surori, nu v-aţi f... niciodată între voi. Şi fii atentă că, în timp ce ne iubim amândouă, Dom ne priveşte şi ne va satisface pe amândouă, taur cum este. Nu te lupta cu mine, soră, pentru că, din moment ce ai aflat despre mine şi Dom, nu este nici un motiv să nu-l putem împărţi între noi şi să ne distrăm cu toţii împreună.

Skye îşi întoarse capul, ruşinată de ceea ce i se întâmpla şi buimăcită de dorinţa pe care începuse să o simtă. Claire gemea şi se freca de Skye cu o patimă crescândă până când Dom a împins-o în lături. Lăsându-se peste Skye, a început să o penetreze cu putere.

Skye ţipa, ceea ce părea că-l înnebuneşte de plăcere. Claire era acum îngenuncheată în raza vizuală a lui Skye, cu gura deschisă libidinous, în timp ce privea cum fratele ei îşi folosea soţia. Când Dom a terminat, satisfăcut, s-a rostogolit de pe Skye şi i-a slăbit legăturile. A răstignit-o pe sora lui sub el şi s-a înfipt dintr-o mişcare în ea. Skye se ghemuise şi plângea. Nu se simţise niciodată atât de umilită, în toată viaţa ei. Ştia că, dacă o va mai atinge cineva, îl va ucide.

Speriată de această idee, a început să se târască jos din pat. Împleticindu-se prin cameră, a ajuns la uşă, tocmai când Dom şi sora lui terminaseră. Claire a văzut-o şi a strigat:

— Scapă, Dom! Ad-o înapoi! O vreau iar!

Dom s-a repezit după soţia lui, exact în momentul în care Skye a deschis uşa larg. Cum acesta se întindea spre ea, Skye a păşit într-o parte, iar Dom s-a împiedicat de uşă, şi-a pierdut echilibrul şi a căzut în golul scării care ducea la camera de zi a surorii lui.

A urmat o tăcere mormântală. Apoi Claire a sărit din pat şi s-a uitat în jos, în camera de dedesubt. S-a întors apoi către Skye, urlând:

— L-ai ucis. L-ai ucis pe Dom!

Maica Domnului, iartă-mă, cugetă Skye, *sper să fie aşa!* Apoi, începând să se destindă, se întoarse către Claire şi o plesni cu furie.

— Taci, curvă vicioasă! Taci!

— Trebuie să strigăm după ajutor, scânci ea.

— Nu încă.

— *Vrei* să moară, veni acuzaţia îngrozitoare.

— Nu neg asta, răspunse pe şleau Skye, iar Claire se dădu înapoi din faţa ei. Dar, înainte de a cere ajutor, trebuie să ne îmbrăcăm cu toţii. Ce părere ar avea servitorii să ne găsească goi? N-am să-mi supun copiii unui asemenea scandal. Îmbracă-te! După aceea du-te şi adu-mi nişte haine din camera mea. Repede!

Aranjamentul acesta i s-a părut că durează o veşnicie, dar în cele din urmă amândouă erau îmbrăcate. Luptându-se împreună, au reuşit să-l îmbrace şi pe Dom. Spre necazul lui Skye, el mai respira.

— Acum, zise Skye, scoală casa.

— Ce am să le spun? întrebă Claire cu voce tremurătoare.

— Că Dom a avut un accident. Restul îl voi aranja eu. Hai, du-te acum!

Claire alergă, ţipând destul de tare ca să ridice întreaga casă şi, în curând, camera se umplu se cu servitori. Skye a îndrumat cu calm ridicarea şi aşezarea soţului ei rănit în camera lui. Se trimisese după chirurgul familiei care a sosit abia la revărsatul zorilor. Dom trăia, dar ar fi fost mai bine dacă murea. Coloana vertebrală i se rupsese în două locuri. Era paralizat de la talie în jos.

Skye i-a mulţumit chirurgului, i-a plătit onorariul şi l-a lăsat să plece. Imediat ce au rămas singuri, Gilly a strigat la ea:

— Claire zice că tu eşti vinovată de ce i s-a întâmplat lui Dom.

— Fiul tău este vinovat de ceea ce i s-a întâmplat, replică Skye glacial. Noaptea trecută, după ce mi-am terminat treburile, m-am dus în camerele fiicei tale ca să discutăm despre aranjarea unei căsătorii. Am găsit-o f... fericită cu preţiosul tău fiu! Şi nu era prima dată când comiteau acest *incest!* Când am încercat să fug de ei, mi-au rupt hainele şi au abuzat de mine în mod trivial! Amândoi! Am încercat din nou să scap, iar Dom s-a repezit spre mine. Când m-am ferit din calea lui, a căzut prin uşa deschisă şi s-a prăvălit în golul scărilor. Îmi pare rău că nu şi-a rupt gâtul! M-ar fi scutit de grija de a l căra. Dacă mai crezi că eu am greşit faţă de fiul tău, Gilly, atunci îi vom supune cazul lui MacWilliam.

— Da! şuieră Claire. Măcar o dată în viaţa ta, tată, ia iniţiativa! Merită să fie pedepsită!

— Da, Claire, toarse Skye. Vom supune cazul lui MacWilliam. Şi pregăteşte-te să-ţi dovedeşti virginitatea în faţa moaşelor, sau v trebui să declari numele iubitului tău! Cine vei spune că este, Claire? Unul dintre servitori? Cred că nu. Eşti mult prea mândră ca să admiţ că te f... cu un servitor. Atunci cine? Nu există altcineva! Nimeni nu te vizitează. Poate vei declara că diavolul este iubitul tău. Într-un fel nici n-ai minţi.

Socrul lui Skye păru brusc îmbătrânit şi învins. Claire plângea. Următoarele cuvinte ale lui Skye anunţară deznodământul:

— Mă duc acasă, la Innisfana. Am să iau copiii cu mine. N-am să mă mai întorc. Şi, pentru că îşi iubeşte atât de mult fratele, Claire va rămâne aici să aibă grijă de el tot restul vieţii. Voi face în aşa fel încât *papa* să îi retragă dota. Nu are nici o şansă să contracteze un mariaj decent fără ea şi nu vreau, ştiind ce a făcut acum, să o văd căsă torindu-se cu vreun tânăr sărac care nu ar bănui nimic. Va fi hrănită şi îmbrăcată pe cheltuiala mea sau va rămâne cu ceea ce are. Depinde de ea. Frang, administratorul, va conduce moşia şi îmi va da numai mie socoteală. Aceasta va fi, într-o bună zi, moştenirea lui Ewan şi vreau să-i fie predată în bune condiţii. Gilly, tu vei avea grijă ca avocaţii tatălui meu să obţină în curând hârtia semnată de tine prin care ţi se va interzice să joci la jocurile de noroc vreo parte din moşie. Ascultă-mă cu atenţie, Gilly, nu voi plăti vinul, femeile şi datoriile tale făcute la jocurile de noroc!

— Tată, ai s-o laşi să ne facă una ca asta?

Gilly privea drept înainte, şi Skye zâmbi triumfătoare.

— Da, Claire, mă va lăsa! El ştie ce alternativă are. Aş supune cazul lui MacWilliam — şi Bisericii! Dacă aş face-o, te-aş acuza nu numai de incest cu fratele tău, ci şi de sodomie! Pentru ceea ce ai făcut meriţi să fii arsă!

— Îl iubesc! ţipă isteric Claire.

— Erai *sora* lui!

— Îl iubesc, repetă Claire, de prima dată când m-am culcat cu el, când nu aveam decât unsprezece ani. Eu am fost singura femeie care l-a satisfăcut cu adevărat pe Dom.

Skye o privi cu milă pe Claire.

— O să vedem cât de mult îl iubeşti în anii în care Dom nu va mai fi ce-a fost.

De dimineaţă, Skye îi spuse soţului ei:

— Sper că ai să te bucuri de ce ai făcut tu şi sora ta noaptea trecută, pentru că amintirea aceasta va dura toată viaţa ta!

— Târfă! mârâi el. Ce fel de femeie eşti, să mă părăseşti?

— O femeie pe care tu n-ai ştiut s-o apreciezi, Dom. Compostarea ta şi a surorii tale mă eliberează de orice obligaţii faţă de tine. Rămas-bun.

El încercă să se ridice.

— Târfă! Întoarce-te! Îţi poruncesc, Skye! Întoarce-te!

Ea nu s-a mai întors niciodată. Glasul lui, alternând blestemele, ameninţările şi rugile, a urmărit-o până când sunetul a devenit neinteligibil, ca în cele din urmă să dispară.

Skye a părăsit călare castelul O'Flaherty, cu Ewan în faţa ei pe şa. În urma ei veneau carele în care se afla fiul mai mic, cele două doici şi bunurile ei gospodăreşti.

Dar când ajunse, după câteva zile, acasă la Innisfana, nu găsi pacea la care se aşteptase. Dubhdara O'Malley era pe moarte, rănit grav de căderea unui catarg în timpul unei furtuni ce izbucnise pe când aducea nava spre casă. Încăpăţânat cum era, refuzase să moară înainte de a ajunge acasă şi de a-şi vedea fiica mai mică.

Ea ajunsese tocmai la timp ca să-şi ia adio de la tatăl său.

Înlăcrimată, îi sărută fruntea rece, plină de sudoare.

— M-am întors definitiv, *papa*.

El încuviinţă din cap. Explicaţiile nu aveau nici o importanţă acum.

— Fraţii tăi sunt încă prea mici ca să se ocupe de navigaţie, şopti el slab. Va trebui să preiei tu conducerea în locul meu.

Nu-i trecuse niciodată prin cap că îi va încredinţa o sarcină atât de grea. Dar răspunse simplu:

— O voi face.

— Tu eşti cea mai bună dintre toţi copiii mei, fetiţo, chiar şi decât băieţii.

— Vai, *papa*, şopti ea. Te iubesc atât de mult!

— Skye, fata mea, de data asta urmează-ţi chemarea inimii, fur ultimele cuvinte ale lui Dubhdara O'Malley către copilul lui preferat.

După câteva minute murise, ţinând-o de mână.

Frumoşii ei ochi albaştri înotau în lacrimi, privindu-l fără s rostească un cuvânt pe unchiul ei, Seamus.

— L-am auzit, rosti acesta, şi te voi sprijini, Skye. Tu eşti acu capul familiei O'Malley, şi Dumnezeu să fie cu tine, pentru că vo avea nevoie de tot ajutorul Lui.

— L-am auzit şi am încredere în tine, rosti şi Anne. Tu vei fac cum este mai bine pentru toţi. Şi oricum, fratele tău bun, Michael, est moştenitorul pe linie bărbătească, nu băieţii mei.

— În familia asta, răspunse Skye, nu-i nevoie de cel mai în vârstă, ci de cel mai competent. Cel puţin doi dintre fiii tăi promi mai mult decât Michael. El seamănă cu mama mea, Dumnezeu să-l ajute. Este mai potrivit să urmeze calea lui Christos decât pe cea a mării. Nu am dreptate, unchiule?

Seamus O'Malley încuviinţă din cap.

— Mă rugase să vorbesc cu Dubh. Vrea să intre la „St. Padraic" şi să devină preot.

Skye se întoarse spre Anne:

— Exact cum am bănuit. Acum rămân Brian şi Shane.

Copiii familiei O'Malley s-au întrunit cât s-a putut de repede ca să stabilească data funeraliilor. Ajutată de Seamus O'Malley şi de Anne, Skye a fost recunoscută ca noul cap al familiei O'Malley de fraţii vitregi şi de surorile ei foarte afectate. Oamenii clanului şi vasalii veniseră în grabă, bucuroşi să-i aducă omagii lui Skye, noul cap al familiei O'Malley.

Următorul pas a fost călătoria la castelul lui MacWilliam ca să-l asigure de loialitatea ei. Numai Anne, Eibhlin şi unchiul ei cunoşteau adevăratul motiv pentru care-şi părăsise soţul. Toţi trei fuseseră îngroziţi, dar juraseră să păstreze secretul. Seamus O'Malley adăugase o tentă mistică întoarcerii nepoatei sale, declarând că venise în urma unui vis în care tatăl ei o chema dintre valuri. Oamenii care navigaseră cu ea şi cu tatăl său de când era copilă vehiculaseră vechi întâmplări care dovedeau vitejia şi îndemânarea ei.

A intrat călare în fortăreaţa lui MacWilliam, escortată de toţi căpitanii ei. Niall Burke, care îi privea sosirea din turnul castelului, se întreba ce se va întâmpla acum cu ei. Skye călărea bărbăteşte, cum procedase pe vremuri, pe armăsarul ei negru, Finn. Era îmbrăcată în pantaloni verzi de catifea, peste care purta cizme înalte, din piele de Cordoba, şi vestă din piele de căprioară cu nasturi de argint. Sub jachetă avea o cămaşă de mătase albă cu mici perle drept nasturi. Superbul ei păr cu reflexe albastre era răsucit într-un coc lejer lăsat pe ceafă. Pielea de culoarea gardeniei era puţin îmbujorată. De pe mâna stângă răzbătea o strălucire albastră, şi el ştia că purta inelul cu marele safir care fusese sigiliul rangului tatălui ei.

Niall a coborât din turn şi a parcurs în grabă apartamentul său. Spre surprinderea lui, Darragh îl aştepta. Cei trei ani ai căsniciei lor fuseseră o glumă proastă şi el o văzuse rareori — erau doar nişte simpli colocatari. Era evident că nu-i va concepe niciodată un copil. Nu se culcase niciodată de bunăvoie cu el şi, de fiecare dată când o făcuse, avusese loc o luptă în urma căreia ea cedase plăcerilor carnale, după care făcuse penitenţă pentru slăbiciunea ei. Purta roba culenie specifică ordinului său călugăresc şi se îmbăia arareori, considerând că aceasta era o concesie făcută cărnii. De un an de zile îşi petrecea ziua şi noaptea în rugăciuni. El nu se mai dusese la ea. Îmbrăcămintea ei îl dezgusta, iar încercarea de a-şi cere drepturile părea acum impresia violării unei călugăriţe, lucru de care Niall Burke nu avea nici un chef.

O salută curtenitor, iar ea i se adresă astfel:

— Lady O'Flaherty a venit să-l vadă pe tatăl tău, Niall. Pentru ce a venit?

— Tatăl ei a murit, Darragh, şi dorinţa lui pe patul morţii a fost ca Skye să preia îndatoririle până când vor creşte fraţii ei. Acum ea este capul familiei O'Malley şi a venit să-i jure credinţă suzeranului său.

— Şi ce e cu soţul ei? Mi s-a dat de înţeles că a încercat să-l ucidă şi apoi l-a părăsit, luându-şi fiii cu ea. Iar el zace paralizat, având-o numai pe credincioasa lui soră lângă el ca să-l îngrijească.

— De unde ai aceste informaţii, Darragh? întrebă el liniştit.

— Am primit o scrisoare de la nefericita lady Claire O'Flaherty prin care mă roagă să intervin pe lângă MacWilliam în favoarea bietului ei frate.

— Nu cred povestea asta, Darragh. Nu ştiu ca Skye să fi făcut vreodată ceva necugetat sau lipsit de generozitate.

— Nu astea sunt calităţile pentru care a lăsat-o O'Malley să-i conducă micul imperiu, remarcă în mod subtil Darragh.

Era o observaţie neobişnuit de isteaţă pentru ea.

— Skye n-ar putea face niciodată cuiva vreun rău. Refuz să cred asta!

— Sigur că tu nu crezi. Tu tânjeşti după ea dar, pentru salvarea sufletului tău, nu ceda la vicleniile ei, Niall!

— Şi la ale cui vicleni ai vrea să cedez, *nevastă?* Lasă-mă să-ţi spun ceva despre Skye O'Malley, draga mea. Ultima dată când am văzut-o mi-a spus că nu mai vrea să dea niciodată ochii cu mine pentru că, datorită unui înspăimântător renghi pe care ni l-a jucat soarta, am fost căsătoriţi cu alte persoane decât cu cele care ar fi trebuit. Atunci i-am spus că îl voi ucide pe soţul ei. Ea m-a dojenit, întrebându-mă ce voi face cu propria mea soţie? A spus că şi tu ai fost la fel de nedreptăţită ca şi noi şi că trebuie să facem faţă situaţiei cât putem de bine. Că nu va încerca nici ea şi să nu încerc nici eu să ne mai vedem.

— Ah! Cei vicleni sunt întotdeauna foarte deştepţi, Niall! Te-a indus în eroare ca să o crezi virtuoasă. Păzeşte-te de ea!

Şi, cu o privire ciudată, Darragh se întoarse şi îl părăsi.

Niall se întreba cum să se îmbrace. Tatăl lui îi spusese că era obligatoriu să fie şi el prezent, pentru că O'Malley trebuia să-i jure credinţă nu numai lui MacWilliam, ci şi moştenitorului său. Se întreba dacă să se îmbrace elegant sau sobru. În cele din urmă se înveşmântă în catifea neagră pentru că aceasta corespundea ambelor dezidenţe.

Intrând în salonul principal al castelului, a fost surprins să descopere că Skye nu-şi schimbase hainele de călărie. Cu căpitanii în spatele ei, îngenunche. Punându-şi mâinile în cele noduroase ale bătrânului MacWilliam, şi apoi în strângerea călduroasă dar fermă

mâinilor lui Niall, ea jură de două ori loialitate familiei Burke, apoi se ridică în picioare cu grație ca să accepte sărutul lor de pace. Lordul Burke a observat mândria și dragostea pe care le exprimau, față de ea, privirile căpitanilor lui O'Malley. Era evident că o adorau, și s-a simțit liniștit să știe că ea avea niște oameni atât de devotați.

Apoi, spre uluirea și rușinea tuturor, în mijlocul lor a apărut Darragh, cu roba ei de călugăriță rotindu-se în juru-i, și a strigat:

— *My lord* MacWilliam, din partea lui O'Flaherty cer judecarea acestei femei diabolice! Ah, târfa vicleană a Babilonului, zilele tale sunt numărate! Bunul Dumnezeu te va doborî cu foc și sabie!

Skye s-a uitat repede către Niall, cu ochii plini de milă.

— Părăsiți sala, la dracu'! urlă MacWilliam, roșu de mânie.

Când au rămas doar ei patru, bătrânul s-a întors către Darragh:

— Sper, *madame*, să ai o explicație al dracului de bună pentru această intruziune și pentru nedoritele dumitale acuzații!

— Nu mai sunt *madame*, sir, ci Pioasa Mary. Acesta trebuia să fie numele meu înainte de a mă fura dumneata din mănăstirea mea și a mă forța să devin sclava carnală a fiului dumitale. Acesta va deveni, în curând, din nou numele meu, pentru că nu voi mai rămâne aici, ci mă voi întorce la „St. Mary". Înainte de a pleca, totuși, voi îndrepta un mare rău comis de această vicleană femeie. Mai întâi, și-a schilodit în mod deliberat soțul. Apoi l-a părăsit cu rea intenție, răpindu-i fiii și banii. Trebuie să fie pedepsită! Dumnezeu cere asta!

— Ce prostie mai e și asta? urlă MacWilliam.

— Pretinde că are o scrisoare de la Claire O'Flaherty, îi explică Niall liniștit tatălui său.

— Căța vicleană și mincinoasă! strigă Skye furioasă.

MacWilliam și fiul său își zâmbiră, văzând ieșirea lui Skye.

— Bine, O'Malley, ce explicație ai? îi ceru bătrânul.

Skye o privi disprețuitor pe Darragh.

— Este destul de puternică să audă adevărul? Nu este prea plăcut.

— Vorbește, O'Malley, îi porunci MacWilliam.

— Claire O'Flaherty minte, *my lord*. Am prins-o pe ea și pe fratele ei, soțul meu, în flagrant delict de incest. Iar când m-am ferit din fața lui, a căzut în golul scării.

Darragh Burke, care se făcuse albă ca varul la auzul cuvântului „incest", scoase un geamăt de groază şi căzu leşinată pe pardoseală. MacWilliam şi fiul său aruncară o privire către ea, apoi îşi îndreptară atenţia către Skye.

— Chirurgul a spus că Dom nu va mai putea merge niciodată. În aceste condiţii, nu simt să mai am vreo obligaţie faţă de el. Când m-am căsătorit cu Dom, moşia era ruinată. Tributul anual faţă de dumneavoastră nu fusese plătit de trei ani, dar acum este la zi datorită mie. Pământurile familiei O'Flaherty sunt din nou prospere mulţumită administraţiei mele chibzuite. Şi aceasta, în ciuda faptului că Dom mi-a pierdut dota la jocurile de noroc şi petrecând cu târfele. Claire O'Flaherty îmi datorează fiecare înghiţitură de mâncare pe care o consumă, fiecare picătură pe care-o bea şi toate hainele pe care le poartă. Ar fi trebuit să fie căsătorită, dar a ales să rămână în Ballyhennessy şi să comită incestul cu fratele ei, în loc să se mărite. Când a fost rănit Dom, i-am spus că poate să rămână şi să-l îngrijească sau să plece, după cum doreşte. Dacă dumneavoastră consideraţi că acuzaţiile ei sunt îndreptăţite, *my lord*, mă voi supune hotărârii voastre.

Bătrânul întinse mâna şi mângâie uşor frumosul păr al lui Skye.

— Nu sunt îndreptăţite acuzaţiile ei, O'Malley, rosti el mânios. Dacă nu va accepta hotărârea mea în această problemă, atunci o voi supune Bisericii. Aceasta tratează prostituatele cu mult mai multă asprime decât am face-o noi. Şi acum, fetiţo, vrei să accepţi ospitalitatea mea pentru câteva zile? Te aşteaptă zile grele şi o mare responsabilitate apasă pe umerii tăi.

Ea îi răspunse la zâmbet şi el se gândi din nou cât era de frumoasă. Pentru o clipă regretă că era în vârstă şi neputincios. Îl invidie pe fiul lui pentru că, fără îndoială, această frumoasă femeie va deveni stăpâna lui.

— Voi profita de amabilitatea dumneavoastră, *my lord*, dar numai pentru o zi. Aveţi dreptate că sunt încărcată de responsabilităţi de acum înainte. Întreaga flotă a tatălui meu aşteaptă ordinele mele. şi ei vor lenevi până când voi citi înscrisurile lui. Fratele meu mai mare preferă Biserica mării şi, deşi l-am instruit în spiritul tatălui meu,

fond ştiut că băieţii sunt fiinţe nestatornice cu gânduri schimbătoare, mă îndoiesc că Michael se va schimba. De aceea, probabil că fratelui meu vitreg, Brian, îi va reveni calitatea de şef al familiei O'Malley. Dar el nu are decât şase ani. Aşa că vor trece cel puţin zece ani înainte de a intra în drepturi. Şi, în afară de asta, îi am de crescut pe cei doi fii ai mei.

— Gata, fetiţo! spuse MacWilliam, m-ai înnebunit. Este prea mult să-i ceri aşa ceva unei femei...

Skye îl privi cu mândrie pe bătrân şi-l întrerupse:

— Tatăl meu a ştiut că nu-l voi dezamăgi. Ar fi putut alege pe oricare dintre cumnaţii mei sau chiar pe unchiul meu Seamus, dar el m-a ales pe *mine. Eu sunt O'Malley !* (Apoi privirea i s-a îndulcit şi ochii ei, care deveniseră de un albastru întunecat, se luminară devenind albaştri-verzi.) În noaptea asta, totuşi, voi fi doar Skye O'Malley, şi cel mai recunoscător oaspete

Se întoarse fără a mai adăuga nimic şi părăsi camera.

MacWilliam strigă servitorii să o ducă pe Darragh, încă inconştientă.

— Dacă vrei să o ai pe fata asta, se adresă el lui Niall, va trebui să o îmblânzeşti imediat, fiule. E o femeie temperamentală. De îndată ce va simţi gustul puterii, nu va mai fi uşor să o ţii în frâu. Să văd dacă reuşesc să obţin anularea căsătoriei tale şi să o trimitem pe fata lui O'Neill înapoi la mănăstire. Cât despre O'Flaherty, sănătatea unui paralitic este destul de precară. Cred că nu eşti atât de nobil să obiectezi dacă îl vom ajuta să pună capăt unei vieţi atât de grele... în mod discret, bineînţeles.

Niall clătină din cap fără să ezite.

— Pot să vorbesc cu Skye despre căsătorie?

— Dacă asta te va ajuta să o peteşti, da, şi îmi imaginez că vei avea nevoie de toată abilitatea ta. Este o femeie cu o personalitate puternică.

Cum străbătea salonul îndreptându-se spre camerele lui Skye, Niall zâmbea. Inima-i cânta. Era a lui!

Vor fi împreună şi se vor iubi, iar ea îi va face fii puternici şi fete frumoase, şi vor fi fericiţi. Năvăli la ea în cameră, făcându-le să tresară pe Mag şi pe Skye, pe jumătate dezbrăcată.

— Tatăl meu începe demersurile pentru anularea căsătoriei draga mea. Ne vom putea căsători în curând.

El întinse braţele către Skye, dar ea se eschivă.

— Mag! Ieşi afară! Am să te chem eu. Să nu mă atingi, Niall! NU suport să fiu atinsă. Ţi-am spus ce mi-au făcut. Nu vreau să mai fiu atinsă niciodată! Mă bucur că te vei elibera de Darragh O'Neill, dar găseşte-ţi altă soţie, *my lord*. Soţul meu mai trăieşte şi, chiar dacă n-ar mai fi, nu mă voi recăsători. Nu voi mai fi la bunul plac al unui bărbat.

Ea se cutremură puternic.

Niall era uluit. Nu mai era fata pe care o ştiuse el.

— Skye, dragostea mea, începu el cu delicateţe, ştiu că te-au insultat, dar eu nu te-am jignit niciodată. Îţi aminteşti cum s-au petrecut lucrurile între noi? M-am purtat extrem de delicat. Hai, iubito, lasă-mă să te iubesc şi înlătură amintirile nefericite.

— Niall! (Ochii ei erau plini de lacrimi.) Te rog să mă înţelegi. Nu suport să mă atingă nici măcar Mag. Am fost supusă modului brutal de a face dragoste al lui Dom timp de trei ani de zile. Nici o obscenitate pe care mă forţa Dom să o fac nu te-a smuls din inima mea, până în noaptea în care el şi blestemata lui soră...

— ...te-au violat.

— Da, şopti ea.

— Înţeleg, replică el în timp ce vocea lui adâncă, duios de caldă, căuta să o liniştească şi să o facă să-şi recapete încrederea. Rănile tale sunt încă prea proaspete şi eu, în fericirea mea, am crezut prosteşte că vei împărtăşi bucuria mea în perspectiva de a fi din nou împreună. Iartă-mă, dragostea mea. Tu ai suferit două şocuri grele, iar acum eşti împovărată cu o responsabilitate îngrozitoare. Îţi va trebui timp ca să te acomodezi, şi îl vei avea, dragostea mea!

Genele ei mătăsoase îi umbreau pielea palidă. Un val de milă îl înăbuşi când două lacrimi cristaline alunecară de sub pleoapele ei închise, prelungându-se pe obraji. Ar fi vrut să întindă mâinile, să o învăluie în braţele lui, să o liniştească, înlăturându-i definitiv îngrozitoarea durere. Dar stătea cu pumnii încleştaţi, luptându-se cu sine să rămână nemişcat în loc să se lupte cu ea, riscând să o piardă pentru totdeauna.

Într-un târziu, Skye rosti stins:

— Te iubesc, Niall. N-am iubit niciodată pe altcineva.

— Ştiu, Skye, îi răspunse el liniştit, şi de aceea voi aştepta.

— Poftim?!

— Da, dragostea mea. Voi aştepta. Cu timpul îţi vei reveni şi, când se va întâmpla asta, eu voi fi aici, Skye. Peste o lună sau peste un an, ori peste zece ani.

— Ai nevoie de un moştenitor, Niall. Tatăl tău îşi doreşte atât de mult unul.

— O să mi-l dai tu odată, dragostea mea.

— Eşti nebun.

— Nu nebun, draga mea, ci pur şi simplu îndrăgostit.

Brusc, ea întinse mâna spre el şi Niall o strânse, simţindu-i tremurul, dar ea nu şi-o retrase.

— Dă-mi timp, Niall. Mă voi întoarce la tine! Acum ştiu că o voi face! Dă-mi doar timp.

— *Madame*, îţi ofer oricât timp ai nevoie, pentru că nu am cunoscut, cu siguranţă, nimic altceva care să merite să fie aşteptat, în afară de tine.

El se aplecă peste mâna ei subţire şi îi atinse delicat pielea cu buzele, producându-i un uşor fior de repulsie — sau de dorinţă? Apoi se întoarse şi părăsi camera.

Skye abia mai putea respira. *Mă iubeşte! În ciuda tuturor celor întâmplate, mă iubeşte! Este dispus să aştepte!*

A doua zi O'Malley le mulţumi suzeranilor săi pentru ospitalitate şi, după o scurtă călătorie spre coastă, navigă spre casă. După o lună ajunsese la urechile lui MacWilliam că transferarea puterii de la fostul la actualul O'Malley decursese în linişte şi că flota naviga din nou.

Aşa că Niall Burke aştepta. Procesul de vindecare a lui Skye începuse şi, când se va încheia, vor putea fi împreună pentru totdeauna. Nu se va duce la ea până atunci. Aveau destul timp.

7

După un an, Dom a decedat. Moartea lui, deşi bruscă, nu a fost neaşteptată. Cu pierderea picioarelor îşi pierduse şi dorinţa de a trăi. Claire O'Flaherty dispăruse la scurt timp după vizita unui văr din Anglia, şi numai Gilly mai rămăsese la Ballyhennessy, o umbră tristă a fostului său *eu*, mulţumit să-şi petreacă zilele şi nopţile în ceaţa băuturii. Moşia era bine condusă de Frang, administratorul.

Micul şi prosperul imperiu comercial al lui O'Malley devenise şi mai prosper sub conducerea pricepută a lui Skye. MacWilliam trebuia să admită că Dubhdara ştiuse foarte bine ce face când îi încredinţase conducerea fiicei sale. Cum s-ar fi purtat în timp de război era o altă problemă şi rămăsese să discute cu ea în privinţa asta.

La cei nouă ani ai săi, Michael O'Malley era mai mult preot decât copil, chemarea lui fiind atât de evidentă încât, în cele din urmă, Skye îl trimisese la şcoală, la mănăstirea „St. Brendan", pentru a fi pregătit să intre în preoţie la şaisprezece ani. Nu îşi depunea jurământul înainte de douăzeci de ani, timp în care cei doi fraţi vitregi s-ar fi căsătorit şi ar fi avut moştenitori.

Brian şi Shane, care aveau şapte ani şi jumătate şi, respectiv, şase ani şi jumătate, începuseră să fie iniţiaţi în arta navigării şi să primească cunoştinţe despre metodele, mai mult sau mai puţin legale, folosite de tatăl lor în afaceri. Brian a fost repartizat pe o navă numită *Western Wind*, iar Shane pe *Worth Star*. Nici o navă nu ieşea în larg când se afla deja una pe mare. Deseori, băieţii erau acasă în acelaşi timp, ceea ce îi permitea lui Skye să-i vadă lucrând împreună pe fraţii ei vitregi şi să aprecieze evoluţia lor. Ambii erau veritabili O'Malley, considerând marea ca pe un prieten vechi şi respectat. Skye credea că, dacă i-ar fi văzut, tatăl ei ar fi fost mândru de ei.

Cu ajutorul episcopului O'Malley, prin donarea unui frumos conac Bisericii, Niall Burke obţinuse în cele din urmă anularea căsătoriei sale cu Darragh O'Neill, iar ea se întorsese fericită la mănăstire, unde depusese jurământul final. MacWilliam îi trimisese lui Seamus

O'Malley cererea oficială în căsătorie a nepoatei sale pentru fiul său. Cu permisiunea ei, începuseră imediat negocierile.

— Nu ştiu, deocamdată, spusese Skye cu maliţiozitate.

— Pe trupul lui Christos! urlă episcopul, atât de asemănător pentru o clipă cu răposatul său frate încât o făcu pe nepoată să zâmbească în râs. Ce vrei să spui cu asta? În momentul de faţă Niall Burke te soarbe din ochi şi nu vrea decât să-l accepţi ca soţ. Iar tu poţi, dar nu ştii dacă vrei? Doamne Atotputernic, femeie! Hotărăşte-te!

Faţa lui bucălată era roşie, iar ochii albaştri aproape negri de mânie.

Lui Skye i se opri râsul în gât. Îngenunchind, îşi culcă capul pe genunchii prelatului.

— Nu pentru că nu l-aş iubi pe Niall, unchiule. Îl iubesc. Este singurul bărbat pe care-l doresc şi aşa va fi veşnic. Dar nu mai sunt viaţa pe care să o intereseze doar soţul şi copiii. Poate că nici nu am fost vreodată.

— Păzeşte-te, fetiţo, o preveni Seamus O'Malley. Avem de-a face cu MacWilliam şi cu moştenitorul său. Ei sunt suzeranii tăi.

— Să se păzească ei, i-o trânti Skye. *Eu sunt O'Malley!*

— Ce vrei, de fapt? o întrebă Seamus zâmbind.

— Căsătoria mea nu trebuie să-mi afecteze statutul de cap al familiei O'Malley şi nici să se poată amesteca în asta soţul sau socrul meu. Responsabilitatea faţă de clanul O'Malley va fi a mea până când voi considera că este cazul să fie transferată unuia dintre fraţii mei. Aşa a dorit *papa*. Nu vreau ca degetele lacome ale familiei Burke să scotocească prin tezaurul familiei O'Malley! Mă voi duce la ei cu o escortă demnă de o prinţesă, dar asta va fi tot ce vor primi. Nu vreau nici o interferenţă a familiei Burke în afacerile O'Malley.

— Ce şireată eşti, nepoată, dar nu ştiu dacă voi putea să-l fac pe MacWilliam să înghită o asemenea găluşcă. Este un bătrân viclean.

— Hai, unchiule, tu eşti un strălucit negociator. Nu tu ai fost cel care ai aranjat cu „prietenii" tăi de la Roma anularea căsătoriei lui Niall? Ştim bine pentru ce mă vrea MacWilliam pe mine pentru fiul său — nu pentru ochii mei albaştri sau pentru sânii ademenitori. El tânjeşte după navele noastre, dar nu sunt eu aceea care să i le dea. Ele aparţin fraţilor mei vitregi şi nu voi înlătura fiii tatălui meu de

la moştenirea ce li se cuvine doar ca să-mi câştig fericirea. Îi ofer vicleanului bătrân o zestre mai mare decât şi-a imaginat vreodată şi îi ofer ceva şi mai bun decât banii — garanţia că îi pot da un băiat. Tentează-l cu asta. Cu toată inteligenţa lui, nu are un moştenitor. Eu îi voi da o jumătate de duzină.

— Eşti foarte îndrăzneaţă, nepoată, zise episcopul râzând. Atitudinea ta faţă de sfântul act al căsătoriei este cu adevărat şocantă. Aş fi tentat să te supun la penitenţă.

— Aş accepta cu plăcere, unchiule, dacă Niall Burke m-ar iubi cu adevărat. Asta este ceea ce vreau să ştiu. Data trecută a acceptat voinţa tatălui său prea uşor, nu s-a luptat pentru mine. Acum trebuie să se lupte cu MacWilliam ca să-şi dovedească dragostea.

— Şi dacă MacWilliam îţi refuză condiţiile?

— Dacă o va face, Niall tot ar trebui să se căsătorească cu mine, dacă mă iubeşte cu adevărat.

— Bine, Skye. Să fie cum zici tu.

— Mulţumesc, unchiule, răspunse ea ţinând ochii plecaţi sfioşi în timp ce Seamus chicotea încântat.

MacWilliam urlă ofensat, dar Seamus O'Malley rămase ferm pe poziţie. Chiar după căsătoria cu lord Burke, Skye trebuia să rămână capul familiei O'Malley şi îşi rezerva în exclusivitate dreptul afacerilor O'Malley.

— O'Brien are o fată numai bună de măritiş, rosti cu şiretenie MacWilliam.

— Dracu' s-o ia! urlă Niall, şi episcopul îşi ascunse un zâmbet. O vreau pe Skye şi o voi avea cu riscul de a-ţi tăia gâtul ăla bătrân.

MacWilliam îşi privi fiul, stupefiat.

— Dacă eşti atât de înnebunit după ea încât trebuie să o ai cu orice preţ, sper să-mi asiguri rapid cât mai mulţi nepoţi, înainte de a fi prea târziu. N-am crescut nici unul până acum.

Seamus O'Malley se întoarse la nepoata lui, fericit să-i spună că-i fuseseră acceptate condiţiile şi că Niall Burke avusese tării să se lupte pentru ea. Familia O'Malley era foarte impresionată că un membru de-al lor se va căsători cu Niall Burke. Numai Skye rămăsese calmă.

— Probabil că eşti făcută din gheaţă, remarcă sora ei, Peigi. Pe cel l-ai dorit dintotdeauna — ai avut deja experienţa la pat cu el, aşa că ar trebui să fii emoţionată că te măriţi cu el.

— Sunt. Dar nu m-am căsătorit încă, Peigi. Mă tem să nu mă bucur prea curând sau să mă trezesc că totul nu a fost decât un vis. Dacă rămân liniştită şi rezervată, poate că nu voi atrage atenţia acelor spirite care s-ar putea să mă invidieze pentru norocul meu.

— Doamne iartă-mă, surioară, ce prostie necreştină mai este şi asta! Slavă Domnului că nu ne conduci şi afacerile atât de prosteşte.

Skye a clătinat din cap dar nu a mai spus nimic. Ea ştia că şi aici, în inima Irlandei creştine, noaptea era pusă mâncare şi băutură la uşă, drept ofrandă pentru spirite. Şi mai ştia că existau fecioare de o neîndoielnică virtute, a căror virginitate era dată în grija unui vechi demon celtic care se materializa ca să distrugă orice violator care ar fi ameninţat inocenţa acestora, aşa cum ea şi oamenii din flota sa îi prezentau omagiul lor verbal lui Mannanan Machir, anticul zeu irlandez al mării, înainte de fiecare călătorie.

Trecuseră aproape optsprezece luni de când nu-l văzuse pe Niall, şi era oarecum speriată, pentru că în tot acest timp nu simţise nevoia de bărbat. Aversiunea ei faţă de orice atingere mai slăbise, şi May putea din nou să o îmbăieze şi să o îmbrace.

Ca şi cum Niall Burke ar fi simţit de la distanţă temerile ei, apăru neanunţat la Innisfana. O găsi în grădina de trandafiri a mamei sale, tăind câţiva boboci întârziaţi, şi rămase câteva minute în umbra unui copac, privind-o. Îşi dădu seama că nu o văzuse niciodată într-o clipă de răgaz. Era îmbrăcată în portul irlandez, cu o fustă de lână moale, de un roşu aprins, şi o bluză de in cu mâneci scurte şi decolteu adânc, ce-i scotea în evidenţă sânii când se apleca să miroasă dulcele parfum al florilor. Coşul mare din pai, aproape plat, era pe jumătate plin cu trandafiri, iar Inis mergea alături de ea, dând fericit din coadă.

Era mai frumoasă decât îşi amintea el; inima începu să-i bată mai tare când realiză că această frumoasă femeie consimţise să-i fie soţie. Inocenta de cincisprezece ani dispăruse de mult. Abia şi-o amintea acum, când această încântătoare creatură în vârstă de nouăsprezece ani făcea să-i fiarbă sângele în vene. Îşi lăsă ochii să se delecteze din ea, bucurându-se de uşoara roşeaţă din obrajii ei, de

modul în care îi umbreau genele lungi obrajii. Silueta ei delicată se mişca atât de graţios, încât îi făcea plăcere să stea şi s-o privească.

După o vreme, păşi din spatele copacului, iar câinele mârâi zbârlindu-şi părul.

— Mă bucur să te văd atât de bine păzită, Skye.

— Întinde mâna, Niall, ca să te poată mirosi. Este un prieten. Inis. Niall este un prieten.

Lord Burke suportă cu stoicism să fie mirosit. Îl bătu uşor cu palma pe gât, vorbindu-i liniştitor, bucurându-se mai întâi de o lungă privire cercetătoare din ochii lui de ambră transparentă, apoi de un nas umed şi rece care îl împinse în palmă.

— Te place.

— Şi dacă nu m-ar fi plăcut?

— Ai fi avut probleme cu obţinerea drepturilor matrimoniale după ce ne-am fi căsătorit, *my lord*, rosti ea cu maliţiozitate.

Dar el întinse braţele spre ea şi, fără nici o ezitare, Skye se aruncă la pieptul lui. Braţele lui o înlănţuiră protector, iar ea stătu tăcută ascultând bătăile grăbite ale inimii lui, de sub obrazul ei.

— Te iubesc, fetiţo, spuse el încet.

— Şi eu te iubesc, *my lord* Burke. Voi sigila această dragoste cu un sărut, spuse ea moale, ridicându-şi capul.

Gura lui o găsi cu delicateţe pe a ei. La prima atingere a buzelor lui ea intră în panică, dar mâna lui caldă o mângâie pe păr şi îi şopti:

— Nu, iubito, sunt eu, Niall, şi eu te iubesc.

Cu un suspin se lăsă în voia lui şi când, în cele din urmă, se destinse, ochii ei străluceau de bucurie.

— Este în regulă acum, iubito? întrebă el, ştiind deja care e răspunsul.

— Da, *my lord*. Pentru o clipă... dar a trecut repede.

— Am să fiu întotdeauna delicat cu tine, Skye.

— Ştiu, zâmbi Skye fericită. De cât timp mă priveai?

— De câteva minute. Eşti încântătoare în picioarele goale, tăind trandafiri.

— Dar nu prea demnă, spuse ea îmbujorându-se. Ca O'Malley ar trebui să traversez marea ca să-mi întâlnesc soţul.

— Las-o pe O'Malley pe mare, iubirea mea. Prefer fetele desculţe, şi mai ales pe una pe care o ţin acum în braţele mele. În afară de

asta, nu ştiai că am venit. Nu mai aveam răbdare, aşa că am programat logodna peste două zile... Îţi place asta, comoara mea?

— Ah, Niall! Da! Da! Da!

— Atunci, continuă el, vom putea face nunta în trei săptămâni de la citirea strigărilor.

— Da! (Apoi faţa ei se întristă.) Nu va putea avea loc în trei săptămâni. La dracu'! Trebuie să mă duc la Alger, şi vom ridica pânzele într-o săptămână.

— La Alger? De ce?

— Ni s-a sugerat să organizăm un post comercial la Alger, şi nu îmi pot da aprobarea până când nu investighez personal care este situaţia. Nu îmi permit să pierd aurul sau resursele familiei O'Malley.

— Şi de ce trebuie să pleci săptămâna viitoare?

— Vai, Niall, îmi pare rău. Ca să obţinem o licenţă comercială în Alger, trebuie să avem permisiunea guvernatorului general. Fără aprobarea lui nu putem face comerţ pe Mediterana.

— Pentru ce nu-l mituieşti, pur şi simplu?

— Am încercat, dar turcii fac lucrurile altfel decât noi. Noi suntem mai direcţi, în timp ce ei cer mai multă subtilitate şi eleganţă, chiar şi în încheierea afacerilor. Când guvernatorul a aflat că şeful familiei O'Malley este o femeie a vrut să mă cunoască. Reprezentanţii mei nu au îndrăznit să-l refuze. Aşa că trebuie să mă duc sau să risc să-l jignesc pe guvernator. A-l jigni pe guvernatorul general este ca şi cum l-ai insulta pe sultan. În acest caz n-am mai putea primi permisiunea de a face comerţ. Şi, mai rău, navele noastre ar deveni o pradă uşoară pentru piraţii care navighează în largul apelor Algerului sub conducerea guvernatorului. Am fi ruinaţi. Trebuie să mă duc. Întâlnirea a fost deja stabilită.

— Cât va dura?

— Cel puţin trei luni.

— Trei luni?! La dracu', Skye, prea mult timp.

— Vino cu mine, Niall! Ştiu că va trebui să ne căsătorim cu pompă şi fast. Dar, de îndată ce suntem logodiţi şi ne-am dat cuvântul că ne căsătorim, nu cred că se va supăra nimeni că mergi cu mine. Vom face nunta la biserică atunci când ne vom întoarce acasă. Vino cu mine, dragostea mea. Te rog, vino cu mine!

Era o idee trăsnită şi neobişnuită, şi Niall era gata să refuze. Apoi. Gândindu-se la lungile zile şi la nesfârşitele nopţi ce ar fi urmat, trase adânc aer în piept şi spuse:

— Da, Skye, dragostea mea. Deşi, probabil că sunt nebun să navighez cu tine.

Cu un strigăt de bucurie ea se aruncă în braţele lui.

Câteva zile mai târziu, în aceeaşi capelă în care Skye primise botezul şi nefericita căsătorie cu Dom O'Flaherty, se desfăşură logodna cu Niall Burke. Ea regreta absenţa tatălui său, în momentul cel mai fericit din viaţa ei, dar bucuria sinceră a lui MacWilliam îi mai alina durerea.

Ceremonia era pe sfârşite când Skye şi-a lăsat viitorul soţ şi oaspeţii în grija surorilor ei, ca să poată supraveghea personal pregătirea navelor. Trebuia să călătorească însoţită de o flotă compusă din nouă nave. Vasul lui Skye era *Faoileag (Pescăruşul).* Alături de ea era nava tatălui său *Righ S'Mhara (Regele Mării)*; cea a lui Anne, *Bann-righ A'Ceo (Regina Ceţii)*, care fusese un dar de nuntă de la fostul ei soţ; şi cele şase nave pe care Dubdhara le achiziţionase la naşterea fiecărei fiice.

Fiecare navă fusese pregătită şi aprovizionată cu grijă, iar echipajul — selectat de Skye personal. Voia să-i facă o bună impresie guvernatorului. Permisiunea de a face comerţ cu Algerul reprezenta o sursă de venituri incomensurabile.

Acestea fiind zise, o săptămână mai târziu Niall Burke se trezise aşezat pe puntea superioară a navei care se îndrepta spre sud de golful O'Malley, plutind spre apele albastre ale Oceanului Atlantic. El nu era un marinar înnăscut şi nu avea nici o atracţie deosebită faţă de mare. Totuşi, vremea era tolerabilă şi, în curând, se simţi mult mai bine. Ceea ce nu reuşise tot atât de repede fusese să-şi înlăture uluirea la constatarea că Skye O'Malley, comandant de vas, era complet diferită de femeia pe care o cunoştea şi o iubea el.

Era surprinzător de competentă, cunoscând la perfecţie zone de care el abia dacă auzise. Oamenii de sub comanda ei îi împlineau dispoziţiile fără comentarii şi o ascultau cu evident respect. Nu o mai regăsise pe dulcea lui Skye nici în intimitatea cabinei. Niall era sincer speriat de amazoana care comanda această mică flotă. Din fericire, avea simţului umorului şi îşi dăduse repede seama că se va obişnui.

Deşi împărţea cu ea apartamentul comandantului, el dormea numai într-o cuşetă de o persoană, avându-l pe Inis, câinele-lup, drept tovarăş. Inis se ataşase de Niall cu deosebit devotement, ceea ce o bucura pe Skye, pentru că Inis îl urâse pe Dom. Lord Burke se amuza, dresându-l. Câinele era inteligent, dar lipsit de maniere. Niall mai petrecea o bună bucată de timp în compania aceluiaşi căpitan MacGuire care-l dusese înapoi la MacWilliam cu ani în urmă.

MacGuire a fost acela care l-a învăţat pe Niall lucrurile elementare despre marinari, cât a putut el mai succint.

— În familia O'Malley, toţi sunt pe jumătate peşti şi, dacă tot te căsătoreşti cu una dintre ei, ar fi mai bine să înţelegi pentru ce iubesc ei marea, chiar dacă tu nu o iubeşti.

Niall Burke asculta, învăţa, şi începuse să aibă o mare admiraţie pentru cei care-şi consumau viaţa pe mare.

Îşi petrecea serile cu Skye, dar ea nu împărţea patul cu el.

— Nu sunt un pasager în călătorie, îi spusese ea. Dacă ar fi nevoie de mine peste noapte, şi noi tocmai...

Niall izbucnise în râs, în ciuda dezamăgirii.

Ca să-i răsplătească răbdarea, se aruncase în braţele lui şi îl sărutase cu patimă, cu sânii ei mici apăsaţi provocator pe inima lui ce bătea cu putere, limba ei mică asaltându-i grabnic gura. Niall o împinsese, făcând-o să-şi piardă echilibrul şi să se răstoarne pe patul mare al căpitanului. Skye simţise cum îi descheie nasturii de la bluză ca prin farmec şi gura lui arzătoare pe carnea moale a sânilor ei, îndreptându-se spre un sfârc ce se întărise brusc, sugându-l până când vibraţia dintre picioarele ei devenise aproape insuportabilă.

Apoi el îi ridicase în sus capul şi ochii argintii priviseră spre ea cu amuzament:

— Tu eşti căpitanul acestui vas, Skye, dar eu voi fi, dacă nu te superi, căpitanul dormitorului nostru. Dacă mă mai tachinezi aşa, voi sări pe tine înainte de a putea spune ceva! M-ai înţeles, iubito?

— Da, căpitane, răspunsese ea, iar el se simţise flatat văzând admiraţia din ochii ei.

Vremea rămăsese miraculos de frumoasă în timp ce *Pescăruşul* şi navele sale surori navigau spre sud, evitând înşelătorul golf Biscaia. Se ţineau aproape de ţărm, în jurul capului St.Vincent, traversând golful Cadiz şi trecând prin strâmtoarea Gibraltar în Mediterana.

Se aflau doar la câteva zile distanţă de Alger, când o furtună a lovit flota O'Malley, împrăştiind-o. Vântul şi valurile erau cumplite, iar ploaia în averse inunda punţile. Tocmai când se credeau salvaţi, deoarece furtuna încetase, bubuitul unui tun îi pusese faţă-n faţă cu piraţii păgâni.

Cele două nave trimise de guvernator ca să le asigure călătoria fuseseră distruse de furtună, iar ei se aflau sub atacul a două nave. Nu aveau altă posibilitate decât să lupte. Oamenii lui Skye erau încântaţi. Râzând, scoseseră armele şi se pregătiseră destinşi să dea piept cu inamicul. Cârligele zburau prin aer, şi *Pescăruşul* se trezise agăţat de o navă-pirat. De pe puntea inferioară, cei de la tunuri încercau să scufunde a doua navă lipită de ei, în timp ce, pe puntea superioară, Skye, cu sabia în mână, îşi conducea oamenii în apărare.

Îngrozit, dar admirându-i curajul, temându-se însă de moarte pentru viaţa ei, lord Burke înhăţase propria lui sabie, dar MacGuire îl reţinuse:

— Se descurcă perfect, băiete. Stai aici cu mine. Dacă te duci acum la ea, îi vei distrage atenţia, făcând-o să fie mai interesată de soarta ta decât de nava ei. Nu are nevoie de tine. Dacă va avea, ne vom duce, dar deocamdată să apărăm aria de păgânii ăştia împuţiţi.

Strângând în dinţi pipa din ceramică, se repezise înainte, angajându-se în luptă cu un pirat mătăhălos, bărbos, care încerca să cucerească puntea superioară. Înţelegând că MacGuire avea dreptate, Niall i se alăturase în lupta de apărare.

Echipa de tunari de pe *Pescăruş* continua să încerce să scufunde a doua navă inamică, şi un strigăt de izbândă se auzi din rândurile oamenilor lui O'Malley. Cu vigoare reînnoită începură să-i forţeze pe invadatori să se retragă şi să le îndepărteze navele. Cârligele fuseseră îndepărtate uşor şi o fâşie de apă începuse să apară între cele două nave.

Ceea ce a urmat după aceea nu a fost prea clar în mintea marinarilor care au trăit momentul. Un val ciudat — un vestigiu al furtunii recente — a lovit cu putere nava la babord şi Niall Burke s-a trezit prăbuşindu-se peste punte, în mare. A auzit-o pe Skye strigându-i numele şi, după aceea, pe Inis lovind apa şi începând să înoate alături de el. A văzut cum fusese lansată, rapid, o barcă la apă şi a ştiut că nu

era decât o problemă de minute ca el şi câinele să ajungă în siguranţă la bordul *Pescăruşului*.

Pe nava de deasupra, Skye urla la echipaj:

— Isuse! Grăbiţi-vă, idioţilor! Lăsaţi barca la apă înainte de a se îneca! Dacă se îneacă el sau câinele vă voi arunca rând pe rând peste bord pe tot parcursul drumului până în Irlanda!

Barca a lovit apa şi a fost rapid îndreptată spre Niall şi Inis. Skye era aplecată peste bord, conducând operaţia de salvare. Pe marea înspumată, capul negru al lui Niall plutea alături de cel negru-argintiu al lui Inis. Concentraţi asupra salvării, uitaseră cu toţii de piraţi. Căpitanul acestora şi oamenii săi priviră uluiţi, apoi căpitanul făcu un semn din cap către unul dintre marinari.

Piratul se legănă iute peste golul dintre cele două ambarcaţiuni şi, apucând-o cu putere de talie pe Skye, o ridică de pe puntea *Pescăruşului*. Legănându-se apoi amândoi prin aer, poposiră pe nava piraţilor.

Skye se întoarse spre el cu un ţipăt de mânie, zgâriindu-l cu unghiile, dar cel care-o capturase râdea, arătându-şi dinţii albi ce contrastau cu faţa bronzată şi cu barba lui neagră. În timp ce se lupta îşi auzise echipajul strigând, dar piraţii îşi scoseseră muschetele şi trăgeau în jos în apă în încercarea de a împiedica salvarea lordului Burke. Barca de salvare ajunsese, însă, la Niall, iar el şi câinele fuseseră scoşi din apă.

— Slavă Domnului, suspină Skye.

Îl auzi pe Niall strigându-i numele şi, găsindu-l nepregătit, pentru un moment, pe cel care o capturase, se eliberă şi strigă:

— Niall! Niall!

El stătea în picioare în barcă şi striga cu disperare:

— Venim, iubito! Venim la tine!

Se auzi o pocnitură ascuţită de muschetă şi pe pieptul lordului Burke se ivi un boboc roşu strălucitor. Skye încremeni îngrozită, apoi ţipă fără întrerupere când îl văzu prăbuşindu-se în mica barcă.

— L-au ucis! Vai, Dumnezeule! L-au ucis!

Şi, cu un geamăt chinuitor, alunecă în întunericul care îi cuprinse mintea ei, eliberând-o de durerea cumplită.

Partea a doua

Alger

8

Grădina lui Khalid el Bey era un adevărat rai. De formă pătrată, se întindea chiar în spatele vilei. Priveliştea ce se înfăţişa atât din grădină cât şi din vilă era magnifică, permiţând vederea asupra oraşului de jos cu fortul lui turcesc recent construit — numit Casbah — şi cu apele albastre ale Mediteranei clipocind la baza lui.

În grădină se aflau atât lămâi şi portocali la fel de înalţi ca pinii, cât şi trandafiri de toate culorile imaginabile. Un lac în formă de T, cu marginile presărate cu fântâni ţâşnitoare, se întindea de-a lungul grădinii. Cărările cu prundiş erau greblate cu grijă şi mici bănci albe din marmură erau plasate din loc în loc. Se auzeau trei sunete distincte în grădina lui Khalid el Bey: susurul fântânilor, cântecul păsărelelor şi foşnetul vântului printre arbori.

Singura fiinţă din grădină, în momentul de faţă, era o frumoasă tânără care picotea întinsă într-un şezlong. Purta un caftan simplu bleu-pal, iar picioarele ei subţiri erau încălţate în sandale din piele aurie. Pielea ei era foarte albă, cu o uşoară îmbujorare în obraji, iar părul negru, cu reflexe albastre, i se revărsa, în valuri, pe umeri.

Khalid el Bey, care coborâse în grădină, privea femeia în tăcere. Era un bărbat înalt, de vârstă mijlocie, al cărui păr negru începuse să albească uşor la tâmple. Pielea, cu o tentă uşor aurie, contrasta cu barba lui scurtă şi neagră. Ochii, de culoarea chihlimbarului, erau mărginiţi de gene dese, lungi şi negre. Khalid el Bey avea un trup cu muşchi fermi pe care şi-i exersa în mod regulat, faţa ovală, ochi depărtaţi, nas aristocratic şi buze subţiri, dar senzuale.

Privind liniştit frumoasa femeie din grădină, se convinse că instinctul lui nu dăduse greş. Era într-adevăr o mare frumuseţe — deşi, când îi fusese adusă, cu două luni în urmă, era de nerecunoscut. Era slabă, cu părul mat şi lins. Şi suferise un şoc. Dar el îşi dăduse seama de giuvaerul care zăcea sub gunoi şi, în ciuda obiecţiilor lui Yasmin, o cumpărase pentru *House of Felicity* a lui.

Se însănătoşise încet. El însuşi o hrănise introducându-i printre buzele strânse supă de pui cu lingura, în prima săptămână. Amabilitatea lui avusese efect asupra ei, aşa că el fusese primul cu care vorbise.

— Cine eşti tu?

— Mă numesc Khalid el Bey.

— Unde mă aflu?

— În casa mea din oraşul Alger.

— Şi cum am ajuns aici?

— Mi-ai fost adusă de căpitanul Rais el Abdul. Şi acum, spune-mi, frumoasa mea, cum te cheamă?

— Mă numesc Skye, îi răspunsese ea.

— Şi de unde vii? încercase el.

Enormii ei ochi albaştri ca safirul păruseră nedumeriţi, apoi se umpluseră de lacrimi.

— Nu ştiu, suspinase ea. Nu ştiu de unde vin. Cu siguranţă însă, acest căpitan Rais el Abdul trebuie să ştie.

Khalid el Bey clătinase din cap.

— Nu. Ai fost transferată pe nava lui de pe o alta. Prima ambarcaţiune tocmai se întorcea dintr-o călătorie şi a dat peste căpitanul care se îndrepta spre casă. Nu te teme, frumoasă Skye, sunt sigur că îţi va reveni curând memoria. Ştiu că eşti europeancă, pentru că vorbim franţuzeşte, deşi nu ai accentul unei franţuzoaice din naştere. Acum, odihneşte-te. Vom mai sta de vorbă.

Dar memoria nu îi revenise încă. Doctorul lui o examinase cu atenţie. El declarase că avea între optsprezece şi douăzeci de ani şi că dăduse naştere la mai mult de un copil. Nu avea nici un fel de boli şi avea toţi dinţii. Deoarece nu găsise nici o urmă a vreunei răni la cap, trăsese concluzia că pierderea memoriei se datora unui puternic şoc emoţional, de care mintea ei refuza să-şi amintească.

Frumoşii ei ochi, care-şi schimbau culoarea din albastru ca safirul în albastru-verzi, în funcţie de dispoziţia sufletească, se deschiseră şi îl văzură pe el.

— *My lord* Khalid.

— Cum te simţi, frumoasa mea?

— Mă simt mai bine, *my lord.*

— Trebuie să stăm de vorbă acum, Skye.

— Despre ce, *my lord*?

— Ştii că mă numesc Khalid el Bey. Dar eu mai am un nume. Mi se zice „Stăpânul curvelor" din Alger. Sunt proprietarul mai multor case pline cu femei frumoase, al căror singur scop în viaţă este de a place bărbaţilor care vin să le viziteze. Sunt proprietarul femeilor — cum sunt şi al tău.

— Da? întrebă ea incredulă. Eşti proprietarul meu?

— Da, căpitanul Rais el Abdul te-a cumpărat de la primul căpitan şi mi te-a vândut mie.

— De ce m-ai cumpărat?

El zâmbi. Pierderea memoriei îi afectase mai multe domenii, inclusiv cunoştinţele legate de problemele lumeşti.

— Te-am cumpărat, Skye, pentru că intenţionez să te instruiesc să devii cea mai grozavă curtezană din Alger din câte au existat vreodată. După aceea te voi plasa în cea mai bună casă a mea.

— Ce trebuie să fac, *my lord*?

— Nu-ţi aminteşti nimic despre cum se face dragoste?

Ea scuturâ din cap.

— Am să o pun pe Yasmin să te înveţe câte ceva în această problemă. Apoi mă voi ocupa personal de tine. Începem de mâine, pentru că doctorul m-a asigurat că eşti destul de bine.

— Yasmin nu mă place, *my lord* Khalid.

— Yasmin este o sclavă ca şi tine, Skye. Ea va face ceea ce i se cere. Dacă te va necăji în vreun fel, îmi vei spune mie.

— Da, *my lord* Khalid. Şi mulţumesc, spuse ea încet. Voi fi fericită să învăţ ceea ce vă face plăcere.

El medita la răspunsul ei. Dacă ea era europeancă, după cum bănuia, însemna că era creştină. Pierderea memoriei o eliberase atât de problemele religioase cât şi de cele etice. Dacă o putea introduce în lumea plăcerilor carnale şi să o facă să-i placă, ar putea s-o transforme în cea mai vestită curtezană de până acum. Era o cutezanţă magnifică, spre care năzuia cu entuziasm.

În seara aceea, după ce Khalid el Bey îşi terminase cina, dăduse drumul băieşiţelor şi-i ordonase majordomului să-i pregătească patul în vederea unei partenere. Când Yasmin se aflase în faţa lui, îşi

încântase ochii cu frumuseţea ei. Ştia că ea îşi iubea meseria. Şi ea era cercheză, iar acestea erau vestite ca fiind cele mai frumoase femei din lume. O achiziţionase cu peste douăzeci de ani în urmă de la o fermă care producea sclavi. A fost prima dintre femeile lui deosebite. Mulţumită ei, reuşise să-şi întreacă, în afaceri, competitorii.

Cea mai mare parte din bordelurile din Alger se găseau în vecinătatea porturilor şi serveau marinarii tuturor naţiunilor. Rezidenţii bogaţi ai oraşului aveau haremurile lor personale şi nu mai apelau la asemenea servicii. Dar traficanţii de carne vie din oraş şi-au dat seama că aceasta reprezenta o piaţă importantă. Algerul, fiind cel mai important oraş de pe coasta africană, trebuia să distreze mulţi vizitatori bogaţi. Aceştia nu aveau nici o femeie la îndemână. Khalil el Bey a fost primul care a intuit această necesitate şi a devenit vestit împlinind-o.

Femeile din bordelul său, *House of Felicity,* erau cele mai frumoase şi cele mai pricepute, prin varietatea pe care o ofereau. Deşi încercaseră şi alţii să-l imite, nu reuşise niciunul, rămânându-i lui indiscutabilul titlu de „Patronul curvelor". Nu numai că avea propriul bordel, dar avea sub control cea mai mare parte a caselor de prostituţie din oraş.

Era admirat şi respectat de ceilalţi oameni de afaceri din domeniu; deşi foarte şiret, era scrupulos de onest. Puţini îl cunoşteau, iar originea lui rămăsese un mister. Deşi mulţi îl credeau mahomedan, era spaniol. Se născuse ca Diego Indio Goya del Fuentes, lângă oraşul Granada, fiind al doilea fiu al unei vechi familii de nobili. Era bine educat pentru vremea aceea şi urma să se căsătorească pentru a duce o viaţă anostă, asemenea nobilimii spaniole din secolul al şaisprezecelea. Dar atunci a intervenit soarta în viaţa tânărului, sub forma unei frumoase mahomedane numită Noor. S-au îndrăgostit unul de celălalt, dar Noor era tot atât de fanatică în credinţa ei, islamismul, cum erau mulţi creştini într-a lor.

Diego Goya del Fuentes fusese logodit timp îndelungat. Surorile lui se distrau acum tachinându-l de faţă cu logodnica pe seama noii iubite, Noor. Fosta logodnică, o fată credincioasă, a crezut că era datoria ei morală să informeze Inchiziţia despre existenţa fecioarei

mahomedane. În ziua în care Noor fusese arsă pe rug ca eretică, Diego stătuse neputincios în piaţa publică a oraşului, cu faţa scăldată în lacrimi ascunsă sub glugă, privind cum cea mai distinsă şi amabilă persoană pe care o cunoscuse el era arsă. Fusese torturată în mod cruel şi, pe când flăcările îi cuprindeau trupul plin de graţie, vocea ei dulce se ridicase într-un cântec de laudă adus lui Allah. Din acea zi, Diego Goya del Fuentes dispăruse pentru totdeauna din Spania.

Vagabondase mai mulţi ani prin Europa şi prin Orientul Mijlociu, ca în cele din urmă să se stabilească în oraşul Alger. Îşi schimbase numele în Khalid, iar titlul de „el Bey" i se cuvenea în urma călătoriei întreprinsă în oraşele sfinte Mecca şi Medina. Se convertise la islamism în onoarea memoriei lui Noor, deşi nu prea avea înclinaţie religioasă.

Sentimentele lui faţă de femei nu erau clare. Pe de o parte, îi aminteau de dragostea lui pierdută şi de delicateţea acesteia. Pe de alta, îl făceau să-şi amintească de răutatea surorilor lui şi de cruzimea şi ignoranţa fostei logodnice. Poate că aceasta explica de ce, deşi îmbobea femeile meseriei de prostituate, era un patron bun.

Skye îl impresionase cum nu mai făcuse nici o alta de la Noor încoace. Neajutorarea ei îl mişca, şi de aceea o instruia acum cu grijă pe Yasmin cum să procedeze cu ea. Dar Yasmin îi replică:

— De ce îţi pasă de fata asta, *my lord*? Este asemănătoare cu alte mii de tipare.

Glasul concubinei era dispreţuitor şi Khalid îşi ascunse un zâmbet. Se culca de ani de zile cu Yasmin dar nu simţea pentru ea altceva decât simţea pentru oricare alta. Nici o femeie nu-i cucerise inima de la Noor încoace.

— Skye este acum asemenea unui copil, îi explică el răbdător. Deşi îşi aminteşte unele lucruri, pierderea memoriei i-a şters orice cunoştinţă despre dragostea carnală. Nu ştie nimic şi nu are nici o prejudecată. Dacă noi o mânuim cu grijă, putem obţine de la ea tot ceea ce dorim.

El accentuă cu înţelepciune pe *noi*, iar Yasmin se aplecă spre el plină de interes.

— Chiar asta vrei, *my lord*?

— Da, Yasmin. Skye nu este numai un chip sau un trup frumos. Eu simt o minte ageră în spatele frumoşilor ei ochi albaştri, şi asta îi va fi specialitatea. Skye va putea, asemenea curtezanelor din Atena antică, să-i întreţină pe bărbaţi nu numai cu un trup antrenat ci şi cu inteligenţa ei. Nu va fi folosită pentru clienţii înclinaţi spre bizarerii, ci doar pentru persoanele rafinate — cum ar fi comandantul Casbah-ului sau căpitanii de marină care vin din statele italiene, Franţa sau Anglia. Împreună, tu şi cu mine, vom putea face din Skye cea mai căutată femeie.

— Voi face tot ceea ce pot, *my lord* Khalid. O voi învăţa tot ce ştiu, chiar şi unele lucruri pe care le-am învăţat de la alţii. Skye va fi unică, va putea fi perfectă.

El îi oferi cel mai minunat zâmbet.

— Ai întrecut întotdeauna aşteptările mele, Yasmin, încă de la început. Mulţumesc.

Bătu de două ori tare din palme, apoi trimise sclava care apăruse după cafea. Întorcându-se spre femeie, o întrebă:

— Se poartă satisfăcător femeile din *House of Felicity*?

— Cu excepţia a două dintre ele. Englezoaica, „Sweet Rose", care s-a îndrăgostit de unul dintre clienţii săi şi, în consecinţă, se opune îndatoririlor. Cu permisiunea dumneavoastră aş putea remedia asta, pentru că bărbatul implicat vrea să o cumpere pentru haremul său.

— Vinde-o, dar să nu accepţi decât cel mai mare preţ pe ea. Oricum, vom pierde o bună investiţie. Şi cealaltă fată?

— Ţiganca Rhia nu se adaptează, *my lord*. Cred că în cazul ei trebuie să recomand o pedeapsă severă.

— De ce?

— Am trimis-o cu alte două fete la o petrecere cu şase tineri ofiţeri turci. Mi-au cerut să li se permită să simuleze un viol. Le repartizasem „Apartamentul Fanteziei". Era stabilit ca fetele să-i ajute să se destindă — turcii au năvălit înăuntru şi le-au siluit. Nu este un joc periculos, iar ofiţerii implicaţi sunt clienţi obişnuiţi ai noştri, având toţi înalte recomandaţii. În timp ce celelalte fete au intrat în spiritul jocului, ţipând şi protestând cu drăgălăşenie înainte de a ceda, Rhia ţipa de-adevăratelea, luptând cu sălbăticie, zgâriindu-l

nu pe faţă pe doi dintre oaspeţi. Bineînţeles că ei au supus-o, şi am plăcerea să vă spun că au profitat toţi şase de ea în ciuda protestelor Rhiei. Celelalte fete, natural, s-au simţit dispreţuite. Erau mânioase că ea atrăsese toată atenţia de la ele în acest mod. Ofiţerii s-au plâns şi ei şi, pe deasupra, ea plângea isteric. În cele din urmă a trebuit să o scoatem de acolo şi să o înlocuim cu altă fată.

— A mai luat parte vreodată la o astfel de fantezie?

— Nu, era pe jumătate sălbatică când a venit la noi. Dar a fost tratată frumos şi s-a comportat foarte bine cu indivizi separaţi. Credeam că este pregătită pentru astfel de lucruri.

— Care este specialitatea ei?

— Satisfacere orală, *my lord*, şi am înţeles că este foarte bună.

— Probabil că a fost violată vreodată în viaţa ei. Fantezia în care ai plasat-o tu i-a trezit amintirea şi i-a stârnit groaza. Să nu o mai pui în asemenea situaţii pe viitor. Las-o să facă lucruri pentru care este bună.

— Eşti prea blând, *my lord*. Rhia i-a ofensat pe oaspeţii noştri. Ce le voi spune că am făcut, când mă vor întreba?

— Nu aştepta să te întrebe ei. Trimite câte un mesaj celor doi care au fost zgâriaţi, că lucrurile s-au aranjat, şi oferă fiecăruia dintre ei o seară de plăceri din partea casei.

— Am să fac aşa cum zice stăpânul meu, răspunse Yasmin.

Khalid el Bey se ridică de pe perne şi o ajută pe cercheză să se ridice şi ea.

— Acum trebuie să te întorci, rosti el calm, expediind-o cu delicateţe. Vei veni mâine să începi instruirea cu Skye.

— Cum porunceşte stăpânul meu, spuse ea, şi ieşi făcând temenele.

El scoase un suspin de uşurare. Era frumoasă şi credincioasă dar, cu timpul, devenise prea autoritară şi bănuitoare din cauza îndelungatei legături dintre ei. Nu era încă sigur ce va face cu ea.

Yasmin fusese prima femeie pe care o cumpărase, o iniţiase în arta amorului şi o instalase în prima lui casă, vânzându-i serviciile. Apoi, cu timpul, cumpărând alte femei, Yasmin devenise mai mult administratora stabilimentelor, decât curtezană. Şi nici o fată nu intra

în serviciul lui Khalid el Bey fără să fie inițiată de către Yasmin și încercată mai întâi de el. Îi oferea fiecăreia prilejul de a-l cunoaște mai îndeaproape, timp în care îl serveau personal, iar el le iubea și le alinta. Nu folosise niciodată forța pentru a supune o femeie voinței sale. În consecință, toate femeile lui îl adorau.

Skye reprezenta cea mai mare provocare. Instruită corespunzător, ea putea deveni cea mai elegantă târfă pe care o avusese vreodată. Contrar celorlalte, care visau în secret să fie cumpărate și să devină soții ale unora din clienții lor, Skye nu își dorea așa ceva pentru că nu știa ce este căsătoria. Și, dacă se dovedea, după cum spera el, că era total lipsită de inhibiție, putea fi învățată unele forme mai exotice de sex, ceea ce ar fi presupus prețuri foarte ridicate.

Cu cât se gândea mai mult la ea cu atât devenea mai curios. O observase de multe ori, în secret, când era în baie sau în dormitor. Atât chipul cât și trupul ei erau plăcute, dar pielea îl intriga cel mai mult. Era absolut fără cusur. Fină, pielea frumoasă a lui Skye era de culoarea laptelui sau a fildeșului vechi. Tânjea să o atingă cu degetele, cu buzele. *O fi mătăsoasă? Da, fără îndoială că era satinată. Satinată și caldă sau rece și mătăsoasă?* Îl trecu un fior la acest gând. Deși se bucura de femeile lui, era mult timp de când nu folosise vreuna. Suspină și se duse în dormitor. *Poate că mica hurie care îmi va fi parteneră în noaptea asta îmi va ușura dorința.*

Dimineață târziu, a doua zi, Yasmin a început să o inițieze pe Skye în arta dragostei. Privea cu ostentație femeia despre care știa, intuitiv, că era cea mai serioasă rivală pe care o avea în privința afecțiunii lui Khalid. S-a gândit că, pe cât de repede își va însuși Skye ceea ce trebuia să știe, pe atât de repede va pleca din vila lui Khalid. Ca atare, trebuia să fie instruită bine, ca acesta să poată fi satisfăcut.

— Dezbracă-te, îi porunci Yasmin.

Skye își aruncă caftanul pe podea, și Yasmin o dojeni:

— Nu așa! Ești proastă ca un măgar! Uită-te la mine.

Degetele ei descheiară corsajul care-i strângea caftanul roz, cu atâta grație ca și cum ar fi cântat la un instrument muzical. Răsucindu-se, scuturâ ușor haina de pe umeri, scoțând la iveală pielea albă și fină. Cu o mișcare lentă, lăsă să alunece în jos caftanul,

eliberându-şi linia spatelui, fesele rotunde, picioarele. Apoi se întoarse cu faţa spre Skye. Sânii erau mari dar fermi. Alunecând în genunchi, capul ei se aplecă să atingă podeaua şi murmură încet:

— Cum ai poruncit, stăpânul meu.

Apoi Yasmin se ridică brusc şi spuse sec:

— Asta înseamnă să te dezbraci. Încearcă.

Skye culese roba şi se îmbrăcă în linişte. Apoi, imitând cu aceeaşi iscusinţă mişcările lui Yasmin, îşi scoase din nou caftanul şi întrebă cu voce dulce şi clară:

— Asta vrei?

— Da, răspunse laconic Yasmin. Noroc că înveţi repede. Acum vom dicuta despre parfumuri. Stai jos. Nu, nu te obosi să te îmbraci. Trebuie să-ţi arăt locurile pe care trebuie să le parfumezi. Trupul unei femei este o operă de artă dar, pentru a rămâne o capodoperă, trebuie să-l îngrijeşti în mod constant.

Scoase din coşul de lângă ea şi îi înmână lui Skye câteva frunze verzi.

— Mentă. Mestec-o. Respiraţia ta trebuie să fie mereu proaspătă şi dinţii curaţi. Toate femeile noastre sunt perfecte. Asta le face vestite şi căutate. Noi nu suntem nişte prostituate ordinare care fac trotuarul şi pe care poţi să le ai pe câţiva bănuţi.

Yasmin scoase cu grijă câteva sticle pe covor.

— Mosc, ambră, ulei de roze. Toate parfumurile noastre au la bază aceste esenţe. Pe care-l preferi?

— Trandafiri.

— Bun! Şi eu m-am gândit la parfumul ăsta pentru tine. Deşi stăpânul meu Khalid mi-a spus că nu eşti fecioară, ai un aer de inocenţă asupra căruia ne vom concentra. Sunt mulţi bărbaţi cărora le place asta. Voi folosi esenţa de trandafiri ca să îţi demonstrez.

Luă tamponul între degetul mare şi arătător şi-l trecu în mod generos prin valea dintre sânii ei. Ridicându-l cu grijă pe fiecare, parfumă locul de sub ei. Apoi plimbă tamponul pe baza gâtului, ceafă, apoi pe lobii urechilor, încheieturile mâinilor, subţiorile şi încheietura cotului. Yasmin afundă din nou tamponul în sticlă şi îşi atinse ombilicul, încheietura de la spate a picioarelor, gleznele, coapsele şi muntele Venerei.

— Aici trebuie să pui puţin, îi explică ea, pentru că uneori bărbaţilor le place mirosul dulce de femeie, neamestecat cu alte parfumuri.

Skye păru uimită, iar Yasmin privi cu invidie la ea.

— Chiar nu îţi aminteşti? spuse ea. Allah, cât te pot invidia! Pentru tine va fi din nou ca prima dată, dar fără durerea virginităţii. Hai, să te văd cum faci tu acum.

Skye îşi imită profesoara cu atenţie, iar când termină se uită răbdătoare spre Yasmin.

— Ai uitat un loc, rosti Yasmin, luând tamponul din mâna elevei sale.

Cuprinzându-i în palmă unul dintre sâni, punctă cu parfum sub el.

— *Nu!*

Spre surprinderea femeii, faţa lui Skye se îmbujorase puternic, trupul i se încordase. Ochii i se umpluseră de groază.

Yasmin era îngrozită.

— Ce este, Skye? Te simţi bine?

Încet, spaima dispăruse din ochii lui Skye, care zise, nedumerită:

— Cred că nu-mi face plăcere să fiu atinsă de o altă femeie.

— Ce îţi aminteşti, Skye?

— Nimic. Nu-mi amintesc nimic, dar când m-ai atins...

Ea se cutremură cu evidentă repulsie.

Yasmin era interesată. ***Dar dacă lui Skye nu-i place să fie atinsă nici de bărbaţi? Atunci ar fi greu să ajungă o târfă de succes şi investiţia lui Khalid ar fi irosită de pomană.*** În mod normal, nu era nevoie să vorbească despre anatomia bărbatului decât lecţia viitoare. Dar Yasmin voia să afle înainte de a merge mai departe şi trebuia să stabilească acum dacă fata era instabilă emoţional. Bătu din palme şi-i porunci sclavei care se prezentă:

— Trimite-l aici pe noul meu eunuc, Ali.

Apoi, întorcându-se spre Skye, adăugă:

— Sunt două căi să castrezi un mascul. Dacă acest lucru este făcut când sunt tineri, li se scoate totul. Dar procentul mortalităţii este mare. O altă posibilitate este să li se scoată doar sacul cu seminţe masculine şi să le fie lăsat membrul. Noi cumpărăm doar acest gen

de eunuci, care pot fi folosiţi ca să învăţăm fetele ceea ce trebuie să ştie în legătură cu trupul bărbatului. Ah, Ali, intră! Skye, acesta este Ali. Nu-i aşa că este frumos?

Tânărul roşi, când Skye îşi lăsă ochii să alunece pe trupul lui. Era un bărbat înalt, musculos, cu piele fină, aurie, cu păr negru ondulat şi ochi căprui.

— Este minunat, Yasmin. Eşti cu adevărat norocoasă.

Yasmin zâmbi cu îngâmfare, apoi îi ordonă bărbatului:

— Ali, dezbracă-te!

Şi se uită repede să vadă ce efect aveau vorbele sale asupra lui Skye. *Va leşina? Se va supune?* Eunucul îşi scoase roba lungă şi o lăsă cu grijă pe un scaun. Rămase drept, aşteptând instrucţiunile.

— Ce părere ai despre el? întrebă Yasmin contrariată.

— După cum am mai spus, Yasmin, este încântător.

— Goliciunea lui nu te jigneşte, sau sperie?

— Nu, ar trebui?

— Nu, dar unele femei se tem, totuşi. Acum, Skye, vreau să te duci lângă el, să-l îmbrăţişezi şi să-ţi lipeşti trupul de al lui.

Skye a făcut ce îi poruncise Yasmin, înlănţuind gâtul tânărului cu braţele, frecându-se instinctiv, în mod provocator, de trupul bărbătesc. El se înfioră, îşi băgă nasul în urechea ei, o apucă de o fesă, apoi îi cuprinse în palmă un sân. Ochii ei se întunecaseră de dorinţă şi ea se balansă uşor.

— Doamnă!

Glasul lui Ali era rugător, iar Yasmin râse. Aflase ce voia să ştie. Lui Skye îi repugna atingerea unei femei, dar cea a unui bărbat îi făcea plăcere. Lecţiile puteau continua. Fără să-i mai acorde vreo atenţie lui Ali, îl expedie. El se grăbi să-şi ia roba.

— Ce creatură ciudată, remarcă Skye. Nu-i place de mine?

Yasmin râse din nou.

— Te place foarte mult şi, dacă ai fi fost singuri, ar fi putut face dragoste cu tine. Îi voi permite să o facă atunci când vei avea mai multe cunoştinţe. Noi folosim aceşti tineri eunuci în acest scop, pentru că nu putem preda tehnica pe clienţii noştri. Eşti o elevă bună, asta este tot ce am avut de făcut astăzi. Voi veni mâine la aceeaşi oră.

După ce plecă Yasmin, Skye rămase câteva minute liniştită. Apoi palmele ei se ridicară ca să-şi cuprindă cu ele sânii. Îşi mângâie cu delicateţe trupul şi fu uimită să-şi vadă sfârcurile întărindu-se. Se gândi cum ar fi dacă ar mângâia-o un bărbat şi simţi un fior între picioare. Era atât de plăcut totul! Ce alte lucruri minunate mai ştersese blestemata ei de memorie? Suspinând, se întinse goală pe perne, şi adormi.

În seara aceea Khalid el Bey trimisese după Skye. Era proaspăt îmbăiată şi abia terminase să se parfumeze. Îmbrăcând un caftan de mătase de culoarea glicinei, alergă în picioarele goale prin micul hol acoperit cu covoare, care despărţea camera ei de apartamentele lui.

— Ce frumoasă eşti! exclamă el, cum pătrunse Skye în cameră.

Observase strălucirea pielii şi părul ca miezul de noapte revărsat, ale cărui cosiţe i se lipeau, umede, de obraji.

— Yasmin mi-a spus că lecţia s-a desfăşurat bine. I se pare că ai talent şi că vei progresa repede. Este mulţumită de tine, aşa că şi eu sunt mulţumit.

Faţa ei radia.

— Vreau să îţi plac, *my lord* Khalid! Fără tine nu aş fi nimic.

Îi cuprinse obrazul în mâna lui mare, iar ochii lui se cufundară în albastrul ochilor ei.

— Nu cred, mica mea pasăre rătăcită. Dar să lăsăm asta. Ce ai învăţat azi?

— Doar cum să mă parfumez şi cum să mă dezbrac în faţa unui bărbat.

— Dezbracă-te pentru mine, îi porunci el, stând cu picioarele încrucişate între pernele colorate. Închipuieşte-ţi că sunt eu bărbatul acela.

Stătea liniştită în faţa lui. Degetele ei păreau că abia ating micuţii butoni din perle ai robei înainte de a o descheia. El nu apucase să arunce decât o ochiadă spre sânii ei când Skye se răsuci cu graţie. Roba de mătase se prelinse chinuitor de încet de-a lungul liniei spatelui şi peste perfectele rotunjimi gemene ale feselor ei. Şi se întoarse cu faţa spre el, cu ochii plecaţi cu sfiicIune. Lăsându-se pe podea, murmură:

— Cum a poruncit stăpânul meu.

Pentru o clipă rămase înmărmurit privind neagra stălucire a părului ei care-i atingea papucii. Era uluit nu doar de iscusinţa ei, ci mai ales de reacţia lui. Sub roba de brocart penisul îi zvâcnea dureros, cerând eliberarea. Îşi menţinu, însă, controlul asupra trupului său.

Ea îşi ridică în sus capul şi ochii lor se întâlniră.

— Îţi plac, *my lord*? întrebă ea cu inocenţă.

— Foarte mult, murmură el răguşit.

Nu! Nu! îl preveni raţiunea, dar se auzi spunând:

— Stai lângă mine, Skye.

Şi, când ea se cuibări la pieptul său, el se aplecă şi îi atinse buzele. Se întredeschiseră uşor sub buzele lui şi el îi simţi respiraţia parfumată în gura lui. Limba lui o căută pe a ei, o găsi şi se mângâiară amândouă cu patimă caldă până când îşi dădu seama că mâinile ei le căutau pe ale lui, ca să le pună pe trupul ei gol.

— Atinge-mă, *my lord*! şopti ea dornică. *Te rog,* atinge-mă!

Încercând să-şi păstreze sângele rece, el îşi lăsă mâinile să alunece pe trupul ei. Nu simţise niciodată o asemenea dorinţă pentru nici o femeie. Pielea ei era mai fină decât oricare pe care o mângâiase până atunci şi, când gemu cu sinceră plăcere, el se înfioră. Lăsă să-i alunece roba după el. *Nu trebuie! Este neinstruită! Vei distruge totul!* îl prevenea raţiunea, dar buzele lui alunecară pe linia pură a gâtului ei, iar gura lui flămândă capturâ un sfârc tare, sugând cu pasiune din el până când, cu un strigăt pe jumătate de disperare, cedă patimei.

Legănându-se deasupra trupului ei fierbinte, îi îndepărtă nerăbdător coapsele şi se împinse în căldura primitoare din ea. Skye suspină şi, cu instinctul feminin adânc înrădăcinat, se înlăşură în jurul lui şi începu să-şi mişte trupul dornic ca să fie în acord cu ritmul lui.

Degetele ei subţiri alunecară de-a lungul spatelui musculos, frământându-i fesele până când îl auzi scâncind de plăcere. Simţi în trupul ei un fior incredibil crescând în intensitate ca un val uriaş care o ridică pe coama lui, lăsând-o apoi să cadă într-un vârtej.

— Skye! Ah, iubita mea frumoasă, murmură el la urechea ei.

— Nu-mi amintisem până acum cât de frumos poate fi să faci dragoste, şopti ea.

— Îţi mai aminteşti şi altceva? o întrebă el precipitat.

— Nu. Numai că am mai făcut asta şi că era bine.

— Nu trebuia să te am, spuse el. Dacă te-am speriat?

— Nu m-ai speriat, *my lord* Khalid, dar poate că nu ţi-am plăc
din cauza lipsei mele de îndemânare.

— Nu, Skye. Este adevărat că eşti lipsită de iscusinţa une
curtezane instruite, dar asta m-a făcut să-mi placă mai mult.

— Trebuie să mai continui lecţiile cu Yasmin, *my lord*?

— Da, inocenţa ta are farmec, iubita mea, dar nu strică să fi
iniţiată în metodele noastre. Vei învăţa să le produci plăcere clienţilo
tăi în diferite feluri. Este datoria ta de femeie să cunoşti arta dragostei
şi, pe măsură ce Yasmin te va învăţa, tu vei veni să îmi arăţi mie.

Stătea întinsă pe spate respirând liniştit şi regulat. El era întin
pe o parte în aşa fel încât să o poată privi. Degetele lui trasau u
model delicat pe pieptul şi torsul ei. Înfiorându-se, ea ridică ochi
albaştri spre el. Aplecându-se peste ea, Khalid o sărută cu dragoste

— Hai, dormi, dormi încredinţată că voi avea grijă de tine.

Ochii ei se închiseră. El se întrebă din nou cine era ea şi d
unde venea. Fără îndoială era nobilă, dar de unde? Coloritul ei nu s-a
fi potrivit cu nordul îndepărtat, dar nu părea să fie nici spaniolă, nic
franţuzoaică. Când îşi recăpătase cunoştinţa prima dată, el i s
adresase în franceză iar ea îi răspunsese, dar nu avea accentul unu
francez din naştere. Putea fi englezoaică sau din rasele celtice. Pân
nu-i revenea memoria, nu putea şti.

Şi nici nu era sigur că voia să ştie, pentru că se insinuase în
inima lui. Era mult timp de când nu mai simţise pentru o femeie
altceva decât satisfacţie sexuală, dar cu Skye simţise ceva de care
crezuse că era imun de mult. Era sentimentul dorinţei după un
adevărat cămin şi, pentru asta, era nevoie de o soţie şi de copii.

Zâmbi fanteziei şi privi femeia de lângă el. *Este posibil? O iubesc
cu adevărat? Şi ce s-ar întâmpla, dacă mă căsătoresc cu ea şi îşi va
recăpăta memoria?* Dar asta nu era posibil. Doctorul îi spusese că nu
ar fi fost posibil decât dacă ar fi fost supusă aceluiaşi lucru care îi
produsese şocul.

Trebuia să o lase pe Skye să continue lecţiile. Nu îi stricau. Mai
târziu, va lua o hotărâre în legătură cu viitorul lor. Închise ochii,
suspină şi adormi.

9

Yasmin era şocată.

— Ai luat în patul tău o femeie neinstruită, stăpâne? Ce te-a apucat, *my lord* Khalid?

— Te bizui pe lunga noastră asociere, Yasmin, răspunse Khalid rece. Skye îmi aparţine şi voi face cu ea ce voi crede de cuviinţă. Nu am nevoie de aprobarea ta.

— Voiam doar să zic...

— Eşti o sclavă insolentă, i-o tăie el. Rareori am folosit biciul, dar tare mă tentezi, Yasmin. Teribil ce mă tentezi!...

Ea se albi şi, aruncându-se la pământ, îi imploră iertarea.

— Ridică-te, veni replica lui glacială. Vei continua lecţiile cu Skye şi, dacă aud că o maltratezi în vreun fel, te voi vinde. Şi acum pleacă!

Cercheza se ridică cu greu în picioare şi părăsi camera. Inima îi bătea cu putere. În toţi anii petrecuţi împreună nu-i vorbise în modul ăsta. Yasmin era foarte speriată. *Este îndrăgostit? Allah să-l păzească!* Viermele geloziei o rodea, şi Yasmin începu să o urască pe Skye cu o furie neputincioasă.

Nu îndrăznea să acţioneze deschis încă dar, îndată ce Khalid o va trimite la *House of Felicity*, va fi la cheremul ei. Yasmin se gândea cu plăcere la negustorul sirian care le vizita de două ori pe an, căruia îi plăcea să vadă două femei făcând dragoste înainte de a le poseda pe amândouă. Cunoscând repulsia lui Skye faţă de atingerea altei femei, Yasmin intenţiona să o pedepsească forţând-o să participe la un asemenea spectacol. Deocamdată, însă, trebuia să aştepte.

Yasmin rosti, de îndată ce Skye intră la ea în cameră:

— Astăzi, spuse ea, vom revedea lecţia de ieri şi vom continua studierea anatomiei bărbatului şi a femeii.

Skye aprobă cu o înclinare a capului. Iritată de calmul ei, Yasmin căută s-o şocheze.

— Mâine voi aduce de la *House of Felicity* o fată care, îm
preună cu Ali, îţi vor arăta diferitele poziţii în care se face dragoste
— Probabil că va fi foarte interesant, replică Skye inexpresiv
Voi putea învăţa mai repede şi mai bine ca să-i pot face plăcer
stăpânului meu Khalid.

Yasmin îşi muşcă buzele ca să nu urle. Lipsa de emoţii a lu
Skye era absolut enervantă. Era oare una din acele creaturi care n
simt nimic în culmea pasiunii? Dacă aşa stăteau lucrurile, trebuia s
fie învăţată să simuleze emoţia, pentru că nimic nu frustrează p
înfurie mai rău un bărbat decât o femeie frigidă. Yasmin realiză că
nu era atât de uşor, cum îşi închipuise, să o instruiască pe Skye. Dar
putea face şi, când va termina, Skye va fi cea mai magnifică creatur
de care s-a bucurat vreodată *House of Felicity*. Iar Khalid va realiza c
valoroasă era Yasmin pentru el şi va face din ea prima lui soţie. D
când aştepta un asemenea prilej îndeplinindu-şi, fără să cârtească
toate îndatoririle în toţi aceşti ani şi apărându-i interesele.

Revenindu-şi, încetă să mai viseze cu ochii deschişi, îşi chem
eunucul şi aruncă de pe ea roba de mătase.

— Cunoaşterea deplină a trupului femeii şi a bărbatului est
esenţială, Skye, zise Yasmin, goală. La femeile cu sâni atât de mic
ca ai tăi, aceştia sunt foarte sensibili şi multe femei au concentrat
o sensibilitate sporită în mica ridicătură ce se ascunde sub munte
Venerei. Demonstrează, Ali.

Yasmin se lungise între perne iar tânărul eunuc se rezema
pe o parte lângă ea. Fascinată, Skye privea cum îi mângâia el sân
folosind mâinile şi gura. El se deda încet la această operaţie în timp
ce sfârcurile Yasminei se întăriseră devenind ferme şi îi scăpase un
geamăt uşor. Ali îi aruncase lui Skye un mic zâmbet triumfător, ş
nu partenerei lui. Îşi mişcase o mână în jos spre pelvisul Yasminei
şi un deget sondase delicat frecând uşor, un alt geamăt scăpând d
pe buzele femeii crispate.

Ali îşi aplecase încet capul ca să poată atinge cu limba locu
unde fusese mai înainte degetul. Femeia de sub el scoase un ţipă
de pasiune şi, brusc, Skye închise ochii şi se cutremură. În minte
sa văzuse un bărbat blond şi o femeie blondă, cuplaţi pe un pat
Mintea ei se străduia să-şi amintească, dar fusese împiedicată de

...ului de plăcere al Yasminei care o adusese înapoi la scena care se petrecea în faţa ei.

Yasmin zăcea gâfâind, cu trupul îmbătat, acoperit de picături fine de transpiraţie. Eunucul zăcea pe spate, cu ochii închişi. Treptat, Yasmin îşi recăpătă stăpânirea de sine şi, în cele din urmă vorbi:

— Ai văzut acum un mod în care poate fi excitat trupul unei femei şi satisfăcut, deşi este mai important să produci tu plăcere. Îţi voi demonstra în curând asta, dar mai întâi vreau ca Ali să te mângâie aşa cum tocmai m-a mângâiat pe mine. Este necesar să văd cum reacţionezi în asemenea situaţii. Hai, schimbă locul cu mine.

Pentru a doua oară, Skye se simţi inconfortabil. Când făcuse Khalid el Bey dragoste cu ea noaptea trecută fusese bine, dar nu voia ca vicleanul Ali să o atingă cu mâinile şi cu gura lui dibace.

Observând refuzul mut al lui Skye, Yasmin izbucni:

— Nu te-am întrebat dacă doreşti să faci asta. Îţi poruncesc să mă asculţi. Cum îndrăzneşti să nu mă asculţi? Stăpânul Khalid te-a dat în grija mea şi, dacă nu mă asculţi, aş putea să te bat.

— N-ai să îndrăzneşti să mă sluţeşti, i-o aruncă Skye. Eşti slavă ca şi mine, şi *my lord* Khalid te-ar pedepsi aspru dacă ai face să mi pierd valoarea!

— Nu am să dăunez frumuseţii tale, dacă îl voi pune pe Ali să te bată la tălpi.

— N-am să-i permit acestei creaturi să mă atingă şi, dacă îmi va face vreun rău, îi voi spune stăpânului despre cruzimea ta.

- Despre ce cruzime vorbeşti, draga mea?

Khalid el Bey stătuse în uşă o clipă înainte de a intra. Skye se aruncă în braţele lui.

— Nu vreau să fac asta, *my lord*! Te rog, nu mă pune să o fac!

Ochii lui deveniră mângâietori, braţele o strângeau la piept şi o sărută pe creştetul capului.

Yasmin scoase un sunet de exasperare.

— Mi-ai spus, stăpâne, să o instruiesc în arta dragostei şi, când nu mă ascultă, o ierţi!

— N-am să-l las pe Ali să mă atingă în *acest fel!*

— Nu pot aprecia senzualitatea ta dacă nu o văd!

Khalid el Bey îşi ascunse un zâmbet şi întrebă:

— Îmi permiţi mie să te mângâi ca să afle Yasmin ceea ce are nevoie să ştie?

— Da, murmură ea.

Fără alt cuvânt îşi lăsă caftanul să-i alunece de pe trup şi se lăsă între perne. Mâinile lui erau incredibil de delicate în timp ce prindeau în căuşul palmelor micii sâni rotunzi, şi ea suspină încântată când îi atinse uşor pielea mătăsoasă cu degetele lui pricepute. O mână caldă îi dezmierdă abdomenul şi alunecă în jos ca să-i atingă cel mai sensibil punct. Ea ţipă de plăcere, iar gura lui o acoperi iute pe a ei cu un sărut pătimaş. Pe când plăcerea dispărea încet, ea deschise ochii descoperindu-l privind-o fix, cu o expresie drăgăstoasă în ochii lui de chihlimbar. Apoi întoarse capul, adresându-se lui Yasmin:

— Ai aflat acum ceea ce trebuia.

Femeia stătea tăcută, cu ochii ei verzi larg deschişi, iar faţa îi era aproape neagră de răutate.

— Răspunde bine la atingerea unui bărbat, nu-i aşa, Yasmin?

— La atingerea ta, stăpâne Khalid, răspunse aceasta glacial.

— Din acest moment, Yasmin, nu o vei mai forţa pe Skye să facă ceea ce nu vrea ea să facă. O vei învăţa tot ce ştii, iar ea îşi va practica îndemânarea numai cu mine. Numai eu o voi corecta sau pedepsi. Ai înţeles?

— Da, stăpâne.

Femeia îi aruncă lui Skye o privire plină de ură.

— Atunci asta a fost tot pentru azi, rosti Khalid, expediindu-i.

După plecarea lor, Khalid întinse o mână spre Skye şi spuse:

— Îmbracă-te, dragostea mea. În grădină se află un trandafir numit „Încântarea dragostei" care tocmai a înbobocit astăzi. Vreau să ţi-l arăt. (Skye îşi îmbrăcă agale caftanul şi îşi strecură picioarele în sandale.) Ce te-a tulburat în lecţia de astăzi? adăugă el, curios.

— Când l-am văzut pe Ali făcând dragoste cu Yasmin. Am început să mă simt prost, stăpâne. Era ca şi cum mai văzusem... ceva asemănător şi era rău. Nu-mi pot aminti exact. Mă înspăimântă unucul, în ciuda stării lui, era atât de sigur de puterea pe care o exercita! Mi-a zâmbit cu atâta aroganţă, şi atunci am ştiut că nu aş fi suportat să mă atingă. Te-am supărat, *my lord* Khalid?

— Nu, Skye, nu m-ai supărat. Orice ai fost în viaţa ta, târfă sau n fost cu siguranţă, şi asta îmi place. Poate că îmi voi schimba planurile în ceea ce te priveşte. Acum hai să vedem trandafirii.

— Ai să mă goneşti? întrebă ea speriată.

— Nu, mica mea iubire pierdută, nu am să te alung.

Şi din nou pe Skye o surprinse dragostea din ochii lui.

Singur în noapte, Khalid el Bey se plimba pe terasă. Cerul de deasupra era ca o mătase neagră, luminat doar de stelele de cristal. Aerul era răcoros, parfumat de mireasma dulce a florilor de tutun care înfloreau noaptea. Devenise clar pentru el că nu putea să facă o curtezană din Skye. Deşi îşi pierduse memoria, îi rămăsese un accentuat simţ moral. Îi va trimite un bilet lui Yasmin, ca să o anunţe de încetarea lecţiilor cu Skye. Orice va crede de cuviinţă că trebuie învăţată o va învăţa el personal.

Trebuia să admită în sinea lui că şi Skye era îndrăgostită de el. Chiar repulsia ei faţă de Ali era o dovadă. Adevărul era că el nu voia s o ducă în *House of Felicity* ca să satisfacă în fiecare noapte alt bărbat. O voia în casa lui, să îl iubească şi să-i poarte copii. Da. O iubea şi dorea să facă din ea soţia lui. Se simţea din nou ca un puşti şi, pentru prima dată de când fusese îndrăgostit de Noor, spera. ***Poate,*** se gândi el crispat, ***există totuşi un Dumnezeu.*** Împăcat cu el însuşi, coborî treptele spre apartamentul său.

Spre surprinderea lui, Skye adormise ghemuită pe pernele din patul său. Pentru o clipă o privi, apoi se aplecă şi o sărută pe obraz. Skye se mişcă, deschise minunaţii ei ochi de safir şi se ridică în şezut.

— Mă tem, rosti ea precipitat, că te-am mâniat. Eşti tot ce am, *my lord* Khalid. Nu-mi amintesc de nimic înaintea ta, stăpâne, şi, dacă mă alungi, voi muri!

El o strânse, cu dragoste, în braţe.

— Am petrecut multe ore din noapte singur, Skye, şi am descoperit ceva care m-a făcut să iau o hotărâre în legătură cu soarta ta... Soarta ta e să fii soţia mea, iubito. Te voi iubi, voi avea grijă de tine şi te voi proteja, draga mea Skye. N-am vrut niciodată mai înainte să-mi iau o soţie, şi e mult de când am iubit cu adevărat o femeie. Îmi intrase în obicei să fac dragoste, fără să iubesc. Înţelegi deosebirea?

— Da, şopti ea. Îţi plac trupurile lor, dar nu femeile în sine.

— Eşti înţeleaptă, draga mea Skye, zise el zâmbind. Şi acum iubito, spune-mi dacă te mai temi.

— Nu.

— Şi te bucuri de planul meu de viitor? Ai fi fericită să fii soţia mea?

— Da.

— Dulce Skye... te... te iubesc şi vreau să fii fericită. Dacă nu-ţi place gândul de a te căsători cu mine, spune-mi, pentru că nu vreau să fii nefericită.

— Îmi faci o mare onoare, şopti ea, dar nu sunt sigură că te iubesc, *my lord*. Şi meriţi o soţie care să te iubească.

— Dragostea va veni cu timpul, iubirea mea. Vreau să te ştiu apărată.

— Atunci voi fi bucuroasă soţia ta, stăpâne! Îţi promit să te fac fericit, adăugă ea cu sfială.

— Tu mă faci întotdeauna fericit, rosti el, şi gura lui o căută pe a ei, provocându-i o dulce încântare senzuală care o făcu să dorească pătimaş.

Mâinile lui îi mângâiară micile mere ale sânilor, apoi limba îi transmise fiori de plăcere lingându-i sfârcurile, înscriind într-un cercuri în jurul lor până când respiraţia ei deveni grea. O culcă pe perne şi îi îndepărtă delicat, cu mâinile, coapsele. O pătrunse cu dragoste, posedând-o acolo pe podea, încântat de suspinele ei de plăcere în timp ce îşi afunda mai adânc în ea penisul pulsând.

Mâinile ei catifelate începură să-l mângâie pe spate, alunecând uşor, cuprinzându-i fesele cu palmele şi mângâindu-le.

— Ah, Khalid! suspină ea cu respiraţia sacadată la urechea lui. Iubeşte-mă, ah, iubeşte-mă, *my lord*! îl rugă şi, intrând în ritm se mişcară împreună până când se pierdură în vârtejul sălbatic al pasiunii împărtăşite.

Atât de mare era patima pe care o aprindeau unul în celălalt încât Skye leşină şi Khalid, spre uimirea lui, era gata să-şi piardă şi el cunoştinţa. În timp ce sămânţa lui se împrăştia în ea, Khalid se cutremură de intensitatea pasiunii lui. Golit, se rostogoli şi o cuprinse în braţe, potopindu-i frumosul chip cu sărutări.

— Ah, Doamne! Te ador! Te ador! murmura el la nesfârşit.

Cum Skye îşi revenea din ceaţa pasiunii auzind glasul cuiva care o adora, murmură încet:

— Niall! Niall!

Khalid înlemni.

— Skye, iubito, rosti el cu delicateţe, Skye, deschide ochii.

Când ea îl ascultă, o întrebă:

— Cine este Niall, iubita mea?

Imediat ochii ei deveniră înceţoşaţi şi confuzi.

— Niall? Nu cunosc nici un Niall.

El suspină. Oricine ar fi fost Niall, Khalid îl invidia foarte tare. Probabil că Skye îl iubise mult. Dar acum el, Khalid, o poseda, şi nu o va pierde, cum făcuse Niall.

— Dormi, iubita mea, spuse el cuibărind-o la pieptul lui.

Treptat, respiraţia ei se linişti devenind regulată.

Rămase treaz multă vreme, luptându-se cu el însuşi. *Oare e posibil să-i revină memoria sau strigătul a fost doar o întâmplare care nu se va mai repeta? Nu e nici un pericol să-şi revină. Mă voi căsători cu ea!* Nu era îndreptăţit să se bucure şi el de fericire? O dorea, şi dorea să aibă copii din pântecele ei.

Se ridică din pat la ivirea primei raze de lumină şi o lăsă dormind. Servitorul său dormea în faţa uşii. Khalid îl atinse uşor cu piciorul şi, când acesta se trezi, Khalid îi spuse:

— Adu-mi imediat secretarul. Voi fi în bibliotecă.

Punându-şi roba albă, Khalid el Bey se duse în bibliotecă să-şi aştepte secretarul. Acesta sosi în câteva minute, frecându-şi ochii de somn.

— Îmi pare rău că te scol din pat aşa devreme, Jean, dar am o problemă urgentă.

Secretarul încuviinţă din cap, se aşeză şi luă în mână pana.

Khalid el Bey vorbi:

— Întocmeşte hârtiile de eliberare ale sclavei Skye. Vreau să fie liberă în mod legal. Apoi întocmeşte un contract de căsătorie între Skye şi mine. Darul ei de nuntă este casa aceasta şi douăzeci şi cinci de mii de dinari de aur. Consultă muftiul pentru formularea exactă. Apoi, continuă el, trimite după astrologul Osman. Vreau o

consultaţie astăzi. Aşteaptă! Înainte de orice, trimite un mesaj l Yasmin şi anunţ-o că întrerupe orice lecţie, până la noi dispoziţ Nu-i spune nimic altceva. Fă demersurile astea. Mă întorc mai târziu

După ce Khalid el Bey a ieşit, Jean auzea cum dădea ord sclavului care aştepta:

— Să i se trimită imediat micul-dejun lui Jean, şi francezul minună cât de atent era, deşi aceasta nu se întâmpla pentru prima dat

Bunele maniere ale beyului câştigaseră loialitatea secretaru încă de la început.

Jean se întrebă ce era în mintea stăpânului său de-i venise se căsătorească? Şi Yasmin va fi foarte mânioasă. Dar logica galic lui Jean era de partea deciziei stăpânului său. Era timpul să fie iubit să aibă copii. Afară de asta, lady Skye era cea mai frumoasă femeie care o văzuse Jean.

Khalid el Bey se întoarse în dormitorul său, dar Skye plec la ea în cameră. Ducându-se acolo după ea, auzi râsete venind dinspr camera de baie şi o găsi pe Skye cu drăgălaşele gemene ale sclav etiopene stropindu-se cu apa scânteietoare din bazin. El privi clipă, izbit de contrastul evident dintre trupurile lor ude — ivoriu negru de ebonită, lucioase şi scânteietoare.

Skye îl văzu prima, înotă spre capătul mai puţin adânc bazinului şi îi întinse mâna în semn de invitaţie. Semăna cu o zeiţ expunându-şi nuditatea, şi Khalid simţi cum îl invadează dorinţa. întinse braţele iar cele două sclave ieşiră din bazin să-i ia roba. Gol dorinţa lui deveni vizibilă pentru toţi. Ochii albaştri ai lui Skye stri luciră şi, aruncându-i o privire obraznică, se cufundă în apă, oferindu o delicioasă privelişte a feselor ei.

— Lăsaţi-ne singuri! le porunci celor două fete, şi plonjă dup Skye.

Era surprins să descopere ce bună înotătoare era. Ea râdea ad menitor şi se cufunda în apă atrăgându-l către mijlocul bazinului.

— Pentru numele celor şapte djini[1], unde ai învăţat să înoţi aş scorpie mică?

---

[1] *djini* = genii mitologice islamice (n.t.)

Ochii ei îl priviră cu inocenţă şi, ridicând din umeri, răspunse:

— Vai, *my lord* Khalid, nu-mi amintesc. Nu te temi să-ţi iei în cârcă o asemenea nevastă? Cine ştie ce alte lucruri mai ştiu?

El înotă spre ea şi, delicat, îi prinse obrazul între degetul mare şi arătător. Ochii lui de chihlimbar o priviră cu gravitate.

— Nu mă tem să-mi iau o asemenea soţie în cârcă, Skye. Orice surpriză ne va rezerva viitorul va servi doar ca să ne facă viaţa mai picantă. Te iubesc, micuţa mea pierdută. Te iubesc!

Braţele ei albe îi înlănţuiră gâtul şi sânii tari se presară de pieptul lui, când îi oferi buzele.

— Khalid, fii sigur că nu aş putea face vreun rău unui om atât de bun. Tu eşti tot ce am pe lumea asta şi aş fi pierdută fără tine, dar îţi ajunge asta? Nu mă pot oferi decât pe mine, fără să ştiu măcar cine sunt.

— Ceea ce este între noi e un lucru bun, Skye. Trupul tău humos răspunde chemării trupului meu. Ne plăcem unul pe celălalt şi sunt multe cupluri care au pornit în viaţă cu mai puţin. Nu te teme, dragostea mea. Nu mă înşeli. Am făcut un târg bun între noi. Interesul tău pentru mine este destul. Iar acum, frumoasa mea, vreau să fac dragoste cu tine.

— Dar este dimineaţă...

— Cel mai încântător moment, o întrerupse el, lungind-o pe plăcile de ceramică înălzite de soare care înconjurau bazinul.

— Ne poate vedea cineva, Khalid, protestă ea.

— Nimeni nu va îndrăzni să ne tulbure, mârâi el.

Membrul lui era întărit şi îi atingea coapsele.

— Te vreau, Skye. Te vreau caldă şi dulce şi moale sub mine, îi şopti el.

Ea se înfioră de plăcere când limba lui îi exploră urechea şi se cutremură din nou când aceasta se mişcă de-a lungul gâtului parfumat, muşcând delicat din umărul ei mătăsos. Skye uită curând de strălucirea soarelui. Mâinile lui Khalid ajunseseră pe coapse, mângâind la nesfârşit focul pasiunii ei. Îi supse sânii, scoţând de la ea un strigăt de plăcere.

— Desfă-ţi picioarele pentru mine, iubirea mea, murmură el. Aşa, draga mea, primeşte-mă în dulceaţa ta mistuitoare. Ahh...

Skye, micul tău cuptor de miere este făcut pentru mine! Ţine-mă strâns, iubito! Ahh!

Cuvintele lui o excitau puternic. Mâinile lui nu se opreau din mângâiere şi, când penisul lui o pătrunse, se simţi umplută de el. Mişcările trupului său erau puternice şi ritmice, cu fiecare mişcare aducând-o tot mai aproape de dulcea pierdere de sine. Simţea cum urcă pe culmi, apoi fu luată de un vârtej şi auzi de departe strigătul slab al unei femei amestecându-se cu suspinul profund al unui bărbat.

Următorul gând conştient era că soarele o ardea fierbinte pe faţă şi auzi apa izbind plăcile de ceramică. Deschise ochii şi îl văzu întins pe spate în apă, cu ochii închişi, iar vocea lui o făcu să roşească.

— Ai fost făcută să satisfaci un bărbat, rosti el, şi sunt recunoscător că acest bărbat sunt eu. După ce luăm micul dejun, am să-l văd pe Osman, astrologul, ca să ne spună care este cea mai favorabilă zi din săptămână pentru căsătoria noastră. L-am lăsat pe Jean să înde plinească formele pentru eliberarea ta, Skye.

— Ah, Khalid, dragul meu, eşti atât de bun cu mine! Jur că voi fi o soţie bună!

— Ştiu că vei fi, iubirea mea, spuse el zâmbind cald.

Micul lor dejun fusese compus din iaurt, smochine verzi şi cafea. După aceea, Skye se întorsese în apartamentul ei, iar Khalid îl întâmpinase pe Osman, care îl salutase spunând:

— Aşadar, bătrânul meu prieten, te-ai îndrăgostit.

— Nu am nici un secret faţă de tine, Osman, nu-i aşa?

— Stelele îmi spun totul, stăpâne. Şi ele îmi spun unele lucruri despre dragostea ta pe care ai fi curios să le ştii. Ea vine dintr-o ţară înverzită şi ceţoasă din nord, o ţară populată cu spirite puternice şi mari forţe psihice. S-a născut sub semnul Berbecului care, ca orice semn de foc, este puternic şi pasional.

Khalid el Bey se aplecă înainte interesat.

— Cum ai putut afla toate astea, Osman?

— Pentru că, *my lord*, o asemenea femeie a apărut de curând pe harta cerului tău.

— Vreau să mă căsătoresc cu ea.

— Nu te pot opri, *my lord*.

— Nu pari prea entuziasmat, Osman. Ce îmi ascunzi?

— Ea nu va rămâne cu tine, Khalid. Nu eşti soarta ei. Soarta ei a rămas în urmă în propriul ei popor, aşa este scris în stele. Există mulţi bărbaţi în viaţa ei, dar ea îşi va urma propriul destin. Doar un bărbat rămâne în viaţa ei. Cărările lor s-au încrucişat înainte şi se vor mai încrucişa şi în viitor. Acestui bărbat îi aparţine sufletul ei, prietene, nu ţie. Nu te poţi bucura de ea cât este cu tine? Pentru ce trebuie să te căsătoreşti?

El era mişcat. Astrologul fusese întotdeauna cinstit.

— Ar fi vreo diferenţă dacă mă căsătoresc cu ea?

— Nu, *my lord*, nu ar fi.

— Atunci mă căsătoresc. Pentru că o iubesc mai mult decât pe oricare alta.

— Şi, când va vrea să te părăsească, o vei lăsa să plece?

— Nu mă va părăsi, Osman. Nu mă va părăsi din cauza copiilor pe care mi-i va face. Nu este femeia care să-şi părăsească pruncii. Îmi va face copii, nu-i aşa?

— Nu sunt sigur, *my lord*. Ea va fi mama mai multor copii, dar a căror naştere nu corespunde cu datele voastre, aşa că nu îţi pot spune cu exactitate.

— Va purta fiii mei! rosti el hotărât, iar Osman zâmbi vag.

Era îngrijorat pentru prietenul său. Femeia aducea confuzie pe harta cerului lui Khalid el Bey. Exista o zonă întunecată pe care Osman nu o putea pătrunde şi se temea pentru el. Dar, dacă prietenul lui insista să se căsătorească, cel puţin va căuta să afle care era cea mai fastă zi. A făcut câteva calcule rapide şi apoi s-a pronunţat:

— Sâmbătă, la răsăritul lunii, o poţi lua de soţie.

— Mulţumesc, prietene. Te invit să petreci împreună cu noi.

— Voi veni, mulţumesc. Va fi o petrecere mare, Khalid?

— Nu, Osman. Voi invita încă cinci persoane — bancherul meu, şeful breslei negustorilor, muftiul, comandantul turc şi secretarul meu, Jean.

— Şi Yasmin? Te iubeşte, Khalid.

— Yasmin doar crede că mă iubeşte, Osman. În afară de asta, nu va mai avea nici un contact cu Skye pe viitor. Nu-i pot permite soţiei mele să întreţină legături cu o târfă.

Osman izbucni în râs.

— Prietene Khalid, în tine vorbesc atât spaniolul cât şi musul manul. Îţi urez succes cu Yasmin, zise el ridicându-se.

Khalid el Bey medită o vreme după plecarea lui Osman Astrologul avea dreptate. Trebuia să stea de vorbă cu Yasmin şi, cu cât o făcea mai repede, cu atât mai bine. Ridicându-se de pe scaun, ceruse să-i fie adus calul şi, în văpaia după-amiezii liniştite, călărise spre centrul oraşului, la *House of Felicity*.

Clădirea în care fusese construit acest bordel era plasată într-o curte cu pomi, având o fântână în centru. Colţul dinspre stradă al casei era văruit în alb şi lipsit de ferestre sau alte decoraţii în afara intrării cu uşa dublă din stejar întunecat şi pilaştri din alamă lustruită. Uşa era păzită de doi negri uriaşi în şalvari de satin roşu, cu eşarfe şi turbane aurii, încălţaţi cu papuci cu vârfurile întoarse. Piepturile lor goale, late, şi braţele musculoase erau unse cu ulei aşa că străluceau sub fiecare rază de soare. Zâmbiră larg, cu dinţi albi şi strălucitori, în timp ce stăpânul lor înainta spre ei.

Khalid el Bey descălecă, aruncând frâul unei frumoase fetiţe de zece ani care-i zâmbea într-un mod provocator şi adult. Atât picioarele cât şi pieptul ei abia îmbobocit erau goale, purtând doar şalvari albi, care-i scoteau în evidenţă fesele mici şi rotunde. *Inteligentă inovaţie,* cugetă el, pentru că multora dintre clienţii lui berberi le plăceau cel mai mult fetiţele prepubere.

O clipă rămase privind prin curte, cu un aer de proprietar. Totul era în perfectă ordine. Era mulţumit. Cărămizile pavajului erau bine măturate, tufele — îngrijite, straturile de flori — înfloritoare.

— *My lord* Khalid, ne onorezi cu prezenţa! rosti Yasmin coborând treptele să-i iasă în întâmpinare, cu caftanul ei din mătase aurie unduind.

Emana un parfum de mosc, iar prin mătasea subţire putea să-i vadă sfârcurile cafenii. Părul ei blond era împodobit cu perle negre, iar în spatele unei urechi avea o gardenie albă. Continua să-l surprindă faptul că ea ştia întotdeauna când venea un oaspete important, şi apărea imediat să-l întâmpine.

— Yasmin, eşti frumoasă ca întotdeauna. Vino, vreau să vorbesc cu tine.

Se îndreptă spre apartamentul ei, aşteptând răbdător să-l servească cu cafea şi prăjiturele cu migdale şi miere.

După un timp ea întrebă:

— Ce face Skye?

— Asta am venit să discut cu tine, răspunse el. Am hotărât că nu este potrivită pentru genul ăsta de viaţă.

— Slavă lui Allah! Ţi-a venit mintea la cap, stăpâne.

— Nu-ţi place Skye, nu-i aşa? întrebă el zâmbind vag.

— Nu!

— Atunci nu vei mai fi împovărată cu ea, Yasmin.

— O vinzi?

— Nu. O iau de soţie. Muftiul Algerului ne va uni sâmbătă seara după răsăritul lunii.

Yasmin se desfigură la faţă. Apoi, îşi reveni repede şi râse slab.

— Îţi baţi joc de mine, *my lord*. Vai de mine — cum m-ai speriat! Ha! Ha!

— Nu-mi bat joc, rosti el liniştit. Skye va fi soţia mea.

— Este sclavă.

— Nu mai este. Am eliberat-o. N-ar fi trebuit să fie niciodată sclavă, Yasmin.

— Dar eu, da?

— Tu eşti născută sclavă, din părinţi sclavi, cu strămoşi sclavi. Asta-i soarta ta.

— Eu te iubesc! Ea te iubeşte? Cum ar putea? Abia te-a cunoscut. Dar eu te cunosc, Khalid, şi ştiu ce îţi place.

Şi căzu târându-se la picioarele lui.

Privea în jos către ea cu sinceră milă. Biata Yasmin, cu toată arta ei de a place bărbaţilor, dobândită în Orientul Mijlociu. Da, el se distrase odată cu ea, dar apoi se plictisise de moarte. Moda Orientului Mijlociu de a face dragoste era degradantă pentru femei. Erau instruite să-şi satisfacă stăpânul, care zăcea acolo, fără să participe, în afara ejaculării automate a seminţei sale. Nu interesa dacă femeia era satisfăcută. Satisfacerea lui depindea de ea şi, dacă nu reuşea... o aştepta bătaia la tălpi.

Cât de bun, gândi el, *este sistemul european, în care responsabilitatea apasă pe umerii bărbatului, care conduce şi subjugă femeia prin virilitatea lui, orgasmul ei fiind cel mai minunat act de supunere. Încântă simţurile şi mângâie mândria masculului.*

— O iubesc pe Skye, spuse el, şi hotărârea îmi aparţine. Iar tu, cea mai frumoasă şi valoroasă sclavă a mea, n-ai nici un drept să mă interoghezi.

— Ce se va întâmpla cu mine? suspină ea.

— Îţi vei continua treburile ca şi mai înainte. Sau ai vrea să te eliberez, Yasmin? Atunci ţi-aş plăti pentru munca prestată.

— O, nu! Nu! Nu, *my lord*! Nu vreau să mă eliberezi.

— Bine atunci. Acum, ridică-te, Yasmin, şi uită-te la mine. Eşti *într-adevăr* nepreţuită pentru mine, adăugă el curtenitor.

— Când pot veni să urez doamnei Skye fericire?

— Aş prefera să nu vii, Yasmin. Ca orice bărbat sensibil aş vrea să-mi ţin soţia departe de afacerile mele. Iar tu, draga mea, eşti o parte din aceste afaceri.

— Înţeleg, *my lord* Khalid, rosti ea liniştit.

Înţeleg perfect, cugetă ea cu amărăciune, *nu vrei ca preţioasa ta soţie să aibă de-a face cu o târfă! Şi eu sunt o târfă!*

Ieşiră în curtea însorită, iar fetiţa aduse calul lui Khalid.

— O apariţie plăcută, Yasmin, o complimentă el, încălecând şi ieşind pe poartă.

10

În următoarele câteva zile se făcuseră pregătirile pentru nunta lui Khalid el Bey. Cele câteva invitaţii fuseseră înmânate, ceremonia şi petrecerea fuseseră plănuite, iar camera miresei fusese decorată. Cum pierderea memoriei lui Skye o scutea de orice preferinţă religioasă şi deoarece, de când se afla sub protecţia lui Khalid el Bey, practica mahomedanismul, muftiul din Alger nu avusese nici un impediment în oficierea căsătoriei. În după-amiaza ceremoniei nupţiale fuseseră aduse de la *House of Felicity* şase femei pentru ea, spre deosebire de turci, care separau sexele la căsătorie, locuitorii din Alger erau mai puţin formalişti.

Secretarul francez, Jean, fusese eliberat, în cinstea căsătoriei stăpânului său. Jean preferase însă să rămână în serviciul lui Khalid decât să se întoarcă în ţara lui natală.

El şi alţi oaspeţi aveau să primească în dar câte o parteneră pentru seară. Khalid şi Skye trecuseră în revistă femeile şi stabiliseră perechile.

— Eu cred, rosti el, că drăgălaşa şi durdulia provensală cu ochi de cireaşă-neagră s-ar potrivi cu muftiul. E încă tânăr, dar înclinat spre sobrietate şi preocupat de importanţa poziţiei sale.

— Nu are o soţie care să-i mai uşureze munca?

— Nu are, deşi, după câte ştiu eu, nu sunt obligaţi la celibat.

— Atunci alegerea este excelentă, *my lord*. Dacă s-ar putea bucura de afecţiunea lui probabil că l-ar putea face fericit. Eu văd sub tinereţea şi senzualitatea ei o adevărată gospodină şi mamă.

Khalid chicoti.

— Bravo, dragă Skye! Şi eu cred la fel şi m-aş bucura să fie aşa. Îmi închipui ce recunoscător mi-ar fi muftiul când i s-ar naşte primul fiu! Acum... pentru căpetenia breslei negustorilor şi pentru bancherul meu, cele două blonde delicioase. Pentru că aceşti bărbaţi

sunt de vârstă mijlocie şi sunt căsătoriţi cu femei atrăgătoare, au o casă plină de copii lacomi şi gălăgioşi şi de rude, este evident că le trebuie o relaţie fizică. Micuţa creatură cu ochi calzi, de culoarea alunei, şi păr castaniu vine din Bretania lui Jean. Vor reprezenta o surpriză unul pentru celălalt.

— Vai, Khalid, ce drăguţ din partea ta. Fata pare speriată, dar Jean o va linişti, iar eu aş fi bucuroasă să am în ea o prietenă.

— Da, ar putea fi o prietenă pentru tine, nu mă gândisem la asta.

— Lasă-mă să ghicesc alte perechi, Khalid! Fata cu chip drăgălaş, cu înfăţişare gravă, este pentru Osman!

— Da.

Ochii lui erau plini de amuzament.

— Atunci înseamnă că fata aceea cu înfăţişare aprigă i-ar reveni comandantului turc. Doamne, Khalid! Arată de parcă ar devora un bărbat. Este oare o alegere înţeleaptă?

— Iubita mea, sunt multe lucruri pe care nu ţi le aminteşti în legătură cu natura umană. Comandantul fortăreţei Casbah e un client obişnuit la *House of Felicity*. Gustul lui pentru femei este oarecum, mai rafinat. Cuceririle uşoare îl plictisesc. Îi plac femeile care îi opun rezistenţă. Fata pe care i-am ales-o este jumătate maură, jumătate berberă. E o sălbatică neîmblânzită, ceea ce ar putea să-i placă foarte mult. Acum, iubito, ai grijă ca aceste fete să fie îmbăiate şi îmbrăcate la timp pentru petrecere. Draga mea Skye, data viitoare când te voi vedea vei fi soţia mea.

Ochii lui de chihlimbar o priveau plini de căldură. Gura lui o atinse uşor pe a ei, apoi se întoarse repede şi dispăru.

Ea oftă. Era atât de bun! Iar ea tot se mai temea că nu va apuca să-i fie soţie. Ceva în adâncul ei o neliniştea, nu înţelegea ce anume. Uneori în visele ei apărea un bărbat, mereu acelaşi, dar nu-l putea vedea niciodată clar, îl auzea doar strigându-i numele. Nu avea nici un sens.

Suspinând, bătu din palme şi sclavii veniră alergând. Ea dădu dispoziţie să fie îmbăiate şi parfumate cele şase fete. Apoi se apucă să le caute îmbrăcămintea adecvată.

Pentru provensala muftiului a ales şalvari de culoarea piersicii, o surfă brodată cu fir de aur şi un bolero împodobit cu mărgele din aur, iar pentru cele două blonde şalari şi bolero-uri roz. Fetei cu păr castaniu şi ochi de migdală, destinată francezului, i se potrivea verdele de culoarea mărului, celei alese pentru Osman, albastrul, iar aprigei mature, roşul. Înmânând servitoarelor hainele, dădu ordin să le distribuie şi apoi să se îmbăieze şi să se schimbe şi ele cu hainele pentru noapte.

Exact când răsărea luna, muftiul din Alger a efectuat ceremonia simplă a unirii dintre Khalid el Bey şi Skye, care a fost cunoscută din acest moment ca „Skye muna el Khalid" — „Skye cea râvnită de Khalid". Apoi mirele împreună cu oaspeţii s-au întors la casa lui, pe străzile oraşului luminate cu felinare, cu muzicanţii dansând, spărgând valul de linişte al nopţii cu zgomotele cavalelor şi al tobelor.

Mirele se îmbrăcase după moda europeană, purtând pantaloni albi din mătase cu benzi argintii şi albastru închis care se opreau la genunchi, iar cămaşa era din mătase albă, deschisă la gât, cu mâneci lungi şi manşete strânse pe încheietura mâinii, peste care purta o vestă albă, brodată cu argintiu şi albastru. Pe deasupra tuturor acestora avea o capă lungă, din satin alb, tivită cu albastru închis, şi era încălţat cu ghete din piele argintie. Părul lui negru nu era acoperit, iar barba neagră fusese proaspăt tunsă.

În spatele lui Khalid el Bey venea comandantul turc al fortăreţei din Casbah, căpitanul Jamil. La fel de înalt ca şi beyul, era mai solid, iar în ochii femeilor era tot atât de straniu de frumos pe cât era şi beyul. Faţa lui era prelungă ca şi nasul; ochii negri, tăioşi; buzele subţiri, cu o notă de cruzime, umbrite de o mustaţă subţire. Era cunoscut pentru cruzimea, chiar brutalitatea lui, în comportarea faţă de prizonieri. Acum, totuşi, mergea împreună cu gazda lui şi oaspeţii acestuia, discutând amabil.

— Înţeleg că soţia ta este o captivă.

— A fost, replică Khalid. Acum este liberă.

— Am auzit că ai pregătit-o pentru *House of Felicity*. Probabil că este bună în tot ceea ce face, din moment ce te-ai hotărât să te căsătoreşti cu ea.

Khalid el Bey râse slab, dar în sinea lui fierbea.

— Skye nu-şi aminteşte trecutul, spuse el. La început am crezut că ar fi amuzant să instruieşti în arta dragostei o femeie ca ea. Dar este mult prea inocentă pentru o asemenea viaţă. Mă gândeam de mult să mă căsătoresc şi să am copii. Dar ce tată de familie onorabil şi-ar fi încredinţat fiica marelui „Stăpân al curvelor"? Skye face parte, evident, din clasa superioară şi este frumoasă. Nu este opţiunea ideală pentru scopul meu?

— Sunt nerăbdător să-ţi cunosc mireasa, Khalid.

Ajungând acasă, intraseră prin uşa largă în holul pătrat unde aştepta majordomul beyului.

— Felicitări, *my lord*! Viaţă lungă şi mulţi fii! strigă el, deschizându-le uşa spre salonul banchetului.

Sclavii au luat pelerinele bărbaţilor şi au adus ligheane din argint cu apă de roze ca să se poată spăla pe mâini şi pe faţă. După ce s-au răcorit, s-au aşezat pe pernele mari şi pufoase împrăştiate în jurul mesei.

— Domnilor, spuse Khalid el Bey, aşezându-se în capul mesei, mă bucur că sunteţi aici ca să împărtăşiţi acest moment cu mine. Voi împărţi fericirea mea cu voi şi, de aceea, vă ofer fiecăruia câte o femeie care a fost instruită în propriul meu stabiliment, *House of Felicity*.

El a bătut din palme şi cele şase fete, îmbrăcate în veşmintele pastelate, au intrat şi s-au grăbit să se alăture bărbatului căruia îi fusese sortită.

— Pe Allah! exclamă căpitanul Jamil, ai stil, Khalid! Nici la Constantinopol nu am văzut vreodată maniere atât de elegante. Îi voi scrie chiar mâine sultanului să-i spun.

— Mulţumesc mult, spuse Khalid nepăsător.

Era mai interesat de reacţia celorlalţi oaspeţi. Căpetenia breslei negustorilor şi bancherul erau deosebit de încântaţi de cele două blonde micuţe. Şi Jean rămăsese, pentru o clipă, mut în faţa fetei drăguţe care îl salutase, sfios, nu numai în limba lui maternă, ci chiar în dialectul bretan. Muftiul avea un zâmbet larg pe chip — era pentru prima dată când Khalid vedea această minune! Şi Osman era vrăjit.

Căpitanul Jamil făcu o pauză în examinarea amănunţită a „darului" său, ca să întrebe:

— Şi mireasa ta, Khalid? Unde este?

Ca şi cum ar fi răspuns la întrebare, uşile sălii banchetului se deschiseră larg şi patru sclavi negri intrară purtând o litieră. O aşezară cu grijă jos şi majordomul întinse mâna ocupantei voalate şi o conduse ca să se aşeze lângă bey.

Şalvarii ei de mătase erau de culoarea glicinei, brodaţi cu fir de aur, iar corsajul fără mâneci era din catifea violet, tivit cu broderii florale făcute din aur şi perle. Papucii erau tot din catifea violet, iar la gât şi în urechi purta tot perle. Părul ei ca miezul de noapte era desfăcut, presărat cu praf de aur, şi un mic văl mov îi ascundea partea de jos a feţei, de sub fascinanţii ei ochi albaştri.

— Domnilor, soţia mea, lady Skye muna el Khalid, rosti Khalid el Bey în timp ce întinse mâna şi îi ridică vălul.

Pentru o clipă rămaseră muţi de uimire. Totul la ea — pielea fără cusur, ochii de un albastru închis, buzele pline şi roşii, linia delicată a nasului puţin obraznic — totul era perfect. În cele din urmă, bancherul îşi regăsi vocea:

— Khalid, prietene, eu am patru soţii, dar dacă pui frumuseţea tuturor la un loc nu atinge nici pe jumătate perfecţiunea soţiei tale. Eşti un bărbat al dracului de norocos!

Khalid el Bey râse fericit.

— Mulţumesc, Mehmet! Îţi primesc bucuros complimentul.

În timpul acesta servitorii începură să aducă bucatele aburinde, în timp ce cupele de aur erau umplute cu sucuri reci şi muzicanţii cântau discret din spatele unui paravan pictat. Se aduse un miel întreg, cu garnitură de orez cu şofran şi ceapă, ardei verzi şi roşii; boluri cu iaurt, măsline verzi şi negre şi fistic în coajă. Sclavii oferau lipii fierbinţi şi plasau în farfuria fiecărui oaspete câte un porumbel fript. Cum sucurile din fructe fermentate începuseră să-i facă pe invitaţi să se relaxeze, ei deveniră ceva mai libertini şi zgomotoşi, bărbaţii trecând bucatele de pe buzele lor pe buzele însoţitoarelor care chicoteau.

Muftiul stătea în dreapta lui Khalid, Skye la stânga soţului, iar lângă ea se afla căpitanul Jamil, care nu-şi putea dezlipi ochii de pe mireasă.

— Ce păcat, murmură el ca să nu fie auzit decât de ea, că s-a hotărât Khalid să te păstreze numai pentru el, frumoasa mea. Ar fi putut face o avere vânzând farmecele tale. Eu aş fi plătit regeşte să te am primul. Eşti cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată, mireasă a lui Khalid el Bey. Pielea ta este strălucitoare ca sideful. Voi visa multe nopţi la picioarele tale lungi şi la perfecţii sâni micuţi, asemănători unor fructe pârguite.

Se aplecă mult spre ea pe când se întindea după măsline şi îşi frecă intenţionat braţul de al ei.

— Cum îndrăzneşti?! şuieră Skye nervoasă. Nu ai nici un pic de respect pentru soţul meu, care îţi este gazdă? Sau turcii sunt total lipsiţi de etică?

— Într-o bună zi, frumoasa mea, te voi avea în întregime la cheremul meu. Şi, când se va întâmpla asta, îmi vei plăti pentru insulta de acum.

Spre necazul lui, Skye nu părea speriată deloc. Ea le făcu semn servitorilor să strângă de pe masă şi să servească felul următor. Cafegiul începu să râşnească boabele de cafea şi puse apa la fiert. Se aduseră boluri colorate de cristal, pline cu smochine, portocale, boabe verzi de struguri şi petale de trandafiri. În faţa fiecăruia fuseseră puse farfurii cu prăjiturele şi boluri micuţe cu alune trase în zahăr.

Beyul se întinse să-şi sărute soţia.

— Ai plănuit totul perfect, draga mea Skye. Este ca şi cum te-ai fi născut să fii stăpână.

— Poate că aşa şi e, îi răspunse ea încet.

A început distracţia. Au venit luptătorii, apoi jonglerii, după aceea fachirul egiptean care făcea să apară şi să dispară lucrurile. În cele din urmă au venit dansatoarele. Erau şase la început dar, după un timp, rămăsese doar o creatură foarte voluptuoasă, trupul ei sinuos contorsionându-se cu pasiune, din ce în ce mai sugestiv. Skye devenise conştientă de liniştea care se lăsase — discuţiile încetaseră şi singurul sunet ce se auzea în cameră era muzica. Skye se uită în jurul ei şi văzu că oaspeţii începuseră să facă dragoste chiar acolo, pe perne. Roşind, se întoarse spre soţul ei. Cu ochi scânteietori, Khalid se ridică şi o trase lângă el.

— Cred, spuse el, că e vremea să evadăm. Hai, iubito!

— Unde mergem, Khalid?

— Într-o vilă tainică pe care o am pe malul mării. Vom petrece luna de miere acolo, fără prieteni şi afaceri.

Se strecurară repede afară, unde în faţa casei îi aştepta un armăsar alb. Khalid el Bey încălecă, întinse mâinile şi îşi ridică mireasa plasând-o în faţa lui pe şa.

Străbătură oraşul, îndreptându-se spre plajă. Luna se oglindea în apă şi, privind cerul catifelat, lui Skye i se tăie respiraţia. Stelele păreau atât de mari, atât de apropiate, încât era tentată să întindă braţul ca să culeagă una. Cuibărită în braţele lui Khalid, cu capul pe umărul lui, îi simţea bătăile regulate ale inimii. El era tăcut, iar ea nu îndrăznea să vorbească, să nu cumva să se destrame vraja.

În cele din urmă el abătu armăsarul de pe plajă şi ea zări silueta unei clădiri. Apropiindu-se, Skye distinse un chioşc mare, rotund. Khalid descălecă şi o luă în braţe.

— Bun venit, iubita mea! Bun venit la *Pearl Kiosk*. Sunt trei camere aici — dormitorul, baia şi camera de zi. De acum este al tău, Skye, acesta este darul meu de nuntă.

Era uluită. Faptul că o luase de soţie fusese pentru ea o recompensă foarte generoasă, iar acum îi mai oferea încă un dar.

Se simţea atât de umilă în faţa unei iubiri atât de mari! Skye simţi deodată o contractare dureroasă a inimii. Privindu-l, îi spuse:

— Khalid, eu ţin la tine, ştii asta. Dar, şi dacă ai fi sărac, aş avea aceleaşi sentimente faţă de tine, pentru dragostea ta care îmi încălzeşte inima şi îmi liniştеşte sufletul, nu pentru darurile pe care mi le faci, deşi îţi sunt recunoscătoare pentru ele.

— Tocmai de aceea îmi face plăcere să îţi ofer ceva, răspunse el. Tu nu eşti o fiinţă lacomă. Hai acum, dragostea mea, să intrăm înăuntru, că noaptea s-a făcut rece. Nu eşti curioasă?

Intrarea în *Pearl Kiosk* era împodobită cu mătăsuri diafane multicolore, iar în hol se afla un lung bazin îngust. Privind în sus, lui Skye i se tăie respiraţia — acoperişul de deasupra bazinului era un tavan de sticlă având forma şi dimensiunea acestuia, făcând astfel ca suprafaţa liniştită a lacului să fie presărată cu stele scânteietoare.

Cotind spre stânga, Skye găsi o frumoasă cameră de zi cu un cămin în care jucau flăcări vesele, îndulcind atmosfera. Podeaua era înţesată de covoare groase. Lămpi de sticlă colorată atârnau de lanţuri subţiri din tavanul aurit şi luminat. Mobila tapisată şi pernele erau acoperite cu catifea şi mătase fină. Ferestrele care dădeau spre plajă erau mici şi rotunde, din sticlă de culoarea chihlimbarului. Existau mese joase placate cu mozaic din ceramică şi mari boluri pline cu lalele roşii şi galbene. Pe un perete se afla o bibliotecă îngropată în zid, plină cu volume legate în piele, la vederea cărora Skye scoase un strigăt de bucurie.

— Aşadar, chicoti Khalid, n-a greşit bunul meu Jean. *Ştii* să citeşti. În ce limbi, draga mea?

— Jean a părut atât de îngrozit că ştiu să citesc încât n-am îndrăznit să-ţi spun şi ţie. Trecând într-o zi prin biblioteca ta şi văzând cărţile, am deschis una. Era în franceză. Am descoperit apoi că ştiu să citesc în spaniolă, italiană, latină, şi limba pe care Jean o numeşte engleză... şi... se pare că mai posed o trăsătură nefeminină. Ştiu să şi scriu.

Khalid el Bey izbucni în râs.

— Minunat, draga mea Skye! Absolut minunat! Îmi face impresia că eşti o femeie foarte inteligentă şi, în timp ce majoritatea bărbaţilor ar fi fost şocaţi să se trezească având o asemenea soţie, eu nu sunt. Într-adevăr, misterioase sunt căile lui Allah. Iniţial intenţionam să fac din tine cea mai vestită târfă, ca să descopăr acum să eşti o persoană educată, aşa că, dragostea mea, voi face din tine partenera mea. Când ne vom întoarce în oraş, am să te iniţiez personal în afacerile mele, iar Jean mă va ajuta. Astfel încât, dacă mi s-ar întâmpla ceva rău, să nu te poată nimeni păcăli. (O trase în braţele lui şi o sărută zgomotos.) Ce încântare eşti, Skye!

El o lipi de el, iar ea se simţi în siguranţă şi foarte iubită. Ochii lui de chihlimbar străluceau.

— Hai să vedem acum camera noastră nupţială, murmură el, împingând-o printr-o uşă dublă încrustată.

Camera în care pătrunseseră avea pereţii pictaţi cu palmieri graţioşi, cu misterioase dune de nisip, iar deasupra, pe tavan, fusese

...rat minunatul cer nord-african, împestriţat cu stele scânteietoare de aur. Skye avea să descopere că, la lumina soarelui, falsul cer de noapte devenea albastru-luminos iar stelele nu mai erau vizibile. Şi, pentru a întări iluzia, covoarele erau din lână subţire aurie, palmieri verzi în mari vase erau plasaţi în mod strategic în jurul camerei, iar patul era parţial drapat ca să semene cu un cort. Camera era slab luminată de lămpi înalte, asemănătoare cu florile de lotus, în care ardeau uleiuri parfumate.

Fără nici o vorbă el făcu să-i alunece corsajul de pe ea, iar apoi îi împinse şalvarii peste coapse, iar când Skye păşi din ei şi împinse micuţa grămadă de mătase cu piciorul, el se lăsă la genunchii ei. Rămase liniştită în picioare, în timp ce elegantele lui mâini îi mângâiară sânii. Apoi, apucând-o de talie, îi acoperi torsul cu sărutări fierbinţi. Ea îi luă capul şi i-l presă de abdomenul său.

Trecuse de mult vremea vorbelor.

A fost începutul unei săptămâni incredibile. Skye nu mai fusese niciodată iubită cu atâta delicateţe şi pasiune, atât de total.

N-a rămas nici o bucăţică din ea neexplorată şi neadorată şi o încuraja să facă şi ea la fel cu trupul lui. Treptat, ea îşi pierdu sfiala, deveni îndrăzneaţă şi îl mângâie atât de subtil încât îl făcu să geamă. Făcură dragoste în zorii zilei, în arşiţa după-amiezei, în întunericul nopţii. Înotară goi în marea înspumată. Vânară antilope, folosind panthere dresate special, cu această ocazie Skye descoperind că ştia să mânărească bărbăteşte. El o recompensă din nou cu un dar, de această dată primind o minunată iapă arabă.

Cât au stat la *Pearl Kiosk* au fost serviţi de o armată de slugi invizibile care aveau grijă să le pună totul la dispoziţie. Apăreau ca prin farmec bucate delicioase, ca şi haine curate de schimb. Când voiau să vâneze, caii şi panterele îi aşteptau în faţa chioşcului. La întoarcere găseau pregătită baia înmiresmată. Totul era în aşa fel conceput încât acest timp petrecut împreună să fie perfect.

În noaptea dinainte de a pleca de acolo stătea lungită, epuizată de actul sexual consumat şi asculta mulţumită respiraţia lui Khalid. Deodată realiză că nu mai fusese niciodată atât de fericită. El o înconjura cu dragoste, cu siguranţă, cu tot ce-şi dorea ea. *De ce oare nu pot să-l iubesc?*

A doua zi de dimineaţă se întoarseră călărind în oraşul Alger. Erau îmbrăcaţi la fel, în alb. Panterele cu blana neagră, lucioasă, stăteau lângă ei, în lese; cu toate astea tot produceau emoţie în rândul trecătorilor de pe strada aglomerată. În aceeaşi zi, după ce au ajuns acasă, Khalid el Bey şi-a luat soţia în bibliotecă, unde lucra Jean.

— Bună, Jean! Ţi-am adus o elevă.

Micul francez îi întâmpină cu un zâmbet.

— Bun venit acasă, *my lord* Khalid! Bun venit, *my lady* Skye! Cine va fi elevul meu şi la ce?

— Vreau s-o iniţiezi pe lady Skye în labirintul afacerilor mele. Din moment ce ştie să scrie, citeşte şi vorbeşte patru limbi, nu cred că i-ar fi greu să-şi însuşească noţiunile elementare de matematică.

— Ce este matematica? întrebă Skye.

— Uitaţi, doamnă. (Jean scrise o adunare pe un pergament.) Dacă luaţi o sută de dinari şi adăugaţi la ei încă cincizeci de dinari, aveţi...

— O sută cincizeci de dinari, replică Skye, şi tot aşa, dacă am o sută cincizeci de dinari şi iei sau scazi din ei şaptezeci şi cinci de dinari, rămân şaptezeci şi cinci de dinari.

Cei doi se priviră absolut uluiţi, iar Skye spuse:

— Nu-i corect, Khalid? Am făcut vreo greşeală?

— Nu, draga mea, n-ai făcut nici o greşeală. Prinzi repede şi judeci corect, nu-i aşa, Jean?

— Într-adevăr, *my lord*. Într-adevăr!

— Cred că te las pe mâini bune, draga mea. Şi nu fi prea aspră cu bunul meu Jean, pentru că el este nepreţuit pentru mine.

Khalid părăsi camera, râzând în hohote.

Skye se aşeză modest la masa din bibliotecă, privi răbdătoare la Jean, care fu dintr-o dată puţin speriat că avea la dispoziţia lui această fiinţă deosebită — o femeie inteligentă. Respirând adânc, el se cufundă în problemele afacerilor.

Următoarele câteva săptămâni Skye petrecu o mare parte din timp cu Khalid şi Jean, închişi în bibliotecă, pătrunzând natura afacerilor soţului ei. O vreme a fost şocată. Apoi, dându-şi seama că nu Khalid era cel care inventase prostituţia, se împăcă şi cu ideea aceasta.

Înţelese repede că fiecare casă pe care o stăpânea Khalid trebuia considerată ca o entitate deosebită. Cele plasate pe ţărmul mării, servind marinari de toate naţionalităţile, erau aprovizionate cu totul diferit faţă de *House of Felicity*. Localurile de pe ţărm serveau numai bere, dar la *House of Felicity*, ca şi la celelalte două case asemănătoare, existau băuturi variate. Chiar şi femeile erau diferite. Pe ţărm se găseau tinere ţărănci robuste, fete care puteau satisface două duzini de bărbaţi pe zi, fără probleme.

Tinerele cumpărate pentru cele mai elegante bordeluri ale lui Khalid erau nişte frumuseţi, educate cu grijă în arabă şi franceză, putând întreţine o conversaţie plăcută. Erau învăţate bunele maniere, igiena şi arta de a se îmbrăca elegant. Erau rafinate în domeniul sexual, deoarece bărbaţii care cumpărau compania unei asemenea femei o făceau pentru o noapte întreagă.

Toate bordelurile lui Khalid foloseau femeile cinci zile pe săptămână, acordându-le celelalte două pentru odihnă. Aceasta necesita o evidenţă a cui lucra şi când. Fiecare dintre aceste femei primea câte o sutime din ceea ce încasa pe noapte, iar după cinci ani era eliberată şi i se dădea o sumă de bani. Multe se măritau şi se aşezau la casa lor. Unele însă, se angajau la alte bordeluri de proastă calitate şi se trezeau extenuate şi roase de boală. Nu mulţi proprietari de bordeluri erau atât de grijulii cu femeile lor cum era Khalid el Bey, care avea în rândul personalului său doi doctori mauri, iar femeile erau controlate săptămânal să nu aibă sifilis.

Examinând aceste voluminoase înregistrări, Skye devenise foarte interesată de afacerile soţului ei. Bordelurile presupuneau nu numai înregistrarea şi bunăstarea personalului, ci şi aprovizionarea caselor, precum şi menţinerea proprietăţilor în bune condiţii.

Problemele erau întreite în bordelurile de lux, pentru că femeile de acolo trebuiau îmbrăcate elegant şi să aibă bijuterii. Se îmbăiau cu esenţe şi aveau nevoie de parfumuri fine. Dar, în ciuda marilor cheltuieli, Khalid el Bey era bogat. Profiturile depăşeau cu mult cheltuielile. Şi aceste profituri trebuiau reinvestite.

Acesta era aspectul care o interesa cel mai mult pe Skye — o parte din bani erau plasaţi la un giuvaergiu, Judah ben Simon. O altă parte era investită în pietre preţioase. Iar restul era investit în vase comerciale aparţinând unui englez numit Robert Small. La scurt

timp după ce se întorseseră de la *Pearl Kiosk*, Skye l-a cunoscut p acest căpitan guraliv.

Într-o noapte, pe când ea şi Khalid ascultau cântece de dragoste interpretate de o tânără sclavă cu glas dulce, pătrunsese până la ei zgo motul unui scandal venind din curtea casei. Soţul ei sărise în picioare râzând şi Skye auzise o voce tunătoare spunând:

— Doamnă, stăpânul dumitale poate să fie în pat cu cea mai preţioasă piesă a lui, dar crede-mă că se va opri ca să mă primească pe mine. La o parte din calea mea! La dracu! Khalid, bătrâne mau unde eşti?

Uşa camerei se deschise cu putere şi un om cu picioare scurte năvăli înăuntru.

Avea cea mai fantastică înfăţişare. Hainele lui viu colorate includeau pantaloni bufanţi de catifea roşie, ciorapi negri de mătase un pieptar din catifea roşie brodat cu fir de aur şi argint, o capă lungă şi o beretă turtită, cu o pană de egretă. Pe un om înalt o asemenea vestimentaţie nu ar fi părut atât de extravagantă, dar Robert Small nu avea decât cinci picioare înălţime. Era solid, cu părul nisipiu şi ochi albaştri. Faţa lui rotundă, uscată de aerul mării, avea o înfăţişare ştrengărească şi plăcută, deşi era cea mai puţin comunicativă pe care-o văzuse Skye vreodată. Micul om era pistruiat ca un ou de sturz.

— Ha! Iată-te, Khalid, şi, ca de obicei, ai alături de tine o frumuseţe rară.

— Robbie, eşti un derbedeu bătrân, aşa că n-am nici o remuş care să-ţi servesc această surpriză. „Frumuseţea rară" este soţia mea.

— Dumnezeu să-mi odihnească sufletul, Khalid! Adevărat?

Beyul încuviinţă cu o mişcare din cap şi englezul schiţă o reverenţă adâncă în faţa lui Skye.

— Umilele mele scuze, *madame*. Sper să nu-ţi faci o părere proastă despre mine. Khalid, nu ştiu ce limbă vorbeşte soţia ta. Vrei să-i traduci?

— Nu este nevoie, domnule, spuse dulce Skye în engleză. V-am înţeles perfect şi nu sunt deloc ofensată. Este firesc să mă credeţi o târfă, având în vedere natura afacerilor soţului meu. Acum, totuşi, vă rog să mă scuzaţi, pentru că îmi închipui că aveţi multe de vorbit cu stăpânul meu.

Ea se ridică graţios şi, zâmbind strengăreşte, părăsi camera.

Micuţul englez chicoti.

— Cum dracu' a reuşit un renegat spaniol, transformat în arab, să-şi ia o soţie irlandeză?

— Irlandeză?! Skye este irlandeză?

— Doamne atotputernic, omule! Nu ţi-a spus?

— Nu ştie, bătrâne prieten. Cu câteva luni în urmă am cumpărat o făptură speriată de la un căpitan corsar, care o cumpărase la alt căpitan. Nu ştia nimic despre ea. Când Skye şi-a revenit deplin în simţiri, nu ştia nimic altceva decât cum se numea.

— Aşa că te-ai căsătorit cu ea! Doamne, ce romantic!

— Greşeşti! îi spuse Khalid el Bey turnându-i cafea într-o ceaşcă. Intenţionam să fac din ea cea mai scumpă şi fină prostituată din câte au fost văzute pe pământ.

— Chiar ai vrut, băiete? Şi ce te-a reţinut?

— M-am îndrăgostit de ea, prietene. Nu numai de chipul şi de trupul ei superb, ci de femeia pe care o vedeam conturându-se. Nu este vicleană şi este generoasă. Iar când se uită la mine cu minunaţii ei ochi albaştri sunt pierdut, Robbie! Şi, foarte curând, gândul că ar fi putut-o atinge oricine altcineva în afară de mine, mă scotea din sărite. M-am trezit că îmi doream copii şi o soţie iubitoare, ca orice om.

— Dumnezeu să te ajute, atunci, prietene, pentru că ai acum o slăbiciune, şi duşmanii o vor folosi împotriva ta. Cât timp marele „Stăpân al curvelor" din Alger se dovedea invulnerabil, era intangibil.

— Nu te frământa, Robbie, nu am duşmani. Chiar şi femeile mă respectă.

— Nu fi prost, Khalid! Orice om bogat şi puternic are duşmani. Ai grijă de tine şi de frumuseţea cu care te-ai căsătorit.

Câteva minute cei doi bărbaţi rămaseră tăcuţi sorbindu-şi cafeaua, apoi Robert Small rosti vesel:

— Iar te-am îmbogăţit, Khalid. Vasele pe care le-am trimis în Lumea Nouă s-au întors încărcate cu metale şi pietre preţioase. Am păstrat cele mai frumoase exemplare de sclave ca să le vezi.

Khalid el Bey nu se mai gândea acum decât la afaceri.

— Am pierdut vreo navă sau oameni?

— Nici o navă, dar am pierdut trei oameni de pe *Swan*, la Capul Horn. A fost o furtună nemaipomenită, după câte mi-a spus căpitanul, în schimb nu a pierdut nici o sclavă.

— Bun! Şi tu, Robbie, cum a fost călătoria?

Căpitanul chicoti şi îşi întinse trupul scurt pe perne, cu mâna sub cap.

— Ah, Khalid aş fi vrut să fii cu mine. De câte ori m-ai prevenit despre lăcomia oamenilor şi de vulnerabilitatea acestei lăcomii. Aveai dreptate! Am găsit un administrator de mine pentru noi în America spaniolă — un tânăr care nu îşi doreşte decât să pună capăt zilelor petrecute în beţii. Fratele lui mai mare, moştenitorul tatălui său, s-a căsătorit cu fata pe care o iubea el şi apoi a aranjat să fie trimis în Spania. Arde de nerăbdare să se răzbune, aşa că a căzut de acord să ne ajute să obţinem şase nave încărcate cu aur, pentru un procent, cu condiţia să-l trecem înapoi în Europa. Este un preţ mic, Khalid. Am umplut trei vase în călătoria asta, şi am mai trimis alte trei.

— Şi cum realizează acest tânăr *don*[1] furtul? Şi de unde ştim că nu ne va trăda?

— Primul furt a fost realizat provocând surparea unei mine. Le va trebui luni de zile ca să cureţe acolo, timp în care ne vom întoarce pentru a doua încărcătură, de la altă mină. Nu are importanţă dacă spaniolii vor afla că au fost jefuiţi, pentru că noi vom fi plecaţi de mult. Iar tânărul *don* are o prietenă pe jumătate spaniolă, pe jumătate indiancă, şi intenţionează să se căsătorească şi să o ia cu el la Paris. Ar putea trăi destul de bine cu ceea ce îi plătim noi. Minele pe care le supraveghează el dau aur pur cum n-am mai văzut până acum, Khalid. Celelalte nave au adus cele mai fine blănuri şi coşuri cu turcoaze, coral, ametiste, smaralde, şi topaze. Am selectat, ca de obicei, blănuri şi pietre preţioase pentru tine, alături de nişte condimente din flota din mările sudului. Totul s-a operat pe canalele obişnuite, iar banii ce-ţi aparţin se află deja la bancherul tău.

— Eşti generos, Robbie, şi scrupulos, ca întotdeauna. Acum permite-mi să fac şi eu ceva pentru tine. Prietenii mei ţi-au văzut navele de dimineaţă, aşa că ştiam că astă-seară vei fi aici. Du-te la

---

[1] *don* = domn (lb. spaniolă) (n.t.)

House of Felicity şi vei găsi acolo o surpriză care te aşteaptă. Este pe gustul tău, Robbie. Aşa că du-te, ca să mă pot şi eu bucura de doamna mea.

— Dacă surpriza pentru mine este bună cum zici, n-o să mă mai vezi câteva zile, Khalid, zise căpitanul, şi plecă grăbit.

Khalid el Bey îşi întinse trupul lung şi strigă:

— Skye!

Apăru imediat din spatele unui paravan şi se aşeză lângă el.

— Ai auzit?

— Da, *my lord*. Dacă povestea asta este adevărată, atunci eşti într-adevăr norocos că ai un asemenea partener.

— Poţi avea cea mai mare încredere în Robert Small, Skye. Este cel mai onest om pe care îl cunosc. Nu m-a păcălit niciodată.

— Ce-l aşteaptă la *House of Felicity?* I-ai găsit vreo fiinţă delicată să-l facă să se simtă bine?

— Nu! Deşi Robbie este mic de statură, îi plac femeile robuste. Fetele care îl aşteaptă au nişte sâni ca harbuzii din vară. Eu le-am dat de înţeles că membrul lui Robbie este normal, ca al oricărui bărbat, aşa că vor trebui să se satisfacă singure.

Izbucniră în râs, imaginându-şi-l pe micul om încleştat într-o luptă amoroasă cu amazoanele lui. Apoi ea se găsea în braţele lui. O sărută până când o duru. Mâinile lui alunecaseră pe sub caftanul ei de mătase bleu, degetele lui lungi atingându-i uşor sfârcurile până când o făcu să scâncească.

— Uită-te la mine,Skye, îi porunci el cu glas dulce.

Ea se luptă să ridice genele grele ca să-l privească.

— Eşti soţia mea dragă şi te iubesc.

Ea se uită adânc în ochii lui calzi şi, pentru prima dată, îşi dădu seama ce sentimente profunde avea pentru Khalid. Astfel, îndoiala care o frământase încontinuu de când se trezise la noua ei viaţă din Alger păru a se dizolva, simţindu-se uşoară ca un fulg. Iubea! Asta era dragostea, îşi amintea! Ochii ei se umplură cu lacrimi de fericire şi spuse fermecată:

— Vai, Khalid! Te iubesc şi eu! Te iubesc! Acum ştiu!

Sub atingerea lui grăbită mătasea robei căzu şi mâinile şi gura lui îşi începură gesturile de adorare. Îi desfăcu noaptea părului împrăştiindu-l pe catifeaua de culoarea caisei a pernelor, apoi degetele

lui delicate îi mângâiară obrajii, coborând pe linia fină a maxilarului ca să ajungă la bărbie.

— Mai spune-mi o dată, Skye, şopti el.

— Te iubesc, *my lord*, Khalid, rosti ea cu fermitate. Te iubesc!

Apoi îl sărută din nou atingându-i gura cu limba. Îi simţi sânii mici şi rotunzi frecându-se de pieptul lui; incapabil să refuze invitaţia, el îşi aplecă încet capul spre sfârcurile tari, tremurătoare. Limba lui se împinse în ombilicul ei şi îi întoarse cu nerăbdare torsul spre el. Acum cobora mai jos, limba lui căutând cel mai tainic miez. Aspirând mireasma ei de scoică, limba lui se năpusti ca un foc sălbatic în umezeala cărnii de un roz întunecat. Ea scânci, pe jumătate în agonie, pe jumătate în extaz, agăţându-se cu degetele de părul lui negru, pe măsură ce el o împingea neîncetat dincolo de limita suportabilului. Ea se ridică pe culmi neatinse până acum. Apoi, cu mare dragoste, Khalid o sărută uşor în interiorul coapselor, se trase deasupra ei şi o pătrunse uşor.

Skye era înnebunită de patimă. Nu cunoscuse niciodată o asemenea dragoste. Sau mai cunoscuse? Mintea ei era cufundată în confuzie, dar trupul cald al lui Khalid o făcea să uite de asta. Ce diferenţă ar fi fost dacă ar fi fost iubită mai înainte? Khalid era soţul ei. El o iubea şi ea îl iubea pe el. De ce să se chinuiască singură cu vagile amintiri? Ceea ce conta era clipa aceasta.

— Skye! Skye! Termină împreună cu mine, draga mea! Acum!

Ea se alătură pasiunii lui, zburând spre culmi nebănuite aşa cum o făcea şi el. După aceea, cum stătea lungită, spuse liniştit:

— Vreau un copil, Khalid.

El zâmbi prin întuneric. Aceasta era următoarea dovadă a dragostei ce i-o purta ea.

— Mă voi strădui, dragostea mea.

Râse fericită, sprijinindu-se într-un cot, privind în ochii lui de aur.

— Te iubesc şi sunt iubită de tine, spuse ea. Orice ar fi existat în viaţa mea înainte nu mai contează faţă de această dragoste. Dacă ar fi contat, fără îndoială că mi-aş fi amintit până acum. Ştiu cine sunt. Sunt Skye, iubita soţie a lui Khalid el Bey, marele „Stăpân al curvelor" din Alger.

11

Niall Burke zăcea slăbit pe pernele de olandă parfumate şi privea munţii îndepărtaţi. Priveliştea de dincolo de fereastra lui era o izbucnire de vegetaţie luxuriantă. Hibiscus roşii şi roz, gardenii cu miresme dulci, trandafiri cu parfum condimentat şi răcoritoarea levănţică creşteau toate într-o masă sălbatică, întinzându-se dincolo de grădina cu viţă înflorită care se agăţa de zidul vilei.

În mijlocul miresmelor şi strigătelor papagalilor gălăgioşi, Niall ştia că trăieşte. Şi îşi dorea cu ardoare să fi murit.

Prin uşa din stejar sculptat a camerei sale, care era deschisă acum, se zărea o tânără ai căror ochi se luminară la vederea lui.

— Ah, *señor* Niall. Aţi reuşit să vă treziţi, în cele din urmă. Eu sunt Constanza Maria Alcudia Cuidadela. *Papa* este guvernatorul acestei insule şi vă aflaţi în casa lui.

Ea puse o tavă pe masa din apropiere.

Simţindu-se ca un prost, Niall se văzu nevoit să întrebe:

— Ce insulă este asta?

— Vai, *señor*, scuzaţi-mă! Vă aflaţi pe insula Mallorca.

— Şi cum de mă aflu aici?

— Aţi fost adus la noi de un căpitan MacGuire, care făcea parte din flota cu care călătoreaţi. El ne-a explicat că sunteţi un mare lord.

Niall se strădui să schiţeze un zâmbet.

— MacGuire se mai află aici, *señorita* Constanza?

— Da, *señor* Niall. Deşi restul flotei dumneavoastră a plecat cu săptămâni în urmă, el a refuzat să vă părăsească. Zicea că stăpâna lui nu i-ar ierta-o niciodată dacă ar face-o. Doriţi să-l vedeţi?

Niall încuviinţă cu un semn din cap şi fata trase de clopoţelul de la patul lui.

— Adu-l imediat pe căpitanul irlandez, Ana, îi dădu ea dispoziţie slujnicei care se prezentase, apoi se duse să îndrepte pernele lui Niall.

Fata împrăştia un parfum de trandafir, care-i produse lui Niall o puternică durere până la lacrimi. Constanza turnă ceva din cana de majolică brumată, într-un pahar de argint.

— Este suc de portocale, din grădina noastră, spuse ea. Beţi, vă va da putere.

Îi întinse cu graţie paharul, apoi se aşeză şi scoase un mic gherghef dintr-un buzunar ascuns al fustei şi începu să coasă.

El bău şi fu plăcut surprins de băutura dulce, rece şi acidulată, care-i alunecă pe gâtul uscat. Studie pe deasupra paharului fata aşezată în faţa lui. Fără îndoială că avea vreo cincisprezece ani şi era foarte drăguţă. Mignonă, cu talie subţire şi sâni generoşi. Pielea ei era palidă, cu o umbră aurie, părul de aur întunecat, iar ochii aveau culoarea violetă a panselelor.

Niall cercetă din privire camera. Era spaţioasă şi plăcută, cu pereţi albi şi pardoseala din ceramică roşie. Pe unul din ziduri se afla un garderob mare, din lemn de culoare închisă, iar în faţa glasvandului o masă de nuc, pe peretele opus patului lui acoperit cu mătase. Lângă masă se aflau două scaune iar lângă pat un şezlong.

— Este bun sucul, *señor* Niall? Mai vreţi?

— Mulţumesc, nu, răspunse el politicos.

La dracu', unde e MacGuire? Ca şi cum ar fi răspuns la înjurătura lui din gând, uşa se deschise larg şi căpitanul apăru însoţit de Inis. Cu un lătrat voios, câinele sări pe pat şi se întinse lângă Niall, dând din coadă bucuros.

— Ei, băiete, te-ai hotărât să rămâi printre cei vii!

— Skye? Unde este?

MacGuire îl privi stânjenit şi, suspinând, admise:

— Nu ştim unde este O'Malley, *my lord.* Când păgânii te-au doborât nu ne-a mai interesat nimic altceva decât să te aducem cu bine la bord. Ştiam că nu ne puteau depăşi. Dar nu mult după ce te-am adus pe ambarcaţie ne-a lovit o rafală blestemată de vânt şi i-am pierdut pe nenorociţi în ceaţa groasă. Eram în apropiere de Mallorca, aşa că te-am adus aici. Ceilalţi s-au dus la Alger dar, din păcate, nu a fost găsită până acum nici urmă de O'Malley.

Pentru o clipă se lăsă o tăcere adâncă. Apoi Niall spuse, aprig:

— O voi găsi! O voi găsi!

Şi îşi aruncă picioarele jos din pat încercând să se ridice. Furios, urlă:

Constanza Alcudia Cuidadela se ridică repede şi se repezi la el.

— Nu, nu, *señor* Niall! Vi se va redeschide rana. Nu este total vindecată.

Îşi strecură un braţ în spatele lui şi îl obligă delicat să se întoarcă în pat.

— Aduceţi-l imediat pe *papa*, şuieră ea mânioasă către căpitanul paralizat de frică. Ana, ajută-mă să-l aşez pe *señor* înapoi în pat.

Se agita în jurul lui ca o cloşcă, bătându-i pernele, netezindu-i cuvertura şi, în ciuda anxietăţii lui, îl amuza această creatură micuţă al cărei interes faţă de el era impresionant.

— Ruşine, *señor,* îl dojeni ea. Ana şi cu mine ne-am luptat din greu ca să vă facem bine! De ce îi permiteţi căpitanului dumneavoastră să vă facă să vă agitaţi? Dacă nu vă puteţi menţine calmul, n am să-l mai las să vină la dumneavoastră niciodată.

Îşi dădu seama că, deşi vorbise în spaniolă cu ea, lui MacGuire i se adresase în welshă. Aşa că nu înţelesese. Deşi se simţi slăbit, vru să o facă să înţeleagă.

— Când am fost rănit, mi-a fost răpită soţia, spuse el. MacGuire mi-a spus că nu a fost găsită încă.

— O iubeşti foarte mult, *señor* Niall?

— Da, *señorita* Constanza, răspuse el cu delicateţe. O iubesc foarte mult.

— Atunci am să fac o novenă la Sfânta Fecioară ca să o găsiţi, zise fata cu gravitate, şi Niall cugetă din nou ce copil dulce era.

MacGuire se întoarse îndată aducând cu el un domn mai în vârstă. Bărbatul era de statură mijlocie, cu o barbă scurtă, întunecată, tunsă cu grijă, păr negru, şi cei mai reci ochi pe care-i văzuse Niall în viaţa lui. Era îmbrăcat elegant, dar sobru, capa lui scurtă de catifea fiind tivită cu blană maro închis.

— Lord Burke. (Glasul lui era tot atât de rece ca şi ochii.) Eu sunt Conde Francisco Cuidadela şi sunt fericit să te văd conştient, în cele din urmă. Căpitanul MacGuire mi-a spus, totuşi, că eşti neliniştit din cauza soţiei. Este mai bine să auzi acum adevărul.

— *Papa!* se auzi glasul rugător al fetei, *señor* Niall nu este încă suficient de puternic.

— Liniște, Constanza! Cum îndrăznești să-mi dai sfaturi? Va trebui să vii la mine după vecernie ca să-ți primești pedeapsa și apoi îți vei petrece noaptea în capelă, meditând la respectul filial și la ascultarea ce mi-o datorezi.

— Da, *papa*, șopti fata cu ochii plecați.

— Soția dumitale iubită e pierdută pentru totdeauna pentru dumneata, lord Burke și, cu cât vei accepta mai curând acest lucru, cu atât va fi mai bine. Chiar dacă ai găsi-o, n-ai putea s-o iei înapoi. Dacă mai este în viață, a fost pângărită de necredincioși, și nici un catolic decent n-ar putea trăi cu așa ceva.

— Nu!

— Fii rezonabil, lord Burke. Căpitanul MacGuire mi-a spus că doamna era văduvă. Fără protecția virginității, probabil că a fost deja violată de căpitanul și ofițerii navei care au răpit-o. Dacă a supraviețuit acestei încercări și mai este încă frumoasă, atunci fii sigur că a fost vândută ca sclavă. Dacă este în viață, probabil că onorează acum patul unui pașă. În aceste împrejurări, Sfânta Biserică nu te ține legat de jurământul căsătoriei.

— Ieși afară!

Conde se îndoi din talie într-o reverență.

— Ieșirea dumitale este explicabilă, lord Burke. Te vei convinge curând de înțelepciunea cuvintelor mele. Hai, Constanza!

Și părăsi camera, urmat de sfioasa lui fiică.

Niall Burke privi la ușa închisă în urma lui Conde și a fiicei acestuia. Apoi izbucni:

— Ei bine, MacGuire, vorbește! Nu sunt copil să fiu dus cu zăhărelul și, dacă am trecut prin ce am trecut, poți fi sigur că voi supraviețui. Unde este flota lui O'Malley și ce-i cu prostia asta că Skye ar fi *pierdută pentru totdeauna*, și de cât timp, mama dracului, sunt aici? Vorbește, omule, sau îți smulg limba!

— Ești bolnav de șase săptămâni, *my lord*.

— Iisuse!

— Flota s-a dus direct la Alger și a obținut imediat o audiență la guvernatorul general. El a fost foarte amabil și a trimis vorbă către

fiecare negustor de sclavi din oraş, oferind o recompensă regească pentru predarea lui O'Malley, sau cel puţin pentru informaţii care să servească la găsirea ei. Dar parcă ar fi înghiţit-o pământul, *my lord* — nu s-a aflat nimic. Guvernatorul a tras aceeaşi concluzie ca şi Conde. Că nu a ajuns vie la Alger. Ce alt răspuns ar putea exista?

Vocea lui se sparse când spuse acestea, şi-şi şterse o lacrimă cu dosul palmei.

În fond, MacGuire era îngrijorat de ceva ce nu îndrăznea să spună — de seriozitatea bolii lordului Burke. În ceea ce privea soarta lui O'Malley mai exista o singură posibilitate. Guvernatorul îi spusese că, dacă ar fi ajuns vie în Alger, ar fi putut fi vândută unui particular. Vânzările particulare erau ilegale, pentru că înşelau mai mulţi oameni, inclusiv pe guvernator, care pierdea procentul ce i se cuvenea din vânzare. Dar ele se practicau, mai ales vânzarea femeilor frumoase. Aşa că MacGuire trăsese concluzia că, dacă se întâmplase aşa ceva cu Skye, atunci guvernatorul nu-i putea da de urmă.

Niall Burke era uluit. *Skye, moartă? Nu! Nu Skye.* Nu Skye a lui plină de viaţă, cu ochii albaştri ca marea şi cu ţinuta ei semeaţă. *Nu!* Umerii lui începură să se zguduie, iar lacrimile porniră să-i curgă năvalnic. Poticnindu-se, se ridică din pat, traversă camera şi ieşi pe terasă. Apucând cu mâinile balustrada rece de marmură, îşi jeli neconrocirea şi mânia faţă de nedreptatea tuturor celor întâmplate, strigând până când răguşi.

Simţi cum îl cuprinde un braţ şi auzi o voce caldă scoţând sunete liniştitoare pe care nu le înţelegea, care îl conduse la patul pe care fu aşezat înainte de a leşina, pierzându-şi cunoştinţa. Constanza Guidadela clătină din cap în timp ce trăgea cuvertura peste el. Îi pipăi fruntea.

— Febra a scăzut, căpitane MacGuire. Trebuie să stai cu el în noaptea asta pentru că tatăl meu nu mă scuteşte de pedeapsă. Am să-ţi spun ce să faci.

MacGuire încuviinţă din cap.

— Nu-i uşor de suportat tatăl tău.

Fata nu răspunse. Îşi văzu în linişte de treabă, îngrijindu-l pe Niall. Mai întâi îi umflă pernele, apoi îi netezi cearşafurile, ca în cele din urmă să îi pună cana brumată pe masa de lângă pat.

— Nu poţi face mare lucru, căpitane, decât să ai grijă să stea cât mai liniştit şi confortabil. Ana îţi va aduce în curând un lighean cu apă parfumată, şi va mai reveni peste noapte.

Începură să bată clopotele de vecernie, iar Constanza spuse:

— Trebuie să plec. Când îi va scădea febra, schimbă-i cămaşa de noapte şi cearşafurile. Ana te va ajuta.

Acestea fiind zise, plecă.

MacGuire veghe la căpătâiul lui Niall peste noapte, ştergându-i în mod regulat fruntea cu apă rece parfumată, dându-i să bea sucul dulce care-i răcorea arşiţa de pe gât. În timpul nopţii, servitoarea, Ana, adusese apă proaspătă şi suc pentru bolnav şi o tavă pentru MacGuire cu un pui fript, pâine, fructe şi o carafă cu vin dulce, auriu.

Pe când punea, în tăcere, tava pe masă, MacGuirre o întrebă:

— Ce face fata?

— Se roagă pentru stăpânul dumitale în capelă, *señor*, răspunse ea liniştit.

Apoi plecă.

MacGuire mâncă înfometat, bău jumătate din carafă şi se întoarse la căpătâiul lui Niall. Spre zori adipi puţin în scaun, dar tresări trezindu-se la auzul unui strigăt de groază. Lord Burke era ridicat în capul oaselor în pat, cu ochii închişi strâns şi lacrimile îi curgeau şiroaie pe obraji. Suspina amarnic:

— Skye! Skye! Nu mă părăsi, iubito! Întoarce-te!

MacGuire rămase o clipă imobilizat de durerea cumplită. Apoi întinse mâna şi-l clătină uşor pe omul care plângea.

— *My lord*! *My lord*! Este doar un vis urât.

Niall se linişti treptat şi, în cele din urmă, se lungi la loc. Fruntea lui era rece la atingere.

Uşurat, MacGuire se luptă să-i schimbe cămaşa de noapte udă.

După prima liturghie de dimineaţă, Constanza apăru să verifice starea pacientului. Ana era cu ea. Constanza îl lăudă pe istovitul căpitan:

— L-ai îngrijit bine, căpitane MacGuire. Du-te şi te odihneşte acum. Voi avea eu grijă de *señor* Niall.

— Dar nici tu nu te-ai odihnit, fetiţo, protestă MacGuire. E-n afara pericolului acum. Poate să-l păzească o servitoare.

Îi înconjură cu un braţ umerii ca să o conducă spre uşă şi o auzi scâncind. O dungă subţire, roşie, apăruse de sub mânecile rochiei şi ochii căpitanului se măriră.

— Ah! strigă Ana. Conde a bătut-o pe dulcea mea Constanza noaptea trecută.

— Ana! E tatăl meu şi e de datoria unui tată să pedepsească un copil care greşeşte. I-am contestat autoritatea. Am greşit.

— E o sfântă, *niña* mea. Lui Conde îi place să o maltrateze!

— Ana! Dacă eşti auzită, te va îndepărta, şi tu eşti tot ce am.

Servitoarea strânse din buze, suspină şi clătină din cap.

— Conde îşi îndeplineşte sarcina de guvernator al insulei? întrebă MacGuire.

Cele două femei încuviinţară cu o mişcare din cap.

— Atunci, *señorita* Constanza, voi avea grijă de lord Burke până la siesta de după-amiază, timp în care ai să dormi în şezlong. Când va veni după-amiaza, mă voi duce în camera mea.

Ana zâmbi larg. Căpitanul era *mui simpatico* faţă de Constanza ei. Aşa că, pentru Ana, era un om bun, în care putea avea încredere. Câteva minute mai târziu ea părăsi fata ce dormea confortabil, MacGuire păzindu-i pe amândoi — şi pe Constanza şi pe Niall.

După-amiază târziu, când începuseră să se lase umbrele violete şi arşiţa zilei să se potolească, Niall Burke deschise din nou ochii săi argintii. Îşi aminti îndată unde se afla şi în ce împrejurări fusese adus aici. Fu străbătut de un val de tristeţe şi suspină adânc.

— Cum vă simţiţi, *señor* Niall?

— Ce dracu, *niña*, se pare că trăiesc, aşa că aş face mai bine să mă împac cu acest gând.

— Era frumoasă, logodnica dumneavoastră?

Scoţând un suspin adânc, răspunse:

— Era cea mai frumoasă fiinţă imaginabilă, *niña*. Părul ei era negru ca un nor de furtună. Pielea avea culoarea gardeniei, iar ochii erau de un albastru puternic, ca al mărilor Irlandei. Era amabilă şi sensibilă. Şi nu îmi era numai iubită ci şi cea mai bună prietenă şi nu o voi uita cât voi trăi.

Ochii Constanzei înotau în lacrimi.

— Nu mi-aş dori decât, spuse ea încet, ca într-o bună zi să mă iubească şi pe mine cineva în felul acesta.

— Nu văd de ce nu ar fi aşa, *niña*. Nu pot înţelege de ce nu eşti încă măritată. Câţi ani ai?

— Cincisprezece, *señor* Niall.

— Şi nu există nici un tânăr *don* bun de însurătoare care să-i convină tatălui tău ca soţ pentru tine? Sau sunt toţi orbi?

Ea zâmbi timid, apoi roşi.

— Nu va exista nici o cerere în căsătorie pentru mine, *señor* Niall, rosti ea cu tristeţe. Tatăl meu mi-a distrus cu mult timp în urmă orice şansă de a mă putea căsători. Seara trecută, când v-a vorbit despre logodnica dumneavoastră, l-aţi considerat aspru, dar situaţia dumneavoastră i-a răscolit amintiri dureroase. Acum şaisprezece ani piraţii mauri au făcut un raid pe insulă, iar când au plecat, au luat-o pe mama mea în captivitate. Tatăl meu o iubea foarte mult şi a fost înnebunit. După şase săptămâni a putut să o răscumpere. Eu m-am născut după şase luni. Deşi ea a jurat în faţa preotului şi pe toţi sfinţii din calendar, că piraţii nu o atinseseră, tatăl meu nu a crezut-o. Niciodată. Pe măsură ce sarcina ei avansa, el devenea tot mai distant faţă de ea. Mama mea îl adora, şi asta i-a rupt inima. A trăit doar cât să-mi dea viaţă mie, apoi a murit cum se topeşte o lumânare. Ironia sorţii este că eu semăn leit cu ea. Aşa că prezenţa mea constituie un permanent reproş pentru tatăl meu. În schimb, el mă consideră pe mine responsabilă de moartea mamei mele şi şi-a exprimat suficient îndoiala în legătură cu paternitatea mea încât nici un om provenind dintr-o familie decentă din Mallorca nu i-ar permite fiului său să mă ceară de soţie. Totuşi, eu sunt copilul lui. Ana a fost servitoarea mamei mele înainte de a fi doica mea, a însoţit-o tot timpul cât a fost răpită şi mi-a jurat că mama nu a cunoscut alt bărbat în afara tatălui meu.

Constanza se opri brusc şi roşi puternic.

Realizând motivul jenei sale, Niall Burke spuse blând:

— Să nu regreţi ce mi-ai spus, *niña*. Înţeleg acum atitudinea tatălui tău.

Fata îngenunche în faţa patului său, frumosul oval al chipului ei întorcându-se către el.

— Îmi pare rău, *señor* Niall. Înţeleg cât de tristă este pierderea logodnicii pentru dumneavoastră, dar Dumnezeu a vrut să trăiţi. Ne vom ruga amândoi pentru sufletul nemuritor al lui Skye, dar trebuie să-mi promiteţi că vă veţi face bine.

Niall Burke fu impresionat de atenţia ei dezinteresată. Puse mâna lui mare peste mâna ei delicată.

— Bine, Constanza, îţi promit, dar trebuie să-mi promiţi şi tu că mă vei ajuta. Vrei?

Mâna ei tremură uşor şi se îmbujoră puternic în timp ce genele aurii-întunecate îi mângâiară obrajii.

— Dacă vreţi, şopti ea.

— Vreau.

În următoarele câteva săptămâni se întremase. Febra încetase definitiv şi apetitul lui crescuse. Acum putea să părăsească patul şi să se plimbe prin cameră. Apoi venise şi ziua în care se aventurase în grădină. Acea după-amiază fusese cea mai fericită după săptămâni de suferinţă. El şi Constanza, însoţiţi de Ana, se bucuraseră de un picnic pe iarbă, cu plăcintă cu carne, suc de portocale şi un delicios vin. Niall le povestise întâmplări din copilăria lui din Irlanda şi o auzise pentru prima dată pe Constanza râzând — un tril dulce de bucurie evidentă. Începuse să doarmă din nou noaptea, iar coşmarurile, cu Skye luptându-se cu piraţii barbari, începuseră să slăbească.

Marinarii flotei lui O'Malley veniseră din nou la Palma. Petrecuseră mai multe luni în Alger căutând-o pe stăpâna lor dar, în cele din urmă, plecaseră fără a obţine nici o informaţie. Guvernatorul general, totuşi, oferise familiei O'Malley concesiuni bogate în speranţa de a-i împăca. Părea că nu exista nici o speranţă ca O'Malley să mai fie găsită vie. Navele irlandeze se întoarseră acasă, sub comanda căpitanului MacGuire. Niall, însă, nu era destul de puternic să poată călători.

Niall îl încredinţă pe Inis lui MacGuire şi îi dădu căpitanului o scrisoare pentru tatăl său, expunându-i detaliat nenorocirea lui şi încheind cu rugămintea: *„Nu angaja nici un contract pentru mine; la timpul, îmi voi face datoria faţă de familie"*.

Apoi, cu un ciudat simţământ de pierdere, Niall Burke îşi luă rămas bun de la flota O'Malley, privind de pe terasa grădinii lui Conde cum navele se îndepărtau pe mare.

Niall nu prea îşi vedea gazda şi asta îl bucura, pentru că recele *don* spaniol nu era omul care să-l încânte pe Niall.

Într-o zi, Constanza îi sugeră că ar putea călări şi el acceptă bucuros. În după-amiaza aceea călări un armăsar murg plin de nerăbdare, galopând pe un câmp cu flori colorate. Constanza călări împreună cu el, pe o mică iapă arabă. Era o bună călăreaţă, stând dreaptă în şa şi strunind calul cu mâini ferme.

În după-amiaza caldă, se opriră pe o pajişte ca să se odihnească şi să mănânce gustarea uşoară pe care le-o pregătise Ana. Constanza întinse o mică faţă de masă albă pe iarbă şi scoase mâncarea: pâine rumenă, brânză moale, piersici, pere şi vin alb. Niall luă şeile de pe cai ca să poată să pască în voie. Un copac înalt cu coroană bogată le făcea umbră, iar cerul era înmiresmat de parfumul cimbrului sălbatic.

Mâncară în tăcere. După masă Constanza spuse:

— Ne veţi părăsi curând. Vă întoarceţi în Irlanda?

— Nu mă voi întoarce, *niña*, imediat. Voi călători o vreme. Dar trebuie să mă întorc, pentru că sunt singurul moştenitor al tatălui meu. Prima căsătorie a mea a fost anulată. A doua nu s-a consumat...

— Vă veţi găsi fericirea, *señor* Niall. Eu mă rog în fiecare seară Maicii Preacurate pentru dumneavoastră.

El îi luă faţa în căuşul palmei calde:

— Ce fiinţă dulce eşti tu, Constanza.

Ea roşi împingându-şi faţa în palma lui, iar el simţi nevoia să o sărute, şi o făcu. Trăgând-o în braţele lui, îi căută gura. Ea tremură înfiorător, dar nu se luptă. Încurajat, îi îndepărtă cu delicateţe buzele şi se afundă în dulcea deschidere, căutând, găsind, mângâind limba satinată a tinerei cu limba lui.

Constanza îşi aruncă pe spate capul, gâfâind. Îi căuta mâinile fără disimulare. Nu se temea de Niall, ci de ea însăşi. Niall Burke era un gentleman şi o vorbă scoasă de ea l-ar fi oprit, dar ea nu putea rosti acel cuvânt. Nici un bărbat nu o sărutase vreodată. Inima îi bătea cu putere încât se temea să nu-i plesnească. Nu-l putea opri. Gura lui era din nou pe a ei, ardea de o patimă pe care nu-şi închipuise că o va putea simţi vreodată. Degetele lui îi desfăceau corsajul, trăgându-i cu delicateţe cămaşa.

Niall era surprins de acceptarea fetei. Era convins de inocenţa ei, deşi părea că îi saluta avansurile. Se simţi o clipă vinovat, dar

continuă. Skye era moartă, el trăia, iar Constanza Cuidadela era proaspătă şi dulce. Ochii lui se încântau de vederea sânilor ei tineri — globuri frumoase aurii, cu sfârcuri semeţe, de culoarea coralului întunecat, tari ca nişte boboci de trandafiri nedeschişi. Îi mângâie şi îi sărută, aproape cu veneraţie, încântat de ţipătul ei slab.

Constanza simţea o tensiune neobişnuită în interiorul ei, care o speria puţin. Nu voia ca el să se oprească, dar brusc el o făcu.

— Eşti fecioară, nu-i aşa, *niña?* (Roşeaţa din obrajii ei îi dădu răspunsul.) Nu te voi dezonora, Constanza, îi spuse el cu gravitate. N-ar fi drept să te dezvirginez, mai ales că ai fost atât de drăguţă cu mine. N-am dreptul să fac ceea ce am făcut. Dar te rog să mă ierţi şi să mă înţelegi.

Constanza rămase foarte liniştită, fără a încerca să se acopere. Pe pajişte, armăsarul murg necheză sfidător şi se urcă pe iapa albă, muşcându-i gâtul mătăsos, introducându-şi organul mare în ea. Constanza se ridică şi îşi scoase în grabă hainele de pe ea, apoi, privindu-l pe Niall, murmură:

— Vreau să-mi faci ceea ce-i face armăsarul tău iepei mele.

Niall Burke simţi întărirea dureroasă a testiculelor. Ar fi trebuit să fii un sfânt ca să refuzi o asemenea invitaţie, iar el nu era. Deşi nu era nici un destrăbălat. Atunci îi veni ideea. *De ce nu?* cugetă el. *Tot trebuie să o fac mai devreme sau mai târziu.* Aşa că o întrebă:

— Vrei să fii soţia mea, Constanza?

— Da, răspunse ea.

El se ridică în picioare, dominând-o cu statura lui şi, încet, îşi scoase hainele de pe el. Ea îl privea curioasă. Neavând fraţi, nu prea cunoştea anatomia bărbatului. Sub ochii ei uimiţi bărbăţia lui se ridică falnică. El îi luă mâna, vorbind blând:

— Atinge-l, *niña*. Nu te va muşca... deşi te iubeşte mult.

Mâna ei mică îl strânse, delicat, plină de curiozitatea virginităţii, şi apoi începu să-l mângâie cu instinctivă îndemânare, iar el nu-şi putu reţine un geamăt intens. Tresărind, ea îi dădu drumul.

— Ţi-am produs durere!

— Nu, iubito, mi-ai făcut o plăcere nemaipomenită.

Şi o cuprinse din nou în braţe, sărutând-o. Sânii ei rotunzi, întăriţi acum din cauza pasiunii ei crescânde, se frecară de pieptul lui,

în timp ce picioarele începură să se îndepărteze. Glasul ei răsuna încet dar ferm:

— Ia-mă, Niall, dragul meu. Ia-mă, cum a făcut armăsarul cu iapa mea!

El o culcă pe pământ, apoi îngenunche lângă ea. Ochii ei violeţi erau miraţi, când el îşi aplecă capul ca să prindă un sfârc mic în gură. Îl supse încet, privind cu ochii lui argintii, îngustaţi, cum fata începe să gâfâie şi cum i se convulsionează coapsele. Mâna lui mângâietoare se mişca pe trupul ei fremătător şi Constanza tresări când îi atinse cel mai tainic loc. Degetul lui se împingea prin pliurile moi, frecând cu insistenţă, iar Constanza era gata să leşine.

Inima îi bătea sălbatic şi era bântuită de furtuna unor simţăminte necunoscute încă. O durea pântecul, iar mâna dintre picioarele ei care o mângâia îi producea un alt fel de durere. Când el introduse delicat lungul său deget în ea se simţi uşurată, dar când îl retrase, durerea era mai puternică şi ea gemu.

— Bine, iubito, rosti el încet, voi face mai bine acum, şi se aşeză peste ea, îndepărtându-i coapsele tremurătoare, şi o pătrunse încet.

Fata se deschise pentru el ca o floare. Ochii ei nu-i părăsiră chipul nici când îi atinse mica pavăză a virginităţii şi o pătrunse, repede, ca să-i provoace mai puţină durere.

Constanza simţi uşoara, arzătoarea durere risipindu-se repede prin ea şi dădu un ţipăt. El îi acoperi protestul cu buzele, limba lui pătrunzându-i în gură, potrivindu-se cu ritmul penisului lui vibrant. Se întâmplase ceva minunat cu ea şi îşi împinse nesăţioasă coapsele în sus, ca să intensifice efectul împingerii lui în jos. Mâinile ei mici strângeau cu putere fesele lui ca să le apropie mai mult, iar în momentul orgasmului îşi îndepărtă capul de al lui, strigându-şi bucuria. Apoi leşină.

Niall Burke zăcea, palpitând, într-o epuizare plină de uimire. Nu mai întâlnise niciodată atâta pasiune la o virgină şi ea fusese, fără discuţie, virgină, după cum o atesta sângele de pe coapsele ei. Acum zăcea epuizată şi inconştientă. Studie o clipă această fată care urma să-i fie soţie. Era categoric drăguţă şi, deşi nu era sigur că îi plăcea excesiva ei pasiune, oricum, era sigur că va fi un suport mai bun la pat decât biata Darragh. S-ar putea ca MacWilliam să fie

mânios la început, dar totul va fi iertat dacă va ajunge în Irlanda cu un prunc în pântece sau la piept.

Ea abia respira şi o trase în braţele lui să o încălzească, să o liniştească. Pleoapele ei palpitară pe măsură ce îi revenea cunoştinţa. El o ţinea strâns, murmurând cuvinte dulci şi, pe când ochii ei se deschiseră fixându-l, Constanza roşi puternic:

— Vai, Niall, oare ce gândeşti despre mine? Dar, ah, a fost minunat!

— Gândesc, *niña*, răspunse el zâmbind, că sunt un om foarte norocos. Tu ai fost magnifică. Cum te simţi, iubito?

— Zbor, Niall! Sunt atât de fericită, şi mai vreau!

El chicoti.

— Vom zbura împreună din nou, dar cred că acum ar fi mai bine să ne întoarcem la Palma. Trebuie să-i cer tatălui tău permisiunea să ne căsătorim.

Se ridică şi începu să-şi tragă hainele pe el, dar nu era uşor să te concentrezi când Constanza zăcea goală la picioarele lui, pe patul ei de flori şi de iarbă moale. Reuşind să pună puţină ordine în ţinuta lui şi întinzându-i mâna, spuse:

— Hai, *madame*, şi am să te îmbrac eu.

Ea se ridică în picioare, iar el fu din nou încântat de perfecţiunea trupului subţire. Constanza îşi trase uşor lenjeria, apoi fusta şi, în cele din urmă, corsajul pe care i-l legă el, cuprinzându-i mai întâi sânii în căuşul palmelor şi iubindu-i. Lovindu-i uşor fesele o îndemnă:

— Împachetează coşul cu resturile mesei, *niña*, în timp ce eu aduc caii.

Ajunseră seara la Palma. O privire aruncată spre faţa Constanzei scoase un ţipăt de bucurie de pe buzele Anei. Cum descălecă, bătrâna îi apucă mâinile şi le sărută.

— Mulţumesc, *señor* Niall! Constanza îţi va fi o bună soţie, pot să jur!

— Crezi că vom primi consimţământul lui Conde, Ana?

— La început va refuza. Totuşi, dacă îi veţi spune că i-aţi dezonorat fiica, va consimţi imediat, pentru că se teme, mai mult ca orice, de scandal.

— Voi vorbi imediat cu el, zâmbi Niall.

— Este în bibliotecă acum, *my lord.*

Niall se aplecă şi atinse buzele Constanzei.

— Ca să-mi poarte noroc, Constanza, spuse el şi plecă.

— Ai, ai, *niña!* În fine, ai găsit un bărbat, şi ce bărbat! Îţi va ţine pântecele plin ani de zile de aci-nainte. M-am rugat să se întâmple aşa, *niña.* Să te ia cineva de la Conde şi de la cruzimile lui. Acum vei avea o viaţă bună, o viaţă normală. (O îmbrăţişă puternic pe faţă.) Dar, în accesul meu de fericire am şi uitat să te întreb: te simţi bine? S-a purtat delicat cu tine?

— A fost delicat, doică, dar mă usturã şi aş vrea să fac o baie.

— Imediat, *niña!* Imediat!

Şi, în timp ce Constanza se îmbăia într-o cadă cu apă caldă şi parfumată, Niall Burke stătea pe un scaun neconfortabil din biblioteca lui Conde. În mâna lui mare răsucea piciorul unui mic pahar cu vin. Conde privea glacial spre oaspetele său.

— Eşti perfect refăcut, lord Burke. Cred că ne vei părăsi curând.

— Curând, *my lord*, şi voi lua ceva cu mine din Mallorca.

— Un suvenir, lord Burke?

Niall nu rezistă unui zâmbet.

— Un fel, spuse el. Vreau să mă căsătoresc cu Constanza. Îţi cer oficial mâna ei.

— Este imposibil, lord Burke, zise Conde glacial.

— A fost promisă dinainte?

— Nu.

— Suferă de vreo boală fatală?

— Nu.

— Atunci pentru ce mă refuzi? Sunt singurul fiu şi moştenitor al unui om bogat şi nobil. În ţara mea, obârşia mea este asemănătoare cu a dumitale. Vei avea nepoţi şi soţia mea, fiica dumitale, nu va duce lipsă de nimic.

— Nu am ce să-ţi explic, lord Burke. Sunt tatăl Constanzei şi ţi-am refuzat propunerea. Cuvântul meu este ceea ce contează.

Niall scoase un oftat adânc.

— Motivul este că te îndoieşti de paternitatea fiicei dumitale?

Francisco Cuidadela se făcu alb ca varul.

— Eşti impertinent, lord Burke. Refuz să discut asta!

Ochii argintii ai lui Niall se îngustară.

— Permite-mi să-ţi spun că mi-am petrecut după-amiaza bucurându-mă de favorurile fiicei dumitale. Mi-a cedat de bunăvoie şi am plăcerea să te anunţ că era virgină. Chiar în acest moment sămânţa mea ar putea rodi în pântecele ei. I-ai distrus, deliberat, orice şansă de căsătorie în Mallorca. Acum n-ar mai primi-o nici măcar o mănăstire. Cum îţi vei mai privi prietenii în ochi când i se va umfla pântecul? Eşti ultimul din familia dumitale, Conde, iar familia soţiei dumitale a pierit de mult. N-ai nici un loc unde s-o trimiţi pe Constanza să-şi ascundă ruşinea. Iar dacă regele Philip ar auzi de acest scandal ai fi rapid înlocuit din funcţia de guvernator. Pe de altă parte, dacă accepţi propunerea mea, vei fi invidiat pentru înţelepciunea de a prinde în plasă o partidă ca mine. Dar, desigur, decizia îţi aparţine.

Francisco Cuidadela scoase un sunet înăbuşit.

— Înseamnă că accepţi, *my lord*? întrebă politicos Niall.

Bătrânul încuviinţă cu o mişcare slabă din cap, iar Niall zâmbi satisfăcut.

— Mâine, spuse el, vom merge la episcop ca să fie afişată prima strigare. Secretarul dumitale îmi va da o copie după contractul de căsătorie dimineaţă. Sper că zestrea Constanzei este destul de mare, fiind singurul dumitale copil. Nu că mi-ar păsa, zise el, dar tata se va aştepta la asta.

Conde îi aruncă o privire neagră. Chicotind încet, Niall părăsi biblioteca. O făcuse iar. Era din nou legat şi spera ca, de data aceasta, să rezulte şi copii din uniune.

Constanza nu o va înlocui vreodată pe Skye în inima lui. Râse cu tristeţe. *N-am iubit niciodată pe altcineva în afară de Skye. De ce a fost atât de crudă soarta să ne despartă când eram pe punctul de a ne căsători?*

— Skye, îi şopti el numele cu căldură. Skye, dragostea mea...

Nu, nu o voi iubi niciodată pe Constanza cum am iubit-o pe Skye, dar Constanza e dulce şi merită întreaga mea atenţie. Şi se va bucura de asta, promise el; dar, când închise ochii, evocând ovalul delicat al feţei, ochii violeţi şi pletele blonde, îi apăru în schimb un nor negru de păr încadrând un chip în formă de inimă, cu ochi albaştri, surâzători, şi cu buze pline şi roşii.

— La dracu, Skye O'Malley, înjură el. Nu pot neglija faptul că eu sunt viu, iar tu... tu... Lasă-mă în pace, draga mea, să-mi găsesc un fel de fericire!

O găsi pe Constanza şi o anunţă:

— Tatăl tău a consimţit, draga mea. Mâine vom merge la episcop să citească prima strigare, să facă slujba şi să semnezi contractul.

— Nu-mi vine să cred, rosti ea cu respiraţia tăiată, cu ochii strălucitori. Cum l-ai convins?

— I-am spus cum am petrecut după-amiaza, răspunse Niall.

— Ah! Mă va bate!

Văzând cum se albise la faţă, se convinse că nu exagera.

— Te-a mai bătut, draga mea?

— Sigur că da. Nu a fost niciodată prea înţelegător, Niall, dar, aflând că am cedat de bunăvoie, se va înfuria. Mi-e teamă!

— Nu te teme, Constanza. Eu nu voi permite nimănui, nici chiar tatălui tău, să te lovească.

Cu un suspin mulţumit se cuibări în braţele lui, iar el se simţi mai bine, cum nu se mai simţise de multă vreme. Îl iubea, avea nevoie de el şi totul se va desfăşura bine între ei.

Contractul de căsătorie a fost semnat a doua zi dimineaţă şi prima strigare a fost citită la Catedrala din Palma la liturghia de după-amiază. La căderea serii felicitările au început să curgă la vila guvernatorului, venind de la toate familiile bune din insulă. Conde fusese deosebit de încântat când unul dintre prietenii lui, care petrecuse o vreme la Londra şi Dublin, îl felicitase pentru excelenta partidă pe care o realizase pentru Constanza.

— Tatăl lui Niall este foarte bogat, dragă Francisco, şi îşi va înzestra singurul fiu aşa cum ai înzestrat-o şi tu pe Constanza. Ce partidă perfectă! Ştiam eu că eşti un pezevenghi viclean!

Cei doi chicotiseră conspirativ şi Conde începuse să creadă că era în avantaj. Acest gând îi mai temperase sentimentele ostile pe care le avea faţă de Niall.

Strigările au mai fost citite încă de două ori în cursul lunii şi apoi, într-o luminoasă zi de iarnă, la câteva zile după Bobotează, Constanza Maria Theresa Floreal Alcudia Cuidadela a fost legată

prin taina sfântă a căsătoriei cu lord Niall Sean Burke. Ceremonia a fost îndeplinită de episcopul de Mallorca.

Soarele strălucea prin vitraliile catedralei, desenând modele frumoase pe piatra de un cenuşiu pal a pardoselii. Mireasa era precedată de şase fetiţe în rochii de mătase roz-pal, cu malacofuri imaturale şi cu mâneci scurte bufante, purtând cununi din boboci de trandafir în părul lor revărsat pe spate. Copiii purtau coşuri suflate cu aur pline cu petale de flori pe care le împrăştiau cu dărnicie.

Constanza, ţinându-l de braţ pe tatăl ei, era o viziune atât de clerică încât un suspin colectiv scăpă de pe buzele mulţimii. Rochia ei era din brocart alb, lungă, căptuşită cu argintiu. Mânecile rochiei erau tot din brocart, tivite cu dantelă chiar de sub cot, terminându-se cu o manşetă de dantelă. Corsajul din brocart alb era strâns pe corp, şi începea chiar de deasupra cornisurii generoşilor sâni ai miresei, feriţi cu modestie de un insert elegant de mătase transparentă bordatcu cea mai fină dantelă.

Părul blond al Constanzei era lăsat liber, încoronat de o cunună de trandafiri albi fixată cu ace cu perle mici pe un nor de dantelă fină care plutea în jurul ei. Purta într-o mână un buchet de gardenii, iar la gâtul ei zvelt atârna un singur şirag de perle.

Mirele, care o aştepta la altar, era la fel de elegant. Ciorapii de mătase erau aurii; partea de sus a picioarelor era acoperită cu pantaloni bufanţi, din catifea bordo, crestaţi. Pieptarul scurt, cu guler înalt, era din mătase asortată şi deschis în faţă, lăsând să se vadă o cămaşă din mătase albă brodată, încreţită pe încheietura mâinii. Peste pieptar purta o tunică din catifea bordo, garnisită cu perle şi mărgele de aur. Basca lui îndrăzneaţă, din catifea, era pusă pe o parte ca să i se poată vedea căptuşeala împodobită cu giuvaeruri, iar pe ea atârna o pană roz. Pantofii, executaţi din piele de viţel fină, erau auriţi uşor.

Spada şi pumnalul lui Niall erau din cel mai fin oţel de Toledo, iar plăselele erau din aur, împodobite generos cu diamante şi rubine. La gâtul său atârna, coborând pe piept, un lanţ cu un medalion mare din aur, cu diamante şi rubine, înfăţişând un grifon cu aripile ridicate. Femeile priveau la pieptul lui lat şi la picioarele frumos modelate şi suspinau în spatele evantaielor. *Cum dracu',* gândeau ele, *a pus mâna pe un asemenea bărbat, toanta asta mică?* Se zvonea că tânăra pereche va rămâne la Mallorca câteva luni înainte de a călători spre Londra

şi spre Curtea noii regine a Angliei, Elizabeth. Poate că vor avea ocazia, în acest răstimp, să-şi ofere farmecele frumosului lord Burke. I-ar arăta ele ce greşeală făcuse căsătorindu-se în pripă.

Ceremonia luă sfârşit şi, cu permisiunea episcopului, Niall atinse drăgăstos buzele miresei. Ochii ei luminoşi şi roşeaţa uşoară din obraji îi spuneau cât era de fericită. Zâmbind, îi luă mâna mică la braţul lui şi o conduse până la vila guvernatorului. Curând îşi salutau oaspeţii.

Conde nu precupeţise nici o cheltuială în pregătirea festinului de nuntă al unicei sale fiice. Mesele erau încărcate cu hălci de bou, miei şi iezi întregi fripţi, raţe împănate cu slănină, lebede în aspic, claponi pregătiţi cu lămâie şi ghimbir. Plăcinte cu carne de porumbel şi ciocârlie, cu crusta lor fragedă, aburindă, şi uriaşe boluri cu paella[1], homari stacojii şi măsline verzi, arătând extraordinar pe pilaful galben cu şofran. Erau şi platouri cu creveţi fierţi în vin alb şi ornaţi cu verdeaţă, şi vase cu stridii crude, platouri cu arpagic verde, şi mere mici roşii. O masă întreagă fusese rezervată dulciurilor. Platouri cu jeleuri diferit colorate, roşii, verzi şi aurii, farfurii cu alune trase în zahăr, checuri, tarte cu fructe în marţipan şi boluri de argint cu struguri negri, verzi şi albi, smochine şi portocale. Vinul alb şi negru şi berea curgeau în râuri.

Muzicanţii intonau melodii plăcute plimbându-se printre oaspeţi. În capul mesei, Niall şi Constanza ocupau locurile de onoare primind felicitări. Privirile admirative ale doamnelor aruncate mirelui făcuseră să se umple de gelozie ochii violeţi ai miresei.

— Arăţi ca o pisicuţă călcată pe coadă, remarcă el amuzat.

— Mă gândeam, replică ea, că marchiza, cu decolteul ei adânc şi faţa generos fardată, este cu vreo zece ani mai în vârstă decât tine.

Niall izbucni într-un râs nebun şi o sărută zgomotos.

— Vai, *niña*, ce limbă ascuţită ai.

Apoi ochii lui îi aruncară o privire mângâietoare şi spuse:

---

[1] *paella* = mâncare spaniolă pregătită prin amestecarea de pui, orez, vegetale, şofran şi alte condimente, şi, adesea, cu carne de vită şi moluşte (n.t.)

— Am să te învăţ să îmbraci vorbele răutăcioase într-o formă plăcută.

Din după-amiaza aceea petrecută pe pajişte, când o cunoscuse intim, comportarea lui fusese aceea a oricărui adevărat gentleman faţă de logodnica sa. Aceasta o înspăimântase puţin, mai ales când, după trecerea unei luni, menstra ei venise la timp. ***Poate că el regretă propunerea dar e prea manierat ca să se retragă?*** Acum, totuşi, ochii lui îi spuneau că fusese o proastă că se temuse.

Se scurse după-amiaza şi veni seara. În cele din urmă, Ana se înfăţişă în spatele ei, iar Constanza se ridică cu discreţie.

— Vino peste o oră, *my lord*, îi şopti servitoarea, iar Niall încuviinţă primirea mesajului cu un slab semn din cap.

Curând, Conde se strecură pe un scaun alături de el.

— Am omis să-ţi spun mai înainte, dar bunica după mamă a Constanzei era englezoaică. O parte din dota ei este reprezentată de o casă pe ţărm, în Londra. Nu este nici mare, nici elegantă, dar este întreţinută în bună stare. Mi-a revenit de la mama Constanzei şi am adăugat-o la zestrea soţiei tale. Agentul meu din Londra l-a şi anunţat pe locatar că trebuie să o părăsească. Vor fi angajaţi servitori şi casa îţi va sta la dispoziţie când vei ajunge la Londra.

— Mulţumesc, *don* Francisco. Burke va aprecia valoarea unei case la Londra, iar ţărmul este o perspectivă excelentă, zise Niall aruncând o privire spre festivitatea din curte. Toată gratitudinea mea pentru această zi. A făcut-o atât de fericită pe Constanza!

— Este fiica mea, *don* Niall. Ştiu că vrăjitoarea asta bătrână a convins-o că mă îndoiesc de paternitatea ei şi că aş considera-o vinovată de moartea mamei sale, dar nu este adevărat. Constanza s-a născut cu o aluniţă în formă de inimă pe fesa dreaptă. Şi eu am una identică, aşa cum a avut şi tatăl meu, şi cum au şi cele două surori ale mele. Mama Constanzei, Maria Theresa, era tot atât de fragilă pe cât era de mândră. Durerea de a fi fost ţinută captivă la mahomedani acele săptămâni a umplut-o de ruşine, cum s-a întâmplat şi cu mine. Ea a murit pentru că nu putea suporta să se şoptească cleveteli despre ea tot restul vieţii. Cum ar putea o ţărancă simplă ca Ana să înţeleagă aşa ceva? (Oftă.) Poartă-te bine cu Constanza mea, *don* Niall. Seamănă atât de mult cu mama ei!... Când o vei lua de aici, va fi ca şi cum aş pierde-o pentru a doua oară pe Maria Theresa.

Apoi se ridică repede şi se alătură grupului său de prieteni din cealaltă parte a curţii.

Niall era uimit de scurta privire pe care tocmai o aruncase în sufletul lui Conde. Nu era de mirare că fusese atât de generos cu zestrea Constanzei. Aceasta includea o proprietate în Spania, vila din Mallorca, plata unei enorme sume în aur, cu promisiunea că ea va fi mai mare după moartea lui Conde, şi, acum, o casă la Londra. Zâmbi în sinea lui. MacWilliam va fi încântat.

O servitoare îi umplu paharul, iar el privea ţigăncile dansatoare cu un sentiment de pace în suflet. Lăsând jos paharul, se ridică şi se duse în camera lui unde îl găsi pe servitor aşteptându-l cu cada cu apă aburindă. Se îmbăie în linişte, mirosind apreciativ săpunul cu parfum de santal. Stând în picioare, îşi şterse apa de pe trup.

— Unde este doamna mea?

— Îl aşteaptă pe *my lord* în dormitorul alăturat.

— Spune-i Anei că poate pleca. Şi tu eşti liber pe timpul nopţii.

— Da, *my lord*.

Niall îşi examină trupul gol, fiind mulţumit că boala şi trândăveala nu adăugase nici un gram pe trupul său. Se întoarse, luă un mic obiect din dulap şi intră în camera parfumată, luminată de lumânări, unde Constanza stătea întinsă sub cuvertură. Ochii ei se deschiseră mari la vederea lui.

— Aşa dorm eu, rosti el drept explicaţie.

— Şi eu, dar Ana a insistat să-mi pun cămaşa de noapte. Zicea că aşa trebuie în noaptea asta.

— Putem să şocăm noi societatea din Mallorca, *niña*? întrebă el maliţios. Ridică-te repede în picioare, îi porunci, iar când ea îl asculta îi sfâşie cămaşa fină de batist de pe ea şi răspândi bucăţile prin cameră. Şi acum, pentru a-ţi demonstra puritatea faţă de toţi... (Întinse mâna deasupra patului şi strânse tare pumnul. Sângele stropi cearşafurile.) E perfect, dragostea mea! Acum nuntaşii vor crede că fecioria ta a fost obturată cu succes.

Îşi curăţă mâna de sânge şi aruncă prosopul de olandă în foc.

— Era o băşică de porc plină cu sânge de găină, îi explică el. Mi l-a dat Ana astăzi de dimineaţă.

— Vai, n-am mai auzit niciodată aşa ceva...

— Nici eu, dar Ana a ştiut. Mă bucur că vine cu noi. Acum, bucăţică tentantă ce eşti, vino aici! Luna asta aproape că am înnebunit amintindu-mi după-amiaza petrecută de noi pe pajişte.

— Ah, şi eu! mărturisi ea. Şi este nefiresc, Niall?

— La dracu', nu, mai bine să fii pasională decât frigidă!

El o trase aproape brutal în braţele sale şi pântecele ei se înfioră anticipat. Cât de mult visase ea la după-amiaza aceea, văzând armăsarul înfigându-şi penisul mare în mica iapă tremurândă, şi apoi pe Niall vag deasupra sa, afundându-şi trupul într-al ei, împingându-şi penisul tare în ea. Au fost zile în care se crispase în pat la amintirea celor şase afundări în ea.

Acum, când el îşi îngropă faţa în sânii ei calzi, ea suspină. Ciloburile rotunde se întăriră îndată ce gura lui atinse unul, apoi pe celălalt. Limba lui înscria într-una cercuri în jurul sfârcurilor ei până când ea îl rugă să o posede. Niall recunoscu patima din ea, dar era curios să vadă cât de departe o putea împinge.

Limba lui caldă lingea uşor pielea parfumată, mişcându-se în jos către ombilic, oprindu-se, apoi mişcându-se pe fiecare picior până la genunchi, unde se opri din nou. Ea respira sacadat, contorsionată de dorinţă. Fascinat, Niall îşi lăsă buzele să alunece pe moalea apărare a feminităţii ei. Cu degete delicate îi despărţi pliurile catifelate ca să privească fascinat cum creştea şi se zbătea mica ei ridicătură. Gura lui se lipi de ea şi-i gustă dulceaţa.

— Ahh, Doamne, nu te opri! Te rog, nu te opri!

Avu de două ori orgasm sub gura lui. În cele din urmă, neputând să mai suporte, el îşi afundă rădăcina întărită în trupul ei cald şi fertil. Ea ţipă de plăcere, înfăşurându-şi strâns picioarele în jurul lui, mişcându-se cu înfrigurare în acelaşi ritm cu el, încleştându-şi mâinile pe spatele lui, când se golea în ea.

Rostogolindu-se de pe ea, o văzu că se afla într-o stare de semiconştienţă. O strânse în braţe delicat, în aşa fel încât revenirea ei la realitate să fie făcută în siguranţă şi cu căldură. Era încântat de această fiinţă minunată şi pasionată cu care se căsătorise. Era aproape prea bine ca să fie adevărat. Îşi găsise perechea perfectă, femeia din care se va naşte viitoarea generaţie Burke. Constanza se mişcă în braţele lui.

— Rămas-bun, Skye, singura mea dragoste adevărată, şopti Niall încet, şi se întoarse spre noua lui soţie.

12

Soţia lui Khalid el Bey era cea mai vestită femeie din Alger. Trei nopţi pe săptămână ea prezida, fără văl, banchetele soţului său. Toţi bărbaţii au fost şocaţi la început dar, în curând, s-au obişnuit, pentru că lady Skye era fermecătoare, inteligentă şi vorbea delicat. Se zicea că ştia să conducă tot atât de bine ca şi soţul ei afacerile acestuia, dar nici un bărbat nu credea asta, pentru că era absurd. Allah a conceput femeia doar pentru plăcerea bărbatului şi ca să procreeze.

Toţi îl invidiau pe Khalid el Bey pentru frumuseţea soţiei sale, dar nimeni nu-l invidia ca Jamil, căpitanul fortului din Casbah. Soldatul turc avea un harem respectabil, pentru că era cunoscut a fi insaţiabil din punct de vedere sexual. Favorurile căpitanului Jamil erau uşor cumpărate prezentându-i o sclavă frumoasă şi îndemânatică. Şi totuşi, Jamil tânjea cu disperare să o posede pe Skye. Ea îl intrigase, refuzându-i avansurile. Mituise femeile din gospodăria lui Skye ca să-i înmâneze daruri constând din giuvaieruri, flori şi bomboane. Toate îi fuseseră înapoiate. Furios, încercase să o despartă de oaspeţii ei în două ocazii, nereuşind decât să fie respins, chiar insultat. Nu fusese refuzat cu atâta tărie niciodată în viaţa lui, iar insultele îl enervau. Era hotărât să o posede pe Skye.

În noaptea asta, căpitanul stătea întins pe o canapea din *House of Felicity*, privind cu Yasmin printr-o oglindă cu dublu sens. De cealaltă parte a oglinzii se afla unul dintre cei mai respectaţi negustori din oraş, care stătea întins gol şi legat în timp ce două tinere drăguţe îl serveau. Una stătea deasupra capului său, sexul ei frecându-se de gura lui deschisă, în timp ce alta îi sugea bărbăţia mică şi flască. În cele din urmă, când penisul lui se întări, fata îl cuprinse şi-l călări ducându-l spre triumf.

Jamil râse din toată inima.

— Bietele fete, el nu merită efortul. Trimite-le pe amândouă, mai târziu, la mine, le voi răsplăti cu un f... adevărat.

— Credeam că intenţionezi să-ţi petreci noaptea cu mine, se bosumflă ea. Eu nu îmi ofer favorurile oricui.

— Îmi refuzi un aperitiv înaintea unei cine îmbelşugate?

Yasmin aproape că torcea. Îi plăcea de Jamil. Era cel mai bun amant pe care-l avusese vreodată — după Khalid. *Khalid, dracu' să-l ia, nu m-a mai vizitat de când s-a îndrăgostit de Skye!* O străfulgerare de mânie îi străbătu frumoasa faţă şi Jamil o surprinse imediat.

— Ce este, favorita mea? întrebă el. Eşti foarte iritabilă în ultima vreme. Spune-i lui Jamil păsul tău şi el va îndrepta lucrurile.

— Este vorba de Khalid. S-a schimbat atât de mult. Nu-l mai recunosc, şi numai din cauza soţiei lui. Îl rog pe Allah să moară ea! Atunci *my lord* Khalid ar veni din nou la mine.

— Poate, meditâ el, s-ar putea aranja, draga mea. Desigur, mă aştept la o oarecare remuneraţie din partea ta pentru ajutorul meu. Dar ce importanţă poate avea moartea unei femei pentru cineva? Mai ales a unei femei fără amintiri, fără legături puternice?

— Dar cum? întrebă Yasmin fascinată.

— Dacă aş vrea să moară cineva, mi-aş alege cu grijă momentul şi locul, apoi aş înfige chiar eu cuţitul. Cu cât sunt mai puţini oameni implicaţi, cu atât mai bine, nu spui tu aşa? Cine te-ar putea bănui dacă am fi văzuţi intrând împreună în camera ta în noaptea în discuţie?

— Când, Jamil? Când?

— Mâine-noapte, draga mea Yasmin. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Îi voi trimite un mesaj lui Khalid el Bey, cerându-i să ne întâlnim la fortul Casbah. După aceea voi nega că am trimis vreun mesaj. Eu şi cu tine vom fi văzuţi intrând în camera ta. Voi rămâne peste noapte. Tu te vei strecura prin grădină. Lady Skye va fi singură, poate chiar va dormi. Loveşti repede, apoi controlezi ca să te asiguri că nu ai fost urmărită şi pleci.

— Pentru ce eşti dispus să mă ajuţi? întrebă ea, suspicioasă deodată.

— Suntem prieteni, Yasmin. Femeia lui Khalid nu înseamnă nimic pentru mine, dar tu, da. Dacă planul meu ţi se pare dur, draga mea, nu trebuie să-l pui în aplicare. Alegerea îţi aparţine.

— Nu! Îl voi pune în aplicare!

În timp ce Yasmin se ridica, el zâmbise slab.

Ea rosti:

— Voi trimite cele două fete pe care le doreşti la baie, şi apoi la tine. De acum, orice vei dori în *House of Felicity* va fi al tău.

Lui Jamil nu-i venea să creadă. Acum trebuia să acţioneze repede. Sclavul-spion pe care-l plasase în casa lui Khalid trebuia să fie informat şi instruit pentru cele două sarcini pe care le avea: prima, să pună un somnifer în vinul lui Khalid, în aşa fel încât acesta să se retragă devreme; apoi să-i spună lui Skye că un om, care pretinde că ştie ceva despre trecutul ei, se află la poarta din faţă vrând să o vadă. Aceasta o va îndepărta pe Skye din casă când Yasmin va intra în dormitorul întunecat. Ea îl va ucide pe Khalid, crezând că este Skye.

Chicoti cu răutate, mulţumit. Spionul său va fi mut, rămânând fără limbă curând după crimă, şi nu-l va putea implica pe el. De fapt, va avea grijă ca nenorocita fiinţă să fie vândută. Cât despre Yasmin... ei bine, pedeapsa pentru crimă este destul de severă. Un ucigaş este mai întâi torturat, iar apoi înfipt într-un cârlig fixat în zidurile oraşului. Uneori, poate trăi câteva zile. Ciudat, femeile trăiesc cel mai mult. Era interesant de văzut cât va rezista Yasmin.

Bineînţeles, Jamil îi va oferi braţul lui puternic şi o va apăra pe îndurerata văduvă. Poate se va căsători cu Skye. Doar nu e obligat să rămână căpitanul fortului Casbah pentru totdeauna. În afară de asta, Skye va avea nevoie de cineva care să conducă diferitele afaceri ale lui Khalid el Bey. Jamil oftă, visând la plăcerile şi la bogăţia pe care i-o va aduce moartea lui Khalid el Bey. Desigur că va pierde un prieten bun şi interesant, dar asta nu avea importanţă. Gândurile lui se întrerupseră la intrarea celor două fete. Chicotind cu nervozitate, pentru că ele cunoşteau care era reputaţia lui, îngenunchiară la picioarele lui.

— Cu ce vă putem servi, stăpâne? întrebară ele în cor.

— Să începem cu aceleaşi exerciţii pe care le-aţi aplicat mai devreme negustorului, răspunse el. Şi vom vedea pe parcurs.

În partea cealaltă a oraşului, Skye stătea întinsă gândindu-se la taina fericită pe care o păstra doar pentru ea. Nu mai era nici o îndoială acum. Rămăsese însărcinată — ah, ce fericit va fi Khalid când îi va spune! Era plecat în controlul obişnuit de noapte prin casele de toleranţă. Când se va întoarce îl va surprinde cu vestea

Zâmbind, îşi închipui privirea de pe chipul lui. Îşi strânse mâinile protector pe abdomen. Era mult prea devreme ca să simtă viaţa ascunsă acolo, dar încerca să-şi imagineze cum va arăta fiul lui Khalid el Bey.

Auzindu-i paşii, se ridică şi alergă să-l salute. Braţele lui puternice o învăluiră şi o sărută domnic. Gura lui o acapară pe a ei şi, când mâinile lui se strecurară sub rochia de voal ca să-i mângâie trupul fremătător, aproape că uitase ce voise să-i spună.

— Khalid! Stai! Am veşti.

— Da, dragostea mea, murmură el, desfăcându-i rochia ca să-i admire sânii.

Cu gura lipită de un sfârc ridicat, supse din el, iar ea aproape că leşină. Ştirea ei putea aştepta. Se aplecă spre el şi Khalid o luă în braţe şi o purtă până la pat, aruncând hainele de pe ei.

O aşeză în mijlocul patului şi apoi o încălecă în aşa fel încât picioarele lui să stea întinse pe lângă ale ei. Întinse o mână şi începu să ciupească uşor micul sfârc sensibil, în timp ce cu cealaltă mângâia carnea palpitantă a dulcii ei crăpături.

Ochii lui Skye se îngustară asemenea celor de pisică.

— Aşa, soţul şi stăpânul meu, mă hărţuieşti. Dar să ştii că putem juca amândoi acelaşi joc.

Şi îi luă în căuşul palmei drepte sacul bărbăţiei, rostogolindu-i ouăle într-un ritm provocator, în timp ce cu stânga îi mângâia penisul tare cu egală îndemânare, ceea ce-l făcu să scoată un geamăt de plăcere.

Timp de câteva minute s-au mângâiat reciproc până când ea a simţit un fior de excitare, privindu-l cum se întărea din ce în ce mai mult pentru ea.

Balansându-se pe trupul ei, Khalid murmură:

— Lasă-mă să joc rolul armăsarului deşertului în noaptea asta, iubito. Rostogoleşte-te şi fii mica mea iapă sălbatică.

Ea îngenunche, cu capul odihnindu-se pe braţe şi cu fesele întoarse spre el. Se insinuă încet în ea, în timp ce cu o mână prinse şi-i dezmierdă sânii, iar cu cealaltă făcu ceva ce nu mai făcuse niciodată cu ea. Cum Skye se apropia de orgasm, el împinse un deget în orificiul ei anal şi îi produse un orgasm atât de violent încât, pentru o clipă terifiantă, crezu că i-a produs cine ştie ce durere

îngrozitoare. Apoi, realizând că doar îşi pierduse cunoştinţa, se mai linişti. A urmat pentru el un orgasm mai extraordinar ca de obicei datorită faptului că Skye se relaxase.

Ea zăcea saţiată în braţele lui şi suspină de plăcere.

— Mă temeam, rosti ea, că actul nostru sexual nu va mai fi atât de plăcut acum, dar văd că este tot atât de delicios.

— De ce ar fi diferit acum, dragostea mea?

— Pentru că, soţul şi stăpânul meu, primăvara viitoare vei fi tată. Nu este minunat?

O tăcere adâncă se lăsă în dormitor. Apoi, treptat, începu să înţeleagă, şi faţa lui deveni radioasă. O strânse lângă el.

— Eşti sigură? întrebă el, înduioşat până la lacrimi, îmbrăţişând-o cu frenezie.

— Da! Da! suspină ea, râzând şi plângând în acelaşi timp.

— Skye, iubita mea! Nu mi-a oferit niciodată nimeni un dar mai mare decât reprezinţi tu pentru mine. Şi acum îmi vei da şi un copil. Este prea mult, dragostea mea. Mulţumesc, îţi mulţumesc!

Şi începu să plângă, ţinând-o strâns în braţe.

Skye îl legăna la pieptul ei. Acest minunat bărbat care o salvase, numai Dumnezeu ştie de ce orori, care o iubea, făcuse din ea soţia lui oferindu-i o viaţă minunată, îi mulţumea *ei!* Plânse împreună cu el, inima tresăltându-i de bucurie.

— Te iubesc, Khalid! Şi mă bucur că sunt femeia de acum, pentru că sunt soţia ta. De aceea eu trebuie să-ţi mulţumesc.

Camera se cufundă din nou în tăcere în timp ce se împreunară din nou, drăgăstoşi, şi Khalid se aplecă să sărute pântecele lui Skye. Apoi adormiră, îmbrăţişaţi, până târziu, după ivirea zorilor.

Skye se ridică prima ca să salute noua zi. Privind către Khalid, se lăsă pătrunsă de marea dragoste ce o simţea faţă de el şi lacrimi de fericire i se rostogoliră pe obraji. Privi cu dragoste fiecare părticică a fiinţei lui. Strălucirea firelor argintii care începuseră să i se amestece prin părul negru, ondulat. Urma slabă de pe umărul stâng lăsată de pumnalul sălbaticei fete beduine. Înfăţişarea aproape copilăroasă pe care o avea când dormea. Ochii albaştri hoinăreau pe trupul lui. Apoi, cutremurându-se, avu impresia că parcă îşi întipărise în minte chipul şi trupul lui. Înlătură senzaţia şi se duse la baie.

Skye îşi va aminti întotdeauna de ziua aceea care se desfăşurase fără ca nimic să poată sugera ceea ce urma să se întâmple. Ea studie împreună cu Jean cărţile navelor comerciale, surprinsă cât de bine le întocmise căpitanul Small. Acesta era aşteptat de pe o zi pe alta să sosească la Alger. Primiseră de curând vorbă despre sosirea lui la Londra, unde se descotorosise de ultima încărcătură de aur spaniol. Abia aştepta să-l vadă din nou pe căpitanul Small, ştiind cât îl va bucura şi pe el vestea că va avea un copil.

După rugăciunile de după-amiază, Marie, soţia lui Jean, le aduse o mâncare uşoară şi-i înştiinţă că el Bey plecase în inspecţia zilnică a bordelurilor mai devreme pentru că dorea să-şi petreacă toată seara cu soţia lui. Skye se îmbujoră de fericire, apoi spuse:

— Bunul meu Jean, tu şi Marie sunteţi nişte adevăraţi prieteni. Aşa că vă voi împărtăşi un secret. La primăvară voi avea un copil.

— Vai, *madame!* exclamă Marie. Şi eu la fel! Nu-i aşa că este minunat?

Încântate, cele două femei se apucară să discute fericite în timp ce Jean mustăcea amuzat. Urmând exemplul fostului său stăpân, curând după ce o primise pe Marie o eliberase în mod legal şi apoi se căsătorise cu ea.

Marie era fericită că şi Skye era însărcinată, ca şi ea.

— Pot să alăptez amândoi copiii, zise ea cu mândrie. Mama mea era cea mai bună doică din trei sate şi eu o ajutam adesea.

— Doctorul mi-a spus, zise Skye, că am dat naştere la mai mulţi copii, dar, bineînţeles, eu nu-mi amintesc, suspină ea. Mă întreb adesea dacă trăiesc? Or fi fete sau băieţi? Câţi ani or fi având?

— *Madame* nu trebuie să se mai frământe, o dăscăli Marie.

Ea zâmbi trist fetei care, deşi cu câţiva ani mai tânără decât ea, încerca s-o dădăcească.

— Nu pot face nimic, dar mă întreb dacă le lipsesc copiilor mei şi dacă mă jelesc crezându-mă moartă. (Ochii de alună ai Mariei înotară în lacrimi, iar Skye se simţi vinovată şi o îmbrăţişă pe fată.) Te-am necăjit, n-am vrut să fac asta. Am auzit că femeile însărcinate cad iute pradă capriciilor emoţionale. Aşa este? Eu am devenit melancolică şi tu plângi.

Făcu o strâmbătură şi Marie începu să râdă printre lacrimi.

Skye îi zâmbi, apoi întrebă:

— Maestre Jean, am terminat pentru astăzi? Dacă da, eu şi Marie vom petrece restul după-amiezei zbenguindu-ne în baie.

Jean încuviinţă vesel din cap. Pe cât era Khalid el Bey de amabil, tot aşa era şi soţia lui, iar Jean îi era recunoscător că ea îşi extindea prietenia asupra soţiei sale.

— Duceţi-vă, *my lady*. Mi-aţi luat-o atât de mult înainte cu socotelile încât îmi vor trebui pe puţin două zile să vă prind din urmă.

Căpitanul Robert Small sosi seara devreme, înainte de a li servită masa, încărcat de daruri pentru Skye, salutând în gura mare. Skye scotoci ca un copil printre cupoanele de mătase chinezească, condimentele rare şi cutia sculptată din aur masiv, căptuşită cu catifea albă, conţinând cele mai splendide lanţuri, brăţări şi cercei cu safire columbiene, cum nu mai văzuse niciodată Khalid el Bey. Pietrele montate în aur străluceau cu o lucire albastră caracteristică doar celor mai fine pietre.

— Mi-au amintit de ochii tăi, mormăi căpitanul, roşind.

— Ia te uită, Robbie, zâmbi Skye, ce spirit de observaţie ai şi cât eşti de generos! (Ea se aplecă şi-l sărută pe obrazul aspru.) Mulţumirile mele.

— Mănânci cu noi, zise Khalid.

Nu era o întrebare, şi Skye ieşi ca să-l informeze pe bucătar.

Omul mării se aşezase pe un divan confortabil.

— Nu mai este nevoie să te întreb, Khalid, pentru că văd că îţi prieşte căsnicia.

— Foarte mult, Robbie. Dar crezi că mi s-ar potrivi tot atât de bine rolul de tată?

— Doar nu este... Pe Dumnezeul meu, Khalid! Când voi veni data viitoare voi aduce un dar frumos pentru fiul tău!

— Sau fiica.

— Nu, omule, mai întâi doi băieţi, apoi o fată pe care să o răsfeţi, aşa este cel mai bine. Fă aşa.

Khalid râse cu poftă.

— Lucrul este deja făcut, prietene. Trebuie să primim ce ne va oferi Allah şi să fim recunoscători.

Cina sosi repede şi Robert Small începu să mănânce cu poftă. Se aduse o pulpă de miel frecată cu usturoi, împănată cu lăstare de

rozmarin şi înconjurată cu arpagic. Boluri pline cu orez amestecat cu seminţe de susan, felii de măsline negre, piper verde, şi sote de ceapă. Erau farfurii întinse cu ouă fierte, măsline negre, felii de ardei roşu şi ceapă franţuzească. Un coş rotund, cu bucăţi de pâine caldă, şi o farfurie de argint cu unt dulce completa această masă restrânsă, de familie. Sclavi discreţi şi atenţi ţineau în permanenţă cele trei pahare de cristal pline cu suc proaspăt, uşor condimentat, de rodii.

Felul principal se termină, iar sclavii strânseră farfuriile şi aduseră în boluri de argint apă caldă şi şerveţele de olandă. Desertul consta dintr-un uriaş platou cu fructe proaspete — curmale, portocale, smochine, ciorchini de struguri negri şi albi, cireşe dulci şi pere aurii. Şi un coş cu cornuleţe umplute cu migdale pisate şi miere. Skye prepară cafeaua turcească.

După aceea au fost aduse şervete aburinde ca să-şi şteargă degetele iar bărbaţilor li se serviră pipe. Skye observă că soţul ei era mai somnoros ca de obicei şi îl tachină:

— Eu ar trebui să fiu obosită acum, nu tu, *my lord*.

Înăbuşindu-şi un căscat, el zâmbi:

— Iminenţa faptului de a deveni tată m-a epuizat, draga mea. Nu-mi pot ţine ochii deschişi. Mă duc să mă odihnesc înainte de a adormi aici. Robbie, rămâi, Skye are multe întrebări să-ţi pună, ştiu, şi nu i-am oferit şansa.

— Nu te superi dacă mai rămân puţin? întrebă Skye.

— Nu, Skye, draga mea. (O sărută cu tandreţe.) Allah, cât eşti de frumoasă!

Caftanul alb de mătase cu broderie de aur scotea în evidenţă safirele de la Robbie.

— Scânteierea lor albastră se potriveşte de minune cu ochii tăi frumoşi. (O mai sărută o dată.) Să nu mă trezeşti când vii să te culci, iubita mea. Voi dormi toată noaptea.

Îl sărută şi ea.

— Somn uşor, dragul meu. Te iubesc!

El îi zâmbi, atingându-i obrazul cu un gest drăgăstos. Urându-i lui Robert Small noapte bună, Khalid părăsi camera.

— Eşti bună cu el, remarcă englezul.

— El este bun cu mine, răspunse ea.

— Nu ţi-a revenit memoria, fetiţo? Nici o amintire?

— Nu, Robbie, nimic. Uneori un sunet sau un suspin par a avea ceva cunoscut, dar niciodată nu este ceva palpabil. Iar acum nici nu-mi mai pasă. Sunt fericită în postura de soţie a lui Khalid el Bey. Îl iubesc atât de mult!

Stătură de vorbă o vreme. În grădina din spate, pe portiţă se strecură o siluetă întunecată, cu glugă. Încet, cu grijă, Yasmin traversă grădina şi văzu două persoane discutând în salon. Una era înveşmântată în alb. Probabil că era Khalid. El purta haine albe în după-amiaza aceasta, când îşi făcuse rondul. Auzi un râs puternic şi îl recunoscu pe căpitanul Small.

Înaintă tiptil dincolo de salon, având grijă să se ferească pe cât putea de lumină. Auzi murmurul scăzut al vocilor, dar nu putu prinde nimic din conversaţie. *N-are importanţă,* se gândi ea. Strecurându-se în vilă printr-un glasvand larg, înaintă suind pe scara de serviciu, întunecată, până la dormitorul principal. Uşa era deschisă iar ea rămase liniştită o clipă, lăsându-şi ochii să se acomodeze cu întunericul. Privind spre pat, distinse silueta înfăşurată în cearşaf. Nu ezită decât o secundă. Îndreptându-se direct spre ţintă, ea împlântă pumnalul iar şi iar în silueta adormită care gemu o singură dată, apoi rămase liniştită. O bucurie nestăpânită o invadă pe Yasmin. *Moartă! Skye este moartă!* Ar fi vrut să ţipe de bucurie.

Apoi, cineva din spatele ei scoase un ţipăt, o lungă tânguire pătrunzătoare de groază. Răsucindu-se, Yasmin dădu cu ochii de o sclavă care adusese o carafă de cristal cu apă. Carafa alunecase din mâinile femeii. Yasmin nu se putea mişca. Rămăsese încremenită în timp ce ecoul ţipătului femeii se împrăştia în toată casa.

La auzul paşilor care se apropiau, Yasmin se puse în mişcare. Îndreptându-se spre uşă, îmbrânci sclava la o parte şi încercă să scape, dar femeia se atârnă de mâna ei, ţipând:

— Crimă! Crimă! L-a ucis pe stăpân.

Allah! Ce strigă femeia asta? se întrebă Yasmin. *Khalid e jos. Eu am ucis-o pe Skye.* Yasmin îşi eliberă mâna şi se întoarse în fugă. Lovindu-se de alt trup, încercă să-l împingă, dar ochii ei şocaţi rămaseră aţintiţi în aceia ai lui Skye.

— Allah! Nu! gemu Yasmin.

— L-a omorât pe stăpân! se tângui din nou sclava.

— Yasmin! Ce s-a întâmplat? întrebă Skye îngrozită.

Yasmin se răsuci din faţa lui Skye şi, împleticindu-se, se întoarse înapoi în cameră spre silueta din pat. Cu degete îngheţate trase cearşaful la o parte. Văzându-l pe Khalid el Bey rece, Yasmin gemu. Degetele ei se strânseră din nou pe pumnal şi şopti:

— Iartă-mă, Skye!

Îşi împlântă pumnalul în propriul piept, căzând pe podea.

Skye şi căpitanul Small îngenunchiară lângă ea.

— De ce? şopti Skye. De ce, Yasmin? Tu îl iubeai!

— Iartă-mă.

Skye îşi înghiţi ura amară ce i se ridica în gât. Femeia asta tocmai îi furase ceea ce reprezenta adevărata viaţă pentru ea, iar acum îi cerea iertare. Îl auzi pe Robert Small spunând încet:

— Hai, fetiţo.

Ştiind ce voia să zică el, rosti încet:

— Te iert, Yasmin.

Yasmin oftă. Strângându-şi ultimele puteri, spuse:

— Credeam că eşti tu. Jamil a pus la cale totul, dar era pentru el, nu-i aşa? Jamil te vrea. Fereşte-te de el.

Şi, aşa cum se stinge o lumânare, viaţa pieri din ochii ei.

Skye se ridică în picioare. Camera era acum luminată de lămpile pe care le ţineau toţi sclavii din casă adunaţi în uşă, unele femei începând să plângă. Skye se uita la ei, luptându-se să-şi păstreze calmul. Nu trebuia să se piardă cu firea, cum făcuse când îşi pierduse memoria. Jamil nu-i putea ucide soţul şi să rămână nepedepsit. Cine auzise mărturisirea lui Yasmin? Doar ea şi căpitanul Small fuseseră destul de aproape ca să audă cuvintele şoptite dureros. Următoarele persoane mai apropiate fuseseră Jean şi Marie. Sclavii se temuseră să se apropie mai mult.

Păşind peste trupul lui Yasmin, Skye se îndreptă spre pat şi se aşeză lângă trupul rece al soţului ei. Nu se vedea sânge. Pumnalul străpunsese doar organele vitale, fără să atingă vreo arteră.

— Vreau să rămân cu *my lord*, rosti ea liniştit, şi auzi târşâitul picioarelor, apoi uşa închizându-se.

Singură, îşi jeli îngrozitoarea nenorocire, aplecându-se într-o parte şi în alta, strângându-se cu braţele, ca şi cum asta ar fi ajutat-o

să nu se spargă în bucăţi. O durea capul şi valuri de durere şi de greaţă o invadau.

Deodată îl auzi pe Robert Small poruncindu-i:

— Exprimă-te, fetiţo! A-ţi manifesta astfel durerea înseamnă să te ucizi şi pe tine şi pruncul lui. Asta vrei? Dacă vrei asta, urmează calea lui Yasmin, ca să fii mai rapidă.

Ea se uită la englezul care stătea în uşă. El nu o părăsise. Acum străbătând camera din trei paşi, o prinse de umăr şi o scutură:

— La dracu', fato! Plângi! Ţipă! Blestemă cerul, dar pentru numele lui Dumnezeu, manifestă-te!

Ea oftă o dată, apoi se opri. El o pălmui puternic de câteva ori şi, brusc, rezistenţa ei cedă. Deschizând gura, Skye se tângui cu ţipete atât de puternice încât răsuna toată casa de ele. Sclavele care plânseseră încet până atunci se alăturară lamentărilor stăpânei lor şi, în curând, toată casa răsuna de bocete. Curând jalea fu auzită şi în vecinătate. Oamenii se adunară şi nu trecu mult până când toţi aflaseră că fusese ucis Khalid el Bey.

Jalea lui Skye se potoli cu încetul. Privind pentru ultima dată la iubitul ei soţ, se aplecă şi îi sărută buzele reci. Apoi, susţinută de Robert Small, părăsi camera şi coborî în bibliotecă.

— Adu-i pe Jean şi Marie la mine, Robbie. Trebuie să mă răzbun şi am nevoie de ajutor.

Când cei patru se strânseră la un loc, în intimitate, Skye repetă, în liniştea nopţii, cuvintele lui Yasmin dinainte de a muri, pentru Jean şi Marie. Francezul era şocat, dar soţia lui pufni:

— Mă aştept la orice de la diavolul ăsta turc. Se dădea drept cel mai bun prieten al stăpânului şi l-a ucis pentru că voia să o posede pe *madame*!

— Vom răzbuna moartea lui Khalid, Marie, zise Skye, dar, mai întâi, trebuie să-l facem pe Jamil să creadă că este în siguranţă. El nu trebuie nici măcar să bănuiască faptul că noi ştim că este responsabil de uciderea soţului meu.

— Nu te poţi răzbuna pe un reprezentant al sultanului şi să rămâi în siguranţă la Alger, rosti Robert Small cu fermitate. Guvernatorul va fi obligat să te pedepsească.

— Oricum nu mai pot rămâne aici, Robbie. Amintirile pe care le am mi-ar frânge inima. Şi, deşi sunt capabilă să conduc *House of*

Felicity, cine ar face afaceri cu o femeie? Vând tot, dar în taină. Iar banii obţinuţi îi vei transporta la băncile din Londra.

— Şi casa? întrebă Jean.

— Casa, chioşcul de pe ţărmul mării, totul.

— Şi cu sclavii cum rămâne?

— Pregăteşte hârtiile de eliberare pentru toţi. Îi voi da fiecăruia preţul pe care-l merită în aşa fel încât fiecare dintre ei să poată începe o viaţă nouă. Cei care vor dori să meargă cu mine vor putea să o facă, dar nu vom spune niciunuia dintre ei acest plan înainte de a fi gata de plecare. Sper ca voi, Jean şi Marie, să veniţi cu mine. Dar, dacă vreţi să vă întoarceţi în Bretania, voi înţelege.

— Noi nu avem nimic în Bretania, *my lady*. Familiile noastre au plecat de acolo. Rămânem cu dumneavoastră.

— Mulţumesc, rosti Skye, fără voi doi aş fi fost pierdută.

Se auzi o bătaie în uşă, şi Skye strigă:

— Intră!

O sclavă veni să anunţe sosirea căpitanului Jamil.

— Reţine-l câteva minute, îi spuse ea lui Jean. (El părăsi imediat camera.) Robbie, du-te şi tu. Eu voi urca prin pasajul secret de aici, din bibliotecă. Hai, Marie, repede!

Skye luă două volume îmbrăcate în piele după un raft şi, întinzând mâna în spaţiul gol, trase de o pârghie ascunsă. Biblioteca se deplasă deschizându-se şi lăsând să se vadă o scară interioară.

— Închide în urma noastră, Robbie, îi spuse ea înmânându-i cărţile.

Apoi cele două femei plecară. Suiră în grabă treptele, care duceau în vechea cameră a lui Skye.

— Nici nu pot să mă întorc *acolo*, se confesă ea lui Marie, referindu-se la dormitorul pe care-l împărţise cu Khalid. Dă-mi rochia de casă, Marie.

Marie îi aduse rochia şi zâmbi apreciativ referitor la strategia lui Skye.

— Căpitanul va fi atât de orbit de patimă, remarcă ea pe când se îmbrăca Skye, încât va crede orice îi veţi spune, *madame*.

Skye încuviinţă din cap.

— Nu trebuie să-i stârnesc suspiciunea, spuse ea, şi am nevoie de timp. Trimite femeile la mine, Marie. Jamil se aşteaptă să găsească

o văduvă îndurerată înconjurată de bocitoare, şi nu vreau să-l dezamăgesc.

O umbră de durere trecu peste chipul ei şi, deodată, începu să plângă necontrolat, lacrimile împreunându-se cu râsetele isterice.

— Vai, Doamne, Marie! Este prea macabru! Cum ar mai aprecia Khalid rolul pe care-l joc!

Marie privi paralizată şi lacrimile îi scăldară faţa, în timp ce ieşea din cameră să-i îndeplinească cererea. Skye se aruncă pe divan, plângând fără zgomot acum. *Khalid, ah, Khalid,* se gândea cu disperare. *Te rog, Doamne, te rog! Fă să mă trezesc şi să-l găsesc dormind sănătos lângă mine!* Dar, în sufletul ei, ştia că această rugăminte nu avea sens. El era pierdut pentru ea. Auzi uşa deschizându-se uşor, apoi femeile se strânseră ciorchine lângă ea, plângând şi ele. Skye nici nu ridică ochii. Plângea amarnic şi, în curând, auzi strigătele de protest ale lui Marie.

— *My lord* Jamil! Nu poţi intra în camera doamnei. Durerea ei este insuportabilă!

— Eu am fost cel mai bun prieten al lui Khalid el Bey, tună vocea adâncă a căpitanului-guvernator.

Allah, trăsneşte-l! gândi Skye cu ardoare.

— Este de datoria mea să-i liniştesc văduva. La o parte! Şi Khalid ar fi făcut la fel pentru mine.

Trăsneşte-l Allah în clipa asta, pentru că eu nu cred că pot da ochii cu el fără să-mi trădez sentimentele, urlă Skye în sinea ei. Dar trase adânc aer în piept şi se calmă. Khalid trebuia răzbunat.

Uşa se deschise, se auzi fâşâit şi ea îşi dădu seama că femeile plecaseră, lăsând-o singură cu el.

— Skye, draga mea, îmi pare rău.

Ea începu să plângă mai tare, luptându-se să nu tresară când îi simţi braţele în jurul ei. O mână o forţă să ridice capul şi el o privi în ochi, vorbindu-i:

— Nu te teme, frumoasă Skye. Eu voi avea grijă de tine cum a avut şi Khalid.

Allah, safirele pe care le poartă ea ar putea răscumpăra şi un rege!

— Sunt atât de singură, Jamil!

— Voi avea eu grijă de tine, repetă el, iar ochii lui rătăceau pe sânii ei.

Păreau mai plini decât observase el mai înainte. *La dracu'!* Ar fi vrut să o posede chiar acum, dar ar fi fost greu să f... văduva când cadavrul soţului ei era încă în camera de alături. Va fi timp pentru asta mai târziu. Dacă ar acţiona prea devreme, ar risca să piardă imensa ei avere.

O strânse lângă el, iar Skye, plângând, îi udă cămaşa de mătase, şi pe jumătate leşină în braţele lui. Jamil îşi putea auzi respiraţia grea în timp ce-i devora trupul cu ochi lacomi. Nu voia să-i dea drumul, dar nu se putea descurca ţinând în braţe o femeie semi-inconştientă. O purtă în braţe până la canapeaua pe care o depuse cu delicateţe.

Uită-te până nu mai poţi, ucigaş nenorocit, se gândi ea privindu-l printre gene. *Visează visele tale libidinoase pentru că asta-i tot ce vei avea de la mine, vise.*

În cele din urmă Jamil oftă în silă şi părăsi camera. Ea rămase întinsă până când veni Marie, care o înştiinţă sec:

— Slugile au fost ameninţate că vor fi aspru pedepsite dacă nu veţi fi îngrijită cum se cuvine, *madame.*

Skye se ridică pe canapea.

— Înfumurare de bărbat! Zice că va avea grijă de mine cum a făcut-o Khalid! Când m-a atins abia m-am abţinut să nu vomit! Vai, Marie! Unde este dreptatea pe lumea asta? De ce trebuie să moară un om atât de bun şi cumsecade cum era *my lord* Khalid, şi unul parşiv ca Jamil să trăiască?

Ochii franţuzoaicei se umplură din nou de lacrimi.

— Dacă aş putea, v-aş răspunde, dar nu pot.

Credincioasa Marie rămase toată noaptea lângă Skye. Dar ea nu reuşise să doarmă deloc. Aranjamentele pentru funerarii fuseseră completate de dimineaţă, pentru că era joi şi nu putea fi înmormântat până după apusul soarelui. Trupul a fost mai întâi spălat, apoi înfăşurat într-un giulgiu alb fără nici o cusătură. Giulgiul fusese înmuiat în fântâna sacră Zamzam de la Mecca, atunci când Khalid el Bey se dusese în pelerinaj în oraşul sfânt.

Avându-l în frunte pe căpitanul-guvernator şi pe frumoasa văduvă îndurerată, înveşmântată în întregime în alb, procesiunea funerară pornită din vilă parcursese oraşul până la cimitir, urmând riguros ritualul bocetelor femeilor şi citirea Coranului executată de bărbaţi.

Mormântul, o clădire mică din marmură albă cu o cupolă, era cu faţa spre mare. Trupul a fost întins cu grijă, să se odihnească, aşezat cu faţa spre Mecca, iar rugăciunile de încheiere pentru ajungerea lui în Paradis au fost rostite de muftiul care îi căsătorise. Skye a permis ca Yasmin să fie îngropată onorabil, iar trupul ei înfăşurat în giulgiu a fost aşezat la picioarele stăpânului ei, în speranţa că îl va servi mai bine în Paradis. În durerea ei, Skye a încercat să rămână în mormânt şi a trebuit să fie scoasă afară cu forţa.

Odată cu apusul soarelui, Skye scăpă de Jamil pentru douăzeci şi patru de ore, iar în acest interval Jean lucră cu febrilitate cu Robert Small şi cu Simon ben Judah ca să pună în ordine afacerile beiului. Bancherul cunoştea mai mulţi posibili cumpărători ai afacerilor lui Khalid. Ei nu puteau fi abordaţi, totuşi, până duminică, prima zi a săptămânii.

Sâmbătă dimineaţă a fost trimisă la fortul Casbah o sclavă cu un mesaj pentru căpitanul-guvernator. Jamil citi cuvintele scrise clar de două ori, ca şi cum ar fi căutat un înţeles ascuns.

"My lord Jamil, apreciez în mod deosebit amabilitatea pe care mi-ai arătat-o. Următoarele treizeci de zile mă voi retrage în cel mai adânc doliu şi nu voi primi nici un vizitator. Ştiu că îmi vei onora durerea.

Lady Skye, văduva lui Khalid el Bey."

Jamil scrâşni din dinţi. Era conştient că nu-i putea propune unei proaspete văduve să o ia în căsătorie, dar sperase să fie în preajma ei ca să prevină apariţia unui posibil pretendent. Apoi se gândi că cele treizeci de zile lucrau în avantajul lui. Skye era tânără şi obişnuia să facă dragoste des. După o lună de abstinenţă, va cedă repede. Zâmbitor, dictă răspunsul la scrisoarea ei.

"Lady Skye. Voi onora perioada de doliu, deşi nu o voi face cu plăcere. Te voi căuta în a treizeci şi una zi.

Jamil, căpitan-guvernator al fortăreţei Casbah."

Skye citi mesajul şi zâmbi încântată. Se simţea frustrarea reţinută şi era mulţumită că îl rănise chiar şi în acest neînsemnat mod. Într-o lună, afacerile lui Khalid el Bey vor fi încheiate, şi ea va putea scăpa.

Şi, ca şi cum spiritul lui Khalid veghea asupra ei, zilele au trecut în linişte. Simon ben Judah le-a explicat cumpărătorilor că existau persoane mai puţin cinstite decât ei, care ar fi dorit să o înşele pe tânăra văduvă, aşa că era mai bine ca negocierile să rămână strict secrete. Şi, cum niciunul dintre cei implicaţi nu voia ca alţii să cunoască preţul, secretul s-a păstrat. Când a fost, în cele din urmă, încheiată afacerea, Skye s-a trezit de două ori mai bogată decât o lăsase Khalid el Bey. Banii, toţi în monede de aur, au fost transferaţi la Londra. Atât vila cât şi chioşcul de pe ţărm au fost vândute lui Osman astrologul.

Osman fusese unul dintre puţinii oameni pe care îi văzuse în perioada doliului. El venise într-o după-amiază să-i spună că dorea casa şi chioşcul pentru el şi pentru frumoasa lui sclavă, fata pe care i-o dăruise Khalid el Bey. I le vânduse imediat, bucuroasă că în locul în care fusese atât de fericită cu Khalid va locui cineva cunoscut care va trăi în armonie. Ea şi Osman au stat în grădina vilei, şi l-a servit cu cafea turcească şi cu prăjiturele cu miere.

— Eşti însărcinată, spuse el.

— Da, răspunse ea, deloc surprinsă. I-am spus lui Khalid cu o noapte înainte de a... A fost foarte fericit.

— L-ai făcut foarte fericit, Skye. Erai bucuria lui. Eu l-am prevenit, totuşi, că soarta ta nu era cu el, ci înapoi în propriul tău popor şi, în curând, vei începe această călătorie de întoarcere.

— Vai, Osman! Eu i-am provocat moartea lui Khalid?

— Nu, draga mea, nu i-ai provocat-o tu şi nu trebuie să te învinuieşti. Khalid el Bey şi-a împlinit soarta aşa cum fusese scrisă de la începuturi. Acum ţi-o vei împlini şi tu pe a ta.

— Cine sunt eu Osman?

— Nu ştiu, Skye, dar îţi voi spune ceea ce ştiu. Te-ai născut sub semnul berbecului. Ţara ta de baştină este un loc înverzit şi ceţos, populat cu spirite puternice. Îţi vei controla întotdeauna propriul destin, Skye, şi, în cele din urmă, te vei uni cu adevărata ta pereche.

— Khalid a fost adevărata mea pereche, sări ea mânioasă.

— Nu, Skye, nu a fost el. Te-a iubit profund, să nu te îndoieşti de asta niciodată. Ştiu că l-ai iubit şi tu, dar există un bărbat, o forţă mai puternică în viaţa ta. A fost cu tine mai înainte şi se va întoarce la tine. Urmează-ţi instinctul, draga mea. El nu te va înşela niciodată.

— Şi copilul meu?

— Se va naşte cu bine, Skye, şi va trăi până la adânci bătrâneţi.

— Mulţumesc pentru asigurare, Osman. Nu-l voi uita niciodată pe Khalid, dar a avea copilul lui este un lucru foarte plăcut.

Astrologul se ridică.

— Acum voi pleca, draga mea, şi îmi voi lua adio. Deoarece n-am fost în oraş când a murit Khalid, este de la sine înţeles că am venit să îmi prezint condoleanţele acum. Dar, dacă omul care supraveghează cu atâta grijă vila, din partea căpitanului-guvernator, mă va mai vedea aici, cu siguranţă că îi vom trezi suspiciuni, aşa că nu mă voi mai întoarce.

— Jamil a pus oameni să-mi supravegheze casa?! A îndrăznit!"

— Draga mea, îşi imaginează că va lua locul lui Khalid şi vrea să descurajeze orice alt pretendent.

— M-aş căsători mai curând cu un şarpe.

— Nu va fi nevoie, replică sec astrologul. Vei scăpa uşor de el, pentru că nu bănuieşte nimic. Când pleci?

— Peste două nopţi nu va fi lună.

— Bine, dar fii atentă. Ce faci cu sclavii?

— I-am eliberat şi le voi da bani să înceapă o nouă viaţă. Jean şi Marie vor veni cu mine.

— Spune-le celorlalţi că îi voi lua ca salariaţi pe toţi cei care vor dori să rămână. Roagă-i pe ceilalţi să rămână aici până când vin eu să preiau casa, peste şase zile. Dacă îşi vor vedea de treburi ca de obicei, spionii lui Jamil nu vor bănui nimic. Asta îţi va oferi patru zile de la plecare.

— Vai, Osman, cum aş putea să-ţi mulţumesc?

— Urmându-ţi destinul pe care ţi l-a menit Allah, draga mea.

Apucându-i mâna, ea i-o presă de buze apoi de frunte.

— Saalam, Osman, prietene.

— Saalam, Skye, Allah să fie cu tine.

Pe parcursul următoarelor câteva zile emoţiile lui Skye se dovediră teribil de fluctuante. Era speriată de ceea ce o putea aştepta în Londra. Era încurajată la gândul că fusese mai deşteaptă decât Jamil, deşi era nemulţumită că nu-l putea pedepsi aşa cum ar fi meritat pentru moartea lui Khalid. Era fericită şi se simţea uşurată

că îi va avea lângă ea pe Jean, Marie şi pe căpitanul Small, dar tristă că părăsea un prieten atât de bun cum era Osman.

Venise şi noaptea plecării, şi făcuse, împreună cu Marie, o ultimă trecere în revistă a celor câteva lucruri pe care le lua cu ea. Cea mai mare parte a hainelor rămâneau aici, fiindcă garderoba aceasta nu s-ar potrivi vieţii din Anglia. Luase doar câteva caftane pe care să le poarte în intimitatea dormitorului, gândindu-se că vor fi comode în timpul sarcinii. Minunatele bijuterii de la Khalid fuseseră cusute în îmbrăcăminte, pentru a fi transportate în mai mare siguranţă. Luase periile şi pieptenii din aur, sticluţele din cristal pline cu esenţe scumpe şi rare şi alte lucruri cu valoare sentimentală. Erau toate împachetate cu grijă în sipete din lemn de cedru şi trecute în linişte, de către servitori, din mână în mână până la căpitanul englez care aştepta în grădină. Neglijând mica poartă dezafectată, Jamil nu pusese nici un supraveghetor acolo.

Skye se urcă pe terasă şi privi pentru ultima dată luminile oraşului Alger, auzind slab murmurul vieţii trepidante. Deasupra capului, bolta cerului catifelată pâlpâia şi ea o scrută cu atenţie ca şi cum ar fi încercat să străpungă întunericul.

— Vai, Khalid! oftă ea, tresărind la auzul propriei voci.

Nu mai plânsese de când îl îngropaseră. Dar acum plânse fără reţinere. Stătea în mijlocul terasei, cu faţa spre cer, lăsându-şi durerea să se dezlănţuie. Iar când termină rosti încet:

— Khalid, dragostea mea, mi-au rămas amintirile şi copilul nostru, care regret că nu te va cunoaşte niciodată. Şi acum, Khalid, trebuie să părăsesc casa noastră şi sper să-mi urezi succes.

Rămase tăcută; o invadă o mare pace şi atunci ştiu că el era de acord cu ceea ce făcea.

— Mulţumesc, dragostea mea, zise ea.

Aruncând o ultimă privire asupra terasei, coborî la parterul casei unde o aşteptau servitorii ca să-i ureze rămas-bun.

Ea vorbi cu fiecare dintre ei, iar ei îi mulţumiră pentru eliberare şi pentru banii primiţi. Hotărâseră cu toţii să rămână în serviciul lui Osman. Apoi, ea se alătură lui Jean şi Marie şi, traversând grădina, ieşiră pe mica poartă din spate.

După cum fusese stabilit dinainte, îi aştepta o litieră închisă. Se urcară în ea, fără să scoată un cuvânt, adâncit fiecare în gândurile

sale. Căpitanul Small îi aştepta la docuri şi, în curând, erau la bordul corabiei sale, *Mermaid*, care ridică pasarela şi ancora. Pe când secundul pornea nava, Robert Small îşi escortă pasagerii spre apartamentele lor. Marie rosti, încântată:

— Ne-am răzbunat, *madame*. Astăzi de dimineaţă i-am trimis căpitanului-guvernator un platou cu dulciuri în numele vostru, pe care le-am făcut eu însămi. Unul dintre ingredientele folosite este o plantă care-l va face impotent pe viaţă pe diavolul Jamil. Nu va mai face niciodată rău vreunei femei cu patima lui.

— Îmi imaginez ce şoc va fi pentru el şi ce ruşine! Ah, cât aş vrea să fiu acolo să îi privesc suferinţa!

Cele două femei priveau luminile oraşului care rămânea în urmă. Atunci Marie o luă de braţ pe Skye şi o conduse la cabina ei unde, pentru prima dată de săptămâni, dormi profund. Odată tensiunea înlăturată, Skye rămase o simplă femeie însărcinată ce manifesta diverse pofte alimentare, avea adesea o stare de somnolenţă şi era încercată de greţuri.

Marie şi Jean îşi petrecură o seară întreagă cu căpitanul Small discutând despre bunăstarea lui Skye. Căzuseră de acord că Londra nu era cel mai potrivit loc pentru o delicată mamă în devenire.

— Este ţara dumitale, îi spuse Marie micului englez. Care ar fi cel mai bun loc unde ar putea naşte *madame*?

— Sunt multe locuri plăcute în împrejurimile Londrei, răspunse căpitanul Small, dar aş prefera să se stabilească într-un loc mai îndepărtat de oraş. Mi-am îndreptat cursa spre portul meu natal, oraşul Bideford din Devon, unde deţin o proprietate întinsă. Sora mea, Cecily, locuieşte acolo şi vă va primi cu plăcere pe toţi; este nerăbdătoare să aibă grijă de Skye. După ce se va naşte copilul, stăpâna voastră ar putea merge la Londra. Dar probabil că atunci nu va mai dori să se ducă.

Aşa că *Mermaid* navigă prin golful Barnstable şi apoi, pe râul Torridge spre Bideford. Cum stătea rezemată pe parapetul vasului, privind dealurile împădurite, realiză că acesta era limanul liniştit. Orice se va întâmpla în viitor, va avea curajul să-i facă faţă.

Cum spusese Osman, Skye îşi urma destinul.

Partea a treia

Anglia

13

Orăşelul Bideford, deşi mic, era unul dintre cele mai prospere porturi maritime din Anglia. Sub protecţia personală a marii familii de Grenville, Bideford traversa cea mai prosperă epocă a sa, când a sosit Skye acolo.

Aşezat pe coama unei lungi coline împădurite, coborând spre malul râului Torridge, Bideford-ul, înconjurat de pajişti fertile şi livezi încărcate cu mere coapte, era cel mai fermecător şi pitoresc oraş din Anglia.

Deşi port la mare, nu era situat chiar pe golful Barnstable. Pentru a se ajunge la Bideford, trebuia traversat estuarul, evitând Lundy Island. Stâncile ei cu vârfurile învăluite în nori făcea din insulă locul favorit de hărţuire al piraţilor din Devon şi a contrabandiştilor din toată lumea.

Trecând cu bine prin estuar întâlneai satul Appledore. La Appledore estuarul se bifurca, în Taw River în stânga şi în Torridge River în dreapta, iar la câteva mile în amonte râul întâlnea fertilul şi înverzitul Bideford. Aici, pe colinele Bideford-ului, se afla casa lui Robert Small — Wren[1] Court.

Căpitanul Small luase măsuri să fie întâmpinaţi pe doc când debarcară. Cei patru călăreţi, parcurgând la trap colinele de un verde crud, constituiau o privelişte încântătoare.

Cum se apropiau de Wren Court, Skye strigă:

— Vai, Robbie! De ce nu mi-ai spus niciodată ce domeniu încântător stăpâneşti?

Pe creasta dealului lărgi frâul iepei murge, privind fermecată spre cărămida roşie cu nuanţe calde a presbiteriului. Jean şi Marie veniră în spatele ei şi Robbie fu nevoit să se oprească împreună cu ei, explicându-le:

---

[1] *wren* (lb. engl.) = pitulice (n.t.)

— Aparţine familiei — pământul cel puţin — de pe vremea lui Henric al V-lea. Wren Court însăşi a fost construită pe timpul domniei lui Henric al VII-lea. De aceea clădirea este în formă de „H".

— Eşti mult prea modest, Robbie, rosti Skye râzând. Nu mă aşteptam la o asemenea frumuseţe.

— Suntem o familie de proprietari de pământuri, Skye. Totuşi, mereu unul sau mai mulţi membri ai ei au făcut parte din Parlament. Din păcate, eu n-am fost căsătorit niciodată ca să am un moştenitor, iar sora mea Cecily a rămas văduvă înainte de a apuca să aibă copii. Presupun că va trebui să cedez Wren Court unor veri îndepărtaţi.

Suspină, apoi trase de frâu şi se îndreptă întins spre casă, urmat îndeaproape de ceilalţi trei.

Casa era o adevărată bijuterie de cărămidă roşie, acoperită cu iederă şi înconjurată de gazon verde. Clădirea, care forma linia de unire a literei „H", avea două etaje, iar cele de pe laturi aveau câte trei etaje. Skye descoperi în cele din urmă că sectorul cu două etaje avea la parter un lung şi luminos foaier. Etajele unu şi doi formau împreună o cameră uriaşă cu două balcoane. În aripile parterului, de fiecare parte a intrării, se aflau bucătăriile şi sufrageriile. Etajul doi, pe partea opusă galeriei, era consacrat bibliotecii şi saloanelor, iar etajul trei era ocupat în întregime de dormitoare.

Înaintând pe aleea pietruită, Skye a fost încântată de razele soarelui care se oglindeau în numeroasele ferestre şi de profunzimea parfumului trandafirilor care îmbălsăma aerul. Cum ajunseră acasă, patru grăjdari veniră în fugă să ia caii, iar Robert Small o dădu cu grijă pe Skye jos din şa.

O femeie mică şi durdulie, cu ochi albaştri pătrunzători, păr argintiu şi obraji trandafirii apăru în uşă.

— Te-ai întors, în sfârşit, Robbie! Aceasta este doamna Goya del Fuentes? Săraca de tine! Acum eşti în siguranţă, iar noi vom avea grijă de tine şi de copil. Hai, intraţi!

Mama Cecily îi conduse pe Skye, Jean şi Marie într-o cameră mică de primire unde ardea un foc vesel.

— Luaţi loc. Nu pot să înţeleg cum a putut Robert să lase o fată în situaţia ta să călărească. O trăsură ar fi mers mai încet dar ar fi fost mai liniştitoare. Eh, nu-i nimic, acum eşti aici şi ai ajuns cu

bine. Robert! Ia vezi, ce face toanta aia de Martha! Trebuie să aducă vin şi biscuiţi pentru patru călători obosiţi!

— Vai, vă rog, mamă Cecily, să-mi spuneţi Skye.

— Mulţumesc, copilă. Ei, eu sunt o femeie care vorbeşte deschis, aşa că vă voi spune cum stau lucrurile pe ici, pe colo, ca să ştie fiecare ce trebuie să facă.

Mama Cecily arătă cu capul către Jean şi Marie, care stăteau pe o canapea lângă foc, ascultând cu atenţie.

— Ştiu că pot vorbi de faţă cu slujitorii tăi, pentru că îţi sunt prieteni, iar Robbie mi-a scris despre ei. Fratele meu mi-a istorisit câte ceva din povestea ta. Biată mieluşică! Eu nu am aprobat afacerile fostului tău soţ, dar văd că tu eşti o doamnă. Asta-i clar. Robert a vorbit întotdeauna frumos despre Khalid el Bey. Aşa că, draga mea, pentru mine este destul. Îţi urez din tot sufletul bun venit în Anglia. Casa noastră îţi aparţine cât vei dori. Dacă îţi face plăcere, pentru totdeauna.

Skye simţi cum i se umezesc genele.

— Mulţumesc, mamă Cecily! Mulţumesc din toată inima! Nu numai din partea mea, ci şi a slujitorilor mei.

— Ah! Dumnezeu să mă ierte, copilă, aproape că uitasem! Am curăţat şi aranjat căsuţa din fundul grădinii pentru voi, se adresă ea cuplului francez. Mi-am închipuit că aţi prefera să vă bucuraţi de intimitate.

Jean şi Marie erau profund mişcaţi. Căsuţa o făcu pe Marie să delireze de bucurie. Era din cărămidă roşie de o nuanţă caldă, cu ferestre mici, compusă din două camere. Prima era o încăpere spaţioasă cu un cămin mare din piatră, iar cealaltă un mic dormitor cu un pat de stejar vopsit. Avea mobilă sculptată din stejar masiv. Pardoseala din piatră fusese curăţată şi măturată. Afară, în faţa uşii, se aşterneau straturile cu nalbe de grădină şi ochiul boului. Mama Cecily se gândise la toate. Fusese pregătită pentru Jean o cămăruţă cu cărţi, unde să poată lucra. Avea şi o intrare prin grădină.

Skye era emoţionată să-i vadă atât de bine rostuiţi pe cei doi slujitori ai ei. Nu mai ştia cum să-i mulţumească mamei Cecily, dar englezoaica i-o reteză:

— Nu-i nevoie, copilă. Altfel de ce ar mai exista prieteni pe lume, poţi să-mi spui?

Acestea fiind zise o conduse pe Skye în clădirea principală şi urcară scările. Apartamentele lui Skye ocupau colţul de sud-vest al celui de al doilea etaj. Camera de zi avea un cămin mare din piatră cu o poliţă sculptată. Cele două ferestre mari, romboidale, aveau draperii din catifea de un albastru intens. O fereastră boltită îndreptată spre sud dădea spre grădina de trandafiri. Pardoseala din stejar lustruit era acoperită cu covoare turceşti în roşu şi albastru.

În celălalt capăt al camerei, de fiecare parte a căminului, se găsea câte o uşă arcuită şi placată, ambele ducând în dormitor. Aici erau ferestre atât spre sud cât şi spre vest, care o făceau să fie însorită şi luminoasă pe tot parcursul anului, mai ales în cursul iernii. Căminul de aici, care servea şi la încălzitul unei camere de zi, avea o margine frumos căptuşită cu plăci de ceramică. Draperiile erau din catifea roz asortate cu perdelele şi cu lemnăria patului. Şi aici exista un covor turcesc, de această dată, auriu cu albastru.

Din dormitor se intra într-o cameră mică de toaletă. Mobila era tot din stejar. În toate cele trei camere se găseau boluri cu flori proaspete. Skye era sigură că va fi fericită aici.

Mama Cecily împinse înainte o fată cu obraji ca merele.

— Ea este Daisy, draga mea. Am ales-o ca să aibă grijă de tine.

Fata îi zâmbi prietenos şi făcu o plecăciune în faţa lui Skye.

— Sunt bucuroasă să vă servesc, doamnă.

Skye îi zâmbi şi ea.

— Mulţumesc, Daisy, am călătorit pe mare câteva săptămâni, şi mi-aş dori să fac o baie. Ce zici, se poate aranja?

— Da, doamnă! Lăsaţi-mă să vă scot cizmele şi, cât vă veţi odihni puţin, eu voi pregăti baia.

Mama Cecily zâmbi aprobator.

— Te las pe mâini bune, Skye. Daisy te va conduce, la ora mesei.

După mai puţin de o oră Skye se bălăcea în cada cu apă fierbinte, în spatele unui paravan frumos arcuit ce acoperea perimetrul băii. Cada din stejar era adâncă şi ea se cufundă mulţumită în căldura apei, îndepărtând repede oboseala săptămânilor petrecute pe mare. Aerul era înmiresmat de parfumul săpunului de trandafir. Daisy se

mişca silenţios prin cameră, despachetând valizele lui Skye, pregătind haine curate. Skye fusese surprinsă să găsească în cabina ei de pe *Mermaid* două valize pline cu toalete după ultima modă din Anglia.

Daisy intră după paravan, vorbind veselă, luă săpunul şi începu să o spele pe cap pe Skye.

— Ah, doamnă, în curând vom înlătura sarea asta de mare, redându-vă strălucirea. Doamne, ce culoare minunată are!

Ea masă pletele negre cu mult clăbuc, apoi limpezi bine şi-i prinse cu ace buclele umede în vârful capului.

Skye ieşi din cadă şi Daisy o înfăşură într-un şervet cald. După aceea se aşeză în faţa oglinzii din perete examinându-se. Sânii erau evident mai plini decât înainte şi se observa o uşoară bombare a pântecelui. Copilul lui Khalid. *Cum va arăta? Va avea părul negru al tatălui său şi ochii aurii? Ah, Khalid, mi-e atât de dor de tine!*

Îmbrăcă în linişte lenjeria şi o lăsă pe micuţa cameristă să-i pună rochia de mătase de un albastru intens. Era o rochie simplă dar elegantă, adecvată cu situaţia ei de văduvă a unui negustor bogat. Singurele bijuterii pe care le purta erau un safir pe care i-l dăruise Khalid şi verigheta ei de aur. Părul bine periat, împletit cu grijă, fusese răsucit în jurul capului dând impresia unei coroane. Pe aceasta purta o calotă albă de batist moale.

Familia era mică, constând doar din Skye, Robert şi Cecily Small, aşa că masa de seară era simplă.

Jean şi Marie preferaseră să rămână în căsuţa lor. Skye nu se putea supăra pe ei, pentru că era prima dată din viaţa lor de tineri căsătoriţi când puteau fi cu adevărat singuri. Cât îi invidia! Îşi reveni însă repede. Khalid era mort, dar ea trebuia să-şi trăiască viaţa mai departe.

Robert Small îi crease o identitate care putea satisface curiozitatea vecinilor. Ea fusese de acord că era irlandeză prin naştere. Iar absenţa numelui de domnişoară putea fi explicată astfel: fusese adusă încă de mică la o mănăstire creştină franceză din Alger de un căpitan care declarase că părinţii ei, pasageri pe nava lui, muriseră la bord. Deoarece îi plătiseră, în avans, călătoria, căpitanul nu le cunoştea numele. Copilul, care părea să aibă cinci ani şi care îşi zicea

Skye, a fost crescut de maicile mănăstirii din Alger. Când tânăra avea şaisprezece ani a fost văzută de señor Goya del Fuentes, în timp ce se ruga în mănăstire. El le-a cerut călugăriţelor mâna ei şi cererea i-a fost acceptată. Fiind un negustor bogat şi un om respectabil, când a murit brusc, tânăra văduvă nu a putut suporta să mai rămână în Alger. Cum moştenise de la fostul ei soţ o casă la Londra, s-a hotărât să se stabilească în Anglia. Robert Small, în calitate de partener de afaceri a fostului ei soţ, a luat-o pe doamnă sub protecţia lui.

Bineînţeles că mama Cecily cunoştea adevărata istorie a lui Skye, dar fusese de acord cu fratele său că, dacă vor inventa o poveste cât mai puţin spectaculoasă, va fi mai bine.

Sosirea lui Skye cu cei doi servitori ai săi şi stabilirea ei la Wren Court fu acceptată uşor de prieteni şi de cele câteva rude ale lor. Servitorii, care bârfeau de la o casă la alta, îşi manifestau simpatia faţă de frumoasa văduvă însărcinată. Skye era modestă şi amabilă, o adevărată lady, chiar dacă era papistaşă. Amintirea Mariei Tudor era încă prea proaspătă în mintea poporului englez ca să poată tolera catolicismul. Era în preajma Crăciunului când a dat primul îngheţ, ceea ce i-a făcut pe oamenii din Devon să declare că ar urma o iarnă grea. Skye mărturisise secretul pierderii memoriei preotului local. Mai vârstnicul şi amabilul părinte Paul o reiniţie în dogmele religiei sale. Deşi nu îşi amintea de ele, erau ciudat de liniştitoare. Skye făcuse aceasta pentru că niciodată biserica dintr-o ţară creştină nu va favoriza suspiciunea. Se pare că oricine are nevoie de o etichetă, şi chiar o etichetă papistaşă este mai bună decât nimic.

Puţin după Întâmpinarea Domnului, Marie dădu naştere unui băieţel voinic pe care-l botează Henric. Skye brodă câteva hăinuţe pentru copil. Îi plăcea să stea în căsuţa lui Marie lângă foc şi să o privească alăptându-şi fiul. Şi copilul ei era puternic şi lovea cu putere cu picioarele, spre disconfortul şi bucuria ei. Se hotărâse să-l boteze James, echivalentul englez al numelui spaniol al lui Khalid el Bey, Diego. Cum se apropia timpul, era nerăbdătoare să nască mai repede.

Pe cinci aprilie, mama Cecily nici n-a mai avut timp să aducă o moaşă, că Skye a şi născut. Marie a făcut totul, iar naşterea a fost rapidă şi uşoară.

Când Skye a deschis ochii era schimbată într-o cămaşă de noapte curată, iar părul ei lung fusese proaspăt periat şi împletit.

— Dă-mi fiul, îi şopti ea mamei Cecily.

— Este o feţiţă, draga mea, şi nu am văzut niciodată un copil mai frumos, spuse ea punând pruncul ce dormea în braţele lui Skye.

Skye se uită către copil. Era o fiinţă mică şi drăguţă, cu un ciuf de păr negru umed, gene lungi negre, obraji rozalii şi un arc roşu drept gură. Pielea ei era la fel de deschisă ca şi aceea a lui Skye.

— O fată, murmură ea uimită. Nu m-am aşteptat la o fată.

Skye privi pe fereastră în grădină, unde florile de primăvară erau toate înflorite şi o salcie îşi înclina frunzele proaspete, de un verde crud, deasupra micului lac.

— Îi voi pune numele Willow, spuse ea. Este firesc ca fiica lui Khalid el Bey să poarte numele copacului morţii — salcia.

Deşi Willow era un copil născut în durere, era totuşi un copil al bucuriei. Toţi cei din casă o adorau, de la mama ei până la cea mai neînsemnată servitoare. Toţi încercau să o facă să zâmbească.

Când Willow a împlinit cinci luni, Skye a hotărât că era vremea să se ducă la Londra. Robert Small nu făcuse decât o scurtă călătorie pe mare, pe coasta Africii, în cele zece luni de când o adusese pe Skye în casa lui. Deşi surorii lui îi făcea plăcere să îl aibă acasă, el murea de dorinţa de a pleca într-o călătorie mai lungă. Mai înainte, însă, trebuia să se ducă la Londra să vadă dacă lordul de Grenville putea obţine scrisorile de acreditare care să-i asigure patronajul regelui. Şi Skye era pregătită să pornească în această aventură şi dorea să meargă la Londra.

Mermaid era ancorată la Plymouth pe canalul dinspre Devon. Jean mergea şi el cu Skye la Londra, dar Marie rămânea la Wren Court să aibă grijă de cei doi copii.

Începuse deja să o alăpteze şi pe Willow; sânii ei voluminoşi de ţărancă produceau suficient cât să-i hrănească pe amândoi. Spre uşurarea mamei Cecily, Skye considera aerul plăcut din Devon mai sănătos pentru fiica ei decât clima Londrei. Mama Cecily nu era prea fericită, pentru că Skye devenise pentru ea fiica pe care nu o avusese niciodată, iar Willow — nepoata ei. Îi părea rău să rămână doar cu una dintre ele dar, dacă ar fi plecat amândouă, i-ar fi rupt inima.

Şi Skye simţea durerea despărţirii.

— Ah, aş fi vrut să poţi veni cu mine, mamă Cecily! Am atâtea de făcut, şi ajutorul dumitale ar fi nepreţuit. Numai Dumnezeu ştie în ce stare o fi casa şi probabil că va trebui să o remobilez. Promite-mi că atunci când va fi gata, vei veni împreună cu Marie şi copii la Londra.

— Bineînţeles că voi veni, copila mea. N-am fost la Londra de când eram fată, acum treizeci de ani! Cred că am chef să mă duc din nou acolo şi voi veni când ai să-ţi pui casa la punct.

Plecase călare de la Wren Court, într-o dimineaţă luminoasă de toamnă. Skye nu se îndura să o părăsească pe Willow, şi tot întârzia ţinând-o în braţe. În cele din urmă Robbie strigă la ea exasperat:

— La dracu', fato! Cu cât pleci mai repede la Londra, cu atât mai repede poţi fi din nou cu ea!

Skye îşi sărută fiica şi, suind pe cal, porni la drum. Ţinutul prin care treceau era deluros. Călăriră pe lângă tarlale cu grâne gata de recoltat, pajişti cu turme de oi şi cirezi de vite, şi livezi încărcate de rod. În faţa lor se întindea podişul Dartmoor unde se afla un han numit „The Rose and Anchor", unde petrecură noaptea.

Când au ajuns la han, acesta era gol, aşa că Robbie decise că puteau mânca în sala mare. Dar, în timp ce li se servea masa, sosise un grup de călăreţi zgomotoşi.

— La dracu', mormăi Robbie iritat. Cred că trebuie să cer o cameră separată. Sunt nobili şi, dacă au chef să facă scandal, mai bine să nu fiu de faţă.

Deodată, o voce tună străbătând camera şi un bărbat se desprinse din mulţime.

— Robert Small! Tu erai, păstrăv bătrân de mare?

Ochii lui Robbie străluciră şi se ridică imediat.

— *My lord* de Grenville! Îmi pare bine că vă văd. Veniţi să ciocnim o cupă de vin.

De Grenville întinse mâna peste masă.

— Manierele tale, Robbie! îl dojeni el. Nu m-ai prezentat încă doamnei.

Căpitanul roşi.

— Scuze, Skye. Permite-mi să ţi-l prezint pe lordul Richard de Grenville. *My lord*, aceasta este señora Goya del Fuentes, văduva fostului meu asociat algerian în afaceri. O escortez împreună cu secretarul ei, Jean Morlaix, la casa pe care o are în Londra.

Skye întinse încet mâna şi de Grenville i-o sărută.

— *My lord.*

— *Madame*. O plăcere, vă asigur. Găsesc că e de-a dreptul necuviincios din partea lui Robbie să aibă un asemenea noroc.

— Noroc, *my lord*?

— Să escorteze o femeie atât de frumoasă pe care nu am văzut-o niciodată la Londra.

— *My lord* de Grenville, mă tem că mă copleşiţi cu complimente. Vă rog să luaţi loc.

— Nu sunteţi spaniolă, remarcă el pe când se aşeza.

— Nu. Sunt irlandeză.

— Bănuiam eu. Cele mai extraordinare frumuseţi din lume. Spuneţi-mi, *madame*, ce părere aveţi despre Anglia? Este prima dumneavoastră călătorie aici?

— Da, este prima, şi găsesc că Anglia este o bucurie, sir. Am locuit în casa lui Robbie un an.

— Skye era însărcinată când prietenul meu a decedat, explică Robbie repede.

— Un fiu sau o fiică, *madame*?

— O fată. Se numeşte Willow. Am lăsat-o la Wren Court cu mama Cecily şi cu doica. Nu ştiam în ce stare voi găsi casa soţului meu aşa că, până când o voi remobila, este mai bine ca ea să rămână la Devon.

Din partea cealaltă a camerei, unde rămăsese grupul de prieteni ai lui de Grenville, care se aşezaseră la o masă, un bărbat suplu, blond şi arogant de frumos, o fixa insistent pe Skye. Ea se înfurie când el îi prinse privirea şi ridică o sprânceană care nu putea avea decât un singur înţeles. Era o întrebare atât de directă de parcă ar fi fost strigată în gura mare, şi la fel de insultătoare. Mânioasă ea întoarse capul, cu o mişcare bruscă, ascultând din nou ce spunea de Grenville.

— Foarte înţelept, *madame*. Londra nu este un oraş pentru fiinţe plăpânde.

— Am auzit, *my lord*, replică Skye. Spuneţi-mi, sir, cine este gentlemanul din anturajul dumneavoastră care mă fixează cu atâta grosolănie? Cel cu chip de înger.

De Grenville nu se osteni să întoarcă privirea spre el. Descrierea îi fusese suficientă.

— Lordul Southwood, *madame*, conte de Lynmouth.

— Robbie, însoţeşte-mă, te rog, până la mine în cameră şi ai grijă să-mi fie trimisă o tavă cu mâncare. Contele mă face să mă simt stingherită. Mă priveşte ca pe o tavă cu dulciuri. (Se ridică de pe scaun, scuturând, ca din întâmplare, praful de pe costumul ei de călărie.) *My lord* de Grenville, vă urez noapte bună.

Îi întinse mâna şi el i-o sărută.

— *Madame*, sper să ne întâlnim la Londra. Iar acum, permiteţi-mi să vă escortez pe amândoi, pe dumneata şi pe Robbie, pe lângă înflăcăratul dumitale admirator.

Dar nu era atât de uşor. Contele de Lynmouth le blocă drumul.

— Doamna pleacă! zise de Grenville zâmbind.

— Nu înainte de a mă prezenta, dragul meu Dickon. Nu poţi monopoliza, pur şi simplu, toate frumuseţile pentru tine.

De Grenville ridică din umeri.

— Señora Goya del Fuentes, Lord Geoffrey Southwood. Şi acum, Geoff, lasă-ne să trecem.

— Señora, vreţi să beţi un pahar de vin cu mine?

— Nu, sir. Nu vreau, îl repezi Skye.

Trecu pe lângă el şi părăsi încăperea, cu Robbie în urma ei.

De Grenville râse slab.

— Geoff, îmi face impresia că ai fost pus într-o situaţie de-a dreptul neplăcută.

Lord Southwood se albi la faţă şi întrebă din colţul gurii:

— Cine este, Dickon?

— Văduva partenerului de afaceri al căpitanului Small.

— Nu este spaniolă.

— Soţul ei a fost. Ea este irlandeză.

— Este magnifică şi intenţionez să o am, rosti Southwood.

— Am auzit că gusturile tale se îndreaptă spre femei care nu se pot descurca singure, Geoff. Señora Goya del Fuentes este o femeie foarte bogată. Mă tem că nu-i vei putea fi ibovnic, neputând fi ameţită cu bijuterii sau cu o rochie scumpă. Pun rămăşag că ţi-ar trimite-o pachet înapoi.

— Pe cât pariezi, Richard?

De Grenville schiţă un zâmbet. Southwood avea un magnific armăsar de rasă pe care şi l-ar fi dorit.

— Un an, Geoff. La sfârşitul unui an îmi vei da armăsarul *Dragon's Fire*.

— Şase luni, Dickon, după care tu îmi vei da magnifica ta barcă de râu cu echipamentul ei cu tot.

De Grenville se crispă. Barca lui era cea mai elegantă, fiind râvnită chiar şi de regină. *Totuşi,* cugetă el, *frumoasa señora Goya del Fuentes nu e o prostituată şi l-a detestat de la prima vedere pe Southwood. Nu este posibil să cedeze şi, în afară de asta, teribil ce-mi doresc armăsarul acela!*

— S-a făcut! rosti el hotărât. Armăsarul tău pentru barca mea. Pe termen de şase luni, începând de astăzi.

El întinse mâna şi Southwood i-o scutură cu fermitate.

— Ai grijă să nu-mi avariezi barca în toamna asta, Dickon, zise batjocoritor Southwood. La primăvară, vreau să fac o croazieră cu amanta mea pe râu.

— Mai bine ai tu grijă de armăsarul meu şi nu-l împerechea abuziv.

Cei doi se despărţiră, fiecare convins în sinea lui că va intra în curând în posesia jucăriei mult râvnite.

Geoffrey Southwood nu ştia ce îl aţâţa mai mult — frumuseţea văduvei, aerul ei sălbatic sau dispreţul afişat faţă de el. Îl încânta provocarea de a seduce şi poseda. Şi ar fi fost invidiat de toată Londra cu o amantă atât de frumoasă. Indiferent dacă se va folosi de mijloace cinstite sau necinstite, Southwood jură că o va avea.

14

Casa lui Skye se afla pe ţărmul satului Chiswick de la marginea Londrei. Era ultima clădire şi mai puţin pretenţioasă decât cele ale vecinilor ei. Alături se aflau palatele unor mari lorzi — Salisbury şi Worcester, şi cel al episcopului de Durham.

Ocolind partea centrală a Londrei, au ajuns repede la Chiswick. Era un sat mic şi încântător, cu un excelent han, *Swan*, unde s-au oprit să se răcorească bând cidru proaspăt, mâncând pâine fierbinte cu şuncă şi brânză picantă. Skye avea o poftă de lup şi mânca de zor, cu încântata aprobare a grasului hangiu. El îi mai turnă un pocal cu cidru spumos.

— Sunteţi în trecere? se interesă el.

— Nu, răspunse Skye. Am o casă aici, meştere hangiu, şi am venit să locuiesc în ea.

— Care cas' îi aia, ma'am? Cred că-i cunosc pe toţi marii lorzi şi familiile lor. Am crescut aici, înţelegeţi. Şi, de când există un han în Chiswick, el a aparţinut familiei Monypenny. De fapt, nimeni nu mai ştie sigur cine a fost mai întâi, *Swan* sau Monypenny, chicoti el.

Jean şi căpitanul Small priveau dispreţuitori, dar Skye se amuza, ceea ce făcea să sporească aprecierea hangiului faţă de ea.

— Eu sunt señora Goya del Fuentes, meştere Monypenny. Casa mea este ultima de pe ţărm. A aparţinut răposatului meu soţ.

— Sunteţi spaniolă?!

— Soţul meu a fost. Eu sunt irlandeză.

— Aproape la fel de rău, veni replica.

— *Mon Dieu! Quel cochon!* murmură Jean.

— Meştere Monypenny, ţi-aş fi recunoscător dacă ai vorbi civilizat. Señora Goya del Fuentes este o doamnă distinsă şi bună, şi nu permit să fie jignită atâta timp cât se află sub protecţia mea, declară Robert Small cu mâna pe mânerul sabiei.

Solidul hangiu se uită în jos la scundul căpitan.

— Doamne iartă-mă! chicoti el. Probabil că-i o doamnă grozavă dacă o furnică înfruntă o vrabie! Scuzele mele, ma'am. Amintirea sângeroasei Mary şi a soţului ei spaniol nu dispare prea uşor.

— Sângeroasa Mary?

— Fosta regină care a fost căsătorită cu Philip al Spaniei. Sora vitregă a tinerei regine Bess.

— A, da, meştere Monypenny. Acum înţeleg, zise Skye. Îţi promit că eu nu am nimic din sângeroasa Mary. Eu şi fiica mea am venit în Anglia să ne facem o viaţă nouă. Ospitalitatea engleză este recunoscută în toată lumea.

Hangiul se împăună de mândrie.

— Şi aşa va fi, ma'am. Veţi fi fericite aici. Şi acum, dacă-mi permiteţi să mă amestec puţin în afacerile dumneavoastră... aţi spus că deţineţi ultima casă. Ultimul locatar a părăsit-o într-o stare deplorabilă, şi, dacă îmi permiteţi, ma'am, vă pot pune la dispoziţie camere pentru dumneavoastră şi însoţitorii dumneavoastră. Sincer vorbind, casa dumneavoastră este de nelocuit.

— Robbie! Nu te-a înştiinţat agentul că pregăteşte casa pentru mine?

— Ba da, Skye.

— Este vorba de domnul Taylor, nu-i aşa? Este un tip rău, dar de unde era să ştiţi asta?

— Rău? În ce sens, meştere Monypenny? întrebă Robert Small.

— El închiria casa doritorilor pentru... petrecerilor lor... cum s-ar spune. Le lua de două ori mai mult decât pretindeaţi dumneavoastră pentru ea, restul băgându-l în buzunar, plus comisionul pe care i-l acordaţi.

— Şi de unde ştii dumneata asta?

— Obişnuia să bea din când în când aici. Dar nu ţinea la băutură. Într-o noapte, pe vremea decedatei regine, a început să se laude cum îl trage pe sfoară pe proprietarul spaniol al casei.

— Mai bine am merge să vedem ce-i cu casa, Robbie. Ţi-aş fi recunoscătoare, meştere Monypenny, rosti Skye către hangiu, dacă ne-ai reţine camerele şi o sufragerie personală. Iar la întoarcere aş vrea să fac o baie.

— Imediat, ma'am!

Încălecând pe cai, traversară pajiştea şi coborâră pe strada Riversedge. Skye era impresionată de impozantele case de pe ţărmul râului. Cum se apropiau de capătul străzii clădirile erau mai puţin mari. Ultimele trei erau o elegantă vilă, un mic palat şi o încântătoare casă din cărămidă roz, plasată într-un parc particular. Porţile erau ruginite şi întredeschise. Robert Small strânse din buze. Deschise larg porţile, ca să pătrundă înăuntru.

Parcul era năpădit de buruieni, partea împădurită plină cu ruguri de mure, gazonul acoperit de trifoi. Când intrară în casă, mai multe geamuri erau sparte, iar uşa atârna cu balamalele rupte.

— Taylor va da socoteală pentru multe, mârâi Robbie. Unde dracu' o fi portarul? Ar fi trebuit să păzească intrarea. Jean, nu i-au plătit portarului salariul pe un an?

— *Oui*, căpitane. Banii au fost înmânaţi agentului.

— Ce mai încoace şi încolo, zise Skye, stricăciunile au fost făcute. Hai să vedem dacă şi înăuntru este la fel de rău.

Cei trei intrară în casă şi se îngroziră pe măsură ce vizitau camerele.

— Jefuită! începu să strige căpitanul Small. Nu mai este nici un băţ din mobilă în toată casa! Nici draperii, covoare, lenjerie sau farfurii! Ai fost jefuită! Nemernicul nenorocit a luat totul!

— Ştia ce vorbea meşterul Monypenny, remarcă sec Skye. Nu vreau să fiu trasă pe sfoară de un nătărău, Robbie. Taylor trebuie prins şi adus în faţa justiţiei. Îmi imaginez că mobila era uzată. Tu ai fost de mai multe ori în casă, Robbie. Îţi aminteşti să fi fost ceva de valoare?

— Nu, era mobilă obişnuită.

— Aşa că va fi lesne înlocuită. Slavă Domnului că au rămas la Devon Marie şi copiii! Haideţi înapoi la *Swan*. Sunt obosită şi vreau să fac o baie, iar aici tot nu putem face nimic până mâine.

A doua zi dimineaţă Skye plecă la Londra. Vizită un atelier de tâmplărie şi unul de argintărie, o postăvărie şi o fierărie. Peste tot spuse acelaşi lucru:

— Dacă îmi livraţi lucrurile comandate într-o săptămână, vă voi da o recompensă substanţială.

Apoi achită în avans.

La *Swan* se interesă de solicitanţi pentru personalul necesar întreţinerii gospodăriei şi, împreună cu meşterul Monypenny, o angajă pe doamna Burnside ca administratoră, şase slujnice şi şase lachei, pe maistrul Walters — majordom iar pe soţia acestuia — bucătăreasă. A mai angajat patru fete şi un băiat pentru ajutor la bucătărie. Madam Burnside avea o soră văduvă care, împreună cu cele două fiice ale sale, urmau să se îngrijească de spălătorie. Personalul din afara casei consta dintr-un grădinar şi un grăjdar, fiecare având câte două ajutoare, şi un portar. Skye avea nevoie şi de personal care să aibă grijă de Willow. Acesta era compus dintr-o spălătoreasă, o dădacă şi o ajutoare.

Skye făcu o inspecţie amănunţită a casei în vederea unei noi vizite la Londra. Sub nivelul principal al casei se afla o bucătărie mare care dădea într-o mică grădiniţă de verdeţuri.

În bucătărie erau două sobe de gătit, ambele având cuptoare din cărămidă. Într-una încăpea o jumătate de bou, iar cealaltă, ceva mai mică, era pentru oale şi pentru copt pâinea. De o parte a bucătăriei se afla o cămară din piatră pentru păstrarea alimentelor, iar de cealaltă parte era vana pentru spălatul vaselor. Tot acolo se afla un hol cu o sobă pentru uzul servitorilor şi camerele acestora.

Doamna Burnside avea un dormitor separat, ca şi majordomul cu soţia lui, bucătăreasa. Cele patru fete împărţeau o singură cameră, iar spălătoresei şi celor două fiice ale sale îi fusese atribuită o altă cameră. Un mic alcov, aşezat pe peretele vetrei, dotat cu saltea moale şi perne pufoase, îi fusese atribuit băiatului de la bucătărie, care era considerat prea tânăr ca să stea împreună cu servitorii mai în vârstă. Cele şase servitoare dormeau în cele două camere alăturate de la mansardă. Grădinarul-şef şi soţia lui locuiau într-o colibă drăguţă din grădină, iar portarul şi soţia acestuia în căsuţa de la poartă. Jean şi Marie primiseră un apartament separat într-una din aripile casei.

Skye avea cheiul ei particular, ceea ce era un mare avantaj pentru că îi permitea să dispună de o barcă proprie. Comandase să-i fie construită una, şi la scurt timp după aceea, la personalul ei se mai adăugă şi un barcagiu. Toţi cei din casă se bucurau, pentru că era preferabil să călătoreşti pe apă, mai cu seamă în perioade tulburi.

Negustorii cu care încheiase Skye afacerile erau dornici să primească recompensa promisă. Aşa că, în decurs de o săptămână, casa se umplu cu obiectele comandate, toate de cea mai bună calitate.

Ea trecea din cameră în cameră, dispunând unde să fie puse draperiile, tapiseriile, tablourile, cum să fie aranjată mobila. Camerele începuseră să prindă viaţă iar, în cele din urmă, mulţumită, Skye făcu o ultimă inspecţie în întreaga casă.

Mobila de stejar strălucea şi pe podea se aşternuseră covoare groase turceşti. Folosirea covoarelor era neobişnuită. Multe case, chiar şi cele ale bogătaşilor, mai acopereau cu trestie şi plante aromate podelele. În toată casa erau tablouri şi tapiserii, deoarece căpitanul Small se pricepea să depisteze familiile nobile scăpătate care erau dispuse să vândă în mod discret asemenea obiecte. Draperii de catifea şi mătase atârnau la ferestrele încastrate în metal, iar tavanele erau împodobite cu candelabre din alamă. Argintăria de pe bufete strălucea, dând interioarelor un aer de eleganţă şi opulenţă.

Pe măsură ce părăsea fiecare cameră, Skye stingea lumânările de ceară. Nu îngăduia folosirea seului în casă, ci doar în camerele servitorilor. Bolurile de porţelan cu plante aromate erau împrăştiate prin toată casa. Râul, este ştiut, emană uneori miasme neplăcute.

Intrând în apartamentul ei o găsi pe Daisy, care venise cu câteva zile mai înainte, moţăind lângă foc. Când îşi văzu stăpâna, fata sări în picioare.

— Daisy, nu trebuia să mă aştepţi. Dar pentru că tot eşti aici, desfă-mi şireturile, iar după aceea, la culcare cu tine.

— Nu m-a deranjat, doamnă, zise Daisy în timp ce îi scotea rochia lui Skye şi o ajuta să iasă din jupoane. (Îi perie hainele şi le puse pe umeraş.) Sunteţi sigură că nu mai aveţi nevoie de mine, ma'am?

— Nu, Daisy. Du-te la culcare.

Drăgălaşa cameristă plecă imediat. Skye se aşeză obosită începând să-şi ruleze cu grijă ciorapii fini.

Goală, traversă camera şi se spălă cu săpunul ei favorit din trandafiri de Damasc. Strecurându-se în caftanul din mătase bleu-pal, brodat, stinse lumânările şi se duse să stea la fereastra camerei sale, care dădea spre râu.

Luna se profila argintie în apă. Văzu o barcă trăgând la chei, cu două case mai departe. Două siluete, un bărbat şi o femeie, coborâră din barcă păşind încet prin grădină. În faţa scării se sărutară îndelung. Apoi bărbatul o luă în braţe pe doamnă dispărând din câmpul ei vizual. Oftând, se aşeză pe pat. Amintirea scenei romantice pe care o privise era vie în mintea ei, devenind dureroasă. Skye avea douăzeci de ani şi, pentru prima dată de la moartea lui Khalid, care survenise cu un an în urmă, îşi dorea un bărbat care să o iubească. Se ridică, lăcrimând uşor, şi luă o sticlă de coniac de mure din dulapul din camera de zi. Apoi se înapoie la fereastră şi bău ca să adoarmă.

Alături, proprietarul palatului de pe malul râului era şi el treaz. Contele de Lynmouth se plimba prin cameră, nevenindu-i să creadă ce noroc dăduse peste el. Nu numai că noua sa vecină era frumoasa senora Goya del Fuentes, dar descoperise o cale să iasă victorios în pariul cu de Grenville. Chicoti. Îi va prezenta respectele doamnei şi, dacă nu va voi să-i cedeze de Bobotează, o va şantaja.

Contele de Lynmouth se distra copios, petrecerile lui fiind vestite. Venise de curând de la Londra ca să înceapă pregătirile pentru Crăciun şi Bobotează. Regina asista personal la unele petreceri, inclusiv la balul mascat de Bobotează organizat de el. Geoffrey fusese surprins să descopere că frumoasa doamnă Goya del Fuentes era proprietăreasa micii bijuterii de la capătul Strand-ului, şi privise cu interes cum fusese remobilată casa. Ca un cunoscător, remarcase lucrurile alese de ea cu ochi aprobator, pe măsură ce acestea erau aduse în casă de negustori.

Acum venise momentul să încerce să o cucerească pe doamnă. Întâi va încerca în mod delicat, apoi, dacă va fi nevoie, o va ameninţa cu demascarea. Printr-un fantastic joc al hazardului, descoperise adevărata ei poveste. El deţinea o treime din câştigul unei nave care făcea comerţ în Orientul Mijlociu, iar când aceasta se întorsese de curând la Londra se dusese la bord ca să-şi încaseze drepturile. Prin fereastra boltită a cabinei căpitanului îl revăzuse pe Robert Small. Atunci îl întrebase pe căpitanul lui, Browne:

— Ştii cine e tipul din ambarcaţiunea de alături?

— Da, *my lord*. Este căpitanul Robert Small din Bideford. Vasul lui se numeşte *Mermaid*. Robert Small este un diavol norocos,

my lord. Nu mai are nevoie să iasă pe mare de acum înainte, pentru că este un om bogat; dar marea e curvă bătrână şi, când ţi-a intrat în sânge, este greu să te descotoroseşti de ea.

— Era bogat din naştere? sondă contele cu delicateţe.

— Nu. Averea familiei era destul de mică înainte de a deveni partener de afaceri cu marele „Stăpân al curvelor" din Alger, Khalid el Bey. Nu ştiu cum s-au cunoscut, dar au devenit prieteni şi acesta l-a finanţat pe Robbie în mai multe călătorii. În cele din urmă, au devenit parteneri la egalitate. Şi au rămas aşa timp de zece ani.

— Ce s-a întâmplat după aceea?

— Khalid a fost ucis, acum un an şi jumătate, de o femeie din cel mai vestit bordel al său, *House of Felicity*. Se zice că era geloasă pe tânăra lui soţie şi a crezut că pe ea o omoară. Oricum, tânăra văduvă a dispărut curând şi s-a descoperit că vânduse tot ce stăpânise soţul ei. Căpitanul-guvernator a turbat de mânie, pentru că pusese ochii pe tânăra văduvă. Să-l ferească Dumnezeu pe Robbie să mai pună vreodată piciorul în Alger — căpitanul Casbah-ului ştie că Small a ajutat-o pe lady Skye să părăsească Algerul.

Geoffrey Southwood simţi cum îi bate sălbatic inima.

— Skye? întrebă el.

— Soţia beiului. Acesta era numele ei, Skye el Khalid. Şi ea are o poveste ciudată. Mai vreţi vin, domnule?

— Spune-mi!

Şi aşa îi povestise căpitanul Browne tot ce auzise despre Skye. Iar când Geoffrey părăsi ambarcaţia, era triumfător. Trăsura lui goni înapoi pe străzile zgomotoase şi el începu să-şi ţească planul.

Ea e! Nu încape nici o îndoială! Şi exista şi un copil. Copilul beiului. Probabil că va face orice să-şi protejeze copilul, pentru că viitorul acestuia depinde de buna reputaţie a familiei. Atâta vreme cât ea va rămâne respectabila văduvă, totul va fi în regulă. Nu va dori să fie cunoscută adevărata ei poveste, atât pentru binele ei cât şi al copilului. *Da. O voi avea!*

Geoffrey Southwood era un om bogat. Bunica lui după tată fusese fiica unui negustor bogat. Multe familii nobile se căsătoriseră cu fete din clasa de mijloc care aveau bani, pentru a-şi creşte averea.

Familia Southwood înţelesese că banii înseamnă putere. Nu era o familie importantă, dar titlul ei era vechi, căpătat pe câmpul de luptă de la Hastings.

Primul conte de Lynmouth fusese Geoffroi de Sudbois, al treilea fiu al unei familii de nobili normanzi. Se alăturase invaziei ducelui William asupra Angliei în speranţa obţinerii unui titlu pentru el şi descendenţii săi, pentru că nu avea nimic în Franţa natală. Fratele său mai mare era moştenitorul tatălui lor şi avea deja trei fii. Celălalt frate al lui Sudbois optase pentru viaţa monahală şi devenise mâna dreaptă a stareţului. Invazia ducelui de Normandia în Anglia era mană cerească pentru Geoffroi de Sudbois, pentru că îi oferea ocazia să obţină un loc în societate.

Tatăl lui îi trimisese caii de război, însoţiţi de o mică pungă cu aur. Când fratele mai mare al lui Geoffroi protestase, tatăl lui îi spusese:

— Atâta timp cât trăiesc, dispun cum îmi place de ceea ce îmi aparţine. Când nu voi mai fi, vei dispune cum vei crede tu de cuviinţă. Nu fi lacom, Giles. Fratele tău nu poate să parvină dacă nu este echipat cum trebuie şi nu dispune de cai. Vrei să nu aibă nimic toată viaţa? Să se întoarcă aici tânjind după poziţia ta, ca simpla lui prezenţă să fie o ameninţare pentru fii tăi? Ar fi mai bine pentru toţi dacă şi-ar face un rost în Anglia.

Fratele mai mare al lui Sudbois înţelesese punctul de vedere al tatălui său şi adăugase şi el o pungă cu mărci din argint. Această pungă avusese drept rezultat recrutarea unei mici trupe de cavalerie. Cei care i se alăturaseră veniseră cu caii proprii, iar el le plătise o marcă de argint pentru debarcarea în Anglia. Prada pe care o luau în bătălie o puteau păstra şi mai puteau avea şansa să câştige şi vreo bucată de pământ, ba chiar şi vreun titlu.

Tânărul senior de Sudbois şi cei treizeci şi cinci de oameni ai săi au fost un adaos care a făcut impresie bună ducelui William. Dar o impresie şi mai bună a făcut-o Sudbois însuşi, dovedind cât de bun soldat era. A luptat lângă duce de două ori, prima dată prevenind un atac direct asupra lordului său. Iar la sfârşitul altei zile, a contribuit la înfrângerea regelui Angliei, Harold.

Ducele William al Normandiei văzuse destule în legătură cu micul senior ca să fie atât amuzat cât şi impresionat. „Este un om valoros", remarcase ducele, „şi Dumnezeu ştie că a luptat din greu ca să câştige o bucată din pământul ăsta. Am să-i dau ceva în sud. Dacă va putea să ia pământul şi să-l păstreze, al lui să fie".

Geoffroi de Sudbois a reuşit să păstreze micul comitat de Lynmouth. L-a ucis fără milă pe stăpânul saxon şi neamurile acestuia, cu excepţia fiicei în vârstă de treisprezece ani, Gwyneth. A violat-o şi, când s-a dovedit că era virgină, a trimis după un preot însurându-se imediat cu ea. Gwyneth i-a rămas credincioasă noului ei stăpân şi i-a procreat, supusă, generaţia viitoare.

În decursul a o sută de ani, numele celor din familia Sudbois a fost anglicanizat la actualul Southwood, iar cruzimea străbunului normand Geoffroi de Sudbois şi hotărârea soţiei saxone a acestuia au rămas trăsături dominante pentru multe generaţii, transmiţându-i-se şi lui Geoffrey Southwood cel din secolul al şaisprezecelea.

Contele de Lynmouth avea douăzeci şi opt de ani. Era înalt, cu păr blond închis, ochi verzi şi, după cum remarcase Skye, avea un chip de înger. Totuşi, frumuseţea lui era absolut bărbătească. Faţă ovală, frunte lată, umerii obrajilor ridicaţi, nasul lung şi fin, gura senzuală, bărbia uşor ridicată. Părul ondulat era tăiat scurt şi trupul îi era zvelt, ca al unui om care practica în mod regulat activităţi sportive.

Fusese căsătorit de două ori. La douăzeci de ani se căsătorise cu o vecină cu opt ani mai în vârstă ca el. Aceasta murise de variolă, doi ani mai târziu, fapt care făcuse din el un om extrem de bogat, moştenind bani, pământuri şi baronia din Lynton. Activ din punct de vedere sexual, ţinuse indecent de puţin doliu după soţia sa, căsătorindu-se din nou. A doua soţie era cu cinci ani mai mare ca el şi, pe cât de grasă, pe atât de bogată. Mary Bowen făcea parte dintr-o veche şi nobilă familie. Iar ceea ce era mai important, pământurile din dota ei se adăugaseră acelora ale baronului de Lynton.

În ziua nunţii, mireasa era înamorată de frumosul ei mire, încântată că fusese salvată de ruşinea celibatului. În noaptea nunţii, însă, şi-a schimbat părerea. Întreg castelul răsuna de ţipetele miresei

când Geoffrey Southwood îşi făcea loc prin virginitatea ei, penetrând-o. Următorii şase ani ea născuse câte un copil la fiecare zece luni. În afară de primul, fuseseră fete şi aidoma de grase cu mama lor. Dezgustat, Geoffrey încetă, în cele din urmă, să mai frecventeze patul soţiei sale. Cele şapte fete grase ale lui erau destul pentru un bărbat ca să le înzestreze.

Mary Bowen Southwood era foarte mulţumită să rămână la Devon. Se temea de soţul ei. După oroarea din noaptea nunţii învăţase să stea liniştită în timpul actului sexual, din când în când simulând doar răspunsul care era aşteptat de la ea. De cum apăreau primele semne că era însărcinată, el o trata cu delicateţe. Ea era bucuroasă să-i facă plăcere, mai ales când se născuse Henry. Dar după aceea urmaseră Mary, Elizabeth, Catherine. O săptămână după ce se născuse micuţa Phillipa el fusese atât de furios încât o plesnise, strigându-i că o făcuse în mod intenţionat. La următoarea naştere, când a urmat Susan, Geoffrey era la Londra. Speriată, dar supusă, i-a trimis vorbă. Au urmat şase luni de tăcere. Când s-a întors, în cele din urmă, acasă i-a dat din nou un ultimatum:

— Ori îmi vei da un băiat, *madame*, ori îţi vei petrece restul zilelor aici, la Devon, cu progeniturile tale feminine.

— Şi Henry? a îndrăznit ea să întrebe.

— Henry va merge la Shrewsbury, îi răspunsese el scurt.

Când s-au născut gemenele, Gwyneth şi Joan, contesa şi toate fiicele sale se treziseră mutate din Castelul Lynmouth la Lynton Court. Geoffrey Southwood se săturase.

De atunci îşi vedea soţia o dată pe an, de Sfântul Mihail, când venea să-i înmâneze banii necesari micii gospodării pentru un an. Refuzase să caute partide pentru fiicele sale, pe motiv că semănau toate cu mama lor şi nu dorea să fie responsabil de dezamăgirea altor bărbaţi când acestea le-ar fi plodit un şir de fete, cum făcuse mama lor.

Mary Southwood se simţise sincer uşurată să scape de soţul ei, dar era îngrijorată pentru fete. Cu preţul unei mari cumpătări reuşise să economisească jumătate din cât primea pe an. Suma, adăugată la o mică rezervă, încropise cu timpul câte o modestă dotă pentru fete. Le învăţase cum să conducă o gospodărie, fără a spera la partide grozave, mulţumindu-se că le va asigura un cămin.

„Contele Înger", cum era cunoscut, îşi petrecea timpul la Curte. Tânăra regină Elizabeth se bucura de frumuseţea lui plină de eleganţă şi de inteligenţa sa ascuţită. Chiar mai mult, îi aprecia perspicacitatea în domeniul afacerilor şi al comerţului. Comerţul reprezenta viitorul Angliei şi inteligenta regină avea nevoie de toate sfaturile pe care le putea obţine. Elizabeth demonstrase deja că era o regină întreprinzătoare şi nimic nu scăpa ochilor şi urechilor sale pătrunzătoare.

Apetitul pentru femei al lui Geoffrey Southwood îl privea dar, în mod deliberat, el evita domnişoarele de la Curte, iar respectul acesta a fost foarte apreciat de regină. Şi, cel mai bun lucru pentru ea, Geoffrey venea la Curte fără povara unei soţii, astfel încât putea fi curtenitor cu Elizabeth.

Zorile celei de-a doua zile erau luminoase şi cerul senin, o zi de octombrie superbă. Skye îşi petrecu dimineaţa în casă, ocupându-se de treburile gospodăreşti, apoi lucră cu Jean şi Robert Small pentru stabilirea unei noi companii comerciale. Mai târziu îşi luă foarfeca de grădină şi coşul pentru flori şi ieşi pe uşa din spate.

Grădinarul şi ajutoarele făcuseră minuni în cele câteva săptămâni. Buruienile fuseseră înlăturate, potecile curăţate, ca şi micul lac şi tufele de trandafiri. Tăierea crengilor uscate făcuse loc unei abundenţe de flori, pe care le tăia acum Skye.

— La dracu'! înjură ea deodată, înţepându-şi degetul într-un spin, apoi băgându-l în gură să-şi calmeze durerea.

Un chicotit profund o făcu să se răsucească. Spre furia şi încurcătura ei, frumosul conte de Lynmouth stătea în picioare pe zidul nu prea înalt care despărţea casa ei de cea învecinată. El sări jos cu graţie şi îi prinse mâna.

— Nu-i decât un ghimpe, frumoaso, rosti el.

Skye îşi trase mâna furioasă.

— Ce făceai pe zidul meu? întrebă ea.

— Locuiesc de cealaltă parte a lui, răspunse el calm. De fapt, stăpânim zidul în comun. Clădirea vecină este Lynmouth House. A fost construită de bunicul meu, care era, de altfel, şi proprietarul acestei încântătoare căsuţe a amantei lui, fiica unui giuvaergiu.

— Aa! exclamă Skye şocată. Ce interesant, *my lord*. Ei bine... acum, te rog să pleci! îl expedie ea.

Geoffrey Southwood zâmbi mâhnit, şi Skye observă creţurile de râs de la marginea ochilor lui verzi.

— Doamnă Goya del Fuentes, zise el, îmi dau seama că noi am pornit de la început într-o manieră greşită şi îmi cer scuze că te-am fixat atât de necioplit la „Rose and Anchor". Cu siguranţă, totuşi, că nu vei fi prea dură cu mine. Nu cred că am fost primul bărbat care a rămas înmărmurit de extravaganta dumitale frumuseţe, nu-i aşa?

Skye se îmbujoră. *La dracu' cu bărbaţii ăştia! Iar el e fermecător.* Şi, dacă tot erau vecini, cu greu ar fi putut continua să-l dispreţuiască. Rosti, schiţând un zâmbet:

— Bine, *my lord*. Îţi accept scuzele.

— Şi mă vei onora cu prezenţa ta la cină?

— Eşti cu adevărat incorijibil, lord Southwood, râse Skye.

— Geoffrey, o corectă el.

— Eşti tot incorijibil, Geoffrey, suspină ea, iar pe mine mă cheamă Skye.

— Un nume foarte neobişnuit. Cum ai intrat în posesia lui?

— Nu ştiu. Ambii mei părinţi au murit când eram mică, iar călugăriţele care m-au crescut nu mi-au spus niciodată.

O spusese cu atâta naturaleţe încât rămase descumpănit. Poate că nu era, totuşi, văduva „Stăpânului curvelor" din Alger.

— Geoffrey a fost numele tatălui dumitale? întrebă ea.

— Pe el îl chema Robert. Geoffrey a fost primul Southwood. El a venit din Normandia împreună cu ducele William acum aproape cinci sute de ani.

— Ce minunat să cunoşti istoria familiei... rosti ea, cuprinsă de nostalgie.

— Nu mi-ai spus dacă iei masa cu mine astă-seară, remarcă el.

— Nu ştiu, murmură Skye. Sinceră să fiu, nu cred că ar trebui.

— Îmi dau seama că este puţin deplasat să te invit la cină, dar trebuie să mă alătur reginei la Greenwich, şi nu voi putea să plec până târziu.

— Atunci, poate că vom lua masa împreună în altă zi, când vei avea mai mult timp, replică ea.

— Ai milă de mine, frumoasă Skye. Sunt mereu la dispoziţia Majestăţii Sale, rareori dispunând de timp liber. Bucătarul meu este un artist, dar a găti pentru o singură persoană seamănă puţin cu o sfidare. Dacă nu-i voi asigura cât de curând un musafir, mă va părăsi. Şi cum voi mai putea pregăti vestitul mea bal de Bobotează fără un bucătar? Aşa că nu mă poţi refuza, nu-i aşa?

Ea izbucni în râs. Era atât de copilăros, şi atât de frumos! Nu mai era nobilul arogant care o acostase cu câteva săptămâni în urmă.

— Nu ar trebui, zise ea, dar o voi face. Nu aş vrea să fiu învinovăţită de întreaga Londră de dezertarea bucătarului dumitale.

— Voi veni personal să te iau, spuse el. (Apoi îi duse mâna la buze şi i-o atinse uşor.) Ai să mă faci cel mai fericit bărbat!

Agăţându-se cu mâna de o viţă groasă care creştea pe zid, îşi făcu vânt şi dispăru repede.

Ridicând din umeri, Skye apucă agale coşul cu flori şi se întoarse în casă. Dacă voia să fie gata până diseară, avea o grămadă de lucruri de făcut.

Robert Small ieşea tocmai atunci din bibliotecă.

— Ei, fetiţo, am terminat, acum te pot invita la cină la *Swan*?

— Vai, Robbie. Iau masa cu lord Southwood. Este, după câte se pare, vecinul meu.

— Ticălosul ăla?! Doamne, iartă-mă, Skye, eşti nebună?

— Hai, Robbie, şi-a cerut scuze pentru mitocănia lui. N-am prieteni la Londra şi tu vei pleca în curând. Trebuie să încep cumva.

— Are o soţie, i-o trânti scurt Robert Small.

— Bănuiam, dar nu sunt angajată cu Geoffrey într-o legătură romantică.

— Geoffrey, nu-i aşa? Bine, fata mea, nu-i cunoşti deloc pe bărbaţi, ascultă-mă. Prima lui soţie a murit când năştea. A doua este o femeie grasă, dar foarte bogată. I-a dăruit un fiu şi şapte fete şi a fost exilată împreună cu fetele la Lynton Court. Îşi trimite administratorul de Sfântul Mihail să-i ducă bani pentru un an. Un nenorocit fără suflet! Deşi este bogat. Cel puţin nu trebuie să ne temem că aleargă după banii tăi.

Grija lui o făcu să râdă, şi ea îi ciufuli părul rar.

— Dragă Robbie, eşti un bun câine de pază, îţi mulţumesc. Tu, mama Cecily şi Willow sunteţi singura mea familie. Îţi promit să fiu foarte atentă în relaţia mea cu lord Southwood, dar nu este decât o cină târzie.

— Rămân peste noapte, Skye. Este mai bine să ai un bărbat în casă.

— Mulţumesc, Robbie. Iar acum, ar fi bine să mă pregătesc. (Îi depuse o sărutare fugară pe obraz şi sui scările în goană ducându-se în apartamentul ei.) Daisy! strigă ea. Trimite un lacheu să-mi pregătească baia şi scoate-mi rochia de catifea bleu-vert şi juponul cu fir de aur.

În timp ce lacheul căra căldările cu apă fierbinte, Skye stătea la măsuţa de toaletă prefirând printre degete bijuteriile. Se hotărî la un şirag dublu de perle roz pal, de care atârna un diamant ca o lacrimă roz intens. Colierul era un dar de la Khalid. Nu o mai durea atât de tare când se gândea la Khalid.

Lacheul plecă şi ea se dezbrăcă agale. Daisy îi aduse hainele, iar Skye întinse mâna şi luă un ac de păr ca să-şi prindă pletele. Se plimbă goală prin cameră şi lăsă să cadă câteva picături din esenţa de trandafiri în cadă. Daisy îşi întoarse ochii căprui într-o parte. Nu se putea obişnui deloc cu obiceiul stăpânei sale de a se îmbăia întruna, nemaivorbind de faptul că se scălda goală. Tinerei îi plăcea de stăpâna ei, dar o plictiseau, totuşi, excentrităţile ei.

— Poţi să deschizi ochii acum, Daisy, chicoti Skye. Am intrat în baie.

— Vai, ma'am, nu cred că o să mă-nvăţ vreodată cu asta.

— Nu te priveşti niciodată goală, Daisy?

— Vai, ma'm! Să mă privesc pe mine?! Dacă m-ar fi prins vreodată mama făcând aşa ceva m-ar fi învineţit în bătaie.

Skye zâmbi în sinea ei şi se întrebă pentru ce europenii se tem atât de mult de trupul lor. Apoi râse, gândindu-se că, de fapt, şi ea era europeancă, deşi nu-şi amintea. Dar nu-şi închipuia că s-ar fi putut spăla doar de câteva ori pe an, şi atunci cu o cârpă de bumbac.

Luă săpunul de trandafiri, făcu mult clăbuc şi îşi spălă faţa. Îşi săpuni restul trupului cu grijă, încet, în amănunţime, sesizând o senzaţie insuportabil de senzuală. *Doamne Sfinte,* se gândi ea, în timp

ce îşi privea sfârcurile sânilor întărindu-se, ***trăiesc din nou şi am nevoie să fac dragoste cu un bărbat.*** Roşi amintindu-şi cum o privise Geoffrey Southwood în această după-amiază.

Ieşind repede din cadă, luă şervetul mare şi cald pe care i-l întinse Daisy şi se şterse cu el.

— Adu-mi un caftan uşor de lână, îi ceru ea. Este încă devreme să mă îmbrac. Voi dormi puţin şi voi suna când mă trezesc.

Micuţa cameristă făcu o reverenţă şi părăsi camera.

Skye se lungi pe pat, trăgând o pătură peste ea. ***Geoffrey are picioare frumos modelate,*** cugetă ea, ***şi ochii aceia verzi fără îndoială că au topit multe inimi. Sunt mult prea vulnerabilă ca să iau masa cu el. De ce am acceptat oare invitaţia? Sunt singură, de aceea.*** Khalid murise de aproape doi ani şi ea începuse să fie conştientă că era femeie, o femeie care fusese iubită cum se cuvine. Trebuia, cel puţin, să fie foarte atentă ca nu cumva contele Lynmouth să-şi facă o părere proastă despre ea. Se cufundă într-un somn uşor şi se trezi la atingerea lui Daisy.

— Valetul contelui Lynmouth este jos, ma'am. Stăpânul lui va fi aici într-o jumătate de oră.

Skye se întoarse languros.

— Adu-mi parfumul, Daisy. Mi-ai pregătit rochia?

— Da, ma'am.

Skye îmbrăcă jupoanele de mătase, iar Daisy îi strânse bine micul corset, petrecând apoi grijulie cămaşa cu fir de aur peste capul lui Skye. În cele din urmă îi puse frumoasa rochie bleu-vert din catifea, cu şliţuri care lăsau să se vadă cămaşa brodată de dedesubt. Mânecile bufante erau despicate şi ele, expunând cămaşa din mătase crem. Îşi încălţă pantofii din satin bleu şi trase cu ochiul spre imaginea ei din oglindă cu un slab zâmbet pe buze. Îşi puse perlele la gât, privind fascinată cum se cuibărea diamantul roz în valea adâncă dintre sânii ei. ***Da, este perfect.*** Îşi mai examină o dată imaginea. ***Sunt frumoasă,*** gândi ea. Apoi râse uşor.

— A sosit lordul, ma'am, anunţă Daisy.

— Spune-i lacheului să-i transmită că voi coborî şi însoţeşte-l în camera de recepţie. Să-i servească Walter nişte vin.

— Da, ma'am.

Skye se îndreptă încet spre masa de toaletă şi luă sticluţa cu parfum. Se tamponă pe toate punctele accesibile, amintindu-şi cum îi arătase Yasmin. Apoi, fixându-şi un zâmbet vag pe buze, ieşi ca să-l întâlnească pe contele de Lynmouth.

Geoffrey Southwood refuzase şi scaunul ce i se oferise în camera de recepţie şi vinul. Cu nedisimulată admiraţie o privea acum pe Skye cum cobora treptele. Ea îi făcu o elegantă reverenţă.

— Bună seara, *my lord* Southwood.

El îi admiră frumoşii sâni aruncând o ocheadă spre pieptul ei care se umfla sub răscroiala pătrată a rochiei.

— Asemenea, señora Goya del Fuentes. Sper să nu te superi că am dispus să fie deschisă uşa dintre grădinile noastre. Presupun că nu ai nimic de obiectat să facem o mică plimbare prin grădină.

— Nu, nu mă supără o plimbare.

Îi oferi braţul. Aerul era plăcut şi cerul senin. Mâna lui caldă o strânse uşor pe a ei, când îi şopti:

— Îţi dai seama cât eşti de frumoasă? Nu este nici o femeie la Curte care să se poată compara cu dumneata.

— Nici chiar regina, îl tachină ea.

— Majestatea sa are un loc aparte, aleasa mea. Nimeni nu se compară cu Elizabeth Tudor.

— Bravo, *my lord* conte! O replică de curtean perfect, rosti ea batjocoritor.

— Sunt un curtean perfect, Skye, pentru că un bărbat ambiţios nu poate progresa decât prin favorurile reginei.

— Ai titlu, eşti inteligent, bogat, spuse ea, de ce mai doreşti favorurile reginei?

Întrebarea îi plăcu, pentru că dovedea că era inteligentă. Destul de ciudat, îi plăceau femeile inteligente.

— Familia Southwood nu a fost niciodată importantă în istoria Angliei, Skye. Iar Curtea este locul potrivit pentru cei ambiţioşi. Regina are nevoie de ei.

— Şi ce părere ai despre femeile ambiţioase, Geoffrey?

— Ce ambiţii ai, draga mea? Dacă îţi doreşti un iubit cu titlu, sunt omul dumitale.

Ea ignoră remarca.

— Tocmai am făcut o companie comercială cu Robert Small. Mi-ar fi de ajutor dacă aş avea un hrisov regal. Ajută-mă să-l obţin şi îţi voi da doi la sută din profitul rezultat din afaceri.

Contele Lynmouth rămase înmărmurit.

— Pe Dumnezeul meu, scumpa mea, că eşti ambiţioasă! râse el. Nici nu ştiu dacă sunt şocat sau, pur şi simplu, surprins.

Skye era tot atât de surprinsă de ea, cum era şi Southwood. *De unde Dumnezeu mi-a venit ideea asta, şi cum de i-am propus aşa ceva?* Dar pentru că tot riscase, se hotărî să nu abandoneze.

— Ei, *my lord*, ce zici?

Era serioasă, deşi Southwood se amuza. Ajunseseră la Lynmouth House şi el o conduse pe scările terasei din marmură, într-o cameră mică cu o fereastră boltită care avea vedere spre râu şi spre grădină. O masă la lumina lumânărilor fusese aranjată sub bolta ferestrei.

— Să servim puţin vin, rosti el, turnând licoarea de Burgundia şi întinzându-i paharul. Ei bine, doamnă, ce garanţie îmi dai că îmi voi vedea returnate investiţiile?

— Nu am neapărată nevoie de hrisovul regal, dar mi-ar fi de ajutor. Dacă preferi, fixează-mi un preţ, pentru ajutorul pe care mi-l vei da, şi ţi-l voi plăti. Atunci nu vei mai risca nimic, încheie ea dispreţuitor.

— Scorpie! chicoti el. Eşti o afaceristă al dracului de tare, dar voi vedea ce pot face. În afară de asta, un profit de doi la sută la o companie comercială bună nu-i de lepădat.

Scoase un oftat de uşurare în sinea ei, şi, cu un aer indiferent, sorbi din vin.

El îşi reţinu un zâmbet amuzat, pentru că Geoffrey Southwood ştia să aprecieze un renghi ce i se juca, mai bine decât mulţi alţi bărbaţi. Îl fentase, drăcuşorul. *Ce femeie!* cugetă el. Gândul de a o avea în patul lui îl făcu să simtă fiori pe şira spinării.

Se serviră bucatele, începând cu un bol de argint cu stridii. Skye le desfăcu carnea suculentă din carapace şi înghiţi o jumătate de duzină. Următorul fel erau midii galbene în vin alb cu sos de

muştar, bucăţi subţiri de calcan pe un pat de creson şi felii subţiri de lămâie şi crevete rozalii prăjite în unt cu mirodenii.

Se ridică al doilea rând, iar pe masă apăru cel de-al treilea. Friptură de vită mustoasă cu sos de hrean şi o bucată de şuncă rozalie care rivaliza cu un platou cu prepeliţe mici fripte, umplute cu fructe. Salată de lăptuci fragede, bucăţi de vânat în sos de vin roşu şi plăcintă cu carne de iepure.

Skye ceru o prepeliţă, nişte şuncă, o bucată de plăcintă şi o farfurie cu salată. Contele, care servise şi el din toate, aprobă:

— Îmi plac femeile care savurează mâncărurile, zâmbi el, cu ochii lui verzi strălucitori.

— Dar care-şi menţin silueta, i-o aruncă ea. Soţia dumitale este o femeie frumoasă?

— Mary?! Seamănă cu un pitic spaniol, cu părul de o culoare indefinită, ochi cafenii-pal şi ten palid. Soţul dumitale era frumos?

— Da, rosti ea încet. Foarte frumos. Şi, cel mai important, era amabil şi bun.

— De când eşti văduvă?

— Acum se împlinesc doi ani.

— Te gândeşti să te recăsătoreşti, Skye? Eşti mult prea frumoasă ca să rămâi singură.

— Nu prea am prieteni aici, *my lord*. Şi, în afară de asta, nimeni nu-l poate înlocui pe soţul meu.

— Dacă nu ai prieteni în Anglia, se hazardă el, pentru ce ai părăsit Algerul?

— Guvernatorul turc hotărâse că aş fi o soţie admirabilă pentrul el. Şi, cum nu intenţionam să-l iau de bărbat, a fost necesar să plec. Niciunul dintre adevăraţii prieteni ai soţului meu nu ar fi îndrăznit să mă protejeze. Aş fi fost la cheremul acelei brute, dar l-am păcălit! Voi investi această avere şi o voi mări. Micuţa mea Willow va fi foarte bogată.

— Eşti ambiţioasă, draga mea, şi al dracului să fiu că te aprob! Şi regina este ambiţioasă şi, deşi unii bărbaţi evită asemenea femei, eu le apreciez.

Se aduse şi desertul, pere coapte, pişcoturi subţiri cu zahăr şi un vin alb dulce. Contele îşi ceru scuze că îi sugerase bucătarului să facă mai puţine dulciuri.

După ce luă ultima linguriţă de desert, Skye se lăsă pe spate în scaun, cu ochii ei de safir pe jumătate închişi, şi zâmbi.

Southwood izbucni în râs.

— Parcă ai fi o pisică sătulă.

— Chiar sunt, *my lord*, şi vreau neapărat reţeta de prepeliţe umplute. Au fost delicioase.

— O vei avea. Dar acum hai să mergem să facem o plimbare prin grădină până la râu, pentru siestă.

O însoţi afară, după ce, mai întâi, îi aruncă pe umeri pelerina lui de catifea neagră. Noaptea se făcuse răcoroasă. Luna argintie poleia totul şi o ceaţă uşoară începuse să se ridice de pe Tamisa. Se plimbau în tăcere, privind cum trecea o barcă luminată puternic, ascultând râsul ce se împrăştia pe apă. O vâslă se auzi bătând o măsură şi un felinar anunţă apropierea întreprinzătorului barcagiu care îşi oferea serviciile celor care doreau să se plimbe pe râu. Priviră un timp apa luminată de lună, iar Geoffrey rosti încet:

— Nu vreau să te ofensez, dar aş vrea să te sărut.

— Nimeni în afară de soţul meu nu m-a sărutat vreodată, şopti ea.

— El nu mai este, draga mea, veni răspunsul cu glas răguşit.

Şi, îndreptându-i faţa cu fermitate spre el, îşi atinse gura caldă de a ei. O sărută delicat, dar ea simţi patima pe care şi-o stăpânea. Vârful limbii lui îi linse buzele, făcând-o să se înfioare, trezind în ea pasiunea de mult nesatisfăcută. Apoi, delicat, tot atât de brusc cum o sărutase, îi dădu drumul şi şopti:

— Acum te voi duce acasă, draga mea, dacă nu vreau să fac ceva care va avea drept urmare pierderea prieteniei tale.

Şi, fără nici un alt cuvânt, o luă de braţ şi o conduse înapoi prin poarta din zid, străbătând grădina, până la ea acasă.

În hol ea îl privi în ochi şi, cu glasul ei muzical şi cald, ceru:

— Mai sărută-mă o dată, Geoffrey.

Un zâmbet fugar se ivi pe buzele lui şi se aplecă să întâlnească din nou buzele ei. De data asta dădu frâu liber pasiunii şi, sub apăsarea buzelor lui, gura ei se întredeschise. Limba lui o mângâia avid pe a ei.

Limba ei se împreună cu iscusinţă cu a lui şi ea se cutremură de văpaia şi gheaţa ce-i curgeau prin vene. Mâinile lui mari îi

cuprinseră faţa şi o sărută din nou, de data asta tandru. Apoi degetele lui mari îşi făcură loc în jos pe gâtul ei zvelt ca să se îndrepte spre vârfurile ridicate ale sânilor, şi ea gemu uşor.

— Nu, draga mea, spuse el încet. Nu este nici o cinste să profiţi de o femeie vulnerabilă, şi tu aşa eşti acum.

Se retrase în tăcere, iar ea rămase singură.

Skye stătu foarte liniştită, rigidă din cauza şocului. Aproape că se aruncase în braţele lui şi, dacă nu ar fi fost gentlemanul care era... Tremurând sui scara. Ajunsă în siguranţă în camera ei, rămase o vreme în picioare strângând în jurul ei pelerina lui Geoffrey, îngropându-şi faţa în gulerul de samur, încercând să-şi liniştească bătăile inimii.

— Vă simţiţi bine, ma'am?

— Daisy? Nu trebuia să mă aştepţi.

— Şi cine vă ajuta să vă dezbrăcaţi rochia, aş vrea să ştiu?

Daisy luă pelerina de pe Skye.

— Este a lordului? (Skye încuviinţă cu o mişcare din cap.) Este o persoană galantă!

— Da, este, rosti Skye, cu regret în glas.

Daisy flecări în timp ce o ajuta pe stăpâna ei să se dezbrace:

— Se zice că a lăsat o grămadă de inimi frânte. Din familii bune sau nu, toate femeile îl iubesc pe „Contele Înger".

Ea privi sfioasă spre obrajii îmbujoraţi ai stăpânei.

— Se zice că e un amant grozav, şi Dumnezeu ştie că nu aveţi un soţ care să vă satisfacă, ma'am.

— Să-ţi fie ruşine, Daisy! se trezi Skye din reverie. Îţi însuşeşti prea repede manierele şi morala londoneză. Bagă de seamă că te trimit înapoi la Devon!

— Vai, ma'am. N-am vrut să vă jignesc! Dar cu el aşa de frumos şi dumneavoastră atât de stătută...

Şi vocea i se pierdu, capul i se lăsă din ce în ce mai în jos, cu o expresie atât de mâhnită că lui Skye aproape că-i veni să râdă.

O trimise pe Daisy la culcare, avertizându-se să se gândească la păcatele ei.

Mulţumită că rămăsese singură, Skye îşi şterse încet faţa şi mâinile cu apă de trandafiri şi se spălă pe dinţi. Punându-şi o cămaşă

de noapte simplă de mătase se urcă în pat. *Sfinte Dumnezeule, cum aş mai fi răspuns la sărutările contelui! Şi el ştia asta!* Se cutremură. *Ce fel de femeie sunt ca să răspund atât de febril?* Începu să lăcrimeze, ruşinată de destrăbălarea ei, ruşinată de neputinţa de a rămâne credincioasă memoriei iubitului ei soţ. Când adormi în cele din urmă, somnul îi fu agitat şi neliniştit.

A doua zi, pe când Skye, cu ochii încercănaţi, îşi sorbea ceaiul în bibliotecă împreună cu Robert Small, sosi un mesager de la conte. Făcu o plecăciune şi îi prezentă o cutie rectangulară de abanos.

Căpitanul ridică o sprânceană întrebătoare, în timp ce Skye acceptă cutia şi îi deslăcu încet capacul. Pe o perniţă din catifea roşie se odihnea un trandafir din fildeş. Dedesubt se afla împăturită o foaie subţire de pergament, pe care scria:

"În amintirea unei seri perfecte,
Geoffrey"

Obrajii lui Skye se îmbujorară, când spuse:

— Transmite-i mulţumirile mele lordului Southwood.

Mesagerul se înclină şi dispăru din bibliotecă.

— Aşa deci, remarcă Robbie, când rămaseră singuri, seara s-a desfăşurat bine. Nu mi-aş fi închipuit, judecând după expresia ta mâhnită, Skye. Sau darul ţine loc de scuze?

— Nu te teme, Robbie, şi îi întinse biletul de la conte.

Parcurgându-l, el se uită din nou către ea.

— Atunci ce este, fato? De ce eşti atât de tulburată?

— M-a întrebat dacă mă poate săruta şi eu l-am lăsat!

— Şi a fost dezagreabil?

— Nuuu, se văită ea. Vai, Robbie! Mi-a plăcut, asta este nenorocirea. Şi mai rău, aş fi vrut să facă dragoste cu mine! Cum am putut? Ce desfrânată sunt!

— Doamne Iisuse Christoase! urlă mărunţelul bărbat.

Se gândi o vreme, ţinându-şi capul între mâini, şi apoi rosti:

— Ascultă-mă, Skye. Uneori uit că blestemata ta de memorie are o breşă. Khalid e mort de doi ani şi este timpul să îţi găseşti alt bărbat. Doamne atotputernic, eşti o tânără frumoasă şi este normal

să reacţionezi astfel în faţa contelui! E un diavol frumos. Încearcă-ţi aripile cu el, dacă te atrage. Dar nu uita — este căsătorit. Să nu te facă să suferi.

— Vai, Robbie, cum poţi să-mi sugerezi asemenea lucru? Khalid...

— Khalid e *mort!* Şi el ţi-ar fi spus primul să-ţi trăieşti viaţa. Nu ar fi vrut să te îngropi odată cu el.

— Dar, Robbie, nu-l iubesc pe lord Southwood. Tot ce vreau este să facă dragoste cu mine.

Robert începu să râdă.

— Ceea ce simţi pentru conte este dorinţă, poftă, pasiune. Uneori aceste sentimente se împletesc cu dragostea, dar de cele mai multe ori, nu. Biserica ar vrea să ne simţim vinovaţi din cauza unor asemenea simţăminte, dar nu trebuie să o faci. Aceste sentimente sunt specifice naturii omeneşti. Nu le ai faţă de orice bărbat pe care-l întâlneşti, aşa că nu te mai frământa. Skye, fata mea, ştiu că sunt cu mulţi ani mai bătrân decât tine dar, dacă protecţia unei căsătorii cu mine şi numele meu te-ar face să te simţi în siguranţă, eu bucuros m-aş căsători cu tine. Ar fi o căsătorie de formă.

— Ce om bun eşti, Robbie! Aşa ai fost de la prima întâlnire. Mulţumesc, dar trebuie să stau pe propriile-mi picioare. Simt că dorinţa lui Khalid era să fiu puternică şi independentă.

— Da, fetiţo, aşa este. Dar dacă îţi vei schimba vreodată hotărârea, oferta rămâne în picioare. Nu uita asta!

Ea se aplecă şi-l sărută pe obraz.

— Te iubesc, Robbie. Nu mă pot căsători cu tine, nici măcar ca să fiu în siguranţă, dar tu vei fi veşnic prietenul meu.

— Voi fi, fetiţo, voi fi, zise el blând. Îi datorez multe lui Khalid, iar a avea grijă de tine este un lucru atât de neînsemnat.

Doamne Dumnezeule, fă-o să găsească fericirea, se rugă el plin de ardoare.

15

De când fusese încoronată pe tronul Angliei Elizabeth Tudor, contele de Lynmouth organizase mereu un bal mascat de Bobotează. În afară de primul an, pentru că regina Mary murise în dimineaţa zilei de 17 noiembrie 1558, iar Boboteaza cădea abia după şapte săptămâni, şi Curtea era încă în doliu.

Anul acesta era a treia oară când avea loc balul contelui, iar invitaţiile erau căutate cu înflăcărare. Skye îşi primi invitaţia în dimineaţa de Anul Nou, când Geoffrey Southwood veni să i-o ofere personal. Nu îl mai văzuse din noaptea aceea de la mijlocul lui noiembrie, dar visase mereu la sărutările lui. Skye se grăbise să meargă în apartamentul ei ca să se îmbrace. Rochia ei de catifea de culoarea vinului de Burgundia nu era exagerat de elegantă, cu dantela de-a lungul mânecilor. Răscroiala pătrată de la gât era adâncă, garnisită cu aceeaşi dantelă. Puţin deasupra acesteia atârna un colier cu mici rubine şi perle. Părul ei ca miezul de noapte se revărsa cu o cărare pe mijloc şi îi cădea în bucle moi, în stil italian, pe umeri.

— *My lord*! La mulţi ani, strigă ea vesel, intrând plină de impetuozitate în salon.

Cerule, e incredibil de frumos!

— La mulţi ani, doamnă Goya del Fuentes. (*Christoase, cât e de frumoasă!)* Ţi-am adus un mic dar, spuse el.

— *My lord*, nu era necesar, iar eu nu am nimic în schimb.

— Voi lua o sărutare, draga mea, pentru că un sărut al tău este mai preţios decât orice altceva.

— Ah!

Înainte de a putea protesta, el o cuprinse cu îndemânare în braţe şi puse stăpânire pe buzele ei. Sângele îi bubuia în urechi şi ea răspunse la sărutări până când îi se tăie respiraţia. Pieptul ei începu să se întărească de dorinţă, sfârcurile reliefându-se ispititor. Gura lui gonea nebuneşte de pe gât pe umeri, apoi spre vârfurile sânilor, care ameninţau să iasă din rochie.

— Vreau să facem dragoste, rosti el încet.

— Ştiu, răspunse ea cu răsuflarea tăiată, dar am nevoie de mai mult timp. N-am cunoscut nici un alt bărbat în afară de fostul meu soţ şi sunt confuză. Şi mă tem.

— Nu vreau să te grăbesc, draga mea. Violul nu are nici un farmec pentru mine.

O conduse până la canapeaua îmbrăcată în brocart unde se aşezară. El scoase o cutiuţă de bijuterii din buzunarul stâng.

— Am fost tot timpul la dispoziţia Majestăţii Sale, îi spuse el ca o explicaţie. Am făcut Crăciunul la Hampton Court, dar acum regina este la Whitehall şi profit de puţin timp liber. Ţi-am cumpărat asta pentru că se potriveşte cu ochii tăi.

Skye deschise cutia fără să-şi desprindă ochii de ai lui. În cutie era o pereche de cercei cu safire rotunde care se legănau pe două mici boabe de aur. Ea ridică unul dintre ele în soarele strălucitor de dimineaţă. Erau dintre cele mai fine safire pe care le văzuse vreodată şi, cu siguranţă, erau indiene.

— *My lord*, sunt mult prea scumpe, suspină ea cu regret.

— Geoffrey, o corectă el, dragă, şi te rog să nu fi proastă. Ce-i rău în faptul că doi prieteni îşi fac cadouri de Anul Nou?

— Dar eu nu am un cadou pregătit, protestă ea din nou.

— Nimic? Nu mi-ai dat speranţa că, într-o bună zi, vom putea împărtăşi dragostea amândoi? Iar sărutările tale dulci sunt mai preţioase decât orice alt cadou. Hai, iubito, lasă-mă să-ţi prind safirele în urechile tale micuţe. (Mâinile lui îi mângâiară buclele negre, făcând-o să se înfioare, şi puse safirele acolo unde le era locul.) Perfect, rosti el.

Skye se întoarse spre oglinda dintre ferestre, întorcându-se în aşa fel încât să admire strălucirea pietrelor de un albastru intens.

— Dracu' să te ia, înjură ea încet, sunt frumoase şi îmi plac!

El chicoti.

— Sunt fericit să te văd manifestând chiar şi o atât de mică lăcomie, scumpă Skye. Acum, dragostea mea, mai am ceva pentru tine înainte de a pleca. O invitaţie la balul mascat de Bobotează. Ai să vii? Poate te va însoţi căpitanul Small? Va fi şi regina prezentă. N-am abordat încă subiectul hrisovului regal pentru compania ta comercială, dar o voi face după bal şi voi încerca să te prezint reginei.

— Vai, Geoffrey, ce drăguţ! Sigur că voi veni, însoţită de Robbie, deşi mă îndoiesc că voi putea să-l îmbrac în ceva cât de cât elegant. Lui Robbie nu-i place îmbrăcămintea somptuoasă.

— Acum trebuie să mă întorc la Whitehall, draga mea. (Se ridică, mângâindu-i uşor conturul feţei.) Sunt un om răbdător atâta timp cât recompensa meritată aşteptarea, aleasa mea.

— S-ar putea să te dezamăgesc, Geoffrey.

— Nu cred, Skye, nu cred.

Îi şterse uşor buzele cu buzele lui.

— Ce ţi-ar plăcea de Bobotează?

— *My lord*, nu trebuie să mă răsfeţi!

— Iubita mea, încă nu am început, dar o voi face. La revedere.

Ea nu mai avu timp să răspundă pentru că el înclină din cap şi, întorcându-se, părăsi camera fără să mai spună ceva.

Geoffrey Southwood coborî spre malul râului şi făcu semn cu mâna unui barcagiu ca să-l treacă scurta distanţă până la palat.

— Whitehall, spuse el, urcându-se în mica barcă şi aşezându-se.

Ce am să mă mai bucur de barca lui de Grenville, îşi spuse contele în sinea lui. Apoi se întunecă. Nu mai era un joc. Spre surprinderea lui, se implicase profund. Nu fusese foarte sincer când o lăsase pe Skye să creadă că fusese reţinut la Hampton Court. Avusese destule ocazii în săptămânile trecute să se întoarcă acasă. Dar preferase să nu o facă pentru că avea nevoie de timp să se gândească.

Ea fusese atât de vulnerabilă în noaptea aceea din noiembrie — ar fi putut să o aibă foarte uşor şi să câştige pariul cu de Grenville. Dar se gândise că nu putea să o dezonoreze. Geoffrey era surprins de el însuşi — nu fusese niciodată delicat sau interesat de sentimentele altora.

Când se întoarse în noaptea aceea acasă, găsi o cameristă plinuţă care aducea lemne în dormitorul lui. Ochii verzi se îngustară speculativ şi dorinţa îl îmboldi cu putere; îşi petrecu un braţ în jurul mijlocului ei, iar ea chicoti.

— Cum te cheamă, fetiţo?

— Polly, *m'lord.*

— Câţi ani ai?

— Treisprezece, în ziua de Sf. Toma, *m'lord.*

— Vrei?

— Da, sir.

— Eşti fecioară?

— Nu, *sir*, răspunse ea, şi îşi scoase bluza, dând la iveală nişte sâni generoşi.

Dezbrăcă rapid fusta şi jupoanele şi rămase goală.

Fără alte preliminarii, îşi eliberă bărbăţia şi, împingând-o spre pat, o penetră dintr-o singură mişcare. Apoi se ridică de pe pat şi, scoţând o monedă din punga sa, i-o întinse.

— Acum întinde-o de aici, Polly.

Fata îşi culese hainele şi, aruncându-i o ocheadă impertinentă, ieşi în grabă din cameră.

Realiză apoi că, deşi era uşurat, nu era satisfăcut. Skye era aceea pe care o dorea. Era un fel de inocenţă în ea: deşi fusese căsătorită, era văduvă, şi mamă. Această inocenţă îl făcea să o iubească, să nu o trădeze.

Nu exista nici o îndoială în privinţa asta — contele de Lynmouth simţea dragostea adevărată pentru prima dată în viaţa lui.

Robert Small nu se arătă încântat de invitaţia la balul mascat.

— La dracu', Skye, eu nu sunt un tip destul de manierat ca să te pot însoţi.

— Nu te mai văicări, Robbie! Geoffrey mi-a sugerat să te iau pe tine, deşi l-am prevenit că nu o să fii încântat. Va veni şi regina, iar el mi-a promis că va încerca să ne prezinte.

— Aş vrea să o cunosc pe tânăra Bess. Şi cum trebuie să mă îmbrac?

— Cu haine de seară. Costumul tău se va potrivi cu al meu. Le-am şi comandat, aşa că nu rămâne decât să te duci la croitor pentru una sau două probe.

— Bine, păpuşico. N-o să te las să faci faţă singură avansurilor tuturor acelor filfizoni de la Curte.

Ea se ţinuse de cuvânt şi, în seara balului mascat, Robert Small era îmbrăcat elegant, într-un costum de catifea neagră cusut cu mici briliante argintii şi tivit cu dantelă argintie la gât şi la mâneci. Pantalonii negri erau brodaţi cu fir de argint şi purta ciorapi de mătase şi pantofi de piele neagră cu catarame de argint. Capa lui scurtă era tot din catifea neagră, tivită cu samur.

Skye îi prezentă o frumoasă sabie din aur, cu mânerul bătut în safire, rubine şi diamante. Spre marele ei amuzament el se fudului în faţa oglinzii din camera de recepţie, cu un vag zâmbet pe buze.

— Crezi că te poţi împăuna? îl tachină ea.

— Hai las-o-ncolo, Skye. Dar zău că arăt la fel de bine ca orice gentleman.

— Arăţi. Tare aş vrea să te poată vedea şi mama Cecily.

— Slavă Domnului că nu mă vede, că n-ar înceta să vorbească despre asta toată viaţa. Cecily a încercat mereu să mă târască după ea la petreceri, dar m-am eschivat mereu. Aşa că nu mă da de gol.

— Bine, Robbie, voi păstra secret.

El oftă, se întoarse spre oglindă, apoi, privind-o critic, întrebă:

— Decolteul tău nu este puţin cam adânc?

— Nu, Robbie, nu este, răspunse ea calm, aşa este la modă. Şi acum, lasă-mă şi pe mine să mă uit în oglindă, dacă poţi să te desprinzi de ea.

Robbie pufni pe nas ofensat, iar ea scoase limba la el.

— Mă duc să văd dacă este gata trăsura, doamnă Păun, rosti el, străbătând ţanţoş camera.

Skye îşi privi imaginea în oglindă. Rochia ei neagră de catifea era magnifică şi ştia că va eclipsa toate femeile de la balul mascat. Decolteul adânc, de formă pătrată, nu era scos în evidenţă de vreo dantelă, dar oferea privelişte îndrăzneaţă a pieptului său; mânecile lungi, depăşind cotul, erau crăpate în aşa fel încât lăsau să se vadă dantela argintie de dedesubt, care se regăsea şi la manşete. Fusta în formă de clopot, din catifea neagră, era despicată scoţând la iveală juponul de brocart negru pe care erau brodate cu fir de argint, perle şi diamante, luna, stelele, planetele şi cometele. Pe ciorapii din mătase neagră, cu jartiere garnisite cu dantelă argintie, erau cusute briliante ca şi pe pantofii din mătase neagră, cu tocuri înalte şi vârfuri ascuţite. Părul negru, pieptănat cu cărare pe mijloc, era strâns într-un coc lejer la ceafă, cu un ornament din perle şi diamante în formă de lună nouă înconjurată de stele.

Colierul era o expunere opulentă de diamante bleu-alb, iar brăţara făcea parte din aceeaşi garnitură. În urechi purta diamante în formă de pară care atârnau pe nişte perle mari.

Albastrul ochilor era accentuat de fardul bleu, dar obrajii îmbujoraţi de emoţie nu mai avuseseră nevoie de alt artificiu. Parfumul din trandafiri îl primise de Crăciun de la mama Cecily. Oglinda îi spunea cât era de perfectă şi, pentru prima dată de luni de zile, Skye se simţi încrezătoare în forţele ei, în ciuda faptului că în noaptea aceea, de cum va sosi în casa contelui, va intra într-o lume nouă, străină pentru ea.

— Gata, fetiţo?

Se răsuci şi, luându-şi masca de argint, rosti plină de voioşie:

— Sunt gata, Robbie.

El îi potrivi cu grijă pe umeri o pelerină tivită cu blană de samur, coborând grăbiţi scările şi îndreptându-se spre trăsură.

— Ce prostie, remarcă Skye, deşi locuiesc alături, să fiu nevoită să iau o trăsură!

— Pe lângă faptul că nu ţi-ar fi uşor să mergi pe jos îmbrăcată aşa, nici n-ai putea să-ţi faci o intrare cum se cuvine venind fără un echipaj, nu-i aşa? Frumoasa şi misterioasa señora Goya del Fuentes trebuie să facă o bună impresie la prima ei apariţie. Garantez că în următoarea jumătate de oră toţi filfizonii ăia nobili de la Curte se vor îmbrânci să te cunoască.

— Vai, Robbie, râse ea, parcă ai fi un tată suspicios!...

Trăsura trase la poarta palatului luminat puternic. Ajungând la uşa de intrare din faţă, Skye îşi dădu seama, pentru prima dată, de impetuozitatea clădirii. Palatul din cărămidă roşie se înalţa pe patru etaje, dominând râul şi grădinile proprii, meticulos aranjate. Construit la începutul domniei lui Henric al VIII-lea, exprima toată măreţia exuberantă, plină de grandoare, a monarhului. Era considerat cel mai perfect exemplar de arhitectură din perioada Tudorilor. Valeţii, în livrele azuriu cu auriu, culorile familiei Southwood, alergară să deschidă portiera trăsurii şi să-i ajute pe ocupanţi să coboare. Skye îl prinse pe Robbie de braţ şi intrară în spaţiosul foaier unde un majordom se grăbi să ia pelerina lui Skye. Mai multe invitate care erau în apropiere, văzând rochia ei, rămaseră mute de invidie. Colţurile gurii ei se ridicară uşor, dar simulă indiferenţă faţă de reacţia acestora. Strecurându-şi mâna sub braţul lui Robbie, începură să urce scara largă.

— Bună intrare, fetiţo, murmură el cu căldură, iar ea-i făcu cu oc hiul, şmechereşte.

Ajunşi la capătul scărilor, rămaseră în arcada largă a sălii de bal, aşteptând până când majordomul întrebă:

— Numele dumneavoastră?

— Sir Robert Small şi señora Goya del Fuentes.

— Sir Robert Small şi señora Goya del Fuentes, strigă majordomul, şi, brusc, în cameră se lăsă o linişte deplină şi se treziră în faţa unei mări de capete întoarse spre ei.

Cele două personaje coborâră majestuos cele trei trepte, iar Geoffrey Southwood le ieşi în întâmpinare luând mâinile lui Skye şi sărutându-le. Ea se simţi străbătută de un fior plăcut.

— Să fiu al dracului, *madame*, dacă nu eclipsezi toate femeile de aici! Bună seara, sir Robert, văd că eşti hotărât să te foloseşti de titlul pe care-l ai.

— Trebuia să vă onorez balul, *my lord*. Şi vă mulţumesc pentru invitaţie.

— Îmi permiţi să o răpesc pe Skye, sir?

— Desigur, *my lord*. Văd că e de Grenville în sală şi aş vrea să stau de vorbă cu el.

Robbie făcu o reverenţă îndepărtându-se de ei, cu o ţinută plină de importanţă.

— Dansul nu începe până când nu vine regina, rosti Geoffrey. Hai cu mine să-ţi arăt câte ceva din casa mea.

— Dar oaspeţii tăi...

— ...sunt mult prea ocupaţi să mănânce, să bea şi să cleveteasc pentru a-şi da seama de absenţa mea. În afară de asta, dacă îndrăzneşte să se uite la tine alt bărbat, îl provoc la duel. Hai, *madame*! Te vreau numai pentru mine.

Şi o conduse prin sala balului spre o uşă mică.

— Galeria cu tablouri, anunţă el, întregită cu portretele tuturor celor din familia Southwood.

— Credeam că îi ai expuşi în locuinţa din Devon, remarcă ea.

— Îi iau cu mine când stau aici. Aceste tablouri de familie au călătorit între Londra şi Devon ori de câte ori m-am deplasat şi eu. Este un obicei excentric, recunosc.

Merseră o vreme în tăcere, apoi se opriră:

— Skye.

Glasul lui era încărcat de atâta dorinţă, încât Skye se înfioră.

Privind sfioasă către el, o impresionă intensitatea pasiunii ce se citea în ochii lui verzi. Palmele ei se proptiră în pieptul lui ca şi cum ar fi vrut să-l ţină la distanţă.

— Nu spune nimic, draga mea, îi porunci el, şi-i şterse buzele cu buzele lui.

— Geoffrey! şopti ea, înnebunită.

Gura lui alunecă uşor pe faţa ei, trecând peste gât spre vârfurile sânilor ei. Îşi îngropă faţa în valea frumos mirositoare şi îi simţi inima bătând cu putere sub gura lui.

— Lasă-mă să te iubesc, Skye. Doamne-Dumnezeule, ard de dorul tău, iubito!

Stăteau nemişcaţi unul lângă altul, o siluetă neagră alături de cea aurie cu alb.

Se auzi o uşoară bătaie la uşă, iar Southwood se retrase imediat un pas.

— Intră!

Uşa se deschise.

— *My lord*, barca reginei este la câteva minute de aici, anunţă majordomul.

— Foarte bine.

Majordomul se retrase discret.

— Trebuie să mă duc să-i urez bun-venit Majestăţii Sale. Te voi duce înapoi la Robbie, draga mea, şi vom vorbi mai târziu.

Cu Robbie de o parte şi Richard de Grenville de cealaltă, Skye se alătură celorlalţi invitaţi de pe doc, aşteptând sosirea reginei.

— Măi să fie, zău că eşti o apariţie savuroasă, zise de Grenville.

— Mulţumesc, *my lord*.

— Eşti foarte apropiată de Geoff, nu-i aşa? remarcă de Grenville. După cum s-a purtat cu dumneata la „Rose and Anchor", aş fi zis că n-ai să mai vorbeşti niciodată cu el.

— Geoffrey şi-a cerut scuze pentru comportarea lui, *my lord* de Grenville.

— Cred că ştii că este căsătorit, sublinie de Grenville.

— *My lord*, ce vreţi să-mi spuneţi? întrebă Skye cu fermitate.

De Grenville nu ştia ce să răspundă. Nu ar fi fost elegant şi nici sportiv să-i spună târgul pe care-l făcuse cu Southwood.

— N-aş vrea să suferi, draga mea, iar Geoff este cunoscut a fi un ticălos, declară el cu inocenţă.

— Sunteţi foarte amabil, *my lord*, rosti ea glacial.

Încercând să schimbe subiectul, de Grenville exclamă:

— Ah, iat-o pe tânăra Bess! Uite, dragă Skye, vine regina.

Priveau peste marea colorată a invitaţilor. Barca reginei trasese la ponton şi contele Lynmouth îşi primea oaspetele regal. Elizabeth se opri să-şi privească supuşii, şi un murmur de bucurie străbătu grădina. Tânăra regină avea douăzeci şi şapte de ani şi, chiar de la distanţă, Skye observă că era frumoasă. Înaltă pentru o femeie, cu o zvelteţe colţuroasă, lui Skye îi plăcu de ea. Purta părul cu cărare pe mijloc, pletele roşii-aurii revărsându-se liber pe spate. Regina reprezenta „Primăvara", fiind îmbrăcată cu o rochie de brocart verde de nuanţa mărului, încărcată cu broderii de aur şi diamante. Pe lungile ei degete scânteiau inele, iar la gât avea multe şiraguri de perle. Ochii ei migdalaţi străluceau, iar zâmbetul îi era vesel.

Lord Southwood îşi conduse oaspetele de onoare prin grădină, printre şirurile de curteni ce făceau reverenţe, până în sala de bal. Regina se aşeză pe un mic tron fixat pe o estradă, iar oaspeţii se înfăţişară unul câte unul ca să se prezinte. Southwood stătea în picioare lângă tronul ei.

Însoţită de Robbie şi de Dickon, Skye ajunse în faţa reginei.

— De Grenville, ştrengarule! Îmi pare bine că te văd, zâmbi Elizabeth. Nu ştiam că ai plecat din Devon.

— Numai astăzi, Majestate, rosti de Grenville, sărutându-i mâna. Puteam să pierd petrecerea lui Southwood? Şi şansa de a privi la ce are mai frumos Anglia?

Elizabeth zâmbi drăgălaş, făcând gropiţe.

— Şi pe cine îmi prezinţi, de Grenville?

— Mai întâi, Majestate, pe un vechi prieten şi vecin din Devon, Sir Robert Small, căpitanul corabiei *Mermaid*.

Robert Small îngenunche reverenţios şi sărută mâna reginei.

— *Madame*, începu el, dar ochii i se umplură de lacrimi şi nu mai putu continua.

— Vai, *sir*, ce onoare îmi faceţi, rosti Elizabeth cu amabilitate.

— Toată Anglia îi mulţumeşte lui Dumnezeu că are o regină ca Majestatea Voastră, spuse Small, revenindu-şi oarecum în fire.

— Toată Anglia ar trebui să-i mulţumească lui Dumnezeu că are marinari curajoşi ca dumneata, sir Robert, îi răspunse regina. Dumneata reprezinţi viitorul nostru.

Ochii cenuşii ai reginei se îndreptară repede spre Skye.

— Doamna Goya del Fuentes, Majestate, zise Geoffrey, din stânga reginei.

Reverenţa lui Skye era plină de graţie.

— Doamna din Alger?

— Da, Majestate, răspunse Skye, cu ochii plecaţi cu modestie.

— Am înţeles că fostul dumitale soţ a fost un prinţ al negustorilor de acolo.

— Da, Majestate.

Skye ridică ochii privind-o direct pe regină.

— Dumneata şi Sir Robert sunteţi parteneri de afaceri? Puţin cam neobişnuit pentru o femeie, nu crezi?

— Tot atât de neobişnuit cum este ca o femeie să fie regină cu drepturi depline, Majestate. Dar eu nu am crezut niciodată că a fi femeie înseamnă a fi lipsită de inteligenţă. Cu siguranţă că nici Majestatea Voastră nu este de acord cu această noţiune.

Ochii de un albastru intens îi fixară pe cei cenuşii.

Ochii reginei se îngustară o clipă, apoi râse.

— Vrei un hrisov de la mine, zise ea. Vom vorbi în curând despre el.

Întorcându-se către Southwood, spuse şăgalnic:

— Mă mănâncă picioarele, *my lord*. Hai să începem dansul.

Expediată, Skye mai făcu o reverenţă reginei şi se îndepărtă repede la braţul celor doi cavaleri ai ei.

— Pe Dumnezeu, rosti de Grenville admirativ, că te place! Şi îi plac al dracului de puţine femei, Skye. Ce-i cu hrisovul ăla?

— Eu şi cu Robbie am întemeiat o companie de comerţ, *my lord*, şi lordul Southwood ne-a ajutat să obţinem hrisovul regal.

Al dracului! cugetă Grenville. *Deci aşa a ajuns la ea. Trebuie să mă gândesc bine la asta sau o să-mi pierd barca.* Tocmai voia s-o întrebe dacă dansează când Southwood, care deschisese balul cu regina,

se apropie de ei şi o invită. Cu ochi strălucitori, Skye îi întinse mâna şi se îndepărtară, lăsându-i pe Robert şi pe de Grenville lângă uşă.

— Pare cucerit de ea, Robbie, şopti de Grenville cu convingere.

— Da, răspunse căpitanul, şi mă tem că şi ea de el.

— Lordul şi lady Burke, anunţă majordomul.

— Cine sunt ăştia, Dickon? întrebă Robbie.

— Ceilalţi vecini ai lui Southwood. El este moştenitorul unei căpetenii irlandeze. Bănuiesc că Geoffrey s-a simţit obligat să-i invite.

Contele o cuprinse strâns cu un braţ în timp ce dansau complicatele figuri.

— Dacă se mai uită vreunul din fanţii ăia la tine, mârâi el printre dinţii strânşi, scot sabia.

— Hai, Geoffrey, doar nu eşti gelos!

— Ba da, sunt gelos, şi vom discuta mai târziu despre asta, draga mea, fii sigură.

Skye râse încântată.

Din cealaltă parte a sălii de bal, Niall Burke rămase încremenit privind şocat la frumoasa femeie împodobită cu magnifice diamante, îmbrăcată în catifea neagră, care se afla exact în faţa lui, râzând la contele de Lynmouth. *Nu se poate! Nu este posibil! Skye e moartă!* Toţi îi spuseseră de atâtea ori că murise până când, nemaiavând încotro, fusese nevoit să accepte.

— Pe Dumnezeul meu! îl auzi pe cel de alături exclamând. Southwood a fost întotdeauna un diavol norocos. Dacă señora Goya del Fuentes nu este încă amanta lui, atunci va fi, judecând după privirile pe care le schimbă între ei.

— A trăit în est, adăugă un altul, şi îmi imaginez că ea cunoaşte unele lucruri pe care le ştiu cadânele. Doamne, mă întreb...

— Nu te prost, Hugh! Southwood a pus ochii pe ea şi, dacă te prinde adulmecând în jurul ei, va înfige sabia în tine fără să stea pe gânduri.

Cei doi se îndepărtară, lăsându-l pe Niall Burke cu vârtejul lui de gânduri. *Cum e posibil să semene două femei atât de perfect? Trebuie să o cunosc pe această señora del Fuentes dar cine mi-o poate prezenta?*

— Vrei să dansezi cu mine, Niall?

— Ce ai zis, Constanza, draga mea — ce este?

Constanza râse, scuturându-şi buclele blonde.

— Cum poate visa cineva cu ochii deschişi în vâltoarea acestui banchet? întrebă ea.

— Scuză-mă, draga mea. Admiram doamna în catifea neagră. Mi se pare cunoscută.

— Señora Goya del Fuentes? Poate că o cunoşti. Deşi soţul ei a fost spaniol, ea este irlandeză. Greenwood este proprietatea ei şi se zice că Southwood este nebun după ea.

— O doamnă nu trebuie să asculte asemenea bârfe, i-o tăie el scurt. Acum vreau să mergem acasă.

— Dar abia a trecut de miezul nopţi. Nici regina nu a plecat. Este nepoliticos să pleci înaintea reginei.

— Nu mă simt bine, Constanza, rosti el tăios, şi vreau să plec.

Imediat ea întinse mâna să-i pipăie fruntea.

— Ai febră, dragul meu. Îi vom cere scuze lordului Southwood, dar să-i spui că eu nu mă simt bine. Va fi mai înţelegător.

Traversară sala apropiindu-se de contele Lynmouth, care se uita în jos spre Skye, înlănţuind, cu braţul lui îmbrăcat în catifea albă, umerii ei în catifea neagră ca miezul nopţii. Southwood le zâmbi pe când se apropiau.

— Lord Burke, sper că dumneata şi încântătoarea dumitale doamnă vă distraţi bine. Permite-mi să-ţi prezint pe noua noastră vecină, señora del Fuentes. Skye, iubito, lordul şi lady Burke sunt proprietarii casei de alături.

— Construită tot de bunicul tău pentru o *belle amie*? îl tachină ea.

Contele râse. Era atât de concentrat asupra lui Skye încât nu observă privirea înmărmurită a lui Niall Burke.

Glasul ei! E glasul ei! Şi numele şi vocea ei.

— Lord şi lady Burke, sunt încântată să vă cunosc.

Ea se uită la Niall, fără nici o tresărire că l-ar cunoaşte. Glasul ei nu dovedea decât politeţe. Niall Burke cugetă că, fără discuţie, era nebună. Stăpânindu-şi teama şi strângerea de inimă, rosti:

— Vă rugăm să ne scuzaţi, *my lord*, că plecăm mai devreme. Constanza se plânge că are o puternică durere de cap.

— Îmi pare rău, îi răspunse contele cu simpatie.

— Încercaţi să faceţi infuzie din coji de alune în apă caldă, apoi înmuiaţi un şervet moale şi puneţi-l pe frunte, lady Burke.

— Vă mulţumesc, señora Goya del Fuentes, n-am mai auzit asta, dar voi încerca, murmură Constanza.

Simţind insistenţa cu care o strângea Niall de braţ, făcu o reverenţă şi plecară.

— Ce om ciudat, spuse Skye, privindu-i pe cei doi cum se depărtau. Mă privea cu atâta insistenţă.

Geoffrey râse.

— Nu s-ar putea să o fi făcut pentru că eşti cea mai frumoasă femeie de aici? Iubito, ştii ce vreau să spun, murmură el.

— Da, îi răspunse ea cu calm, îmbujorându-se la faţă.

— Dacă aş veni la tine în noaptea asta, draga mea...

— Ştiu că dau impresia unei fecioare ruşinoase, îi replică ea, dar n-am făcut dragoste cu nici un alt bărbat în afară de soţul meu. Nu ştiu dacă voi putea să o fac cu tine. Geoffrey, te doresc, dar mă tem. Poţi înţelege?

— Când pleacă regina, spuse el încet, te duci acasă şi mă aştepţi. Vom sta de vorbă, Skye. Te iubesc şi trebuie să stabilim ce este între noi. Simţi şi tu asta, nu-i aşa?

Ea încuviinţă din cap, cu ochii ei albaştri măriţi. El îi zâmbi, liniştind-o. Iar teama care o îngheţase se topi repede, într-o senzaţie de căldură. O iubea. I-o spusese cu atâta sinceritate!

Gândurile ei avântate se întrerupseră la sosirea lui de Grenville.

— Vrea să-ţi vorbească regina, lady Skye. Îmi permiţi să te însoţesc? se oferi el.

— Te vom însoţi amândoi, dragostea mea, zise contele ferm.

Când ajunseră la Elizabeth, regina îi porunci pajului să aducă un scaun pentru Skye. Apoi făcu un semn din frumoasa ei mână, fără să scoată nici un cuvânt, către cei doi cavaleri, să plece.

— Eşti plăcută de bărbaţi, doamnă, comentă Elizabeth, în timp ce se retrăgeau cei doi.

— *My lord* de Grenville este un vechi prieten al partenerului meu de afaceri, sir Robert Small. Ca şi Robbie, simte că trebuie să mă protejeze, replică Skye râzând.

— Şi derbedeul de Southwood?

— Contele nu se simte... ca un protector faţă de mine, clipi din ochi Skye, şi Elizabeth râse, ochii ei cenuşii strălucind.

— O declaraţie incompletă, doamnă! chicoti ea. Eşti o femeie inteligentă, şi asta îmi place! Cum ai devenit partenera lui sir Robert Small?

— Sunt irlandeză, sau cel puţin aşa mi s-a spus. Am fost părăsită într-o mănăstire din Alger la o vârstă foarte fragedă şi nu ştiu nimic despre trecutul meu. Apoi m-am căsătorit cu un bogat negustor spaniol, iar Robbie era partenerul lui de afaceri. Când soţul meu a murit, acum doi ani, am fost nevoiţi să fugim din Alger datorită guvernatorului turc care plănuia să mă închidă în haremul lui. Robbie m-a salvat pe mine, pe secretarul francez al soţului meu şi pe soţia acestuia. Când am fugi,t eram amândouă însărcinate. Fiica mea s-a născut aici, în Anglia, lucru pentru care îi mulţumesc lui Dumnezeu.

— Aşadar ai venit aici ca o văduvă săracă, şi sir Robert Small te-a luat la el?

— Săracă?! Vai, nu, *madame!* Am avut, după legea mahomedană, o lună să-mi jelesc soţul. În acest timp am vândut, în secret, toate bunurile şi proprietăţile soţului meu şi am transferat banii în Anglia.

— Pe sufletul meu, doamnă, bravo! Îmi plac femeile inteligente, cele care ştiu să-şi folosească atât creierul, cât şi trupul. Eşti o persoană educată? Sigur că trebuie să fii.

— Da, Majestate. Vorbesc şi scriu în engleză, franceză, italiană, spaniolă şi latină, şi mă pricep să socotesc.

— Sunt impresionată! Cecil va stabili o întâlnire cu dumneata şi sir Robert şi vom sta de vorbă. Cred că vei primi în curând ceea ce-ţi doreşti.

Skye se ridică şi făcu o reverenţă adâncă.

— Majestate, vă sunt foarte recunoscătoare.

Elizabeth se ridică şi ea în picioare. Imediat, contele Lynmouth apăru alături de ea.

— Southwood, sunt obosită. Escortează-mă până la barcă.

Regina şi escorta ei se îndepărtară, iar Robert şi de Grenville apărură lângă Skye.

— Vrei să mai stai, fetiţo?

— Nu, Robbie, sunt obosită. I-am spus deja noapte bună lui Geoffrey. Te rog, însoţeşte-mă la trăsură. Dar dacă vrei, tu poţi să mai rămâi.

— Voi pleca. Mi-e dor de o târfă fierbinte. Atmosfera de aici este prea rarefiată ca să mi se potrivească. De Grenville, mă însoţeşti?

— Da, acceptă acesta zâmbitor.

— Luaţi trăsura mea, se oferi Skye.

— Ah, fetiţo, fie binecuvântată generozitatea ta!...

O lăsară în faţa casei şi porniră mai departe. Skye îi dădu pelerina lui Walters, majordomul ei.

— Încuie, zise ea, căpitanul Small nu se întoarce.

— Am înţeles, *madame*.

Skye urcă scările spre apartamentul ei, unde o aştepta Daisy.

— Vai, ma'am, aţi văzut-o? Aţi văzut-o pe tânăra Bess? Noi ne-am uitat la barca ei de sus, de pe casă!

— Da, Daisy. Am cunoscut-o pe regină. Am vorbit de două ori în seara asta, şi mă voi mai întâlni cu ea.

— E frumoasă?

— Da, Daisy, este foarte frumoasă, cu pielea albă, cu păr roşu-auriu şi ochi cenuşii luminoşi.

— Vai, ma'am, când am să-i spun mamei că am văzut barca reginei şi că stăpâna mea chiar a vorbit cu ea! O să fie atât de mândră!

— Mâine am să-ţi spun cum era îmbrăcată regina, rosti Skye zâmbind, dar acum ajută-mă să mă dezbrac ca să mă culc.

Ascultătoare, Daisy se puse pe treabă, dezlegându-i rochia şi ajutând-o să şi-o scoată. Skye îşi puse o cămaşă de noapte roz-pal, cu o răscroială adâncă şi mâneci largi.

Daisy îi aduse un lighean de argint cu apă de trandafiri caldă, şi Skye îşi clăti mâinile şi faţa şi se spălă pe dinţi.

— Să vă perii părul, ma'am?

— Nu, Daisy. Este târziu. Du-te la culcare.

— Noapte bună, ma'am, zise Daisy făcând o reverenţă.

— Noapte bună, Daisy.

Uşa se închise în urma micuţei cameriste şi Skye se aşează la masa de toaletă. Îşi scoase ornamentele cu diamante şi perle şi acele din aur, lăsând să i se reverse pe umeri cosiţele negre.

Îşi perie viguros firele încâlcite, întrebându-se de fiecare dată dacă Geoffrey va veni şi dacă dorea cu adevărat să vină. *Ce se va*

întâmpla dacă va veni? Râse. *Ce se putea întâmpla? Voi deveni metresa lui, bineînţeles.* Se încruntă. *Chiar asta doresc? Să devin amanta unui nobil? La dracu'!* Ardea de dorul mângâierilor unui bărbat. Cu siguranţă că el va înţelege dorinţa ei de discreţie. Dacă nu, atunci va pune punct legăturii.

O pocnitură în fereastră o făcu să tresară. Alergă la geam şi privi afară, apoi deschise larg fereastra. Jos, contele de Lynmouth, tot în costumul lui alb cu auriu, zâmbea neruşinat spre ea.

— Vin sus, şopti el, destul de tare ca să ajungă până la urechile ei. Lasă geamul deschis, Skye.

Se agaţă de o coardă de viţă şi începu să se caţere. Ea îl privi cu respiraţia tăiată, până ajunse nevătămat pe pervazul ferestrei.

— Bună seara, iubito, rosti el tărăgănat, sărind uşor în cameră.

Cu o mişcare lină o trase pe Skye în braţele sale, iar mâinile lui i se împletiră în păr. Ochii ei de un albastru profund se lărgiră şi i se tăie respiraţia. Nu putea vorbi.

— Skye, dulcea mea Skye, şopti el, iar gura lui puse deplină stăpânire pe a ei.

Geoffrey o săruta cu pasiune, sărutarea lui având ecou în toată fiinţa ei. Se înfioră pe măsură ce buzele lui insistente le convingea cu delicateţe pe ale ei să se deschidă, permiţându-i limbii lui mătăsoase să-şi facă drum, căutând-o şi supunând-o pe a ei.

Degetele lui descheiară micii butoni din perle, iar un braţ îi cuprinse strâns talia zveltă. Cealaltă mână îi căuta sânul, prinzându-l în căuşul palmei, strângându-l uşor, gura lui nerăbdătoare prinzând bobocul sfârcului ei. Gura caldă se închise pe prizonierul tremurător, limba lui încercuindu-l fără sfârşit până când Skye nu mai rezistă şi scânci. Drept răspuns el îşi luă în braţe comoara şi o duse în pat. Acolo îşi continuă jocul dragostei concentrându-se asupra celuilalt sân.

Trupul ei era acum neajutorat în faţa pasiunii care se aprinsese în ea, dar mintea i se revoltă la gândul că era sedusă. Încercă să-l oprească, regăsindu-şi, în cele din urmă, vocea:

— Geoffrey, nu! Te rog, nu!

Pentru o clipă el nu o auzi şi ea se rugă din nou, de data asta înfigându-şi degetele cu delicateţe în părul lui şi trăgându-l uşor.

— Geoffrey! Ah, Geoffrey, te rog, nu!

Încet, împotriva voinţei lui, contele îşi ridică capul de pe calda generozitate a sânilor ei. Ochii lui verzi erau grei de patimă.

— Ce este, Skye? întrebă el blând.

Ea îl privi neputincioasă, toate motivele logice de a-l opri dispărându-i din minte. Ochii lui se aţintiră în ai ei, şi rosti calm:

— Ţi-e ruşine de asta fiindcă ai fost întotdeauna o femeie virtuoasă. Ştiu. Nu o pot înlătura pe soţia mea. Dacă aş putea, aş face-o. Te iubesc şi simt, sub respectabila văduvă, o mică senzuală răzvrătită, tot atât de însetată de mine cum sunt şi eu de ea. Ce e greşit în a ne satisface unul pe celălalt?

Ea suspină, încercând să-şi găsească vorbele. Era atât de al dracului de convingător! Apoi, Geoffrey Southwood întinse mâna şi apucându-i palma, i-o îndrumă spre membrul lui întărit. Ea simţi sub degete vibraţia lui puternică.

— Ah, Geoffrey!

— Te rog, dragostea mea, lasă-mă să iau preţiosul tău dar!

— Da, Geoffrey, da! Da!

El o trase uşor de pe pat şi îi scoase cu delicateţe rochia. Spre surprinderea lui plină de încântare, ea întinse mâinile şi, cu degete tremurătoare, îi scoase cămaşa de pe el, descheindu-i apoi febril pantalonii şi trăgându-i în jos.

Observând graba ei, se gândi s-o posede imediat, dar stăpânindu-se, îşi reveni. Ea nu putea fi folosită repede. Capitularea ei va fi mai deplină dacă mai aştepta.

Aştepta sfioasă, ca şi cum ar fi fost din nou fecioară. Contele se lăsă în jos pe pat şi, apucându-i piciorul drept, începu să-l sărute — fiecare deget în parte, arcuirea tălpii, călcâiul. Buzele lui se mişcau încet pe glezna ei şi în sus, pe pulpele frumos modelate, pe genunchii tremurători, pe coapsa lungă şi mătăsoasă. Apoi aplică aceeaşi tactică mângâietoare piciorului stâng. Se îndreptă spre buzele ei, le muşcă scurt, făcând-o să geamă înainte de a găsi din nou căldura senzuală a pieptului ei. Supse iar cu nesaţ din fructele coapte, lingând sfârcurile excitate.

Mâinile lui o strângeau cu fermitate de coapse în timp ce buzele alunecaseră pe pielea catifelată a pântecelui ei. Limba sondă micul ombilic, apoi alunecă mai jos, căutându-i esenţa feminităţii. Îndepărtă uşor labiile valvulei. Era pe jumătate deschisă, cu floarea roşie de coral umedă şi vibrând de dorinţă. Aplecându-şi capul o sărută, gustându-i dulceaţa. Ea gemu, înfigându-şi degetele în părul lui blond-închis, şi îşi arcui trupul ca să-i găsească gura.

Zâmbind de plăcere, el îşi ridică capul şi spuse liniştit:

— Nu încă, iubito. Este mult prea devreme.

— Te rog, îl imploră ea.

— Nu încă, Skye, repetă el. Te voi învăţa să-ţi prelungeşti plăcerea.

O întoarse delicat şi îl simţi lingându-i spatele, umerii, fesele, picioarele. Încet, ritmic, limba lui iscusită îi mângâie pielea mătăsoasă, mărindu-i beţia simţurilor. Ea îşi întinse braţele deasupra capului şi se încleştă pe cearşafuri. Apoi, brusc, el se ridică peste ea şi îşi frecă penisul mare de fesele ei.

Se zbătu, îl trânti jos după ea şi, rostogolindu-se pe spate, şuieră mânioasă:

— Ticălosule! Tu nu eşti un înger, ci un diavol! Gata!

Râzând, o ţintui sub el şi o sărută până o lăsă fără suflare. Apoi îi ridică picioarele şi, punându-le pe umerii lui, îşi îngropă faţa între ele. Limba găsi mierea ei şi o supse cu furie până când o făcu să aibă orgasm sub gura lui.

— Dracu' să te ia! strigă Skye, plângând de furie că tot nu era satisfăcută.

— Uită-te la mine, curva mea mică şi focoasă.

— Nu! răspunse ea cu ochii strânşi.

— Uită-te la mine, Skye!

La nota dură din glasul lui ea deschise ochii de safir fixându-i în cei verzi ai lui.

— M-am îndrăgostit de tine, curvă mică, dar nu te tratez ca pe o târfă.

Îşi frecă ispititor organul erectat de pântecele ei.

— P... vrei, nu-i aşa?

— Da!

— O vei avea la timp, Skye. Ţi-o voi da chiar acum. O vei avea toată, iubito!

Adâncindu-se în ea, se bucură auzind-o cum geme de plăcere.

Îşi mişca penisul uriaş cu îndemânare apoi, aproape scoţându-l afară, se afunda din nou în ea. Pentru o clipă, Skye crezu că va fi despicată, dar trupul ei se lărgi ca să-l primească, aproape devorându-l în foamea ei disperată. Se agăţă de spatele lui, dar el îi prinse braţele şi i le pironi deasupra capului. Îl muşcă până la sânge de umăr apoi linse cu furie rana. El o plesni uşor, blestemându-i încet dinţişorii ascuţiţi.

Plăcerea şi durerea se amestecară în ea. Cunoscuse marea dragoste, dar nu trăise niciodată o asemenea pasiune. O pasiune care o devora, nelăsând loc pentru nimic altceva. Şi el o împinse tot mai departe, de pe o culme pe alta. În spatele pleoapelor sale închise lumea exploda într-un curcubeu. Ea simţi atât de puternic contracţia unui orgasm încât îşi închipui că va muri şi trupul ei se cutremură de forţa pasiunii la nesfârşit.

El se alătură pe marginea extazului, orgasm după orgasm, apoi, încet, Geoffrey îşi reveni şi reuşi să se rostogolească de pe trupul ei. O vreme o privi fix. Era albă la faţă şi respira cu greutate. O cuprinse drăgăstos în braţe. Nici o femeie nu-l satisfăcuse cum o făcuse ea, şi nici o femeie nu i se dăruise atât de deplin.

Da, o iubesc. Şi de Grenville n-are decât să-şi păstreze barca blestemată. Nu am nici o intenţie să-mi pun în primejdie dragostea pentru un pariu nesăbuit. De ce am făcut blestematul ăla de pariu? Dacă Dickon îndrăzneşte să sufle o vorbă despre asta, îl provoc la duel.

Ea se mişcă în braţele lui şi deschise încet ochii.

El îi îndepărtă, cu delicateţe, părul de pe frunte, şi rosti simplu:

— Să nu mă părăseşti niciodată, Skye.

— Nu, Geoffrey.

Pentru Geoffrey Southwood era prima dragoste.

Această misterioasă şi frumoasă femeie care stătea lângă el îi dăruise mai mult decât primise vreodată de la cineva. Aşa că nu era surprinzător că se îndrăgostise de ea cu o inocenţă extraordinară pentru un bărbat din lumea mondenă.

O învălui cu un braţ iar ea se cuibări lângă el, începând să-şi adune gândurile. Iubitul ei Khalid îi oferise multă fericire, dar trebuia să admită în sinea ei că nu cunoscuse niciodată o pasiune ca cea pe care tocmai o simţise. Era înspăimântătoare şi magnifică. Trupurile lor părea să fi fost create în mod special unul pentru celălalt.

Că Geoffrey îşi dorea mai mult decât o distracţie de o noapte cu ea fusese evident de la început. Îi declarase că o iubeşte şi începuse să-l creadă. Skye nu era proastă. Ştia că era o străină într-o ţară total diferită de Alger. Şi, când va pleca şi Robbie, fapt ce se va întâmpla în curând, va fi lipsită de protecţia unui bărbat. Ea îşi va desfăşura afacerile aici, nu la Devon. Aşa că, dacă intenţiona să rămână la Londra, trebuia să aibă un protector.

Iar Geoffrey era frumos şi o iubea. O va trata bine şi, cum nu depindea de ajutorul lui financiar, îşi putea menţine o mare doză de independenţă. Şi, fiind cunoscută ca amantă a lui, ar fi fost scutită de avansurile altor bărbaţi, pentru că nici un bărbat întreg la minte n-ar fi îndrăznit să se apropie de femeia contelui de Lynmouth.

Respiraţia lui Geoffrey devenise regulată. Ce frumos era când dormea! Îşi plimbă privirea de pe faţa lui pe umerii laţi şi pe pieptul puternic, spre talia îngustă şi coapsele zvelte. Picioarele erau lungi, frumos modelate, şi acoperite cu un puf fin, auriu-pal. Ochii ei rătăciră din nou în sus spre sexul lui, liniştit acum în cuibul de păr moale şi blond. Ar fi vrut să întindă mâna să-l atingă.

— Cred că se bucură de aprobarea ta, iubito. Zi aşa, vrăjitoare mică, îmi faci inventarul. Ce zici, se bucură de aprobarea ta?

Sărutând-o pe ureche, îşi plimbă limba în jurul ei, apoi pătrunse în interiorul ei şi o gâdilă.

— Opreşte-te, Geoffrey! scânci Skye. Da! Da! Inventarul tău se bucură de aprobarea mea!

El îi luă în căuşul palmei un sân, frecându-i sfârcul.

— Regina se va odihni următoarele zile, aşa că voi fi liber. Aş vrea să te duc undeva ca să ne petrecem timpul făcând dragoste.

— Da, acceptă ea imediat.

— Ce sinceră eşti! Îmi place asta, iubito. Ştiu un han în josul râului. Este mic şi elegant, iar mâncarea este excelentă. Sunt bine cunoscut de hangiu.

— Îţi duci acolo toate amantele? întrebă ea mai înţepată decât ar fi dorit.

— Nu am dus niciodată o femeie acolo, răspunse el calm, înţelegând-o. Este refugiul meu. Socotesc că vom merge acolo şi vom vedea dacă, după ce vei petrece câteva zile cu mine, îţi va face plăcere să devii amanta mea. În felul acesta, dacă te vei răzgândi, legătura dintre noi va rămâne secretă. Deşi mi-ar plăcea să strig dragostea noastră în gura mare la toate răspântiile, nu te voi pune într-o situaţie neplăcută în public.

— Geoffrey, îmi pare rău că am vorbit necugetat şi îţi mulţumesc pentru grija ce mi-o porţi.

— Iubito, am avut multe amante, dar tu ai fost o soţie castă Îmi dau seama că este greu pentru tine să accepţi această poziţie. (Îi cuprinse faţa cu o mână şi o sărută tandru.) Doamne, ai cea mai dulce gură!

Se simţi imediat copleşită de senzaţii şi se culcă pe spate. Oftând fericită, spuse:

— Dracu' să te ia, Geoffrey! Ce mi-ai făcut de un simplu sărut mă înmoaie şi, pe deasupra, mă umple de patimă?

— Ce mi-ai făcut tu mie, Skye, de m-ai făcut insaţiabil?

Imediat se îmbrăţişară, devorându-se flămânzi. Trupurile li se împleteau; se sărutară până li se învineţiră buzele şi rămaseră amândoi fără suflare. Bărbăţia lui se lovea de coapsele ei. Lăsându-şi mâinile în jos, ea îl mângâie atâţător, cuprinzând în căuşul palmei vârful mătăsos al penisului, până când îl auzi gemând de plăcere.

În momentul în care el o penetră, strânse muşchiul vaginal în jurul penisului, cum o învăţase Yasmin.

— Iisuse! strigă el în timp ce un val de plăcere îi invada toată fiinţa.

Geoffrey se împinse mai adânc, şi din nou ea îşi contractă pelvisul.

— Încetează, te rog! o rugă el. Este cea mai încântătoare tortură pe care am îndurat-o vreodată, dar opreşte-te înainte de a muri. Vreau să-ţi produc şi eu ţie plăcere! Vrăjitoare mică, ştiam eu că eşti o amantă pătimaşă. Deschide-te pentru mine, iubito. Doamne, ce caldă şi dulce eşti! Excită-mă, iubeşte-mă!

Se mişca ritmic, cu fiecare împingere părând că pătrundea mai adânc. Ea simţea cum se lărgea ca să-l primească, cuprin zându-l în întregime şi dorind tot mai mult. Suspinând, simţi orgasmul străbătând-o cu atâta violenţă încât leşină, în alunecarea ei spre inconştient auzind strigătul lui de plăcere.

Primul lucru pe care-l simţi când îşi veni în simţiri fură sărutările cu care-i acoperea el chipul. ***Doamne,*** se gândi ea, ***cum mă poate duce pe asemenea culmi!*** Deschise ochii şi zâmbi fericită.

— M-ai fermecat, iubita mea cu ochi albaştri. Mâine după-amiază vom călări de-a lungul râului spre „Ducks and Drake". Câteva zile nu vom face decât dragoste într-o frumoasă cameră cu vedere spre râu, vom mânca şi vom bea vin dulce. Te voi lega de mine ca să nu mai vrei să mă părăseşti niciodată, iubito, niciodată!

Gura lui se apropie din nou de a ei, sărutând-o cu patimă. Apoi îi dădu drumul şi se ridică din pat. Se îmbrăcă repede şi depuse o sărutare uşoară pe fruntea ei.

— Somn uşor, draga mea.

Traversă camera, ridică o tapiţerie care atârna pe perete şi apăsă pe o tăblie care lăsă să se deschidă o uşă.

— Unde duce pasajul ăsta? întrebă Skye.

— La mine în casă, răspunse el. Nu-ţi aminteşti, bunicul meu a construit această casă pentru amanta lui.

— Atunci nu era nevoie să te caţeri pe zid ca să intri pe fereastră?

— Nu, iubito, dar am socotit că era mai romantic, nu-i aşa?

— Geoffrey, zău că eşti nebun!

El îi făcu şmechereşte cu ochiul şi dispăru în pasaj.

— Cu ce fel de bărbat m-am încurcat? zise ea încet.

Al dracului de interesant, îi răspunse o voce din mintea ei, iar ea râse în întuneric.

16

A doua zi de dimineaţă, Skye o trimise pe Daisy să-l găsească pe Robert Small. Micul căpitan veni mergând pe şapte cărări, după mai bine de o oră. Când îşi făcu apariţia în cele din urmă, cu hainele mototolite şi cu ochii roşii, Skye se văită:

— Vai, Robbie, cât ai băut?

— N-a fost vinul, cât fetele. Erau gemene şi nu aveau decât şaisprezece ani. Ah, tinereţea asta!

— Prietenul tău de Grenville a supravieţuit?

— Abia a reuşit. Slavă Domnului că am avut trăsura ta! L-am lăsat în grija majordomului său.

Skye îşi înghiţi râsul şi zise liniştit:

— Am să plec pentru câteva zile. Voi fi într-un han, numit „Ducks and Drake". Dacă va fi vreo urgenţă să ştii de unde să mă iei.

— Nu vei fi singură, spuse el ca o constatare.

— Nu, nu voi fi singură, Robbie.

— Skye, fata mea, oftă Robbie, nu vreau să suferi. Southwood este un ticălos atât de mare...

— Nu cu mine, Robbie. Şi, deşi sună îngrozitor, nu-l iubesc. Mă îndoiesc că voi mai putea iubi vreodată pe cineva. Khalid îmi stăpâneşte prea puternic gândurile. Dar îmi place de lord Southwood. Şi, Robbie, ştii că trebuie să am un protector puternic. Vine primăvara, tu vei pleca din nou şi vei lipsi luni de zile. Eu sunt o femeie singură. Cu hrisovul de la regină, afacerile noastre vor înflori şi, sub protecţia contelui, voi fi liberă să-mi fac treaba şi să nu fiu deranjată de avansurile altor bărbaţi.

— Dar cu ce preţ, Skye?

— De a fi amanta oficială a lui Southwood, râse ea. Şi tu ştii că am nevoie de avere ca să-mi dea puterea şi respectabilitatea care-i vor asigura viitorul lui Willlow. L-am iubit pe Khalid şi am fost nândră de el, dar care ar fi viitorul fiicei mele dacă se va afla că

tatăl ei a fost „Stăpânul curvelor" din Alger? Nu, Robbie, preţul nu depăşeşte recompensa. Contele de Lynmouth nu a avut niciodată o amantă oficială de talia mea şi nu mă aştept să mă înlocuiască prea curând. Când Willow va creşte, va fi o moştenitoare cu un unchi puternic. Şi voi reuşi să-i găsesc o partidă bună.

— Văd că te-ai gândit la toate, ca de obicei. Cu logica unei femei nu-i de discutat. Atunci să-ţi urez fericire?

— Mă iubeşte, Robbie. Nu numai că o declară. O simt. O femeie ştie când este iubită, Robbie, şi eu nu sunt uşor de prostit.

— Ah, fetiţo, eu nu vreau decât să fii fericită!...

— Ştiu, Robbie. Nu te necăji. Nu sunt nefericită.

El o mângâie stângaci pe obraz, iar ea se aplecă şi îl sărută.

— Vai, Robbie, ce m-aş face eu fără tine? Eşti cel mai bun prieten al meu!

El suspină. Ar fi vrut să fie la fel de optimist ca şi ea.

Skye plecă radioasă. Îmbrăcată într-un costum elegant de călărie din catifea neagră, cu dantelă la mâneci şi la guler, era o apariţie superbă. Pelerina era făcută din benzi alternative de blană de samur şi catifea neagră, încheiată cu brandenburguri din aur. Gluga ataşată era tivită tot cu samur negru, în contrast perfect cu tenul ei alb. Cizmele negre erau din cea mai fină piele de Cordoba, iar mănuşile moi erau parfumate.

După-amiaza era răcoroasă şi senină, iar Skye lupta cu imboldul de a-şi îndemna calul. Auzi un tropăit sacadat de potcoave în spatele ei şi, când întoarse capul, văzu un bărbat înalt călărind un armăsar negru.

— Señora Goya del Fuentes. Vă urez o zi bună.

— Domnul?

— Niall, lord Burke. Ne-am întâlnit seara trecută la gala contelui de Lynmouth.

Skye cercetă cu privirea bărbatul înalt, brunet, cu ochi argintii. *Este foarte atrăgător,* se gândi ea.

— A, da, bineînţeles. Cum se simte soţia dumitale, *my lord*?

— I-a trecut durerea, mulţumesc.

El îşi îndemnă calul să meargă alături de al ei.

— Călăreşti neescortată, *madame*? Este un obicei periculos.

— Mă întâlnesc cu cineva ceva mai încolo, *my lord*. Nu cred că aveam nevoie să fiu însoţită de un rândaş, îl expedie ea.

Cum îndrăzneşte să mă critice?

Dar lord Burke nu putea fi expediat atât de uşor.

— Înţeleg că ai fost crescută în Alger.

— Da, *my lord*, aşa e.

— Părinţii dumitale erau irlandezi?

— Aşa mi s-a spus, *my lord*.

— Nu i-ai cunoscut? întrebă el, neîncrezător.

— Nu mi-i amintesc, *my lord*. Am fost adusă la mănăstire de un căpitan din marină şi am fost lăsată în grija maicilor.

— Numele dumitale este neobişnuit.

— Aşa am spus eu că mă cheamă când am ajuns acolo, iar maicile au adăugat şi Mary la el, considerând că Skye nu prea era un nume creştinesc.

Pentru ce-i spun povestea mea? Ce importanţă are că mă cheamă Skye? Blestemat bărbat! De ce nu se duce la treburile lui?

Era aproape sigură că Geoffrey era după prima cotitură a drumului. Zâmbi drăgălaş către Niall.

— Acum trebuie să plec, *sir*. Mă aşteaptă prietenul meu.

Şi, înainte ca el apuca să protesteze, dădu pinteni calului şi plecă.

Nu putea să o urmărească, aşa că a fost nevoit să-şi continue drumul la trap. Când Skye trecu de curba drumului o văzu înaintând în compania unui bărbat pe un armăsar roib. *Parcă e lordul Southwood,* cugetă Niall amărât, amintindu-şi bârfele pe care le auzise noaptea trecută.

Niall era mai confuz ca niciodată. Semăna atât de bine cu Skye; vorbea la fel ca ea şi, totuşi, se părea că nu-l recunoaşte.

Suspinând, Niall îşi întoarse calul înapoi către casă. Nu era decât o coincidenţă de nume şi de înfăţişare. Avea o soţie care îl iubea, iar Skye a lui era moartă. Trebuia să accepte odată asta. Altfel, va înnebuni în curând.

Contele de Lynmouth şi Skye călăreau fericiţi. Geoffrey Southwood era îndrăgostit nebuneşte pentru prima dată în viaţa lui şi urma să petreacă trei zile minunate singur cu iubita lui.

— Eşti frumoasă, mormăi el, iar ea râse, aruncându-şi capul pe spate, mişcare ce făcu să-i cadă gluga, lăsând să i se vadă faţa şi linia delicată a gâtului alb.

El ar fi vrut să se oprească, să o tragă jos de pe cal şi să-i acopere catifelatul gât cu sărutări.

— Cum de ai pielea tot atât de albă în lumina soarelui ca şi în cea a lunii? Ştii că m-ai fermecat, señora Goya del Fuentes?

— *My lord*, mă faci să mă ruşinez.

— De ce, Skye! Nu ai primit niciodată asemenea complimente înflăcărate?

— Ba da, de la soţul meu, veni răspunsul simplu.

— Iubita mea, *iartă-mă!* Vrei să ne întoarcem?

— Nu, Geoffrey. Nu vreau să ne întoarcem.

El răsuflă uşurat şi se blestemă în sinea lui pentru prostie. Asta era prima ei aventură, şi bineînţeles că era agitată. Întinzând braţul o prinse de mână şi călăriră astfel în tăcere. Totul în jurul lor era magnific — ziua de ianuarie cu cerul senin, soarele strălucitor şi aerul rece, înviorător.

Skye călărea tăcută. Îi plăcea de bărbatul acesta, deşi se îndoia că îl va iubi vreodată. Dragostea însemna pasiune şi durere. Iar ea nu credea că ar mai putea suporta o altă pierdere cum fusese aceea a lui Khalid. Aşa că se bucura doar de compania lui Geoffrey şi de faptul că făcea dragoste cu el, asta ferind-o să mai fie supusă durerii.

Pe când soarele de ianuarie se îndrepta spre apus ajunseră la un mic han încântător de pe malul râului. Un zid de piatră nu prea înalt îl despărţea de drum şi ducea într-o curte pavată cu cărămidă. De cealaltă parte a intrării atârna o firmă ovală înfăţişând un răţoi înconjurat de mai multe raţe, îndreptăţindu-i denumirea — „Drake and Ducks".

Clădirea era văruită în alb, pe jumătate din lemn, cu acoperiş din paie şi ferestre boltite. Din coşul mare de cărămidă se ridica un fuior de fum. De cum bătură la uşa hanului, un rândaş de la grajd alergă în întâmpinarea lor ca să le ia în primire caii. Mâinile lui Geoffrey întârziară pe talia lui Skye când o ridică de pe cal, iar ea simţi fiori de plăcere. Prinzându-i cu fermitate mâna într-a lui o conduse în han.

— Bun venit, *my lord*, *my lady*, îi întâmpină un om înalt, cu faţa rotundă ca o lună. Am primit de dimineaţă mesajul, *my lord*, şi v-am pregătit camera. Nu vom avea alţi oaspeţi cât veţi sta aici.

— Mulţumesc, Parker. Sper să putem lua masa cât de repede. Suntem înfrigurați din cauza drumului.

— Imediat, *my lord*! Rose! Unde este fata aia? Rose!

— Sunt aici, tată!

— Condu-i pe oaspeţi, fato.

Rose, o tânără foarte atrăgătoare, ai cărei sâni ameninţau să se reverse din bluză, făcu o reverenţă, zâmbind ştrengăreşte contelui.

— Pe aici, *m'lord*, ma'am, spuse ea, conducându-i, printr-o scurtă sală luminată de soare, până la o mică aripă a clădirii principale a hanului.

Camera albă era fermecătoare, cu o fereastră boltită, un cămin larg şi un pat mare din stejar sculptat, cu lenjerie verde cu alb. Pereţii şi tavanul erau lambrisaţi, iar într-un colţ al căminului se afla o masă rotundă, pe care era aşezată o ulcică de lut plină cu ramuri de pin. Se mai găseau două scaune şi, la capătul patului, se afla un scrin încăpător.

— Bagajele dumneavoastră sunt de fiecare parte a patului, *m'lord*, spuse ea. Vreţi să vă mai aduc ceva?

Geoffrey privi către Skye.

— Iubito?

— Aş face o baie, spuse Skye. Miros toată a cal.

El îi zâmbi, apoi se întoarse către Rose.

— Vrei să te îngrijeşti tu, drăguţo?

Mâna lui mare apucă faţa copilei, privind-o lung în ochii cafenii.

Rose aproape că leşină.

— D-a-a, *m'lord*. O b-baie. Imediat!

El îşi lăsă mâna în jos, iar ea se răsuci şi o zbughi.

El râse încet şi Skye îl certă.

— Vai, Geoffrey, ce nemernic eşti!...

— Cred că sunt, admise el zâmbind. O să mă spăl şi eu cu tine. Şi eu miros a cal.

O cuprinse în braţe şi-i desfăcu părul care se revărsă într-o cascadă neagră, strălucitoare. Cu un braţ puternic o lipi de pieptul lui, iar ea încercă să-şi stăpânească emoţiile. Ochii lui verzi luau în râs eforturile ei; pentru o clipă deveni furioasă şi se luptă să scape de el. El îi dădu drumul imediat.

— Nu te voi forţa niciodată, Skye, spuse el.

Şi continuarea pluti între ei: *„Pentru că nu vreau"*.

Se auzi o bătaie la uşă şi intră un băiat vânjos, aducând un hârdău rotund din stejar. Alţi băieţi cărau căldările cu apă. Rose le porunci să pună hârdăul lângă foc şi plasă un paravan de lemn ca să mascheze vasul. După ce se umplu hârdăul şi servitorii ieşiră, ea întrebă:

— Să rămân să vă ajut, *madame*?

— Mulţumesc, Rose. Mi-ar face plăcere. (Ochii ei albaştri străluciră maliţios.) Îmi pare rău, Geoffrey, dar vasul este mult prea mic pentru amândoi, precum vezi. Va trebui să te speli după mine.

Era o mică dar delicioasă răzbunare, şi se abţinu cu greu să nu izbucnească în râs. Se strecură după paravan şi începu să-şi scoată încet lenjeria.

Stând pe pat, Geoffrey privea cu ochii îngustaţi cum Skye îi înmânează lui Rose mai întâi costumul de călărie din catifea şi apoi lenjeria parfumată din mătase. În curând auzi plescăitul uşor al apei.

— Vă duc la spălat hainele, ma'am, şi apoi mă întorc.

— Nu te mai osteni, o voi ajuta eu, rosti contele în timp ce o conduse la uşă şi o împinse cu fermitate afară.

Ca să mai îndulcească refuzul îi strecură o monedă de aur şi, bătând-o pe fund, o lăsă să plece. Închise uşa şi trase zăvorul.

— Şi acum, *madame*...

Skye era acoperită de spumă, iar părul negru ei era prins lejer în vârful capului. Îl privi batjocoritor.

— *My lord*?!

El îşi aruncă hainele, lăsându-le să cadă la întâmplare, şi păşi hotărât spre hârdău.

— Nu! ţipă ea, ai să inunzi camera!

— Atunci ieşi afară şi lasă-mă să mă spăl.

— Nu sunt gata!

— Dar eu sunt!

— Ah, luate-ar dracu', Southwood! Dă-mi un prosop.

I-l întinse în aşa fel încât să nu poată ajunge la el, fiind forţată să se ridice în picioare ca să-l apuce. Clăbucul aluneca de pe ea îmbietor şi Geoffrey Southwood începu să respire repede. Se trezise fiara din el. O trase spre el şi o sărută, în timp ce sânii ei plini, calzi şi uzi, se împingeau în pieptul lui.

— Skye, ah, dulce Skye!...

Vocea lui era răguşită de dorinţă. Apoi, deodată, simţi cum îi fuge pământul de sub picioare şi ateriză greu în hârdăul cu apă caldă şi parfumată.

— Poftim, *my lord* destrăbălat! Răcoreşte-ţi picioarele şi spală-ţi mirosul de pe frumosul tău trup! Ce obişnuit trebuie să fii să-ţi faci mendrele cu femeile! Ruşine, *my lord*! Pfui! Abia am ajuns aici şi i-ai şi aruncat ochiade cameristei. Apoi m-ai sărutat pe mine, şi iar i-ai făcut ochi dulci cameristei. Şi ai bătut-o peste fund! Da! Am văzut! Apoi ai încercat să te urci în baia mea după altă sărutare şi o îmbrăţişare. Nu, *my lord*! Dacă vrei să mă ai numai pentru tine, atunci îţi cer fidelitate. Eşti capabil de fidelitate, Geoffrey Southwood?

Pentru o clipă, el se înfurie. *Cum îndrăzneşte să-mi pună condiţii?* Dar, când o privi, simţi cum i se dizolvă mânia. Avea dreptate. Nu era o prostituată de rând.

— *Touché*, draga mea, admise el îndurerat.

— Te voi învăţa bunele maniere, Southwood, rosti ea cu şiretenie.

— Freacă-mă pe spate, îi aruncă el, râzând.

Ea îi comunică apoi, în zori, că dacă va deveni amanta lui o va face în condiţiile impuse de ea. Ea va trebui să fie *singura lui dragoste*. Ea îi va acorda afecţiune şi respect, iar el va trebui să-i dăruiască acelaşi lucru. Şi, atâta timp cât ea îi era fidelă, tot aşa trebuia să fie şi el. Şi tocmai câştigase prima bătălie.

Mâncară lângă şemineu. A fost o masă simplă dar gustoasă, compusă din homari fierţi, trufe cu ulei şi oţet, pâine proaspătă cu unt dulce, mere coapte cu smântână, brânză şi un ulcior cu vin alb.

După aceea se lungiră pe pilota umplută cu puf de gâscă şi adormiră ţinându-se de mână. Skye se trezi şi privi limbile de foc din şemineu, a căror umbră se reflecta pe pereţi. Instinctiv, realiză că şi el era treaz. Întorcându-se, îşi odihni capul pe inima lui.

— Ce femeie deosebită eşti, spuse el încet, mângâind-o pe păr. M-am îndrăgostit de tine, Skye. Ştii asta, nu-i aşa? N-am mai iubit niciodată până acum, draga mea, dar Dumnezeu mi-e martor că pe tine te iubesc.

Făcură dragoste cu tandreţe, apoi adormiră, se treziră, şi mai făcură dragoste de două ori. Aşa după cum îi promisese Geoffrey, următoarele trei zile le petrecură într-o orgie de dragoste, mâncare şi băutură. Şi, chiar dacă ar fi vrut să schimbe programul, nu ar fi putut s-o facă, pentru că se treziră în acea primă dimineaţă constatând că o furtună de zăpadă se năpustise asupra lor.

Veseli, umplură şemineul cu lemne şi apoi se ghemuiră goi sub plapuma de puf chiar înainte de a intra Rose cu micul dejun: ouă fierte, felii groase de şuncă, pâine, brânză şi bere. Ninsese toată ziua şi ei nu se mişcaseră din pat decât să alimenteze focul sau pe ei. Lui Skye nu-i venea să creadă cât de des şi uşor o făcea să se excite, o satisfăcea, o iubea. De fiecare dată se gândea că nu se va mai întâmpla, şi se întâmpla din nou.

A doua zi ninsoarea se oprise şi soarele strălucea din nou. Se îmbrăcară şi se jucară în în zăpadă ca nişte copii, spre amuzamentul hangiului şi al soţiei acestuia. Dar Rose era revoltată. Era inadmisibil ca nişte nobili să se comporte în acest mod. Mai ales un gentleman atât de frumos, de romantic, cum era contele.

Obrajii lui Skye erau roşii de frig şi ţipa îngrozită când o bombarda contele cu bulgări de zăpadă. Se întoarse şi-l încolţi sub acoperiş trimiţând bulgări bine ţintiţi. Curgeau peste el ca o avalanşă, făcându-l să bombăne de surpriză.

În noaptea aceea stătură în faţa focului, Skye în caftanul ei alb şi Geoffrey într-un halat verde de catifea. Copseseră alune pe jar,

culegând miezul dulce dintre coji, frigându-şi degetele. El găsi o lăută în sala hanului şi o aduse în cămăruţa lor. Spre surpriza ei, el cânta la instrument şi vocal destul de bine. Îi interpretă câteva cântecele deocheate care o făcură să râdă cu lacrimi. El puse lăuta jos şi se năpusti asupra ei. Skye se luptă cu el, gâdilându-l până aproape că leşină de râs.

Se lungiră gâfâind pe pat, şi el o sărută cu patimă.

— Skye! La dracu', femeie, iubeşte-mă puţin!

— Dar Geoffrey, protestă ea, te iubesc!

— Nu, draga mea, îţi place ce fac cu pasiunea ta dar nu simţi nimic pentru mine. Eşti atât de cinstită, de încântătoare, de inteligentă! Am crezut că este suficient, dar nu este. Vreau *să-ţi pese de mine* cum îmi pasă mie de tine.

— Vai, Geoffrey! (Era un regret sincer în glasul ei.) Nu ştiu dacă am să mai pot iubi. Este atât de dureros să iubeşti. Îmi place de tine şi am crezut că putem fi prieteni. Este mai mult decât primesc alţi bărbaţi de la amantele lor.

— Tu nu eşti *orice* femeie, dragostea mea! Vreau mai mult de la tine, Skye!

— Nu ai dreptul! strigă ea. Nu m-ai cucerit tu pe mine, m-am oferit de bunăvoie! Pentru că aşa am vrut! Nu voi fi jucăria niciunui bărbat! Înţelegi asta, *my lord* conte?

Ochii ei de safir aruncau săgeţi de foc, iar pielea albă se îmbujorase. În clipa aceea era cel mai frumos lucru pe care-l văzuse el vreodată. Totuşi, era furios. El era Geoffrey Reginald Arthur Henry Southwood, al şaptelea conte de Lynmouth, iar ea era doar o femeie fără nume, fără trecut. El era „Contele Înger", bărbatul care se bucura de dragostea lui adevărată. Trebuia să o aibă şi el pe a ei.

Cu glas periculos de scăzut şi cu o nuanţă de dispreţ şuieră:

— Bine, Skye, dar dacă nu înveţi să iubeşti din nou şi nu-mi dai decât trupul, atunci nu eşti decât o târfă ordinară.

Ea se făcu albă ca varul. Întinzându-se, îi trase o palmă peste obraz care îi lăsă urma roşie a degetelor ei. Imediat o plesni şi el, cu o lovitură asemănătoare. Apoi aruncându-se peste ea, o ţintui sub el.

— Soţul tău e mort! Nu poţi înţelege?

Lupându-se cu sălbăticie, ea ţipă la el:

— Să nu vorbeşti despre el! Să nu îndrăzneşti să vorbeşti despre el! Era bun şi înţelept şi amabil, şi l-am iubit! Mă auzi? L-am iubit cum nu o să mai iubesc niciodată pe altcineva!

El îi strigă:

— Îţi baţi joc de dragostea lui comportându-te ca o târfă! Îţi pui inima sub lacăt satisfăcându-ţi poftele trupeşti. Foarte bine, draga mea, dacă vrei să fii o târfă, am să-ţi arăt eu cum e!

Întinse mâinile spre caftanul ei şi, din câteva mişcări iuţi, i-l sfâşie. Îi presă pieptul, apăsându-şi genunchii cu brutalitate între coapsele ei.

— Nu! Geoffrey!

Ochii lui verzi străluceau în lumina focului şi se aplecă să-i captureze gura. Ea întoarse capul într-o parte repede şi el îşi pierdu echilibrul, căzând pe perne. Skye se trase de sub el, atingând pardoseala cu picioarele. Alergă prin cameră dar, ajungând la uşă, îşi dădu seama de situaţia fără scăpare în care se afla. Era goală şi nu avea cum să scape.

— Geoffrey, te rog!...

Ea întinse mâinile a rugăminte. Ochii lui erau nemiloşi când îşi presă greu trupul într-al ei. Ea simţi zidul din spate.

— Curvele, rosti el inexpresiv, sunt adesea posedate pe drum, în picioare, cu spatele rezemat de zid.

Forţându-i coapsele să se deschidă, el porunci:

— Îmbrăţişează-mă, târfă! Încolăceşte-ţi picioarele în jurul mijlocului meu să vezi cum se poartă alte membre din branşa ta!

Ea se lupta cu sălbăticie acum, încercând să-şi răsucească trupul ca să scape de el, zbătându-se şi zgâriindu-l. El o plesni şi ea izbucni în lacrimi — lacrimi de ruşine şi de frică.

— Te rog, suspină ea, *te rog*, nu aşa.

Lacrimile ei îl făcură să se oprească şi să se retragă. Ea se ghemui pe podea, iar el o luă în braţe şi o duse în pat, legănând-o la pieptul lui.

— Blestemată să fii, Skye! Blestemată pentru lipsa ta de suflet, căţea cu ochi albaştri. Vreau doar să mă iubeşti.

— E dureros să iubeşti, suspină ea. Nu mai vreau să sufăr din nou.

— Iubito, viaţa e durere, iar dragostea este o parte din viaţă, ca şi moartea.

Mânia lui dispăruse în faţa suferinţei ei evidente.

— Skye, draga mea, iubeşte-mă cum te iubesc şi eu.

Ea începu să plângă. Plânse pentru femeia de care nu-şi amintea şi pentru Khalid el Bey, acel bărbat tandru şi nobil. Era atât de obosită!...

— Iubeşte-mă, draga mea, îi şopti el tandru. Lasă-ţi inima să iubească din nou. Ah, Skye, te voi pune mai presus de toate femeile, chiar şi de soţia mea. Iubeşte-mă, dragostea mea!

Ea ridicase un zid în jurul inimii sale iar acum simţea cum se dărâma, bucată cu bucată.

— Tu nu eşti o desfrânată, să te culci cu mine doar pentru plăcere. Tu simţi, deşi nu vrei să admiţi asta. Nu-i aşa, draga mea?

— Da, şopti Skye, atât de încet încât el trebui să se aplece ca să o audă.

— Nu trădezi dragostea pe care ai simţit-o pentru soţul tău dacă mă iubeşti pe mine, Skye. Poţi — şi trebuie — să iubeşti din nou; a fost un tribut al dragostei pe care ai împărţit-o cu soţul tău. Acum o împarţi cu mine, draga mea.

Urmă o lungă tăcere. În cele din urmă o auzi spunând încet:

— Da, Geoffrey.

El o aşeză cu infinită grijă pe pat şi îi sărută delicat lacrimile de pe obraji, coborând pe gât, pe piept, pe minunaţii ei sâni. Se închină la altarul perfecţiunii lor, sugând din fiecare sfârc. Skye îl învălui în îmbrăţişarea ei şi, epuizaţi, adormiră.

În lumina alb-cenuşie a zorilor ea se trezi, descoperind că Geoffrey o pătrunsese delicat. Tăria infiltrată în ea i se păru naturală şi plăcută.

— Te iubesc, rosti ea simplu şi, încet, el începu ritmul primitiv care culmină într-o pasiune arzătoare pentru amândoi.

Ea se mişca în acelaşi ritm cu el, savurându-i dulceaţa şi, deodată, îşi dădu seama că toate barierele dintre ei căzuseră. Îl iubea pe acest conte tandru şi arogant care dorea să o posede atât de total. Ritmul lor se înteţi şi lumina albă a zorilor se combină cu lumina aurie din mintea ei. Ea îi strigă numele şi simţi braţul lui puternic strângând-o, îi auzi vocea liniştind-o.

— Eşti al meu şi eu sunt a ta, zise ea în cele din urmă, cu uşurinţă.

— Da, iubito, îi răspunse el. Aparţinem unul altuia şi vom fi împreună. La primăvară voi cere reginei să mă lase liber şi te voi duce la Devon.

— Dar soţia ta...

— Mary şi fiicele ei nu locuiesc la Lynmouth, spuse el. Tu vei fi stăpână acolo.

În după-amiaza aceea părăsiră sanctuarul lor de la *Ducks and Drake* şi călăriră spre Londra. Ziua era rece şi bătea vântul, iar cerul era acoperit şi ninsoarea ameninţa din nou să cadă, dar ei erau fericiţi.

— Vreau să te muţi la mine, rosti el. Apartamentul alăturat de al meu este pentru contesa de Lynmouth şi îl vom redecora pentru tine.

— Nu ştiu, Geoffrey. Am propria mea casă şi doream să o aduc în curând pe fiica mea de la Devon. N-am văzut-o în ultimele luni. Ea trebuie să stea în casa ei, nu în a ta.

— Atunci, păstrează Greenwood-ul, dragă, dar lasă-mă să redecorez camerele acelea pentru tine. Poţi trece uşor dintr-o casă în cealaltă, folosindu-te de pasajul secret. Poţi sta cu fetiţa ta în timpul zilei, iar cu mine seara.

— Foarte bine, Geoffrey, atâta timp cât pot păstra şi casa mea. Dar până vor fi redecorate camerele, voi rămâne la Greenwood. Mănânci cu mine în seara asta?

— Sigur că da, iubito, dar mai întâi trebuie să mă întorc la Curte şi să-i prezint respectele mele reginei.

Curând caii apucară spre drumul care ducea la Greenwood.

— Bine aţi venit acasă, ma'am, strigă portarul.

Skye îi zâmbi şi îi făcu semn cu mâna. Apropiindu-se de casă, pe Skye o impresionă plăcut apariţia în fugă a unui rândaş dinspre grajduri. Contele o ajută să descalece. Braţele lui întârziară mai mult spre mijlocul ei şi, roşind drăgălaş, ea se uită către el.

— Mă iubeşti, Skye? întrebă el cu glas cald.

— Te iubesc, Geoffrey, îi răspunse ea, neluându-şi frumoşii ei ochi albaştri dintr-ai lui.

— Şi vei fi frumoasa mea doamnă, iubito?

— Da!

El se aplecă şi o sărută încet, cu dragoste.

— Îţi trimit de veste când pot veni, rosti el.

Încălecând din nou se îndepărtă în galop uşor.

Ea intră veselă în casă.

— Bună ziua, Robbie, îi zâmbi dulce. Vino să bei un pahar de vin cu mine!

— Vin? mormăi el, urmând-o pe scări în micul salon.

— Da, vin! Vin ca să sărbătoresc faptul că m-am îndrăgostit! Ah, Robbie, nu mi-am închipuit niciodată că am să mai pot iubi, dar îl iubesc pe Geoffrey!

Doamne, fie-ţi milă de noi, se gândi căpitanul, în timp ce Skye, fredonând un cântecel, turna câte o porţie generoasă de vin pentru fiecare. Robbie se prăbuşi într-un scaun, cu privirile în podea. *Cum să-i spun ce am aflat de la Dickon noaptea trecută?* se întrebă el. *Cum să-i spun că Southwood a căutat să şi-o facă amantă ca să câştige un pariu? Şi acum ticălosul i-a cucerit inima. Blestematul! Mai bine m-aş găsi pe furtună în mijlocul Atlanticului!* El ridică încet ochii.

Skye ridică paharul.

— Pentru *my lord* Southwood! La mulţi ani! toastă ea.

Robbie ridică şi el paharul, fără tragere de inimă.

— Da, răspunse el.

Christoase! Este atât de fericită cum nu am văzut-o demult. Ah, la dracu'! Este prea târziu ca să o pot scăpa de el. O să descopere singură. Las' să fie fericită acum.

Sorbi dintr-o înghiţitură vinul şi se lăsă pe pernele de catifea.

— Am şi eu veşti, zise el. O să ne întâlnim cu regina şi cu Cecil a doua zi după Întâmpinarea Domnului. Ar fi bine să facem traseul primei călătorii, până atunci.

Ea deveni imediat interesată numai de afaceri.

— Ai hotărât traseul? Ce vei transporta?

— Giuvaeruri şi mirodenii. În cazul distrugerii vreunei corăbii, putem salva măcar jumătate din încărcătură. Vom trece pe lângă Capul Horn în Oceanul Indian, până în Insula Mirodeniilor, transportând o încărcătură de piper, cuişoare, nucşoară şi ghimbir. Apoi în Burma după rubine — cele mai bune rubine se găsesc la Rangoon, în partea centrală a ţării. Din Ceylon vom lua scorţişoară şi safire.

— Ai grijă, zise Skye, să cumperi numai safire albastre de Kashmir. Khalid era convins că au cea mai frumoasă culoare.

— Ştiu. Va fi o călătorie lungă, fetiţo. Nu mă voi întoarce mai devreme de un an, poate chiar doi, depinde de condiţii.

Ea zâmbi către el, plină de afecţiune.

— Abia aştepţi, Robbie, nu nega. Stai pe uscat de aproape doi ani şi te mănâncă tălpile să te urci pe punte. E în regulă, dragul meu. Înţeleg, şi e timpul să pleci. Îţi sunt atât de recunoscătoare pentru prietenia ce mi-o porţi, dar acum sunt din nou pe picioarele mele şi trebuie să-mi întemeiez o nouă viaţă.

— Ştiu, fetiţo, dar nu vreau să suferi sau să profite cineva de tine. Blestemata ta memorie, care-ţi joacă feste, mă sperie pe mine. În multe privinţe eşti atât de inocentă!...

— Îl am pe Geoffrey acum, Robbie.

— Să nu te încrezi decât în tine, Skye! Iubeşte-l pe Southwood dacă trebuie, dar nu te încrede în nici un bărbat!

— Robbie, ce cinic eşti!

— Nu cinic. Fidel.

Se auzi o bătaie la uşă, şi Skye strigă:

— Intră.

Un valet aduse o foaie de hârtie pe o mică tavă de argint. Skye luă hârtia împăturită şi o desfăcu.

— La dracu'! îi scăpă.

— Ce este?

— Geoffrey a fost chemat la Curte.

— Ce zice, Skye?

— Foarte puţin, rosti ea, ridicând din sprâncene. Doar că are o problemă la Devon.

— Probabil că vei putea să dormi liniştită, remarcă Robbie cu o grimasă, iar ea râse.

— Având în vedere reputaţia ta, ăsta este cu siguranţă un caz în care se poate spune „râde ciob de oală spartă, nu se vede că-i crăpată", îl tachină ea.

El râse în hohote.

Zilele treceau, iar ea nu primea nici o veste de la Geoffrey. Apoi veni ziua întâlnirii cu Cecil şi cu regina. Skye se îmbrăcă elegant, dar sobru. William Cecil, lord Burghley, consilierul-şef al reginei, nu era un bărbat care să fie influenţat de vederea unor sâni. Rochia ei era din catifea albastră, cu un mic guler din dantelă albă. Mânecile erau crestate, iar bluza de dedesubt din mătase albă. Strălucitorul ei păr era pieptănat cu cărare pe mijloc, strâns elegant într-un coc.

Cecil îi aştepta într-o cameră cu pereţii capitonaţi cu cărţi. El nu-şi pierdu timpul şi intră direct în subiect:

— Dacă vă acordăm un hrisov regal, ce câştigă Majestatea Sa?

— Un sfert din încărcătură, o hartă exactă a zonei respective — pentru că avem câte doi cartografi pe fiecare vas — şi, bineînţeles, suntem dispuşi să îndeplinim orice misiune ne-ar cere Majestatea Sa pe parcursul drumului, răspunse Robert Small.

— Câte corăbii aveţi?

— Opt.

— Ăsta e numărul care pleacă. Dar câte se vor întoarce?

— Cel puţin şase.

— Supraestimaţi, cred eu, căpitane Small.

— Nu exagerez, *my lord*. Excluzând un taifun, mă voi întoarce cu toate opt. Dar chiar şi pe o furtună serioasă nu voi pierde mai mult de una sau două.

— Dar piraţii, sau vreo revoltă la bord?

— *My lord*, toţi oamenii din flota mea sunt alături de mine de mulţi ani. Aceşti oameni sunt obişnuiţi să trăiască împreună atât la bine cât şi la rău. Sunt loiali şi disciplinaţi. Ei se duc cu navele şi prin iad dacă este nevoie, dar se întorc cu ele înapoi în Anglia.

— Încrederea dumitale este meritorie, sir. Eu nu sunt atât de sigur de viitor.

Întorcându-se către Skye întrebă:

— Şi care-i rolul dumneavoastră în toate astea?

— Eu le finanţez, răspunse Skye calm.

— Probabil că aveţi mare încredere în căpitanul Small, remarcă Cecil sec.

— Da, *sir*. A fost partenerul de încredere al soţului meu.

— Şi soţul dumneavoastră a fost... ?

— Don Diego Indio Goya del Fuentes, un negustor spaniol din Alger.

— Ambasadorul spaniol declară că nu a auzit niciodată de el, *madame*.

— Nu cred că ambasadorul Spaniei la Curtea Angliei poate fi bine informat în ceea ce priveşte rezidenţii din Alger, *my lord*, replică Skye glacial.

— Presupun că nu, *madame*. Dar datoria mea este să o protejez pe regină.

— Dacă dumneavoastră consideraţi, *my lord*, că această călătorie prezintă vreun risc pentru regină sau i-ar putea pricinui vreo discreditare, atunci eu îmi retrag cererea pentru hrisov şi va trebui să pledaţi împotriva noastră în faţa Majestăţii Sale. Totuşi, procedând astfel, vă manifestaţi neîncredere nu numai faţă de cinstea mea, ci şi a lui sir Robert. Eu sunt venită de curând din Alger, dar căpitanul Small a fost întotdeauna un supus loial.

— Doamnă, m-aţi înţeles greşit. Am spus doar că oamenii regelui Philip nu cunosc familia decedatului dumneavoastră soţ.

— De ce ar cunoaşte-o? Familia soţului meu a ajuns în Alger cu câteva generaţii în urmă. Primul Goya de Fuentes venit acolo

era un tânăr fiu. În Spania mai există încă o ramură a familiei — lângă Granada sau Sevilla. Nu-mi aduc aminte în care dintre ele.

Cecil oftă, exasperat, iar Robbie își ascunse un zâmbet. Skye reușise să-l zăpăcească pe cancelar. Se simțea ușurat constatând cât de bine se descurca singură — va putea pleca liniștit.

— Zău, *my lord*. Nu-mi dau seama ce vă supără. Nu cer nimic altceva de la Majestatea Sa decât să mă susțină. În schimb îi ofer un sfert din profit, o hartă recentă a zonei, iar navele mele vor face cunoscută măreția reginei în rândul popoarelor din est. Nu mi se pare deloc o acțiune care să ridice suspiciuni.

— La dracu', *madame*, îmi răstălmăciți deliberat vorbele! strigă Cecil.

— Chiar credeți, sir? Atunci vă rog să mă lămuriți și pe mine despre ce este vorba exact.

Un râs cristalin îl întrerupse și, dintr-un alcov, apăru regina.

— Nu vă supărați pe Cecil, doamnă Goya del Fuentes. El este foarte precaut în ceea ce privește bunăstarea noastră, și eu îi apreciez eforturile. Deși ne-am putea lipsi de unii dintre supușii noștri, totuși fără el nu m-aș descurca. Hai, prietene, nu e necesar să cunoaștem pedigree-ul doamnei ca să facem afaceri cu ea. Vistieria noastră nu este atât de plină ca să ne lipsim de beneficiul de pe urma acestei călătorii și, de altfel, nu ne costă nimic altceva decât un act de bunăvoință. Realizările căpitanului Small vorbesc de la sine.

— Foarte bine, *my lady*. Voi avea grijă să fie întocmit hrisovul, dacă aceasta vă este voia.

— Da, *my lord* Cecil. Stabilește toate amănuntele cu căpitanul Small. Doamna Goya del Fuentes va veni să servească un pahar de vin cu mine.

Regina parcurse cu pas hotărât camera și Skye, după ce făcu o reverență către Cecil, o urmă.

Când se închise ușa în urma celor două femei, cancelarul remarcă:

— Este o femeie frumoasă, sir Robert, și are și minte. Majestatea Sa privește cu ochi buni femeile inteligente.

— Este fiica pe care mi-aș fi dorit-o, replică Robbie.

— Cred, murmură Cecil. Dar recunoaşteţi că a petrecut câteva zile şi nopţi cu lordul Southwood la hanul „Duck and Drake"?

— Da, răspunse Robbie, începând să se înfurie. Se pare că supravegheaţi îndeaproape o tânără femeie lipsită de importanţă, *my lord.*

— O femeie cu descendenţi irlandezi care a fost căsătorită cu un spaniol... ambele popoare fiind duşmani ai Angliei, remarcă sec Cecil.

— Şi este suspect şi lordul Southwood? strigă căpitanul.

— Atât cât poate fi bănuit un slujitor de valoare al reginei.

Robert Small se ridicase în picioare.

— Pe Dumnezeul meu, sir! Nu vreau să mai aud nici o calomnie la adresa lui Skye! A suferit mult şi a rămas tot o doamnă bună şi drăguţă. Nu există nici o tendinţă neloială sau nesinceră în atitudinea ei, vă asigur.

— Stai jos, căpitane Small. Investigaţiile noastre confirmă cuvintele dumneavoastră. Am vrut să ştiu doar care este părerea dumneavoastră în legătură cu relaţia domniei-sale cu lordul Southwood. Nu trebuie să divulgaţi nimic din cele aflate, bineînţeles, pentru că, după cum ştiţi, contele este un bărbat preţios pentru regină.

— El pretinde că este îndrăgostit de ea, răspunse Robbie, şi Dumnezeu să o aibă în pază, pentru că şi ea este îndrăgostită de el.

— Ciudat, observă Cecil, deoarece contele nu are obiceiul să ia femeile în serios. Poate că este, într-adevăr, îndrăgostit de ea.

Departe de acest moment, gentlemanul în discuţie urla cu violenţă la palida şi înfricoşata lui soţie. Geoffrey Southwood rareori resimţise asemenea furie.

— Căţea! Căţea nenorocită! strigă el. Mi-ai ucis singurul fiu legitim! Pe trupul lui Christos, cum poţi fi atât de proastă? Ştiai că este epidemie de vărsat şi i-ai cerut contesei de Shrewsbury să-l trimită acasă de Bobotează. Fără permisiunea mea. Dumnezeu mi-e martor, Mary, că ar trebui să te ucid!

— Şi de ce nu o faci, Geoffrey? îl provocă ea. Mă urăşti ca şi pe fiicele noastre! De ce nu ne ucizi pe toate?

Replica ei glacială îl calmă oarecum.

— Am să divorţez de tine, Mary. Trebuia să o fac cu ani de zile în urmă.

— Nu ai motive să faci asta.

— Ba am toate motivele de care am nevoie, Mary. Nu faci decât fete. Singurul fiu pe care mi l-ai născut l-ai ucis în mod absurd. Refuzi să-mi primeşti prietenii şi acum pui deoparte din banii pe care ţi-i dau pentru gospodărie ca să îţi înzestrezi fiicele în ciuda faptului că ţi-am interzis să le căsătoreşti. Am motive, Mary; mai am nevoie să găsesc vreo şase oameni care să depună mărturie că le cunosc în intimitate.

— Eşti, într-adevăr, un ticălos, Geoffrey, şopti ea, îngrozită.

El se întoarse şi plecă.

Acestea au fost ultimele cuvinte pe care le-a mai adresat soţului ei. Peste câteva zile Mary Southwood muri şi ea din cauza vărsatului, la fel ca şi patru din fiicele ei. Numai Susan şi gemenele Gwyneth şi Joan supravieţuiseră. Iar contele avusese o formă uşoară de vărsat în copilărie.

Contesa şi fiicele ei au fost înmormântate cu minimum de ceremonie în cimitirul familiei, iar Geoffrey le informă pe cele trei fete ale sale despre moartea mamei şi a surorilor. Erau atât de mici, nu aveau decât patru şi, respectiv, cinci ani, încât el nu era sigur că înţeleseseră despre ce era vorba. Privindu-le pentru prima dată mai îndeaproape, decise că erau acceptabile. Lăsând instrucţiuni clare, referitor la convalescenţa lor, plecă la Greenwich.

Stătuse în Devon peste două luni de zile şi primăvara sosise în Anglia. Curtea părăsise Greenwich-ul şi se afla acum la Nonesuch. Contele de Lynmouth fusese salutat călduros, mai ales de doamne, pentru că ştirea pierderii soţiei îi precedase venirea. Nerăbdător să o vadă pe Skye, era frământat de gânduri. Nu putea pleca fără acordul reginei, şi aştepta momentul potrivit ca să-i ceară permisiunea.

La Londra, Robbie se pregătea să-şi ia rămas bun de la Skye. *Mermaid* şi corăbiile flotei erau aprovizionate şi aşteptau în golf. El îşi amânase plecarea până în ultima clipă posibilă, pentru că Skye

era uşor iritabilă în ultima vreme şi izbucnea în lacrimi din cel mai mic motiv. Robbie trimisese la Devon după sora lui, după Marie şi după cei doi copii. Vederea lui Willow, care avea acum aproape doi ani, o mai înveselise puţin.

El ştia că o necăjea aparenta dezertare a lui Southwood. Pentru că, de când se întorseseră de la escapada din ianuarie, nu mai primise nici un cuvânt de la el în afara cripticului mesaj care o anunţa că avea probleme în Devon. Robert Small îşi spusese din nou în sinea lui că tipul era un ticălos. Văzând-o cât de palidă şi apatică era, îl blestema în gând pe Southwood şi deplângea faptul că nu putea face nimic ca să o înveselească.

În cele din urmă Robert Small nu-şi mai putu amâna plecarea. Cu o seară înainte de a porni pe mare, Skye organiză o petrecere restrânsă. Era invitat şi de Grenville ca să ia masa cu Skye, Robbie, mama Cecily, Jean şi Marie. De Grenville intenţiona să călătorească împreună cu Robbie până la Canalul Mânecii. Bucatele erau gustoase, dar Skye abia ciugulea din mâncare. Veselia ei era forţată.

Cel puţin, cugeta ea iritată, *Southwood mi-a făcut măcar un bine introducându-mă la regină, ajutându-mă astfel să obţin hrisovul. Cât despre dragoste... a fost doar pasiune şi durere.*

De Grenville se ameţi repede şi, aruncându-i lui Skye o privire plină de prietenie, îi zise:

— Pentru o femeie cultivată şi modestă m-ai costat cam mult, *my lady.* Acum că s-a întors la Curte contele de Lynmouth, presupun că îmi va lua barca.

S-a întors? Şi nu mi-a trimis nici o vorbă?

— De ce îţi va lua barca, Dickon? întrebă ea absentă.

— Nu-i o poveste pentru urechile lui Skye, Dickon! protestă Robbie, făcându-i semn cu piciorul, prietenului său, pe sub masă.

Dar de Grenville nu-i dădu atenţie. Vinul bun al gazdei sale îi întunecase mintea.

— Nu ştie, Robbie? Când îi voi da barca mea lui Geoffrey, va fi de faţă toată Curtea. Nu ştiu de ce am făcut pariul acela cu el, dar îmi doream mult armăsarul lui.

— Ce pariu, Dickon? întrebă Skye cu inima strânsă.

— Gata, de Grenville! strigă Robert Small cu disperare, privind spre sora lui şi spre Marie.

— Nu, Robbie, cred că trebuie să aud ce are de spus Dickon. Te rog, *sir*, lămureşte-mă pentru ce aţi pariat cu contele.

— Eu am pariat pe barca mea contra armăsarului său că nu te poate face amanta lui într-o perioadă de şase luni.

Cecily şi Marie rămaseră cu gura căscată. Jean ridică din umeri filozofic. Dar Robbie, care o cunoştea mai bine decât oricine, îşi reţinu respiraţia înainte de explozia ce urmă imediat.

— Ticălosul! urlă ea. Ticălos blestemat! Am să-l ucid! Îl omor! Nu, nu voi face aşa — îi voi face ce i-a făcut Marie căpitanului Jamil!

Izbucnind în lacrimi, îşi strânse fustele şi zbură din cameră.

Marie şi Cecily se ridicară de pe scaun ca să o urmeze, dar Robbie le făcu semn să se aşeze la loc şi se duse el după ea. O văzu alergând pe terasă, spre grădină. Picioarele lui scurte se mişcau cu greu în timp ce alerga după ea strigând:

— Skye, fetiţo! Aşteaptă-mă, Skye!

Ea se opri, dar rămase cu spatele spre el. Când o atinse cu mâna observă că umerii ei se scuturau. O îmbrăţişă, în timp ce Skye plângea amarnic.

— Vai, fetiţo, îmi pare atât de rău!... Dar nu-ţi strica lacrimile pe el. Nu le merită, Skye. Nu merită să te necăjeşti deloc pentru el.

— Îl iu-iubesc, Robbie, spuse ea printre lacrimi. Îl iubesc, ticălosul!

El oftă. O va face să sufere, dar nu era nimic de făcut. O trase spre o bancă de piatră şi se aşezară.

— Vreau să auzi asta de la mine, Skye. Singurul fiu al lui Southwood, soţia lui şi patru dintre fiicele sale au murit de vărsat. De aceea a fost chemat la Devon în ianuarie. De Grenville mi-a spus că se zvoneşte la Curte că regina va începe imediat să caute o moştenitoare pentru el, iar Geoffrey Southwood nu va refuza o partidă bogată. Iar acum, că nu mai are un fiu, este neapărată nevoie să se recăsătorească. Cu cât mai repede cu atât mai bine, zic eu, pentru că, având o nouă soţie, nu prea va mai avea timp pentru tine, fetiţo.

Ea îşi ridică faţa către el şi el gândi, cum o făcuse de sute de ori înainte, că era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse în viaţa lui.

— Înţelegi ce-am spus, Skye? privi el neliniştit în ochii ei înlăcrimaţi.

— Sunt gravidă, Robbie, suspină ea. Cam peste şase luni îi voi prezenta contelui de Lynmouth un copil, şi mă rog lui Dumnezeu să fie un băiat! Şi mă rog, de asemenea, ca noua lui soţie bogată să facă exact ce a făcut şi fosta lui soţie bogată — fete! Condu-mă înapoi să-i spun noapte bună lui de Grenville. La ce oră pleci mâine?

— Trebuie să prindem fluxul. Voi reveni dimineaţă să-mi iau rămas-bun.

Străbătură grădina şi intrară în casă. De Grenville adormise în scaun.

— *Il est un cochon*, bombăni Marie. Te-a rănit, *mignon*.

Skye ridică din umeri.

— Mai bine că am auzit-o din gura lui decât din aceea a unui străin, Marie.

Deodată, mica uşă a sufrageriei se deschise larg şi barcagiul lui Skye intră în cameră, împiedicându-se, în urma majordomului, Walters, care sufla cu respiraţia tăiată:

— *Madame*, vine regina!

— Ce?!

— Regina, doamnă! Este aproape! A trimis un mesager înaintea ei pe râu.

— Doamne, nu sunt îmbrăcată corespunzător ca să o primesc! Repede, Marie! Daisy, adu-mi rochia de mătase de culoarea vinului şi lenjeria cu dungi crem şi aurii. Rubinele! Panglicile aurii! Marie, du-te înapoi şi trimite-l pe Walter să cureţe sufrageria. Vreau şuncă, brânză, fructe şi vinuri. Să fie aranjate în sala de banchet. Trezeşte-i pe de Grenville şi pe Robbie, să se pregătească şi ei!

Marie ieşi alergând din cameră în timp ce Skye îşi schimbă repede hainele.

— Hawise, priveşte pe fereastră! Şi dă de ştire imediat ce vezi barca reginei!

Câteva clipe mai târziu, în timp ce Skye îşi netezea falduríle rochiei de mătase, Hawise strigă:

— Barca reginei a trecut de cotitură, ma'am!

Skye zbură pe trepte. Luându-i de mână pe de Grenville şi pe Robbie, străbătură în grabă terasa, parcurseră cu pas alert grădina şi ajunseră la barca reginei tocmai când trăgea la mal. Cei doi bărbaţi păşiră în întâmpinarea ei ajutând-o pe Elizabeth să coboare, în timp ce Skye îi făcea suveranei o magnifică reverenţă, plecându-şi concomitent capul, într-o perfectă supunere.

Regina o privi zâmbitoare pe gazda ei:

— Ridică-te, doamnă Goya del Fuentes. Pe sufletul meu, dacă nu faci cea mai elegantă şi graţioasă reverenţă din câte am văzut!

Ridicându-se în picioare, Skye mulţumi reginei cu un zâmbet şi Elizabeth continuă:

— Sper că ne vei ierta această vizită neortodoxă, dar mi s-a adus la cunoştinţă că sir Robert pleacă mâine. Nu-i puteam permite să ne părăsească într-o atât de lungă călătorie fără să-i trasmitem urările noastre de bine.

— Majestate, sunt copleşit de amabilitatea voastră.

— *Madame*, interveni Skye, vreţi să serviţi nişte gustări?

— Mulţumesc, doamnă. Sir Robert, de Grenville, mă puteţi escorta. Southwood, ajută-le pe doamna Goya del Fuentes şi pe doamna Knollys.

Regina o luă înainte, lăsând-o pe Skye înlemnită. Geoffrey coborî din barcă, întinzând mâna unei încântătoare roşcate.

— Skye, permite-mi să ţi-o prezint pe verişoara reginei. Lettice, aceasta este doamna Goya del Fuentes.

Lettice Knollys zâmbi cald şi spuse prietenos:

— Suntem de aceeaşi vârstă. Îmi permiţi să-ţi spun pe nume, Skye_ Şi te rog ca tu să-mi spui Lettice,

— Bineînţeles, răspuse Skye.

Doamne sfinte, fata asta este partida bogată pe care i-o propune regina lui Geoffrey!

— Îmi pare bine că te văd, Skye, murmură cu căldură contele de Lynmouth în timp ce le însoţea pe cele două femei către casă.

În spatele lor, celelalte şase bărci care o însoţeau pe regină îşi descărcau pasagerii.

— Ce casă încântătoare ai! remarcă Lettice. Mi-am dorit întotdeauna o căsuţă pe malul râului. Nu vii la Curte, nu-i aşa?

— Nu este nevoie. Şi, în afară de asta, eu nu fac parte din rândul nobilimii.

Acum ajunseseră în faţa casei şi, cum intrau, Southwood spuse încet:

— Lettice, trebuie să vorbesc cu Skye. Ai grijă de regină în locul meu, te rog.

Înainte de a avea Skye timp să protesteze o şi trăsese în bibliotecă şi închisese uşa cu fermitate.

— Nu îmi pot părăsi oaspeţii! Regina va observa! protestă ea.

— *Madame*, am fost despărţit trei luni de tine. Nu ai nici un cuvânt cald pentru mine?

— *Sir*, pretinzi prea mult! Totuşi, îţi prezint condoleanţele mele şi adânca simpatie pentru pierderea soţiei şi a copiilor.

— Ai aflat? Cum?

— De Grenville mi-a spus ceva mai devreme. Înţeleg că trebuie să te felicit pentru apropiata căsătorie cu doamna Knollys? Şi veţi petrece luna de miere pe barca ta?

— Nu am nici o barcă.

— Cum, *sir*, n-ai câştigat barca lui de Grenville? Am înţeles că pariul a fost barca lui contra armăsarului tău. Ar fi fost trist să pierzi un animal.

— Lua-l-ar dracu' de prost pe de Grenville! înjură contele. Ascultă-mă, iubito! Pariul a fost făcut când m-ai dispreţuit, la prima noastră întâlnire. N-am nici o intenţie să iau barca şi asta nu are nimic de-a face cu faptul că ne-am îndrăgostit după aceea. Voiam să i-o spun lui Dickon, dar nu am avut timp, fiind chemat la Devon. Căţeaua aia fără minte cu care am fost căsătorit mi-a adus fiul acasă când era epidemie de vărsat în sat. A venit acasă doar ca să moară! Faptul că a murit ea şi cele patru fiice ale sale n-a fost decât pedeapsa lui Dumnezeu, căruia i s-a făcut milă mai apoi şi le-a lăsat pe cele trei mai mici în viaţă. Am rămas acolo până când s-au

făcut bine. Nu sunt chiar total lipsit de inimă, Skye. Nu au decât patru şi, respectiv, cinci ani.

— Trebuia să-mi scrii!

— Cinstit să fiu, nu mi-a venit în minte şi am fost foarte ocupat. A murit şi administratorul meu, printre alţii, şi a trebuit să-i fac eu treaba.

— Te-ai întors de ceva timp la Curte, *my lord*! Puteai să-mi trimiţi un mesaj, un buchet de flori — ceva! Dar tu erai prea ocupat să cauţi o moştenitoare care să o înlocuiască pe soţia ta moartă! Te urăsc, Geoffrey! N-am să te iert niciodată! Te-ai folosit de mine ca de o târfă ordinară! M-ai minţit!

Furioasă, se întoarse cu spatele ca să-şi ascundă lacrimile.

— Fusesem prevenită că eşti cel mai mare ticălos din Londra, dar Dumnezu m-a făcut să nu cred!

— Ai dreptate, admise el. Mi-am petrecut timpul de când m-am întors la Curte aranjându-mi noua căsătorie.

Ea ridică din umeri şi urechile lui prinseră un oftat înăbuşit.

— Viitoarea contesă de Lynmouth este una dintre cele mai frumoase femei din Londra. Este bogată, aşa că nu mă tem că îmi vânează banii. Are maniere ireproşabile şi este o gazdă excelentă, capabilă să se descurce atât cu cei din înalta societate cât şi cu cei de jos. Este perechea perfectă pentru mine.

Glasul lui era încărcat de atât dragoste şi admiraţie încât fiecare cuvânt pe care-l pronunţa era ca un cuţit înfipt în inima ei.

— Există o singură problemă care ar putea împiedica această căsătorie, continuă el, aşa că va fi necesar să o conving pe regină că, în ciuda acestui impediment, eu nu voi accepta altă femeie de soţie.

— Nu mă interesează, *my lord* conte.

Se întoarse şi încercă să se strecoare pe lângă el, dar el o prinse în braţe.

— *Trebuie să mă întorc la musafirii mei*, se rugă ea.

El continuă:

— Doamna respectivă nu este englezoaică. Ea pretinde că este o orfană irlandeză care a fost căsătorită cu un negustor spaniol şi a rămas după aceea văduvă. Aşa am prezentat-o eu reginei. Dar ştiu

că a fost o sclavă captivă, care a atras atenţia marelui „Stăpân al curvelor" din Alger. El a luat-o sub protecţia sa, iar când a fost ucis a fugit din Alger cu averea lui. Dar eu o iubesc şi vreau să-mi fie soţie. Am convins-o pe regină de înţelepciunea alegerii mele. Aşa că mi-a acordat permisiunea să ne căsătorim.

Skye se trase de lângă conte şi, când se uită la el, ochii ei ardeau ca un foc albastru.

— Nu ştiu de unde ai obţinut informaţiile. Deşi datele sunt corecte, nu ştii mai nimic. Da, am fost luată de Khalid el Bey ca o sclavă — acesta era numele lui, *my lord* conte. Nu-mi aminteam cine eram şi de unde veneam, dar lui nu i-a păsat. Putea să facă din mine una din curvele pe care le avea, sau ar fi putut să facă din mine concubina lui. Am fost *soţia lui!* Muftiul din Alger m-a căsătorit cu Khalid! Fiica mea, sir, poartă numele creştin al tatălui său, pentru că el era spaniol prin naştere. Vei găsi în registrul bisericii *St. Mary* din Bideford numele lui Mary Willow Goya del Fuentes! Nu vreau să mă mărit cu tine, *my lord*! Ar fi teribil de necinstit să amestec sângele meu necunoscut şi trupul meu vicios cu al tău. Înţeleg pe deplin marea cinste pe care mi-oi faci, dar *nu vreau!*

Şi fugi din cameră.

Geoffrey Southwood rămase înmărmurit şi descumpănit când intră Robert Small în cameră şi închise uşa în urma lui.

— Ce dracu' i-ai făcut? mârâi micul căpitan.

— Am cerut-o în căsătorie.

— De ce?

— Pentru că o iubesc, urlă contele. I-am spus că ştiu totul despre trecutul ei şi că nu mă interesează. Am obţinut chiar şi aprobarea reginei.

— Băiete, tare eşti prost. Ţi-a spus că nu îşi aduce aminte de viaţa ei dinainte de Alger?

— Da.

— Ascultă-mă, *my lord*. Sunt destul de bătrân să-ţi pot fi tată, şi îţi vorbesc ca atare. Soţul ei a fost cel mai bun prieten al meu din lumea asta. În pofida afacerilor lui, era un adevărat gentleman. O iubeşti pe Skye. Tot aşa o iubea şi el. Ea era bucuria şi mândria lui,

şi nu-şi dorea nimic altceva decât să-şi petreacă toată viaţa cu ea şi cu copiii după care tânjea. Abia aflase, înainte de a fi asasinat, că urma să fie tată şi fericirea lui aproape că m-a făcut să plâng.

Robbie respiră adânc şi se aşeză pe o canapea, iar Geoffrey se aşeză pe un scaun în faţa lui.

— Eu i-am inventat trecutul ca să o protejez pe ea şi pe copil. Şi acum, Geoffrey băiete, am să te ajut să o câştigi de partea ta, pentru că încăpăţânata te iubeşte şi a suspinat şi a plâns destul după tine în aceste luni. Presupun că nu ţi-a spus că îţi poartă copilul?

— Ah, Doamne! şopti contele.

— E furioasă pe tine, aşa că trebuie să fim fermi. Ştiu eu cum să aranjez asta, dar trebuie să mă secondezi în tot ce voi spune. Eşti de acord?

Southwood înclină încet din cap.

— Hai atunci, băiete, şi îţi voi arăta cum se îmblânzeşte o scorpie.

Se întoarseră în marele salon, unde Skye şi regina erau centrul atenţiei, înconjurate de un grup de curteni veseli. Ei îşi făcură loc până în faţa tinerei regine. Elizabeth era deosebit de frumoasă, cu extraordinarul ei păr roşu-auriu — o masă de cârlionţi rebeli, cu ochii fumurii strălucitori.

— S-a întors, în fine, printre noi invitatul de onoare? zise regina, râzând. Unde aţi fost, *sir*, împreună cu lordul Southwood?

— Să dicutăm amănuntele căsătoriei atât de dragi Majestăţii Voastre. Cum doamna Goya del Fuentes *parentis in absentia*, îmi revine mie datoria. Acum, *madame*, cu permisiunea dumneavoastră îmi voi amâna plecarea cu o zi ca să pot conduce mireasa la altar. Vă rugăm pe Majestatea Voastră să-l convingeţi pe arhiepiscop să facă strigările şi să căsătorească fericita pereche mâine.

Înmărmurită, Skye încercă să vorbească, dar regina bătu încântată din palme.

— Sir Robert, excelentă idee! Nunta va avea loc mâine la Greenwich. Vei putea conduce mireasa, iar eu voi patrona petrecerea!

— Majestate, suntem onoraţi, rosti contele, cuprinzând-o cu un braţ ferm pe Skye. Nu-i aşa, iubito?

— Da, *my lord*, răspunse cu glas tare şi plin de dulceaţă Skye. Mai degrabă mă îmbolnăvesc de vărsat decât să mă mărit cu tine! şuieră ea pentru urechile contelui.

— Să lăsăm mireasa să se odihnească! strigă regina. Haideţi, înapoi la Greenwich!

Regina plecă la barca ei însoţită de Southwood.

Skye se învârtea, furioasă, în jurul lui Robbie.

— Nu mă mărit cu el! Nu mă mărit cu el!

— Ba te vei căsători cu el, Skye fetiţo, afirmă Robbie. Cunoaşte adevărul despre trecutul tău şi tot te mai iubeşte şi vrea să te ia de soţie. Închipuieşte-ţi, Skye! Vei fi contesa de Lynmouth. Şi gândeşte-te la copilul pe care-l porţi în pântece. Refuză-l pe Lynmouth şi nimeni nu va crede că este al lui — ce femeie întreagă la minte nu s-ar căsători cu tatăl copilului ei? Sau se va pune întrebarea al cui copil este? Ce se va întâmpla cu Willow?

Cu fiecare cuvânt îşi dădea seama că era din ce în ce mai prinsă în capcană.

— Aş pleca liniştit, ştiindu-te sănătoasă, iubită şi îngrijită, Skye, încheie el.

— La dracu', Robbie! Dacă ar şti Khalid ce ai făcut...

— Ar fi total de acord cu mine, Skye, şi tu ştii asta. Iar regina avea dreptate, trebuie să te odihneşti la noapte. Spune-i lui Daisy cu ce rochie vrei să te îmbraci mâine, ca să ţi-o poată pregăti.

— N-am să mă îmbrac cu nimic, rosti ea cu încăpăţânare.

— Atunci o să aleg eu în locul tău. Du-te acum, fetiţo.

O luă de mână şi o conduse până la apartamentul ei.

— Daisy, fato, vino la mine, o strigă el, şi drăgălaşa cameristă apăru imediat.

— *Sir*?

— Stăpâna ta se căsătoreşte mâine la ora unu cu contele de Lynmouth. Ce este potrivit din garderoba ei pentru o nuntă?

Ochii cafenii ai lui Daisy se măriră de surpriză şi încântare.

— Vai, *sir*! Vai, ma'am! Ce minunat!

Skye se întoarse îmbufnată şi intră în dormitorul ei unde se aruncă pe pat. Daisy privi întrebător către Robert Small.

— Nu te necăji, fato, o linişti căpitanul. Stăpâna ta este pur şi simplu prost dispusă. Hai să aruncăm o privire în garderoba ei.

Daisy îl conduse la garderoba lui Skye. Robert Small rămase cu gura căscată.

— Doamne Iisuse Christoase! exclamă el. N-am văzut atâtea rochii în toată viaţa mea.

Daisy chicoti:

— Astea sunt doar o mică parte din ceea ce se potriveşte pentru o nuntă, sir. Lucrurile mai frumoase sunt în altă cameră.

Robert Small clătină din cap, apoi începu să studieze rochiile. Cele albe se excludeau — Skye era văduvă. Ochii i se opriră pe o rochie din satin bogată, de culoarea lumânărilor.

— Ia să o vedem pe asta.

Daisy o scoase ca să fie inspectată. Pieptarul simplu era răscroit adânc şi brodat cu perle, iar mânecile erau bufante până sub cot, garnisite cu dantelă fină crem. Sub cot, mânecile erau strâmte, iar manşeta era împodobită cu o bandă lată de dantelă. Juponul de sub rochie era şi el brodat cu perle şi cu flori mici din diamante, iar gulerul apretat, în formă de inimă, era din dantelă brodată cu mici diamante.

— Da, Daisy, fata mea! Asta este cea mai potrivită! Vezi să fie călcată şi gata la zece dimineaţa. Stăpâna ta se va căsători în capela de la Greenwich a reginei. Iar regina va prezida petrecerea care va urma. Skye şi contele vor petrece noaptea acolo.

— Vai... Sfântă Marie, sir! Mi se va permite şi mie să merg? Sunt sigură că doamna mea va avea nevoie de mine.

— Da, fato, vei merge.

Micuţa cameristă aproape că leşină de plăcere.

— Doamne, *sir*! Hai să vezi când o s-audă bătrâna mea mamă că-s cameristă la contesa de Lynmouth! O să fie aşa de mândră! Vai, *sir*! Nu credeţi că doamna Skye o să vrea pe altcineva în locul meu? Eu nu sunt decât o simplă fată din Devon.

— Stăpâna ta te vrea pe tine, Daisy, nu te teme. Ai grijă de rochie acum, şi în zori să ai pregătită o baie parfumată pentru doamna ta. Se va spăla şi pe cap.

— Da, *sir*.

Strângând frumoasa rochie, Daisy îl lăsă pe Robert singur. El se întoarse în dormitor.

— Ai terminat cu îmbufnarea, fetiţo? întrebă el.

— Nu sunt îmbufnată! strigă ea, ridicându-se în pat. Numai că nu-mi place ca viaţa mea să fie legată de alţi oameni. N-am nici un drept la opţiune?

— Nu, fetiţo. De data asta, nu. Eşti furioasă pe Southwood şi cauţi să-l pui în frigare făcând din fiul lui un bastard. Da, cred că porţi în pântece un băiat. Dar contele a suferit destul, fiind prins într-un mariaj lipsit de dragoste, şi murindu-i şi moştenitorul. Te ceruse în căsătorie fără să ştie că sămânţa lui prinsese deja rădăcini în pântecele tău fertil. E greu să consideri asta drept o insultă, draga mea.

— Şi averea mea? Va lua drumul cuferelor familiei de Lynmouth? Nu! Nu vreau să devin dependentă, ca biata Mary!

— Deci asta te supără, fetiţo, zâmbi Robbie.

— În parte, admise ea.

— Nu te necăji, Skye, nu te las eu la ananghie. Contele mi-a sugerat să întocmesc în noaptea asta un contract de căsătorie, pe care-l va semna mâine dimineaţă. Îi vei da o dotă frumoasă, Skye, dar majoritatea averii va rămâne în mâinile tale. Casa aceasta va rămâne în mâinile tale iar eu te-am lăsat moştenitoarea mea, cu menţiunea că, dacă se va întâmpla ceva cu mine, să ai grijă de Cecily. În felul acesta vei avea destul de mult pentru Willow.

— Robbie! Ah, Robbie! începu ea să plângă încet.

— Gata, gata, fetiţo, o îmbrăţişă el. Pentru Dumnezeu, nu plânge pentru mine. Îmi place mai mult când ţipi. Cui altcuiva aş putea să-i las Wren Court, Skye? Tu eşti fiica pe care nu am avut-o niciodată, fetiţo, şi ţin la tine ca la propriul meu copil.

— Mulţumesc, Robbie. Eşti cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată.

Ea îşi şterse ochii, şi Robbie încercă să-şi înăbuşe un smârcâit.

— Acum ascultă-mă, Skye. Noi îi dăm lui Southwood douăzeci şi cinci de mii de coroane de aur dotă. Tot restul averii tale, banii lăsaţi

de Khalid, beneficiile din parteneriatul nostru, casa asta şi Wren Court rămân în exclusivitate ale tale. Nu le poate lua el, aşa că eşti liberă şi independentă.

— Va semna un asemenea contract, Robbie?

— Îl va semna, fetiţo. Regina îi va lua capul dacă va refuza. Hai acum, Skye, e trecut de miezul nopţii. Odihneşte-te, draga mea, şi ne vedem de dimineaţă.

— Ce rochie mi-ai ales, Robbie?

— Una din satin crem cu broderie din perle şi diamante, răspunse el, zâmbind.

— Şi eu aş fi ales-o tot pe aceea.

— Somn uşor, doamnă Goya del Fuentes, zise Robbie chicotind. Mâine seară vei fi lady Southwood, contesă de Lynmouth. Nu-i chiar rău pentru o femeie atât de urâtă.

El se eschivă de perna pe care o aruncă Skye în el în timp ce ieşea din cameră, râzând fericit.

17

Dimineaţa nunţii lui Skye era o zi de primăvară ploioasă. Ea se întinse leneşă, nedându-şi încă seama de activitatea din jurul ei, apoi se ridică în şezut. Se căsătorea în câteva ore şi avea atâtea de făcut! Baia aburindă era deja pregătită în faţa căminului.

— Bună dimineaţa, *my lady*, rostiră în cor Daisy şi cele două ajutoare, făcând reverenţe.

— Nu încă *my lady*, Daisy, o corectă Skye zâmbind.

Cele două servitoare chicotiră, apoi suspinară, roşind când se ridică Skye din pat, lăsând să-i cadă cămaşa şi parcurgând goală camera. Daisy, care era de acum obişnuită, zâmbi plină de ea către fetele îmbujorate şi se apropie să o ajute pe Skye să păşească în cada mare.

Skye se cufundă încântată în baie, iar Daisy trase un paravan, lăsând-o câteva clipe pe stăpâna ei în intimitate, în vreme ce le îndruma pe cele două servitoare cum să întindă hainele miresei.

Deci, gândi Skye, *astăzi este ziua nunţii mele. Ce deosebită de vesela zi în care m-am căsătorit cu tine, Khalid! Ah, dragul meu, cât te-am iubit! Dar tu nu mai eşti, Khalid, şi acest ciudat lord englez a intrat în inima mea. Voi fi bogată, dragă Khalid, dar adevărul-adevărat este că văduva unui „negustor" algerian nu se compară pe plan social cu soţia unui conte. Mă va face contesă. Nu e simplu să mă aibă în patul lui, pentru că eu am fost deja acolo. El pretinde că mă iubeşte, deşi m-a părăsit fără un cuvânt câteva săptămâni. Pot să am încredere în el? Sau îmi va frânge inima? Ah, Doamne, cât aş vrea să ştiu! Vreau să fiu iubită, dar mai mult decât asta vreau să fiu din nou în siguranţă.*

— Doamnă, bombăni Daisy, nu aţi început încă să vă spălaţi.

Fata apucă bucata moale de cârpă şi începu să o frece pe stăpâna ei.

Skye ieşi din cadă înfăşurată într-un prosop de baie mare şi încălzit şi se aşeză lângă foc, suportând dăscăleala lui Daisy în timp ce-i peria părul până când se uscă, frecându-l apoi cu o bucată de mătase până când începu să strălucească.

— Sunt moartă de foame, declară Skye. Adu-mi nişte pâine, carne şi vin. Vrei să te îngrijeşti de asta, Daisy?

Se ridică în picioare şi îmbrăcă un capot larg din mătase roz, în timp ce Daisy alergă să-i aducă de mâncare. Skye suspină, mulţumită. Ce bine era să fii singură! Dar un chicotit o făcu să se întoarcă.

— Geoffrey!

— Bună dimineaţa, nevastă.

El stătea în picioare în faţa tapiţeriei care masca uşa secretă a pasajului.

— Nu încă, *my lord*, răspunse ea înţepată. De când stai acolo?

— De destul de mult timp ca să pot constata ce încântătoare creatură eşti, *madame*, răspunse el tărăgănat, ochii lui verzi cercetând-o cu insistenţă.

Un fior îi străbătu întreaga fiinţă, iar ea îşi scuturâ norul de păr. ***Mă iubeşte oare cu adevărat sau este doar stăpânit de patimă?*** Se hotărî să încerce să afle imediat. El va putea face scandal când va termina ea, dar era mai bine decât să aparţină unui bărbat care nu avea sentimente adevărate faţă de ea. Îndreptându-se spre uşă o încuie şi, după aceea, zise cu fermitate:

— Stai jos, *my lord*. Vrei nişte vin?

El încuviinţă din cap şi ea îi turnă într-un pahar.

— Ei bine, *madame*, întrebă el după ce acceptă paharul, ce este?

— Ce viteaz eşti că te căsătoreşti cu mine, *my lord*, dar eşti sigur că vrei să iei de soţie văduva unuia dintre cei mai cunoscuţi bărbaţi din istoria Algerului? Îţi amintesc că el a făcut din mine ceea ce sunt. Numai Dumnezeu ştie ce sânge curge prin venele mele. S-ar putea ca mama mea să fi fost o nebună, iar tatăl meu un criminal. Gândeşte-te bine, *my lord*. Asta-i femeia pe care o vrei de soţie?

— De ce încerci să mă descurajezi, Skye? Khalid el Bey te-a învăţat să scrii şi să citeşti?

— Nu, răspunse ea, ştiam dinainte.

— Ce altceva mai ştiai, draga mea?

— Mai multe limbi, matematica, rosti ea rar. Aveam aceste cunoştinţe... aşa că nu a trebuit să le învăţ.

— Nu arăţi a ţărancă, remarcă el, şi ai o educaţie a dracului de bună pentru un bărbat, darmite pentru o femeie. Din clipa în care ne-am întâlnit am ştiut că vom fi mai mult decât simpli prieteni. Vrând să ştiu mai multe despre tine am cerut informaţii de la un căpitan care-l cunoştea pe Robert Small şi ştia despre asocierea lui cu Khalid el Bey.

Skye nu ştia dacă să fie furioasă pe Geoffrey Southwood pentru intruziunea în intimitatea ei, sau flatată că îl interesase atât de mult persoana sa. Era, mai presus de orice, încântată să ştie că Geoffrey o mai voia, deşi îi cunoştea trecutul.

— Ai semnat contractul de căsătorie? îl întrebă Skye glacial.

— Da, zestrea este generoasă, iubito. Cu permisiunea ta, o voi pune la păstrare pentru primul nostru fiu. Eu nu am nevoie de ea.

Aceasta o impresionă. Ridică uşor o sprânceană.

— Ai citit contractul, nu-i aşa? Averea mea îmi aparţine doar mie.

— Bineînţeles, draga mea. Eu voi înzestra fiecare copil pe care-l vom avea. Ştiu că vrei să o păstrezi pentru Willow. Dar şi dacă nu ai fi avut nici un ban, Skye, eu aş fi înzestrat-o bucuros pe fiica ta.

— Dar se zice că ai refuzat să le înzestrezi pe ale tale.

— Cele trei care au supravieţuit după vărsat vor fi o bună companie pentru Willow şi dacă, după câte văd în ochii tăi, nu mă vei accepta până când nu-mi voi înzestra fetele, îţi promit că o voi face.

— Voi fi o mamă bună pentru fetele tale, Geoffrey.

— Ştiu asta, Skye.

El se ridică şi se îndreptă spre ea, citindu-i-se în ochi dorinţa aproape dureroasă, dar ea îl opri la distanţă de un braţ.

— Nu încă, Geoffrey. Te rog, nu încă.

— Aşadar nu m-ai iertat, constată el.

— Pot să înţeleg de ce nu mi-ai scris de la Devon. Probabil că a fost groaznic acolo. Dar nici când te-ai întors nu ai trimis nici o vorbă, şi a trebuit să aflu despre nenorocirile tale de la Dickon. Iar el mi-a spus că regina îţi va aranja să te căsătoreşti cu o moştenitoare bogată. Ce puteam să cred?

— Ar fi trebuit să ai încredere în mine, Skye.

— La ce încredere te puteai aştepta din partea mea, când am aflat de infamul pariu pe care-l făcuseşi cu de Grenville?

— La dracu', Skye! Pariul a avut loc înainte să ne cunoaştem.

— Reputaţia ta este binecunoscută, *my lord:* Geoffrey Southwood, „Contele Înger", marele fustangiu, specialist în frângerea inimilor.

— Destul! La dracu', femeie, eşti prea logică! Te iubesc, Skye. Te voi iubi veşnic. În câteva ore vom fi căsătoriţi. Hai să uităm ce a fost înainte şi să începem o viaţă nouă. Ne potrivim, *madame*.

El îi întinse mâna. Încet, după o lungă şi agonizantă aşteptare, o întinse pe a ei.

— Am şi eu o întrebare. Îl mai iubeşti?

— Da, răspunse ea cu gravitate. L-am iubit. Mi-a dat un nume, o identitate, raţiunea de a trăi. A fost soţul meu, iubitul meu, cel mai bun prieten. N-am să-l uit niciodată. Şi... mi se pare ciudat că spun asta dar, deşi Khalid el Bey va rămâne veşnic în inima mea, te iubesc şi pe tine, Geoffrey. De ce aş fi fost altfel atât de îndurerată?

— Atunci sunt iertat, Skye?

— Poate, *my lord*, răspunse ea zâmbind strengăreşte.

— *Madame*, îmi pui răbdarea la încercare, mârâi el, dar colţurile buzelor i se ridicară şi ochii îi străluciră de uşurare şi bucurie.

— Ar trebui să-ţi cultivi bine răbdarea, *my lord*, pentru că eu nu sunt o soţie umilă. Eu voi fi un partener egal cu tine în această căsnicie. Egal din toate punctele de vedere.

Trăgând-o spre el, îşi înfăşură braţele în jurul ei, apoi se aplecă să o sărute. Un fior delicios o străbătu şi Skye oftă adânc.

— *Madame*, zise el, sărutându-i colţurile gurii, pleoapele, vârful nasului, este o zi rece şi umedă şi, cum căsătoria noastră va fi peste câteva ore, trebuie să te duc în pat chiar acum, să nu răceşti.

— Ai nevoie de câteva ore, *my lord*?

Chipul ei era inocenţa personificată.

— Scorpie! murmură el răguşit, îngropându-şi faţa în părul ei parfumat. În noaptea asta mă voi răzbuna pentru limba ta ascuţită. Dar astăzi, când vei intra în capela reginei, va trebui să ai o înfăţişare castă, nu de proaspăt regulată.

El îi dădu drumul încet şi ea se bosumflă. Geoffrey râse uşor şi, întorcându-se, dispăru prin uşa secretă din spatele tapiţeriei.

Skye rămase tremurând. *Sfinte Dumnezeule, cum mă poate excita! Şi el ştie asta.* Îşi dădu seama că cineva bătea în uşă.

Alergă la uşă şi o deschise ca să le găsească pe Daisy, Hawise şi Jane stând acolo îngrijorate.

— Am vrut să fiu singură, invocă ea cel mai plauzibil motiv.

Fetele intrară în cameră cu micul dejun pe care-l aduseseră, pus pe o măsuţă mică. Doi valeţi veniră în urma lor şi ridicară cada. Jane strânse paravanul şi-l puse deoparte, în timp ce Daisy şi Hawise plasară măsuţa şi un scaun lângă foc.

— Bucătăreasa zice că trebuie să mâncaţi tot, spuse Daisy. Vor trece multe ore până la festinul de la nuntă.

Skye se aşeză pe scaun şi, ridicând capacul de pe cea mai mare farfurie, descoperi două ouă ochiuri într-un sos smântânos, cu vin alb de Xeres şi mărar, pe un mic platou mai multe felii subţiri de şuncă şi, într-un coş, mai multe felii de pâine caldă. O cană cu unt şi cealaltă cu miere şi o caraf㠠cu vin roşu. Simţi deodată o foame de lup.

— Spune-i bucătăresei să aibă grijă de meniu, Hawise. Daisy, cutia mea cu bijuterii, te rog. Vreau să-mi aleg giuvaerurile cât mănânc. Jane, găseşte rochia pe care i-am făcut-o mamei Cecily şi du-i-o. După aceea adu-le aici pe Willow cu doica ei.

Cele două fete se grăbiră să iasă, iar Daisy îi aduse lui Skye cutia cu bijuterii. Îşi strânse buzele roşii şi pline, cumpănind. Avea nevoie de ceva colorat! Degetele ei scotoceau cu febrilitate până când găsi ce dorea. Zâmbi satisfăcută la vederea colierului de turcoaze. Fiecare turcoaz oval, frumos polizat, era înconjurat alternativ de perle translucide şi diamante scânteietoare.

— Astea, zise ea, întinzându-i-le lui Daisy. Şi acum inelele... un turcoaz, că poartă noroc, o perlă roz şi un safir care să se potrivească ochilor mei albaştri.

— Am un mesaj pentru dumneavoastră de la căpitanul Small, m'lady. El zice că deşi răul este liniştit, ar fi mai bine să vă duceţi la Greenwich cu trăsura. Plouă destul de tare.

— Foarte bine, Daisy. Ah, iat-o pe micuţa mea iubită, strigă Skye fericită, când se deschise uşa camerei şi pătrunse Willow cu doica ei.

— Mama! strigă fetiţa, alergând în braţele deschise ale lui Skye.

— Hmm, ce bine miroase! zise încântată Willow, îngropându-şi feţişoara în gâtul mamei sale.

Skye ridică fetiţa şi o cuibări în braţele ei.

— Astăzi, păpuşica mea, rosti ea, am un dar frumos pentru tine. Am să-ţi aduc acasă un tătic. Vrei, Willow?

— Nu! răspunse fetiţa cu fermitate. Nu vreau un tătic nou! Eu îl vreau pe unchiul Robbie!

— Deci unchiul Robbie ţi-a cucerit inima, draga mea. N-ai gusturi rele. Dar îl vei iubi în curând pe noul tău tată şi el te va iubi pe tine.

Willow se bosumflă. Gura ei mică mimă dezaprobarea. Genele lungi şi negre care-i umbreau ochii aurii — ochii tatălui ei — se lăsară în jos măturându-i obrajii trandafirii, apoi, ridicându-le într-un mod adult de flirtare, care îi tăie repiraţia lui Skye, întrebă sfioasă:

— Noul meu tată îi va aduce cadouri lui Willow?

— Sigur că îţi va aduce, lacomă mică, răspunse Skye, amuzată.

— Ce?

— Nu ştiu, comoara mea. Poate o rochie nouă, sau un colier, sau un coşuleţ cu dulciuri.

— Poate că o să-mi placă noul meu tată, spuse Willow pe gânduri. Ţie îţi place de el, mama?

— Da, păpuşica mea, mie îmi place foarte mult. Acum dă-mi un pupic şi fugi la joacă.

Willow îşi sărută mama şi apoi alergă fericită la doica ei. Skye îşi termină micul dejun când pendula bătu ora unsprezece şi jumătate.

— Vai, Doamne! Trebuie să plecaţi de aici la douăsprezece dacă vreţi să ajungeţi la Greenwich la timp, exclamă Daisy. Jane, Hawise! Aduceţi hainele doamnei.

Skye îşi trase cu grijă ciorapii fini şi Daisy îi întinse jartierele cu trandafiri din dantelă, fiecare floare având în mijloc câte o perlă mică. Apoi îi strânse corsetul şi începu să-i aranjeze părul într-un coc graţios centrat pe ceafă, împodobindu-l cu doi boboci de trandafiri.

Skye îşi privi imaginea reflectată de oglindă. *Asta sunt eu?* se întrebă ea. Şi, după multe luni de zile, se întrebă din nou cine era de fapt. *Cine am fost înainte de a mă descoperi Khalid el Bey?* Simţi brusc, cu disperare, nevoia de a-şi recăpăta identitatea.

— *Madame*, glasul lui Daisy îi întrerupse reveria. Trebuie să ne grăbim!

Skye se ridică şi îmbrăcă jupoanele şi rochia, admirându-se în faţa oglinzii. Un zâmbet înflori pe trăsăturile ei. Era deplin satisfăcută. Arăta ca o adevărată contesă de Lynmouth. Geoffrey va avea toate motivele să fie mândru de ea.

— Vai, *my lady*, şopti Daisy, sunteţi frumoasă!

— Mulţumesc, Daisy. Acum pelerina.

O pelerină din catifea albastru închis a fost aranjată pe umerii ei şi Skye a părăsit apartamentul ca să coboare scara. Robbie şi mama Cecily o aşteptau, iar ea le făcu o reverenţă adâncă.

— Ce magnific arătaţi amândoi!

Şi era o afirmaţie sinceră. Rochia mamei Cecily era din mătase neagră, cu un jupon brodat cu argintiu. Avea un guler de dantelă albă la gât şi garnitură din aceeaşi dantelă la manşete. Pe părul argintiu purta o calotă din mătase neagră apretată, mărginită cu dantelă argintie. Pe piept i se odihnea un lanţ de argint cu un pandativ în formă de inimă tăiat dintr-un turcoaz. Ochii albaştri luminoşi ai mamei Cecily scăpărau de plăcere.

— Draga mea Skye, cum aş putea să-ţi mulţumesc pentru rochia asta frumoasă? Şi o pelerină de hermină! Eram disperată gândindu-mă că n-am cu ce mă îmbrăca pentru nunta ta.

Skye era mulţumită văzând evidenta încântare a bătrânei.

— O pregătisem pentru ziua ta de luna viitoare, îi mărturisi ea. Acum trebuie să găsesc alt dar, adăugă chicotind.

— Copila mea dragă! Este mai mult decât suficient şi n-are importanţă că mi-ai dat-o mai înainte. Este cea mai potrivită ocazie să port o asemenea rochie minunată.

— Pentru mine nu ai nici un compliment, fetiţo? le întrerupse micul căpitan.

— Robbie, doar tu eşti cel mai frumos dintre noi toţi, îl tachină Skye.

— Hmm! pufni Robbie, dar un zâmbet vag îi flutură pe buze. Haideţi, spuse Robbie, când auzi trăsura oprindu-se în faţa casei.

Când uşa din faţă se deschise, vântul le desfăcu larg pelerinele şi ploaia pătrunse în casă, udând pardoseala din marmură. Fără nici

un cuvânt, cel mai înalt dintre valeţi o luă în braţe pe Skye şi o aşeză în trăsură, în siguranţă. Urmară mama Cecily şi îmbujorata Daisy. Luându-şi avânt, Robbie reuşi să se urce şi el.

În trăsură, Skye se agăţă de mâna lui Robert Small. Nu fusese speriată când se căsătorise cu Khalid el Bey, dar acum se temea puţin. La neliniştea sa se adăuga şi faptul că trebuia, în curând, să-i spună lui Geoffrey despre copil. Îşi imagina cât se va bucura, dar dacă nu va fi un fiu? Va încerca într-o bună zi să o înlăture şi pe ea, cum făcuse cu biata Mary? Simţi cum înţepeneşte. Nu-i va permite niciodată să o trateze într-un asemenea mod. Iar dacă va încerca, ea va apela la regină.

Trăsura trase la peronul de la Greenwich, iar garda personală a reginei le escortă pe doamne. Palatul Greenwich, atât de îndrăgit de Henric al VIII-lea, era construit de-a lungul râului pe o proprietate întinsă, înălţându-se pe trei etaje. Intrară într-o cameră mică alăturată capelei, unde îşi aranjară ţinutele. Daisy le ajută, pe Skye şi pe mama Cecily, să-şi scoată pelerinele.

Mama Cecily scoase o batistă de dantelă dintr-un buzunar ascuns al fustei şi o tamponă pe Skye.

— Ca să-ţi poarte noroc, draga mea, şi îţi urez multă fericire, rosti ea înlăcrimată.

Apoi mama Cecily dispăru în capelă urmată de Daisy.

Deodată totul se precipită — Robbie o conducea prin capelă spre naos. Camera era ticsită. Pe mulţi dintre ei Skye nu-i cunoştea; îi recunoscu pe de Greenville, Lettice Knollys, regina, lord Dudley, despre care se zvonea că era iubitul acesteia. Chiar şi lordul şi lady Burke erau prezenţi.

Geoffrey aştepta în picioare în faţa altarului, strălucitor în catifea verde. Arhiepiscopul de Canterbury aştepta în spatele lui.

Skye îşi simţea picioarele ca de ceară. Se opriră, şi Robbie aşeză cu fermitate mâna lui Skye în palma mare a lui Geoffrey. Acesta o strânse uşor de mână şi ea scoase un oftat de uşurare. Era bine.

Arhiepiscopul recită slujba cu glas monoton şi, când îngenunchiară, Geoffrey îi şopti încet:

— Curaj, iubita mea.

Arhiepiscopul îi declară soţ şi soţie, apoi, punându-i să se întoarcă spre cei din biserică, prezentă noul cuplu căsătorit adunării. Îi zâmbeau fericiţi către chipurile care le zâmbeau la rândul lor... toate, în afară de unul. *De ce e chipul lordului Burke atât de mânios? Ce om ciudat este! Şi ce caută aici?* Ea se întoarse şi făcu o reverenţă graţioasă reginei Elizabeth, care era îmbrăcată în mătase albă cusută cu fir de aur.

— Ridică-te, *my lady* Southwood, contesă de Lynmouth. Ne bucurăm din toată inima să te avem la Curte.

— Majestate, cum vă pot mulţumi?

— Poţi să-ţi manifeşti gratitudinea, draga mea Skye, fiind o soţie bună şi credincioasă pentru lordul tău şi să-i aparţii numai lui, îi răspunse regina afectat.

— Aşa voi face, Majestate, replică Skye, sărutând mâna pe care i-o întinsese Elizabeth.

— Va fi o lovitură teribilă pentru toate doamnele galante, şuşoti lord Dudley la urechea lui Lettice Knollys.

Ea îşi înghiţi cu greu râsul.

— Şi acum, strigă veselă regina, să mergem la festin. Să-i lăsăm pe contele şi contesa de Lynmouth să ne conducă la Great Hall!

Însoţiţi de muzicanţi ghiduşi care făceau salturi, cântând din tuburi de trestie, lăute şi tobe, cuplul conduse regina şi invitaţii la Great Hall din Greenwich Palace.

În capul mesei se aşeză cuplul tinerilor căsătoriţi, regina, lordul Dudley şi căpitanul Robert Small cu sora lui, care ţineau locul părinţilor miresei orfane. Ceilalţi îşi ocupară locurile obişnuite.

Servitorii plasară o enormă solniţă cu sare pe masă. Cupele erau din cristal roz, pe fiecare dintre ele fiind gravată coroana reginei. În faţa celor din capul mesei erau puse farfurii din aur. Ceilalţi musafiri erau serviţi din farfurii de argint.

Servitorii în livrele începură să aducă bucatele. Primul fel consta din obişnuitele boluri cu stridii proaspete, midii şi escalop fiert în ierburi şi unt, bucăţele mici de crevete în vin alb, felii de somon, păstrăvi de mare şi bucăţi mari de pâine neagră şi albă.

Următorul fel oferea hălci de vită, o căprioară întreagă friptă şi pulpe de miel. Un porc-mistreţ odihnindu-se pe un uriaş platou de

argint era cărat de patru lachei. Mai erau şi purceluşi fripţi cu mere în gură, claponi cu ghimbir, felii mari de şuncă rozalie, lebede umplute cu fructe, gâşte, fazani şi păuni fripţi, raţe împănate, plăcinte fierbinţi cu carne de porumbel şi iepure. De asemenea, şi boluri cu salată proaspătă, ridichi şi anghinare. Servitorii aveau grijă ca toate paharele să fie mereu pline cu vin rubiniu de Burgundia.

Desertul era o revărsare de jeleuri colorate, plăcinte cu fructe, prăjituri cu prune, zmeură însoţită de boluri cu smântână groasă, cireşe, portocale şi brânză. Era, bineînţeles, şi un tort enorm de nuntă. Spre marea mirare a lui Skye, tortul nu era îmbodobit cu obişnuitele figurine din marţipan reprezentându-i pe mire şi pe mireasă cu organele sexuale expuse. Vârful tortului era împodobit cu un mic buchet de trandafiri albi şi flori albastre de nu-mă-uita, legat cu panglici argintii.

Skye îşi dădu seama că aceasta fusese opţiunea reginei şi se aplecă peste lordul Dudley ca să îi mulţumească acesteia.

Regina zâmbi.

— Southwood te iubeşte foarte mult, Skye. Cât aş vrea să am şi eu o asemenea dragoste ca să mă ajute să port marea mea povară!

— Cu siguranţă veţi avea, *madame*! zise Skye. Sunt nenumăraţi gentlemani care ar dori să vă ofere inima lor.

— Într-adevăr sunt mulţi bărbaţi care ar vrea să-şi pună inima la picioarele mele, Skye, dar nici unul nu mă iubeşte cu adevărat. Ei îmi urmăresc coroana, sau o parte din ea. Nu o vor pe Elizabeth. O regină care conduce cu drepturi depline nu are parte de dragoste adevărată. Ea este căsătorită cu ţara ei.

— Vai, *madame!*

Ochii lui Skye se umplură de lacrimi.

Tânăra regină şterse o lacrimă de pe obrazul miresei.

— Vai, *my lady* Southwood, ce inimă bună ai! Dar nu plânge pentru mine. Îmi cunosc soarta de multă vreme. Am acceptat-o, şi mi-am dorit-o. Cred, micuţă contesă, că te voi lua ca doamna mea de onoare. O inimă onestă, deschisă, este un lucru rar la Curte.

Skye descoperi în curând câtă dreptate avea regina. După ce se servi vinul întăritor condimentat, la celălalt capăt al holului începu dansul. Mireasa a dansat prima dată cu soţul ei, apoi cu lordul

Dudley. După aceea se văzu atacată de toţi bărbaţii prezenţi. Unii au mers chiar destul de departe, sugerându-i un rendez-vous în timp ce-i fixau cu insistenţă rochia. Skye era şocată.

Într-un târziu se trezi partenera încruntatului lord Burke.

Omul ăsta nu zâmbeşte niciodată?

— Felicitări, *madame*. Te-ai aranjat destul de bine.

Tonul era insultător. Şi se înfurie pe acest bărbat. Îl fixă cu o privire calmă şi îl întrebă:

— De ce îmi eşti atât de ostil, *my lord*? Te-am jignit cu ceva fără să-mi dau seama? Te rog, vorbeşte, *sir*, ca să-mi îndrept greşeala.

Fără nici o vorbă el o luă de pe ringul de dans şi o conduse la masa unde erau servite gustările. Ochii lui argintii îi sondau faţa, nepărăsind-o nici o clipă. Deodată, o întrebă:

— Ai auzit vreodată despre familia O'Malley din insula Innisfana, *madame*?

Ea se gândi o clipă, apoi replică:

— Îmi pare rău, lord Burke, dar nu am auzit. Este important pentru dumneata?

— Nu, răspunse el aspru. N-are importanţă, *madame*.

Dar păru aproape consternat.

De ce? se întrebă Skye în sinea ei.

Tocmai atunci se apropie în grabă mama Cecily.

— E timpul să te pregăteşti, draga mea. Uite, domnişoara Lettice şi câteva doamne de onoare ale reginei te vor ajuta.

— Lady Southwood.

Lordul Burke se aplecă plin de curtoazie deasupra mâinii ei. Apoi se întoarse şi plecă.

Skye părăsi sala discret, escortată de însoţitoarele sale.

— Majestatea Sa, îi mărturisi Lettice Knollys, şi-a pregătit un apartament într-o aripă liniştită a palatului. Te vei bucura de intimitate. Cât te invidiez în noaptea asta! Se zice că Southwood este un amant magnific!

— Lettice! o dojeni o altă doamnă de onoare a reginei. Dacă Majestatea Sa ar auzi o asemenea discuţie uşuratică, ai fi trimisă imediat la mănăstire.

— Regina şi-ar vinde sufletul ca să fie ea mireasă în noaptea asta, dacă lordul Dudley ar fi mirele.

— Lettice! strigară mai multe voci scandalizate.

Dar Lettice râse, nepăsătoare.

— Ah! iată că am ajuns, Skye, anunţă ea oprindu-se în faţa unei uşi.

Garda deschise larg uşa, şi femeile intrară, sporovăind, într-un dormitor frumos mobilat unde Daisy îşi aştepta stăpâna împreună cu încă două cameriste de la palat.

Patul mare de stejar era susţinut de coloane sculptate, având draperii din catifea roz. În stânga patului, ferestrele cu arcade aveau vederea spre râul biciuit acum de ploaie. În dreapta patului era un cămin mare din piatră, în care ardea focul, răspândind o căldură plăcută care înlătura umezeala.

Daisy şi cele două ajutoare ale sale se apucară imediat să dezbrace mireasa. Rămânând într-un singur jupon şi cu bluza de mătase, lui Skye i se desfăcu părul. Strălucirea lui albăstrie stârni invidia multor femei din cameră. Daisy aduse cămaşa de noapte, iar doamnele de onoare ale reginei scoaseră un strigăt de admiraţie — cămaşa de noapte a lui Skye era din mătase albă, cu un corsaj răscroit adânc, cu mâneci largi ca aripile fluturilor, cu fusta o masă de pliseuri mici.

— Fusta asta nu este prea lungă, dragă Skye? susură Lettice.

— Tot i-o va scoate el, murmură altcineva.

Femeile chicotiră, şi Skye roşi.

— Grăbiţi-vă, strigă una dintre doamne. Îi aud venind.

O ajutară să se bage în pat, umflând pernele şi netezind cu mâna plapuma de satin umplută cu puf. Ea se simţi ca o proastă, aflându-se în centrul tuturor acestor atenţii la care trebuia să fie supusă într-un moment de intimitate. Îşi aminti cum se furişase cu Khalid până la *Pearl Kiosk* în noaptea nunţii lor. Dar acum se afla în Anglia. Şi nu-l aştepta pe Khalid el Bey cu nerăbdare, ci pe Geoffrey Southwood.

Uşa se deschise brusc, lăsând să intre o mulţime de bărbaţi şi femei care râdeau. Geoffrey era împins înainte, fiind cu bustul gol.

— L-am dezbrăcat pe jumătate, *madame*, rosti lordul Dudley cu un rânjet de om beat.

Braţul lui o înlănţuia pe regină cu un gest posesiv, iar Elizabeth, îmbujorată la faţă, era tare drăguţă.

— Voi termina operaţiunea singur, zise cu fermitate lordul Southwood. Din partea mea şi a contesei, vă urez tuturor noapte bună.

— Haideţi, îi chemă regina, aruncând o privire plină de simpatie către proaspeţii căsătoriţi. Nu m-am săturat încă de dans.

Curtenii şi servitorii ieşiră, iar contele închise uşa în urma lor şi trase zăvorul. Îşi aruncă fără nici o vorbă lucrurile de pe el şi stinse lumânările. Se întoarse şi întinse o mână către ea.

— Vino la mine, Skye.

Ea se ridică din pat şi se îndreptă către el, cu un zâmbet drăgălaş pe chipul în formă de inimă. Era profund impresionat de cămaşa ei de noapte şi, când Skye ajunse în faţa lui, el se agăţă cu amândouă mâinile de fiecare parte a decolteului şi rupse cămaşa de sus până jos. Chicotind, ea îl înlănţui cu braţele. Geoffrey îi simţea pasiunea arzătoare şi, cuprinzându-i faţa cu mâinile, depuse o sărutare pe buzele ei întredeschise.

— Te iubesc, Skye, murmură el cu glas răguşit.

— Şi eu te iubesc, *my lord*.

Mâinile lui alunecară uşor pe spatele catifelat, până ajunseră să cuprindă în căuşul palmelor, cu delicateţe, fiecare fesă rotundă şi încântătoare.

— Mi-a fost atât de dor de tine, suspină el, aplecându-şi uşor capul ca să captureze un sfârc tare în gura lui caldă.

Limba lui trasă cercuri în jurul sfârcurilor ei, până o simţi tremurând. Lăsându-se în genunchi, gura lui se mişcă, ispititor de încet în jos, până când, în cele din urmă, limba lui caldă alunecă între buzele plire din mijlocul feminităţii ei. Ea scânci.

— Te rog!

— Ce mă rogi, Skye?

— Te rog! repetă ea, şi fugi de lângă el, întinzându-se pe pat.

Râzând uşor, el se aşeză peste ea.

— Mă vrei, desfrântata mea mică? o tachină el. Nu, Skye, nu întoarce capul de la mine. Vreau să-ţi văd frumosul chip când te posed. Iubito, nu este rău să doreşti asta. Spune-mi, iubito!

— Da! Da! Da! murmură ea, şi el o umplu toată, excitarea lui proprie crescând, pe măsură ce frumoşii ei ochi îi declarau toate

acele lucruri pe care, chiar şi acum, era prea sfioasă să le pronunţe cu glas tare.

El se purta incredibil de delicat, şi această delicateţe o excita la culme. Pasiunea ei acţiona din nou ca un stimulent asupra propriei lui dorinţe până când explodă în Skye, odată cu ea.

Rămaseră epuizaţi şi apoi o trase în braţele lui, mângâindu-i părul moale, trupul care vibra.

— Ah, iubito, murmură el, acum am parafat în mod oficial înţelegerea pe care am făcut-o astăzi în faţa arhiepiscopului. Te iubesc, Skye, şi te voi face întotdeauna fericită. Jur.

Ea se răsuci în braţele lui ca să-l poată privi, şi spuse liniştit:

— Copilul tău creşte în pântecele meu.

— Mulţumesc, draga mea, răspunse el.

Surprinsă că nu manifestase nici o surpriză, realiză că el ştia.

— Geoffrey, ştiai? De aceea m-ai cerut în căsătorie? întrebă ea furioasă.

— N-am ştiut decât după ce te-am cerut, adăugă el repede.

— Robbie ţi-a spus, strigă ea acuzativ. Blestemat să fie că-şi bagă nasul ca o mahalagioaică!

— Da, el mi-a spus. Eram gata să te sugrum sau să te bat până te umplu de vânătăi. Eşti cea mai încăpăţânată vrăjitoare pe care am întâlnit-o vreodată, Skye Southwood! Copilul pe care-l porţi este al *nostru*! Voi iubi copilul, dar nu voi iubi niciodată pe nimeni şi nimic aşa cum te iubesc pe tine, Skye. Orice ar trebui să fac să mă căsătoresc cu tine, aş face-o din nou.

Ea era uimită de intensitatea vocii lui şi incapabilă să găsească vorbele cu care să-i dea replica. Îl auzi chicotind uşor, şi apoi izbucnind în hohote de râs.

— Aşa! exclamă el satisfăcut. Te-am lăsat în cele din urmă fără replică, irlandeză mândră şi vorbăreaţă ce eşti! Trebuie să recunoşti superioritatea mea. Pun pariu că nu ţi-a închis nimeni gura până acum.

Replica mânioasă îi muri pe buze la vederea ochilor verzi, luminoşi, plini de tandreţe şi de dragoste.

— Am un temperament îngrozitor, bombăni ea.

— Da, aprobă el cu gravitate, aşa este.

— Nu-mi place să fiu nedreaptă.

— Nici mie, dragostea mea. Totuşi, nu trăim într-o lume perfectă, aşa cum nu există nici o fiinţă perfectă în lumea asta, după cum ştii.

— Nu voi fi supusă, Geoffrey. Mi-am ţinut prea mult timp soarta în propriile mâini.

— Ai fost la fel de independentă ca şi Khalid el Bey, draga mea? Nu-mi imaginez că soţiei unui maur i s-a dat multă libertate.

— Khalid, rosti ea încet, îmi respecta inteligenţa. Obişnuia să spună cu ironie că, dacă i se va întâmpla ceva, îi voi surprinde pe toţi că sunt capabilă să mă îngrijesc de afacerile lui.

Geoffrey Southwood medita la vorbele soţiei sale. De când o cunoscuse pe Skye se interesase de Khalid el Bey. Nu fusese uşor, pentru că distanţa dintre Alger şi Anglia era mare, dar curiozitatea lui fusese aţâţată de acest om cu o reputaţie notorie, care-şi pierduse minţile după o femeie care nu-şi cunoştea numele. Ceea ce aflase îl surprinsese pe Geoffrey. În ciuda afacerii destul de dezagreabile, Khalid el Bey era considerat un gentleman. Era cunoscut pentru onestitatea lui, atitudinea caritabilă şi farmecul său.

Acest aspect din urmă era cel mai greu de acceptat. Nu-l interesase niciodată dacă femeia pe care o avea pe moment avusese un alt bărbat; dar Skye era soţia lui. *Face oare comparaţii între cei doi soţi ai ei?* Asta îl neliniştea şi, involuntar, o strivi sub el.

— Geoffrey!

Gura lui o muşcă pe a ei cu sălbăticie, lăsându-i dâre care o ardeau pe gât şi pe sâni.

— Mă compari cu el, Skye? o întrebă el, înnebunit.

— Vai, Geoffrey, răspunse ea încet, îmbrăţişându-l. Nu există *nici* o comparaţie. L-am iubit pe Khalid pentru ceea ce a fost aşa cum te iubesc pe tine pentru ceea ce eşti. Te iubesc, *my lord* Southwood, dar uneori te porţi ca un prost.

Şi chiar se simţea ca un prost.

— Aşa vrei să ne petrecem noaptea nunţii, *my lord*? întrebă ea tachinându-l. Şi dacă tot am discutat de primul meu soţ, vrei să vorbim de nenumăratele doamne care ţi-au încălzit patul, *sir*?

— Ah, vrăjitoareo, râse el, îşi poate imagina cineva o asemenea conversaţie între doi tineri căsătoriţi?

Apoi îi acoperi faţa cu sărutări şi ea suspină fericită, ceea ce îl făcu să râdă din nou.

— Nu voi mai putea ascunde multă vreme starea mea, Geoffrey, zise ea tristă, şi regina m-a întrebat dacă aş vrea să fac parte dintre doamnele ei de onoare.

— Pe când se va naşte copilul, dragostea mea?

— La începutul toamnei, după cules.

— Te simţi bine? întrebă el îngrijorat.

— Uneori, seara, am greţuri, admise ea. Mirosul de carne friptă mi le produce, deşi în noaptea asta, slavă Domnului, nu m-am simţit atât de rău.

— Vreau să mergi la Devon cât se poate de repede, spuse el. Vom ascunde starea ta vreo lună, dar după aceea trebuie să mergi acolo.

— Ar fi mai bine dacă aş merge în două sau trei luni, rosti ea. A admite că sunt însărcinată în mai puţin de două luni ne-ar putea atrage mânia reginei. Şi, în afară de asta, ar fi mai sigur pentru mine să nu călătoresc chiar acum. Putem evita să mergem la Curte vreo lună — regina nu ne va refuza o lună de miere. Apoi, când ne vom întoarce, voi putea simula greţurile. Toţi vor lăuda virilitatea ta cu mult înainte de a face noi fericitul anunţ. Atunci, dacă vei vrea să mă conduci la Devon, ţi se va permite şi nu vom ofensa pe nimeni.

— Încep să înţeleg, spuse contele de Lynmouth, pentru ce avea Khalid el Bey încredere în judecata ta. Să găseşti o minte atât de inteligentă într-un trup atât de frumos este surprinzător.

— Cred că vrei să mă flatezi, *my lord*.

— Da, vrăjitoareo. Vreau să te flatez.

Şi începu să o sărute şi o gâdilă, râsul ei fericit auzindu-se până în sala de bal.

18

Niall Burke se lăsă să cadă într-un scaun încăpător din biroul casei sale din Londra, privind cum se ridicau zorile cenuşii de pe râul bătut de ploaie. Un foc vesel trosnea în căminul mare, dar înaltul irlandez era încruntat şi nu dădea atenţie flăcărilor jucăuşe. Ţinea în pumnul încleştat o cupă mare din care se răspândea mirosul vinului roşu cu mirodenii şi asculta urletul vântului.

O rafală făcu să zăngăne ferestrele şi Burke se încruntă iar. Nunta doamnei Goya del Fuentes şi a contelui de Lynmouth fusese un iad pentru Niall. El cu Constanza şi restul Curţii asistaseră la nunta celei mai frumoase mirese pe care o văzuse vreodată cu cel mai frumos mire. Fusese o tortură. Pentru că, în mintea lui, revăzuse nunta din capela lui O'Malley şi ochii speriaţi ai tinerei mirese, a cărei faţă era mai albă decât rochia. Îşi amintise cum leşinase ea, şi cum, revoltător, ceruse *le droit du seigneur*. ŞI, mai presus de orice, îşi amintise cât de dulce cedase ea.

— Skye! şopti el, pronunţându-i numele pentru prima dată după multe luni. Vai, Skye, cât de mult te iubesc!

Era atât de dureros de confuz, şi responsabilă nu era decât noua contesă de Lynmouth! Era copia fidelă a lui Skye a lui. Îl durea dorul de ea şi se ruşina. Sus dormea dulcea şi credincioasa lui soţie, singură în patul lor, în timp ce el stătea jos îmbufnat, tânjind în inima lui după altă femeie, soţia altui bărbat.

Blestemată fie contesa de Lynmouth, gândi el cu amărăciune, întinzându-se după caraţă. Trebuia să se gândească la un moştenitor, nu la o femeie moartă. Era căsătorit cu Constanza de aproape doi ani şi nici urmă de copil. Dacă nu ar fi împrăştiat contribuţia lui în bastarzi, s-ar fi temut că el este vinovatul, dar aşa, evident, Constanza era pricina. El dorea să se întoarcă în Irlanda cu o nevastă dar şi cu un copil. MacWilliams îmbătrânea, şi asigurarea unui moştenitor i-ar fi înveselit zilele.

Rămăseseră în Mallorca câteva luni după căsătorie, apoi începuseră călătoria de nuntă, prin Spania, Provence şi Paris. Petrecuseră iarna la Paris — o perioadă veselă şi fericită în care el îşi iniţiase soţia în lumea senzuală a dragostei, iar ea se dovedise o elevă sârguincioasă. Uneori se îndoia de virginitatea Constanzei, pentru că entuziasmul ei era, considera el, indecent. Se blestemă pentru prostia lui. Câţi bărbaţi nu posedau femei frigide, care stăteau ca piatra cât timp ei îşi făceau datoria, în timp ce ele murmurau rugăciuni în gînd? Constanzei îi plăcea să facă dragoste. Ar fi trebuit să fie bucuros.

Trebuia să se ducă acum la ea. Se va strecura în pat şi ea va fi caldă. O va săruta ca să o trezească, apoi o va poseda încet, savurând pasiunea ei. Ea va geme de plăcere şi se va încolăci pe el. Încercă să se ridice dar îl trecu un val de ameţeală şi căzu la loc. Camera părea supraîncălzită. Mai sorbi din vin şi se simţi, deodată, foarte obosit. Ochii i se închiseră, cupa grea îi căzu din mână şi un sforăit scăpă din gura lui deschisă. Niall Burke dormea buştean somnul unei beţii profunde.

Câteva minute mai târziu uşa bibliotecii se deschise încet şi Constanza Burke însoţită de Ana intrară în cameră. O privire plictisită străbătu faţa Constanzei şi ochii de culoarea panselei se îngustară de furie.

— Iar e beat, strigă ea. Pentru numele lui Dumnezeu, Ana, ce fel de om este?

— Este nefericit, *niña*. Poate lipsa unui copil îl afectează.

— Atunci de ce nu-mi face unul? sări ea. Adu-mi pelerina.

— *Niña!* Nu, nu! Nu se poate iar!

— Ana, ard! Trebuie să am un bărbat! Dacă nu îmi aduci pelerina mă voi duce fără ea, iar cămaşa mea de noapte va fi observată de toţi cei din casă.

Cu un oftat Ana părăsi încăperea. Constanza străbătu camera şi se opri să-l privească pe soţul ei. *De ce bea până nu mai ştie de el?* Asta începuse de curând. Când veniseră în Londra totul mergea bine, dar în ultimele câteva luni el se schimbase, fără nici un motiv aparent. Acum bea adesea până nu mai ştia de el. Poate că, dacă nu s-ar fi schimbat el, nu s-ar fi schimbat nici ea. Dar Constanza ştia că era doar o scuză.

Totul începuse atât de perfid. Într-o noapte, într-un exces de pasiune, o posedase de patru ori la rând. Dar când, în cele din urmă, el adormise mulţumit şi fericit, ea rămăsese trează, tânjind. Nu pentru că nu ar fi satisfăcut-o. De fiecare dată era mai bine decât ultima dată. Dar nu-i ajungea şi iritarea ei creştea cu o constantă excitare.

Apoi, într-o zi, grăjdarul-şef o ajutase să încalece şi îşi lăsase mâna să alunece mai sus decât trebuia. Ea nu spusese nimic şi mâna se mişcase mai sus până când mângâiase locul moale şi umed dintre coapse, provocându-i un rapid şi delicios orgasm. Mâna se retrăsese încet, şi Constanza ieşise din grajd fără să spună vreun cuvânt. Când se întorsese, după o oră, el o ajutase să descalece şi o purtase în braţe în podul întunecat al grajdului. Constanza nu opusese nici o rezistenţă când el îi dăduse jos fusta. O privise o clipă şi apoi şoptise surprins:

— Deci este adevărat.

— Ce?

— Că doamnele îşi jumulesc părul p..., răspunsese el.

Apoi se aruncase peste ea. Ce-i lipsea lui Harry din iscusinţă suplinea vigoarea, pompând în ea până o satisfăcuse de două ori.

După aceea se simţise vinovată şi ruşinată, dar nevoia pe care o simţea alungă sentimentul de vinovăţie şi interludiile lui Harry deveniseră o constantă a vieţii ei.

Peste ceva timp acceptase o întâlnire cu lordul Basingstoke, un gentleman mai în vârstă, care fusese încântat să creadă că sedusese o soţie. Dar şi aceşti doi iubiţi deveniră, în curând, insuficienţi. Poftа Constanzei era o boală de care nu se putea debarasa şi, în curând, nici nu mai încercă să o facă. Era prudentă, totuşi, ca nimeni să nu-i cunoască secretul. Nu era o femeie rea şi îşi iubea soţul. Dar nu se putea stăpâni.

Constanza nu o auzi pe Ana întorcându-se. O observă doar când pelerina grea de catifea îi atinse umerii.

— *M'lord*? întrebă Ana.

— Lasă-l să doarmă. Nu voi întârzia mult.

— *Niña*, te rog...

— Ana! Nu mă pot satisface singură.

Constanza Burke ieşi din bibliotecă şi afară din casă pe o uşă lăturalnică. În lumina crepusculară a dimineţii se strecură în grajd

şi în camera din pod unde dormea Harry. Deschise uşa cu un aer de proprietar şi, aruncând o privire înăuntru, îl văzu pe Harry dormind gol lângă Polly, una din fetele de la bucătărie, la fel de goală. Îi privi câteva clipe, fascinată, apoi Polly deschise ochii şi îi căscă la vederea stăpânei sale, îngrozită. Constanza îi zâmbi şi duse un deget la buze, impunându-i tăcere. Azvârlind pelerina de pe ea, îşi scoase cămaşa de noapte din mătase de pe trupul ei ars de patimă şi se urcă în pat de cealaltă parte a lui Harry.

Polly îngheţă de frică lângă grăjdar. Dar faţa stăpânei sale era calmă, fixând-o în ochi pe fata speriată.

— Suge-l, îi porunci în şoaptă. Îl vom înnebuni împreună. Să vezi ce taur va deveni.

Polly se conformă rapid. Şi, în timp ce-şi îndeplinea rolul cu înfocare, limba mică a Constanzei se năpusti înăuntrul şi în jurul urechii lui Harry. Bărbatul adormit se mişcă. Polly lucra cu sârg în timp ce Constanza suflă uşor în urechea grăjdarului. Harry gemu când testiculele i se umplură de o violentă dorinţă şi deschise ochii, uluit de ceea ce vedea. Puternica lui p... crescu până când Polly nu o mai putu cuprinde. Grăjdarul o încălecă rapid, plonjând în ea cu violenţă. Constanza privea, mângâindu-se, până când simţi ochii lui Harry aţintiţi asupra ei şi îi întâlni rânjetul lubric.

Nu se descărcase, deşi Polly zăcea satisfăcută. Rostogolindu-se de pe fată, o trase pe Constanza sub el şi se mişcă peste sexul ei congestionat care vibra. Constanza scânci şi îşi arcui trupul în sus. Dar el se frecă de întregul ei trup până când o făcu să-l roage să o posede. Făcându-i cu ochiul lui Polly, Harry o penetră frenetic pe Constanza până când îi smulse o serie de ţipete.

După aceea, cum stăteau întinşi unul lângă celălalt, Polly îndrăzni sfioasă:

— Prietena mea Claro nu o să creadă niciodată asta — e o doamnă care are o casă proprie. Dacă nu aţi fi stăpâna, v-aş face cunoştinţă cu Claro. Cu siguranţă v-ar putea folosi.

Harry râse de ideea ultragiantă, dar mai târziu, când se întoarse în patul ei, Constanza se gândi din nou la propunere. Poate că aceasta era soluţia la problema ei. Când ar încerca-o poşta s-ar putea furişa la casa curvei ca să-şi satisfacă dorinţa. Ar putea fi

mascată, ceea ce ar adăuga o notă de picanterie performanţei sale. Deodată, îşi dădu seama de oroarea gândului care îi trecuse prin minte şi sări din pat îngenunchind pe scăunelul ei de rugăciuni.

— Sfântă Fecioară, se rugă ea cu fervoare, ajută-mă să nu fac lucrul ăsta îngrozitor. Curăţă-mi mintea de asemenea gânduri. Te rog!

Apoi ochii i se abătură asupra elegantei cărţi legate în piele de pe măsuţa de lângă pat. Era un dar de la iubitul ei, lord Basingstoke, şi fusese adusă în Anglia de un căpitan portughez care o obţinuse din India. Constanza se ridică din genunchi şi, aşezându-se înapoi pe pat, deschise cartea. Fiecare pagină era plină cu ilustrate frumos colorate cu bărbaţi, femei şi animale executând o gamă largă de acte sexuale, de la cele mai primitive la cele mai perverse. Magnetizată, întoarse încet paginile una după alta. Respiraţia îi deveni precipitată şi, în ciuda recentului contact, simţi cum o invadează iar dorinţa.

Sunând-o pe cameristă, îi porunci să-i pregătească baia şi-i ceru să-i aducă hainele de călărie. În timp ce se apropia de grajd focul dorinţei se înteţea mereu. Aşteptă liniştită cât Harry pregăti caii, dar apoi, bătând nerăbdătoare cu cravaşa în cizme, îi spuse că excitaţia ei crescuse din nou. El oftă. Focul ei părea de nepotolit, deşi Dumnezeu ştia că el încercase. Nu mai întâlnise o femeie pe care să nu o poată satisface, dar stăpâna era o excepţie.

Călăriră de-a lungul râului pe un drum ferit până la o pădurice unde el o avu pe pământul reavăn, acoperit de muşchi, excitarea lui crescând datorită cuvintelor triviale pe care i le şoptea ea la ureche. Ca de obicei, era uluit de pofta acestei femei cu chip de madonă. Mai târziu, călărind înapoi spre casă, Constanza spuse cu voce dulce şi caldă:

— Vreau să o cunosc pe prietena lui Polly, Claro.

— Femeie, eşti nebună! exclamă el. Mă mir cum de n-a descoperit bărbatu-tău că-i pui coarne cu mine şi cu lordul Basingstoke. Vrei să fii prinsă?

— Lasă-mă pe mine să mă tem de Niall. Vreau să o cunosc pe curvă. Dacă nu vrei să aranjezi asta cu Polly, atunci o voi face singură.

— Dacă faptul de a avea o sută de p... te va ajuta să-ţi potoleşti mica ta p... înfierbântată, voi vorbi cu Polly. Asta-i o boală la tine. Aveam o fată la mine în sat, în Hereford, ca tine. Ei nu-i ajungea.

— Şi ce s-a întâmplat cu ea, Harry?

— A murit de sifilis, răspunse el indiferent. La ce te aştepţi?

Câteva zile mai târziu, deoarece Niall era plecat pentru o săptămână la vânătoare cu prietenii în Hampshire, Constanza şi Harry călăreau spre Londra. Ea se aştepta să fie condusă într-un cartier sărăcăcios, aşa că o surprinse plăcut casa mică, bine întreţinută, în faţa căreia se opriră.

— Te aştept, rosti Harry, ajutând-o să descalece.

Ea îşi ridică gluga şi bătu la uşă.

Îi deschise aproape imediat o servitoare şi Constanza intră iute urmând-o pe fată printr-un hol scurt până într-o cameră însorită, cu o fereastră ce dădea spre râu.

O blondă atrăgătoare, cu ochi albaştri ca cerul, o aştepta şi, când plecă servitoarea, femeia îi vorbi plăcut:

— Bună ziua, *my lady*. Eu sunt Claro. Polly mi-a spus că vrei să mă vezi! Acum, că ai venit, cu ce îţi pot fi de folos?

Constanza se ruşină dintr-o dată şi, întorcându-se, murmură:

— Cred că am făcut o greşeală venind aici.

— Nu, draga mea, rosti Claro zâmbind. Polly mi-a povestit că ai o mâncărime care trebuie scărpinată întruna şi te rog să nu te simţi jenată. Voi fi bucuroasă să te am oaspete. Vei rămâne mascată ori de câte ori vei veni aici şi nimeni nu va afla vreodată adevărata ta identitate. E bine aşa, draga mea?

— Nici nu ştii cum arăt, replică Constanza. Cum poţi fi sigură că voi avea succes?

— Draga mea, atâta timp cât te vei regula bine cu bărbaţii, nu are importanţă — poţi fi urâtă ca păcatul. Reţine că nimeni nu îţi va vedea faţa. Am şase fete frumoase pentru cei care doresc să se joace cu frumuseţi. Vom împărţi câştigul juma-juma.

— *Nu!* Eu nu vreau nimic! Vai, Doamne! De ce am venit aici?

Claro râse, apoi o înlănţui cu un braţ prietenos.

— Nu te teme, draga mea. A fi curvă înseamnă a fi folosită. Dar tu o vei face elegant.

O invită pe Constanza să ia loc, o servi cu o băutură întăritoare, apoi se aşeză în faţa ei.

— Crezi că m-am născut prostituată? Tatăl meu era nobil, dar am fugit cu vărul meu şi, când m-a lăsat cu burta mare, m-a părăsit. Nu mă puteam întoarce acasă. Ce puteam face?

— Ai un copil?

Ochii violeţi ai Constanzei se măriră de surpriză.

— Nu, zâmbi Claro. Nu sunt chiar atât de inocentă încât să nu ştiu să mă debarasez de un plod.

Constanzei i se făcu greaţă şi înghiţi cu greu.

Nepăsătoare, Claro continuă:

— Faptul că vei folosi o mască va fi cu siguranţă ispititor, dar eu vreau să ai o specialitate care te va face deosebită. O mască nu este suficientă.

Constanza o fixă pe gazda ei — teama îi pierise brusc. Claro era, constată ea cu surprindere, un adevărat om de afaceri. Tonicul începuse să-şi facă efectul şi Constanzei îi veni o idee.

— Am o carte, spuse ea, plină cu poze frumoase de bărbaţi şi femei şi animale. Ce-ar fi să ofer fiecărui bărbat care vine la mine posibilitatea să-şi aleagă pagina pe care ar vrea s-o reproducem?

— Ia te uită! Ai o minte ascuţită, draga mea. Este perfect! Când vei veni?

— În noaptea asta, răspunse Constanza. *My lord* este plecat câteva zile, iar eu ard de poftă.

— Nu te mai întoarce acasă, draga mea. Trimite-l pe grăjdar după carte şi tu rămâi aici, toarse Claro.

Sună dintr-un clopoţel de argint şi-i spuse servitoarei care apăruse:

— Du-o pe doamna în camera trandafirie.

Fără nici o vorbă, Constanza o urmă pe cameristă. Când uşa se închise în urma celor două, Claro pronunţă veselă:

— Ah, Dom! Ah, dragul meu frate, mă voi răzbuna pe Niall Burke pentru tine! Fata asta cu faţa ca laptele este soţia lui. Soţia lui! Şi eu voi face din buna soţie a lordului Burke cea mai infamă târfă din Londra! Asta, adăugată la moartea lui Skye, îl va distruge!

Şi Claire O'Flaherty râse sălbatic.

Şi aşa a început. Curând se răspândiră la Curte poveşti cu întâmplări despre „Lady Carte" care se distrează uneori în casa curvei favorite a nobilimii, Claro. „Lady Carte" executa cele mai neaşteptate şi delicioase perversiuni. Pofta lui „Lady Carte" era inepuizabilă.

Că era o *lady* era evident, dar cine anume era constituia atracţia bărbaţilor care frecventau casa lui Claro, încercând să recunoască persoana.

Şi Constanza Burke, trăindu-şi viaţa ei secretă, nu fusese niciodată mai fericită. Avea o droaie de iubiţi, care habar nu aveau că inocenta lady Burke de la Curtea reginei Elizabeth era rafinata „Lady Carte".

Norocul era de partea ei, pentru că Niall Burke era pierdut în amintirile lui triste şi nu mai era deloc interesat de soţia lui. Dacă nu ar fi semănat contesa Lynmouth cu Skye a lui, şi-ar fi continuat viaţa. Dar acum, văzând-o frecvent, rănile lui sângerau întruna. Ce festă groaznică îi jucase soarta, şi râdea amarnic când straşnic!

Într-o seară, Ana a intrat la el în bibliotecă, făcând o reverenţă.

— *My lord*, trebuie să-ţi vorbesc.

Ana se afla într-o situaţie dificilă. Nu-i putea permite copilei sale dragi să mai continue, dar să-i divulge păcatele soţului era şi mai rău. A crezut că, dacă-l va scoate pe lord Burke din starea lui despresivă, poate că va deveni din nou un soţ iubitor. Constanza ar fi încetat atunci desfrânatele ei aventuri înainte de a fi prea târziu.

— Ei, Ana, ce este?

— *My lord*, *niña* mea nu este fericită. Ai neglijat-o, *my lord*, şi ştii că spun adevărul. De ce nu mai poate fi ca înainte? Cu siguranţă că nu o mai iubeşti deloc.

El oftă. Bătrâna avea dreptate, şi trebuia să recunoască asta.

— Noi irlandezii, suntem bântuiţi de momente de proastă dispoziţie, Ana, şi Constanza s-a obişnuit cu asta. Ea este o fetiţă bună.

— De ce nu te întorci în Irlanda, *my lord*?

— Nu mă întorc fără soţia şi *fiul meu*.

— Slabe speranţe dacă nu petreci mai mult timp cu stăpâna mea, se răsti Ana.

— Linişteşte-te, femeie! ţipă la ea Niall Burke. Stăpâna ta a avut doi ani la dispoziţie să-mi facă un moştenitor. Nu mi s-a plâns că o neglijez şi se pare că se distrează destul de bine. Pe Dumnezeul meu, ea este mai puţin decât mine acasă!

— Şi nu te întrebi unde se duce?

Ochii argintii ai lui Niall Burke se îngustară.

— Ce vrei să spui, femeie? întrebă el amenințător.

Un val de teamă o străbătu pe Ana, aproape sufocând-o.

— Nimic, *my lord*! Nimic! gemu ea și ieși repede din cameră.

Vai Doamne! Aproape că m-am destăinuit.

Rezemându-se de zid rămase tăcută, lacrimi fierbinți și sărate izvorându-i din ochi și curgându-i pe obraji. Mai curând sau mai târziu, lord Burke va descoperi viața dublă pe care o ducea soția lui și, când se va întâmpla asta... Ana se înfioră și un fior rece o străbătu pe șira spinării ca anticipare a dezastrului ce va urma.

Reproșurile Anei îl scoseseră pe Niall din gândurile lui negre. Își dădu seama că nu putea să aibă liniște până când nu cunoștea adevărul despre contesa de Lynmouth. Un singur om putea să-l lămurească.

Furtuna cumplită ce se abătuse asupra Angliei făcuse să fie amânată plecarea flotei lui Robert Small. În ciuda precauțiilor, mai multe corăbii fuseseră avariate și erau necesare câteva săptămâni ca să fie reparate. Căpitanul se afla încă la Londra și lord Burke îl căută, găsindu-l la hanul „King's Head". Cei doi bărbați schimbară politețurile obișnuite și apoi Niall deschise discuția fără ocolișuri:

— Am nevoie de ajutorul dumitale pentru dezlegarea unui mister, *sir*.

— Dacă îmi stă în putere, *my lord*...

— Cu mulți ani în urmă, începu Niall, m-am îndrăgostit de o tânără. Dar ea era deja logodită, iar tatăl meu nu credea că este destul de nobilă pentru mine. A fost căsătorită cu alt bărbat și i-a născut doi băieți înainte de a rămâne văduvă. Căsătoria mea s-a dovedit o farsă și a fost anulată de Biserică. Atunci tatăl meu a căzut de acord că mă pot căsători cu doamna. Nu numai că era fertilă, dar era bogată. Am fost logodiți în mod oficial dar, înainte de a apuca să ne căsătorim, ea a trebuit să facă o călătorie în interesul familiei sale. Eu am însoțit-o în acea călătorie.

Pe Robert Small îl cuprinse o presimțire ciudată.

— Ce dorești de la mine, *my lord*? întrebă el rece.

— Adevărul, căpitane. Ai adus în Anglia o femeie cunoscută sub numele de señora Goya del Fuentes, văduva decedatului dumitale partener, ce pretinde că a fost crescută într-o mănăstire din Alger. Eu aş accepta această poveste, numai că doamna este copia fidelă a logodnicii mele pierdute. Şi, când am întrebat-o, a răspuns că nu cunoaşte Irlanda sau familia O'Malley. La nunta contelui de Lynmouth, rochia lui lady Southwood a alunecat şi am văzut o aluniţă pe sânul drept. Posibilitatea existenţei a două femei care să semene atât de perfect şi să poarte acelaşi nume, e acceptabilă, deşi cu greu. Dar ca două femei identice, neînrudite, să aibă aceeaşi aluniţă, nu cred că este posibil. Eu cred aşadar că pierduta Skye O'Malley este contesa de Lynmouth, şi mai cred că dumneata cunoşti adevărul în această poveste. De ce nu-şi aminteşte de mine şi de trecutul ei?

— Pentru că, *my lord*, nu-şi aminteşte nimic dinainte de Alger, răspunse calm Robert Small. Singurul lucru pe care l-a putut spune a fost numele ei. Cu timpul, şi-a dat seama că ştia să vorbească, să citească şi să scrie în mai multe limbi, deşi eu am recunoscut accentul irlandez. Doctorii au explicat că suferise un şoc, ceva atât de dureros încât mintea ei a preferat să ascundă totul decât să facă faţă îngrozitorului eveniment — oricare o fi fost el.

— Doamne, Dumnezeule! Spune-mi, căpitane, a fost căsătorită cu negustorul spaniol sau copilul este rezultatul violului?

— Willow este rezultatul unei mari iubiri, explică el. Skye a fost căsătorită cu partenerul meu de afaceri algerian. Numele lui era Khalid el Bey, şi el a fost cel care a salvat-o pe Skye. O adora, şi ea pe el de asemenea. Când l-au ucis pe Khalid, ea a fost distrusă, şi am adus-o în Anglia ca să scape de avansurile guvernatorului turc care se afla în spatele asasinatului. Aici l-a întâlnit pe lord Southwood şi s-au îndrăgostit unul de celălalt. *My lord* Burke, ţi-am povestit tot ce ştiu şi ţi-aş rămâne recunoscător dacă mi-ai face şi dumneata aceeaşi favoare. Cine este? De unde? Mi-ai spus că a avut copii cu primul ei soţ. Trăiesc?

— Se numeşte Skye O'Malley. Primul ei soţ, să dea Dumnezeu ca sufletul lui să ardă veşnic în focul iadului, a fost Dom O'Flaherty. Are doi copii care trăiesc. Tatăl ei a fost Dubhdara O'Malley.

Robert Small fluieră uşor printre dinţi, pentru că ce marinar nu auzise de marele negustor-pirat irlandez, Dubhdara O'Malley?

— La moartea lui, continuă Niall, ea a fost aleasă capul familiei O'Malley din Innisfana, până la majoratul unui frate vitreg al ei.

— Cum s-au descurcat fără ea? întrebă Robert Small.

— Unchiul ei, arhiepiscopul de Connaugh, şi-a asumat responsabilitatea — spre neplăcerea tatălui meu, zâmbi Niall. Când a dispărut Skye, tatăl meu s-a gândit să se ocupe de afacerile O'Malley. Dar ei au fost întotdeauna independenţi, deşi ne-au jurat credinţă.

Cei doi bărbaţi tăcură un timp, apoi Robert Small oftă:

— Ei bine, lord Burke, ce intenţionezi să faci acum? Te previn că Skye nu trebuie supusă nici unui şoc acum. Este însărcinată.

— Dar abia s-a căsătorit... Of!

— Este o femeie frumoasă, chicoti Robbie.

— Ce aş putea să fac, sir? Cum aş putea să-i spun contesei că ea este logodnica mea pierdută, care trebuia să-mi fie soţie?

— De ce nu-i spui lui Southwood despre trecutul ei, *my lord*? Lăsând deoparte amestecul dumitale personal în viaţa ei, sugeră Robert Small. Geoffrey trebuie să ştie. Apoi să-i scrii unchiului contesei şi să-i explici situaţia. Este normal ca familia ei să ştie că trăieşte. Geoffrey Southwood o iubeşte foarte mult pe Skye şi, după ce se va naşte copilul lor, sunt sigur că el va dori ca Skye să-şi cunoască trecutul. Poate acest lucru o va face să-i revină memoria.

Niall Burke rămase pe gânduri, apoi spuse:

— Ajută-mă, te rog, căpitane. Eu sunt într-o poziţie dificilă.

— Înţeleg.

În sufletul lui Robert Small se dădu pentru o clipă o luptă.

— Spune-mi, *my lord* Burke, o mai iubeşti?

— Da, răspunse Niall Burke fără să ezite. Nu am încetat să o iubesc, deşi Dumnezeu ştie că am încercat. Amintirea ei m-a bântuit în fiecare clipă, indiferent dacă eram treaz sau dormeam.

— Şi soţia dumitale?

— Constanza este soţia mea până când moartea ne va despărţi, cum şi Skye va fi a lordului Southwood.

— Mă simt uşurat să aflu că eşti un om sensibil, *my lord*. Vezi dumneata, Skye este copilul pe care eu şi sora mea l-am dorit întotdeauna. O iubim foarte mult şi nu vreau să o vedem suferind. Voi aranja să ne întâlnim cu contele imediat, pentru că reparaţiile necesare flotei mele se vor termina în curând şi va trebui să ridic ancora. Furtuna asta mi-a întârziat destul plecarea.

Robert Small era un om de cuvânt. Într-o oră, contele Lynmouth primise biletul lui în care se specifica:

„Este neapărată nevoie să te văd imediat singur, fără să ştie Skye. Ne întâlnim în seara asta, la zece, la bordul lui Mermaid".

Geoffrey Southwood, ridicând o elegantă sprânceană blondă la mesajul criptic, se scuză faţă de soţia lui şi porni călare, promiţându-i să se întoarcă repede. Ajungând în port urcă la bordul lui *Mermaid* în cabina căpitanului, unde se miră să-l găsească pe lordul Burke aşteptând împreună cu Robert Small.

— Ei bine, Robbie, ce este atât de important că trebuie să mă iei de lângă soţia mea, în luna de miere?

— Serveşte nişte vin, *my lord*, zise Robbie. Îl cunoşti pe lordul Burke?

— Da, ne-am cunoscut.

Robert Small chemă un matroz şi-i dădu instrucţiuni:

— Stai de veghe afară, băiete. Nu trebuie să fim deranjaţi decât dacă se scufundă corabia. Ai priceput?

— Da, *sir* ! răspunse el, şi închise uşa în urma lui.

Robert Small se lăsă pe spate în scaun şi scoase un suspin adânc şi lung.

— Geoffrey, am veşti care ar trebui să te facă fericit, dar sunt de o natură foarte dificilă. De câteva luni, lordul Burke a fost tulburat de numele şi înfăţişarea lui Skye. Când ai fost condus în cameră în noaptea nunţii, la Greenwich, el a văzut o aluniţă pe... hmm, pe... pe Skye, rosti el repede, în timp ce ochii verzi ai lui Southwood se întunecară.

— Steaua micuţă, murmură Niall.

— Ai ochi cam indiscreţi, irlandezule, constată contele, cu vocea prevenitoare.

Niall îşi înghiţi replica necugetată, iar Robbie rezumă repede:

— Când lordul Burke a văzut semnul, a fost în stare să facă identificarea deplină, deşi era încă buimăcit neînţelegând de ce nu îl recunoştea Skye. El îi menţionase nume şi locuri şi a fost convins că ea nu ştie de ele. Aşa că a venit la mine.

— Şi?

— Este Skye O'Malley, interveni Niall Burke. O'Malley din Innisfana şi vasală a tatălui meu, care este MacWilliam. Skye a dispărut cu câţiva ani în urmă în largul coastei nord-africane şi s-a presupus că murise. Robert Small mi-a vorbit despre pierderea memoriei ei. Am crezut, *my lord*, că trebuia să cunoşti adevărata identitate a ei, dar căpitanul şi cu mine ne temem să-i dezvăluim aceste lucuri lui Skye.

Ochii lui Geoffrey Southwood se îngustară uşor la folosirea atât de familiară a numelui soţiei sale de către Niall Burke.

— Povesteşte-mi despre familia soţiei mele, rosti el apăsat.

— Ambii părinţi sunt morţi, tatăl ei chiar cu un an înainte de a dispărea ea. Are o mamă vitregă şi un unchi pe care-l iubea, cinci surori mai mari, patru fraţi vitregi mai mici, şi doi fii din primul ei mariaj. Soţul e mort, *my lord*, adăugă Niall repede, văzând cum se albiseră buzele contelui.

— L-a iubit?

— Nu! Era un ticălos care o înşela. A decedat înainte de a pleca ea din Irlanda, ca dovadă că există un Dumnezeu în cer.

Ochii lui Geoffrey Southwood se îngustară iar şi scăpărau ameninţător la auzul tonului pătimaş din glasul lordului Burke.

— Şi care este, *my lord*, legătura dumitale cu *soţia mea*?

— Am copilărit împreună, răspunse Niall. (Minciuna alunecă rece pe limba lui.) Tatăl ei a fost O'Malley din Innisfana, mama — Margaret McLeod de pe insula Skye. Când a murit, Dubhdara O'Malley a lăsat-o moştenitoarea lui până când unul dintre fraţii ei devenea destul de mare şi îşi dovedea aptitudinile pentru a continua

afacerile pe mare. După moartea lui O'Malley ea i-a jurat credinţă tatălui meu.

— Şi ce căuta în largul coastei africane? întrebă contele.

— Cei din familia O'Malley au fost corsari de secole. Flota ei comercială ceruse guvernatorului algerian aprobare cu privire la începerea comerţului în zonă. Când guvernatorul a aflat că şeful clanului O'Malley era o femeie, a insistat să o cunoască înainte de a continua negocierile. Eu o însoţeam în acea călătorie, ca reprezentant al tatălui meu. Am ţinut piept unei furtuni violente, iar apoi am fost atacaţi de piraţii barbari, aceştia neştiind că ne aflam sub protecţia guvernatorului. Aproape reuşisem să-i înlăturăm când un pirat a răpit-o pe Skye. Înainte de a o putea recupera, un val a despărţit cele două ambarcaţiuni. Eu am fost grav rănit şi am fost dus pe insula Mallorca. Restul flotei lui O'Malley au căutat-o pe Skye, cu ajutorul guvernatorului. Dar nu a fost găsită nici o urmă.

— Şi de aceea, explică Robert Small, ea nu a fost vîndută pe piaţa oficială de sclavi, ci unui particular.

— Ar trebui înştiinţată familia ei, Southwood. Cu permisiunea dumitale aş vrea să-i scriu unchiului ei, episcopul de Connaught. Căpitanul Small şi cu mine credem că poate, după ce se va naşte fiul dumitale, îi vei spune şi ei.

— Lordul Burke este un gentleman, Geoffrey, rosti Robbie, pentru că se grăbea să vină la tine acasă să-i spună lui Skye despre trecutul ei, dar a înţeles că, în starea delicată în care se află, e mai bine să vorbească întâi cu tine.

— Te felicit pentru norocul dumitale, rosti emoţionat Niall. Am înţeles că ţi-ai pierdut de curând singurul fiu.

— Mulţumesc, spuse Geoffrey mai liniştit.

— Ei bine, domnilor, scoase Robert Small un oftat de uşurare, toţi ne gândim la binele lui Skye. Deci am căzut de acord ca lordul Burke să informeze familia O'Malley de această fericită veste, dar lui Skye să nu i se spună până după naştere.

Cei doi bărbaţi înclinară din cap confirmând, şi Robbie ridică paharul.

— Pentru Skye şi fericirea ei! declară el.

Geoffrey Southwood zâmbi, pentru prima dată de când intrase în cabină, ochii lui verzi întâlnindu-i pe cei argintii ai lui Niall.

— Este un toast plăcut, zise şi Niall Burke, zâmbind la rândul lui şi ridicând paharul.

Deodată se auzi un mic zgomot din afara cabinei. Vocea piţigăiată a băiatului protesta în tandem cu o voce profundă de bărbat. Southwood trase cu urechea.

— Parcă ar fi de Grenville, spuse el.

Abia terminase de pronunţat cuvintele când uşa se deschise cu putere. Băiatul era gata să izbucnească în lacrimi şi se atârna cu îndârjire de costumul nobilului.

— I-am spus că nu poate să intre, căpitane! I-am spus!

— E în regulă, băiete, îl linişti Robert Small. Du-te înapoi şi stai de strajă. Să o faci bine.

Tânărul marinar îşi şterse lacrimile cu mâna, spunând:

— Da, *s-sir*, şi îşi reluă postul.

— Ei bine, Dickon, ce este atât de important că trebuie să-ţi deschizi calea cu forţa? întrebă Robert Small.

— Ai unica şansă în viaţă, Robbie! Salut, Southwood... Burke. Dacă vreţi, domnilor, puteţi merge cu noi. Robbie, soarta ţi-a surâs când ţi-ai amânat plecarea pe mare. Mi s-a trimis vorbă că „Lady Carte" vine să-şi ofere serviciile astă-seară la Claro, iar eu am obţinut o programare — patul ei pentru noi doi!

— „Lady Carte"? îl întrerupse contele.

— Ei, Geoff, tu ai fost atât de ocupat că ai pierdut acest delicios fenomen. A apărut în ultimele luni la Claro. Se zice că este nobilă, dar este mascată întotdeauna aşa că cine poate şti exact? Manierele ei sunt fără reproş şi vorbeşte cultivat, deci zvonurile ar putea fi adevărate.

— Poate că este doar o bună actriţă, sugeră contele.

— Cred că este de familie bună. După structura oaselor ca şi fineţea pielii, replică de Grenville.

— De ce i se spune „Lady Carte"? întrebă Niall Burke.

— Ah, asta-i partea fascinată. Să vedeţi domnilor, o curvă e o curvă, dar „Lady Carte" este o *artistă*. Are o carte cu poze fără perdea din Orientul îndepărtat, cu cele mai extraordinare poziţii. Dacă doreşti, îţi alegi o pagină şi ea face cu tine figura de acolo. Se zice că este expertă în ceea ce face şi cu siguranţă îşi iubeşte meseria. Se vorbeşte că a provocat-o la o întrecere pe Claro — care dintre ele va f... mai mulţi bărbaţi în decurs de douăzeci şi patru de ore. Pe Dumnezeul meu, Robbie! O să ne distrăm grozav în noaptea asta! Southwood! Burke! Vreţi să veniţi cu noi?

— Nu, Dickon. Ce bărbat căsătorit cu Skye ar căuta alt divertisment?

Niall simţi o împunsătură dureroasă.

— Ce scuză ai invocat faţă de Skye când ai venit aici? întrebă Robert Small.

— Că am o surpriză pentru ea, răspunse contele, şi chiar am.

Scoase din buzunarul hainei un safir de forma unei picături atârnat de un delicat lanţ de aur.

— Crezi că îi va plăcea?

— „Albastru de Ceylon"? Doamne, ce frumuseţe! exclamă de Grenville.

— Da, o să-i placă lui Skye, confirmă Robert Small. Şi se potriveşte cu ochii ei.

— Exact aşa m-am gândit şi eu, răspunse contele, zâmbind, şi din nou Niall se înfioră.

Geoffrey Southwood se ridică în picioare şi îşi luă pelerina.

— Mulţumesc, Robbie, şi dumitale, *my lord* Burke. Robbie, să treci pe la Skye înainte de a pleca.

— Voi veni, promise căpitanul.

Apoi, el şi ceilalţi doi îl însoţiră pe conte pe pasarelă, la capătul căreia aştepta un marinar ţinând de căpăstru armăsarul roib al lui Southwood. După ce încălecă, acesta le făcu semn cu mâna şi porni în galop. Lordul de Grenville se întoarse către cei doi companioni ai săi.

— Ei, domnilor, veniţi la Claro cu mine?

Robert Small încuviinţă din cap.

— Voi lua cu mine amintirea unei distracţii care să mă încălzească în lungile nopţi solitare ale acestei călătorii. Da, Dickon, merg cu tine. Dar dumnneata, lord Burke? Claro are unele dintre cele mai frumoase fete din Londra.

— Da, vă voi însoţi, acceptă Niall invitaţia. Nu mă interesează „Lady Carte" a dumitale. Eu voi fi fericit să am o fată frumoasă care să se f... bine.

De Grenville îşi chemă trăsura şi plecară.

— Claro te va face să te simţi bine, prooroci de Grenville.

Claire O'Flaherty, văzându-i pe cei trei bărbaţi intrând pe uşa din faţă, intră în panică, până când îşi dădu seama că, deşi fusese oaspete în castelul lui MacWilliam, nu se întâlnise cu Niall Burke. Fiind fiica unui vasal sărac, Claire nu fusese considerată destul de importantă ca să merite atenţia moştenitorului. Aşa că el nu o cunoştea. Dar trebuia avertizată Constanza.

Claire alergă pe scări până la frumoasa cameră care găzduia atracţia stabilimentului. Constanza tocmai îşi ruja sfârcurile când năvăli Claire înăuntru.

— Soţul tău este aici, anunţă Claire, dar nu cred că a venit pentru tine. Este însoţit de nişte prieteni.

— Cine sunt?

— Lordul de Grenville şi sir Robert Small.

Constanza verifică un carneţel deschis pe măsuţa de lângă pat.

— De Grenville este programat la mine, împreună cu un prieten, pentru toată noaptea, zise ea.

— Vrei să te scuz şi să trimit pe altcineva în locul tău?

— Şi să-mi refuz distracţia? râse Constanza nervos. Niciodată!

Claire ieşi din cameră şi coborî scara să-şi întâmpine oaspeţii. Pielea ei era foarte albă cu excepţia obrajilor, care fuseseră înroşiţi cu pomadă. Sfârcurile erau rujate şi purta o rochie de un albastru închis complet transparentă încât i se vedea perfect trupul. Era împodobită cu şiraguri de perle.

— Lord de Grenville, toarse ea. Bine aţi venit, dumneavoastră şi prietenii dumneavoastră. Pe dumneavoastră v-am recunocut, sir Robert, dar celălalt gentleman îmi este necunoscut.

— Niall, lord Burke, Claro. Caută o fată pentru nişte exerciţii sportive la pat.

— Mă voi ocupa chiar eu de dumnealui, râse larg Claro.

Gândul de a avea în pat bărbatul care o iubise pe Skye O'Malley era extrem de tentant.

— Pe Dumnezeul meu! mormăi de Grenville invidios. Eu am încercat luni de zile să prind sub mine coapsele acestea albe, dar nu m-a vrut. Iar tu doar ce ai intrat pe uşă şi se şi află la picioarele tale!

Niall o fixă pe Claro cu o privire lipsită de pasiune. Da, ar putea să fie plăcut. În starea depresivă în care se găsea din cauza lui Skye nu avusese chef să viziteze patul soţiei sale de mai multe săptămâni, iar acum simţea nevoia unei femei care să-i înlăture frustrarea. Aceasta era chiar drăguţă. Cu sânii mari şi gura roşie şi umedă, avidă, era absolut opusul micuţei şi elegantei lui Constanza. Îi zâmbi obraznic.

Dar zâmbetul exclude ochii lui argintii, observă Claro.

Ea simţi violenţa reţinută din Niall când acesta îşi strecură un braţ în jurul mijlocului ei şi se înfioră de plăcere. Poate că acum, pentru prima dată după minunatele vremuri petrecute cu Dom, va fi şi ea satisfăcută.

— Vino, iubiţel, îl îmbie ea.

Luându-l de mână, îl conduse spre camera ei. Abia se închisese uşa în urma lor că o şi trase în braţele lui şi o sărută cu o brutalitate care îi tăie respiraţia lui Claire. Îi sfâşie rochia, o luă în braţe şi o aruncă pe pat, îşi smulse hainele de pe el şi o pătrunse fără ceremonie, iar ea gemu din cauza durerii provocate de disperata lui posedare. Era chiar mai mare decât Dom. Împingându-şi şoldurile în întâmpinarea lui, simţi primii fiori ai orgasmului. ***Da, este prima dată de la Dom când simt satisfacţie într-o cuplare!*** Şi, spre marea ei surpriză, el îşi întârzie propria plăcere până când se eliberară deodată. Nici un bărbat nu mai făcuse aşa ceva pentru Claire.

Uşurarea fusese pur fizică pentru Niall — femeia de sub el era o creatură ordinară, dar îşi îndeplinea scopul şi el trebuia să admită că se mişca bine. Se gândise să o aibă doar o dată şi să

plece. Dar acum hotărî să-şi petreacă toată noaptea, aşa cum se aştepta ea să facă. *De ce nu?*

— Eşti o curvă bună, zise el.

— Şi tu, Niall Burke! i-o trânti Claire.

Spera că de Grenville şi Robert Small se distrează la fel de bine ca şi el.

Şi chiar se distrau. Camera în care îşi expunea Claro cea mai vestită curvă nu mai fusese folosită înainte şi fusese decorată cu mare cheltuială.

Cei trei ocupanţi ai camerei erau goi, studiind cu atenţie cartea dragostei. Femeia era aşezată pe largul pat, între ei, fiecare dintre bărbaţi mângâind câte un sân ferm, auriu.

— Imposibil! mârâi Robert Small, studiind o poză.

— Ba deloc, căpitane, răspunse Constanza cu răsuflarea tăiată. Este nevoie doar de timp şi răbdare. Vrei s-o încerci?

Robert Small se uită la micuţa creatură cu pielea aurie, şi ceea ce văzu îl şocă. Femeia era ispita încarnată. Constanza se înghesuia în el, şi întinzând mâna, îi mângâie avidă sexul.

— O armă atât de mare pentru un bărbat atât de mic! şopti ea. Îţi mânuieşti bine sabia, căpitane?

— Da, răspunse el în timp ce o săruta. Haide să-i dăm o lecţie târfuliţei ăsteia în călduri, de Grenville!

Ochii lui de Grenville scăpărară când se lipi de Constanza prin spate.

— La dracu', Robbie, o să fie o seară bună. Geoff o să regrete că nu a venit cu noi!

Contele Lynmouth, când a ajuns acasă şi a intrat în dormitor, şi-a găsit soţia dormind. Zâmbind, şi-a aruncat hainele de pe el, s-a scăldat în apa caldă pregătită de valetul său, apoi a îmbrăcat cămaşa de noapte din mătase pe care i-o întindea acesta. Punând safirul pe măsuţa de lângă pat, rosti ferm:

— Noapte bună, Will.

Valetul chicoti părăsind camera.

Mariajul nu a slăbit deloc apetitul lordului Southwood!

Geoffrey o privi câteva minute pe Skye cum dormea. Era atât de frumoasă încât i se tăie respiraţia. Ceea ce aflase în seara asta era spectaculos, dar nu surprinzător. Fusese întotdeauna evident că Skye era o femeie educată. Acum, când ştia că era mama a doi băieţi, era încurajator pentru Geoffrey. Cu siguranţă, copilul pe care-l purta în pântece era fiul şi moştenitorul lui, şi nu o altă fată.

Deodată, îşi dădu seama cât de tare o dorea şi o sărută blând pe gură. Ea murmură şi se întinse. Dându-i jos cămaşa de pe umeri, o dezgoli până în talie. Apoi, ridicând-o uşor, trase în întregime cămaşa de pe ea. Vederea trupului ei zvelt, a pântecelui care începuse să i se bombeze uşor, îl excită în mod dureros, fiind invadat de dorinţă. Îşi îngropă faţa între sânii ei şi îi murmură numele.

Ea îl înlănţui imediat cu braţele.

— Geoffrey, dragostea mea. Am adormit aşteptându-te.

Gura lui era lipită de a ei, apoi se lăsă repede în jos ca să se joace cu sânii ei excitaţi. Ea îi luă o mână şi i-o apasă de dulcele miez al feminităţii ei. Geoffrey îi simţi umezeala.

— Uite, dragul meu, ce creatură neruşinată sunt!

Apoi, prinzându-i penisul întărit în mână, i-l dirijă şi privi cu plăcere când se împinse adânc în ea.

— Vrăjitoareo, murmură el, nu se presupune că soţiile îşi atrag bărbaţii într-o asemenea măsură.

— Voi face rugăciuni, îl tachină ea, încolăcindu-se provocator sub el.

Geoffrey îşi dublă eforturile şi, în curând, ea scoase un ţipăt. Satisfăcut că o stăpânea, se destinse şi el. Niall Burke putea să facă pe prietenul familiei cât poftea — Geoffrey Southwood recunoştea un om îndrăgostit când îl vedea — Skye era numai a lui şi nu o va lăsa niciodată să plece.

Revenindu-şi, ea se lipi de el şi întrebă:

— Unde este surpriza mea?

Bombănind ceva despre femei lacome, el se întinse spre măsuţa de lângă pat şi apoi balansă darul prin faţa ochilor ei.

— Vai, Geoffrey, este magnific!

Se aşează cu picioarele încrucişate în faţa lui şi îşi agăţă safirul la gât, care se legănă provocator între neruşinaţii ei sâni plini, aşa cum bănuise el că se va întâmpla.

— Şi ai ieşit special în seara asta ca să mi-l iei? Mulţumesc, dragul meu!

Privind-o cum stătea acolo, cu încântarea aceea de copil întipărită pe chip, îşi jură din nou că nimeni nu i-o va lua niciodată. *Este soţia mea! A mea!*

— Geoffrey, pari furios. Te-am necăjit cumva?

— Nu, iubito, o asigură el zâmbind. Mă gândeam doar cât de mult te iubesc.

Skye se aruncă în braţele lui şi îşi puse capul pe umărul său.

— Şi eu te iubesc, dragul meu. Vai, Geoffrey, sunt o femeie îngrozitoare! Nu pot să nu mă gândesc întruna ce fericiţi suntem noi împreună, şi asta numai datorită murţii lui Mary.

— Crezi că te-aş fi lăsat să-mi scapi? Niciodată! Din momentul în care te-am văzut prima dată la Dartmoor am vrut să fii a mea. Şi nu te voi lăsa niciodată să pleci, Skye! Tu îmi aparţii!

Şi gura lui puse stăpânire cu furie pe a ei, iar Skye răspunse la patima lui cu aceeaşi pasiune, cu o sărutare la fiecare sărutare a lui, cu mângâiere la mângâiere, până când se contopiră într-o nouă împerechere pătimaşă atât de familiară acum, şi totuşi niciodată la fel. Aceasta îi lăsă epuizaţi şi fără răsuflare.

După aceea el o dojeni drăgăstos:

— Nu mai putem continua aşa, îngerul meu. Trebuie să avem grijă de copil.

— Ştiu, răspunse ea încet, dar te iubesc atât de mult! Şi îmi place când faci dragoste cu mine.

El zâmbi şi, trăgând-o aproape, suspină.

— Acum culcă-te, iubito. În curând va trebui să ne întoarcem la Curte să o servim pe regină. Atunci va trebui să-ţi stăpâneşti apetitul, pentru că regina nu le lasă prea mult timp liber celor care o servesc.

Skye se cuibări lângă el.

— Voi găsi eu timp, Southwood. Nu te teme!

19

— Grăbiţi-vă, *milady*, o cicălea Daisy. Doar ştiţi că reginei nu-i place să întârziaţi.

— Nici o altă doamnă a reginei nu este gata să nască, bombăni ea. Dacă ar fi rămas alta însărcinată, ar fi trimis-o la ţară. Dar nu! Regina trebuie să o aibă pe „iubita" ei Skye lângă ea. Mă întreb dacă îmi va da răgazul cât să-mi nasc fiul?!

— Nu uitaţi, milady, o avertiză prevăzătoare Daisy, că nu se presupune că veţi naşte decât peste două luni. Reţineţi asta, ma'am.

— Slavă Domnului că nu mai este atât de mult! Dacă nu se naşte copilul ăsta curând, cred că voi plesni. Dă-mi parfumul, fetiţo.

Skye se grăbi apoi din apartamentul ei, prin labirintul coridoarelor, spre capelă.

Auzea deja glasurile dulci ale copiilor din cor cântând: *„De aceea ne aplecăm înaintea Lui, slăvind marele sacrament."*

Ignorând încruntătura din sprâncene a lui Geoffrey, ea se strecură în bancă lângă el.

— Nu m-am putut trezi, şopti ea.

El îi luă mâna şi i-o presă uşor.

— Ar fi trebuit să fii în Devon, şopti la rândul lui, iar ea aprobă cu o înclinare a capului.

Slujba se termină repede. Curtea se îndreptă, după aceea, veselă, spre sala unde se servea cina. Ochii pătrunzători ai lui Elizabeth o cercetară pe doamna ei favorită şi cugetă: *Deci Southwood s-a înfruptat din fructul oprit înainte de a muri fosta lui soţie. Mă întreb ce ar fi făcut dacă n-ar fi murit ea?* Apoi, amintirea soţiei moarte a lui Robert Dudley, Amy, îi asaltă gândurile. Elizabeth încercă să o înlăture, dar nu reuşi.

Amy Dudley o obseda pe Elizabeth Tudor. Regina era o persoană de o moralitate indiscutabilă, iar ea ştia că dorea soţul altei femei. Acum, că aceasta murise, în împrejurări fără discuţie

misterioase, regina se întreba care era adevărul. Nu era prima oară când se întreba.

Nu credea, ca alţii, că Robert Dudley îşi ucisese soţia folosindu-se de un ucigaş plătit. Elizabeth îl cunoştea prea bine pe Dudley. Dorinţa lui de a deveni rege al Angliei era mistuitoare. Tot ce ar fi trebuit să facă era să fi aşteptat încă puţin ca Amy să moară de moarte naturală, deoarece era foarte bolnavă. Nici un motiv nu l-ar fi îndreptăţit să o ucidă, atrăgând astfel bănuiala asupra lui. Nu, Robert nu pusese la cale moartea lui Amy.

Dar existau alte două posibilităţi. Una era ca moartea să fi fost organizată de drăguţul de Cecil sau de altcineva care nu voia să-l vadă pe Dudley devenind soţul ei şi regele lor, conştient de scandalul ce ar fi izbucnit în cazul unei crime. O altă posibilitate era ca biata Amy, ca răzbunare împotriva lui Elizabeth că i-a furat dragostea soţului ei sau din disperare în urma cumplitului verdict dat de doctorul ei, să se fi aruncat singură pe scări, ştiind că această moarte nelegiuită ar fi distrus şansa de căsătorie a lui Robert cu Elizabeth. *Cum poate iubi cineva un bărbat cu atâta pasiune cum l-a iubit Amy Dudley pe Robert, ca apoi, într-o bună zi, să-l urască în aceeaşi măsură? Ah! Dacă măcar ar fi murit de moarte naturală!* Uneori Elizabeth se simţea responsabilă. *Dar nu este corect!* Mânioasă, înlătură acest subiect din mintea ei şi privi din nou la contesa de Lynmouth.

Cred că ar trebui ca Skye să se ducă la Devon, cugetă ea, *dar sunt atât de puţine femei care mă amuză. Poate îi voi permite să plece peste vreo săptămână,* aprecie ea.

Regina observă şi cât era de radioasă contesa de Lynmouth. Rochia ei de mătase de culoarea vinului era decoltată adânc, scoţând la iveală sânii plini — cu o încercare de modestie sugerată de dantela crem plisată care mărginea decolteul. Aceeaşi dantelă se revărsa şi la mâneci. Părul negru al lui Skye era strâns cu austeritate, adunat într-un coc pe ceafă, marcând zvelteţea gâtului, şi acoperit cu un fileu foarte fin din fir de aur. Cele două şiraguri de perle pe care le purta la gât erau o sursă de invidie pentru toate femeile din cameră, inclusiv pentru Elizabeth.

Skye nu se alătură celor care dansau, rămânând totuşi aşezată pe taburetul de lângă scaunul reginei. Privea dansatorii şi era mulţumită. Reginei îi plăcea să danseze şi, când nu era partenera

lordului Dudley, acesta ocupa tronul reginei. La un moment dat el a lăsat să-i cadă mâna pe umărul gol al lui Skye, iar ea a înghețat. Dudley a râs ușor.

— L-am auzit pe Southwood fălindu-se cu finețea pielii dumitale. (Degetele lui lungi se mișcară încet în jos spre bombarea sânilor ei, mângâind-o ca din întâmplare.) Nu minte, rosti Dudley cu insolență.

Apoi, încet, își retrase mâna.

— Jucați un joc periculos, *my lord*, rosti Skye cu glas scăzut, încărcat de mânie.

Skye îl studie pe favoritul reginei fără a încerca să-și ascundă disprețul. *E un bărbat destul de frumos, pentru cine este atras de acest gen,* cugetă ea. Înalt, de o zvelțețe plină de eleganță, îmbrăcat întotdeauna ca un fante. Figura lui aristocratică și mâinile delicate îi accentuau aspectul de eleganță. Trebuia să admită că nu era un bărbat care să fie trecut cu vederea. Dar Dudley avea o tară, ca și cum natura l-ar fi însemnat. Părul lui roșu închis, mustața și barba îngrijit aranjată, erau foarte rare. Privirea lui vicleană nu privea niciodată pe cineva direct în ochi, în timp ce vorbele lui, dimpotrivă, erau brutal de directe.

— Îmi place jocul pe care-l joc, draga mea, și aș vrea să-l câștig, replică el înțepat. Ți-ar face plăcere să mă plezneşti peste față. Dar ar fi cam greu să-ți plezneşti regele, nu-i așa?

— Nu ești încă rege, lord Dudley!

— Dar voi fi, draga mea, nu te teme. Bess trebuie să se căsătorească și să lase moștenitori pentru tronul Angliei. Consiliul va fi de acord cu un englez care prezintă siguranță în locul unor străini spilcuiți. Ți-ar plăcea să fii amanta regelui, draga mea?

— Ești insuportabil, se dezlănțui Skye, încercând să se ridice în picioare. Și m-ai insultat, *my lord*!

Reușind în cele din urmă să se ridice în picioare, regăsindu-și cu greu echilibrul, ea se retrase păşind încet, cu demnitate. Găsind un scaun liber în camera de jocuri, se așează și se alătură jocului. Era foarte mânioasă, și jucă încercând să se concentreze.

Nu-i plăcuse niciodată de Robert Dudley, considerându-l exagerat de ambițios și arogant. Având liber acces în apartamentele reginei, intra și ieșea când dorea, mai ales când se dezbrăcau

doamnele. Ochii lui erau îndrăzneţi şi, când regina cea îndrăgostită până peste urechi nu observa, mâinile lui deveneau şi mai îndrăzneţe. Skye era şocată de faptul că se putuse apropia cu atâta neruşinare de o femeie în starea ei. Se ruga în gând ca regina să nu-l aleagă de bărbat. Zâmbi. Regina era mult mai inteligentă decât credeau cei din jurul ei. Numai să nu-i întunece dragostea judecata.

Grămada de monede de aur din faţa ei crescu repede, până când de Grenville se aplecă spre ea întrebând-o:

— Te pot conduce la masă, Skye?

Mânia ei se mai domolise şi Skye îi zâmbi, îşi îndesă câştigul în săculeţul de mătase care-i atârna la încheietura mâinii şi îşi ceru scuze de la cei de la masa de joc, spre uşurarea celorlalţi jucători.

— Da, Dickon, mi-e foame! spuse ea. Unde este Southwood?

— Cu regina. Am ştiri de la Robbie.

— Ah, Dickon, este bine?

— O flotă comercială care tocmai a sosit la Londra l-a salutat în Oceanul Indian pe la Capul Horn; toată flota lui este intactă — şi tot aşa este şi Robbie. Am o scrisoare pentru tine, ţi-o voi aduce mâine.

Au ajuns în sufragerie. Curtenii, în costume elegante şi viu colorate, se înghesuiau discutând şi servindu-se din bogatul bufet.

— Eu n-aş mânca decât stridii, anunţă Skye, întinzând farfuria.

— Îngrozitoarele capricii ale femeilor însărcinate, o tachină de Grenville.

— Cum de ştii asta, Dickon — îi replică Skye — din moment ce, de câte ori soţia dumitale dă semne de sarcină, o şi claustrezi, biata femeie, la Devon?!

— Pentru binele ei, Skye. Şi, bineînţeles, şi al copilului, răspunse el cu pioşenie.

— Prostii! Ca să te poţi desfrâbăla în cele mai bune bordeluri din Londra, fără mustrări de conştiinţă, râse Skye, străpungând o stridie şi înghiţind-o în întregime.

De Grenville roşi.

— Eşti prea îndrăzneaţă pentru o femeie, mârâi el, şi mult prea frumoasă pentru o femeie gata să nască.

— Dacă nu aş fi însărcinată ai încerca să faci dragoste cu mine, Dickon?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Skye! protestă de Grenville.

— Te-am întrebat doar, Dickon. M-ar necăji dacă aş fi nevoită să mă apăr de avansurile dumitale. Frumuseţea nu presupune neapărat pierderea moralităţii. Ştii asta?

— Orice încercare a unui bărbat de a o curta pe soţia lui Geoffrey Southwood ar fi curată sinucidere, murmură de Grenville. Pentru sănătatea mea personală, Skye, mă gândesc la dumneata ca la o soră dragă.

— Sunt uşurată să aud asta, Dickon, îi făcu Skye cu ochiul.

— Târfă!

Ţipătul ultragiat, însoţit de o plesnitură puternică, făcu să se lase, pentru o clipă, o tăcere adâncă peste cameră.

Skye şi de Grenville se întoarseră, tresărind, în direcţia zgomotului. Toţi priveau fix spre un colţ al camerei unde Lionel, lord Basingstoke, stătea în picioare dominând-o pe femeia frumoasă cu părul de aur, ce căzuse în genunchi, acoperindu-şi cu mâna obrazul învineţit. Nobilul era foarte furios, faţa fiindu-i la fel de stacojie ca şi costumul de catifea. Venele de pe gâtul lui erau umflate, iar ochii aruncau scântei. Ridicând mâna, o lovi din nou şi strigă iar:

— Târfă!

Mai mulţi bărbaţi înaintară ca să-l oprească.

— Doamne, şopti cineva. Este lady Burke, soţia irlandezului.

Femeia plângea încet. ***Dumnezeule,*** se gândi Skye, ***este nemaipomenit de frumoasă!*** Apoi, aproape fără a realiza ce face, Skye se îndreptă prin mulţime către femeia care plângea. Aplecându-se, Skye o înlănţui cu blândeţe cu un braţ şi o ajută să se ridice.

— Pe aici, draga mea. Până mâine va apărea un alt subiect de bârfă şi situaţia asta va fi complet uitată, rosti Skye cu amabilitate.

Constanza o privi cu recunoştinţă.

— Pe sângele lui Dumnezeu, lady Southwood! Nu o atinge! strigă Basingstoke. Este ultimul putregai! Nici o femeie decentă nu ar trebui să-i pronunţe nici măcar numele.

— Pfui, *my lord*! Maltratezi o femeie şi îndrăzneşti să faci asta în prezenţa reginei!

— Ce a îndrăznit să-i facă ea reginei este un ultragiu! Cea mai îndrăcită curvă în prezenţa celei mai virtuoase şi inocente femei!

— Faci prea mult tapaj, rosti Skye, cu dezgust. Să auzim ce te-a înfuriat în aşa hal.

— Şi eu aş fi interesat să aflu, sir, răspunse Niall Burke, înaintând. (Trăgând o mănuşă din costumul său, îl lovi peste obraz pe lord Basingstoke.) Te-am provocat, *my lord*. Unde? Şi când?

— Nu, irlandezule. Nu merită. Nu vreau să-ţi am moartea pe conştiinţă, nici să fiu ucis pentru una ca ea! Doamne Atotputernic, omule! Poţi fi chiar atât de orb? Cosnstanza a fost amanta mea de luni de zile. Da, te-a încornorat, dar ceea ce este mult mai rău, m-a încornorat şi pe mine. Şi nu doar cu un bărbat, ci cu fiecare bărbat care avea destul aur ca să o plătească!

Basingstoke o smulse pe Constanza din braţele protectoare ale lui Skye.

Ridicând mâna ei în sus, declară cu voce tunătoare:

— Domnilor, v-o prezint pe „Lady Carte"! Cea mai vestită atracţie din casa lui Madam Claro! Cea mai ocupată p... din Londra!

Ochii violeţi ai Constanzei se lărgiră de groază sub privirile curioase. Tremurând necontrolat, leşină.

— *My lord* Basingstoke!

O cărare se deschise prin mulţime şi regina se apropie, cu o ţinută marţială.

— *My lord* Basingstoke! repetă ea. Aceasta este o acuzaţie îngrozitoare. Ce dovadă ai?

— Am dovada, *my lady*, dar nu-mi face plăcere să o prezint în public.

— Sir! Ai început prin a face publică această afacere, aşa că vom continua astfel. Vorbeşte sau cere-ţi imediat scuze.

— Dacă aşa vreţi dumneavoastră... suspină Basingstoke. Cu câteva luni în urmă am făcut din lady Burke amanta mea. După o vreme i-am dat, ca semn al afecţiunii şi admiraţiei mele, o carte rară cu ilustraţii. Ilustraţii... cu... metode de a face dragoste.

Un chicotit străbătu mulţimea, dar încruntarea de pe chipul reginei reinstaură liniştea. Basingstoke continuă:

— În curând am început să aud povestindu-se despre noua atracţie de la Madam Claro, o femeie pe care o numeau „Lady Carte", şi acum câteva săptămâni am auzit despre o întrecere. Era vorba de un concurs între Claro şi „Lady Carte"... — scuzaţi-mă, Majestate, pentru modul direct în care sunt nevoit să o spun — privind cine se

poate f... cu mai mulţi bărbaţi într-o zi şi o noapte. Rămăşagul era spectaculos. Şi cum intrarea nu costa nimic la Claro în ziua aceea, m-am dus şi eu cu nişte prieteni. Bărbaţii intrau şi ieşeau din camerele acestor femei atât de repede că te apuca ameţeala! Ieşirea fiecăruia era însemnată pe un răboj. Pentru o piesă de aur, erau acceptaţi observatori, care puteau sta în picioare la uşa fiecăreia dintre camere. M-am decis să privesc şi eu. Imaginaţi-vă ce şoc am avut descoperind că infama „Lady Carte" era propria mea metresă!

— Şi cum ai descoperit asta, lord Basingstoke? întrebă regina.

— Constanza are un semn din naştere. În afara faptului că pe raftul de cărţi de lângă patul ei era deschisă cartea pe care i-o dăruisem. Mi-am zis că nu pot fi două cu aceleaşi semnalmente.

Elizabeth Tudor strânse din buze gânditoare. Era cel mai mare scandal care avea loc la Curte de când devenise ea regină.

— Vreau ca bărbaţii care au vizitat-o pe „Lady Carte" să facă un pas înainte, spuse ea. Haideţi, domnilor! Pun pariu că nu sunteţi la fel de ruşinoşi cu târfele de la Claro!

Şi ochii lui Elizabeth se lărgiră la vederea marelui număr de bărbaţi.

— Iertat să-mi fie sufletul, domnii mei. Şi eu, care credeam să sunteţi ocupaţi să-mi regulaţi doamnele de onoare, remarcă ea cu ironie privind numerosul grup de curteni ruşinaţi. (Alegând zece dintre ei, le dădu drumul celorlalţi.) Aţi văzut semnul din naştere al doamnei?

Ei confirmară solemn din cap.

— Foarte bine atunci, domnilor. Să se ducă fiecare, pe rând, lângă lordul Burke, şi să-i descrie acest semn, încet, la ureche.

Niall stătea ca o stană de piatră, cu faţa îngheţată într-o impenetrabilă mască, în timp ce, unul câte unul, cei zece bărbaţi jenaţi trecură şoptindu-i la ureche, şi apoi dispărură repede în mulţime.

— Şi tu, Basingstoke, îi porunci regina.

Când acuzatorul Constanzei se retrase, în cele din urmă, Elizabeth întrebă:

— Ei bine, lord Burke, spun adevărul aceşti oameni?

— Da, *madame*, îl spun, spre veşnica mea ruşine.

— Îţi retragi provocarea, lord Burke? întrebă regina.

— Nu, *madame*. Lordul Basingstoke a fost primul care mi-a insultat soţia şi a adus dezonoare numelui meu. Nu-mi retrag provocarea.

— Foarte bine, sir, vom rezolva această problemă aici şi acum. Lord Dudley, vrei să te ocupi, te rog? Duelul se va desfăşura în sala de bal. Caută martori.

— Eu voi fi martorul lordului Burke, înaintă cu un pas Geoffrey Southwood.

Skye scoase un mic ţipăt de împotrivire şi regina întinse mâna şi o bătu uşor pe a ei.

— Nu este nici un pericol, draga mea Skye. Îţi promit. Domnilor, nu va fi nici o luptă care să ducă la moarte. Înţelegeţi? Trebuie spălată doar onoarea, atâta tot!

Lordul Dudley alese un martor pentru Basingstoke, dintre bărbaţii care o vizitaseră pe „Lady Carte".

— Cine se aseamănă se adună, comentă el, atrăgându-şi privirile dispreţuitoare ale celor din jur pentru gluma lui.

Toţi ştiau că şi el o vizitase pe doamna implicată, dar nu avusese curajul să recunoască în faţa reginei.

Din sala de bal se strânseseră scaunele şi mesele, iar muzicanţii fuseseră concediaţi. Skye o ajută pe Constanza Burke să se ţină pe picioare şi o conduse să stea lângă regină. Elizabeth nu-i aruncă nici o privire, dar spuse încet, fără să se mişte:

— Din seara asta, *my lady* Burke, ţi se interzice intrarea în această Curte.

Constanza îşi plecă capul.

Combatanţii stăteau fiecare în câte un colţ al camerei. Îşi scoseseră elegantele tunici, rămânând în cămăşi. Cu un aer de mare superioritate, Dudley se plimba încoace şi încolo între cele două grupuri. Fuseseră aduse florete subţiri şi ascuţite, făcute din cel mai fin oţel de Toledo, încercate şi alese de martori.

— Ce păcat că nu poţi să-l ucizi pe nenorocitul îngâmfat, Niall, murmură Geoffrey Southwood.

— O va face Dumnezeu, spuse Niall Burke cu glas scăzut, ataşând floretei sale vârful protector ordonat de regină.

— Amin, răspunse contele sec, făcându-se că inspectează vârful spadei.

— Mai multă lumină! porunci regina, şi se aduseră lumânări.

— Domnilor, onoarei i se va da satisfacţie când unul dintre combatanţi va fi total dezarmat şi neputincios. S-a înţeles?

Participanţii înclinară din cap.

— Şi acum, martorii să se retragă, vă rog. Domnilor, *en garde*.

Combatanţii începură să se înconjoare unul pe celălalt încet, angajaţi într-o grindină de mişcări rapide, apoi se despărţiră iute. Îşi aprecia fiecare adversarul, calculându-i măiestria, căutându-i punctele slabe.

Curtenii priveau cu aviditate, fascinaţi. Tânăra regină stătea liniştită în picioare, numai slabul tremur al mâinilor ei lungi şi elegante trădându-i nervozitatea. Era dezgustată de comportarea condamnabilă a frumoasei lady Burke, dar în acelaşi timp înfiorată la vederea bărbaţilor care se luptau pentru o asemenea comportare. *Dacă s-ar bate şi pentru mine bărbaţii aşa...* gândea Elizabeth.

Constanza Burke privea cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. *Ce îmi va face Niall? Probabil că mă va ucide. Dumnezeu ştie că o merit. De ce am oare această boală îngrozitoare? Ce m-a împins la acest groaznic act de perversiune?*

Skye, contesă de Lynmouth, privea lupta cu nelinişte. Simţi o milă adâncă faţă de irlandez cât şi faţă de nefericita lui soţie. Khalid el Bey îi povestise despre femei asemenea Constanzei Burke, femei care nu se puteau sătura de sex. Skye ştia că lady Burke nu era o femeie rea, ci bolnavă. Se simţi dintr-o dată obosită. Când se va sfârşi, o va ruga pe regină să-i dea voie să se ducă acasă să se culce.

Niall Burke se roti în jurul oponentului, parând o lovitură puternică. Păşind înapoi, îi dădu o ripostă rapidă. Ochii lui verificară vârful protector al sabiei sale. Era slăbit şi în curând putea să cadă. Înteţi atacul, mânia clocotind nestăvilită în el.

Lionel Basingstoke se apăra cu vitejie, ştiind că făcuse o mare greşeală lăsându-se copleşit de temperamentul său. El observase slăbirea vârfului de protecţie de pe sabia oponentului său şi sesiză intenţia lordului Burke. Va muri. Pentru o femeie nesătulă. De ce nu-i trăsese el o mamă de bătaie cum merita şi să o lase să-şi continue apetitul sexual? Trupul i se umplu de sudoarea produsă de frică şi de mânie, cât şi de oboseală.

Într-un moment de nechibzuinţă se lăsă din nou dominat de temperament şi, trăgând cu o mişcare bruscă vârful sabiei sale, rânji către Niall.

— Bine, blestemat irlandez încornorat, hai să terminăm acum!

Ochii argintii ai lui Niall se îngustară speculativ şi apoi zâmbi sălbatic, crud. Idiotul englez făcuse prima mişcare, acum putea să-l ucidă fără remuşcări. Aruncând vârful sabiei sale, replică:

— Sper că ai un moştenitor legitim, porc împuţit de englez!

Înaintă, strecurându-se uşor prin garda oponentului ca să-şi înfunde lama în pieptul lui Basingstoke.

O privire de totală surpriză traversă faţa englezului care căzu înainte. Pe când cădea, cu sângele ţâşnind, deschise şi el o rană mică dar foarte sângeroasă în pieptul irlandezului. Aceasta înflori roşie pe pieptul cămăşii albe de mătase a lordului Burke.

Un ţipăt nepământean sfâşie tăcerea. Toţi se întoarseră aşteptându-se să vadă o scenă de isterie a Constanzei Burke. Dar cea care stătea rigidă în picioare, cu ochii măriţi de o groază de nedescris, era contesa de Lynmouth. Mai scoase încă o dată un ţipăt sfâşietor şi strigă:

— Eu l-am omorât! Vai, Dumnezeule, eu l-am ucis!

Un spasm de durere îi traversă faţa şi, deodată, privirea ei se întoarse spre scena ce se petrecea în faţa ei. Apucându-şi pântecele cu mâinile, leşină, alunecând uşor pe podea.

În zgomotul şi confuzia care urmară, atât Geoffrey Southwood cât şi Niall Burke alergară să o prindă, dar contele ajunse primul lângă soţia lui, aruncându-i lui Burke o privire plină de venin. Luând-o pe Skye în braţe, îşi făcu loc printre curteni, purtând-o prin palat şi afară până la malul râului unde era oprită barca lui.

— Vâsleşte spre casă cum n-ai mai vâslit în viaţa ta!

Aerul rece o făcu pe Skye să-şi revină când se îndepărtară de mal. Deschise ochii.

— Geoffrey?

— Sunt aici, draga mea. Cum te simţi?

— Sunt gata să nasc.

— Ştiu. Te ţineai de pântec, apoi ai leşinat. Lua-l-ar dracu de duel! Oamenii vor crede că ţi-a provocat o naştere prematură.

El privi neliniştit spre ea.

— Îmi amintesc, Geoffrey. Totul! rosti ea precipitat.

— Ştiu, Skye, îi răspunse încet. Ţi-am văzut expresia de pe faţă înainte de a leşina. Ce te-a făcut să-ţi aminteşti, iubita mea? Rănirea lui Burke?

— Da! Piraţii au tras în barca de salvare rănindu-l pe Niall. Cămaşa lui era atât de însângerată încât am crezut că murise. Când a fost acum rănit din nou mi-a revenit totul în minte. El e bine, nu-i aşa?

Contele aprobă cu o înclinare a capului şi afirmă:

— Te iubesc, Skye.

Faţa în formă de inimă se ridică şi ochii albaştri de safir priviră fără să şovăie într-ai lui.

— Şi eu te iubesc, Geoffrey, dragul meu. Te iubesc!

El o strânse mai aproape. Sigur că îl iubea. Era pe cale să nască fiul lui, un copil conceput într-o clipă de dragoste, conceput când Niall Burke era şters din mintea ei.

Dar când se va naşte copilul, şi când va avea timp să gândească limpede, mă va mai iubi?

Skye stătea liniştită în braţele lui, cu mintea invadată de un vârtej de gânduri.

O'Malley! Sunt Skye O'Malley! Din familia O'Malley din Innisfana! Am doi fii, Ewan şi Murrough! Vai Doamne! Cine a avut grijă de copiii mei în tot acest timp? Anne! Cu siguranţă că Anne a avut grijă de ei, şi de Michael, şi de fraţii mei vitregi. Doamne! Cine s-a ocupat de afacerile familiei O'Malley? Îl voi întreba pe Geoffrey, cu siguranţă că el ştie. Se pare că el îmi cunoaşte identitatea. Şi vreau să ştiu de când a aflat!

Răsuflând adânc ca să mai atenueze durerile pe care le simţea, Skye nici nu-şi dădu seama că îl strângea cu putere pe soţul ei, dar lui Geoffrey îi făcu plăcere agăţarea violentă care aproape îi strivise mâna.

— Băieţii mei? şopti Skye. Ce s-a întâmplat cu băieţii mei?

— Sunt sănătoşi, stau cu mama ta vitregă.

— Şi familia?

— Unchiul tău a avut grijă de ei, şi de afacerile O'Malley. Acum este episcop de Connaught.

— De când îmi cunoşti identitatea?

— De câteva luni. Lord Burke a venit la Robbie imediat după căsătoria noastră. La ceremonia nupţială el a observat acea stea de pe sânul tău.

— Sunt curioasă dacă el nu bănuia identitatea mea înainte de a-mi vedea semnul. Cu siguranţă că nu m-am schimbat atât de mult.

— Señora Goya del Fuentes nu reacţionase la insinuările lui. Deşi arăta ca Skye O'Malley, scrisorile ei de recomandare erau perfecte. Mi-a spus că îşi închipuise că era vreun copil nelegitim al tatălui tău.

Alt val de durere o străbătu pe Skye, dar ea chicoti în pofida acesteia, şi Geoffrey fu nevoit să râdă şi el.

— N-ar fi fost posibil ca tata să-şi dea spre creştere fiica bastardă la o mănăstire din Alger. Şi cum rămânea cu numele?

Durerea se mai domolise.

— Nu ar fi putut, şi tocmai asta îl înnebunea. Pur şi simplu nu exista nici o explicaţie.

— Da, zise ea pe gânduri. Îmi închipui că îl înnebuneam. Niall a fost întotdeauna un om nerăbdător.

— Te iubeşte, Skye!

— Ştiu, Geoffrey.

— Dar tu?

Ştia că nu ar fi trebuit să o întrebe, nu acum, dar nu se putuse abţine.

— Geoffrey, iubitul meu soţ, sunt a ta, şi vreau să fiu în continuare. După naşterea fiului nostru îţi voi povesti totul despre Niall Burke şi Skye O'Malley. Şi, când voi termina povestea mea, voi rămâne lângă tine pentru că aşa doresc eu.

Asta era ceea ce voia să audă, sau nu? Liniştit, trebuia să se mulţumească cu atât. Durerile o apucau din ce în ce mai des şi, deşi ştia acum că acesta era cel de al patrulea copil al ei, contele dorea cu disperare să ajungă acasă la timp. Deodată Skye gemu şi scoase un strigăt ascuţit.

— Dragostea mea, ce s-a întâmplat?

— Se naşte copilul, Geoffrey! Nu mai pot aştepta. Trebuie să mă ajuţi să-l nasc!

— Sfinte Dumnezeule, Skye! În barcă?

— Să-i spui asta fiului tău! chicoti Skye.

— Ce să fac?

Transpirase, dar acesta era fiul lui, şi trebuia.

— Mai întâi trage draperiile şi adu felinarul mai aproape, îi sugeră Skye, şi ajută-mă să-mi scot fusta.

Trăgându-i jupoanele, el privi la pântecele umflat, cu vene proeminente. Deodată, un val de apă izbucni puternic din trupul ei, udând pernele. Ea se arcui în timp ce o nouă durere începu să-i expulzeze copilul din corp.

— Geoffrey! gemu ea printre dinţii strânşi. Nu-i simt capul.

Plin de teamă el se uită în jos.

— Dumnezeule! şopti el, înspăimântat, văzând copilul care începea să iasă din trup. Ce să fac, Skye?

— Răsuceşte încet copilul pe măsură ce iese, Geoffrey. Fii foarte atent să nu-l scapi pentru că este alunecos din cauza sângelui. Aaah, Iisuse!

Skye gemu din nou, şi convulsiile ei împinseră umerii copilului afară. Aplecându-se înainte, Geoffrey tamponă picăturile de sudoare de pe fruntea ei cu batista lui.

— Eşti magnifică, *madame*, şi te iubesc, şopti el admirativ.

Apoi răsuci uşor copilul, şi văzu chipul frumos conturat, ştergând uşor sângele de pe el cu aceeaşi batistă cu care tamponase faţa mamei lui. Ochii copilului se deschiseră, privind nepăsători spre tatăl lui, cu o privire tulburătoare, ciudată, şi apoi alunecă în întregime în mâinile contelui, care-l aşteptau, cu un ţipăt de profundă jignire. O privire atentă îi spuse contelui ceea ce voia să ştie.

— *Un fiu*! exultă el. Mi-ai dăruit un fiu, Skye!

— Sigur că da, spuse ea slab. Nu ţi-am promis unul?

— Cordonul ombilical? Nu am cum să-l tai.

— Va aştepta, spuse ea, şi leşină.

Barcagiii contelui, auzind ţipătul noului-născut şi strigătul stăpânului lor, rânjiră şi traseră la vâsle cu un ultim efort. Ajungând la doc, le găsiră, spre surprinderea lor, pe Daisy, mama Cecily şi moaşa, aşteptându-i.

— Lord Burke a sosit călare cu Daisy acum câteva minute să ne spună că veniţi, zise mama Cecily. Skye este bine?

— S-a născut copilul! exultă Geoffrey. Am un fiu!

Intrând în barcă, moaşa termină treaba tăind cordonul ombilical şi spălând sângele de pe noul-născut. Îl înfăşă într-un scutec curat şi i-l întinse lui Daisy. Skye îşi venise în simţiri, şi gemu din cauza unei noi dureri, mai slabă, care o străbătu.

— N-ai eliminat placenta, *my lady*. Lasă-mă să te ajut.

Moaşa se apăsă puternic pe pântecele lui Skye şi, cu o durere scurtă, placenta alunecă afară. Femeia o curăţă repede pe pacienta ei, iar apoi contele o ridică cu grijă în braţe scoţând-o din barcă şi o plasă drăgăstos pe o targă. Skye întinse braţele.

— Dă-mi băiatul!

Geoffrey luă copilul de la Daisy şi îl puse în braţele mamei sale. Căpşorul lui rotund era acoperit cu bucle blonde moi şi umede, ochii erau de cel mai puternic albastru de safir, iar trăsăturile erau ale tatălui său. Skye zâmbi fericită.

— Vai, Geoffrey, eşti tu în miniatură! Pariez că ochii vor deveni verzi cu timpul.

Mama şi copilul fuseseră transportaţi în casă şi aşezaţi cu grijă în pat. Moaşa îi dădu lui Skye un pahar de vin pregătit cu plante aromate.

— Asta vă va ajuta să dormiţi, *madame*, şi să vă refaceţi sângele pierdut.

Skye îl bău ascultătoare şi Geoffrey, aşezat lângă patul ei, o apucă de mână pe soţia sa. Frumoşii ei ochi albaştri erau grei de oboseală, dar căldura strângerii lui de mână îi transmise toată dragostea pe care i-o purta.

— Dormi, iubita mea, şopti el.

O lăsă dormind sub supravegherea lui Daisy, cu fiul lor adormit în leagănul de lângă patul mamei.

Contele de Lynmouth intră în dormitorul alăturat. Fără să rostească vreun cuvânt îşi scoase hainele pătate de sânge şi intră în cada aburindă pe care i-o pregătise valetul lui. Se spălă şi ieşi din baie, ştergându-se, apoi îmbrăcă un halat lung şi cald.

Rămas singur, Geoffrey Southwood îşi turnă un pahar cu vin şi se aşeză în faţa focului. Avea un copil sănătos, fiul dorit, un moştenitor. Dar mai avea oare şi o soţie care îl iubea? Ea refuzase să discute despre Niall Burke cu el, ceea ce-l făcu pe Geoffrey să

creadă că îl iubise cândva. Acum, pentru că îi revenise memoria, îl va iubi din nou pe Burke? „După naştere îţi voi povesti despre Niall Burke", îi spusese ea. „Sunt a ta pentru că aşa doresc", mai spusese. *La dracu' cu mândria şi spiritul ei de independenţă irlandez!* Apoi chicoti cu tristeţe. Tocmai spiritul ăsta de independenţă o făcea să fie deosebită de alte femei, asta o făcea să fie Skye.

Golind paharul, Geoffrey se urcă în patul rece şi gol, apoi se întinse neliniştit. Aţipi, apoi se trezi tresărind. Era prima noapte de la căsătoria lor când dormea fără ea; chiar şi în ultimele săptămâni ale sarcinii lui Skye dormiseră împreună.

Probabil că am îmbătrânit, gândi el cu o notă de umor. *Cearşafurile sunt reci şi salteaua e gloduroasă.*

— Pe Dumnezeul meu! rosti el, ridicându-se brusc. Nu mai dorm nici o clipă aici!

Şi parcurgând desculţ pardoseala rece până la uşa care lega camera lui de a ei, o lovi cu piciorul şi intră. Biata Daisy tresări îngrozită, pentru că nu îl mai văzuse niciodată pe stăpânul ei în cămaşă de noapte.

Skye, stând sprijinită între perne, cu copilul la sân, exclamă bucuroasă:

— *My lord*, ai venit să-l vezi pe micuţul nostru Robin?

Bebeluşul mârâi, evident supărat, când vocea mamei sale îl tulbură din concentrarea lui.

— Mi-e frig, anunţă contele arţăgos.

— N-am înţeles niciodată, zise Skye, de ce trebuie să doarmă un bărbat separat, pentru că soţia lui a născut, pur şi simplu, un copil. (Cu mâna liberă dădu cuvertura la o parte, invitându-l.) Urcă-te, Geoffrey, şi mie îmi este frig fără tine.

Scandalizată, Daisy strânse din buze, dar contele şi contesa de Lynmouth râseră ca doi copii poznaşi şi se lipiră unul de celălalt. Apoi Geoffrey îşi întoarse atenţia spre copilul cu părul auriu care sugea zgomotos, împingând sânul cu degeţelele lui micuţe.

— Munceşte din greu, observă contele.

— Laptele meu nu-şi va da drumul o zi, două. Tot ce găseşte el acum este un lichid lăptos, spuse Skye.

— Aşa trebuie să fie? se interesă el grijuliu. Trebuie să căutăm o doică?

— Starea mea este normală. Voi lua o doică pentru Robin peste vreo lună dar, în timpul necesar să mă refac după naştere, îmi face plăcere să-mi alăptez copilul.

— Te-ai şi hotărât asupra numelui, nu-i aşa? De una singură?

— Da, îi răspunse ea, fără să-i pese. Îl cheamă Robert Geoffrey James Henry Southwood. Robert ca pe dragul meu Robbie, Geoffrey ca pe tine, James ca pe unchiul meu Seamus şi Henry în onoarea atât a fostului rege, cât şi a fratelui vitreg al lui Robin. Naşii lui vor fi regina şi lordul Dudley. Ar fi de prisos să crezi că l-am numit pe copil cu numele lui ca să-i fac plăcere reginei. De acum înainte se va dovedi un excelent naş pentru Robin în eforturile de a o impresiona pe regină.

Geoffrey Southwood chicoti admirativ.

— Pe cinstea mea că eşti o ştrengăriţă vicleană şi inteligentă, draga mea. Regina şi lordul Dudley nu cred că au mai fost naşi până acum şi, oricum, nu împreună. Ce lovitură de geniu! Categoric că aprob.

Încălzit de trupul ei ca un fruct copt, începu să se simtă expansiv.

Observând, Skye zâmbi.

— Daisy, pune-l pe Robin înapoi în pat. Şi după aceea să ai grijă de el toată noaptea, te rog.

— Da, *madame*.

Daisy luă copilul. Roşeaţa ei trecu neobservată când stăpâna trase draperiile, ca să obţină puţină intimitate.

Ochii lui Geoffrey străluceau de dragoste şi admiraţie.

— M-am simţit al dracului de singur fără tine, afirmă el.

— Şi eu fără tine. Dacă nu veneai la mine în pat aş fi trimis după tine.

— Chiar ai fi făcut-o?

Era încântat ca un copil. Ochii lui verzi străluceau de bucurie.

— Da, aş fi făcut-o. Acum culcă-te, dragul meu. Ai făcut un lucru grozav că m-ai ajutat să-l nasc pe Robin. Mulţumesc, iubitule.

Ea se cuibări lângă el, suspinând fericită, iar el o strânse în braţe. În câteva minute dormea, respiraţia lui regulată fiind un sunet reconfortant.

Skye rămase trează. Ce ciudat că acest bărbat elegant, sigur de el, putea fi încercat de o asemenea durere! Cât de grele probabil că au fost pentru el aceste ultime săptămâni — cunoscând adevărul în legătură cu identitatea ei, incapabil să-i spună, temându-se de ce se va întâmpla dacă ar putea afla. Temându-se din cauza lui Niall Burke.

Pentru prima dată de când îi revenise memoria, se gândea la Niall. Îi apăruseră fire argintii la tâmple, care nu fuseseră acolo cu patru ani în urmă. Dimineaţă, Geoffrey va voi să ştie povestea lor; ce-i va spune? Va trebui să-l mintă? Ştia că Niall o mai iubea încă. Acum îşi explica acele priviri cercetătoare pe care i le arunca, pline de întrebări. Dacă va încerca să-l mintă trebuia să-i ceară ajutorul lui Niall, căruia nu-i va plăcea, dar dacă i-o va cere ea, o va face.

Se foia neliniştită, iar braţul lui Geoffrey se retrase. El oftă şi se întoarse pe partea cealaltă, cu spatele spre ea. Nu-l putea minţi pe Geoffrey. *Nu putea!* Adevărul putea fi îndulcit, dar o minciună totală ar fi putut atrage dezastrul. Nu voia să-l facă pe Geoffrey să sufere. Îl iubea. Dar nu-l iubea şi pe Niall? Memoria ei nu se ştersese pentru că el era cea mai importantă fiinţă din viaţa ei? Amintirile ei mai curând dispăruseră decât să accepte moartea lui Niall.

Şi câte se întâmplaseră în timpul acesta! Khalid el Bey, al doilea soţ iubit al ei — l-ar mai fi iubit dacă şi-ar fi amintit de Niall? El va avea veşnic un loc în inima ei. Şi fiica lor, Willow, cu genele negre şi ochii aurii de leu erau dovada vie a acestei iubiri.

Şi Geoffrey. Îl iubea cum o iubea şi el. Dragostea lor evoluase în ceva minunat. Putea să se îndepărteze acum de el?

Dar Niall, cum rămânea cu el? Cu mult timp în urmă, şi atât de departe încât făcea impresia a fi fost în altă viaţă, ei împărţiseră o noapte de pasiune oarbă. Încercaseră să-şi construiască împreună o viaţă bazată pe acea noapte, dar soarta îi despărţise din nou. El avea acum o altă soţie, o soţie care, evident, avea nevoie disperată de el. Iar ea avea alt soţ.

Dar îl mai iubea încă. Aşa cum îl iubea şi pe Geoffrey. Era înnebunitor! *Cum poate iubi o femeie doi bărbaţi deodată?*

— La dracu'! blestemă ea încet, pentru ea însăşi.

— Spune-mi, porunci vocea calmă a lui Geoffrey.

Skye lăsă deoparte toate gândurile şi răspunse simplu:

— Am fost logodită cu el după moartea primului meu soţ. Credeam că dormi.

— Cum aş putea dormi cu tine frământându-te aşa, draga mea? L-ai iubit?

— Da.

— Îl iubeşti, acum când ţi-a revenit memoria?

— Te iubesc pe tine, spuse ea.

— Dar îl iubeşti şi pe el, insistă Geoffrey.

— Nu! răspunse ea repede.

— Te-a avut vreodată?

— Geoffrey, la dracu'!

— *Te-a avut?*

Vai Doamne, ajută-mă să nu-l fac să aibă bănuieli.

— Nu! spuse ea, cu ceea ce considera a fi tonul unei plictiseli îndreptăţite. Nu m-a avut niciodată.

Îl simţi relaxându-se, şi spuse în gând imediat o rugăciune de mulţumire. Acum, pentru că trecuse tensiunea, se simţi brusc epuizată.

— Sunt obosită, căscă ea.

— Dormi, scumpa mea soţie, zise el, îmbrăţişând-o. Dormi.

Vecinii ce locuiau în casa din dreapta lor, însă, erau departe de a putea dormi. În hărmălaia care urmase după duel regina dăduse dispoziţie să fie adus Burke.

— *My lord* — se adresase ea lui Niall, cu ochii plini de mânie — i-am spus deja soţiei dumitale că nu mai este primită de aici înainte la această Curte. Cât despre dumneata, ai nesocotit în mod deliberat ordinul meu şi l-ai ucis pe lordul Basingstoke. Pentru asta te-aş putea decapita. Îţi dai seama?

În costumul ei din mătase verde, Elizabeth ar fi trebuit să apară tânără şi blândă. Dar această Elizabeth era mai mânioasă decât o văzuse Niall vreodată, şi rochia de bal era întunecată de părul ei roşu-auriu ca o flacără şi de ochii scăpărători. La mânie Elizabeth era la fel de cumplită ca şi tatăl ei, infamul Henric al VIII-lea.

— Îţi va fi interzis accesul la Curte şi în Anglia pe o perioadă de un an de zile. Îţi dăm o lună în care să-ţi pregăteşti plecarea. Iar femeia care se numeşte Claro...

— Vă cer, Majestate, permisiunea să tratez personal cu ea.

— Nu vreau să auzim de problema asta, *my lord*, rosti regina cu subînţeles, numai să nu ne obligi să revenim asupra clemenţei noastre faţă de dumneata.

— Bineînţeles, *madame*.

— Rămas bun, atunci, *my lord* Burke, zise Elizabeth, întinzându-i mâna.

El i-o sărută. Elizabeth o ignoră pe Constanza, cum o ignorase şi în timpul discuţiei cu Niall.

Niall Burke dădu încet drumul mâinii frumoase şi încărcate de bijuterii.

— Sunteţi întotdeauna bună, Majestate.

Apucând-o de braţ pe soţia sa, o conduse printr-o uşă laturalnică, prin labirintul coridoarelor, şi afară prin curte la trăsura lor. O împinse în caleaşcă şi strigă servitorului în livrea:

— Acasă!

Niall Burke se rezemă de canapeaua trăsurii şi rosti, privind către soţia lui:

— Surprinzător, vorbi el după un lung interval, pur şi simplu surprinzător! În ciuda faptului că eşti cea mai mare târfă a creştinismului, arăţi ca un înger.

Ochii ei violeţi se lărgiră, temându-se de aprecierea lui brutală.

— Ce este asta, Constanza? Ruşine? De ce eşti atât de sfioasă cu mine când te porţi atât de familiar cu toţi bărbaţii din Londra?

— Ce vei face cu mine? îl întrebă ea, regăsindu-şi glasul, incapabilă să mai suporte încordarea.

— Ce dracu' să fac cu tine? Eşti nevasta mea, Dumnezeu să aibă milă de mine! Probabil că sunt blestemat. Prima soţie a fost o călugăriţă fanatică care nu suporta atingerea nici unui bărbat, iar a doua este cea mai vestită târfă care încurajează toţi bărbaţii să o reguleze! Iar singura femeie din lume pe care am dorit-o cu adevărat şi-a pierdut memoria şi s-a căsătorit cu altul!

— Ce vrei să spui cu „singura femeie" pe care ai dorit-o cu adevărat?

— Contesa de Lynmouth este Skye O'Malley. Nu a murit aşa cum m-a asigurat tatăl tău, dar şi-a pierdut memoria.

Şi îi explică succint situaţia.

— De aceea erai atât de nefericit şi preocupat în ultimele câteva luni?

— De aceea, draga mea, răspunse el trist.

Ea se întreba dacă propria lui suferinţă îl făcea să fie atât de înţelegător cu supliciul ei.

— Te rog să încerci să mă înţelegi. Nu îmi pot potoli această groaznică poftă, Niall. Nu pot.

— Ştiu, Constanza, şi de aceea voi face ce trebuie să fac. Ni s-a interzis să stăm în Anglia şi trebuie să ne întoarcem în Irlanda. Nu te pot lăsa să alergi pe drumuri umplând de ruşine în continuare numele meu. Vei fi închisă în apartamentul tău din castelul tatălui meu. Nu-l vei mai părăsi, draga mea, şi vei avea un paznic care nu te va scăpa din ochi, cu excepţia dăţilor când mă voi culca eu cu tine. Şi voi face acest lucru adesea, draga mea, din moment ce sunt forţat să rămân încătuşat de tine. Va trebui să obţin legitimul meu moştenitor din trupul tău atât de uzat.

— Mai ales că nu-l poţi obţine de la minunata lady Southwood, îi strigă ea.

Realizând prea târziu prostia sa, nu mai reuşi să evite lovitura lui. Îi simţi mâna încleştată în părul ei şi gâtul îi fu repezit înapoi când o smuci ca să o întoarcă spre el. Ochii lui argintii erau îngustaţi. Vocea lui răguşită tăie în ea ca cioburile de sticlă spartă.

— Ascultă bine, draga mea, ceea ce îţi spun. Aş putea să te duc acum acasă şi să-ţi trag o bătaie soră cu moartea. Aş putea să te arunc în Tamisa şi nu i-ar păsa nimănui, nici măcar mie. Acţiunile tale nu merită nimic altceva decât moartea. Dar eşti soţia mea. Şi, deşi sunt forţat să te claustrez, aceasta fiind singura cale de a-mi asigura credinţa ta, voi obţine fiul meu de la tine şi vei trăi în lux. *Dar niciodată*, şi o smuci de păr cu putere, *niciodată* nu vreau să mai aud numele *ei* pe buzele tale! M-ai înţeles, Constanza?

— D-a-a!

— Da, ce?

— Da, *my lord*.

— Foarte bine, draga mea. Sunt mulţumit.

Dându-i drumul, lăsă în jos geamul trăsurii şi strigă către vizitiu să oprească.

— Mă întorc la palat să o iau pe camerista contesei, după care mă voi duce la Lynmouth House să-i previn că a intrat în durerile facerii contesa. Te voi vedea mai târziu acasă.

Ea dădu din cap amuţită, dar el plecase deja.

O clipă mai târziu doi lachei se suiră în trăsură şi se aşezară în faţa ei.

— Stăpânul ne-a ordonat să vă păzim, spuse cel mai în vârstă cu asprime.

Ea nu le dădu nici o atenţie, urmărindu-l din ochi pe Niall care se îndepărta în galop.

În ciuda orei târzii şi a străzilor degajate, călătoria păru să dureze o veşnicie. Lacheii mâncaseră ceapă şi aerul deja fetid din trăsura închisă deveni în curând insuportabil. Constanza se îngălbenise la faţă, mintea ei fiind frământată de vorbele lui Niall.

În Irlanda va fi încarcerată pentru tot restul vieţii. Va deveni o iapă de prăsilă. Gândul îi repugna şi o excita în acelaşi timp. Răsucindu-se nervoasă pe canapeaua ei, îl fixă pe cel mai tânăr dintre cei doi lachei, ai cărui ochi rămăseseră lipiţi pe sânii ei plini. Băiatul roşi vinovat, îmbujorându-se de-a binelea când micuţa limbă ascuţită a Constanzei linse repede buzele ei roşii. Începuse poftа ei obişnuită. Închisă! Supravegheată în permanenţă! Va înnebuni! Ana va trebui să o ajute să scape de Niall.

Dar acum, Constanza trebuia să-şi satisfacă dorinţa care o tortura. Cine ştie când va mai avea o altă ocazie?

— Opreşte trăsura! porunci ea cu impetuozitate. Tu! (Degetul ei acuzator se îndreptă spre cel mai în vârstă dintre cei doi lachei.) Tu puţi a ceapă! Du-te sus. Sunt gata să leşin.

Obişnuit să asculte de ordine, omul strigă către vizitiu să oprească şi se urcă lângă acesta pe capră. Când trăsura porni din nou, Constanza, fără nici o vorbă, se lăsă în genunchi în faţa celui rămas, bâjbâi pe sub livreaua lui, îşi aplecă în jos capul şi îi cuprinse bărbăţia cu gura. Băiatul nu putu decât să icnească de surpriză în timp ce buzele insistente şi limba stăpânei lui îl excitau. Când acesta se gândea că nu poate exista fericire mai mare, Constanza se sculă în picioare ridicându-şi fustele şi se înfipse în el. El trase repede de corsaj şi îşi înfundă faţa în sânii ei. Îi sărută, îi supse, îi muşcă şi o purtă pe culmile freneziei. Se uşurase de două ori, apoi, când era

slăbită şi languroasă, tânărul începu să se însufleţească. O ridică şi o trânti cu faţa pe canapeaua opusă. Fustele i se ridicară deasupra taliei, micile ei fese albe strălucind palid, şi el se înfipse în ea pe la spate. Mâinile lui îi strângeau sânii ritmic, cu fiecare lovitură a penisului, în timp ce-i şoptea cele mai triviale obscenităţi la ureche. O clipă înainte de orgasm el întinse o mână sub ea ca să strângă năsturelul senzualităţii ei, şi terminară amândoi la unison.

El era aproape golit când ea îl azvârli de pe ea, strângându-şi fustele, şi se aşeză calmă jos să-şi lege corsajul.

— Aranjează-ţi livreaua, şuieră ea. Şi ţine minte, un singur cuvânt te va costa postul tău.

Era acum mai liniştită decât fusese toată seara şi putea să gândească limpede.

Când ajunseră acasă, o căută pe Ana.

— Niall ştie totul, o anunţă Constanza fără introducere. Târnpitul de Basingstoke a provocat un duel. Niall l-a ucis, dar ne este interzis accesul la Curte şi în Anglia.

— Santa Maria, ai grijă de noi! Ah, *niña*, te-am prevenit! *My lord* te va ucide cu siguranţă, acum.

— Mai bine m-ar fi omorât. Dar ne va duce în Irlanda, iar eu voi fi închisă pentru totdeauna în apartamentul meu până când îi voi naşte moştenitorul!

— Îngenunchează, *niña*, şi mulţumeşte-i Sfintei Fecioare! Lordul este îndurător.

— Nu! Trebuie să mă ajuţi să scap!

— *Niña*, *niña!* Fii raţională! *My lord* a binevoit să te ierte. Unde să te duci?

— Poate mă va ajuta Harry.

— Nu, *niña!* Ai avut noroc. Fii o soţie bună acum.

Se certară preţ de vreo oră, insistenţa Anei topindu-se într-un final. Apoi uşa se trânti de perete şi lordul Burke năvăli în cameră.

— Bun! Sunteţi amândouă aici. Ana, te concediez şi te trimit înapoi în Mallorca.

— Nu! strigară amândouă femeile în cor. (Ana se aruncă la picioarele lui Burke.) Te rog, *my lord*! Constanza este copilul meu! Nu o pot părăsi! Nu mă alunga, te rog!

Niall Burke o ridică pe femeia ce plângea.

— Ana, tocmai pentru că o iubeşti pe Constanza trebuie să te trimit înapoi. Cunoşteai perfidiile ei şi le-ai protejat. Vei face din nou la fel. Trebuia să vii la mine imediat, şi acest scandal putea fi evitat.

— Vă rog, *my lord*...

— Ana, nu mai insista. Pentru că o iubeşti pe soţia mea şi ai avut grijă de ea te trimit înapoi şi nu te arunc în stradă. Vei pleca de dimineaţă şi vei duce instrucţiuni agentului meu din Mallorca.

Neputincioasă, Ana o îmbrăţişă pe Constanza, cu lacrimile şiroind pe bătrâna ei faţă istovită.

— *Niña*, fă cum ţi-am spus eu, în numele dragostei pe care ţi-o port.

— Nu mă părăsi, Ana, te rog! Niall! Te rog, te implor!

Lord Burke le despărţi pe cele două femei.

— Nu se poate avea încredere în nici una dintre voi, spuse el cu dezgust, şi o escortă cu fermitate pe Ana.

— *My lord*, mai încercă ea încă o dată.

— *Adios*, Ana. Dumnezeu să fie cu tine.

— Fii bun cu ea, *my lord*.

— Am lăsat-o în viaţă ca să-mi nască fiul, Ana, deşi nu sunt sigur dacă este înţelept ceea ce am făcut.

Pe când pleca, a doua zi de dimineaţă, Ana îşi aminti tristeţea din glasul lui. De la un etaj superior al casei, Constanza îi făcu semn cu mâna strigând:

— *Adios, Ana mia. Vaya con Dios!*

Ana fu dusă cu trăsura la docurile din Londra, şi escortată până se sui la bordul unui vas care mergea la Mallorca. Ducea cu ea două scrisori. Una era către guvernator, tatăl Constanzei. În ea îi explica acestuia că, datorită climei nefaste pentru sănătatea Anei, lord Burke fusese nevoit să o concedieze pe credincioasa servitoare a soţiei sale. I se va da o cotă din beneficiile obţinute din dota de pe pământurile Constanzei şi un stipendiu lunar. A doua scrisoare cuprindea dispoziţiile lordului Burke către agentul său din Mallorca să întocmească un aranjament convenabil pentru Ana.

Ana plecă cu inima grea, în timp ce gândurile îi rămăseseră în Anglia, cu stăpâna ei.

20

Lady Southwood făcea primiri, la două săptămâni după naştere. Toţi căutau să o felicite pe doamna favorită a reginei, cu ocazia naşterii moştenitorului de Lynmouth.

Adevărul despre frumoasa contesă de Lynmouth se răspândise. Nu fusese crescută într-o mănăstire franţuzească. Era, de fapt, o moştenitoare irlandeză care suferise o completă pierdere a memoriei de când fusese furată de piraţi! Fusese logodnica lordului Burke în momentul în care dispăruse. Acelaşi Lord Burke a cărui soţie provocase teribilul duel în care murise bietul Basingstoke. Totul era atât de încântător de scandalos.

Scandalul naşte scandal. Nişte veri ai lui Geoffrey Southwood, care ar fi trebuit să moştenească titlul şi pământurile lui dacă murea contele fără a avea un moştenitor de sex masculin, au făcut petiţie la arhiepiscopul de Canterbury cerându-i să declare nulă căsătoria actuală a contelui şi pe noul său fiu, Robert, un bastard. Justificarea lor era contactul anterior al lui Skye cu lordul Burke. Scandalul care a urmat a fost monumental, cu Geoffrey Southwood care şi-a provocat verii în duel, rănindu-i grav. Nici nu se ştia încă sigur dacă vor supravieţui.

Lord Burke, un gentleman, deşi era irlandez, a salvat situaţia aducându-i un document semnat de Papă şi atestat, la fel de autentic, de ambasadorul Spaniei. Documentul dizolva contractul de logodnă a lordului Burke cu Skye O'Malley, care se presupusese că era moartă. Tatăl Constanzei fusese un om grijuliu! Arhiepiscopul de Canterbury declarase ulterior că nici un impediment nu existase în momentul căsătoriei dintre lord şi lady Southwood. Fiul lor era născut legal. Arhiepiscopul a botezat personal băiatul, avându-i pe regină şi pe lordul Dudley drept naşi.

Ba mai mult! Lordul Burke năvălise în casa prostituatei, Claro, azvârlind-o goală şi biciuind-o pe străzile Londrei până la marginea oraşului. O părăsise acolo, să înfrunte o gloată de bărbaţi poftitoşi, spre jignirea gospodinelor. Întorcându-se la el acasă, Burke a descoperit că soţia lui fugise cu grăjdarul luându-şi cu ea şi bijuteriile. Regina i-a ridicat interdicţia până când o va găsi pe necredincioasă. Aceasta părea însă că dispăruse de pe faţa pământului. Curtea a căzut de acord că ultima jumătate de lună fusese epuizantă!

Contesa de Lynmouth şi-a primit oaspeţii cu pompă, în dormitorul ei. Purta o cămaşă de noapte din satin greu, matlasată, de culoare crem, brodată cu perle şi turcoaze. Frumoasele ei bucle negre erau strânse la spate cu o panglică asortată. Obrajii îmbujoraţi erau dovada grăitoare a stării bune a sănătăţii ei şi a rapidei refaceri.

Skye stătea rezemată pe pernele umplute cu puf, mirosind plăcut a levănţică. Lângă patul cu baldachin se afla leagănul din lemn de nuc sculptat şi aurit în care era prezentat moştenitorul adormit — evident, în exclamaţiile de admiraţie ale vizitatorilor.

Camera era o trezorerie de daruri. Printre cele mai frumoase cadouri erau douăsprezece cupe de argint bătute cu safire — darul reginei. Lordul Dudley îi adusese finului său o trusă din piele cu douăsprezece linguri de argint purtând încrustat pe faţa cozii semnul sub care se născuse copilul, iar pe spate data naşterii.

Toţi cei care veniseră aduseseră daruri. Camera era plină de jucării pentru copii, nenumărate lucruri de îmbrăcăminte şi un număr impresionant de punguţe doldora cu bani. Erau daruri şi pentru Skye: dantele şi panglici, mici giuvaeruri şi buchete din ultimele flori parfumate de la sfârşitul lui septembrie. Dominând toate acestea, Geoffrey Southwood stătea în picioare lângă patul soţiei lui privind spre ea cu mândrie şi dragoste. Fusese mai iubitoare de când se născuse Robin, şi asta îl liniştea pe Geoffrey mai mult decât orice.

Dar Skye nu se simţea sigură pe ea. Niall Burke nu venise încă să o vadă, şi cum ar fi putut şti ea ce era în sufletul ei până când nu-l vedea? De ce nu venea?

Iar când veni, în cele din urmă, o găsi total nepregătită.

Toamna întârzia, şi chiar acum, la sfârşitul lui octombrie, copacii tot mai aveau vârfurile aurii. Geoffrey era plecat pentru zece

zile în Devon, să se îngrijească de aranjamentele în vederea sosirii soţiei şi a fiului său acolo. Regina acceptase în cele din urmă să o lase pe Skye să plece până la primăvară.

Skye stătea în această luminoasă zi de octombrie sub un măr din grădina casei. Willow se juca în apropiere sub ochii grijulii ai doicii, iar bebeluşul dormea pe o pătură lângă mama lui sub soarele cald al după-amiezei. Skye era relaxată şi mulţumită când Daisy veni să anunţe:

— Lordul Burke a venit să vă prezinte respectele sale, *my lady*. Aşteaptă în bibliotecă.

Skye se ridică încet, cu mai mult calm decât simţea.

— Du-l pe Robin la doica lui, Daisy, îi dădu ea instrucţiuni.

Apoi merse încet de-a lungul pajiştii şi intră în casă. Se opri o clipă să-şi verifice părul într-o oglindă, aranjând o şuviţă rebelă care-i ieşise din fileul auriu ce-i acoperea buclele întunecate. Mâna îi tremura, ceea ce nu o surprinse, pentru că inima îi bătea nebuneşte. Respirând adânc, îşi îndreptă umerii şi intră decisă în bibliotecă.

— *My lord*, îmi pare bine să te văd din nou.

Vocea ei muzicală nu era tremurătoare, având o notă potrivită de cordialitate.

Niall se întoarse. Ochii lui argintii erau tot pătrunzători, limpezi şi luminoşi, dar erau înconjuraţi de mici creţuri. Părul lui negru era vizibil presărat cu fire argintii la tâmple. Dispăruse tânărul nechibzuit de care-şi amintea ea şi, în locul lui, apăruse un bărbat matur, sigur pe el şi mult mai atrăgător.

— Te-ai făcut şi mai frumoasă — dacă este posibil aşa ceva. Îţi prieşte maternitatea, Skye.

— Mulţumesc, *my lord*.

Ea se îndreptă spre masă.

— Serveşti nişte vin?

Cât de oficial vorbeşte! Îşi bate joc de mine?

— Te simţi stânjenită faţă de mine, Skye?

— Este... penibil, Niall. Până acum şase luni nu-mi aminteam nimic din cele petrecute cu patru ani în urmă.

— Stai jos, Skye. Şi povesteşte-mi ce s-a întâmplat. Eu aproape că mi-am pierdut minţile când ai dispărut.

Ea se aşeză în faţa lui, pe un scaun îmbrăcat în catifea cafenie, şi începu cu calm:

— Am fost transferată de pe corabia care mă luase pe o alta, în aceeaşi zi. Partea asta este cam înceţoşată în mintea mea. Nu mi-au făcut nici un rău, pentru că musulmanii consideră că nebunii sunt atinşi de mâna lui Dumnezeu. Crezând că eşti mort, mi-am pierdut minţile pentru o vreme. Când am devenit din nou conştientă eram în casa lui Khalid el Bey. A avut grijă de mine şi mă iubea. Am fost căsătoriţi şi eram însărcinată cu copilul lui Khalid el Bey când am fugit din Alger. Willow este fiica lui. Restul îl cunoşti.

În timpul acestei mărturisiri ochii ei nu se desprinseseră de ochii lui Niall.

— L-ai iubit pe păgân?

Skye simţi cum este străbătută de o mânie rece.

— Khalid el Bey a fost un mare gentleman, rosti ea încet. L-am iubit foarte mult. Era bun şi blând, şi respectat de toţi cei care-l cunoşteau. Cum îndrăzneşti să te referi în asemenea termeni la el?

— Skye, iartă-mă. Necazurile mele mi-au modificat sentimentele faţă de femei. Slavă Domnului că te-a salvat Khalid el Bey. Altfel, Dumnezeu ştie ce s-ar fi întâmplat cu tine.

— De ce ai venit, Niall?

— Mă întorc acasă în Irlanda, Skye, şi m-am gândit că pot duce nişte mesaje familiei tale.

— Nu ştiu când mă voi întoarce acolo, zise ea. Mi s-a spus că unchiul Seamus se ocupă în mod excelent de afaceri. Tot ce-mi doresc sunt fiii mei. Mi-ar plăcea să mi-i trimită aici.

— Dar tu eşti capul familiei O'Malley, Skye.

— Sunt şi contesa de Lynmouth, Niall. Dar spune-mi, ai găsit-o pe biata ta soţie?

— Am găsit-o. Sper că îi va fi mai bine în Irlanda.

Îşi dădu seama că suferea. Soarta nu fusese bună cu el.

— Îmi pare rău Niall, spuse ea. Foarte rău.

— Nu am nevoie şi nu-mi doresc mila ta, Skye, strigă el.

Cuvintele pe care nu le pronunţă pluteau între ei: *„Vreau dragostea ta"*. El continuă precipitat:

— Constanza m-a îngrijit până m-am însănătoşit. Toţi îmi spuneau că tu ai murit, că o femeie nu poate supravieţui unei asemenea experienţe. La început nu i-am ascultat, dar nici guvernatorul Algerului nu te-a putut găsi. În cele din urmă a trebuit să ascult. Eram singur, şi Constanza era drăguţă şi... atât de inocentă! Trebuia să mă căsătoresc, pentru salvarea lui MacWilliam. Uitasem diferenţa dintre o *lady* în general şi o anume *lady* irlandeză.

El suspină atât de trist că ei aproape îi dădură lacrimile.

— Oricare ar fi soarta ta, Niall, a mea nu s-a schimbat. Eu trebuie să rămân căsătorită cu Geoffrey acum.

— Trebuie?!

— Da, trebuie. Dacă mi-ar fi rămas memoria întreagă, aş fi mişcat cerul şi iadul ca să mă întorc la tine, Niall Burke, dar numai gândul că ai fi mort m-a distrus. Probabil că în inima mea şi în creierul meu am crezut că eram responsabilă de moartea ta şi n-am putut face faţă acelui gând. Şi atunci, mintea mea a devenit *tabula rasa*. Acum mi-a revenit memoria şi îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta, pentru că îmi permite să mă reunesc cu copiii mei şi cu familia mea. Dar înţelege, Niall. Nu pot schimba ceea ce s-a întâmplat în cei patru ani, şi nici nu sunt sigură că aş vrea asta. Câte femei au cunoscut dragostea pe care am cunoscut-o eu?

— Dragoste? strigă el. Vrei să spui că faci dragoste! Asta-i tot ce credeţi voi, femeile, despre dragoste! Credeam că O'Flaherty te vindecase de concupiscenţă!

— Şi dacă o făcuse, ţipă şi ea la el, erai atât de înfierbântat încât voiai să te culci cu mine? Nu? Tu nu mă doreai?

Apoi inima ei se înmuie de mila lui.

— Niall, ah bietul meu drag, ce rău ai fost lovit! *My lord* Khalid mi-a povestit odată despre femeile cum este Constanza ta. Este bolnavă, Niall. Nu se poate abţine să facă ceea ce face.

Dar pe el îl înfurie mila ei:

— Şi scuza ta care este, *madame*? Copilul ăsta, rod al patimii, nu este un copil născut la şapte luni.

— Ce ticălos rece şi egoist ai devenit, rosti ea încet.

El rânji şi, luând-o prin surprindere, o trase cu brutalitate spre el. Ea descoperi că nu se putea mişca iar mâinile lui mari se înfipseră în părul ei în timp ce gura lui se strivi pe a ei. Cu brutalitate deliberată o sărută încet iar şi iar până când ea nu mai putu evita să-i răspundă. Gura lui o ardea pe a ei. El îi sărută pleoapele, tâmplele, şi din nou gura.

Skye fu străbătută de un fior după altul. *Vai, Doamne!* Gura lui îi adusese amintirile pe care le respinsese de mult. Când fusese fată şi plânsese după el. Apoi, tot atât de brusc cum o apucase, o împinse de lângă el.

— Da, îi aruncă el, sunteţi toate la fel! Gata să vă ridicaţi coada la orice bărbat care vă excită!

Ea îl plezni cât putu de tare.

— Nu-i de mirare că soţia ta caută alţi bărbaţi, rosti ea, şi se bucură văzând cum i se crispase faţa.

O jignise şi voia să-l jignească şi ea.

El se răsuci pe călcâie şi ieşi din cameră.

Izbucni în plâns. Ce se întâmplase cu el în ultimii patru ani de se schimbase atât? Nu ea fusese cea care suferise cel mai mult? Îi putea înţelege amărăciunea din cauza Constanzei, dar de ce îşi îndrepta ostilitatea împotriva ei? Umbrele după-amiezei se lungiră, o servitoare veni să aprindă focul, şi ea rămăsese tot acolo, pe scaun, cu lacrimile curgându-i necontrolat pe obraji.

Uşa bibliotecii se deschise din nou, dar ea nu se întoarse. Braţe puternice o îmbrăţişară.

— Îl voi ucide pe ticălosul arogant care te-a jignit.

Răceala din vocea lui Geoffrey o surprinse.

— Mă urăşte, suspină ea. Chiar mă urăşte. De ce? Ce i-am făcut eu?.

— Tu îl urăşti?

— Nu, suspină ea.

— Atunci este un prost să dispreţuiască dragostea ta, veni replica.

— Acum nu-l iubesc, Geoffrey. Dar a fost odată prietenul meu, şi acum mă urăşte. Eu nu l-am rănit, şi asta nu pot suporta.

Plângea în timp ce el o ţinea cu tandreţe, mângâind-o pe păr. În cele din urmă reuşi să se potolească.

— Când te-ai întors?

— Puţin mai înainte. Daisy mi-a spus că lordul Burke te-a vizitat, că a ieşit furios din casă cu puţin înainte şi că de atunci n-ai mai ieşit din bibliotecă.

— E totul în regulă în Devon?

— Totu-i în regulă. Fetele mele te aşteaptă nerăbdătoare ca şi pe sora lor vitregă şi pe fratele lor vitreg.

— Să mergem mâine.

— Perfect, aprobă el, vom pleca mâine.

— Geoffrey!

— Ce este, draga mea?

— Te iubesc.

Un zîmbet fericit apăru pe faţa lui frumoasă. El se duse la uşă şi răsuci cheia în broască. Ea văzu cum zâmbetul păleşte sub forţa pasiunii.

— Ah, da! răspunse ea dintr-o răsuflare la întrebarea nerostită. Da! Da! Da!

Şi întinzând mâna spre el, îl strânse lângă ea. Timp îndelungat îi ţinu faţa în căuşul palmelor lui, uitându-se concentrat la ea. Apoi gura lui o atinse uşor, cercetător, iar buzele ei se întredeschiseră dornice sub ale lui, trimiţându-i fiori fierbinţi pe şira spinării. Sărutările lui deveniră mai apăsate şi ea realiză că el îi desfăcea legăturile lăsând să cadă fustele de pe ea. Degetele ei trăgeau de butonii hainei lui şi se dezbrăcară unul pe celălalt, alunecând pe pardoseală, în faţa focului cald. Degetele lui o mângâiau pe spate, pe fesele rotunde. Deveni nerăbdătoare, împingându-l pe spate, limba ei mică lingându-i sfârcurile.

— Dracu' să te ia, Skye! gemu el printre dinţii strânşi. Ahhh, Doamne, iubito!

Limba ei urmărea linia subţire aurie a părului în jos către pântecele lui. Trase adânc în piept mireasma caldă de mascul, ca o pisică lingând mâna iubitoare. Îi iubi cu limba bărbăţia întărită. El se înfioră de plăcere. De câteva luni nu se bucurase de trupul ei. Şi,

ciudat, îi rămăsese credincios. Odată ce o avusese pe ea, nici o altă femeie nu-l mai putea satisface.

Ar fi fost destul de uşor să se arunce pe ea. Ardea de dorinţa să se îngroape adânc în ea, dar Geoffrey Southwood făcea parte din puţinii bărbaţi care simţeau cea mai mare plăcere oferind plăcere partenerei. O culcă pe spate şi o acoperi cu un potop de sărutări.

— Tânjesc de săptămâni întregi să fac dragoste cu tine, murmură el.

Gura lui se mişcă pe aluniţa în formă de stea de pe sânul ei.

— Iubita mea dragă, cât eşti de dulce!...

Se pierdură unul în celălalt. Mâinile şi buzele lor se iubiră, şi iar se iubiră la nesfârşit până când hotarul dintre real şi ireal se înceţoşă dispărând cu totul în cele din urmă. Se mângâiau, se gustau, înfometaţi unul de celălalt, sfârşind într-o văpaie nemuritoare de dragoste care îi lăsă epuizaţi fizic, şi totuşi, în mod ciudat mai puternici. Epuizaţi, adormiră, ca să se trezească după o oră, să sporovăiască în şoaptă nimicuri. Erau soţ şi soţie, erau iubiţi, deşi tot se mai simţeau uneori sfioşi unul faţă de celălalt.

— Avem recoltă bună, spuse el.

— Ai fost la Wren Court? întrebă ea.

— Abia aşteptau să sosească mama Cecily.

— Este la fel de nerăbdătoare să ajungă acasă ca şi noi. Vai, Geoffrey, îţi mulţumesc că mă iubeşti, că mă iubeşti *cu adevărat!*

— Este răspunsul dragostei la dragoste.

— Voi răspunde întotdeauna la dragostea ta, iubitul meu soţ.

Ce nu ar fi făcut Niall Burke pentru aceste cuvinte! Întâlnirea nu decursese deloc cum visase el. Îndrăznise să spere că ea va zbura în braţele lui şi că îl va ruga să o ia acasă în Irlanda. Crezuse că va fi ruşinată de ceea ce se petrecuse la Alger. Şi în loc de asta, ea fusese total deosebită de dulcea Skye din amintirile lui. Memoria lui avea lipsuri. Niall uitase, în mod convenabil pentru el, femeia care-şi condusese oamenii în lupta cu piraţii barbari.

Intrând în casă, descuie uşa dormitorului soţiei sale şi păşi în cameră.

— Bună seara, doamnă Tubs, cum se simte pacienta dumitale?

O femeie înaltă şi vânjoasă se ridică de pe scaunul de lângă pat şi înaintă spre el.

— A putut să mănânce puţină supă astă-seară, *my lord.*

— Bine. Du-te şi dumneata să mănânci acum. Voi sta eu cu lady Burke până când te întorci.

— Mulţumesc, *my lord.*

Femeia făcu o reverenţă şi plecă.

Niall Burke se aşeză pe pat şi privi la femeia dormind care era soţia lui. Fumoasa ei piele aurie devenise palidă, iar minunatul păr auriu — împletit acum în două cozi — se întunecase şi devenise lipsit de strălucire şi lins. Doar cu câteva luni în urmă fusese o fată drăguţă, plină de viaţă, şi acum... Oftă. *Biata Constanza.* Nu o va putea ierta niciodată pentru ce făcuse, dar vor trebui să o ia de la început, şi, dacă va reuşi să o lase grea, poate că va redeveni fata drăguţă pe care o cunoscuse la Mallorca.

Ochii ei violeţi, de pansea, se deschiseră.

— Niall?

— Sunt aici, Constanza.

— Du-mă acasă, Niall.

— Când vei fi destul de întremată ca să poţi călători, draga mea, vom merge acasă în Irlanda.

Constanza se cutremură. Irlanda. Ţara aceea umedă şi cenuşie. Iar fortăreaţa lui MacWilliam va fi la fel de rece şi cenuşie. Ea tânjea după căldură, după soare, după Mallorca.

— Dacă mă duci în Irlanda, voi muri. Vreau să merg acasă, în Mallorca.

— Vom vedea ce va zice doctorul, Constanza, îi răspunse el. Acum dormi.

Ochii ei se închiseră slăbiţi, şi el realiză cât era de plăpândă. Fusese surprins că făcuse faţă asprimii lumii interlope din Londra unde o găsise. Fugise cu grăjdarul-şef. Cunoscându-i bine natura, Harry o instalase în două camere şi începuse să o codoşească. Îi vânduse bijuteriile, apoi trăiseră o viaţă de excese din banii încasaţi. Cheltuielile nesăbuite goliseră repede, însă, buzunarele lui Harry, dar pofta lui pentru lux nu-l părăsise. Îşi bătea metresa cu multă cruzime, acuzând-o că nu munceşte destul. Ar fi putut să câştige

de două ori mai mult dacă ar fi scurtat timpul pe care şi-l petrecea cu clienţii şi dacă nu ar fi dormit decât patru ore pe noapte.

Polly, fata de la bucătărie, aflase unde se găsea Harry. Fugise într-un suflet la stăpânul ei să-i spună, şi plecaseră împreună după Constanza.

Niall simţise că i se face rău când îşi găsise soţia, delirând de febră, zăcând pe podeaua unei cămăruţe pe o saltea murdară de paie. Chiar şi Polly, crescută în aceeaşi sărăcie, rămăsese cu gura căscată.

— Sigur că-i bolnavă, flecărise babornita, proprietăreasa casei, dacă-i plăcea să se hăndrălească până-i lăsa pe juma' morţi.

— Cotoroanţo, ţine-ţi fleanca, ţipase Polly la ea. O luăm pe lady de aici.

— Asta-i *lady*? *Lady*?! strigase cu voce ascuţită bătrâna. Îmi datorează bani pentru chirie.

— Unde este bărbatul care era cu ea? întrebase Niall.

— Frumosu' Harry? N-a dat p-aci de când a căzut bolnavă. Ş-o fi găsit o nouă drăguţă, mai tânără.

— Cât îţi datorează pentru chirie?

Bătrâna îl cântărise din ochi pe lordul Burke cu viclenie.

— Un şiling, zise ea.

Irlandezul îşi căutase punga, dar Polly intervenise bătăioasă:

— Nu primeşti un şiling pentru camera asta nici pentru doi ani, cotoroanţo! Nu îi daţi mai mult de doi penny de argint, *my lord.*

Niall Burke scosese o jumătate de coroană şi i-o întinsese femeii, ai cărei ochi se luminaseră de lăcomie.

— Femeia asta nu a fost niciodată aici, şi nici noi, ai înţeles?

Proprietăreasa înhăţase moneda, o încercase în dinţi şi o îndesase în buzunarul şorţului.

— N-am văzut niciodată pe nimeni, declarase ea scurt, dispărând din cameră.

Niall şi Polly o ridicaseră în picioare pe Constanza.

— Tu vei merge călare cu ea, iar eu voi conduce calul, spusese el, mulţumit de noaptea întunecoasă şi ploioasă care le acoperea întoarcerea.

Când ajunseseră acasă, toţi servitorii se retrăseseră, cu excepţia unui băiat somnoros de la grajduri care dusese calul înapoi la boxa

lui. Lord Burke o dusese în braţe pe soţia lui inconştientă până în camerele ei, unde împreună cu Polly scoseseră zdrenţele murdare de pe trupul ei slăbit. Niall umpluse hârdăul de stejar cu apă caldă pe care o cărase de la bucătărie, ajutat doar de Polly. O spălaseră amândoi pe trup şi pe părul încâlcit şi plin de păduchi, o îmbrăcaseră cu o cămaşă curată şi o aşezaseră în pat.

Întors în bucătărie, lordul Burke golise hârdăul şi se aşezase la masă. Polly căutase prin cămară şi găsise o jumătate de clapon fript. Îl pusese pe un fund de lemn cu nişte pâine şi îl aşezase în faţa stăpânului. Apoi îi turnase o cupă cu bere neagră şi rămăsese în picioare în spatele lui. Dar Niall o poftise să se aşeze alături de el. Rupând o bucată din pieptul de clapon i-o întinsese fetei.

— Mănâncă, fetiţo! Am muncit din greu în noaptea asta. Şi toarnă-ţi şi puţină bere.

Ruşinoasă, Polly îl ascultă, surprinsă oarecum.

— Mulţumesc, *my lord.*

— Ai făcut un lucru bun, fetiţo. Nu aş fi găsit-o niciodată pe soţia mea fără ajutorul tău. Ea este o femeie foarte grav bolnavă, Polly. Bolnavă la suflet şi la trup.

— Nu mi-am putut închipui niciodată că o femeie poate proceda aşa, vă rog să mă scuzaţi, *my lord.*

El zâmbise. Polly era o ciudată vrăbiuţă inocentă. Ar fi putut-o şoca cu faptele marilor doamne de la Curte, şi din toată Europa, care curvăsăreau dintr-un motiv sau altul.

— Polly, tu pari o fată deşteaptă. Îţi ofer şansa să o duci mai bine, dar nu va fi uşor. Am nevoie de cineva care să aibă grijă de doamna mea. Ea nu va mai fi lăsată niciodată singură. Când nu sunt eu cu ea trebuie să fie altcineva. Acum este bolnavă, dar când se va face bine, va încerca să te păcălească, dar nu trebuie să o laşi. Crezi că poţi face asta?

— Da, *my lord.* Dar este un lucru pe care trebuie să-l ştiţi. Harry a fost cândva iubitul meu şi odată, când *my lady* ne-a prins, ea... ea... (Faţa lui Polly se făcuse roşie ca focul.) ...ni s-a alăturat, încheiase servitoarea precipitat. Sigur că pot avea grijă de ea, dar am vrut să ştiţi acest lucru.

Niall sorbise din bere. Constanza era cu siguranţă inventivă.

— În parte, a avea grijă de lady Burke va fi să le spui celor care întreabă de ea că nu este întreagă la minte, Polly.

— Înţeleg, *sir*.

Aşa că el o angajase pe doamna Tubs să o păzească noaptea, şi pe tânăra Polly în timpul zilei. Primului doctor care a fost angajat i s-a spus că lady Burke fusese răpită şi că experienţa îi afectase mintea. El îi pusese ventuze şi îi luase sânge, ceea ce o slăbise şi mai mult. Niall îl concediase şi adusese un al doilea doctor, recomandat de lordul Southwood.

Omul se dovedise a fi un maur priceput. O examinase cu atenţie pe Constanza, oprindu-se din când în când să-şi noteze. În cele din urmă se retrăsese cu lordul Burke într-o cameră separată.

— *My lord*, soţia dumneavoastră este o femeie foarte bolnavă, psihic şi fizic. Are nevoie de o dietă specială, soare, odihnă şi medicamente... Dumneavoastră aveţi sifilis, *my lord*?

— Doamne păzeşte, nu!

— Ei bine, soţia dumneavoastră are, îi spusese el franc. Unul dintre cele mai grave cazuri pe care le-am întâlnit.

— Nu sunt surprins, replicase Niall liniştit. Vedeţi, domnule doctor, soţia mea este cu adevărat bolnavă. Este o femeie căreia nu îi ajunge un singur bărbat. Înţelegeţi ce vreau să spun?

— Înţeleg, *my lord*, şi îmi pare rău. Am auzit despre asemenea cazuri. Pot trata simptomele ei, dar doar ca să prevenim nebunia sau sinuciderea. Cinstit vorbind, nu ştiu dacă nu este prea târziu.

Niall se dusese în biroul lui. Nu aprinsese nici o lumânare, dar se aşezase liniştit în faţa flăcărilor care dansau în cămin.

Ei bine, tată, se gândi el, *nu voi veni încă în Irlanda.*

Doctorul Hamid se întorsese a doua zi.

— Bună dimineaţa, doctore, îl salutase Niall.

— Bună dimineaţa, *my lord*.

— Vino să mă vezi după ce o examinezi pe Constanza.

— Bine, *my lord*.

Niall rămăsese o vreme pe gânduri şi apoi îşi dăduse seama că nu era singur.

— *My lord*?

— Scuză-mă, doctore. Ia loc. Cum se simte Constanza?

— Ceva mai întărită, dar nu destul de bine cât m-aş fi aşteptat, *my lord.*

— Poate călători?

— Irlanda? Ar ucide-o.

— Nu doctore Hamid. Mallorca. Ea şi-a exprimat dorinţa să meargă acasă. Dacă ar fi posibil, i-aş îndeplini dorinţa.

— Soarele ar fi foarte bun pentru ea, *my lord*, dar nu este încă destul de întremată ca să poată călători.

— În câteva săptămâni?

— S-ar putea. De fapt, dacă va şti că va merge acolo îşi va îmbunătăţi atitudinea.

— Atunci, îi voi spune. Între timp, mă voi duce acasă în Irlanda să-l văd pe tatăl meu. Sunt plecat de patru ani.

Peste trei zile, Niall era în drum spre casă, călărind pe întinderea verde a Angliei care ducea spre portul cel mai vestic, unde găsi imediat o navă care pleca spre Irlanda.

După o atât de lungă absenţă, la vederea iubitei lui patrii, cu munţii înverziţi şi cu pante line, cu cerul acoperit de norii specifici numai Irlandei, ochii lui Niall se umplură de lacrimi. Dar, odată nava trasă lângă doc, el se şi aruncă pe cal şi nerăbdarea de a ajunge la fortăreaţa lui MacWilliam înlocui imediat melancolia. Îl surprinse să-şi găsească familia aşteptându-l, întrebându-se cum de aflaseră despre sosirea lui. Apropiindu-se de casă, văzu o siluetă călărind în întâmpinarea lui şi inima i se strânse când îşi recunoscu tatăl. Bătrânul se subţiase şi devenise şi mai plăpând, dar nu pierduse nimic din autoritate şi mândrie.

— Deci ai lăsat-o iar pe O'Malley să-ţi scape, şi ea i-a şi trântit un fiu noului ei soţ, rosti tatăl său în loc de salut.

Ca şi cum Niall nu ar fi fost niciodată plecat.

— Am o soţie acum, îi aminti el tatălui său.

— Alt pământ sterp. Unde este?

— Am lăsat-o la Londra. E bolnavă.

— Hmmm! Trebuia să ghicesc.

— Tată, nu pot sta. Am venit pentru că voiam să te văd. Clima noastră o omoară pe Constanza şi o voi duce acasă în Mallorca.

— Mai bine o aduceai aici să moară. Apoi ţi-am fi putut căuta o irlandeză care să-mi dea nepoţi. Fetele străine nu se transplantează bine în solul Irlandei.

— Oricum va muri, tată. Îi lipseşte soarele, şi vreau să-i fac fericite ultimele zile.

— În cazul ăsta voi vedea care fecioară de familie bună este potrivită pentru căsătorie. Sau poate o tânără văduvă cu băieţi... medită bătrânul.

— Nu mă provoca, tată!

— Vreau să-mi văd nepoţii înainte de a muri!

Şi aşa trecură cele câteva zile ale vizitei lui Niall. În ziua plecării lui sosi şi Seamus O'Malley, cu cei doi strănepoţi ai lui, Ewan şi Murrough O'Flaherty, întrebând dacă nu voia Niall să îi însoţească până la mama lor, în Anglia. Deşi copii îl întârziau, Niall aprobă, plăcut impresionat când Seamus O'Malley îi oferi o navă care să-i ducă la Devon.

— Este fericită nepoata mea? întrebă episcopul.

— Ea pretinde că este, răspunse acru Niall.

Seamus O'Malley îşi ascunse un zâmbet.

— Trebuie să înveţi să accepţi voinţa lui Dumnezeu, fiule, murmură el cu pioşenie.

Niall Burke îşi înfrână impulsul de a-i spune bunului episcop să se ducă dracului.

— Mă străduiesc să mă rog să am răbdare, spuse el cu evidentă nesinceritate, şi Seamus O'Malley chicoti.

— Poţi pleca mâine, Niall? Skye scrie că este nerăbdătoare să-şi vadă odraslele. Biata Skye...

Şi vocea lui se pierdu. Nu urmă nici un cuvânt care să exprime ceea ce gândea episcopul despre tragedia nepoatei lui.

După o clipă, Niall spuse:

— Pot pleca mâine, deşi mă rog cu tărie ca această călătorie la bordul unei nave O'Malley să nu semene cu ultima.

Ewan şi Murrough O'Flaherty se dovediră a fi uşor de strunit. Având şase şi, respectiv, şapte ani, băieţii erau neliniştiţi la gândul că îşi întâlneau mama, speriaţi de întâlnirea cu o femeie pe care abia

dacă şi-o aminteau. Dar pentru că această călătorie era prima ieşire a lor din Irlanda, în ciuda temerii erau emoţionaţi.

Niall Burke îşi luă rămas bun de la MacWilliam.

— Dacă ai nevoie de mine, guvernatorul din Mallorca va şti unde să mă găsească, spuse el, şi îţi promit că mă voi întoarce acasă.

— Iar eu îţi promit că n-ai să scapi de mine până nu am să văd generaţia viitoare!

Niall îi zâmbi tatălui său în loc de răspuns, apoi plecă împreună cu cei doi copii. Cele câteva zile de călătorie se desfăşurară fără incidente, cu cer senin şi vânt prielnic.

Ultima zi au navigat trecând de insula Lundy şi au urcat pe râul Torridge spre Bideford. Micuţii O'Flaherty trăiau într-o uimire continuă şi Niall nu a rezistat să nu-i răsfeţe puţin, ducându-i la un han curat şi servindu-i cu prăjituri şi vin îndoit cu apă. Acolo a închiriat doi cai şi au pornit spre Lynmouth House. Înainte de a pleca, tânăra hangiţă i-a aprovizionat cu pâine, brânză şi mere.

— Băieţilor li se va face foame, spuse ea cu un zâmbet vesel.

Niall îi răspunse la zâmbet şi îi strecură, ştrengăreşte, o monedă în corsaj.

— Ca să-ţi cumperi nişte panglici albastre care să se potrivească ochilor tăi, îi şopti el.

Ewan şi Murrough erau tăcuţi acum, devenind tot mai nervoşi cu fiecare tropot al copitelor care-i apropiau de mama lor. Şi gândurile lui Niall erau concentrate asupra lui Skye. Se despărţiseră atât de supăraţi unul pe celălalt şi nu era decât vina lui. *Obiceiurile Constanzei m-au făcut să o bănuiesc pe Skye de imoralitate! Ce prost sunt — bineînţeles că îl iubeşte pe Southwood!*

Nenorocirea lui Niall fusese că ei îi revenise memoria abia *după* ce se îndrăgostise şi se căsătorise. Altfel, după cum subliniase şi ea, dacă nu ar fi fost căsătorită, el ar fi fost alesul. *De ce am necăjit-o oare?* Se opriră la un izvor limpede să se odihnească şi caii şi să mănânce gustarea simplă.

— Nu-i ca în Irlanda, observă Ewan.

— Totu-i atât de curat!... adăugă Murrough. Vreau acasă.

— Ei, băieţi, încetaţi! Mama voastră doreşte atât de mult să vă vadă.

— Şi *englezul* cu care e căsătorită? întrebă Ewan, ascunzându-şi cu greu dispreţul.

Niall se amuză copios.

— Lordul Southwood este un gentleman grozav, băieţi. O să vă placă de el.

— Noi nu rămânem aici, continuă Ewan. Eu şi fratele meu suntem O'Flaherty din Ballyhennessey, şi avem pământurile noastre de care să îngrijim în Irlanda. Noi doar o vizităm pe mama.

— Mamei voastre i-a revenit memoria numai de curând. Iar când s-a întâmplat asta, prima ei grijă a fost să întrebe de voi. Nu o s-o faceţi de ruşine în faţa englezului şi să-i daţi motiv să spună că noi suntem nişte barbari grosolani.

— La dracu' cu englezii! strigă băiatul.

— Un sentiment pe care-l aprob, Ewan O'Flaherty, dar totuşi purtaţi-vă frumos şi nu-i faceţi de râs pe irlandezi, răspunse Niall, lovindu-l uşor pe băiat în joacă. Şi acum pe cai, băieţi. Dacă vrem s-o întâlnim pe mama voastră înainte de a se lăsa întunericul, trebuie să călărim întins către Lynmouth.

Ajunseră la castel exact înainte de apusul soarelui. Un rândaş se grăbi să le ia caii şi un servitor îi conduse.

— Sunt lordul Burke şi i-am adus pe cei doi fii ai contesei din Irlanda, spuse Niall.

— Pe aici, *my lord*. Tinerii stăpâni erau aşteptaţi deşi nu ştiam exact când veţi sosi.

Valetul îi conduse în salon şi minunaţii ochi de safir ai lui Skye se măriră la vederea lui şi a copiilor.

— Ţi-am adus băieţii, Skye, zise el liniştit. Bună seara, Southwood. Sper să mă pot bucura de ospitalitatea voastră astă-seară.

Contele încuviinţă cu o înclinare a capului.

— Ewan! Murrough! Veniţi la mama, zise Skye cu lacrimile curgându-i pe obraji.

Braţele ei se deschiseră larg şi se umplură instantaneu cu cei doi băieţi, care se lipiseră de ea, plângând de fericire şi uşurare.

— Vai, dragii mei, plânse ea. Nici nu mi-am dat seama până acum cât de mult mi-aţi lipsit.

Îi îmbrăţişă din nou.

— Nu semănaţi nici unul cu tatăl vostru şi pentru asta îi mulţumesc lui Dumnezeu. Sunteţi curat O'Malley cu părul vostru negru şi ochii albaştri. Ewan... tu ai şapte ani acum, şi Murrough şase?

— Da, mamă, răspunseră ei în cor.

— Atunci, rosti ea cu o privire tristă, în curând veţi fi trimişi la o familie ca paji. Dar mai întâi vom recupera un pic din timpul pierdut. Să vă prezint tatălui vostru vitreg, contele de Lynmouth.

Băieţii se întoarseră amândoi şi, sub privirea ameninţătoare a lui Niall, făcură un pas către lordul Southwood. Văzând privirea severă a lui Niall, Geoffrey chicoti. Deci micuţii sălbatici aveau resentimente faţă de el? Ei bine, în fond era natural. Făcu o plecăciune în faţa celor doi copii.

— Ewan şi Murrough O'Flaherty, sunt încântat să vă am drept fii vitregi şi vă urez bun-venit în casa mea.

— Trebuie să-i cunoaşteţi şi pe ceilalţi copii, adăugă Skye. Mai aveţi patru surori vitrege — Susan are şase ani, gemenele Gwyneth şi Joan, cinci, şi Willow, trei ani şi jumătate. Precum şi pe bebeluşul Robin. Haideţi dragii mei, am să vă duc în apartamentul copiilor să-i salutaţi.

Ieşi din salon împreună cu băieţii, fără a-i adresa vreun cuvânt lui Niall.

— Uitasem că urăşte tot atât de puternic precum iubeşte, murmură el.

— Ai jignit-o ultima dată când v-aţi întâlnit, zise Geoffrey.

— Dumnezeu ştie că n-am vrut aşa ceva, dar am început să ne certăm.

— A fost drăguţ din partea dumitale să-i aduci lui Skye copiii din Irlanda. Ai instalat-o în siguranţă pe soţia dumitale?

— Constanza este la Londra, iar eu am fost să-mi văd tatăl. Soţia mea este foarte bolnavă şi o duc acasă în Mallorca.

Geoffrey încuviinţă din cap.

— Permite-mi să chem o fată să te conducă în camera dumitale, spuse el apăsat.

Câteva minute mai târziu Niall stătea singur în camera lui. Ca şi elegantul salon al familiei, pe care abia îl părăsise, şi camera aceasta avea vedere spre mare. ***Skye va fi fericită aici,*** gândi Niall, admirând privelişte a.

Cina se servi într-un cerc restrâns, într-o atmosferă stânjenitoare. Copii nu erau prezenţi deoarece mâncaseră mai devreme. Ewan şi Murrough se simţeau mai în largul lor acum. Fetele lui Southwood le purtau un respect adânc, iar Willow îi fermecase. Bebeluşului nu-i dăduseră nici o atenţie, fiind neinteresant pentru ei.

Geoffrey şi Skye împreună cu Niall săteau la masa mare, conversând sporadic subiecte politicoase. Niall realiză că trebuia să deschidă el subiectul:

— Skye, rosti el liniştit, privind-o în ochi, îmi cer scuze pentru ultima noastră întâlnire.

— Erai foarte încordat, *my lord*, răspunse ea politicos. Te rog să mă scuzi, *my lord.* A fost o zi plină de emoţii şi mă simt slăbită.

Nu aşteptă nici un răspuns. Înclinându-se în faţa lui Geoffrey, spuse cu o voce drăgăstoasă:

— Nu întârzia mult, dragul meu.

El îi prinse mâna şi o sărută îndelung în palmă.

— Nu voi întârzia, draga mea.

Niall se simţi stânjenit că asista la o scenă de o asemenea intimitate. Skye se opri în uşa salonului, se întoarse şi spuse cald:

— Drum bun, Niall!

Apoi ieşi.

— Te-a iertat, Niall. Dar ai jignit-o şi este prea mândră.

— Întotdeauna a fost mândră, oftă el. Sfidând pe toată lumea. Cred că de aceea o iubea atât de mult tatăl ei.

Niall îşi frecă fruntea obosit.

— Ei, dar asta face parte din istorie acum, istoria altor timpuri şi locuri. Mă duc să mă culc, Southwood. Voi pleca devreme. Dacă nu te mai văd, îţi mulţumesc de acum pentru ospitalitate.

Geoffrey Soyuthwood îl privi pe oaspetele lui îndepărtându-se, şi îi păru rău pentru el.

Skye îşi peria frumosul ei păr.

— Ai fost aspră cu el, dragostea mea.

— Nu voi mai fi niciodată vulnerabilă faţă de Niall Burke, afirmă ea îndârjită.

Apoi, schimbându-şi brusc dispoziţia, îl înlănţui cu braţele şi râse uşor.

— Vrăjitoareo, flirtezi cu mine?

— Da! Sărută-mă, Geoffrey!

— Trebuie să mă mai gândesc, *madame*, spuse el, îndepărtându-se de ea.

— Bestie! şuieră ea, repezindu-se în urma lui.

El se întoarse la timp ca s-o prindă şi să o strivească de pieptul lui.

— Şi acum, *madame*... şopti el, în timp ce-i muşca uşor buzele.

— Iubeşte-mă, Geoffrey! Te rog, iubeşte-mă!

— Cu plăcere, draga mea, şi gura lui se lipi de a ei.

Skye i se oferea total, surprinzându-l din nou cu intensitatea pasiunii ei. Îi simţea buzele ca nişte petale catifelate, deschizându-se ca să-i permită limbii lui să pătrundă. O ridică şi o purtă în braţe până în pat. O aşeză încet pe perne, apoi se dezbrăcă. Ochii ei de safir îl devorau, iar ai lui îi răspundeau în acelaşi fel. Îşi dezbrăcă şi ea repede cămaşa, aruncând-o pe pardoseală, apoi întinse braţele către el. Geoffrey se aşeză pe marginea patului şi îi luă faţa în mâinile lui puternice, privind-o drept în ochi când rosti:

— Nu, Skye, nu face dragoste cu mine ca să-ţi ştergi amintirile cu Niall Burke. Eu nu mă tem de aceste amintiri şi nu trebuie să o faci nici tu. Ai ţinut mult la acest bărbat şi eu ştiu că asemenea amintiri nu pot fi şterse niciodată complet. Ştiu că te dor, dar şi el suferă. Iartă-l, draga mea, pentru binele lui şi pentru al meu aşa încât, atunci când vom face dragoste, să ştiu că o faci pentru sentimentele ce mi le porţi mie, nu pentru adâncul resentiment pe care-l mai ai încă faţă de Niall Burke.

Lacrimi izvorâră din ochii ei, rostogolindu-se pe obraji.

— Dracu' să te ia, Southwood! Nu te merit! La dracu', da! Am să-l iert pe ticălos, pentru că este de plâns. Eu am terminat cu soarta

vitregă ce mi-a fost menită, dar Niall nu, şi mă urăşte pe mine în loc să-şi blesteme soarta. Parcă aş fi vinovată de ce se întâmplă cu noi! Şi îl urăsc pentru că m-a făcut să sufăr. M-a făcut să mă simt vinovată că sunt fericită cu tine în timp ce el este nenorocit. Dar n-am făcut niciodată dragoste cu tine ca să-l şterg din minte pe Niall Burke!

Ea arăta încântător de indignată şi el chicoti.

— Mă simt uşurat, să aud asta, *madame*.

El se întinse şi respiră adânc, un zâmbet leneş ridicându-i colţurile gurii şi luminându-i ochii. Un deget elegant atinse în joacă un sfârc ca să-i distragă atenţia, apoi alunecă între sânii ei şi în jos, oprindu-se între picioare. Cu podul palmei o apăsă cu fermitate apoi o frecă uşor. Respiraţia lui devenise mai accelerată acum, iar ochii ei străluceau sub pleoapele pe jumătate închise.

— Vai, iubito, murmură el, eşti numai bună de făcut dragoste, şi capul lui se cufundă în carnea catifelată a sânilor ei.

Cum se întâmpla adesea când făcea asta, îi smulse un ţipăt pasionat care-l făcu să-i bată inima cu sălbăticie. Mâinile îi alunecară în jos, mângâindu-i talia zveltă, apoi mai în jos, prinzându-i în cupa palmelor fesele. Trupul lui zvelt se întinse peste al ei şi Skye se întinse ca să-i dezmierde bărbăţia. Mâinile ei catifelate se jucau cu ea cu iscusinţă, frecând uşor deschizătura umedă a organului sensibil.

— Tu ai excita şi o statuie de marmură, vrăjitoareo!

— Iubeşte-mă, Geoffrey, şopti ea nerăbdătoare, şi îşi îndepărtă picioarele ca să-l primească.

O pătrunse chinuitor de încet, în timp ce o privea în ochi, oglindă a trăirilor ei. Apoi se retrase, iar ochii ei se întunecară de nemulţumire. Se afundă din nou şi plăcerea manifestată de privirea albastră se adăugă bucuriei lui. Când în cele din urmă îl rugă să ejaculeze, şi genele ei lungi se lăsară peste obrajii îmbujoraţi, el îi simţi spasmele declanşându-se ca valurile ce scaldă o plajă. Sigur că ea a atins plăcerea, Geoffrey Southwood îşi mări propria satisfacţie în trupul ce se mişca sub al lui cu măiestrie. Era a lui, numai a lui.

21

Contele şi contesa de Lynmouth părăsiră Devon-ul imediat după Anul Nou ca să pregătească vestitul bal de Bobotează de la Londra. Invitaţiile erau foarte solicitate şi anul acesta, şi cei mai buni croitori din Londra erau aglomeraţi, lucrând din greu ca să mulţumească numeroasele cereri. Spre marele amuzament al lui Skye, multe femei copiaseră ideea ei de anul trecut, când fusese îmbăcată în catifea neagră ca „Noaptea". Unele fuseseră destul de deştepte să răstoarne rolurile, aşa că cel puţin şase rochii reprezentau „Ziua", şi vreo patru — „După-amiaza". Câteva se deghizaseră în „Primăvară", „Vară", „Iarnă" şi „Toamnă". Regina era costumată în „Soare". Cele trei doamne care avuseseră aceeaşi idee fuseseră apucate de isterie când se văzuseră nevoite să-şi schimbe rochiile. „Luna" şi „Culesul" erau de asemenea teme populare, dar nimeni în afară de Skye nu avusese ideea să se deghizeze într-un giuvaer. Costumul ei reprezenta un „Rubin". Iar Geoffrey era îmbrăcat în verde închis, deghizat în „Smarald".

În noaptea balului mascat, stând în faţa oglinzii sale, Skye se arătă mai mult decât mulţumită de ceea ce vedea. Rochia de catifea roşie era magnifică, juponul din mătase era cusut cu ornamente din fir de aur şi rubine, iar corsajul era adânc răscroit, atrăgând comentariul contelui:

— Nu ştiu dacă sunt de acord cu generozitatea ta de a arăta Curţii comoara dulce care ar trebui să mă bucure numai pe mine.

Skye râse şi replică:

— Dar gândeşte-te câtă invidie va provoca, *my lord*.

— Ce scorpie îndrăzneaţă eşti, răspunse el, şi îi atârnă la gât un frumos colier cu un rubin mare. Cadoul meu pentru noaptea de Bobotează, iubito.

Şi în timp ce ea rămăsese mută de uimire, el îi prinse la urechi cerceii care făceau parte din aceeaşi garnitură.

— Geoffrey, sunt extraordinare!

Îl sărută dulce şi parfumul trupului ei îi asaltă simţurile, făcându-l să fie străbătut de dorinţă.

— Pentru binele nostru, dragostea mea, mulţumeşte-mi mai târziu! Pentru că în clipa asta mă gândesc serios dacă să-ţi şifonez rochia şi să-ţi stric coafura.

Ea râse fericită, îmbujorându-se de plăcere şi emoţie.

— Ah, te iubesc!

El îşi reprimă patima şi mormăi:

— Aş prefera să fiu cu tine la Devon decât aici, pregătindu-mă să permit la jumătate din Londra să mănânce şi să bea pe spinarea mea şi, în plus, să mai tragă şi ochiade spre sânii soţiei mele.

Skye se aşeză pe scaun permiţându-i lui Daisy să-i facă o ultimă verificare a coafurii. Majoritatea doamnelor de la Curte îşi ondulau părul, dar Skye nu făcea parte dintre ele. Minunatele ei plete erau strânse într-un coc, ornamentat cu flori din mătase roşie. Părul era despărţit de o cărare pe mijloc iar două şuviţe, numite mai târziu „cârlionţii dragostei", îi încadrau, de o parte şi de alta, obrajii.

Skye se ridică în picioare, satisfăcută, şi făcu o piruetă în faţa soţului ei.

— Ce părere ai, *my lord*?

— Nu am un răspuns pe care să nu-l ştii deja, aleasa mea.

Ea zâmbi, şi Geoffrey întrebă şi el:

— Dar despre mine ce părere ai, *madame*? Eu nu sunt demn de luat în seamă?

Ea îl privi obraznic de jos în sus, şi se pronunţă:

— Ai cele mai frumoase picioare dintre toţi bărbaţii de la Curte, *my lord*, iar catifeaua verde îţi evidenţiază ochii superbi. Doamnelor le va fi greu în seara asta să-şi amintească de faptul că eşti al meu — dar ar fi mai bine să-şi aducă aminte!

El se înclină cu eleganţă, gustând complimentul. Râzând, braţ la braţ, coborâră scara spre marea sală de dans.

Începuseră să sosească primele trăsuri, iar Skye şi Geoffrey îşi primiră oaspeţii. Sala de bal se umpluse repede. Chiar şi regina sosise devreme, escortată, printre alţii, de lordul Dudley.

— Avem intenţia să stăm până târziu, draga mea Skye, o anunţă Elizabeth. Tu şi cu Southwood oferiţi cea mai bună petrecere a anului.

— N-am vrea să vă supărăm, dar am dori să mai evităm Londra o vreme, spuse Geoffrey. Skye nu este tocmai refăcută după naşterea fiului dumneavoastră.

— Balul nu va fi prea obositor, draga mea? întrebă regina, îngrijorată.

— Nu, *Madame*. Numai vederea chipului dumneavoastră drag şi mă întăreşte, replică Skye.

Ochii reginei scânteiară.

— Ce curtezană perfectă eşti tu, draga mea Skye! Categoric eşti perechea potrivită pentru Southwood.

Contele se înclină la auzul complimentului şi îi oferi braţul reginei ca să înceapă primul dans. Lordul Dudley o invită pe Skye, conştient de antipatia acesteia faţă de el. Din nefericire, indiferenţa ei îl întărâta pe Robert Dudley. Era un om căruia îi plăcea să înfrunte pericolul, şi gândul de a seduce această frumoasă femeie chiar sub nasul lui Elizabeth şi a soţului doamnei era o tentaţie delicioasă.

Robert Dudley era convins că nu putea fi respins. Îşi închipuia că ea era ruşinoasă, deşi nu exista nimic feciorelnic în personalitatea lui Skye. Dacă ar fi cunoscut-o mai bine, şi-ar fi dat seama de asta. Cum dansa cu ea, ochii i se desfătau de luminiscenţa perlată a pielii ei, apoi se afundară adânc în decolteul ei. ***Ce mere dulci ascunde sub corsaj!*** Examinarea o făcuse rapid, pentru că Elizabeth îi refuza în continuare totala posesiune asupra regalului ei trup, fiind o femeie foarte geloasă.

Skye ignoră ochii lacomi dar nu avea cum să evite comentariile sugestive ale lui Dudley.

— Ce nu-ţi place la mine, frumoasa mea? Ai fi înţeleaptă dacă mi-ai cultiva favorurile.

— Nu îmi displaci, *my lord*... însă nici nu-mi placi.

— Atunci de ce dracu' m-ai pus să fiu naşul fiului tău?

— A fost alegerea soţului meu, minţi Skye. *(**Deşi îmi pot permite să-mi fac un duşman din tine, my lord Bădăran,** cugetă Skye, **nu o să întorci asta împotriva lui Geoffrey.**)* Ştiţi, *my lord* Dudley, eu îmi ascult întotdeauna soţul aşa cum face o bună soţie, încheie ea cu modestie.

— Doamne, ce mă excită virtutea dumitale, mormăi Dudley.

Speculând o clipă de neatenţie a lui Skye, el o conduse, dintr-o figură de dans, către un alcov intim şi, înainte ca ea să-şi revină din şoc, braţele lui se înfăşuraseră repede în jurul ei. Skye se simţea jignită şi se lupta cu violenţă împotriva lui.

— *Sir* ! Dă-mi drumul imediat, *my lord*! îi ceru ea.

— Nu, frumoasa mea Skye, nu îţi dau drumul. Gata cu sfiala, *madame*. Tânjesc să gust din buzele dumitale coapte.

Şi îşi aplecă capul ca să sărute vârful sânilor ei — fructe şi mai dulci.

Ea încercă să se elibereze din braţele lui. Revoltată, se trase de lângă el, dar el o strânse cu putere cu un braţ în timp ce cu celălalt îi prinse şi îi ţinu capul cu fermitate. Disperată, Skye încercă să se ferească de buzele ce se apropiau, dar nu reuşi, şi gura lui Dudley o devastă umedă pe a ei, încercând să scoată pasiune de unde nu era. Ea nu îndrăznea să ţipe, pentru că îndrăgostita regină ar fi crezut că ea era agresoarea, iar Robert Dudley evident că ştia acest lucru. Limba lui se împinse printre dinţii ei, afundându-se cu evident înţeles. Mâinile lui îi ridicară cu obrăznicie fustele dar Skye ridică genunchiul turtind testiculele lui vulnerabile. Instantaneu el îi dădu drumul şi, pe faţa surprinsă a lordului Dudley, Skye citi o adâncă durere.

Fără nici un cuvânt, Skye fugi, cu obrajii în flăcări. Avusese noroc că locul ales de Dudley era retras, aşa că nu fuseseră observaţi. Luând un pahar cu vin rece de la un valet care tocmai trecea cu o tavă, se forţă să soarbă încet până i se liniştiră bătăile inimii. Se opri în faţa unei oglinzi, puse paharul jos şi îşi netezi părul şi rochia cu mâini tremurătoare.

Ticălos obscen şi arogant! Cum a îndrăznit Dudley să mă atace?

Nu putea apela la regină, pentru că Elizabeth era îndrăgostită de el şi ar fi respins orice critică adusă preţiosului ei Robert. *Nu vreau să mă mai întorc niciodată la Curte,* se gândi cu disperare Skye. *Probabil că ne vom cere scuze la primăvară şi poate toamna viitoare voi fi înlocuită de altele în afecţiunea reginei. Atunci am putea rămâne la Devon să ne creştem copiii în pace.* Se calmă şi, luându-şi paharul cu vin, se alătură discret oaspeţilor săi.

În alcovul pe care ea tocmai îl părăsise, lord Dudley încerca să-şi revină. Valurile de durere continuaseră să-l tortureze încă

vreo câteva minute, dar treptat începu să se simtă bine. *Târfă mică,* se gândi el, pe jumătate furios, pe jumătate intrigat. Îşi freca cu tristeţe membrul vătămat, nevenindu-i încă să creadă că fusese refuzat. Femeile pur şi simplu nu-l refuzau pe Robert. *Va regreta. Într-o zi o voi avea. Şi,* îşi jură el, *ea va fi aceea care mă va ruga să-i fac această favoare.* Netezindu-şi hainele, ieşi din alcov.

Skye făcu în aşa fel încât să-l evite pe Dudley tot restul serii, dar Geoffrey, sensibil la schimbările ei de dispoziţie, văzu că ceva nu era în regulă. Discret, o trase deoparte.

— Ce s-a întâmplat, dragostea mea?

— Dudley a încercat să mă violeze, rosti ea furioasă.

— Ce?!

— Vorbeşte mai încet, Geoffrey!

Ea puse o mână prevenitoare pe braţul lui ca să-l reţină.

— Mă asaltase cu nedoritele lui atenţii şi mai înainte, dar ştii foarte bine că, dacă i-aş spune, regina nu m-ar crede. El a contat pe asta, dar l-am lovit cu genunchiul în testicule. M-aş mira să mai poată dansa în seara asta.

Geoffrey tresări automat, dar nu găsi nici un pic de simpatie în sufletul lui pentru Dudley.

— Ce-ai zice să plecăm la Devon imediat după bal, draga mea?

— Ah, da! aprobă ea fericită.

— Nu vom rămâne decât atât cât trebuie să ne schimbăm cu ceva călduros şi uşor. Vom pleca în zori. Ştiu eu un han minunat în drum unde vom putea petrece noaptea de mâine.

— Ca „Drucks and Drake"?

— Mai bine! râse el sărutându-i vârful nasului. Te-ar deranja dacă am rămâne la Devon?

— Nu! Mă tem că în sufletul meu sunt un şoarece de câmp, dragul meu. Sper ca ştirea să nu te dezamăgească.

— Am descoperit, draga mea soţie, că nu am nici un chef să te împart cu nimeni — în afară de copiii noştri. Şi acum hai să ne întoarcem la oaspeţii noştri înainte de a ni se simţi lipsa!

La cina de la miezul nopţii, de Grenville şi recent căsătorita Lettice Knollys găsiră micuţa coroană în bucăţile lor de prăjitură, şi fuseseră încoronaţi ca „Rege al Dezmăţului" şi regina lui. Pentru restul şerii de Grenville întreţinuse buna dispoziţie poruncind pedepse

indecente la jocuri. Nici Lettice nu scăpă de datoria ei din acea seară. Dickon porunci mai întâi să fie legată la ochi şi apoi să se lase sărutată se şase bărbaţi pe care-i va alege el.

— Unul dintre ei va fi soţul tău, Walter, draga mea, iar tu va trebui să ne spui care este acela.

Lettice era într-o teribilă încurcătură, pentru că Walter nu era cel mai inspirat dintre iubiţi. Legată la ochi, primi cele şase sărutări dintre care una foarte pătimaşă, care o înfioră.

— Ei, bine, Lettice? o întrebă de Grenville.

Lettice se prefăcu a cumpăni asupra dilemei. Era sigură că nici unul dintre ei nu fusese Walter, dar ar fi vrut să ştie cine fusese bărbatul care o făcuse să se înfioare.

— Ultimul domn a fost Walter, anunţă ea cu fermitate. Sunt aproape sigură.

Un hohot general de râs întâmpină această declaraţie şi, când i se ridică legătura de la ochi, Lettice se află faţă-n faţă cu lordul Dudley.

— Ohoho, strigă ea, roşind într-o drăgălaşă confuzie, dar eram atât de sigură! Exact aşa mă sărută Walter.

— Nici unul dintre ei nu a fost Walter, draga mea, râdea în hohote de Grenville.

— Haide, Robert! bătu din picior Lettice mimând o atitudine jignită, după care urmă un alt hohot de râs.

Robert Dudley râdea în sinea lui în timp ce o înlănţuia cu un braţ pe regină. Lettice Knollys era o adevărată târfă. Când o sărutase, ea îşi împinsese limba mică şi fierbinte în gura lui cu o încântătoare îndemânare care dovedea practică îndelungată. El o examină pe sub pleoapele lăsate cu grijă şi o văzu cum îl fixa discret dar insistent. *Ehe, deci iată o posibilă parteneră, Dudley, pentru nopţile în care Bess, după ce te ameţeşte, te trimite în plata Domnului, nesatisfăcut!*

Petrecerea devenea din ce în ce mai veselă. Iar în cele din urmă, regina şi anturajul ei plecară, urmaţi la scurt timp de alţi oaspeţi care erau obosiţi, cercheliţi sau chiar beţi. Ultimii dintre ei făcură semn cu mâna din uşă, iar contele şi contesa de Lynmouth alergară mână în mână pe scări în apartamentele lor unde-i aşteptau servitorii.

— Vă aduc lucrurile de noapte imediat, m'lady, zâmbi Daisy.

— Nu, spuse Skye, *my lord* şi cu mine nu întârziem decât atât cât ne trebuie ca să ne schimbăm hainele. Plecăm la Devon! Să mi se împacheteze cămaşa de noapte şi articolele de toaletă, şi adu-mi rochia albastră de călătorie, din lână, şi pelerina.

— Dar m'lady, protestă Daisy, n-am făcut bagajele!

— Tu şi ceilalţi servitori veţi pleca mâine sau poimâine. Eu şi *my lord* preferăm să plecăm în grabă.

— Da, m'lady.

În dormitorul lui, Geoffrey dădea ordine asemănătoare.

— Trăsura încăpătoare de călătorie, îi dădu el dispoziţii majordomului. Trimite înaintea noastră pe cineva la hanul „Queen's Head" să-i anunţe că vom poposi acolo. Vreau să pregătească cel mai bun dormitor, o sufragerie separată şi cele necesare pentru trăsură şi personalul de rigoare.

— Imediat, *m'lord*!

În decurs de o oră, totul fusese pregătit. În trăsură, Geoffrey Southwood îşi ţinea soţia în braţe, mângâindu-i sânii, în timp ce gura lui îi explora leneşă buzele, gâtul şi lobul urechii.

— Îţi aminteşti ce făceam acum un an, exact în noaptea asta? murmură el.

— Ceva foarte asemănător, dacă nu mă înşeală memoria, dragule. Dar nu într-o trăsură care hurducăie.

— Nu mi-am închipuit că vom face vreodată dragoste într-o trăsură, remarcă el pe gânduri.

— Geoffrey!

El chicoti.

— Nu mă pot abţine, iubito. Eşti o bucăţică tentantă şi vreau să mă îngrop adânc în tine.

Ea se simţi imediat copleşită de dorinţă. Geoffrey avea o diabolică putere de a o excita numai cu o vorbă. Tremura de dorinţă şi se întrebă dacă acest lucru era normal. Într-o izbucnire de mândrie jignită exclamă:

— *My lord*, nu este bine.

— Într-adevăr, nu este, draga mea. Eu am mai făcut dragoste într-o trăsură şi este al dracului de incomod. Vom aştepta până când vom ajunge la han. Dar acolo, *madame*, nu te voi mai cruţa.

Ajunseră la han odată cu ivirea zorilor şi hangiul, impresionat de trăsura cu blazon, de ocupanţii ei şi de suita în livrele, îi oferi lordului Southwood şi somnoroasei sale soţii un salon separat. Aproape imediat sosiră doi servitori cu tăvi încărcate cu supă fierbinte, brânză, pâine abia scoasă din cuptor şi unt dulce. Hangiul aduse o butelcă plină cu bere neagră şi alta cu cidru dulce de mere.

Mireasma împrăştiată de bunătăţile de pe tavă o treziră pe Skye care, sub privirile amuzate ale soţului ei, se repezi la bucate. Supa îi îndepărtă frigul din oase şi îi readuse culoarea în obraji. Îşi unse buzele mâncând o bucată de pâine fierbinte cu unt şi cu felii subţiri de şuncă. Îi plăcură atât de mult încât mai mâncă una, adăugând şi brânză.

Suspinând de mulţumire, se lăsă pe spate în scaun şi Geoffrey chicoti.

— Uneori îmi vine greu să cred că eşti destul de mare ca să-mi fii soţie.

— Îmi era foame, spuse ea cu simplitate.

— Trebuie să-i spunem hangiului să ne pregătească un coş cu mîncare, deoarece la următoarea oprire nu putem decât să schimbăm caii. Ai prefera ceva anume?

— Ouă fierte tari şi pere, răspunse ea cu promptitudine Nu, Geoffrey, nu sunt însărcinată... încă, răspunse ea la privirea lui uimită. Dar te iubesc atât de mult, *my lord*, încât vreau o casă plină cu fiii tăi.

Ce n-ar fi dat şi Niall să audă asemenea vorbe! În Mallorca se simţea ca un pui în viziuna vulpii. Din fericire, doctorul Hamid avea un văr, tot doctor, pe insulă. Deşi Spania fusese curăţată de maurii mahomedani, pe aceste insule, la jumătatea drumului dintre Europa şi Africa de Nord, toleranţa era mai mare datorită, în parte, căsătoriilor mixte practicate de secole.

Ana, bucuroasă să îşi vadă stăpâna, se întorsese ca să aibă grijă de Constanza, împreună cu Polly. Niall ştia că soţia lui nu va îndrăzni să se comporte aici cum făcuse în Anglia. Nu avea nici un motiv să o despartă pe Constanza de Ana, şi cumpără o căsuţă în munţii de la marginea oraşului.

După ce-şi văzu copila, Conde se întoarse furios către Niall:

— Ce i-ai făcut?

Niall oftă şi îl conduse pe socrul său afară din dormitor.

— Este bolnavă numai din vina ei, Francisco. Îţi spun asta nu ca să te jignesc ci ca să înţelegi. Sunt foarte multe şanse ca să nu se poată vindeca. Am adus-o acasă pentru că va muri şi, împotriva perfidiei sale, vreau să fie fericită. Constanza este o femeie căruia nu-i ajunge un singur bărbat.

La început Conde nu înţelesese. Dar când începuse să realizeze ce spunea ginerele lui, roşi, apoi se albi de mânie.

— Ce vrei să spui, *my lord*? întrebă el.

— Constanza este o curvă.

— Minţi!

— În ce scop, Francisco? Ana poate confirma cele spuse de mine. Am trimis-o acasă pentru că nu o putea controla pe Constanza şi, inexplicabil, o ajuta. Constanza a provocat un asemenea scandal la Curtea Angliei încât a fost exilată din Anglia. Mă gândeam să o duc acasă în Irlanda, dar este grav bolnavă, nu mai poate avea copii şi, probabil, va muri în curând. Puteam obţine anularea acestei căsătorii, Francisco. Asta te-ar fi pus într-o situaţie neplăcută. Tu eşti încă guvernatorul regelui Philip pe această insulă.

— Nu mă surprinde că o Curte cum este cea a Angliei mi-a corupt copila. Anglia este la fel de blestemată ca şi Curtea ei.

— Ca irlandez, Francisco, aş fi de acord cu tine. Dar nu pot. Elizabeth a Angliei este tânără, dar are măreţie. Curtea ei este elegantă şi inteligentă, spirituală şi strălucitoare. Sunt unii care se dedau la desfrânare dar, în privinţa asta, Curtea Franţei conduce detaşat.

— Atunci ce trebuie să cred, Niall? Este din vina mea? Unde am greşit cu Constanza?

— Nu ai greşit, Francisco. Îţi trebuie timp, cum mi-a trebuit şi mie, ca să înţelegi că nu eşti vinovat cu nimic. Greşeala este în Constanza, înrădăcinată adânc în ea, ca un vierme care roade cel mai frumos fruct pe dinăuntru. Probabil că nici măcar Constanza nu poate fi învinuită.

Deodată Conde începu să plângă.

— Ah, Binecuvântată Fecioară, bietul meu copil! Bietul meu copil!

— Francisco, Constanza moare şi nu mai ai alţi copii. Nu te-ai gândit să te recăsătoreşti? Acum, dacă vrei ca numele tău să nu se piardă, trebuie să o faci. Nu eşti bătrân şi mai ai timp să procreezi băieţii de care ai nevoie.

O privire surprinsă se îndreptă către Niall.

— Ciudat că menţionezi asta, spuse el. După ce aţi părăsit insula m-am simţit singur şi am început să frecventez din nou lumea mondenă. Am primit de curând o ofertă de căsătorie cu fiica mai mare a unui vechi prieten care locuieşte în Mallorca. Am ezitat pentru că fata nu are decât paisprezece ani.

— Ai putea fi fericit cu ea, Francisco? Vă potriviţi?

— Da, aş putea fi fericit cu Luisa. E drăguţă, este pioasă şi pare a fi fericită cu mine.

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, omule, căsătoreşte-te cu ea şi obţine moştenitorii!

Constanzei Burke îi trebuiră doi ani ca să moară, în timpul acesta mama ei vitregă născându-i doi băieţi lui Conde şi rămânând însărcinată cu al treilea. Cele două femei nu se sufereau una pe cealaltă. Luisa nu o agrea pe fiica ei vitregă pentru că se gândea că, într-o bună zi, copiii ei vor fi nevoiţi să împartă averea lui Conde cu Constanza. Iar Constanza credea că Luisa reprezenta o critică necruţătoare la adresa ei. Mai ales când se născuse primul frate vitreg al ei, la nici zece luni din ziua nunţii. Al doilea s-a născut la unsprezece luni după primul. Iar când acesta abia împlinise trei luni, Luisa anunţase că era din nou însărcinată.

— Fertilitatea ei este un reproş pentru mine, se văită Constanza lui Niall. Este încântată să fie socotită cea mai perfectă soţie, ca să arate celor de pe insulă că eu nu sunt. Este ceea ce nici mama mea, nici eu nu am fost.

Deşi Luisa era o soţie perfectă pentru Conde, era mult prea încrezută şi încăpăţânată pentru o *lady* atât de tânără. Nu era la fel de frumoasă ca fiica ei vitregă, dar era destul de drăguţă. Avea faţa albă ca gardenia, părul negru cu străluciri albastre, pe care îl purta pieptănat lins şi strâns într-un coc pe ceafă şi ochi cafenii care ar fi fost frumoşi, dacă ar fi fost însufleţiţi de vreo emoţie. Niall făcea tot ce putea ca să o protejeze pe soţia lui de mama sa vitregă. Lucrurile atinseseră apogeul într-o după-amiază când Luisa spusese ceva —

Niall nu aflase niciodată ce — şi Constanza se ridicase poticnindu-se din patul ei strigând:

— Ieşi afară din casa mea, blestemată vacă fecundă!

Apoi leşinase. Ana alergase la stăpâna ei în timp ce Polly o scosese din cameră pe Luisa.

— Ia mâna de pe mine, fato, ţipase Luisa la Polly.

— Pleacă, doamnă, sau îţi blestem copilul nenăscut încă!

Polly se uită saşiu, strâmbându-şi gura ca să pară cât mai ameninţătoare.

— Ah! se închină Luisa şi, eliberându-se din mâna lui Polly, alergă la trăsura ei.

Constanza rămase inconştientă mai multe ore. Îl chemară pe doctorul Mehmet, care clătină din cap.

— Nu va apuca noaptea, *my lord.* Veghea dumitale se apropie de sfârşit.

Aduseră preotul, care îi dădu ultima împărtăşanie. Era un preot tânăr şi mărturisirile muribundei îl făcură să se cutremure. Niciodată nu mai auzise asemenea orori de pe buzele unei femei. Căzu în genunchi, sperând ca rugăciunile lui să o poată ajuta.

Sosi şi Conde, lăsându-şi, cu înţelepciune, soţia acasă, şi vegheară cu toţii până ce moartea îşi reclamă victima. Ana plângea încet, îngânând rugăciuni, şi Polly ştergea sudoarea îngheţată de pe fruntea stăpânei sale. Iar Niall cugeta, nu pentru prima dată, dacă nu ar fi fost mai bine să o fi dus pe Constanza, de la bun început, acasă în Irlanda, în loc să o expună tentaţiilor din Londra.

Ceasul de pe poliţă ticăia lungile minute şi, între orele trei şi patru dimineaţa, Constanza deschise ochii ei violeţi şi privi la cele trei persoane la care ţinea cel mai mult — Ana, soţul şi tatăl ei. Cu mare efort Constanza întinse o mână palidă ca să atingă obrazul ud al Anei. Apoi privi către Conde şi îi zâmbi dulce. Francisco Cuidadela se simţi deodată bătrân şi singur, simţind că murea şi o parte din el.

În cele din urmă Constanza îşi întoarse capul spre Niall.

— Îmi pare atât de rău de tot ce s-a întâmplat, Niall, spuse ea. Dar să nu uiţi că te-am iubit cu adevărat.

— Ştiu, Constanzita, rosti el liniştitor. A fost din cauza bolii tale, nu ai făcut-o deliberat.

Ea oftă uşurată, ca şi cum Niall i-ar fi ridicat o greutate de pe inimă.

— Atunci m-ai iertat?

— Eşti iertată, Constanza.

El se aplecă şi o sărută uşor pe gură. Ea suspină adânc şi îşi dădu sufletul. Pentru o clipă rămase privind fix spre ea, amintindu-şi de fata vioaie şi iubitoare cu minunatul ei trup şi păr auriu, care-i oferise virginitatea ei pe un câmp cu flori. *Ce se întâmplase?* Îi sărută cu delicateţe pleoapele pentru ultima dată şi, întorcându-se, părăsi camera.

Rămase în picioare nehotărât, apoi, repede, luă o decizie:

— Voi trece tot ce i-a aparţinut Constanzei pe numele tău, Francisco, cu excepţia casei, pe care i-o voi lăsa Anei. I se va plăti o pensie de doisprezece galbeni pe an. Vom discuta cu avocaţii să aranjeze asta. Polly vrea să se întoarcă în Anglia. Vreau să primească o dotă de zece piese de aur şi micul şirag de perle care i-a aparţinut Constanzei, şi să i se facă formele pentru înapoierea la Londra. Eu vreau doar casa din Londra. Restul este al tău.

— Te rog, Niall, fiica mea încă nu s-a răcit şi tu vorbeşti despre împărţirea lucurilor ce i-au aparţinut, ca soldaţii romani la picioarele crucii lui Christos.

— Francisco, doi ani am trăit în iad. Mi-am făcut ultima datorie faţă de Constanza şi am grijă de înmormântarea ei, dar acum vreau să mă duc acasă. Tu vei ţine doliu un an, dar ai o soţie şi doi fii alături de tine. Eu nu am nici soţie, nici fii, şi nici timp pentru convenţionalismul spaniol. Mă voi îngriji de toate detaliile aranjamentelor chiar astăzi, pentru că intenţionez să pornesc spre casă cât pot de repede, încheie Niall sincer.

Trupul neînsufleţit al Constanzei fusese îmbrăcat în rochia ei de mireasă şi depus în palatul guvernatorului, pe un catafalc înconjurat cu gardenii albe. A treia zi de dimineaţă se ţinuse liturghia înmormântării în catedrala din Palma, unde avusese loc şi căsătoria lor, şi apoi Constanza fusese înmormântată pe coasta dealului, în capela cu privire spre mare. În aceeaşi după-amiază, Niall Burke şi domnişoara Polly Flanders se aflau la bordul unei nave care pornea spre Londra.

Câteva săptămâni mai târziu, după o călătorie fără incidente, Niall o plasase pe Polly ca fată în casă la o familie bună, asigurându-i zestrea preţioasă la o bancă ce se bucura de o bună reputaţie. Era nerăbdător să o vadă pe Skye. Dar, după un rând de băutură cu nişte prieteni află că familia Southwood nu se mai întorsese la Curte, preferând să rămână la ţară. Veneau o singură dată pe an la Londra pentru a da vestitul bal de Bobotează. Frumoasa contesă îi prezentase soţului ei pe cel de-al doilea fiu, John Michael, lord Lynton. Erau nemaipomenit de fericiţi, cel mai perfect cuplu.

Niall Burke părăsi Londra îndreptându-se spre casă, în Irlanda. Încântat să-şi vadă fiul întors acasă şi îngrijorat pentru fericirea lui, MacWiliam îi prezentă toate femeile între doisprezece şi douăzeci şi cinci de ani care ar fi reprezentat o partidă potrivită pentru Niall. Dar toate fuseseră respinse.

— Trebuie să-ţi găseşti o soţie, argumentă bătrânul. Dacă nu te gândeşti la tine, gândeşte-te la mine. Am nevoie de un alt moştenitor!

— Atunci căsătoreşte-te tu! De fiecare dată când m-am căsătorit, am făcut-o din datorie, şi de fiecare dată a fost un dezastru. Data viitoare când mă voi căsători o voi face numai din dragoste! strigă Niall.

— Dumnezeule, martor mi-eşti că am un fiu prost! ţipă şi MacWilliam. Nu-i de mirare că Skye O'Malley s-a căsătorit cu grozavul ei lord englez!

— Ducă-se la dracu', bătrâne! mormăi Niall.

Şi trânti uşa pornind călare pe armăsarul lui într-o goană nebună pe dealuri. Ştia că bătrânul avea dreptate dar nu se va mai căsători încă o dată decât din dragoste. Niall suspină. *O iubesc pe Skye. Şi nu voi mai lua altă soţie în patul şi în inima mea atâta timp cât trăieşte Skye!* Încercase o dată să se înşele şi rezultatul fusese distrugerea unei fete nevinovate.

— Eu ar fi trebuit să-ţi cer iertare, biata mea Constanza.

Apoi, încălecând din nou, se duse să se îmbete şi să viseze o femeie cu păr negru şi cu ochi albaştri ca marea.

Skye trăia şi ea un coşmar. După un martie cald şi însorit venise un aprilie rece. Molima atinsese satul Lynmouth, o boală care

se manifesta cu gât uscat şi alb. Îi lovea mai ales pe copii — dacă se îmbolnăvea un copil, se contaminau toţi cei care veniseră în contact cu el. Înainte de a apuca să-i izoleze pe copii în castel, se îmbolnăviseră Murrough O'Flaherty şi Joan Southwood.

Skye plasă amândoi copiii în aceeaşi cameră, ca să-i poată supraveghea mai uşor, şi-l trimise pe Geoffrey şi restul copiilor în altă aripă a castelului. Daisy se oferi să o ajute pe stăpână.

— Nu m-am molipsit niciodată, deşi am îngrijit destui bolnavi împreună cu mama mea, şi nici ea nu s-a îmbolnăvit.

— Au o imunitate naturală, îi spuse ea soţului său.

— Ce este aceea?

— Doctorii mauri cred că unii oameni au un sistem de autoapărare natural împotriva unor boli, iar pe de altă parte, alţii care supravieţuiesc bolii nu o mai fac chiar dacă sunt expuşi la ea. Ei numesc asta imunitate. Evident că Daisy şi mama ei sunt imune, deşi nu au avut niciodată boala.

— Iar tu nu eşti imună pentru că ai avut-o?

— Da, răspunse ea. De aceea eu şi Daisy îi putem îngriji pe Murrough şi Joan.

— De ce ai nevoie?

— Apă multă, cârpe curate şi ulei camforat.

— Mă îngrijesc eu de astea, dragostea mea.

— Câţi au murit din sat?

— Nouă, deocamdată.

— Dumnezeu să le odihnească bietele suflete, zise ea.

Era o lungă şi înspăimântătoare procedură, dar din fericire nici unul dintre copii nu avea o formă prea grea.

Erau slăbiţi, aveau febră şi nu se simţeau în apele lor. Petele albe apăruseră mai întâi pe amigdale, apoi se întinseseră şi pe restul căilor respiratorii. Deşi Skye şi Daisy erau absolut epuizate, nici una dintre ele nu-şi precupeţise eforturile în îngrijirea copiilor. Crizele fuseseră depăşite după douăzeci şi patru de ore, timp în care femeile puseseră întruna prişniţe cu camfor pe gâtul şi pieptul pacienţilor. În cele din urmă febra scăzuse, tusea se domolise şi petele albe începuseră să dispară. Cele două femei mai vegheară copiii încă o zi şi o noapte înainte de a admite că învinseseră boala.

În cele din urmă Skye şi Daisy mai permiseră la încă două servitoare să intre în camera bolnavilor ca să aibă grijă de ei. Copiii aveau nevoie de odihnă şi de mâncare uşoară ca să-şi refacă forţele, iar cele două devotate îngrijitoare ale lor trebuiau să doarmă înainte de a pica din picioare de epuizare. Daisy se duse în camera ei şi căzu, îmbrăcată cum era, pe pat. Skye, poticnindu-se, ajunse la ea în cameră unde găsi o cadă pregătită, aburind, aşteptând-o.

— Nu pot, spuse ea, trebuie să dorm.

Geoffrey Southwood o conduse pe soţia lui la un scaun, rugînd-o să se aşeze.

— Vei dormi mai bine dacă vei fi curată, draga mea, şi o dezbrăcă drăgăstos.

Aşezând-o în baie, zâmbi la suspinul ei de fericire şi o spălă plin de dragoste. O şterse, o îmbrăcă într-o cămaşă de noapte şi o băgă în pat. Aplecându-se, depuse un sărut pe fruntea ei.

— Somn uşor, draga mea, îl auzi ea spunând înainte de a se cufunda în întunericul somnului.

Skye dormi aproape două zile şi se trezi la zgomotul paşilor greoi ai lui Daisy. O privire aruncată acesteia îi produse accelerarea bătăilor inimii.

— Ce este? întrebă Skye.

— Tânărul stăpân, micuţul lord John! Anghină diftерică! Contele are grijă de el.

Skye sări din pat şi ieşi din cameră alergînd.

— Unde sunt?

— Deasupra apartamentului copiilor, m'lady.

— Nu! strigă ea în momentul în care intră în cameră.

Geoffrey stătea înlemnit, lacrimile inundându-i faţa, cu trupul plăpând al micului John în braţe. Ridică privirea în sus, ochii lui oglindind o durere imensă.

— Am făcut tot ce-ai făcut şi tu, plânse el neajutorat. Nu putea respira, Skye! Iar eu n-am putut să-l ajut — ochii lui albaştri cereau ajutor şi eu nu am putut face nimic!

Ea căzu în genunchi privind trupul celui mai mic copil al ei. Semăna atât de mult cu ea, cu pielea lui albă, ochii de safir şi părul negru. El era preferatul lui Geoffrey, nu Robin, moştenitorul, ci Johnny, mititelul ei înger, îndrăgit atât de cei din Irlanda cât şi de

cei din Anglia. Un sughiţ din pragul uşii îi atrase atenţia şi ridică ochii ca să o vadă pe Daisy plângând în hohote, cu faţa scăldată în lacrimi. Johnny fusese şi preferatul ei.

Simţindu-se foarte bătrână, se ridică şi, luând trupul fără viaţă din braţele lui Geoffrey, îl dădu lui Daisy.

— Ai grijă de el, fetiţo. Eu trebuie să-mi liniştesc soţul.

Daisy alergă din cameră, strângând copilul la pieptul ei. Plângea şi mai tare acum. Skye îl înlănţui cu braţul pe Geoffrey.

— Hai, dragostea mea. Vino cu mine, îl rugă ea.

El se ridică în picioare şi, poticnindu-se alături de ea, urcară pe scări spre apartamentul lui.

Îl dezbrăcă împreună cu valetul şi îl îmbrăcară într-o cămaşă de noapte. Îngrijorată, observă că Geoffrey avea febră. Băgându-l în aşternuturi, îl întrebă:

— Te simţi bine, dragul meu?

— Obosit. Atât de obosit, murmură el. E prea cald, şi căzu pe cuvertură.

Skye puse mâna pe fruntea lui care ardea. Febra creştea repede.

— Adu-mi o găleată cu apă şi câteva cârpe curate, îi porunci ea lui Will.

Contele începu să tuşească şi pe Skye o cuprinse frica.

— Nu! şopti ea. Sfântă Fecioară, te rog, te rog, nu!

Will se întoarse cu apa scoasă din cea mai adâncă fântână din sat. Era atât de rece încât îi îngheţă mâinile lui Skye când afundă cârpa în ea. Contele tresări când cârpa rece îi atinse pielea.

— Trebuie să-ţi scad febra, dragostea mea, se scuză ea, dar el nu o auzi, pentru că era pierdut în delir.

În orele care urmară îl ţinură înfăşurat în aşternuturi reci, în timp ce îi schimbau compresele neîncetat pe frunte. Schimbară de trei ori cearşafurile şi cămăşile de noapte ale contelui, lucrurile folosite fiind arse, pentru a preveni răspândirea bolii.

Apoi, deodată apăru Daisy.

— V-am adus de mâncare.

Cu ochii încercănaţi, Skye se uită către ea, apoi privi rătăcită în gol.

— Nu pot să mănânc.

— *My lady*, nu-i veţi face nici un bine stăpânului dacă vă veţi îmbolnăvi. Şi copiii au nevoie de dumneavoastră, pentru că sunt foarte speriaţi de moartea frăţiorului lor.

Şi eu sunt speriată! ar fi vrut să strige Skye. Dar dădu din cap slăbită, bucuroasă de fermitatea lui Daisy, şi se duse în salon. Pe tavă găsi o farfurie cu escalop fiert în unt şi mirodenii, şuncă, salată proaspătă, pâine, îngheţată şi o caraf㠠cu vin. Skye mâncă în mod mecanic, nesimţind nici un gust, până se goliră farfuriile. Ridicându-se repede, se întoarse în camera bolnavului ca să constate că febra contelui scăzuse. Acum tremura puternic şi Daisy îngrămădi mai multe cuverturi pe pat.

— Cărămizi fierbinţi, porunci Skye, şi Will ieşi alergând.

Geoffrey începu să tuşească violent, străduindu-se cu disperare să tragă aer în piept. Skye îi deschise forţat gura privind la gâtul acoperit cu pete albe, ce formaseră o peliculă care îl împiedica să respire.

— Ţineţi-i gura deschisă, îi spuse Daisy stăpânei sale.

Cu o mişcare rapidă Daisy scoase membrana afară din gâtul lui Geoffrey şi o aruncă în foc. Contele reuşi acum să respire.

— Dacă reuşim să împiedicăm pieliţa asta să-i taie respiraţia, atunci îl vom salva, m'lady. Dacă ea se va întări, va muri, spuse ea deschis.

— Nu! scuturâ puternic Skye din cap. Nu-l voi pierde!

Împreună începură obositorul proces de a-i pune prişniţe fierbinţi cu camfor. De mai multe ori Daisy îi extrase câte o membrană stăpânului ei din gât, uşurându-i respiraţia. Orele se scurseră cu greu până ce trecu o zi întreagă şi veni din nou noaptea. Febra iar crescu şi iar scăzu. El respira din ce în ce mai greu pe măsură ce membranele se formau din ce în ce mai repede devenind tot mai greu de extras. Faţa lui pălise iar pieptul muncea din greu cu fiecare respiraţie dureroasă. Skye simţea cum este cuprinsă de panică. Nu părea să fi reuşit să învingă boala, ci doar îi încetiniseră evoluţia.

Deodată Geoffrey deschise ochii lui verzi şi chemă cu greu:

— Skye!

— Sunt aici, dragul meu.

Ea se aplecă îngrijorată deasupra lui.

Minunaţii lui ochi rătăciră încet şi plini de dragoste pe faţa ei, ca şi cum ar fi vrut să şi-o întipărească în minte.

— Să ai grijă de copii, Skye.

— Geoffrey, dragostea mea, nu trebuie să vorbeşti aşa!

Glasul ei era vecin cu isteria.

El schiţă un zâmbet cald şi, ridicând mâna, îi atinse obrazul cu degetele lui delicate, ca şi cum i-ar fi dat o binecuvântare.

— Ce fericire ai fost tu pentru mine, draga mea, şopti el, apoi scoase un suspin adânc şi îşi dădu sufletul.

Nici Daisy, nici servitorul nu îndrăzneau să se mişte.

— Geoffrey! Te rog, nu mă speria, îl imploră Skye. Te vei face bine, dragostea mea! Şi în vara asta vom merge în Irlanda aşa cum am plănuit, ca să îmi cunoşti familia şi ca Ewan să poată jura credinţă, în mod oficial, lui MacWilliam.

Ea continua să-i vorbească despre lucruri obişnuite şi planurile pe care şi le făcuseră. În cele din urmă Daisy puse un braţ în jurul lui Skye.

— Contele este mort şi trebuie să faceţi faţă acestei situaţii.

Spre uşurarea imediată a lui Daisy, Skye izbucni în lacrimi amare şi se aţârnă de trupul soţului ei.

— Nu muri! urlă Skye. Nu, te rog! Nu muri...

Strigătele ei puteau fi auzite în toată casa şi, în curând, începură să plângă şi alţii. Will şi Daisy o smulseră pe Skye de pe cadavrul soţului ei. Ea se luptă cu ei ca o nebună dar, în cele din urmă, cu puteri reunite, reuşiră să o ducă în pat, unde se prăbuşi, plângând.

— Adu copiii, îi şopti Daisy servitorului, iar când aceştia sosiră, Daisy o apostrofă brutal: *My lady*! Toţi copiii sunt aici Au nevoie de dumneavoastră, *my lady*!

Skye se ridică răvăşită, cu faţa inundată de lacrimi ca să se uite la grupul copiilor strânşi ciorchine în uşa dormitorului. Cele trei fete ale lui Geoffrey — Susan, de nouă ani, cu tulburătorii ochi ai tatălui său, şi cele două gemene, în vârstă de opt ani, Gwyn şi Joan — toate trei erau acum orfane. Şi cei trei copiii ai ei — Ewan, în vârstă de zece ani, Murrough, de nouă ani, şi Willow de şase ani şi jumătate — speriată, care încerca însă să îşi ascundă teama. Şi Robin, de trei ani, fiul ei şi al contelui, care era acum conte de Lynmouth. *Plecaţi şi lăsaţi-mă cu durerea mea!* ar fi vrut să le strige ea. Dar atunci

îi răsună în urechi ultimele cuvinte ale lui Geoffrey: *„Ai grijă de copii, Skye."*

Adunându-se, se ridică în picioare şi îşi netezi rochia şifonată.

— Tatăl vostru a murit, copii, spuse ea pe ton liniştit.

Îl ridică pe micul Robin pe o masă, unde stătea fixând-o cu ochii lui mari.

— Robin, acum tu eşti contele de Lynmouth. Ţie, *my lord* conte, eu îţi jur credinţă, rosti Skye făcând o reverenţă.

Apoi, ceilalţi copii aşezaţi îi jurară şi ei credinţă unui Robin buimăcit.

— Unde este *papa*? întrebă el sâsâit.

— S-a dus la cer, fiul meu, zise Skye cu căldură.

— Ca Johnny?

— Da, Robin, ca Johnny.

— Nu ne putem duce şi noi, mama?

— Nu, Robin, nu putem merge încă. Vom merge când ne va chema Dumnezeu, dar Dumnezeu nu ne-a chemat încă.

Skye simţi cum se întăreşte. Avea dreptate Geoffrey. Copiii aveau nevoie de ea. Ea îl luă pe fiul ei de pe masă şi îi strânse pe toţi lângă ea.

— Trebuie să fim cu toţii curajoşi, dragii mei, le spuse ea şi îi sărută pe fiecare. Acum, întorceţi-vă în camerele voastre şi rugaţi-vă pentru tatăl vostru şi pentru Johnny.

Copii se retraseră plini de responsabilitate.

— Adu preotul, îi spuse ea lui Daisy. Will, se întoarse ea către servitor, vreau să te duci călare la Londra să duci un mesaj reginei. Aşteaptă doar cât îl scriu.

Biletul o informa pe regină despre moartea lui Geoffrey şi cerea confirmarea regală a lui Robin ca moştenitor. Will plecă imediat. Preotului i se ceru să programeze funeraliile pentru a doua zi. John, în vârstă de şaisprezece luni, lord Lynton, urma să fie îngropat în acelaşi mormânt cu tatăl său.

În luna aprilie vremea se încălzi şi nu se mai semnală nici un caz de anghină difterică — nici la castel, nici în sat. Epidemia părea că-şi satisfăcuse pofta de vieţi omeneşti după ce-l luase pe conte.

22

Robert Dudley îndruga cu veselie verzi şi uscate în timp ce călătorea spre Devon. În jurul lui, escorta sa afişa aceeaşi bună dispoziţie. Contele era trimis în misiune de Majestatea Sa, care acorda o mare importanţă acestei călătorii. Pe lângă asta, era luna iunie şi Anglia se bucura de soare. Trandafiri de toate nuanţele posibile se zăreau prin grădini şi atârnau extravagant pe zidurile de piatră. Pe pajiştile verzi mieii zburdau prin trifoi şi pe fiecare lac plutea cel puţin o familie de lebede — graţioşi părinţi albi ca zăpada, urmaţi de lebăduţe urâţele, înotau mândri pe apa ce unduia sub briză, ca nişte galioane spaniole încărcate de comori.

Lordul Dudley era într-o dispoziţie excelentă. Involuntar, regina îi dăruise ceea ce dorea foarte mult. Bess nu avea de unde să ştie, când îl trimisese să aibă grijă de prosperitatea finului lor, micul conte de Lynmouth, că mama copilului îl interesa mai mult decât Robin.

Moartea lui Geoffrey Southwood constituise un şoc teribil pentru regină şi pentru întreaga Curte, deoarece „Contele Înger" fusese foarte iubit. Ce-i drept, el şi frumoasa lui soţie irlandeză nu fuseseră la Curte de doi ani, dar ţinuseră regulat balul de Bobotează. Numai cu câteva luni în urmă îşi uimiseră oaspeţii cu originalitatea costumelor pe care le purtaseră.

Atât de plin de el era contele de Leicester că, atunci când apăru la orizont Lynmouth House, el se dezlănţui interpretând un cântec popular foarte obscen, spre încântarea companionilor săi care rânjeau fericiţi.

Privind înaintarea lui, văduva contesă de Lynmouth se încruntă. Elizabeth îl recunoscuse pe Robin ca moştenitor, dar îl desemnase pe lordul Dudley ca tutore al copilului. Skye protestase, pretextând cu multă diplomaţie că Geoffrey o lăsase pe ea ca singur tutore al copiilor lui. Dar regina nu cedase. Skye păstra deplinul control al celorlalţi, dar micul conte de Lynmouth era sub protecţie regală.

Ştiind că Dudley nu renunţa cu uşurinţă şi că, în situaţia ei de femeie văduvă, era lipsită de protecţie devenind o pradă uşoară, acţionase rapid ca să se protejeze pe ea şi pe copii.

Ewan şi Murrough O'Flaherty fuseseră trimişi în Irlanda, împreună cu gemenele Southwood. Cu un an înainte, Skye şi Geoffrey îi logodiseră deoarece gemenele îşi exprimaseră dorinţa să rămână împreună, iar băieţii ţineau foarte mult la ele. Cei patru urmau să fie în siguranţă sub supravegherea lui Anne O'Malley, urmând să se căsătorească peste câţiva ani. Sora de nouă ani a gemenelor, Susan Southwood, fusese trimisă la lordul Trevenyan din Cornwall, ca să înveţe arta conducerii gospodăriei de la soţia acestuia, urmând să se mărite cu moştenitorul lui Trevenyan.

Numai Willow şi Robin rămăseseră cu mama lor. Ea avea planuri în legătură cu micul conte dar trebuia să primească permisiunea reginei ca să le poată pune în aplicare. Până când aflase că cel trimis era lordul Duydley, crezuse că va veni regina însăşi. Willow putea fi uşor mutată la Wren Court unde cei doi Small o puteau proteja. Dacă era necesar să lupte cu Robert Dudley, Skye nu voia să-i ofere posibilitatea de a-i folosi copiii ca pe o armă.

Când i se anunţă sosirea contelui, îşi netezi rochia cu calm şi coborî să-şi întâmpine oaspetele.

Pe când intra în cameră Robert Dudley simţi un fior de pasiune. Slăbise şi arăta obosită. Dar, în ciuda schimbării, rămânea tot cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Rochia de doliu neagră, din mătase, îi venea admirabil.

— Bun venit la Lynmouth, *my lord.*

— Sunt cu adevărat binevenit, draga mea Skye? întrebă el şăgalnic, sărutându-i mâna.

— Demnitatea reginei este întotdeauna binevenită în această casă, *my lord* Dudley, şi dumneata reprezinţi regina. Am încredere că oamenii dumitale se vor purta frumos cu ai mei.

— Mulţumesc, *madame*, da.

— Probabil că vrei să-l vezi pe conte, spuse ea, însă la ora aceasta doarme. Îl voi trimite la dumneata mâine dimineaţă când se va trezi. Îmi cer scuze că nu te putem distra, lord Dudley, dar această casă se află în doliu. Şi acum, te rog să mă scuzi, *sir.*

Dudley se simţi năpădit de mânie. Era expediat ca un servitor.

— Nu, *madame*, nu te voi scuza, strigă el.

— *My lord*! (Skye îl privi jignită.) Mă rog pentru soţul meu! Nu ai nici un drept să-mi interzici consolarea rugăciunii.

— Un bărbat în carne şi oase nu ar fi o consolare mai bună, dulce Skye?

— *Dumneata? După Southwood?* Vai, Dudley! râse ea plină de cruzime. Dacă ai avut intenţia să mă amuzi, *sir*, poţi fi sigur că ai reuşit şi îţi mulţumesc. N-am mai râs de când a murit Geoffrey.

El se făcu roşu ca racul.

— Îmi pui la încercare răbdarea, *madame*!

— Şi dumneata la fel! strigă ea. Cum îndrăzneşti să vii în casa mea şi să-mi sugerezi asemenea lucruri? A fost destul de rău că mi-ai atacat virtutea când trăia Geoffrey, dar să continui să mă ataci în timpul doliului este incalificabil!

— *Madame*, te voi avea, rosti lordul clar şi deschis.

— Niciodată.

— Lasă-mă să-ţi amintesc că eu sunt tutorele fiului dumitale.

— Dar nu şi al meu!

— Pot lua copilul de aici oricând. Şi dacă nu vei coopera, o voi face.

— Voi apela la regină!

— Pe ce motiv, dulce Skye? Nu trebuie decât să-i spun lui Bess că suferi de o melancolie profundă după moartea lui Southwood. Şi că eu cred că starea dumitale de spirit este dăunătoare copiilor. Sau, mai bine, copiii vor rămâne aici la Lynmouth, şi te voi muta pe dumneata la Londra! Ce-i vei spune reginei, şi pe care dintre noi îl va crede?

Dudley zâmbi, ştiind că ea evalua situaţia în mod inteligent şi îşi dădea seama că nu avea nici o altă opţiune.

— Vei lua masa cu mine şi după aceea te voi poseda, decise el triumfător.

— Nu voi servi masa deoarece ceea ce îmi propui este dezgustător şi mi s-a tăiat apetitul. Voi veni cu dumneata, pentru că nu vreau să împart patul soţului meu cu un asemenea om. Acordă-mi câteva ore să mă aranjez.

— Foarte bine, dulce Skye. Te scuz pentru masă. Voi mânca în camera mea şi vei veni la ora zece la mine. Ne-am înţeles?

— Da, *my lord*.

Daisy aştepta în dormitorul lui Skye.

— După faţa dumneavoastră aş zice că lord Dudley nu şi-a schimbat părerea.

— M-a ameninţat că mă îndepărtează de copii dacă nu mă duc la el. Trebuie, mai cu seamă că nu ştie că ceilalţi copii au plecat. Când va afla, tot iadul se va dezlănţui asupra noastră, Daisy.

— Dar între timp va trebui să-i încălziţi patul, şi nu va fi fericit dacă îl veţi ţine la distanţă.

— Cum aş putea să-l primesc plină de căldură, Daisy? Îl dispreţuiesc!

— Vai, *madame*, nu este ceva care să vreţi. Contele va proteja moştenirea micuţului Robin, spuse veşnic practica Daisy. Lordul Dudley deţine acum puterea. Bărbaţii o au oricum.

— Nu cred, spuse încet Skye.

Pentru prima dată după mai mulţi ani, tinereţea ei îi reveni în minte. Protejată de dragostea lui Geoffrey, aproape că uitase că era O'Malley din Innisfana. Acum era prinsă în cursă, pentru că Robin era un pair englez şi nu putea adăuga moştenirea lui la a ei. Dar mai exista o posibilitate, dacă regina i-ar fi aprobat planul. Totuşi, în noaptea asta, nu avea nici o posibilitate de scăpare şi se cutremură.

— Le-am spus fetelor să vă pregătească baia, *my lady*, zise încet Daisy. Şi cina — piept de clapon, salată şi căpşune proaspete cu smântână.

Skye aprobă din cap, absentă. Se dezbrăcă în mod automat şi intră în cadă. Apa caldă era înmiresmată cu parfumul ei preferat de trandafiri. Daisy îi prinse cu grijă părul pe vârful capului, iar Skye se afundă adânc în apă. Luând săpunul de pe o farfurioară de porţelan, chicoti în sinea ei, dându-şi seama că baia ei zilnică era un obicei însuşit în Alger. Multe dintre doamnele de la Curtea Angliei erau tot atât de străine de apă şi săpun ca şi fetele de la bucătărie. Se ridică în picioare, iar Daisy o înfăşură într-un prosop cald. Apoi, înarmată cu un puf din blăniţă de miel, o şterse cu pudră roz, bombănind întruna:

— Este indecent, la douăzeci de ani şi cu cinci copii, să arăţi ca o fetişcană!

Skye râse. Deşi Daisy era mai tânără decât ea cu mai bine de cinci ani, se purta ca o mamă faţă de stăpâna ei. Zâmbind încă, Skye luă flaconul de cristal cu esenţă de trandafiri şi începu să se parfumeze, amintindu-şi imediat de Yasmin şi de femeile din *House of Felicity*. ***Parcă timpul s-a întors înapoi,*** îşi zise în sinea ei.

Daisy îi ţinu rochia şi Skye se strecură în ea. Era din mătase de culoarea coralului, cu mâneci largi, un decolteu foarte răscroit şi o fustă lungă care cădea în falduri ample. Talia nu era marcată, iar fusta se lega sub sâni, scoţându-i în relief. ***Cât îi mai plăcea lui Geoffrey rochia asta,*** cugetă ea, reţinându-şi lacrimile. O clipă se gândi că mai bine o rupea decât să o poarte în faţa lui Dudley, dar îşi dădu imediat seama că aproape orice atingea îi amintea de Geoffrey.

— Mă puteţi lăsa singură, se adresă Skye servitoarelor. Noapte bună, fetelor.

Uşa se închise în urma celor trei, iar ea cercetă ceasul de pe poliţă. Mai era o oră. Ciuguli din mâncare, surprinsă să descopere că îi era foame. Căpşunile erau deosebit de gustoase, şi realiză că nu savurase mâncarea de când murise Geoffrey.

Se plimbă nervoasă prin cameră, dorindu-şi să-i vină menstruaţia ca să-l poată refuza pe Dudley. Vai, Sfinte Dumnezeule! De ce nu-i spusese asta? Şi ce ar fi rezolvat? El ar fi aşteptat, pur şi simplu, până când l-ar fi putut primi. Mai bine să termine acum.

Mai erau cinci minute până la ora fixată când Skye se înfăşură într-o pelerină neagră de catifea şi părăsi apartamentul. Mergea repede, rugându-se să nu întâlnească pe nimeni care ar fi putut fi martorul ruşinii sale. Oprindu-se în faţa dormitorului lordului Dudley respiră adânc şi apoi, înainte de a-şi permite să o ia la fugă, întinse mâna şi deschise uşa. El se întoarse din faţa căminului şi rânji.

— Ce punctuală eşti, draga mea! Aş putea atribui graba asta nerăbdării de a fi cu mine? chicoti el.

Întinse mâinile şi îi luă pelerina, lăsând-o să cadă pe podea.

— Pe Dumnezeul meu, doamnă! Ţi-ai ales cu grijă rochia!

Trăgând-o în braţele lui, o sărută apăsat. Ea se luptă instinctiv, dar el o lipi de pieptul lui, spunând furios:

— Nu, *madame*. Fără de-astea! Poţi face pe văduva îndurerată în public, dar nu-mi spune mie că nu arzi de dorul unei p... între

picioarele tale. Southwood era un bărbat care iubea bine o femeie şi n-ai avut nici un iubit de câteva luni. Numai dacă nu cumva ai găsit vreun băiat voinic pe la grajduri.

— Eşti un ticălos, Dudley, i-o aruncă ea în faţă.

— Nimeni? Atunci mi te vei dărui dornică, dulce Skye.

O aşeză în faţa unei oglinzi şi, trecând în spatele lui Skye, trase cu grijă mătasea de culoarea coralului de pe umerii ei, repezindu-se cu buze arzătoare asupra pielii ei.

— Southwood se fălea întotdeauna cu pielea ta, murmură el.

— Te rog, *my lord*, murmură ea, să nu vorbeşti de Geoffrey.

Lordul Dudley ridică uşor din umeri şi trase mai în jos rochia, expunându-i sânii. Cu mâna stângă o ţinea strâns lângă el în timp ce cu dreapta căuta să-i cuprindă în palmă sânul drept.

— Încântător, rosti el apreciativ. Doar cât să umple palma, mai mult ar fi fost inutil.

Skye închise ochii, forţându-se să nu izbucnească în lacrimi, şi mâna lui îşi continuă asaltul spre pântecele ei. Scoase rochia de pe ea, lăsând-o complet goală, respiraţia devenindu-i zgomotoasă. O împinse făcând-o să se aplece şi cu mâna liberă îi frământă fesele. Încercă să introducă un deget în ea, dar Skye se răsuci într-o parte şi strigă:

— Nu!

Dudley chicoti, încântat, şi îşi scoase hainele.

— Până în cele din urmă facem şi asta, dulcea mea Skye, dar mai întâi trebuie făcut cel mai important lucru.

Era acum la fel de gol ca şi ea, iar Skye privi cu teamă spre sexul lui — nu era foarte gros, dar era cel mai lung penis pe care-l văzuse vreodată.

— Vreau să stai pe marginea patului, porunci el, şi să te lungeşti pe spate. Da. Aşa.

Îşi strecură mâinile sub fesele ei şi o îndreptă în jos spre el, îndepărtându-i mult picioarele. Apoi îşi aplecă capul şi-şi lipi gura de sexul ei. Skye tresări, ceea ce-l făcu să creadă că era un început al dezlănţuirii pasiunii din partea ei. În supliciul ei, Skye îşi aminti când o iubise pentru prima dată Geoffrey astfel, gura şi limba lui mângâind-o, cu atingeri pline de tandreţe. Dudley se înfrupta cu lăcomie, limba lui străpungând-o provocator. Aştepta un răspuns. Skye îşi

mușcă buzele până când sângerară. O excitase, şi nu mai putea să nu-i răspundă.

Sudoarea care-i inundase trupul îi spusese însă mai mult decât ar fi făcut-o vorbele. Cu un geamăt de satisfacţie se ridică şi o posedă acolo, pe marginea patului. O imobiliză în braţele lui puternice şi îi murmură la ureche:

— Sunt în tine acum, dulcea mea Skye. Cât eşti de pregătită să mă primeşti, iubire! Cuptoraşul tău de miere îmi arde lancea cu văpaia pasiunii tale şi ştiu că ai vrea să mă respingi dar nu poţi.

Se mişca în ea cu violenţă şi ea strigă pătimaş, urându-se pentru această slăbiciune.

— Vreau să pătrund mai mult în tine, iubire. Strânge-ţi picioarele în jurul meu, îi ordonă el, mândru de triumful lui.

Temându-se, ea se supuse. Cu un geamăt de pură plăcere el se împinse atât de adânc încât Skye crezu că îi atinsese ombilicul. Spre marea ei surprindere, el se concentra asupra răspunsului ei mai mult decât asupra plăcerii lui personale. Şi, deşi îl ura, trupul ei trădător cedă.

Cu un chicotit de satisfacţie Robert Dudley ieşi din ea imediat.

— Am învăţat să-mi controlez trupul, dulce Skye. Nu vreau să cedez pasiunii. Abia am început, aleasa inimii mele! Eşti mult prea delicioasă ca să te devorez atât de repede şi vreau să mă joc cu tine o vreme... Ce fetiţă frumoasă are *papa*. Eşti o fetiţă cuminte?

O privea întrebător, iar când ea îl privi nedumerită, el spuse:

— Trebuie să te joci şi tu, dulcea mea Skye. Trebuie să îmi spui *papa*. Tu şi Southwood nu v-aţi jucat aşa niciodată?

Ea clătină din cap şi el chicoti din nou. Se aşeză şi o trase în braţele lui.

— Jocurile astea pot fi amuzante, draga mea. Acum vino şi spune-i lui *papa* dacă ai fost fetiţă cuminte.

— D...da.

— Hai, Skye, nu fi ruşinoasă. Eşti fetiţa cuminte a lui *papa*?

— Da, *papa*.

— Aha! Ai spus o minciună, drăguţo. Nimeni nu poate fi bun tot timpul, este?

— Nu, *papa*.

— Deci m-ai minţit, neascultătoare mică.

— Da, *papa*.

— Atunci trebuie să te pedepsesc, fetiţă răutăcioasă.

— Nu! Dudley, este ridicol.

— Ah, nu fi recalcitrantă cu *papa*. Trebuie să te pedepsesc fără discuţie!

Şi, cu o mişcare rapidă, lord Dudley o întoarse cu faţa în jos pe genunchii lui şi, ridicând palma, începu să o bată. Ea ţipa şi încerca să scape dar, râzând satisfăcut de reacţia ei, o bătu şi mai tare până când i se înroşiră fesele.

Nu mai fusese bătută decât o singură dată în toată viaţa ei. Asta se întâmplase când o trimisese tatăl ei acasă ca să înveţe cum să fie gospodină în loc de marinar. În prima săptămână îşi scosese în permanenţă din sărite sora mai mare, şi, în cele din urmă, aceasta o bătuse. Skye reacţionase imediat umplând patul acesteia cu crabi vii. Nu o mai bătuse nimeni de atunci.

— Pe Dumnezeul meu! exclamă el gâfâind. Fundul ăsta obraznic al tău cere palme. Ca şi obrăjorii tăi care roşesc când mă văd, aleasa mea.

O ridică repede şi o trânti cu faţa în jos pe pat.

— Nu! Blestematule! Dudley, nu! suspină ea, ştiind precis ce voia să facă

Dar el era deja în ea, penetrând-o anal.

— Ticălosule! strigă Skye.

— Trandafirul tău este strâns lipit de mine acum şi se va lărgi ca să mă primească.

O folosi câteva momente în acest fel, timp în care îngrozitoarea amintire a primului ei soţ şi abuzurilor lui o năpădiră. Apoi Dudley se retrase din ea, întorcând-o cu faţa în sus şi o pătrunse iar lacom.

Apoi o strânse lângă el, mângâindu-i sânii micuţi, coapsa frumos modelată, rotunjimea lină a feselor.

— Fir-aş al dracului, iubito, eşti făcută pentru regulat! Pielea asta mătăsoasă a ta ar excita şi un eunuc. Aş prefera doar ceva mai multă patimă din partea ta.

— A, nu, *my lord*! Mă poţi forţa să intru în patul dumitale, ameninţându-mă pe mine şi copii mei, cum mă poţi obliga şi să execut orice perversiune îţi face plăcere, dar nu-mi poţi forţa emoţiile.

O trase din nou sub el, excitat de provocarea ei.

— Pui de târfă! şuieră ea.

— Curvă!

Gura lui o devastă în timp ce Skye îşi înfigea unghiile în spatele lui şi îl muşca de buze.

— Hohoho!

Dudley se trase de lângă ea, dar începu să râdă când îi văzu privirea bătăioasă.

— Micuţa mea irlandeză sălbatică, îi murmură el la ureche. Am de gând să te îmblânzesc şi o voi face!

— Vei îmbrătrâni încercând!

— Deci îmi dai speranţe, dulce Skye, i-o trânti el, răstălmăcindu-i în mod deliberat cuvintele, în timp ce îşi împingea genunchiul între coapsele ei forţându-le să se deschidă.

Skye încercă să-l zgârie pe ochi, dar Robert Dudley îi prinse mâinile şi, trăgându-i-le deasupra capului ei, o imobiliză în timp ce o asalta din nou. Apoi, sătul, se întoarse pe o parte şi adormi, cu un picior aruncat neglijent peste trupul ei, încarcerând-o.

Contele de Leicester stătu două zile şi trei nopţi la Lynmouth, şi în acest timp el şi gazda lui căzuseră de acord asupra unui singur lucru — această înţelegere se referea la micul lord Southwood. „E fiul lui Geoffrey, şi nu există nici un dubiu în această privinţă", spusese Dudley admirativ.

— Pe Dumnezeul meu, dacă ar fi fost al meu aş fi plesnit de mândrie. Ai dat naştere unui fiu grozav, *madame*. Băieţii dumitale irlandezi sunt la fel? N-am avut încă ocazia să-i salut.

— Sunt în Irlanda, răspunse ea. Ewan este O'Flaherty din Ballyhennessey. Aşa că este necesar ca el şi fratele lui mai mic să rămână pe moşia sa o parte din an. Şi-au luat şi logodnicele cu ei, şi se află în prezent în grija unchiului meu, episcopul de Connaught, şi a mamei mele vitrege, lady Anne O'Malley.

— Logodnicele lor?!

— Gwyneth şi Joan Southwood. Geoffrey şi cu mine ne-am logodit copiii acum un an. Se adoră unii pe alţii. Nu-i un noroc?

— Southwood mai avea o fată. Ea unde este? întrebă tăios Robert Dudley.

— Susan este cu lordul şi lady Trevenyan în gospodăria lor din Cornwall. Ea a fost logodită cu moştenitorul lor cu mult timp în urmă. Mi se pare că lady Trevenyan şi mama lui Susan erau verişoare.

— Aşadar, numai fiica şi fiul dumitale sunt aici? Eşti inteligentă, dulce Skye. Mult mai inteligentă decât mi-aş fi închipuit. Deci nu-mi rămâne decât o singură strategie cu Robin, nu-i aşa? Astăzi trebuie să mă întorc la Curte, ca să nu o fac pe draga mea Bess să devină suspicioasă, dar mă voi întoarce cât voi putea de repede. Când o voi face, mă aştept să petrec ore mai plăcute în patul tău.

Ea se strâmbă şi contele râse pe când îi ridica mâna la gură, sărutându-i vârful degetelor.

— Eşti un porc, *my lord*, şopti ea.

Dudley râse din nou şi plecă, aşa cum venise, cântând.

Eliberată, Skye fugi din castel şi se urcă pe coasta stâncoasă de deasupra mării. Ziua însorită şi vântul rece o ajută să-şi îndepărteze melancolia, dar tot se mai simţea murdărită. Aproape uitase că există oameni ca Dudley. Dom O'Flaherty fusese ca Dudley, deşi îi lipsea rafinamentul acestuia. Dar Dom murise cu mulţi ani în urmă şi cu dragostea, tandreţea şi căldura unor bărbaţi cum fuseseră Khalid şi Geoffrey uitase că există bărbaţi a căror satisfacţie sexuală este completă doar prin durerea şi ruşinea pe care o pricinuiesc.

A doua zi, totuşi, Skye avu o surpriză plăcută. Robert Small se întorsese din lunga lui călătorie. Oprindu-se la Wren Court numai cât să asigure pe mama Cecily că era sănătos, se dusese direct la Lynmouth. De pe locul ei favorit, de sus de pe metereze, ea recunoscuse silueta îndrăgită. Adunându-şi fustele, Skye zbură pe scările în spirală, până în curte.

— Robbie! Vai, Robbie! Eşti sănătos! Te-ai întors acasă!

Râdea bucuroasă, suspinând de uşurare.

Totul era perfect când era Robbie acasă ca să aibă grijă de ea.

Mărunţelul bărbat descălecă degrabă şi o sărută zgomotos pe obraji.

— Cum este posibil să devii din ce în ce mai frumoasă, fetiţo?

— Vai, Robbie, te exprimi atât de galant că uneori îmi vine a crede că eşti irlandez.

El chicoti şi îşi strecură braţul pe sub al ei.

— Am o sete irlandeză. Invită-mă în frumoasa ta casă şi oferă-mi puţin vin ca să-mi spele praful din gât.

Ea râse. Era un sunet limpede şi fericit, cum nu mai râsese de când îl pierduse pe Geoffrey şi pe fiul lor mai mic. Conducându-l pe Robbie în salonul mare, îl porti să se aşeze şi îi aduse chiar ea vinul. El sorbi o înghiţitură şi apoi spuse:

— Mi-a părut rău când am aflat despre Geoffrey şi despre copil.

— Cine ţi-a spus? De Grenville?

— Da. Ne-am întâlnit la Bideford. La dracu', Skye, scuze... este destul de greu...

— Nu spune nimic, Robbie. Suntem prieteni. Ştiu ce este în inima ta.

— Ţi-a confirmat regina fiul ca moştenitor?

— Da, dar a nesocotit dorinţa lui Geoffrey şi l-a numit pe Robert Dudley ca tutore.

Căpitanul se încruntă, începând să înţeleagă pericolul.

— După tonul din glasul tău, Skye, cred că am venit acasă tocmai la timp. Trebuie să salvez din nou biata văduvă?

— Cred că de data asta trebuie să mă salvez singură, Robbie.

Se ridică în picioare şi începu să se plimbe prin cameră în timp ce îi explica:

— Geoffrey şi cu mine am părăsit Curtea după ce s-a născut Robin şi ne-am retras la Devon. Unchiul meu mi-a trimis copiii din Irlanda aici şi eram o familie fericită — fiii mei, fiicele lui şi cei doi băieţi ai noştri. Apoi au murit Geoffrey şi Johnny. Regina l-a recunoscut pe Robin ca moştenitor al lui Geoffrey, dar l-a pus pe lordul Leicester ca tutore. Ghinionul este că Dudley mă doreşte cu patimă.

— De ce, nu-i ajunge Bess? strigă Robbie.

— Regina, mai mult ca sigur, nu i-a cedat, Robbie. Cred că îl doreşte, dar nu vrea să se compromită. Este nebună după el şi îl răsfaţă teribil. Nu vrea să audă nici un cuvânt împotriva lui. Cum aş putea să îndrăznesc să-i spun că el m-a forţat şi va continua să o facă atâta timp cât se va folosi de fiul meu ca să mă oblige?

— Ticălosul! izbucni Robert Small furios. Şi vrei să spui că deja...

— Da, Robbie. M-a avut deja. Dar am fost mai isteaţă decât Dudley. Geoffrey şi cu mine l-am logodit pe Robin cu fiica mai mică

a lui de Grenville, Alison. Dacă pot obţine permisiunea reginei pentru această alianţă, atunci aş putea cere ca de Grenville să fie numit tutorele lui Robin. I-am scris reginei despre asta, dar vor mai trece multe săptămâni până când voi primi răspunsul.

— Atunci du-te la Londra şi obţine permisiunea într-o audienţă personală.

— Ce?

— Du-te la Londra, fetiţo! Merg şi eu cu tine. Oricum, trebuie să o informez de succesul misiunii noastre. Compania noastră comercială a terminat călătoria şi este normal să o informăm pe regină de succesul nostru.

— Succes? Am avut succes? Dumnezeu m-a binecuvântat, Robbie — ăsta trebuia să fie primul meu gând!

— Lasă, fetiţo, aveai alte necazuri. Dar acum sunt şi eu aici! N-am pierdut nici o corabie, Skye, doar cinci oameni într-o furtună cumplită din Oceanul Indian. Toate corăbiile gem de condimente şi de giuvaeruri rare. Şi mai am o încărcătură serioasă de fildeş! Dacă nu erai o femeie destul de bogată mai înainte, Skye, acum eşti!

Ochii ei albaştri scăpărau de încântare.

— Poţi fi gata până mâine, Robbie?

— Da, fetiţo, pot. Dă-mi o masă bună şi caldă şi odihna de o noapte, şi voi fi gata.

Deodată uşa camerei se pocni de perete şi Willow intră alergând, urmată de micuţul băiat blond:

— Unchiul Robbie! Unchiul Robbie! se repezi ea la el.

Robert Small o ridică în braţe şi faţa lui marcată de vreme se lumină de un zâmbet larg.

— Willow, fetiţo! Vai de mine, ce mare te-ai făcut!

O sărută zgomotos pe obraji şi apoi o puse jos.

Willow roşi de plăcere şi îşi netezi rochiţa.

— Am şapte ani, rosti ea cu importanţă.

— Chiar aşa? Ce mândru ar fi fost tatăl tău de tine. Semeni cu el. Şi cine este acest năpârstoc de flăcău?

Willow îl împinse pe băiat înainte şi spuse cu gravitate:

— Permite-mi să ţi-l prezint pe fratele meu, Robin, *sir*. El este contele de Lynmouth.

Robert Small schiţă o reverenţă elegantă către copil.

— *My lord*, sunt onorat să vă cunosc. L-am cunoscut pe tatăl vostru, Dumnezeu să-l odihnească, şi l-am respectat foarte mult.

Băiatul privea sfios, iar micul căpitan rămase mut. Copilul era copia fidelă a tatălui său. Văzându-l pe Geoffrey Southwood prin ochii acestui băieţel, rămase descumpănit.

— Pot să-ţi spun şi eu unchiul Robbie? întrebă sfios.

— Sigur că poţi, băiete!

Şi Robert Small îl ridică pe umerii săi pe încântatul băieţel.

— Willow! Tu şi Robin veniţi cu mine să vă arăt darurile pe care vi le-am adus.

Skye zâmbi, bucuroasă să îşi vadă iar copiii fericiţi. De mult timp domnise atâta tristeţe la Lynmouth. Ieşi din salonul mare în grădina castelului care se întindea de-a lungul crestelor abrupte. La capătul grădinii trecu prin poartă, în cimitirul familiei Southwood, şi se duse la mormântul lui Geoffrey.

— S-a întors Robbie, Geoffrey, spuse ea, şi călătoria a fost încununată de succes. Voi pune procentul tău în vistieria lui Robin, dragul meu, şi mă voi duce personal la Londra să vorbesc cu regina. Trebuie să mă descotorosesc de Dudley! Nu mă sperie atât de mult patima lui pentru mine, cât lăcomia lui. Omul este foarte ambiţios! De ce a trebuit să mă părăseşti?

Apoi oftă adânc. Trebuia să înceteze cu asta. Îşi făcuse obiceiul să vină la mormântul lui Geoffrey în fiecare zi şi să-i vorbească de parcă ar fi fost de faţă. Îi dădea o linişte ciudată. Imediat după moartea lui avusese impresia că îi simte prezenţa. Dar acum, această impresie dispăruse.

— Este pentru că acum ai plecat cu adevărat de lângă mine, nu-i aşa, dragostea mea? şopti ea cu tristeţe.

O briză uşoară se jucă prin părul ei şi ea simţi lacrimile nestăpânite alunecându-i pe obraji.

Acolo a găsit-o Robert Small. Fără nici un cuvânt o strânse în braţe şi îi oferi simpatia lui tăcută. Nu spuse nimic, pentru că nu era nimic de spus. Ea îşi şterse ochii şi îşi suflă nasul.

— Ţi-e mai bine? întrebă el.

— Mulţumesc. Am plâns când a murit, dar puţin, pentru că erau copiii destul de speriaţi, iar jalea mea le-ar fi făcut şi mai rău. Aşa că nu prea am avut timp pentru doliu.

— Până astăzi?

— Abia acum realizez că a plecat. Sunt iar singură, Robbie.

— Te vei recăsători într-o bună zi, Skye.

— De data asta nu, Robbie. Am îngropat doi oameni pe care i-am iubit foarte mult şi nu voi mai trece prin asta încă o dată.

— Atunci va trebui să ai un iubit puternic, draga mea. Ai văzut deja că o văduvă frumoasă este o pradă uşoară pentru destrăbălaţii blestemaţi.

— Niciodată! Intenţionez să mă descotorosesc de lordul Dudley şi să mă întorc la Devon până ce va creşte Robin. El şi Willow sunt preocuparea mea principală. Şi, Robbie — dacă se va întâmpla ceva cu mine — am aranjat ca tu şi mama Cecily să fiţi tutorii fiicei mele. Ştiu că se va simţi bine cu voi.

— Ce ai de gând, Skye? Bănuiesc eu ce se petrece în capul tău.

— Nimic, Robbie. Mai întâi trebuie să merg la Londra. Am timp berechet să-mi hotărăsc după aceea soarta.

A doua zi de dimineaţă, Skye şi Robbie porniră către Londra, unde ajunseră cu bine după câteva zile. Pe când intra în casă, Skye descoperi, spre furia ei, că lordul Leicester o aştepta.

— Elanul dumitale de a mă urma la Londra mă încântă, dulcea mea Skye, o tachină el, sărutându-i mâna.

Ea îşi smulse mâna dintr-a lui şi îl înjură scurt:

— Du-te dracului, *m'lord*!

Făcându-şi loc pe lângă el, urcă treptele spre apartamentul ei.

El o urmă insistent.

— Nu mă aşteptam să mă bucur de compania ta decât peste câteva săptămâni, dulcea mea Skye, murmură cu ceea ce considera el o voce seducătoare. Trebuie să mă învârt pe lângă Bess până la miezul nopţii, dar după aceea, scumpa mea Skye...

Skye se opri la jumătatea scării.

— Nu va fi nici o „după aceea", *my lord* Dudley! Mă doare capul! Am petrecut trei zile zdruncinată într-o trăsură şi trei nopţi

evitând băuturile şi ploşniţele din nişte hanuri zgomotoase. Sunt obosită şi intenţionez să mă bag în pat. *Singură!* Şi acum ieşi dracului afară din casa mea!

Şi îşi continuă drumul pe trepte în sus, intrând în dormitor şi trântind uşa.

Cu gura căscată, lordul Dudley privi lung după contesa de Lynmouth. În spatele lui, Robert Small chicoti uşor, apoi spuse tărăgănat:

— Este puţin cam ursuză din cauza călătoriei, *my lord.* Sper că înţelegi asta.

Dudley îl fixă pe micul căpitan o clipă, apoi coborî încet scara şi declară ameninţător:

— Nu încerca să intervii, căpitane. Eu mi-am prezentat deja pretenţiile faţă de doamnă.

Robbie simţea cum începe să clocotească mânia în el.

— Hotărârea aparţine doamnei, *my lord.* Nu uita asta, ca să nu fiu nevoit să ţi-o amintesc eu.

Dudley se îndreptă spre uşă, apoi se întoarse.

— Bess şi Cecil vă vor primi mâine dimineaţă la ora zece. Nu încerca să mă compromiţi în faţa reginei. Nu vei reuşi.

Şi ieşi, trufaş.

Ticălos arogant, gândi Robbie cu furie. *Skye are dreptate. Trebuie să se descotorosească de el şi cât mai repede.*

A doua zi de dimineaţă, când erau introduşi la William Cecil, Robbie observă atitudinea bătăioasă din comportarea lui Skye, întărită şi de hainele de doliu. Îl salutară pe Cecil, apoi Robbie îi prezentă succesul călătoriei sale. Cecil încuviinţă din cap, spunând:

— Raportul dumitale este foarte încurajator, sir Robert. Atât regina cât şi eu suntem de acord că prosperitatea Angliei în viitor se bazează pe comerţ. Succesul dumitale confirmă această ipoteză.

— Ar fi posibil să o vedem pe regină, *sir*? întrebă Robbie. Am un mic cadou şi lady Southwood ar vrea să discute în particular cu privire la viitorul fiului ei, micul conte.

— Aranjamentul în vederea căsătoriei cu fiica lui de Grenville? Am sfătuit-o pe regină să le permită să se logodească. Este un lucru bun şi în interesul ambelor familii, lady Southwood.

— Mulţumesc, *my lord*. Dar mai am ceva de discutat cu Majestatea Sa.

— Draga mea, zise Cecil cu amabilitate, dacă vrei să accepţi un mic sfat din partea unui bătrân care o cunoaşte bine pe regină, *nu o face*. Elizabeth Tudor, ca şi tatăl ei, este absolut oarbă când este vorba de cei pe care-i iubeşte.

— Trebuie să încerc, *sir*, insistă Skye.

William Cecil zâmbi cu tristeţe. Contesa de Lynmouth era o femeie puternică şi încăpăţânată. Dar tot aşa era şi regina. Disputa dintre ele promitea a fi interesantă, dacă nu chiar explozivă.

— O voi chema pe Majestatea Sa imediat, rosti el resemnat.

După câteva minute Elizabeth Tudor intră în cameră. În acea dimineaţă îl aşteptase pe ambasadorul Franţei şi era îmbrăcată într-o rochie somptuoasă dintr-o ţesătură cu fir de aur împodobită cu şiraguri de perle.

— Draga mea Skye, ce bine îmi pare să te văd din nou. Sir Robert, Cecil mi-a spus despre succesul călătoriei dumitale. Suntem foarte mulţumiţi!

— Am scos un profit frumuşel, *madame*, şi v-am adus o mică atenţie.

El ridică o frumoasă casetă din lemn de cedru şi i-o întinse.

— Piesele reprezintă aportul personal al tuturor membrilor echipajului.

Regina acceptă caseta şi o deschise încet, iar ochii i se lărgiră apreciativ la vederea giuvaerurilor — perle din Oceanul Indian de toate nuanţele, rubine de Burma, safire de Ceylon şi diamante scânteietoare. Se mai aflau şi câteva pungi de mătase pline cu condimente — nucşoară, scorţişoară, batoane de vanilie, cuişoare micuţe şi boabe de piper.

Regina îl învălui pe căpitan într-o privire plină de încântare.

— Robert Small, oamenii dumitale nu puteau să-mi ofere un dar mai frumos. Te rog să le mulţumeşti din partea mea. Şi acum, domnilor, vă rog să ne lăsaţi singure. Vreau să aflu totul despre progresele finului meu.

Cei doi bărbaţi părăsiră camera făcând o plecăciune. Regina vorbi prima:

— Cecil m-a convins că partida pe care o propui între micul Robin şi Alison de Grenville este avantajoasă. Aşa că îţi dăm permisiunea, dragă Skye.

— Majestatea Voastră este foarte amabilă. Dar vreau să vă mai cer o favoare. Din moment ce Majestatea Voastră a aprobat această logodnă, nu ar putea să-l numească pe Dickon de Grenville tutore, în locul lordului Dudley?

— Dudley este alegerea mea, rosti cu fermitate regina.

Tonul adoptat de regină o irită pe Skye.

De ce se amestecă în viaţa mea?

— Vă rog să-mi permiteţi să vă amintesc, zise ea înţepată, că fostul meu soţ m-a lăsat unicul tutore al copiilor mei, dorinţă pe care Majestatea Voastră a nesocotit-o, deşi n-am să pot înţelege din ce motiv.

— Numai în ceea ce-l priveşte pe finul meu, îi răspunse regina. Copilul are nevoie de influenţa unui bărbat, şi l-am ales cel mai potrivit bărbat din Anglia.

— Robin îi are pe de Grenville şi pe Robbie în ceea ce priveşte influenţa masculină, *madame*, pledă Skye.

— Dudley este mândru să aibă grijă de micul Robin. Mi-a spus-o el însuşi, *draga mea Skye*, îi ţinu piept regina.

— Nu vreau ca Robin să fie sub influenţa nimănui de la Curte, *madame*. Este mult prea mic. Eu sunt mama lui, şi această hotărâre este dreptul meu.

— Nu, *my lady* Southwood, răspunse glacial regina. Soarta lui Robin depinde de hotărârea mea ca regină! Lordul Dudley va rămâne tutorele lui.

În cele din urmă Skye izbucni:

— La dracu', *madame*! Ştiţi pentru ce vrea Dudley să aibă grijă de fiul meu?

— Da, draga mea Skye, ştiu, răspunse Elizabeth Tudor sec.

Şocată, contesa de Lynmouth privi adânc în ochii de oţel ai reginei. Ceea ce văzu o făcu să se cutremure.

— Doamne, şopti ea. *Ştiţi!* Vai, *madame*, cum aţi putut? Cum aţi putut să mă sacrificaţi acestui bărbat? Soţul meu şi cu mine am fost întotdeauna supuşi credincioşi. Aşa ne răsplătiţi loialitatea?

— Lady Southwood, mă calci pe nervi, dar pentru că te preţuiesc îţi voi explica. Dacă însă vei repeta ceea ce îţi spun, voi nega şi vei ajunge în Turn. Eu nu mă voi căsători niciodată, draga mea Skye, pentru că, dacă aş face-o, aş rămâne fără drepturi. Am văzut cum pot conduce bărbaţii femeile. Sora mea vitregă, Mary, nu şi-a revenit niciodată după ceea ce i-a făcut tatăl meu ei şi nefericitei sale mame, Caterina de Aragon. A alintat-o şi a răsfăţat-o de la naştere, ca apoi, într-o bună zi, să-şi retragă toată dragostea şi a fost smulsă de lângă propria ei mamă, pe care nu a mai văzut-o niciodată şi care a fost declarată o ticăloasă. Propria mea mamă a fost presată întruna să facă un băiat, iar când nu a reuşit a fost înlăturată. Cât despre mine, n-am ştiut niciodată în ce relaţie eram cu tatăl meu. Într-o zi eram preferata lui, iar a doua zi eram trimisă în dizgraţie la Hatfield. Jane Seymour a fost norocoasă că a murit. Anne de Cleves a fost destul de înţeleaptă să i-l dea pe Henry Tudor pe care şi-l râvnea atât de mult — şi a urmat un divorţ rapid. Biata Cat Howard, verişoara mamei mele, şi-a pierdut capul, ca şi mama. Parcă-i aud şi acum ţipătul disperat când şi-a dat seama că veniseră să o ducă în Turn. Catherine Parr a avut destul noroc că a supravieţuit tatălui meu şi s-a căsătorit cu bărbatul pe care îl iubea. După moartea tatălui meu, m-am dus să locuiesc cu ea şi cu noul ei soţ, Marele Lord Amiral al Angliei, Sir Thomas Seymour, tatăl meu vitreg. Era cel mai frumos bărbat pe care l-am văzut vreodată şi cel mai mare derbedeu care a existat. În timp ce mama mea înainta în sarcină şi se simţea mai rău, el îşi făcea socoteala cum să mă seducă. Nu-şi închipuia să soţia lui va supravieţui naşterii şi încerca să se opună fratelui său mai mare, Edward, care era tutorele fratelui meu mai mic. El ar fi continuat să mă seducă, pentru că eram atât de inocentă, dar Kate şi-a dat seama ce intenţii avea când l-a surprins sărutându-mă într-un mod foarte nepărintesc. În dizgraţie, am fost alungată din casa ei, iar când a murit, câteva săptămâni mai târziu, Tom Seymour a încercat să mă ia de soţie. Curând după aceea i s-a tăiat capul. Am învăţat repede că femeile care doresc puterea într-o lume a bărbaţilor nu au prieteni, iar eu sunt o femeie care *deţine* puterea. Şi nu am intenţia să o cedez vreunui bărbat — nu după tot ce am trăit şi am suferit. După ce sora mea, Mary, a ajuns regină, a devenit din ce în ce mai suspicioasă

faţă de mine. Ciudat, un bărbat a fost acela care m-a salvat: cumnatul meu, regele Filip al Spaniei. Am fost trimisă în Turn şi acolo am reînnoit scurta mea cunoştinţă cu Robert Dudley. Îl iubesc, dar nu pot fi niciodată soţia lui şi, mai mult ca sigur, nu voi fi metresa lui. El nu este suficient de inteligent să înţeleagă asta aşa că flirtez cu el şi am găsit lucrul pe care-l voia, pentru a-i păstra speranţa vie şi interesul pentru mine, ca să nu mă părăsească. Nu-l pot pierde. Nu pot. Acum, Robert Dudley te vrea iar eu sunt bucuroasă să te dăruiesc lui pentru că nu reprezinţi nici o ameninţare pentru mine. Şi vei fi la dispoziţia lui pentru că eu sunt regina ta şi îţi poruncesc asta.

— Cum puteţi să-mi faceţi aşa ceva tocmai mie, care am fost prietena dumneavoastră?! Doamne, *madame*, sunteţi fiica tatălui dumneavoastră! Leul englez a făcut o progenitură la fel de vicioasă ca şi el!

— Fii atentă, draga mea! o preveni Elizabeth.

— Sunteţi regina Angliei, rosti Skye ameninţător, dar eu sunt irlandeză. Cât a trăit Geoffrey uitasem asta... dar acum mi-am amintit.

Elizabeth Tudor râse.

— Ce jar aprins eşti, draga mea Skye! Dar ştim amândouă că în faţa regalităţii mele eşti neputincioasă.

O replică dură îi veni pe buze lui Skye, dar se abţinu.

— O rog pe Majestatea Voastră să-mi permită să mă retrag, spuse ea calm.

Regina întinse frumoasa ei mână şi Skye o sărută scurt.

— Te poţi retrage, lady Southwood. Du-te acasă la Devon şi aranjează logodna fiului meu cu Alison de Grenville. Îţi va ocupa timpul făcându-te să uiţi de necazuri.

Skye ieşi din cabinetul reginei ca să-i întâlnească pe Robbie şi William Cecil. Era roşie ca para focului şi starea ei de spirit era la fel de înflăcărată ca şi obrajii. Făcu o reverenţă către cancelar şi, cu o privire scurtă către Robbie, ieşi din cameră.

— Se pare că trebuie să mă retrag, *my lord*, observă Robbie.

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile şi se despărţiră, Cecil ca să se întoarcă la hârtiile sale, Small ca să o însoţească pe contesa de Lynmouth la Devon.

Skye era furioasă şi nu a vrut să mai rămână nici măcar o oră în Londra. *Aşadar regina mă aruncă în braţele lui Dudley fără să se gândească dacă vreau sau nu vreau să joc acest joc. Căţeaua!* Nu avea nici o intenţie să stea cuminte şi să-l distreze pe minunatul lord Dudley. Pentru binele lui Robin trebuia să se prefacă a se supune. Dar nu putea să nu se răzbune pe Elizabeth Tudor.

Skye aruncă o privire către Robbie, care îşi fuma gânditor pipa.

— Vreau ca tu şi mama Cecily să luaţi copiii la voi pentru câteva săptămâni, zise ea. Plec în Irlanda. Este o călătorie pe care am amânat-o prea mult.

— Ce ţi-a spus regina, Skye?

— Că trebuie să joc rolul de curvă cu preţiosul conte de Leicester. Ea nu intenţionează să se căsătorească deoarece se teme să nu fie dominată de un bărbat, şi îl vrea pe Dudley, dar nu se va căsători cu el. A hotărât că eu nu reprezint nici o ameninţare pentru ea, deoarece ştie că eu îl urăsc. Aşa că, atâta timp cât îi satisfac poftele, Elizabeth Tudor nu riscă să-şi piardă iubitul. *Doamne!* Cred că Geoffrey se răsuceşte în mormânt văzându-mă folosită în felul acesta! Şi pe deasupra chiar de regină!

— Este monstruos! explodă Robbie. Şi ce vei face?

— Ce pot face, Robbie? Trebuie să mă supun pentru binele fiului meu; cei doi, regina şi Dudley, contează pe asta. Cât păstrez secretul şi îi cedez lui Dudley, moştenirea fiului meu este în siguranţă.

— Nu cred că ăsta-i ultimul tău cuvânt în problema asta, Skye. Ai tu un plan.

— Robbie... eşti loial Coroanei?

— Bineînţeles! Sunt englez.

— Iar eu sunt irlandeză, Robbie. Cât timp trăia Geoffrey, loialitatea lui era şi a mea. Şi regina ar fi trebuit să-şi amintească faptul că am respectat-o. Dar este exact ca orice conducător englez! Îi foloseşte pe cei din jurul ei în atingerea propriilor interese, dispreţuind prietenia şi sinceritatea. Este o femeie strălucită şi nu mă îndoiesc de faptul că guvernează bine Anglia. Dar şi-a făcut din mine cel mai aprig duşman! Totuşi, doi dintre copii mei sunt englezi, şi nu-i voi bulversa amestecându-mă în loialitatea lor. Aşa că, pentru binele lor, orice aş face trebuie să fac în secret.

— Geoffrey a adoptat-o legal pe Willow? o întrebă căpitanul în timp ce trăsura îşi continua drumul.

— Nu. A vrut, dar nu i-am permis eu. De ce?

— Pentru că vreau s-o adopt eu, Skye. Este moştenitoarea mea legală şi mi-ar face mare plăcere dacă mi-ar purta şi numele. Şi presupun că ar fi mai bine, pentru siguranţa lui Willow, să fie o Small. Recunosc scăpărarea de luptă din ochii tăi, Skye. Vei porni război împotriva Coroanei, nu-i aşa?

Ea zâmbi trist.

— Sinceră să fiu, nu ştiu încă ce voi face, Robbie. Dar, ca supus loial al reginei, ar fi mai bine să nu îmi cunoşti planurile.

— Hmmm! pufni mărunţelul căpitan. Îţi amintesc că sunt prietenul tău înainte de orice altceva, minunată *lady* ! Fii atentă, Skye, Bess Tudor este puiul leului şi poate fi foarte periculoasă!

— Asta am descoperit, Robbie, şi voi fi foarte precaută. Cred, totuşi, că am descoperit un mod de a mă răzbuna fără ca ea să realizeze că eu sunt cauza. Lasă-mă să mă duc mai întâi în Irlanda, şi apoi vom vedea!

— Când ai de gând să pleci? întrebă el.

— În câteva zile. Trebuie să trimit întâi un mesaj unchiului meu, pentru că aş prefera să călătoresc pe o corabie O'Malley.

Patru zile mai târziu, episcopul de Connaught citea pentru a doua oară scrisoarea nepoatei sale. Skye O'Malley din Innisfana se întorcea acasă, deşi aceasta trebuia să fie o vizită secretă. Ea dorea să fie aşteptată de nava ei, *Pescăruşul*, în largul insulei Lundy, în ajunul solstiţiului de vară, avându-l pe unchiul ei la bord.

Seamus O'Malley era plăcut impresionat. Era şi timpul ca nepoata lui să-şi amintească cine era.

Iar în ajunul solstiţiului de vară, el o întâmpină pe parapetul navei, ajutând-o să păşească pe punte.

Skye se aplecă şi strigă către mica ambarcaţiune ce o transportase:

— Zece zile, Robbie, numai dacă nu este furtună.

— Dumnezeu să te ocrotească, fetiţo! răspunse acesta, pornind înapoi spre coasta Angliei.

Skye merse direct spre cabina principală de la pupa. Aruncă pelerina pe un scaun, îşi turnă nişte vin şi rămase în picioare privind la cei doi bărbaţi care aşteptau ca ea să vorbească.

— Ei bine, unchiule, zâmbi ea şăgalnic, m-am schimbat atât de mult? MacGuire, te-ai îngrăşat, dar îmi pare bine că te văd din nou.

— Doamnă Skye, eram siguri că aţi murit, vorbi acesta, dar vocea i se frânse.

— Sunt vie, MacGuire, şi am venit acasă.

Bătrânul om al mării clipi repede din ochi iar Skye se întoarse către unchiul ei.

— Ei, *m'lord* episcop. Nu te-am văzut atât de tăcut de când mi te-aduc aminte. Am o datorie la dumneata, unchiule, pentru grija pe care ai purtat-o averii O'Malley. Nu-mi voi putea plăti niciodată această datorie, dar îţi mulţumesc din toată inima.

Seamus O'Malley îşi regăsi în cele din urmă glasul:

— De mult consideram că ai atins apogeul frumuseţii, dar am greşit. Eşti mai frumoasă ca niciodată, dacă este posibil aşa ceva. Şi s-a mai petrecut ceva cu tine, ceva care-mi scapă. Dar nu-i de mirare că Niall Burke refuză să se mai recăsătorească.

— A rămas văduv? întrebă ea ca din întâmplare.

— Spaniola a murit înainte de a apuca el să o aducă în Irlanda. Dacă nu intervenea soarta, tu şi Niall aţi fi fost căsătoriţi de mult. Căsătoria ar putea fi făcută acum, când sunteţi liberi amândoi.

— Nu! Nu am venit acasă să mă mărit, unchiule. Sunt contesa de Lynmouth, şi voi rămâne contesa de Lynmouth până când va creşte fiul meu şi îşi va lua o soţie. Sunt aici pentru că vreau să port război cu Elizabeth Tudor, iar ca să fac asta am nevoie de flota mea.

— *Ce*?! întrebară cei doi bărbaţi într-un glas.

— Regina Angliei m-a jignit, unchiule. Dar războiul meu cu ea trebuie să rămână secret. Nu-mi pot pune în pericol copiii — pe micul conte de Lynmouth sau pe fiica mea.

— Ce dracu' faci, Skye? întrebă Seamus O'Malley.

— Pentru Elizabeth Tudor comerţul este cheia puterii Angliei. Propriile mele nave engleze — ale mele şi ale partenerului meu — au contribuit deja la creşterea bogăţiei reginei, dar acum, ca să o pedepsesc, voi jefui vasele comerciale care vin în Anglia şi de la care

regina primeşte un procentaj. Nu pot refuza să fac comerţ pentru Anglia, deoarece asta ar pune în pericol moştenirea lui Robin. Dar dacă vasele mele şi altele ca ele vor fi jefuite de piraţi, atunci beneficiile Angliei de pe urma comerţului vor fi nule. Eu nu voi putea fi ameninţată. Pentru că nimeni nu poate bănui pe inocenta văduvă a contelui de Lynmouth de piraterie. Şi fără victime! Îi apreciez pe toţi cei care sunt în slujba mea, de la ofiţer la simplu marinar — englez sau irlandez. Vasele mele irlandeze care vor jefui vasele mele englezeşti se vor îndrepta spre Alger. Eu voi profita, dar Elizabeth Tudor mai mult ca sigur că nu.

— De ce acest război împotriva Angliei, nepoată?

— Nu împotriva Angliei, unchiule, ci a reginei personal.

— Atunci de ce un război împotriva reginei?

— Pentru că, vrând să-şi păstreze iubitul, cu care nu se culcă şi nu se va mărita, mă foloseşte pe mine drept curvă. A uitat repede că iubitul meu Geoffrey era cel mai loial şi devotat supus, cum sunt şi eu — sau, mai bine zis, am fost. Este dură când îşi urmăreşte propriile interese, dar eu nu voi fi folosită astfel de nimeni, nici chiar de regina Angliei!

— Gândeşte-te bine, nepoată. Dacă se va face legătura dintre tine şi această schemă, regina va fi neîndurătoare. Nu poate permite să-i fie dată în vileag perfidia. Cum îţi vei proteja copii?

— Am aranjat logodna micului meu Robin cu Alison de Grenville, una din fiicele lui Richard de Grenville, care se bucură de favorurile reginei. Este o partidă excelentă pentru fată şi Dickon este un bun prieten. El va avea grijă de interesele lui Robin, dacă se va întâmpla ceva cu mine. Robert Small este cel mai bun prieten pe care-l am pe lume şi a adoptat-o în mod legal pe fiica mea, Willow. Suntem parteneri de afaceri şi, înainte de a pleca în ultima lui călătorie, a făcut-o pe Willow moştenitoarea sa. Are o casă frumoasă lângă Bideford. Şi, ca şi sora lui, o adoră pe Willow, tot aşa cum îi adoră şi ea pe ei. Căpitanul Small este acela care m-a adus în seara asta ca să te întâlnesc.

— Te-ai îngrijit de copiii tăi englezi, nepoată, dar cum rămâne cu Ewan şi Murrough O'Flaherty? Răzbunarea engleză nu poate să cadă asupra capului lor?

— Averea familiei O'Flaherty este prea mică şi izolată ca să se sinchisească englezii de ea, unchiule. Şi, în afară de asta, fiii mei irlandezi sunt înrudiţi cu fiul meu englez prin logodna cu surorile vitrege ale lui Robin, fiicele lui Geoffrey Southwood. Dacă Robin se bucură de favorurile reginei, atunci se vor bucura şi cumnaţii lui.

— Vom avea nevoie de o bază de operaţii în Anglia, ca să nu existe urme ale tale sau ale familiei O'Malley.

— MacGuire, îndreaptă cursa spre Lundy. Adam de Marisco este stăpân acolo şi îşi câştigă existenţa oferind azil şi vânzând hrană corsarilor şi contrabandiştilor. Acolo este raiul pentru vasele noastre.

— Te-ai gândit la toate, nu-i aşa, nepoată? Dubhdara ar fi al dracului de mândru de tine. Intenţionezi să faci asta cu navele tale?

— Nu, unchiule. MacGuire va conduce această expediţie, şi mă bizui pe el să găsească nişte căpitani de încredere care să nu fie recunoscuţi. Nici dumneata, nici eu, unchiule, nu trebuie să fim amestecaţi, pentru că suntem uşor de recunoscut. Navele vor naviga fără nici un semn identificabil sau pavilion. M-am şi gândit la un sistem de comunicare în timpul acţiunii piratereşti, un sistem care le va buimăci total pe victimele noastre. Dar despre asta vom vorbi mai târziu.

— Mă duc să modific cursul navei, zise MacGuire. Dacă vreţi să vă schimbaţi, veţi găsi toate lucrurile în lada din cameră. Le-am păstrat, mormăi el cu sfioşenie.

— Vai, MacGuire, eşti teribil de amabil pentru vârsta ta, îl tachină ea.

Ochii ridaţi ai căpitanului o fixară cu atenţie.

— Probabil că vă vor fi cam strâmte pe fund şi la piept, remarcă el. V-aţi mai îngrăşat puţin, după câte am observat.

Şi ieşi chicotind.

Skye deschise lada, zâmbind. Acolo, aranjate cu dragoste, printre punguţe cu levănţică, se aflau hainele ei pentru călătoriile pe mare. Ridică în sus o cămaşă de mătase şi o scuturâ. Fusta-pantalon, ciorapii lungi şi moi de lână, tunica lungă până la coapse, din piele de căprioară, cizmele din piele de Cordoba şi centura lată cu catarame din argint şi topaze erau toate acolo.

Seamus O'Malley, văzând lacrimile strălucind în frumoşii ochi ai nepoatei sale, spuse:

— Mă duc să mă aerisesc puţin, Skye. Probabil îţi va lua ceva timp să te schimbi.

Când auzi uşa închizându-se în urma lui, începu să îşi dezlege panglicile de la rochie. Îşi scoase jupoanele, ciorapii şi micul corset cu panglicuţe. Fascinată, privi în oglindă cum renăştea O'Malley din Innisfana. MacGuire avusese dreptate doar pe jumătate, iar ea rezolvase problema lăsând descheiat nasturele de sus al cămăşii.

Pe fundul lăzii găsi micul ei pumnal cu pietre scumpe şi sabia din oţel fin de Toledo.

Se auzi o bătaie în uşă şi reapăru unchiul ei.

— Suntem gata să acostăm, Skye.

— Trimite-l pe MacGuire să ia contact cu lordul de Marisco şi să fixeze o întâlnire. Eu voi aştepta afară până când ne va primi.

— Pun pariu, chicoti Seamus O'Malley, că de Marisco nu se aşteaptă la o femeie.

— Se aşteaptă să primească pe O'Malley din Innisfana, răspunse Skye cu un zâmbet. Nu este vina mea dacă nu ştie că O'Malley este o femeie.

— Să mergem sus, nepoată. Cum în noaptea asta este ajunul solstiţiului de vară, vom avea o bună vizibilitate a insulei. Bănuiesc că locuitorii sărbătoresc cu fervoare păgână evenimentul.

Ieşiră împreună din cabină, şi după aceea Seamus O'Malley îi dădu instrucţiunile lui MacGuire. Lundy îşi trăgea numele de la vechiul cuvânt norvegian „lunde", denumirea unei păsări din familia pinguinilor. Insula se contură în faţa navei, stâncile de granit profilându-se întunecate în semiobscuritatea violetă. Locul avea o frumuseţe primitivă. Insula era acoperită cu iarbă grasă pe care păşteau turme de oi. La un capăt al insulei se vedea o casă luminată, iar la celălalt se ridicau ruinele castelului lui de Marisco.

Ambarcaţiunea acostă de-a lungul debarcaderului din piatră, la capătul căruia se afla un han şi un magazin cu alimente. Hanul nu era încă aglomerat. MacGuire se aşeză la o masă şi o fată atrăgătoare se îndreptă spre el.

— Ce doriţi, căp'tane?

— Vreau să-l văd pe de Marisco.

— Toţi vor, dragule, dar el nu primeşte pe oricine.

— Pe mine mă va primi. Sunt aşteptat. Spune-i de O'Malley din Innisfana.

— Mă duc să-ntreb, zise fata, îndepărtându-se.

MacGuire privi în jurul lui — zidurile hanului erau acoperite cu muşchi verde, rogojina de pe jos era îmbâcsită şi acoperită cu oase pe care câţiva câini costelativi le rodeau mârâind, iar cele câteva mese nu erau prea curate şi atât focul din cămin cât şi lumânările scoteau fum.

Fata se întoarse.

— Vino cu mine.

MacGuire se ridică în picioare şi se grăbi să o urmeze. Fata îl conduse pe un şir de trepte, oprindu-se la capătul acestora ca să bată la o uşă masivă de stejar.

— Intră, căpitane.

MacGuire pătrunse în cameră şi rămase mut de uimire.

Camera era opulentă — pereţii erau acoperiţi cu tapiserii din catifea şi mătase, iar podelele din piatră erau acoperite cu magnifice covoare groase de lână. În uriaşul cămin ardea un foc strălucitor răspândind un parfum plăcut, de măr, iar pe masa lungă de stejar se aflau două sfeşnice din aur, în care ardeau lumânări din ceară de albine.

Pe un scaun mare de la capătul mesei stătea răsturnat un uriaş. Părul lui era negru ca noaptea, ca şi barba care-i acoperea chipul. Ochii erau albaştri-fumurii, plini de sensibilitate, şi purta un cercel de aur în urechea stângă. Tunica era din piele moale şi fină, iar cămaşa albă de mătase era descheiată, lăsând liber pieptul cu muşchi puternici. Ţinea pe genunchi două tinere drăguţe, amândouă goale din talie în sus, care se ospătau cu delicatese aşezate pe farfurii de argint.

— Stai jos, omule! veni porunca tunătoare.

— Glynis!

Adam de Marisco o trânti la pământ pe una din fete.

— Serveşte-l pe oaspetele meu.

Fata se adună de pe pardoseală, frecându-şi frumosul posterior rotund, şi îi umplu un pocal cu vin lui MacGuire. Acesta înghiţi cu

noduri în apropierea pieptului opulent al fetei, cu sfârcuri mari ca boabele de struguri spanioli.

— E a ta pe timpul nopţii, chicoti de Marisco, şi Glynis se aşeză, obraznică, pe genunchii irlandezului.

MacGuire zâmbi încântat.

— Îmi place ospitalitatea ta, *m'lord*, pe Dumnezeul meu că îmi place! Dacă O'Malley nu va naviga în noaptea asta, voi accepta cu plăcere darul dumitale. (El ridică pocalul spre gazda sa.) În sănătatea dumitale, sir!

De Marisco înclină din cap.

— Îl invit pe stăpânul dumitale şi oamenii săi să ni se alăture. Va fi o noapte plină de petreceri.

— Mă duc imediat să-i spun lui O'Malley.

MacGuire se ridică trântind-o din nou pe biata Glynis.

De Marisco era plictisit în noaptea asta. Îndată ce ieşi irlandezul, se întrebă dacă vizita lui O'Malley va mai înviora puţin atmosfera. Dar câteva minute mai târziu ochii lui fumurii se lărgiră de surpriză când se întoarse căpitanul cu O'Malley.

— Pe oasele sfinte ale lui Christos! *O femeie?!* Ce glumă este asta, MacGuire?

— *My lord*, îţi prezint pe O'Malley din Innisfana.

— Nu fac afaceri cu femeile, veni răspunsul brutal.

— De ce, *my lord*? întrebă zeflemitor Skye.

Cu un urlet de jignire uriaşul se ridică, trântind-o jos şi pe cealaltă fată. Aceasta se ridică privind înfricoşată împreună cu Glynis pe când Adam de Marisco păşi spre Skye într-un mod ameninţător. MacGuire simţi că i se face rău. Deşi era un bărbat viteaz, era bătrân, şi nu avea nici o şansă împotriva gigantului.

De Marisco o privea furios. Femeia, în loc să tremure ca celelalte două, îl înfruntă plină de curaj. Calmezându-se, realiză că îi plăcea ce vedea. Începu să chicotească. Era vitează, şi frumoasă pe deasupra.

— Stăpânesc, începu ea calm, două duzini de nave de diferite dimensiuni. Una din flotele mele tocmai a încheiat cu succes o călătorie de trei ani în Indii. Sunt o femeie bogată, dar m-am certat

cu cineva din înalta societate şi, ca să mă răzbun, am nevoie de asigurarea că insula Lundy este deschisă pentru vasele mele. Vei fi plătit bine.

— Cât de înaltă societate? întrebă de Marisco intrigat.

— Elizabeth Tudor.

— Regina?! fluieră el. Eşti serioasă, femeie, sau ai înnebunit? Pe Dumnezeul meu, *eşti serioasă*!

Începu să chicotească şi apoi izbucni într-un hohot de veselie care zgudui întreaga cameră.

Skye rămase neclintită.

— Ei, de Marisco, facem sau nu afacerea?

— Cât?

— Fixează preţul — în mod rezonabil, bineînţeles, răspunse ea.

— Asta o vom discuta între patru ochi, O'Malley, zise de Marisco. MacGuire, de ce nu te duci tu jos cu Glynis şi cu sora ei?

— Du-te, MacGuire. Mi-aş reproşa tot anul dacă te-aş lipsi de o asemenea companie aleasă. Spune oamenilor că pot coborî pe ţărm să se distreze.

MacGuire ezita, şi Skye râse.

— Of, Doamne, omule, parcă ai fi o babă! De Marisco, dă-ţi cuvântul faţă de omul meu că nu o să-mi faci nici un rău, sau nu vom putea să începem să discutăm afacerea niciodată.

— Îl ai. Doamne, căpitane, arăt eu ca un atacator al femeilor lipsite de apărare?

MacGuire se retrase fără tragere de inimă şi de Marisco îi indică scaunul de pe care tocmai se ridicase irlandezul. Turnându-şi nişte vin, îi întinse şi ei un pocal de argint. Skye sorbi din licoarea rubinie, zâmbind apreciativ. De Marisco o examină amănunţit şi apoi deschise discuţia:

— Deci să fixez eu preţul — în mod rezonabil, ai?

— Aşa este corect.

— Nu am nevoie de bani. N-are rost să-i cheltuiesc aici şi, oricum, am mai mulţi decât îmi trebuie. Cum te cheamă? Nu-mi vine a crede că în intimitate ţi se zice O'Malley.

Ea îi zâmbi cu căldură, iar el se simţi pierdut.

— Mă numesc Skye.

— Ca insula?

— Mama mea venea de acolo.

— Arăţi ca o irlandeză, dar exprimarea ta este un amestec între engleză şi irlandeză. De ce?

— Eşti prea curios, de Marisco. Am venit să-ţi fac o propunere de afaceri, nu să-ţi povestesc viaţa mea.

— Îmi place să ştiu cu cine fac afaceri, Skye O'Malley. Mi-ai spus că vrei să te războieşti cu regina Angliei. Înainte de a-mi risca pielea, aş vrea să ştiu pentru ce o s-o fac.

Ea se gândi o clipă, apoi încuviinţă din cap.

— Fostul meu soţ a fost contele de Lynmouth. De la ferestrele dumitale poţi vedea luminile castelului meu. Când Geoffrey a murit acum câteva luni, m-a lăsat pe mine singurul tutore al copiilor. Dar regina n-a ţinut seama de dorinţa lui şi l-a trimis pe favoritul ei, Robert Dudley, ca să fie tutorele micului conte. Dudley şi-a îndreptat atenţia asupra mea şi, când m-am plâns reginei, ea mi-a spus clar că aşteaptă de la mine să mă comport ca o curvă ca să-l fac fericit pe favoritul ei. Atât soţul meu decedat cât şi eu am fost supuşi loiali ai reginei. Nu merit acest tratament josnic, dar nu-mi pot pune în pericol fiul acţionând deschis împotriva lui Elizabeth.

De Marisco trase zgomotos aer în piept.

— Păi este progenitura lui Henry Tudor, la fel de crudă ca tatăl ei şi ca vrăjitoarea care i-a dat naştere, Anne Boleyn. Bine, Skye O'Malley, contesă de Lynmouth, spune-mi ce plan ai şi voi vedea dacă te voi ajuta.

— Flota mea şi a partenerului meu englez aduce mari bogăţii Angliei, iar regina primeşte o cotă grasă. Dacă navele mele irlandeze vor jefui navele din apele teritoriale, inclusiv pe ale mele, ca să nu planeze suspiciunea asupra mea, o lovesc pe regină într-un punct unde o s-o doară. De aceea am nevoie de insula Lundy, de Marisco. Este la numai unsprezece mile de coasta Devon-ului şi pot ajunge aici într-o singură zi, iar marinarii mei se pot odihni în siguranţă. Că doar nu vrei să-mi spui că toate bunurile care trec prin această insulă sunt din comerţul legal, nu?

— După câte se pare, Skye O'Malley, ai a dracului de mare nevoie de mine. Dar, cum nu am nimic împotriva unei mici acţiuni

piratereşti, te poţi bucura de ajutorul meu şi-ţi poţi adăposti corăbiile pe Lundy în schimbul unui procent de unu la sută din bunurile pe care le iei şi... dacă îţi petreci noaptea asta în patul meu.

Skye păli. Revenindu-şi repede, negocie:

— Doi la sută din bunuri.

— Unu la sută şi noaptea asta, repetă el, un zâmbet maliţios fluturând pe frumosul lui chip.

— De ce?! izbucni ea.

— Pentru că eşti frumoasă şi pentru că ştiu că altfel nu te-aş putea avea. Hai, Skye, dacă doreşti cu adevărat să te răzbuni, nici un preţ nu este prea mare. Nu-i vorba decât de o singură noapte, frumoaso.

Skye calcula posibilităţile. Ştia că planul ei era impecabil, dar nu putea fi pus în aplicare decât dacă folosea insula. Se gândi la Elizabeth Tudor care o folosise în cel mai josnic mod. Apoi la Dudley şi la modul pervers şi degradant în care profitase de ea.

Şi Adam de Marisco dorea s-o posede, dar el făcea o ofertă cinstită în schimb. Suspină cu tristeţe, amintindu-şi remarca lui Robbie că, dacă nu se recăsătorea, va fi o pradă uşoară pentru bărbaţi. Îl privi pe uriaş şi îşi dădu seama că era un bărbat chipeş. Dacă avea noroc, poate că nu va fi la fel de depravat ca Dudley.

— Până la miezul nopţii, acceptă ea.

— Toată noaptea, şi fără lacrimi sau să stai ca o moartă.

— La dracu', omule, nu sunt târfă să fac un spectacol pentru tine!

— Ştiu, Skye O'Malley. Eşti o femeie frumoasă şi, bănuiesc, pasională. Nu vreau să-ţi ascunzi firea pătimaşă din cauza unei virtuţi prost înţelese.

Ea roşi puternic, iar râsul lui răsună în cameră ca un tunet îndepărtat.

— Batem palma?

El întinse mâna, iar ea ezită doar o secundă înainte de a o întinde pe a ei. Nu trebuia să-şi păzească virginitatea, şi erau atât de multe în joc.

— Sunt de acord, de Marisco, îi răspunse ea.

— Spune-mi pe numele de botez, Skye O'Malley.

— Foarte bine, Adam, sunt de acord.

— Nu sunt un tip rău, zise el. Nu te voi face să suferi.

Această asigurare inocentă o liniști.

— Întâi voi îndepărta oamenii mei. Am nevoie de o oră-două, şi aş prefera ca relaţia noastră din noaptea asta să rămână secretă.

— Bineînţeles, o asigură el. N-am nevoie să mă făiesc.

— Mai este şi unchiul meu, episcopul de Connaught, care călătoreşte cu mine.

Adam de Marisco privi stânjenit, iar lui Skye îi scăpă un mic chicotit. El îi zâmbi.

— Este un sunet drăguţ, Skye O'Malley, ar trebui să râzi mai des. Şi cum ne descotorosim de episcop?

— Are o slăbiciune pentru vinul de Burgundia. Nu se întâmplă să ai asemenea minune?

— Trimit imediat un butoiaş pe navă, promise stăpânul insulei.

Skye se întoarse pe navă cu vinul. Focurile se şi aprinseseră pe dealurile insulei Lundy, pentru sărbătorirea solstiţiului de vară, şi echipajul ei se îndrepta spre ţărm ca să se alăture festivităţilor. Skye se duse direct în cabina ei şi îşi puse rochia. Era din mătase de culoarea glicinei, cu un decolteu adânc şi mâneci lungi strâmte — care nu mai erau la modă, şi fără malacof, dar ce ştia Adam de Marisco despre moda actuală? Era moale şi feminină şi, când îşi lăsă liber părul, era sigură că avea o înfăţişare plăcută. Ciudat, Skye voia ca el să fie mulţumit.

Oprindu-se în cabina unchiului ei, îl găsi pe Seamus O'Malley bucurându-se deja de vin.

— De Marisco este foarte ospitalier, unchiule. Aproape am încheiat o înţelegere şi mă duc pe ţărm să iau masa cu el. Vii cu noi?

Ea ştia că Seamus va refuza.

— Nu, nepoată, mă simt foarte bine aici cu cartea mea despre viaţa Sfântului Pavel şi cu excelentul vin de Burgundia trimis de gazda noastră. Este cu adevărat de calitate.

Ea se aplecă şi îl sărută pe cap.

— Noapte bună, atunci, unchiule. Somn uşor.

— Şi ţie, Skye.

Ea coborî din nou pe ţărm, de data aceasta învăluită într-o pelerină neagră. Ajunsă în camerele lui Adam de Marisco găsi masa pregătită pentru o cină rece. Adam îi luă pelerina, mâinile lui întârziind pe umerii ei. Când ea se încordă, îi spuse blând:

— N-am violat niciodată o femeie, fată mică. Să o luăm încet, şi nu vei regreta hotărârea pe care ai luat-o. Îţi promit.

— Nu sunt atât de mică, de Marisco, replică Skye. Sunt înaltă pentru o femeie, şi mai înaltă decât mulţi bărbaţi.

Se întoarse spre ea şi o ridică în sus astfel încât să ajungă la nivelul ochilor lui.

— Numele meu este Adam, fată mică şi, deşi eşti înaltă pentru o femeie, eu te întrec. Ţi-e foame?

— Nu.

— Atunci vom mânca mai târziu.

Şi, înainte de a-şi da seama ce intenţiona el să facă, îi trase rochia de pe ea şi o duse într-un dormitor alăturat unde o aşeză în cel mai mare pat pe care-l văzuse Skye în viaţa ei.

Rămase întinsă în timp ce se dezbrăca şi el. Îmbrăcat, Adam de Marisco era impresionant. Gol, însă, era magnific. Perfect proporţionat, coapsele lui erau ca nişte trunchiuri de copaci, braţele musculoase erau frumos modelate, iar pieptul lat era acoperit cu un păr negru şi creţ. El îi observă reacţia la nuditatea lui şi un zâmbet uşor amuzat i se ivi pe buzele senzuale.

Se sui iute în pat lângă ea iar Skye îşi încrucişă braţele la asaltul lui şi, când nu se întâmplă nimic, ea se întoarse încet ca să-l privească.

De Marisco o privea, iar Skye roşi. El întinse braţul şi o strânse la piept. Braţul care o ţinea era puternic, iar trupul lui era cald şi mirosea a curat. O ţinu în acest fel, în linişte, câteva minute. Apoi Adam de Marisco o sărută şi, spre imensa ei surpriză, era un sărut plin de tandreţe. Gura lui era parfumată.

— A face dragoste, spuse el calm, este o mare artă, Skye O'Malley. Mi-am petrecut patru ani din viaţă la Curtea Franţei, pentru că mama mea era franţuzoaică. Am încheiat o afacere cam jignitoare cu tine şi mi-ai acceptat termenii, pentru că eşti o femeie calculată. Suntem doi oameni sănătoşi, atrăgători, şi nu pot face dragoste cu tine

dacă eşti înfricoşată. Aşa că, fată mică, te voi ţine în braţe până când te vei simţi confortabil.

Se lăsă o tăcere adâncă. Pentru prima dată în viaţă, Skye era complet pierdută.

— De Marisco... Adam... nu te cunosc. Nu am făcut niciodată dragoste cu un străin.

— Şi câţi bărbaţi *ai cunoscut*, Skye O'Malley?

— Am avut trei soţi, zise ea cu voce scăzută. Fără să mai vorbesc de Niall Burke.

— L-ai iubit pe vreunul dintre ei, fată mică?

— Pe ultimii doi, foarte, foarte mult. Pierderea lor a fost atât de dureroasă încât, după moartea lor, am crezut că voi muri şi eu.

— Ai copii?

— Doi băieţi din prima căsătorie, o fată din cea de a doua, şi un fiu din ultima. Sunt mama vitregă a celor trei fiice ale lui Geoffrey, iar fiul meu mai mic a murit în timpul epidemiei în care a decedat şi tatăl lui.

Vocea ei se pierdu şi Adam o strânse mai tare în braţe.

— Ai văzut că dragostea poate provoca durere ca şi plăcere, nu-i aşa? Lasă-mă să te fac să te simţi bine, fată mică.

Gura lui se lipi de a ei şi Skye nu opuse nici o rezistenţă. Buzele lui erau calde şi pricepute şi ea simţi un fior încântător străbătând-o când realiză că îi făcea curte, căutând cu adevărat să intre în graţiile ei. El îi acoperi faţa cu sărutări mărunte, apoi îi sărută din nou buzele, de data aceasta îndepărtându-le cu iscusinţă, atingându-i delicat vârful limbii cu limba lui. Efectul era devastator, iar ea se cutremură puternic.

O mână îi mângâie gâtul zvelt, umărul rotund, înaintând în jos ca să prindă în căuşul ei un sân întărit de dorinţă. Gura caldă venea pe urmele degetelor, sărutând, gustând, muşcând în joacă. Ea gâfâi, apoi roşi ca focul când fesele ei fură mai întâi sărutate, şi apoi ciupite delicate.

Sărutările lui arseră ca jarul fiecare picior de la rotunjimea coapsei până la gleznă. O întinse pe spate în timp ce buzele lui începură o peregrinare de dragoste. Îi inhală parfumul de femeie

amestecat cu mireasma de trandafiri şi limba lui mângâie carnea umedă de dorinţă a feminităţii ei.

— Lasă-mă să te fac să te simţi bine, fată mică, îl auzi spunând din nou.

— Da! suspină ea.

El era incredibil de delicat, ridicând-o uşor, umplând-o încet cu mărimea lui întărită.

Trupul lui mare o acoperi cum acoperă zăpada pământul. Ea era apăsată tot mai adânc pe saltea pe măsură ce el pătrundea din ce în ce mai adânc în carnea ei doritoare. Deveni mai viguros iar ea se pierdu în pasiunea lui.

Nu era Robert Dudley care căuta să-i înduplece spiritul degradându-i trupul. Acest om uriaş căuta să-i producă plăcere, o plăcere care ea credea că nu este posibilă decât cu dragoste adevărată.

Simţi cum se apropia rapid de orgasm, şi scoase un ţipăt:

— Vai, Adam, ce bine este!

Apoi se pierdu în furtuna pasiunii şi auzi strigătul lui triumfător. Se rostogoli de pe ea şi rămaseră unul lângă celălalt, gâfâind, apoi ea murmură:

— Adam de Marisco, sper că mă vei mai face să mă simt bine înainte de a se termina noaptea asta!

Şi el râse, un hohot minunat de cald şi plin de bucurie.

— Nu te teme, Skye O'Malley, te vei simţi bine din plin!

Şi apoi o sărută din nou, *făcând-o să se simtă bine!*

23

Fusese o vară neobişnuit de frumoasă. În toamnă, Skye făcea bilanţul ultimelor luni cu o vădită satisfacţie. Fuseseră jefuite şase vase, lipsind vistieria lui Elizabeth Tudor de o importantă sumă.

Numai două ambarcaţiuni aparţinuseră lui Skye. Celelalte erau ale bogaţilor curteni, inclusiv Dudley, iar Skye nu se simţea vinovată că îi furase. Banii obţinuţi luaseră drumul către biserici şi fermierii săraci care nu-şi puteau plăti taxele, iar bolnavii, bătrânii şi flămânzii fuseseră surprinşi când începuseră să primească lemne, alimente, haine şi mici pungi cu bani.

Odată cu venirea iernii, însă, atacul se oprise. Brusca extindere a jafurilor în largul coastei Devon-ului începuse să atragă atenţia regalităţii şi Skye fusese nevoită să-şi întrerupă pirateriile.

Fiecare atac se petrecuse în mod „civilizat". Surprinzător, nu fusese nici o pierdere de vieţi omeneşti, pentru că fiecare ambarcaţiune fusese atacată de două nave. Fiind în inferioritate numerică, mai prost manevrate şi lipsite de arme, navele comerciale nici nu se sinchisiseră să lupte. Încărcătura lor fusese transferată în grabă de marinari bine instruiţi care comunicau prin fluierături şi semne, nelăsând nici o dovadă a naţionalităţii lor. Corsarii dispăreau cu prada la fel de repede precum apăreau. Întreaga afacere era ciudat de bine pusă la punct.

Comisia regală trimisă să facă investigaţii se întorsese la Londra fără nici un rezultat. Nimeni nu avea nici cea mai vagă idee cine se ascundea în spatele jafurilor. Piraţii probabil că erau englezi. Cum ar fi ştiut altfel unde şi când treceau navele şi care era traseul lor? Cum totul se oprise la fel de brusc precum începuse, comisia regală trăsese concluzia că nu fuseseră decât nişte incidente izolate lipsite de importanţă.

Astfel fusese informată regina.

Skye hotărâse că putea evita organizarea petrecerii de Botează pentru că era în doliu. Aşa că transmise reginei regretele sale şi se sfătui cu Adam de Marisco în legătură cu acţiunile piraterești din primăvară şi semnalele necesare între cele două castele.

Uriaşul stăpân al insulei devenise prietenul ei şi iubitul ei ocazional. Se aruncase în braţele lui, iar ochii fumurii o studiaseră cu interes. Ea îi aruncase o privire asemănătoare, apoi îi oferise un zîmbet luminos care îl făcuse să suspine uşurat.

— Deci nu eşti mânioasă pe mine?

— Nu, bineînţeles că nu. De ce aş fi?

— Fată mică, tu nu eşti o femeie oarecare. Într-un moment de nebunie am cerut un preţ jignitor pentru ajutorul meu. Eşti o mare doamnă, Skye, şi mi-ai propus o afacere. Ar fi trebuit să mă rezum la afaceri şi acum n-aş fi avut o problemă — aş vrea să te închid în turnul ăsta şi să fac dragoste cu tine cel puţin o lună fără să mă opresc. Dar nu pot face asta, nu-i aşa?

— Nu, Adam, nu poţi, chicoti ea, dar îţi mulţumesc pentru compliment.

— Mă căsătoresc cu tine!

— Vai, Adam ce drăguţ eşti, dar eu nu mă voi mai căsători. În afară de asta, nu te temi de o femeie care a îngropat trei bărbaţi?

Frumoşii lui ochi scânteiaseră cu maliţiozitate, dar acest urs de bărbat era atât de mâhnit, încât ea îl liniştise:

— Mă voi întoarce, Adam, îţi promit!

Şi, într-adevăr, se întorsese de multe ori în timpul verii. După incredibilele partide de dragoste discutaseră şi deveniseră prieteni. Aceasta fusese o experienţă absolut inedită pentru Skye. În afară de odiosul Robert Dudley, iubiţii ei fuseseră bărbaţii cu care era căsătorită, cu excepţia acelei îndepărtate nopţi petrecute cu Niall. Nu era o femeie stricată, dar adevărul era că avea nevoie să facă dragoste cu cineva de care să-i placă, mai ales acum, când contele de Leicester mai venise de două ori la Lynmouth să dispună de ea.

Robert Dudley se distra degradând-o, sau „îmblânzind-o", cum zicea el. Avea o deosebită plăcere să o forţeze la o totală supunere

însă, deşi îi putea forţa trupul, sufletul ei îi scăpa. Ceea ce îl făcea pe Dudley să se întoarcă. După aceste coşmaruri Skye zbura invariabil la Adam de Marisco. Adorarea lui onestă era ca un vânt proaspăt de mare după ce trecuse prin gunoi. Adam nu reuşea să o ridice pe culmile pe care o purtase Geoffrey, dar îi oferea plăcere şi ea îi răspundea la fel.

Fusese un Crăciun şi un An Nou pline de melancolie. Skye respectase obiceiurile familiei Southwood, decorând marea sală de recepţii cu pin şi frunze de stejar, arzând butucul de Crăciun, oferind bucate colindătorilor, dar, fără Geoffrey, nu era la fel. Fiii lui Skye şi cele două gemene rămăseseră în Irlanda, iar Susan Southwood preferase să rămână cu familia Trevenyan. Numai Robin şi Willow erau la Lynmouth. Mama Cecily răcise şi rămăsese la Wren Court, iar Skye insistase ca Robbie să rămână cu sora lui.

Skye hotărâse să meargă la Lundy câteva zile de Anul Nou. Trimiţând după veşti la Wren Court, află că mama Cecily se însănătoşise şi că s-ar fi bucurat să aibă copii acolo. Skye intenţiona să-l invite pe Adam de Marisco să sărbătorească împreună Boboteaza. Prezenţa lui ar mai fi liniştit durerea amintirilor care o asaltau.

Îmbrăcată cu tunica din piele de căprioară, cizme, ciorapi de lână şi o pelerină groasă, ea vâsli cele unsprezece mile până la Lundy, singură. Skye ţinea o mică ambarcaţiune amarată la picioarele stâncii pe care se ridica Lynmouth House. În prima noapte de insomnie, după moartea lui Geoffrey, hoinărise fără ţintă prin castel şi descoperise un pasaj care cobora spre o mică grotă, bine ascunsă, chiar deasupra nivelului mării. Intrase în grotă şi se trezise pe o terasă spălată de valurile mării, numai la câteva picioare mai jos. Era lună plină şi flux, ceea ce însemna că apa mării nu se ridica niciodată mai sus. Grota, deci, nu putea fi inundată decât în urma unei eventuale furtuni foarte puternice. Privind de-a lungul marginii terasei, găsise treptele unei scări şi descoperise, în cele din urmă, şi inelul de fier încătuşat adânc în stâncă. Evident că vreun Southwood de mult dispărut avusese un interes să străbată porţiunea aceasta de mare.

Se întorsese mai târziu cu Robbie şi exploraseră cu grijă grota, găsind suporturi metalice pentru torţe, aşezate la anumite intervale

de-a lungul pereţilor. Fratele lui Daisy, Wat, primi însărcinarea să cureţe grota, să ţină în permanenţă aprinse torţele şi să aibă grijă ca ambarcaţiunea lui Skye să fie tot timpul pregătită.

Ea nu îşi mai încercase iscusinţa de marinar de când îi revenise memoria, pentru că nu fusese nevoie şi nici nu dorise asta. Prima oară când navigase într-o ambarcaţiune mică fusese atunci când pornise cu Robbie ca să întâlnească propriile ei nave irlandeze, şi apoi navigase cu MacGuire pe *St.Bride* ca să se întâlnească cu Eibhlin. În drum spre Innisfana, Skye preluase cârma din mâinile lui MacGuire şi descoperise că iscusinţa ei în arta navigaţiei era neschimbată.

Hotărându-se să plece spre Lundy în acea după-amiază rece de ianuarie, Skye ezită. Ziua era mult prea frumoasă, anunţând o schimbare de vreme, dacă nu o înşela instinctul ei marinăresc. Dar castelul fusese atât de deprimant în ultimele două săptămâni şi tânjea să râdă şi să fie frivolă.

— Fată mică! o salută Adam, încântat. Mă gândesc la tine de zile în şir.

O strânse într-o îmbrăţişare de urs care-i tăie respiraţia. Luând-o în braţe, o purtă pe scări până în dormitor.

— Adam! Ce o să zică lumea?

Dar el era bucuros, iar ea se simţea în siguranţă şi era fericită în braţele acestui bărbat.

Se dezbrăcară cu febrilitate şi făcură dragoste cu patimă după care, satisfăcuţi, leneviră sub cuvertura caldă. El întinse mâna după a ei, o găsi şi o ţinu cu tandreţe strânsă într-a lui.

— Mă rog cerului să mă poţi iubi, Skye O'Malley, zise el încet.

— Dar te iubesc, Adam, protestă ea. Eşti unul dintre cei mai buni prieteni ai mei.

Dar ea ştia ce voia el să audă şi se simţi dintr-o dată tristă, realizând că nu putea să se folosească de acest uriaş amabil ca să-şi liniştească necazurile când el avea nişte sentimente atât de profunde faţă de ea, cărora ea nu le putea răspunde.

— Adam de Marisco, n-am vrut niciodată să te fac să suferi, dar mi se pare că am făcut-o. Te rog să mă ierţi.

— Nu, fată mică. Eu am început. Am fost pedepsit cum trebuia pentru aroganţa mea. Totuşi, trebuie să te trimit acasă. Nu vreau să te reţin în patul meu dacă nu te am în întregime.

Ea înţelese şi, ridicându-se iute, se îmbrăcă.

— Venisem să te întreb dacă nu vrei să vii la Lynmouth de Bobotează.

El o privi cum îşi încheia pantalonii.

— Voi veni. Se zice că iubiţii nu pot fi prieteni, dar noi suntem.

Afară cerul se întunecase rapid.

— Vine zăpada, constată el.

— Şi eu cred. Vino cu mine acum.

— Nu, dar voi fi acolo de dimineaţă.

O ajută să coboare în ambarcaţiune.

— Îţi bate vântul în pânze dinspre vest, fată mică. Vei ajunge repede acasă.

— Am luminat bine intrarea în grotă, Adam. Pe mai târziu!

Ea îi dădu o sărutare, iar el împinse ambarcaţiunea şi se îndepărtă.

Vântul împinse ambarcaţiunea repede pe crestele valurilor şi, deşi era întuneric când atinse ţărmul, era sigură că aceasta fusese cea mai rapidă traversare pe care o făcuse vreodată din Lundy. Luă o torţă din interiorul grotei şi le aprinse pe celelalte ca să poată Adam ajunge în siguranţă. Apoi începu să urce spre castel de unde străbăteau zgomote de petrecere. Ajungând în apartamentul său, auzi clar chiotele de veselie venind din sala de recepţie de jos. Surprinsă, se îndreptă spre uşă, dar aceasta se deschise brusc şi Daisy intră în fugă, trântind-o în urma ei.

— Vai, m'lady! Slavă Domnului că v-aţi întors!

— Ce se întâmplă? întrebă Skye.

— Imediat ce aţi plecat, *milady*, a sosit lordul Dudley cu un grup de prieteni. S-a înfuriat când a aflat că nu eraţi aici şi apoi a organizat o petrecere, trimiţând în sat după fete.

— Ce?!

— A adus fecioare, îi explică Daisy îngrozită.

— Pe Dumnezeul meu! Fetele sunt bine, Daisy? Am să le trimit imediat acasă. Probabil că sunt speriate de moarte. Contele de Lynmouth nu şi-a permis un asemenea abuz. Încrezutul de Dudley reînvie un obicei atât de înspăimântător!

— Toate sunt bine, milady, în afară de Anne Ewans, care sângerează puternic.

— Christoase Dumnezeule! Anne Ewans nu are decât doisprezece ani! Blestematul! Dudley va plăti pentru asta! Îi voi face un asemenea scandal reginei că va fi nevoită să-l pedepsească de această dată!

Skye trânti uşa de la dormitorul ei şi se răsuci către Daisy.

— Nu sta ca o nătăfleaţă! Adu-mi rochia din catifea lila, fără malacof, şi doar trei jupoane, că nu sunt la Curte.

Degetele lui Daisy tremurau şi aproape că scăpă conţinutul unei casete cu bijuterii la picioarele lui Skye.

— Uşor, fetiţo, o linişti Skye, culegând un colier din ametiste şi punându-l la gât.

— Sunt îngrozitor de beţi, şopti Daisy, îngrozită. Poate că nu ar trebui să coborâţi la ei. Lordul Dudley este mai rău ca oricând. El a rănit-o pe Anne Ewans.

Skye o apucă delicat de obraz pe Daisy.

— Fata mea, ştiu că ar fi mai uşor să închid uşa şi să mă culc. Dudley nu a aflat că m-am întors şi Dumnezeu ştie că mă tem să dau ochii cu el. Dar sunt contesa de Lynmouth, şi lordul Dudley a abuzat de ospitalitatea mea şi mi-a rănit supuşii. Este datoria mea să pun lucrurile la punct, Daisy. Înţelegi?

Daisy aplecă în jos capul, ruşinată, apoi spuse:

— Voi preveni garda că v-aţi întors. Dacă va fi vreo problemă, să intervină.

— Eşti o fată bună!

Skye se grăbi să iasă din cameră şi să coboare. Zgomotul musafirilor ei nepoftiţi se înteţea cu fiecare treaptă pe care o cobora, dar şi aşa, ce-i văzură ochii când intră în sală o făcu aproape să leşine. Dudley şi prietenii lui stăteau prăvăliţi în jurul mesei mari. La

fiecare capăt al mesei erau resturile a ceea ce fusese o cină foarte copioasă. Multe dintre nefericitele fete din sat erau goale şi ţintuite pe genunchii celor ce le capturaseră care erau beţi. Dar Skye simţi o ură de moarte la vederea bietei Anne Ewans, goală, aşezată pe mijlocul mesei lungi. Unul dintre marii buldogi fusese adus într-o stare de excitare sexuală extremă şi fusese aşezat să o siluiască pe fată.

— Iisuse, auzi Skye strigând o voce din spatele ei şi, întorcându-se, îl descoperi pe căpitanul gărzii castelului cu oamenii lui rânduiţi în spatele ei.

— Trimiteţi copilele — să fie îngrijite şi băgate în paturi.

— Şi câinele, *milady* ?

— Nu este vina lui. Du-l la coteţ, Harry.

Soldaţii se repeziră în sală şi, luându-i prin surprindere pe curtenii pe jumătate beţi, scoaseră fetele speriate din cameră. Căpitanul goni buldogul de pe masă şi o luă pe Anne Ewans în braţe, ieşind cu ea.

Robert Dudley, clătinându-se pe picioare, strigă:

— Cum îndrăzniţi? Sunt aici în numele reginei, în calitate de tutore al stăpânului castelului! Cum îndrăzniţi?

— Eu îndrăznesc, Dudley! Oamenii mei ascultă numai de mine. Mă întreb ce părere ar avea Elizabeth Tudor de această orgie, *my lord*? Viol! Perversiuni cu fiinţe nevinovate! Crezi că am să tac de data asta? Cum îndrăzneşti să vii în casa mea şi să abuzezi de oamenii mei? Îţi ofer adăpost şi hrană, dar nimic mai mult. Nu eşti stăpân aici, Dudley!

Ochii lui Robert Dudley se îngustară.

Ea stătea în faţa lui, al dracului de mândră, curva de irlandeză. De ce nu se putea purta cu ea cum făcuse cu toate celelalte? Inclusiv cu decedata lui soţie, Amy. Îşi aminti când o văzuse ultima dată. Îi spusese că avea cancer la piept şi că va muri curând. „Când?" întrebase el, total nepăsător la durerea din ochii ei. „Un an, poate doi", îi răspunsese ea plângând. „Nu este destul de repede", o repezise el cu brutalitate. „Dacă n-ai fi tu, aş putea deveni rege. Nu-mi pasă cum o faci, dar mori mai repede! Oricum, viaţa ta e terminată."

Dudley nu ştia dacă avea curajul să se omoare singură, dar ea o făcuse. Şi o făcuse într-un asemenea mod, încât produsese un scandal înfiorător, distrugându-i ultima şansă pe care o avea de a deveni rege. Elizabeth, nerăbdătoare cândva să se mărite cu el, renunţase. Spre frustrarea lui infinită, nu o putea supune pe Bess Tudor, dar o va îmblânzi pe această frumuseţe mândră. *Va afla ea în noaptea aceasta cine este stăpânul,* cugetă el, clătinându-se pe picioare.

— Unde dracu' ai fost? întrebă el. Şi unde este pupilul meu?

— Protejatul dumitale este în vizită la sora lui la Wren Court. Se va întoarce mâine.

— Şi tu unde ai fost?

— Du-te la dracu', Dudley! Eu nu sunt în grija ta.

La replica asta beţivii izbucniră în râs, iar contele Leicester se făcu roşu ca racul. Ea rămase acolo sfidându-l, şi el simţi cum îi creşte mânia.

— Târfă! mârâi el, sărind la ea, înfigându-şi degetele în carnea moale a braţului ei. Unde ai fost? o zgudui el.

— Dudley, eşti beat! Dezgustător de beat!

— E o iapă nărăvaşă, Leicester, se auzi o voce batjocoritoare. Şi se pare că nu o poţi stăpâni, nu-i aşa?

— Eu nu sunt femeia lui! strigă Skye. Eu sunt văduva lui Geoffrey Southwood, şi vă cer să vă amintiţi cu toţii acest lucru!

— Eşti târfa mea, *madame*, pentru că altfel îţi iau copilul! Să nu uiţi asta!

— Niciodată, Dudley! Niciodată! Niciodată!

Mânios, Dudley o împinse până când o răsturnă pe spate pe acelaşi loc unde fusese violată mai înainte micuţa Anne Ewans.

— Aşa, Dudley, se auzi aceeaşi voce batjocoritoare. Arată-i putorii cine e stăpânul aici. Te vom ajuta cu toţii! Nu-i aşa, băieţi?

O întinseră pe masă şi îi ridicară fustele cu brutalitate, ţinând-o de mâini şi de picioare. Feţele de coşmar cu ochii roşii, cu gurile până la urechi, lingându-şi buzele, se profilară vag deasupra ei. Era aproape sufocată de miasma acră de vin. Cel puţin doisprezece bărbaţi se holbau la ea — bărbaţi care, cu un an în urmă, fuseseră musafirii

ei şi ai lui Geoffrey de Bobotează şi care îi făcuseră complimente pline de eleganţă. Iar acum aceiaşi oameni se aplecau peste ea ca o haită de câini sălbatici.

Începu să ţipe, deşi se îndoia că o putea auzi cineva. Trupul lui Dudley se lipi de al ei şi îl simţi cum încerca să o pătrundă. Skye se lupta cu disperare, răsucindu-se într-o parte şi în alta. Apoi simţi cum încleştarea dureroasă de pe mâinile şi picioarele ei cedează. Dudley zbură prin cameră, făcându-i pe ceilalţi să se răspândească. Adam de Marisco o ajută să se ridice.

— Vrei să-l ucid pe ticălos, fată mică?

— Da! strigă ea într-un moment de furie. Vai, Doamne, nu! Este Dudley, preferatul reginei, Adam. Nu trebuie! Dă-i doar afară!

Se întoarse şi garda castelului şi, sub comanda lui de Marisco, îl aruncară pe contele de Leicester şi pe invitaţii lui afară, în noaptea friguroasă. Apoi Adam se întoarse în sală unde o înfăşură într-o pelerină pe femeia care tremura şi îi puse la buze o cupă cu vin.

— Bea, fată mică, o să te încălzească.

Terminând de băut, spuse cu o voce stinsă:

— Mulţumesc lui Dumnezeu că ai venit, Adam. Vai, Doamne, aş vrea să-l pot ucide!

— Cine va veni data viitoare, Skye?

— Ce?

— Te-am întrebat cine va veni data viitoare? În noaptea asta ai avut noroc. Cine te va salva data viitoare? Ai nevoie de un bărbat, draga mea. Eşti mult prea frumoasă ca să fii singură şi, pe lângă faptul că nu te poţi apăra singură, cum vei putea să îţi aperi copii?

— Atunci căsătoreşte-te cu mine, Adam!

El clătină din cap.

— Nu, fată mică, nu se poate ca văduva contelui de Lynmouth să ia de bărbat proprietarul unei insule. Ştiu acum că nu am nici numele, nici puterea de care ai tu nevoie.

— Dar mă iubeşti.

— Vai, Skye O'Malley, te iubesc, dar am şi eu mândria mea. Tu nu mă vei iubi niciodată, iar eu sunt destul de conservator ca să-mi

doresc o soţie care să mă iubească. Gândeşte-te, fată mică. Probabil că există cineva care are nume şi putere, cu care să poţi trăi în pace, poate chiar cu dragoste.

Ea clătină din cap. Dar el refuză să se dea bătut şi, când sosiră a doua zi Robbie şi mama Cecily, imediat aprobară părerea lui Adam de Marisco. Robbie era îngrozit de dezmăţul la care se dedase Robert Dudley.

— I-am scris unchiului tău, zise el, şi am insistat să-ţi găsească o partidă bună.

— Nu! (Ea începu să se plimbe agitată prin sală.) Nu mai pot suporta durerea de a iubi şi a pierde din nou fiinţa iubită. Robbie, nu pot!

Uriaşul Adam de Marisco privea surprins cum micul căpitan Small ţipa la iubita lui prietenă cu o voce care ar fi spart stâncile:

— Cu ce preţ, Skye? Regina s-a deprins să-l amuze pe Dudley ştiind că tu nu reprezinţi o ameninţare pentru ea. Dar dacă va hotărî să te căsătorească cu Dudley? Sau să te încredinţeze pe tine şi averea ta altor bărbaţi pe care va dori să-i onoreze? Poate să facă asta, Skye. Şi dacă o va face, nu va mai exista nici o înţelegere premaritală cum a fost încheiată cu Southwood. Vei pierde tot ce ai şi vei depinde de soţul tău pentru fiecare bănuţ.

Constată efectul vorbelor lui asupra ei — privirea ei era absolut panicată şi îi părea rău că e dur. Dar trebuia să înţeleagă pericolul în care se afla.

— Îţi va găsi unchiul tău o partidă. Nu te poţi căsători cu oricine. Vei avea mai mulţi bărbaţi din care să-ţi alegi, iar opţiunea îţi va aparţine. Nu va fi aşa cum s-a întâmplat când tatăl tău te-a forţat să-l iei pe Dom. La primăvară trebuie să încep o nouă călătorie, fetiţo, şi aş fi mai fericit dacă aş şti că te las în siguranţă, căsătorită. Ca să nu mai vorbim că el te-ar împiedica să mai urzeşti planuri de piraterie cum a fost cel din vara trecută.

— Ştiai?

— Avea amprenta ta, fetiţo. Iar când Jean mi-a prezentat situaţia veniturilor anuale am văzut că nu avusesem nici o pierdere, deşi fuseseră jefuite de piraţi şi două nave ale noastre.

— Nu puteam să-mi fur partenerul de afaceri, rosti ea indignată.

— Ce ai făcut cu restul încărcăturilor? chicoti Robbie.

— Au fost vândute şi banii au fost împărţiţi săracilor.

— I-ai jucat un renghi bun reginei, Skye, dar nu mai continua. Aţi fost norocoşi că nu aţi fost prinşi. Data viitoare aţi putea fi. Vreau să-mi promiţi că nu vei mai organiza acte de piraterie.

— Nu, Robbie. Nu am terminat încă cu regina. În afară de asta, îl am pe Adam care mă protejează.

Adam de Marisco se foi neliniştit.

— Te va proteja noul tău soţ, fată mică, zise el în timp ce Robbie şi mama Cecily încuviinţară din cap.

— Foarte bine, zise ea cu lehamite, puteţi să-i scrieţi vicleanului meu unchi, la care voi alătura şi propriul meu bilet.

Cele două scrisori ale lor au fost suficient ca să îl trezească pe Seamus O'Malley, episcop de Connaught, din criza deprimantă în care se afla. După trecerea sărbătorilor şi cu Postul Paştelui în perspectivă, fusese copleşit de o stare depresivă. Scrisoarea lui Robert Small puse capăt imediat proastei dispoziţii. Se grăbi să îl vadă pe MacWilliam.

Stăpânul din Middle Connaught era încântat să audă că Skye O'Malley avea din nou nevoie de un soţ. Acesta era răspunsul la toate problemele lui. Ea era femeia cu care Niall s-ar căsători fericit, iar el va vedea, în fine, câţiva nepoţi!

— În aceiaşi termeni ca mai înainte? îl întrebă pe episcop.

Seamus O'Malley îl privi ofuscat.

— *My lord*, rosti el, nepoata mea este o femeie foarte bogată acum. Este văduva unui conte.

— Un englez! veni replica dispreţuitoare.

— Dar unul cu titlu, adăugă liniştitor episcopul.

— S-ar putea să fie prea bătrână acum ca să dea naştere în siguranţă unor copii, reflectă MacWilliam cu viclenie. Are douăzeci şi cinci de ani.

— Şi este în apogeul fertilităţii sale! veni replica neîntârziată.

Cei doi bărbaţi se mai ciorovăiră o vreme. Minutele se transformară în ore.

— Vreau o căsătorie prin procură, cât se poate de repede.

— De ce? întrebă MacWilliam bănuitor.

— Pentru că Skye nu este prea entuziasmată de căsătorie. Mă tem că, dacă aşteptăm până la Paşti, s-ar putea răzgândi. Chiar vrei să aşteptăm?

— Iisuse, nu! se apără MacWilliam. Am aşteptat destul după ăştia doi! Preoţii să întocmească repede contractele ca să le ducem să fie semnate în Anglia.

— Nu vor fi trimise în Anglia, îl contrazise Seamus O'Malley. Nepoata mea mi-a dat procură să acţionez pentru ea.

Şi în sinea lui îşi spuse: *Dumnezeu să mă ierte că mint.* Skye îi dăduse, ce-i drept, permisiunea să acţioneze în numele ei şi, deşi nu exprimase în cuvinte, el ştia că nu-i ceruse ajutorul decât în căutarea unui viitor mire. Urmând ca Skye să facă personal alegerea. *Dar, fiind cel mai în vârstă O'Malley, am dreptul să iau decizia finală.*

Trei săptămâni mai târziu castelul Lynmouth răsuna de strigătele furioase ale lui Skye. Servitorii, care nu o văzuseră niciodată pe frumoasa contesă într-o asemenea dezlănţuire a temperamentului irlandez, se întrebau dacă să dispară din calea ei. Daisy trimise un rândaş la Wren Court să-l aducă pe Robert Small. Micul căpitan sosi în grabă şi alergă pe scări în direcţia ţipetelor şi al zgomotului de vase sparte.

Skye stătea în mijlocul camerei, spărgând ce-i cădea la mână din cristale şi porţelanuri. La vederea lui Robbie, izbucni în lacrimi şi se aruncă în braţele lui.

— Ce este, Skye, fetiţo? Nu pot să te ajut dacă nu ştiu ce s-a întâmplat.

— E numai din cauza ta, Robbie! A voastră, a tuturor! Tu şi Adam şi mama Cecily aţi insistat să mă căsătoresc ca să fiu în siguranţă. Acum uite ce aţi făcut!

— Ce-am făcut? întrebă el inocent.

— Ce-aţi făcut?! strigă ea. Stai că-ţi spun eu ce aţi făcut! Diavolul ăla viclean care îşi zice unchiul meu, acel om sfânt al

Bisericii căruia i-ai cerut să mă ajute să-mi caut un nou soţ, ticălosul ăla m-a şi căsătorit prin procură. Am să o anulez! N-am să mă mărit împotriva voinţei mele!

Robbie nu ştia dacă să râdă sau să plângă. Era uluit de acţiunea lui Seamus O'Malley şi se întreba ce-l determinase să se grăbească. În timp ce Skye continua să se învârtă prin cameră înjurând, Daisy îi întinse scrisoarea şi el începu să citească, admirând isteţimea bătrânului.

„Mă bucur că ţi-a venit mintea la cap şi te-ai hotărât să te măriţi din nou. Aşa că te-am căsătorit cu Niall Burke. Căsătoria a fost oficiată prin procură pe trei februarie, eu fiind reprezentantul tău personal. Lordul Burke va sosi în curând în Anglia. Nu mai trebuie să-ţi spun că MacWilliam este foarte bucuros de această partidă, ca şi mine!"

Alăturat era contractul de căsătorie, şi Robbie se bucură să vadă că Seamus O'Malley prevăzuse ca averea nepoatei sale să rămână în mâinile ei. Episcopul făcuse o treabă excelentă.

Răsuflând adânc, Robbie concluzionă:

— Nu văd de ce eşti supărată, Skye fetiţo. Stabiliseşi să te căsătoreşti cu Burke cu ani în urmă.

— Nu eram decât o fetişcană atunci, Robbie, şi credeam că îl iubesc. Când mi-a revenit memoria, Niall s-a purtat îngrozitor cu mine. Nu a fost vina mea că ne-am despărţit, dar el m-a acuzat de tot felul de lucruri groaznice. I-am spus unchiului meu cu câteva luni în urmă că nu mă căsătoresc cu lordul Burke.

— Dacă nu vrei cu lordul Burke, Skye, atunci cu cine?

— Nu ştiu, Robbie, dar *oricine* ar fi mai bun!

— Căsătoria este valabilă, fetiţo. Nu există nici un tribunal care să poată desface contractele făcute prin procură, nicăieri. Îţi place sau nu, acum eşti lady Burke.

— Du-te dracului!

Robbie începu să chicotească.

— Pe Dumnezeul meu, n-am crezut niciodată să te văd pusă la punct, dar vulpea asta şireată de ecleziast a făcut-o, şi a făcut-o bine.

Ochii lui Skye se îngustară şi deveniră cenuşii de mânie. Dar Robbie era atât de încântat încât nu observă furia ei crescândă. Şi sporovăi mai departe:

— Cel puţin ţi-a ales un bărbat *adevărat*. Lordul Burke seamănă cu Khalid şi cu Southwood. Nu, zău că nu te poţi plânge, Skye fetiţo.

Şi rămase cu gura căscată când o caraf ă de cristal se făcu ţăndări chiar deasupra capului său.

— Căsătoria asta a fost făcută de unchiul meu şi de MacWiliam doar ca să-şi asigure generaţia viitoare! strigă ea. Ei bine, fără cooperarea mea nu vor avea o nouă generaţie, nu-i aşa? ameninţă ea. Geoffrey n-a împlinit un an de când a murit, aşa că nu mă pot comporta ca o adevărată soţie din moment ce sunt încă în doliu.

Robbie începu să înţeleagă şi se îngrozi.

— Doar nu vrei să spui că îi vei refuza drepturile?

— Care drepturi?

— E soţul tău, Skye, murmură el.

— Nu l-am ales eu. A fost ideea ta şi a lui de Marisco şi a unchiului meu şi a lui MacWilliam. Tot ce am cerut eu era dreptul de a alege, pentru că eu sunt implicată. Sunt capabilă să-mi hotărăsc singură destinul! ŞI, în loc de asta, am fost căsătorită fără să mi se ceară părerea. Ei, Robbie, dacă trebuie să suport consecinţele, atunci tot aşa va trebui să facă şi Niall Burke.

Robbie avu o strângere de inimă. *Ce am făcut? Nu numai ei, ci şi lui Niall Burke?* El nu regreta pentru sfatul pe care-l dăduse. Căsătoria era singura soluţie. Dar episcopul de Connaught acţionase în mod arbitrar, şi Robbie realiză că el o cunoştea mai bine decât propria ei familie. Când îi părăsise, Skye fusese doar o fetiţă al cărei caracter abia începuse să se formeze. Ei se gândeau la ea tot ca la o tânără, şi cei doi bătrâni şireţi nu aveau cum să înţeleagă modul de viaţă pe care-l dusese Skye în ultimii ani. *Ce puteau şti ei despre un om cum fusese Khalid el Bey?* Robbie suspină. *Doamne, cât de simplu ar fi fost*

dacă ar fi trăit Khalid! Skye i-ar fi făcut doisprezece copii care ar fi trăit fericiţi îngrăşându-se cu prăjituri turceşti. Chicoti în sinea lui de cât de prost era. Ea nu era genul ăsta de femeie.

— Nu-l poţi face pe lordul Burke responsabil de această situaţie. Cred că ideea de a se căsători cu tine l-a făcut să cadă în extaz.

— El trebuia să ştie mai bine ca oricine că nu trebuia să accepte căsătoria fără consimţământul meu personal.

— Poate că unchiul tău l-a convins că îl are.

În acest timp Niall Burke îl privea uimit, sosind acasă de la o partidă de vânătoare, pe tatăl lui bând împreună cu Seamus O'Malley.

— Ia te uită! A venit şi mirele, chicoti episcopul.

Niall Burke simţi cum se înfurie.

— Te-am prevenit, mârâi el către tatăl lui, să nu mai faci nici un aranjament pentru mine!

Bătrânul chicoti:

— Ai fost căsătorit pe trei februarie, fiule.

— Am fost pe dracu'!

— Nepoata mea va fi foarte decepţionată, râse pe înfundate episcopul, şi MacWilliam i se alătură.

Cei doi bătrâni râdeau ca nebunii.

Niall se întrebă dacă nu cumva whisky-ul pe care-l băuseră era botezat. Nedumerirea lui îi făcu pe cei doi să râdă şi mai tare; lacrimile curgeau din ochii lor scurgându-se pe obrajii ridaţi. În cele din urmă, episcopul reuşi să articuleze:

— Nepoata mea... mi-a permis... să-i aranjez o altă căsătorie, acum, că lordul Southwood a murit. Tatăl tău şi cu mine am crezut că, din moment ce aţi avut odată intenţia să vă căsătoriţi, o să vreţi să o faceţi acum.

— Şi a venit Sklye în Irlanda?

Niall era neîncrezător.

— Nu. Am celebrat căsătoria prin procură pe trei februarie. Şi ai să te duci tu în Anglia.

— Şi de ce atâta grabă? îşi manifestă Niall suspiciunea, ştiind de ce erau capabili cei doi.

— Postul Paştelui, băiete. Ştii că nu putem oficia nici o căsătorie în această perioadă. Chiar voiai să aştepţi până după Paşti să te căsătoreşti şi să o ai pe Skye? După atâţia ani?

— Bine atunci, rosti Niall, sunt de acord.

— Auzi, e de acord! chicoti MacWilliam cu bucurie nebună.

— Lăudat să fie Domnul! chicoti şi episcopul, trăgând o duşcă.

Niall Burke îi socoti beţi, sau nebuni, sau poate şi una şi alta.

Se validară contractele şi, în zilele care urmară, Niall nu se gândi decât la faptul că Skye va fi a lui. Amintirile cu Skye pe care o întâlnise în mod atât de nefericit în Anglia păliră, lăsând loc fetei pe care o cunoscuse cu atâta timp în urmă.

Numai după câteva săptămâni de la căsătoria lor vremea rea se îndreptase. Părăsi fortăreaţa lui MacWilliam ca să traverseze Irlanda şi apoi, la Bideford, închirie un cal şi parcurse călare distanţa până la Lynmouth. Descălecând în curtea castelului, se adresă servitorilor care alergaseră să-l salute:

— Spuneţi-i contesei că a sosit soţul ei.

Servitorii rămaseră cu gura căscată, apoi o luară la fugă.

Niall Burke îşi scoase calm mănuşile de călărie şi pătrunse în castel. Skye îl întâmpină îmbrăcată în întregime în negru, cu o atitudine elegantă şi foarte oficială.

— Trebuia să ne anunţi că vii, *my lord*. Servitorii mei s-au îngrijit de suita ta?

— Nu am nici o suită. Am venit imediat ce s-a mai îmbunătăţit vremea. N-am avut timp să-ţi trimit vorbă.

— Avem camere pregătite pentru tine, *my lord*.

El o privi surprins, şi ea îi explică:

— Nu s-a împlinit încă un an de când a murit soţul meu, *my lord*. Sunt încă în doliu.

— Eu sunt soţul tău, Skye.

— După soţul meu decedat, accentuă ea pe un ton care sublinia cât putuse să fie de grosolan.

— Atunci pentru ce te-ai căsătorit acum, Skye?

— Unchiul meu a avut acordul să-mi caute un *candidat* posibil pentru căsătorie şi nimic mai mult. În loc de asta, el a aranjat o

căsătorie prin procură. Am aflat despre această căsătorie acum două zile.

— Nu ai vrut să te căsătoreşti cu mine?

— Nu mai are importanţă cu cine m-am căsătorit, deşi aş fi preferat să pot opta. Era absolut necesar să-mi iau un soţ.

Şi îi povesti despre Dudley şi necesitatea ei de a fi protejată atât ea cât şi copiii.

Cuvintele ei îl făcură să încremenească şi, când le pătrunse sensul, el nu ştiu dacă să râdă sau să fie furios.

În graba lui de a o regăsi, acceptase o explicaţie sumară pentru o situaţie despre care ar fi trebuit să ştie că nu era simplă. După comportarea ei glacială, îşi dădu seama că MacWilliam va mai avea de aşteptat încă mult timp după un nepot. Ar fi putut să ţipe şi să-şi revendice drepturile maritale, dar bănuia că nu ar fi obţinut decât dispreţ. Hotărî deci să adopte atitudinea de gentleman şi să aştepte. Un zâmbet trist îi ridică uşor colţurile gurii, pentru că, după câte se părea, trebuia să o aştepte veşnic pe Skye O'Malley.

— Ai nevoie de un bărbat permanent în viaţa ta, afirmă el, şi cine ar fi mai bun decât mine? Ne-am iubit odată. Poate că ne vom mai iubi.

— Sau poate că nu, zise ea. Am avut experienţa dragostei şi am obţinut mai mult amărăciune decât bucurie. Am pierdut doi bărbaţi pe care i-am iubit nespus. Păstrez în minte cuvintele crude dintre noi şi, deşi te-am iertat pentru că mi-a cerut-o Geoffrey, nu le pot uita.

— Le-am regretat din clipa în care mi-au scăpat de pe buze.

— Ai fost întotdeauna impulsiv, Niall. Eşti acum soţul meu legal dar, dacă nu voi putea să te iubesc din nou, această căsătorie va fi doar de formă. Nu voi fi niciodată a unui bărbat care nu-mi place.

— Îţi place Dudley?

— Pe Robert Dudley îl dispreţuiesc ca şi pe Dom. Ei au luat, da, dar *eu nu le-am dat* niciodată. Înţelegi?

— Iar eu nu am obiceiul să forţez o femeie care nu vrea, *draga mea soţie*. Şi nu am de gând să o fac acum.

— Atunci o vom duce bine, Niall Burke. Tu vei sta la locul tău şi eu la al meu.

El îi făcu o plecăciune batjocoritoare.

— Va fi exact cum spui, *draga mea*. Regina a fost informată de această căsătorie?

— Un mesager a plecat la Hampton Court în aceeaşi zi în care am primit vorbă de la unchiul meu.

— Deci Elizabeth a aflat acum că un bărbat este alături de tine la Lynmouth.

Şi Elizabeth aflase, strigând furioasă:

— Cum a îndrăznit? Fără permisiunea mea?

— Ba a avut-o, *madame*, îi răspunse Cecil. Aţi semnat hârtiile acum câteva luni, când episcopul de Connaught a cerut permisiunea pentru nepoata lui să se căsătorească din nou. Este o partidă excelentă, *madame*. Skye O'Malley este capul familiei O'Malley din Innisfana, o familie bogată de navigatori. Ea nu va părăsi Anglia, bănuiesc, până când fiul ei nu îşi va stabili situaţia, iar familia ei nu va îndrăzni să se răzvrătească împotriva Coroanei de teama repercursiunilor ce le-ar avea asupra ei. Aşa că am neutralizat un potenţial duşman puternic. Acelaşi lucru se poate afirma şi despre Niall Burke, care este singurul moştenitor al lui MacWilliam. El şi oamenii lui nu vor îndrăzni să acţioneze împotriva Angliei atâta timp cât moştenitorul lui se află în Anglia, iar el va fi aici cât va fi şi mireasa lui. De aceea v-am sfătuit să semnaţi hârtiile.

Elizabeth strânse din buze. Leicester va fi foarte decepţionat. Dar se distrase destul, iar ea nu voia ca el să se implice prea mult în legătura cu Skye. Ar fi putut în cele din urmă să dorească să o ia în căsătorie pe frumoasa contesă. Şi cu siguranţă că Skye n-ar fi putut rămâne veşnic nepăsătoare faţă de farmecul lui Robert. Ce femeie ar fi putut? Nu, era mai bine ca Skye să se căsătorească din nou.

— Cred că ar fi înţelept, în împrejurările respective, să transferăm tutela micului lord Southwood tatălui său vitreg, adăugă Cecil.

— Da, rosti regina pe gânduri. Dar Rob va fi supărat. Găseşte-i repede altă recompensă.

Ea se întoarse spre unul din secretarii săi.

— Trimite felicitările noastre lordului şi lui lady Burke împreună cu transferarea tutelei micului conte de Lynmouth, însoţite de o pungă cu o sută de mărci de aur şi două candelabre de argint. Scrie-le că vom fi fericiţi să-i primim oricând la Curte.

— Cred că lord Dudley va fi mulţumit cu tutela moştenitoarei lui Dacre, zise Cecil zâmbind subţire. Este singurul copil al decedatului lord John Dacre şi este orfană.

Elizabeth Tudor încuviinţă cu o mişcare din cap.

Da, Rob va fi mulţumit cu o recompensă atât de bogată, şi în nord, unde loialitatea familiilor de la graniţă cum era aceea a lui Dacre era fluctuantă, se simţea nevoia influenţei regale.

Mesajele reginei au fost deschise odată cu darurile. Lui Skye nu-i păsa de punga cu mărcile de aur sau de sfeşnicele de argint. Dar încântarea transferării tutelei de la Robert la lord Burke nu cunoştea margini. Niall o privea sardonic cum jubila de victoria ei.

— Îmi face impresia, remarcă el glumeţ, că am reuşit să-ţi fiu de oarecare folos.

— Te poţi socoti realizat, răspunse ea sarcastic.

— Sunt mai realizat decât tine, draga mea. Nu înţeleg cum poţi trăi cu gheaţă curgându-ţi în vene, în loc de sânge.

— Da, am auzit despre soţia ta, replică ea cu o nonşalanţă pe care nu o simţea.

— Ai auzit? zise el tărăgănat, şi colţurile gurii lui se ridicară ironic.

— Am auzit că i se zicea „Trandafirul din Devon". Nu ştiu dacă era numită aşa pentru că era prea bătută din toate părţile sau din cauza parfumului.

Niall Burke izbucni în râs.

— La dracu', femeie, ai o limbă ascuţită ca un cuţit! Eşti mult mai interesantă decât fecioara pe care am cunoscut-o eu acum zece ani, Skye.

— Îţi dai seama acum că este necesar să respecţi şi să tratezi o doamnă, sir.

— *Madame*, eu sunt bărbat şi, indiferent dacă discutăm sau nu despre asta, îmi refuzi drepturile maritale. Sunt dispus să am răbdare, dar nu să accept celibatul.

— Sunt în doliu.

— După un bărbat mort acum un an. Suntem căsătoriţi de două luni şi jumătate.

— Astăzi se împlineşte un an de când a murit, spuse ea cu glas tremurător. Puteai să fi fost tu în locul lui.

Şi se îndepărtă în aşa fel încât el să nu-i poată vedea lacrimile.

Niall înjură încet. Îi plăcuse de Geoffrey Southwood, dar acesta se transformase într-o fantomă. Nu putea părăsi Lynmouth-ul până când nu împlinea Robin şase sau şapte ani, pentru că abia atunci putea fi trimis ca paj la altă casă. Între timp, el trebuia să trăiască în casa lui Southwood, făcând pe tatăl pentru fiul acestuia, dar neprofitând de drepturile de soţ pe lângă văduva lui care era acum propria lui soţie.

Copiii îl acceptaseră destul de uşor. Willow spusese deschis:

— Tu eşti al treilea tată al meu, să ştii. Primul a murit înainte de a mă naşte, al doilea acum un an. Sper ca tu să rămâi mai mult.

— Am să mă străduiesc, îi răspunsese el cu gravitate.

Robin fusese încântat să aibă din nou un bărbat în familie.

— Cum să-ţi zic? întrebase el.

— Cum ai vrea să-mi spui, Robin?

— Cred... cred că nu pot să-ţi spun *papa*. Aşa îi spuneam tatei.

Vocea băiatului tremura uşor.

— De ce nu mi-ai spune Niall? Acesta este numele meu, şi nu am nimic împotrivă dacă e şi mama ta de acord.

Cu copiii era totul în regulă, dar cu adulţii nu era la fel de uşor. Niall se îngrijea şi de proprietăţile din Lynmouth, iar Skye nu avusese nici o obiecţie în această problemă. Ea părea permanent preocupată. După discuţia dintre ei Niall îşi promisese că o va fermeca seara la masă, dar ea nu apăru la cină.

— Unde este stăpâna ta? o întrebase el pe Daisy, care mânca, împreună cu alţi servitori apropiaţi, la capătul mesei.

Daisy se ridică de pe scaun şi veni în spatele lui. Făcu o plecăciune şi îl înştiinţă:

— Cred că a plecat cu ambarcaţiunea, *my lord*.

— Ambarcaţiunea?!

— Da, *my lord*. Barca este amarată în josul stâncii. Fratele meu mai mic, Wat, are grijă de ea.

Niall termină de mâncat, gânditor, apoi îi făcu semn cu mâna băiatului să vină lângă el.

— A plecat lady Burke cu barca, Wat?

Wat şovăi o secundă, apoi încuviinţă din cap.

— Ştii unde s-a dus?

— Nu ştiu, *sir*.

Dar Wat bănuia să stăpâna lui se dusese la Lundy.

— Crezi că se va întoarce în noaptea asta, băiete?

— Poate că da, poate că nu, *my lord*. Uneori rămâne toată noaptea, dar alteori se întoarce, târziu. Ea şi marea sunt prietene.

Niall zâmbi.

— Mulţumesc, Wat. Aş vrea să-mi arăţi locul.

— Da, *my lord*.

Wat îl conduse tăcut pe înaltul irlandez până când ajunseră la grotă. Lord Burke privi uimit locul destul de spaţios şi bine luminat şi ieşi afară pe terasă, observând treptele ce duceau spre apă şi inelul de metal pentru amarare. Niall se întoarse către băiat.

— Poţi pleca, Wat. Eu mai rămân puţin aici.

Băiatul ridică din umeri şi începu să suie treptele.

Seara de aprilie era caldă şi plăcută. Niall rămase pe terasă, rezemat de zidul grotei, privind apusul. Marea era calmă şi întunecată şi deasupra lui auzea ţipetele pescăruşilor. Bătea un vânt slab, iar aerul deveni umed. Liniştit, el aştepta. Era foarte curios. ***Unde plecase Skye? Se va întoarce în noaptea aceasta?*** Era un aspect cu totul nou al vieţii lui Skye despre care el nu avusese cunoştinţă. Se făcuse răcoare şi ar fi vrut să-şi ia pelerina.

Apoi, ca şi când şi-ar fi exprimat gândul cu glas tare, îl auzi pe Wat spunând:

— V-am adus o pelerină, *m'lord*, şi Daisy a zis că poate vreţi un pic de vin.

Niall înţepenise de frig şi se înfăşură strâns în pelerină.

— Mulţumesc, băiete, zise el apucând butelca.

Trase o duşcă bună şi salută mulţumit căldura ce o simţi răspândindu-i-se în trup. Wat indică din cap semnalele luminoase ce se zăreau în depărtare.

— Stăpâna va întârzia în noaptea asta. S-ar putea să nu se întoarcă până târziu, riscă el.

— Voi aştepta, spuse Niall.

Wat dispăru în grotă şi Niall aţipi auzind, într-un târziu, ca prin vis, mica ambarcaţiune a lui Skye apropiindu-se. Se ridică încet, scuturându-şi trupul zvelt, şi coborî treptele ca să apuce funia pe care ea i-o aruncă degajat. Legând-o de inel, el întinse mâinile şi o trase sus pe Skye. Ea păşi lângă el, iar Niall simţi izul de tutun pe care-l degajau hainele ei. Îl cuprinse gelozia şi nu reuşi să-şi controleze vocea:

— Unde dracu' ai fost? întrebă el.

Ochii ei albaştri se îngustară.

— Pe mare! răspunse scurt.

— Te-am aşteptat toată noaptea!

— Da?! Sunt impresionată, dar ţi-ai pierdut timpul de pomană.

— N-ai fost doar pe mare, observă el.

— Nu?! îl privi ea peste umăr, cu o expresie dispreţuitoare pe chip.

— Nu, numai dacă nu te-ai apucat să fumezi, Skye.

— Ce?!

— Hainele tale put a tutun!

Ea se opri şi îşi mirosi tunica.

— Ai dreptate, Niall, spuse ea, şi îşi continuă drumul fără să mai adauge ceva.

Uluit, el rămase încremenit pe treaptă câteva clipe. *Are un amant?!* Era singura explicaţie. *Ce dracu'se întâmplă cu mine încât soţiile mele caută alţi bărbaţi? Nimic!* hotărî el, lovind puternic cu pumnul în palmă. Îşi aminti de femeile care gemeau cu pasiune sub el.

Deodată, auzi uşa închizându-se cu putere deasupra lui şi se trezi la realitate.

Târfă mică! Mă ţine departe sub motiv că este în doliu după Southwood şi în schimb navighează ca să se întâlnească pe insulă cu un iubit! Ce-au mi râs de mine, probabil, ea şi amantul ei!

Dar cine este bărbatul?

Urcă hotărât scările. Nu va mai aştepta. S-a sfârşit cu jocul ei. Şi, după ce va pune la punct socotelile cu ea, intenţiona să scufunde blestemata de ambarcaţiune ca să nu mai aibă cu ce fugi din nou.

Timpul îl învăţase pe Niall Burke valoarea rafinamentului. Intră în propriul său apartament şi îşi chemă servitorul. Mick veni alergând.

— O baie! porunci.

Niall se spălă timp de o jumătate de oră, apoi se frecă viguros cu şervetul, stând în faţa căminului. Îi era cald şi sângele începuse să-i alerge repede prin vene în timp ce se gândea la Skye. Mick îi întinse halatul şi Niall şi-l înfăşură strâns pe trup. Apoi se îndreptă spre uşa care despărţea cele două dormitoare.

Şi Skye era proaspăt îmbăiată, după cum o dovedea cada din faţa căminului. Stătea goală pe scaunul din faţa mesei de toaletă pieptănându-şi lungul păr negru în timp ce Daisy aranja patul. Tresărind la intrarea lui, întinse mâna şi îşi luă şalul de dantelă de pe marginea măsuţei de toaletă, aruncându-şi-l pe umeri. Niall înaintă spre ea şi, speriată, sări în picioare.

— Daisy! Ieşi afară! tună porunca lui.

— Daisy! Rămâi! contramandă ea porunca, disperată.

Daisy privi de la unul la celălalt, pusă într-o teribilă încurcătură. Niall făcu un pas ameninţător către servitoare şi Daisy fugi scoţând un ţipăt scurt, trântind uşa în urma ei. Calm, Niall trase zăvorul, apoi traversă camera din două salturi şi încuie şi uşa camerei alăturate, care despărţea cele două dormitoare.

Dominând-o cu statura lui, chipul lui frumos se întunecă de mânie. Ochii îi luceau ca o bucată de gheaţă argintie, mai reci decât îi văzuse ea vreodată. O cuprinse frica, dar Skye se luptă să o ascundă.

Niall o ţintui pe uşă cu braţele lui ca nişte bare de fier. Nici unul nu vorbi preţ de câteva clipe, măsurându-se din priviri. După o vreme, Skye şopti răguşit:

— Nu ai dreptul.

— Mai mult decât iubitul tău! strigă el, cu ochii lipiţi de pieptul ei, cu sfârcurile excitate.

Nedumerită, luată prin surprindere, aproape se bâlbâi:

— Iubitul meu? N-am nici un iubit!

— Lipseşti toată noaptea, vii acasă cu hainele puţind a tutun şi îmi spui că nu ai nici un iubit? Care este atunci explicaţia, *madame*? Şi te rog să nu-mi spui că nu este treaba mea. Eşti *soţia* mea.

— Nu am nici un amant, Niall, şopti ea.

— Atunci te-ai apucat de fumat, draga mea?

— Da! îi răspunse ea, cu disperare.

Drept răspuns el îi luă bărbia într-o mână şi o sărută pătimaş, limba lui adâncindu-se în gura ei. Când îi părăsi buzele zâmbi crud.

— Eşti o mincinoasă, Skye! Gura şi respiraţia ta sunt dulci, nu au nici un iz de tutun. Ce alte minciuni mi-ai mai spus? De peste două luni mă respingi sub pretextul doliului. Şi eu, prost cum sunt, te cred şi îţi respect durerea, şi în tot acest timp tu te furişezi ca să te f... cu amantul tău!

O ridică furios în braţe şi parcurse iute distanţa până la marele pat.

— Ei bine, acum ai să te f... cu mine!

Şi o trânti pe salteaua de puf.

În timp ce el îşi desfăcea halatul ea se ridică, dar o trânti imediat înapoi pe pat.

— A! nu, draga mea, ce îi dai lui, îmi vei da acum şi mie!

— Pui de căţea! mârâi ea în timp ce trupul lui îl strivea pe al ei.

Gura lui se repezi plină de furie peste a ei, iar ea îşi strânse buzele. Mâinile i se înfipseseră în părul ei negru, imobilizându-i capul. Ea închise ochii ca să nu-l mai vadă, dar de vocea lui nu putea scăpa.

— Ai să fii soţia mea de bună voie sau vrei să te violez, Skye? Poate că te excită acest gen de comportare, draga mea? Sau e mai bine să mă laşi să te iubesc şi să mă iubeşti şi tu?

— *Să te iubesc pe tine?!* Îmi faci greaţă! Şi când te gândeşti că, odată, te-am preferat lui Dom O'Flaherty!

Îi venea să o lovească. ***Ce s-a întâmplat cu noi?*** Orice dorinţă îl părăsi. Spre surprinderea ei, el se rostogoli de pe ea dar, când încercă şi ea să se ridice, el o reţinu culcată.

— Nu, *madame*! De acum încolo vei dormi alături de mine. Şi mă vei ruga să te iubesc, draga mea. Îţi promit că o vei face, Skye!

Uşurată, ea făcu pe grozava.

— Niciodată! i-o aruncă triumfătoare.

El râse şi o trase în braţele lui ca să-i poată mângâia sânii.

— Aceste două mere sunt şi mai ispititoare, remarcă el.

— Parcă ziceai că n-ai să faci dragoste cu mine decât atunci când ţi-o voi cere eu, replică ea, încercând să scape de el.

— Am spus că nu voi profita de drepturile mele, Skye. Nu am spus că nu mă voi bucura de încântătoarea ta persoană.

— A! gemu ea, ultragiată. Nu este drept!

— Preferi să te violez? întrebă el batjocoritor.

— N-am spus asta!

— Atunci ce vrei de la mine, draga mea?

Ea deschise gura să vorbească, apoi o închise. N-are decât să o tachineze şi să-şi joace jocul lui stupid. Nu va ţipa niciodată de plăcere şi nici nu-i va da satisfacţie, protestând. Niall îşi plimbă în libertate mâinile pe trupul ei, mângâindu-i pielea catifelată, observând linia strânsă a gurii ei. Zâmbi în sinea lui. ***Nu va afla niciodată ce aproape a fost de a fi violată.***

Mâinile şi gura lui o supuneau unei minunate torturi şi Skye îşi muşcă buzele şi îşi înfipse unghiile în podul palmei până când reuşi să mai potolească plăcerea nestăpânită pe care i-o provoca el. Apoi Niall se opri brusc şi se culcă. Skye rămase lângă el, tremurând din tot corpul, urându-l cu aceeaşi patimă cu care îl iubise odinioară.

Ea descoperi repede că Niall voia să fie stăpân în toate privinţele, nu numai în patul lor. Când reuşi să scape de el, târziu în acea zi, alergă pe scara interioară a castelului la grota unde avea ambarcaţiunea. Rămase îngrozită, căci barca nu mai era.

— Wat, strigă ea. Unde eşti, băiete?

— Nu te mai osteni să-l strigi pe Wat, draga mea. Este pe o barcă de pescuit şi nu va mai lucra aici.

Ea se răsuci şi vocea îi tremură de mânie:

— Wat era servitorul meu! Cum ai îndrăznit să-l concediezi? Şi unde-i barca mea?

— Exact acolo unde ai lăsat-o, Skye.

Ea înaintă un pas şi, cum soarele se oglindea în marea calmă, ochii ei sesizară barca în apă. Se întoarse ca să-l înfrunte şi Niall o văzu mai mânioasă ca niciodată.

— Ticălosule! şuieră ea. Mi-ai scufundat barca! Cum ai îndrăznit? Cum ai îndrăznit?

Pumnul ei se ridică gata să-l lovească, dar el îi imobiliză braţele. Ura pe care o văzu în ochii ei era violentă şi îi înjură în gând pe Seamus O'Malley şi pe tatăl lui.

— Da, scrâşni el. Ţi-am scufundat blestemata aia de barcă! N-am să te mai las să alergi la iubitul tău şi să-mi pasezi, eventual, bastarzii lui ca fii ai mei.

Jignită, ea începu să ţipe:

— Deci mă consideri atât de lipsită de onoare, Niall Burke? Şi îţi repet, nu am *nici un iubit!*

Apoi se smulse din braţele lui şi urcă scara în fugă. Skye era mânioasă, deoarece era vremea reîntoarcerii vaselor care veneau din India. Se zvonise la Bideford chiar în acea dimineaţă că şase corăbii, cel mai mare număr văzut până acum, soseau în câteva zile. Trebuia să-i trimită vorbă lui de Marisco şi flotei sale, care aştepta pe Lundy instrucţiunile ei. Dacă nu putea ajunge la ei, puteau veni ei la ea.

Când se lăsă seara, Skye se urcă în turnul de vest al castelului şi aprinse două torţe mici în recipiente de piatră, plasându-le la fereastră. Una era pusă mai sus, cealaltă mai jos. Băiatul postat pe vârful castelului lui de Marisco se frecă la ochi şi se mai uită încă o dată, apoi se grăbi să-şi găsească stăpânul. Adam de Marisco străpunse cele unsprezece mile cu luneta lui, văzu poziţia luminilor şi descifră mesajul: *„Vino imediat. Am nevoie de tine."*

Câteva ore mai târziu, pentru că vântul era slab, ajunse la grotă şi amară. Ambarcaţia lui Skye lipsea, dar ea îl aştepta.

— Adam! Slavă Domnului că ai venit! Mă temeam că nu vei vedea semnalul în noaptea asta.

— Unde este barca ta, fată mică?

— A scufundat-o soţul meu, Adam. Credea că o foloseam ca să mă întâlnesc cu un amant. Hainele mele miroseau a blestematul tău de tutun când m-am întors din călătoria de data trecută, şi el m-a bănuit.

De Marisco fluieră uşor.

— Cum i-ai explicat? o întrebă el.

— Nu i-am explicat.

— La dracu', Skye! Probabil că l-ai înnebunit pe bietul om. În fine, se va calma când îi vei face un copil.

Ea râse răguşit.

— Nu va fi nici un copil, Adam, pentru că nu este decât o căsătorie de formă. L-am înfuriat atât de tare încât a jurat că nu mă va poseda decât atunci când i-o voi cere eu — iar eu nu o voi face niciodată! Dar nu de asta te-am chemat. Am aflat azi dimineaţă că şase corăbii vor sosi la Biderford în câteva zile — trei englezeşti, două franţuzeşti şi una olandeză navigând în convoi. Aş vrea să mă întâlnesc cu toate. Crezi că MacGuire şi oamenii lui pot face asta?

Adam de Marisco îşi mângâie barba pe gânduri, iar ochii lui fumurii scânteiară:

— Unde vrei să faci asta?

— În largul ţărmului Cape Clear. Este loc suficient să se ascundă acolo.

— Pe Dumnezeul meu că eşti o femeie curajoasă! Da! Da! Cred că MacGuire şi oamenii lui le pot împinge acolo.

— Bine! Atunci transmite-i instrucţiunile. (Skye chicoti.) Jumătate din încărcătura de pe una din ele îi aparţine lordului Dudley. Va fi ruinat!

— Regina îi va reface totul, cugetă Adam cu glas tare.

— Aşa este, dar o va face cu greu, pentru că va fi lovită şi ea.

— Unde vrei să trimiţi bunurile, Skye?

— Cred că va trebui să le păstrăm un timp. N-ar fi bine să dispunem de încărcătură acum.

— Dacă nu mai ai instrucţiuni, fată mică, am să plec. Nu cred că ar fi prea încântat lordul Burke să mă găsească aici.

— La dracu' cu el! Ah, Adam! Fă-mi rost de o altă barcă.

— Nu ştiu, Skye. Nu sunt sigur că este înţelept să-l înfrunţi. Mai aşteaptă puţin, fată mică, până când îţi va trece furia. Mă întorc peste paisprezece zile. Dacă va fi furtună, voi veni în prima noapte liniştită.

Ea se bosumflă puţin, apoi spuse:

— Ei, bine, Adam, nu ştiu de ce am senzaţia că îl simpatizezi?

El îi zâmbi din barcă.

— Pentru că, fată mică, nu-mi pot imagina cum poate să fie căsătorit cu tine şi să nu facă dragoste cu trupul tău tentant. Mă întreb dacă nu cumva este un sfânt sau un prost.

Ea râse şi îi aruncă funia.

— Nu sunt sigură ce este, dragă Adam.

— Nu crezi că este timpul să descoperi? veni replica, şi apoi barca stăpânului din Lundy alunecă pe apă, îndreptându-se spre casă.

Ea rămase perplexă, apoi ridică din umeri:

— Bărbaţii! Totdeauna încearcă să-i spună unei femei ce să facă şi, invariabil, ţin unii cu alţii.

Totuşi, vorbele lui Adam o obsedau. *Cine este de fapt Niall Burke?* Îşi dădu seama că habar nu avea. Privind în urmă, se văzu copilul alintat care era la cincisprezece ani. Şi îşi aminti ce simţise când îl văzuse pentru prima oară pe Niall Burke, brusca impresie că întâlnise bărbatul pe care-l va iubi toată viaţa. *Ce inocentă eram! Dar l-am iubit oare cu adevărat pe Niall Burke sau am fost doar excitată sexual?* Faptul că îl ura cu atâta violenţă pe Dom o ajutase să se întoarcă către Niall. *Ce ştiai despre lume, despre bărbaţi şi femei cu zece ani în urmă, Skye O'Malley?*

Fusese un şoc să se vadă căsătorită cu el fără consimţământul ei. Aşa că se comportase asemenea copilului răsfăţat care fusese, în loc să acţioneze ca femeia care devenise.

Nu e de mirare că am fost tratată ca un copil!

În afară de asta, el îi înţelegea nevoia de libertate, ceea ce era un punct de pornire destul de bun. Era atrăgător şi nu avea obiceiuri

dezgustătoare. Îi plăceau copiii, şi lor le plăcea de el. Când se gândea la tipul de bărbat cu care ar fi rebuit să se căsătorească, Niall Burke corespundea de departe.

Totuşi, îi scufundase barca şi o acuzase că avea un iubit. Ea suspină — nu reuşea să-şi răspundă dacă Niall era un demon sau un înger.

Se întoarse în sala mare de recepţii unde-l găsi pe Niall zbenguindu-se cu Robin şi cu Willow. Era atât de bun cu copiii ei! Se gândi cu vinovăţie că lui Khalid şi lui Geoffrey le dăruise copii; nu avea dreptul şi Niall la copii lui?

— Mi-e foame, *madame*, rosti el, aşezându-se lângă ea. Vreau să scap de voi, bestii mici! strigă el la copii. Sărutaţi-o pe mama voastră, şi după aceea în pat cu voi!

Skye îşi îmbrăţişă copiii, trăgându-l uşor pe Robin de ciuful lui blond şi sărutând-o pe creştet pe Willow.

— Noapte bună, mama, spuse vesel băieţelul.

— Noapte bună, Robin. Să-ţi dea Dumnezeu vise frumoase.

— Noapte bună, mama, zâmbi Willow. Îmi place noul nostru tată, ţie, nu? întrebă ea plină de entuziasm.

Ochii argintii se agăţară o clipă de cei de safir.

— Ei, mama? Îţi place de mine?

— Nu fi prost, Niall, mormăi ea. Dumnezeu să-ţi dea vise plăcute, Willow. Şi acum, la culcare!

Copiii alergară să-l îmbrăţişeze pe Niall şi apoi ieşiră repede.

— Unde ai fost? întrebă el liniştit.

— În grotă, spuse ea.

— Şi ce-i cu semnalele luminoase de la fereastra de vest a turnului?

— Luminile sunt un semnal pentru navele mele de pe insula Lundy. MacGuire este acolo.

Niall începu să înţeleagă.

— MacGuire fumează pipă? Acolo ai fost noaptea trecută? Pe Lundy?

— Da.

— De ce dracu' nu mi-ai spus?

— Nu mi-a plăcut modul în care m-ai întrebat, replică ea cu aroganţă.

— La dracu', Skye! Mă port mereu ca un prost când este vorba de tine. Iartă-mă, draga mea.

Cu această scuză ea simţi o undă de simpatie faţă de el. Nu îl minţise când îi spusese că MacGuire era pe Lundy. El dedusese că ea îşi petrecuse noaptea cu MacGuire. Iar timpul petrecut cu Adam de Marisco fusese tot atât de nevinovat, dar asta era mult mai greu de explicat. Nu era sigură că Niall ar fi crezut-o că era doar prietenă cu uriaşul. Mai bine să lase lucrurile cum căzuseră.

— Te iert, *my lord*, spuse ea cu dulceaţă. Şi acum, să mergem la culcare, dragul meu soţ!

Apoi părăsi încet sala.

El mai înârzie câteva minute, stând pe o banchetă în faţa focului, bând un pahar cu vin alb. Skye era o enigmă.

Şi abia acum realiză că nu îi spusese pentru ce transmisese semnalele oamenilor ei de pe Lundy, sau măcar de ce se aflau ei pe insulă.

Of, trebuie să învăţ să am încredere în ea, cugetă el. ***Cu timpul îmi va spune. Deocamdată, se pare că am topit gheaţa.***

Când ajunse în dormitorul lui îl găsi pe Mick aşteptându-l cu baia pregătită. Se îmbăie repede şi, înfăşurându-se în halat, intră în camera lui Skye. Două fete tocmai scoteau cada din camera ei.

— Asta-i tot, Daisy.

Uşa se închise în urma celor trei fete, iar Niall rămase în picioare, ezitând, neştiind dacă nu a înţeles greşit semnalele ei.

Întorcându-se din faţa focului, ea lăsă să-i alunece halatul şi se apropie de el. O mână se opri pe pieptul lui, iar cealaltă alunecă sub materialul halatului său mişcându-se chinuitor pe pieptul lui, jucându-se cu sfârcurile lui, răscucindu-i părul negru de pe piept. Niall simţi cum i se taie respiraţia. Mâna ei se mişcă ca să-l mângâie pe gât, împungându-l delicat cu unghiile, făcându-l să fie străbătut de un fior.

Ochii ei albaştri îi ţineau captivi pe ai lui, gura ei se modela seducător într-un vag zâmbet. Apoi mâinile ei îi îndepărtară totul halatul lăsându-l să cadă, împingându-se cu trupul ei gol într-al lui. Buzele ei îl muşcau uşor de ureche, iar cu mâinile îi mângâia fesele ferme, în timp ce murmura:

— Iubeşte-mă, *my lord*!

— Skye...

Nu era sigur că se putea mişca, şi durerea din testicule era îngrozitoare.

Ea îl luă de mână şi îl conduse la pat, împingându-l uşor pe cuvertură. Niall se simţea ca un copil, nu putea crede în minunatul dar care i se oferea, temându-se să se bucure ca să nu se destrame vraja. Surprins, o lăsă să îl mângâie şi să îl sărute, apoi ea se sui peste el, îngenunchind ca să-i captureze penisul şi să-l ţină prizonier între sânii ei. Aproape că suspină de plăcere când ea îl apucă ferm în mână şi frecă vârful erect de sfârcurile ei întărite. Apoi, în timp ce el îşi revenea, ea îşi ridică trupul şi se lăsă în jos, îngropându-l în arşiţa ei. El zăcea prizonier între coapsele ei mătăsoase, apoi, ca şi cum ar fi primit un semnal, strângând-o de fese, cu o mişcare rapidă, o întoarse în aşa fel încât ajunse sub el.

Mintea ei începu să se învârtească. Odată, atât de demult încât părea mai curând un vis decât o parte din viaţa ei, el îi luase inocenţa. Iar acum, exact când îşi închipuise că nu o va face niciodată, i se dăruise din nou lui de bunăvoie. Era atât de minunat ceea ce-şi amintea, şi nu putea înţelege de ce i se refuzase atâta timp.

— Te iubesc, Skye, şopti el când trecu furtuna senzaţiilor. Poate că într-o zi voi recâştiga dragostea ta, dar îţi mulţumesc pentru momentul acesta.

— N-am să te mai refuz de acum înainte, Niall. De altfel, va trebui să o luăm de la început. Ceea ce a fost între noi cu mult timp în urmă este lipsit de importanţă faţă de ceea ce trebuie să fie între noi de acum înainte. Vom fi un trup de-acum încolo şi, cu voinţa lui Dumnezeu, te voi iubi din nou.

Era destul. Mai mult, de fapt, decât îndrăznise să spere.

Ţinând-o strâns, el adormi, mulţumit. După o vreme, Skye se desprinse uşor din îmbrăţişarea lui. Făcuse pace cu el, şi era bucuroasă.

Ceilalţi din castel îşi dădură repede seama că noul soţ şi contesa făcuseră pace. Urmă o vară frumoasă. Când regina trimise o invitaţie solicitând prezenţa familiei Burke la Curte, Niall îi adresă un mesaj politicos cerându-i Majestăţii Sale să le permită să petreacă primăvara în intimitate, ca lună de miere. Regina, îndrăgostită de dragoste, le dădu acordul ei regal.

Veni şi ziua de întâi mai — prilej de sărbătoare. Pomii erau grei de floare şi liliacul înflorit şi înmiresmat. Se ridică un stâlp de armindeni pe pajişte şi micul Robin, care avea acum patru ani şi jumătate, conte de Lynmouth, prezidă festivităţile sub îndrumarea mamei sale şi a tatălui vitreg. Erau aşteptaţi mama Cecily şi Robert Small.

Convoiul celor şase corăbii pe care le aştepta Skye sosise la timp şi fuseseră jefuite de navele O'Malley. Skye abia se abţinea să nu strige de bucurie. Aflase despre succesul pirateriei înainte de a-i veni mesaj de la Bideford. O avertizase un semnal luminos verde de pe Lundy, de la de Marisco şi, satisfăcută de primul succes de primăvară, Skye se topi în braţele soţului său şi uită deocamdată de lume.

24

Elizabeth Tudor abia sosise de la vânătoare. Ochii îi scăpărau şi obrajii i se împurpurară de mânie la auzul relatării lui Cecil.

— Convoiul, zise el, a fost atacat în apropiere de Cape Clear. Trei dintre nave erau englezeşti, două franţuzeşti şi una olandeză. Au fost complet golite. Atât ambasadorul Franţei cât şi cel al Spaniei mi-au trimis plângeri.

— De ce? S-a dovedit că piraţii erau englezi?

— Nu, *madame*, nu s-a dovedit. Nu avea nici un steag iar oamenii comunicau prin fluierături şi semnale făcute cu mâinile.

— Doamne Sfinte! exclamă regina. Că englezii îi jefuiesc pe francezi, spanioli şi olandezi, înţeleg. Dar să-i jefuiască pe concetăţenii lor este inexplicabil. Spune-mi, Cecil, sunt aceiaşi piraţi ca cei ne-au jefuit vara trecută?

— Aşa se pare, Majestate.

— Vreau să fie prinşi, declară regina cu hotărâre.

— Desigur, *madame*, zise cancelarul, zâmbind. Mi-am permis să formulez un modest plan, pe care vi-l prezint spre aprobare. Regele Filip al Spaniei s-a căsătorit cu Isabelle de Valois. Acum îşi susţine nepotul din casa de Habsburg, Charles, ca viitor mire al vostru. Aşa că o corabie spaniolă încărcată cu bogăţii din Lumea nouă vă va fi oferită în numele arhiducelui Charles. Vom folosi această corabie ca momeală. Navele-escortă care o vor însoţi vor fi propriile noastre nave de război deghizate în vase comerciale. Crezând că vor putea obţine uşor o asemenea recompensă, aceşti îndrăzneţi corsari vor cădea singuri în plasă.

— Cum vor afla piraţii de corabia cu comoara, Cecil?

— Vom împrăştia vorba printre marinarii din Londra, Plymouth şi Bideford. Va fi suficient.

— Fă-o! porunci regina. Vreau să oprim odată piraţii ăştia.

Ea părăsi cabinetul, lăsându-l singur pe cancelar.

Cecil se aşează cu greu, mintea lui ageră rumegând un gând pe care se hotărâse să nu-l împărtăşească stăpânei sale. Aspectul navei putea fi englezesc dar Cecil se îndoia că echipajul era. Cape Clear era în Irlanda. Putea pune prinsoare pe toată averea lui că piraţii erau irlandezi. Aceste gânduri îl duseseră la altele. Bănuia că mărfurile furate tranzitau prin insula Lundy, care era vestită pentru acest gen de afaceri. Iar Lundy nu era decât la unsprezece mile de Lynmouth. Stăpâna castelului era moştenitoarea irlandeză a unei mari familii de marinari. Motivul — doamna fusese grav jignită de regină.

Cecil n-ar fi bănuit-o pe femeie dacă nu şi-ar fi amintit ura întipărită pe chipul ei când o părăsise pe regină. Un chip mândru, plin de mânie. Cecil suspină. Nu putea dovedi încă nimic, dar bănuia că frumoasa contesă de Lynmouth se răzbunase pe regină atacându-i una dintre cele mai importante surse de venituri. Bărbatul zâmbi. Doamna era o foarte periculoasă oponentă, şi toată treaba asta nu s-ar fi întâmplat dacă regina şi-ar fi amintit de serviciile loiale pe care i le făcuse atât contele cât şi soţia lui în loc să sacrifice totul dragostei ei pentru Dudley care avea o influenţă nefastă asupra reginei. Fusese gata să-l ia în căsătorie. Cecil încă se înfiora la amintirea scenei dureroase care avusese loc imediat după moartea lui Amy Dudley.

Elizabeth Tudor îşi refuzase multe lucruri în viaţă, dar îşi salvase mândria amintindu-şi de ziua când va deveni regina Angliei. Dar, când ajunsese regină, neînsemnata Amy Rosart produsese un scandal şi moartea ei o costase pe Elizabeth singurul bărbat pe care şi-l dorise. De aceea, Cecil se ruga zilnic pentru sufletul lui Amy.

Din nefericire, regina nu renunţase la Dudley, menţinându-i vie speranţa prostească. Răsfăţându-l nemaipomenit, reuşea să-l ţină legat de ea. Frumoasa Skye Southwood făcuse parte din acest răsfăţ, iar acum regina plătea pentru cruzimea ei gratuită.

În particular, Cecil o simpatiza pe Skye. Ceea ce-i făcuse regina fusese jignitor. Totuşi, nu-i putea permite acestei doamne să se răscoale împotriva autorităţii regale, chiar dacă o făcea cu discreţie. Cecil intenţiona să rezolve cu diplomaţie această afacere.

După câteva săptămâni, Skye vizită Bideford-ul ca să-şi inspecteze depozitele de mărfuri şi să afle noutăţi despre corabia cu

comoara reginei. Grăbindu-se să ajungă înapoi la Lynmouth, puse semnalul luminos în turnul din vest şi apoi petrecu câteva ore pândind venirea lui de Marisco. Matt, fratele mai mic al lui Wat, fusese însărcinat să aibă grijă de noua barcă şi să întreţină grota. El alergă pe scări ca să-i spună stăpânei că lordul de la Lundy o aştepta.

Adam o ridică în braţe şi o sărută zgomotos pe amândoi obrajii.

— Fată mică! Evident că ai ţinut seama de sfatul meu — arăţi atât de înfloritoare!

— Am ţinut, Adam, şi îţi mulţumesc. Dar acum, lasă-mă jos că ameţesc.

— Pentru ce ai pus semnalul, Skye?

— Am ştiri minunate, Adam! În efortul de a o impresiona pe regină, Filip al Spaniei i-a trimis lui Bess o corabie plină cu aur incaş şi argint mexican. Vreau să atac această corabie şi să o golesc!

— Nu, Skye, nu face asta. Este ceva putred aici. O simt eu. Unde ai aflat de corabie?

— Tot oraşul Bideford zumzăie, Adam.

— La fel este şi Plymouth-ul, draga mea. Oamenii mei mi-au adus vorba de corabia asta acum vreo săptămână. Este evident că cineva vrea să atragă atenţia asupra ei. Bănuiesc că este o cursă.

— Dar dacă le luăm, totuşi, corabia, şi ne alegem cu aurul lui Bess în ciuda cursei lor?

— Este prea periculos! protestă de Marisco. Se zice că va fi escortată de încă patru nave comerciale. Asta mă face să fiu suspicios. Pentru ce o corabie atât de valoroasă călătoreşte neapărată, însoţită doar de vase comerciale? Nu, Skye, ceva pute. Este o cursă. Nu-ţi risca oamenii şi vasele. Las-o baltă de data asta!

— Să investigăm zvonurile, Adam. Dacă nu vom afla adevărul despre ea, voi renunţa. Dar dacă este cu adevărat o corabie purtând o comoară, atunci *trebuie* să o iau!

Adam de Marisco clătină din cap.

— Cum vei afla mai multe despre corabie?

— De Grenville se va opri aici, în drum spre casa din Cornwall. El va şti. Când va pleca, îţi voi da semnal să vii.

— Lordul Burke cunoaşte activitatea ta?

— Nu, îi răspunse ea cu voce scăzută.

— Burke, O'Malley, O'Flaherty, Southwood, Small. Cinci familii sunt implicate în schema ta, fată mică. Te ruinezi pe tine şi îi ruinezi pe *toţi* ceilalţi. Gândeşte-te bine înainte de a o ataca din nou pe regină. Las-o, Skye! Uit-o pe regină, te rog!

Lacrimi ca nişte diamante scânteietoare străluciră în ochii de safir.

— *Să uit?!* Vai, Adam, ai idee ce înseamnă să fii femeie? Să fii forţată să te culci cu un bărbat împotriva voinţei tale? Cum îţi închipui că m-am simţit când se împingea Dudley în mine? De fiecare dată când mă atingea mă simţeam incredibil de murdărită, dar l-am suportat cu gândul că mă voi răzbuna. Elizabeth Tudor m-a dat pe mâna lui Dudley fără să se gândească la mine, la Geoffrey, care era mort, sau la loialitatea noastră. Am fost ca un *lucru* pe care-l folosea regina şi favoritul ei. Nu, Adam, nu pot să uit!

— Bine, Skye, oftă el. Dar va fi pentru ultima dată. Nu doresc să-ţi văd frumosul cap pe butuc — şi nici pe al meu!

— Va fi ultima dată, de Marisco.

Adam de Marisco se întoarse la Lundy, profund tulburat. Ceea ce începuse ca o farsă devenise un lucru foarte serios acum, şi se temea. Cum de nu-şi dăduse seama în ce se transformase şi nu-i pusese capăt înainte de a deveni o obsesie?

Două zile mai târziu de Grenville sosi la Lynmouth. Skye se înarmă cu multă răbdare, nevrând să se dea de gol. În cele din urmă, după ce Dickon şi Niall se relaxară şi băură mai multe pahare, ea întrebă indiferentă:

— Şi ce-i cu zvonul ăsta referitor la corabia trimisă de regele Filip? Prin Bideford circulă tot felul de ştiri.

— Da, zâmbi de Grenville ameţit, el speră să o impresioneze pe Bess arătându-i ce bine este să ai rude bogate.

— Deci corabia este adevărată, Dickon?

— Oh, da.

— Şi regina nu se teme că ar putea pierde corabia din cauza piraţilor?

— Păi de aceea sunt aici, chicoti de Grenville cu şiretenie. Să pregătesc patru nave de război care să o escorteze la Bideford pe *Santa Maria Madre de Christos.*

Skye chicoti.

— Nici un pirat nu va putea ataca o corabie comercială escortată de patru nave de război. Până şi eu ştiu asta.

Niall părea că adormise, cu capul pe braţele încrucişate.

— Navele mele vor aştepta... mascate, Skye. Ele vor arăta ca nişte vechi vase comerciale. Cinci vase mici gata să fie atacate.

El sughiţă, apoi mai sorbi din vin, stropindu-se pe tunică.

Deodată, Skye înţelese.

— Ai zis, Dickon, că *Santa Maria Madre de Christos* va naviga singură pe Atlantic, fără escortă?

— Îhî, regele Filip crede că va fi mai în siguranţă în felul acesta. Cine şi-ar putea închipui că o corabie singură, neprotejată, ar putea transporta o asemenea comoară? Cecil crede că îi va prinde pe piraţi trimiţând în întâmpinarea ei navele deghizate. Piraţii atacă micile convoaie neapărate. Numai că acesta nu este neapărat. Bătrânul Cecil, veşnic şiret!

— Slavă cerului că regina ia, în fine, măsuri să ne scape de aceşti piraţi. Robbie şi cu mine am pierdut două corăbii astă-vară, rosti ea indignată. Unde te vei întâlni cu nava care aduce comoara?

— La trei zile în apropiere de Cape Clear.

— Pe ruta Steaua Sudului? sondă ea cu prudenţă.

— Îhî, dădu el din cap.

— Şi când te vei întâlni cu spaniolii, Dickon?

— Peste o săptămână de azi, mormăi el, apoi capul îi alunecă pe masă lângă cel al lordului Burke care sforăia.

Skye zâmbi satisfăcută şi îi făcu semn lui Daisy.

— Ai aprins semnalele din turn? şopti Skye.

— Imediat după amurg, m'lady. Lordul de Marisco aşteaptă deja jos, îi răspunse Daisy în şoaptă.

— Trebuie cărăţi în pat, Daisy, şi pregăteşte-mi baia, nu voi întârzia mult.

Ea parcurse în grabă holul şi, folosind o uşă de la capătul camerei, coborî o scară interioară până la grotă.

— Adam! strigă ea de cum ajunse, iar el păşi spre ea din umbră.

— Ei bine, fată mică, ce veşti?

— Corabia este adevărată, iar de săptămâna viitoare va naviga singură, neescortată! izbucni ea.

— Ce este cu escorta ei?

— Nu există! După o săptămână, de Grenville, cu patru dintre navele de război ale reginei deghizate în vase comerciale, se vor întâlni cu spaniolii în apropiere de Cape Clear. Până atunci *Santa Maria Madre de Christos* este neprotejată.

— Şi care-i cursa ei? întrebă tensionat de Marisco.

— Steaua Sudului.

— Foarte bine! De Grenville ţi-a spus toate astea?

— L-am îmbătat, îi explică ea. Dickon nu ţine niciodată la băutură; când bea spune ce nu trebuie.

— Eşti sigură că era beat?

— Cu informaţia din seara asta, Dickon mi-a plătit o veche poliţă.

— Şi unde este acum?

— Dickon? Am dat dispoziţie să fie cărat în pat, împreună cu Niall.

— Şi soţul tău era beat?

— Da, ciudat, cugetă ea. Nu l-am văzut niciodată pe Niall să nu ţină la băutură. Sper să nu fie bolnav. Mai curând este obosit. A călărit pe proprietate timp de două zile.

— Să ne ducem, Skye? întrebă el.

— Ne ducem, Adam.

— Şi încărcătura? Unde o vom depozita, fată mică?

— Nu pe Lundy, Adam. Dacă oamenii reginei ne bănuiesc, vor da peste cap insula ta şi nu vreau să te duc la pierzare. Nici aici şi nici în Innisfana.

— Şi unde atunci?

— Pe insula Innishturk! Locul unde se află mănăstirea surorii mele, „St.Bride". Sunt nişte grote acolo pe care le-am descoperit cu ani în urmă. MacGuire cunoaşte grotele, iar englezilor nu le va da prin cap să caute acolo. Cu timpul, vom topi aurul şi argintul, şi lingourile vor putea fi cărate uşor în Alger.

— Asta-i ultima dată, fată mică!

— Da, Adam.

— Îmi vei lipsi, Skye O'Malley.

— Dar nu vom înceta să fim prieteni, Adam, doar pentru că nu mai facem afaceri împreună.

— Fată mică, pentru o femeie atât de inteligentă, uneori eşti chiar prostuţă. E dureros pentru mine să te văd când ştiu că nu te voi avea niciodată. Aşa că, atunci când această afacere va fi încheiată, nu te voi mai vedea. Lundy va fi închisă pentru tine, Skye O'Malley.

— Vai, Adam... rosti ea încet, privindu-l trist, n-am vrut niciodată să te rănesc.

— Ştiu asta, fată mică. Din partea ta a fost întotdeauna prietenie, dar dintr-a mea a fost mai mult. Eşti ca o stea, draga mea: luminoasă şi frumoasă, dar de neatins. Iar eu nu sunt un vânător de stele.

Chipul ei era scăldat în lacrimi şi el o mângâie blând.

— Să nu încetezi niciodată să-mi fii prieten, Adam, şopti ea.

— Niciodată, fată mică! răspunse el.

Braţele lui o înconjurară şi gura lui se lăsă pe a ei. O sărută cu delicateţe, deşi cu pasiune, şi apoi se retrase repede.

— N-am sărutat niciodată mireasa. Adio, fată mică! Îţi voi da de ştire când va fi încheiată operaţiunea.

Prin perdeaua de lacrimi ea văzu barca lui îndreptându-se spre Lundy. Braţe puternice o întoarseră şi ea plânse încet pe pieptul familiar îmbrăcat în catifea.

— Presupun că nu te vei osteni să-mi explici de ce te-ai întâlnit în peşteră cu uriaşul ăsta, nu-i aşa? întrebă Niall liniştit.

Skye plânse şi mai tare, iar el continuă:

— Sper că nu este nevoie să-l provoc la duel ca să-mi spăl onoarea.

— N-n-nu! suspină ea.

— Cine este, Skye?

— A-A-dam de Marisco, proprietarul insulei Lundy.

Ea încercă să-şi ţină lacrimile sub control şi, smiorcăindu-se zgomotos, îşi căută batista. El i-o oferi pe a lui iar ea îşi şterse lacrimile şi îşi suflă nasul.

Skye începu să se întrebe de când stătea el acolo. Roşind, trase cu ochiul spre el pe sub genele lungi şi negre.

— Nu te-ai prea luptat împotriva avansurilor lui, observă cu umor Niall. Dar de câte ori trag vreo concluzie în legătură cu tine descopăr în cele din urmă că am greşit. Aşa că, *dacă* există vreo explicaţie rezonabilă pentru întâlnirea ta într-o grotă, în timpul nopţii, cu un bărbat atrăgător care se pare că te poate săruta făcându-ţi plăcere, m-aş bucura să o aud.

Skye îşi trase nasul, şi Niall, clătinând din cap, o luă în braţe şi începu să urce scara.

— Îmi vei spune după ce te vei aşeza la căldură în pat, zise el.

Intră în dormitorul ei şi îi spuse lui Daisy:

— Cred că stăpâna ta a răcit.

— Am pregătit o baie fierbinte, *my lord*, răspunse ea. Voi avea eu grijă.

— Nu, Daisy, voi avea eu. Eşti liberă pe timpul nopţii.

Servitoarea lui Skye ezită, apoi ridică din umeri şi plecă.

Skye îşi aruncase pantofii din picioare şi stătea liniştită în timp ce soţul ei îi dezlega rochia.

— Credeam că eşti beat, spuse ea.

— Erai atât de preocupată să-i storci creierul lui de Grenville încât gândeam că nu ai nevoie de mine.

El o dezbrăcă şi, când rămase goală, o ridică în braţe şi o depuse în cada cu apă fierbinte. Ea suspină adânc şi închise ochii.

— În grota aia este al dracului de frig şi umezeală, rosti el.

Ea murmură că era de acord şi aproape începu să toarcă atunci când el o frecă uşor cu săpunul pe spate. Gura lui Niall schiţă din nou un zâmbet. Cu mai puţin de o jumătate de oră în urmă stătuse în umbră pe treptele grotei, privind la un bărbat ciudat care aproape făcea dragoste cu soţia lui. Cu o lună în urmă ar fi acţionat cu asprime. Acum, totuşi, ştia că Skye îl iubea. Ştia asta, chiar dacă ea nu voia să recunoască încă. O spălă pe spate şi avansă spre părţile mai interesante. Simţea cum creştea dorinţa în el dar îşi reţinu foamea. Mai întâi voia să audă explicaţia ei. Ridicând-o din baie, o înfăşură într-un şervet mare şi o depuse pe o banchetă, în faţa focului.

Luă un şervet mai mic şi o frecă până când îi uscă toată apa de pe trup. Ignorând rochia de mătase bleu pe care o pregătise Daisy, o băgă pe Skye în pat sub pătura de vulpe.

Se dezbrăcă şi se scăldă şi el încet, apoi se şterse şi se urcă în pat lângă ea. Întorcându-se spre ea, spuse liniştit:

— Ei, *madame*...

— Adam de Marisco este prietenul meu, spuse ea.

— Adam de Marisco este îndrăgostit de tine, i-o trânti el.

— Dar eu nu am fost niciodată îndrăgostită de el, se apără ea. El a insistat să mă mărit din nou şi m-a convins să fac pace cu tine. Cred că vede punctul tău de vedere mai bine decât mine, adăugă ea, încruntându-se.

— Sunt uşurat ştiind că este de partea mea, murmură Niall crispat, dar asta nu mă lămureşte pe mine de ce vă întâlneaţi în secret.

Ea suspină.

— A început cu mult timp în urmă, înainte de a noi fi căsătoriţi, Niall. După moartea lui Geoffrey, când lord Dudley m-a agresat, m-am plâns reginei. Cum ţi-am mai povestit, Elizabeth m-a oferit lui Dudley ca pe o jucărie, ca să-l răsfeţe. Nu am să o iert niciodată pentru asta, cu toate că este regina Angliei. În fond, autoritatea ei trebuie să însemne un mare simţ al responsabilităţii. Am vrut să mă răzbun pe ea, şi încă mai vreau. Corsarii care au jefuit vara trecută erau ai mei — vase O'Malley. Adam de Marisco ne-a permis să ne adăpostim pe Lundy şi ne-a ajutat să valorificăm încărcăturile.

— Iar preţul lui pentru acest ajutor?

— Un procent din profit, Niall, răspunse ea tăios. În câteva zile voi pune mâna pe *Santa Maria Madre de Christos*, corabia cu comoara trimisă de regele Filip reginei. Elizabeth nu va vedea nici un bănuţ din ea!

Niall era atât de uluit încât vreo câteva minute nu scoase nici o vorbă, încercat de diferite emoţii — surprindere şi admiraţie pentru îndrăzneala ei; mânie că îi punea în pericol pe toţi în setea ei de răzbunare; durere că nu fusese lângă ea să o protejeze împotriva lui Dudley. Nu ştia dacă trebuia să o sărute sau să o strângă de gât.

— Nu poţi să mă baţi, zise ea repede, anticipându-i sentimentele. Sunt însărcinată.

— Sfinte Dumnezeule, femeie! răbufni el, şi ea începu să plângă.

Apoi Niall izbucni în râs.

— Eşti cea mai imposibilă femeie pe care a creat-o vreodată Dumnezeu, Skye. Porţi război cu Anglia şi rişti tot ce ai. Nu ţi-a trecut niciodată prin cap că ai putea fi prinsă?

— Nu!

— Zău, şi de ce nu?

— Nu există nici un semn care să conducă la mine, la de Marisco sau la O'Malley.

— Eşti sigură?

— Da. Vasele mele nu arborează nici un steag. Oamenii mei nu vorbesc, comunică prin fluierături şi semne. De încărcătură am scăpat cu grijă şi mi-am jefuit chiar şi două din propriile corăbii vara trecută, ca să înlătur orice posibilitate de bănuială asupra mea.

— Dar Cecil l-a trimis pe de Grenville să-i prindă pe piraţi. De data asta nu poţi intra în posesia comorii.

— Flota mea pleacă în noaptea asta din Lundy. Când Dickon şi oamenii lui se vor întâlni cu *Santa Maria*, încărcătura ei va fi fost de mult ridicată şi depozitată în siguranţă în grotele din Innishturk. Este ultima mea răzbunare împotriva reginei, Niall, jur.

— Şi sărutarea lui de Marisco?

— De adio, rosti ea încet.

El o trase în braţe şi îi atinse buzele drăgăstos.

— Pe când aşteptăm copilul?

— La începutul iernii viitoare.

— Nu vei mai întreprinde nici o aventură, Skye, afirmă el. Te rog, adăugă conciliant.

— Am să mă gândesc la asta, răspunse ea cu maliţiozitate.

— *Madame*, dă-ţi cuvântul! tună el.

— Bine, *my lord*, gânguri ea dulce, iar el o privi suspicios.

Skye chicoti.

— Am să-mi fac un colier şi o pereche de cercei din smaraldele de pe corabia cu comoara. Am să fiu atât de bucuroasă să le flutur pe sub nasul reginei!

Niall râse din nou.

— Eşti imposibilă! declară el, sărutând-o.

După mai puţin de o săptămână, în ajunul solstiţiului de vară, Skye şi Niall stăteau în turnul de vest şi priveau focurile de pe Lundy. Cele trei, înşirate în linie dreaptă, îi comunicau ceea ce voia să ştie — *Santa Maria Madre de Christos* fusese capturată cu bine şi încărcătura ei era deja la adăpost. Pe Skye o invadă o profundă satisfacţie. Întorcându-se spre soţul ei rosti, pentru că aşa simţea, cuvintele pe care el era atât de dornic să le audă:

— Te iubesc, Niall.

Cu un strigăt vesel, se aruncă în braţele lui şi el o sărută cu pasiune.

La Londra, Elizabeth Tudor clocotea de mânie neputincioasă. Corabia cu comorile de la regele Filip fusese jefuită sub nasul lui de Grenville. Regele era jignit de incident şi totodată plin de dispreţ în ceea ce privea capacitatea reginei de a menţine ordinea în propria ei ţară. Asta o durea pe Elizabeth mai mult decât pierderea comorii. Ea se împrumutase mult de la bancheri ca să refacă palatul, anticipând bogăţia ce-i revenea din comoara spaniolă. Acum era profund îndatorată, iar mulţi dintre creditori se manifestau deja arătând că nu erau intimidaţi de demnitatea ei regală.

— Nu există nici o dovadă care să ne permită să facem vreo legătură între lady Burke şi piraţi, Cecil? Trebuie să existe *ceva* de care să ne putem folosi.

William Cecil îi mărturisise suspiciunile pe care le avea.

— Nu există *nimic*, *madame*. Toate vasele familiei O'Malley sunt acolo unde trebuie să fie şi nu există nicăieri vreo urmă a comorii de pe corabie. Am scotocit Innisfana cât şi Lundy.

— Vreau s-o arestezi, Cecil!

— Sub ce acuzaţie, *madame*?

— Eu sunt regina, Cecil! Nu am nevoie de acuzaţii oficiale! Lady Burke m-a ofensat şi vreau să o am în Turn!

— *Madame...*

— La dracu', Cecil, noi ştim că este vinovată!

— *Bănuim, my lady* Elizabeth. Doar bănuim.

— Vreau s-o văd în Turn, şuieră regina. Poate că, dacă o speriem, o vom forţa să mărturisească. Am nevoie de aurul ăsta, Cecil! Mă presează creditorii.

Cecil oftă. *Dacă lady Burke o ura înainte pe Elizabeth, în curând o va urî şi mai mult. Irlandezii sunt atât de emotivi! Jignindu-i atât pe O'Malley cât şi pe cei din familia Burke, va ridica toată Irlanda. Şi nu avem nevoie de un război acum,* cugetă Cecil, dezgustat.

— Şi cu lord Burke cum rămâne? întrebă el.

— El va rămâne în Devon, răspunse Elizabeth. I se interzice să vină la Londra sau să plece în Irlanda.

— Contesa are mulţi admiratori, *madame*. Nu vor fi încântaţi să o vadă închisă pe nedrept, iar bârfele vor fi în detrimentul Majestăţii Voastre.

— Atunci, fă-o în secret, Cecil. Trimite-l pe de Grenville. Tot mi-a pierdut corabia, lasă-l să înţeleagă că se va răscumpăra dacă va reuşi să o predea pe contesă în secret la Turn. Spune-i guvernatorului să nu facă nici o înregistrare oficială a contesei. Dacă nu va şti nimeni că se află la Londra, iar soţul ei va fi izolat în Devon, nu se vor naşte nici un fel de bârfe la Curte.

— Nu sunt de acord cu asta, *madame*, ezită Cecil.

— Dar mă vei asculta, totuşi, *my lord*, i-o întoarse Elizabeth.

— Sunteţi regina mea şi aţi învăţat întotdeauna din greşeli. Sper să o faceţi şi de data asta, nu rezistă el să nu-şi facă cunoscută opinia.

Capul reginei se ridică semeţ. Faţa lui Cecil era impasibilă, dar în ochii lui scăpăra o luminiţă amuzată.

Vara din Devon promitea o recoltă bogată. De-a lungul drumurilor trandafirii sălbatici şi ochiul boului îşi disputau teritoriul. Fânul fusese ridicat de mult în stoguri, iar grânele stăteau grămadă pe tarlale. Merii erau grei de fructe şi, în curând, presele aveau să fie ocupate ca să scoată vestitul cidru de Devon.

În această atmosferă de pace călărea de Grenville cu o escortă din garda reginei. Dickon era îngrozit şi nu înţelegea sensul ordinului. Fusese neîncrezător când îi transmisese Cecil acele ordine.

— Ştiu că îţi place vinul, *my lord*, observase Cecil, şi este cunoscut faptul că sub influenţa paharului vorbeşti vrute şi nevrute.

De Grenville roşise vinovat.

— N-ar fi înţelept să flecăreşti despre acest drum, pentru că regina doreşte discreţie totală.

De Grenville înclină din cap.

Richard de Grenville şi oamenii lui intrară tropăind în curtea castelului Lynmouth. Descălecară şi intrară în castel, de Grenville fiind condus în salon. Dickon rămase o vreme în pragul uşii, privind la Skye şi la familia ei, apoi îşi drese glasul şi păşi zgomotos în cameră.

— Dickon! strigă ea. Ce bine că te vedem!

Robin şi Willow alergară să-l salute.

— *Madame* — rosti Dickon glacial, fără nici un preambul — în numele reginei, te arestez!

Salutul vesel încremeni pe buze. Niall Burke se ridică încet în picioare. Deşi glasul lui era calm, nu reuşi să-şi ascundă mânia:

— Dacă este o glumă, de Grenville, este una proastă. Soţia mea nu poate suporta acum şocurile.

— Nu este nici o glumă, *my lord*!

— Acuzaţia, sir?

— Nu mi s-a dat lista acuzaţiilor, *my lord*. Eu am ordin să o escortez pe lady Burke la Londra cât se poate de repede.

— Şi după ce ajungi la Londra?

— În Turn, *my lord*, şopti de Grenville.

Skye scoase un ţipăt şi copiii se strânseră lângă ea, înspăimântaţi.

— Nu-ţi permit să-mi ridici soţia în situaţia în care se află. Poartă în pântece moştenitorul lui MacWilliam.

— Atunci va trebui să te lupţi cu garda reginei, *my lord*, pentru că trebuie să o arestez astăzi.

— Doar peste cadavrul meu, englezule!

De Grenville scoase sabia, şi Skye ţipă.

— Nu! Dickon, pentru Dumnezeu, ce-i cu toate astea?

— Dumnezeu mi-e martor, Skye, că nu ştiu! Am ordin să te aduc repede şi în secret la Londra unde vei fi întemniţată în Turn. Lord Burke, ţi se interzice să părăseşti Lynmouth-ul. Asta-i tot ce mi s-a spus, şi tot ceea ce ştiu.

— Nu poţi transporta o femeie însărcinată până la Londra.

— Am ordin, *my lord*.

— Pot folosi trăsura, spuse Skye încet, şi cei doi bărbaţi se întoarseră să o privească. Dacă mergem încet şi cu grijă, nu va fi nici un pericol pentru copil. Nu ştiu de ce face asta regina, dar, dacă trebuie să merg la Londra ca să aflăm, atunci voi merge. Îmi dai timp ca să mă pregătesc, Dickon? Eu şi servitorii mei vom fi gata de dimineaţă.

— Nu poţi lua decât un singur servitor, Skye.

— Foarte bine, spuse ea. Niall, sunt obosită. Vrei să mă însoţeşti? Înţelegi, Dickon, că prefer să mănânc în camerele mele în seara asta, cu soţul şi copiii mei.

De Grenville mormăi afirmativ, stânjenit. În apartamentul lor, Skye trimise copiii la culcare cu Daisy şi se întoarse spre Niall.

— Nu ştie nimic, afirmă ea convinsă. Dacă ar fi avut vreo dovadă, Dickon ar fi cunoscut acuzaţiile.

— Dar bănuiesc, replică el. Sunt îndeajuns de suspicioşi încât să te aresteze.

— Nu pot dovedi nimic! argumentă Skye ferm. Vor încerca să mă înspăimânte, dar nu vor reuşi. Dacă ar fi avut vreo dovadă ar fi distrus Lynmouth-ul şi Lundy. Târfa de Tudor caută să mă înşele, dar eu sunt o oponentă mai bună decât cele cu care are ea de-a face de obicei.

— Te poate ţine închisă cât pofteşte, Skye.

— Ştiu. Trebuie să o asculţi, Niall. Trebuie să rămâi aici, să ai grijă de Robin şi Willow.

— Dar cum o să te ajut dacă rămân aici?

— Adam de Marisco! şopti ea. Pune două lumini la fereastra din turnul de vest, una mai sus şi alta mai jos. Ai să faci asta? El va veni. Poţi trimite vorbă în Irlanda prin Adam.

El o înlănţui cu braţele şi îşi îngropă faţa în frumosul ei păr şi pe gâtul moale.

— Skye...

Era atâta teamă în glasul lui.

— Fă cum îţi spun, Niall. Nu voi pune în pericol moştenirea lui Robin şi nici nu-i voi da reginei posibilitatea să-mi răpească fiul lui Southwood. Ah, ce ar mai vrea asta, creatură stearpă ce e!

Neputincios, el ştia că nu avea un rol real în acest război. Ea îl începuse fără el, şi acum, după câte se părea, îl va termina fără el. Tot ce-i putea oferi era dragostea lui ca s-o însoţească în închisoare.

Cina decurse într-o atmosferă tristă. Skye le spuse copiilor:

— Să nu vă temeţi pentru mine, căci mă voi întoarce acasă. Ascultaţi-l pe Niall, vreau să am veşti bune despre voi.

Apoi îi băgă în pat, sărutându-l pe fiecare cu tandreţe.

După aceea le instrui pe Daisy şi pe fete ce să împacheteze.

— Să nu uitaţi pilota, le atenţionă ea. Este frig pe Tamisa iarna. Daisy, să împachetezi câteva butelii cu vin de Burgundia şi să fie puse în căruţa cu lucruri care însoţeşte trăsura mea. Prefer să beau vinul meu.

În cele din urmă se întinse lângă Niall, lipindu-se de el şi plângând uşor. El nu spuse nimic, doar o ţinu strâns.

De dimineaţă, se îmbrăcă cu haine călduroase şi îşi luă rămas-bun de la copii în intimitatea camerei sale, pentru că nu voia să-i sperie vederea soldaţilor.

— De ce te-a arestat regina, mama? întrebă din nou Willow.

— Nu ştiu, pisicuţa mea, îi răspunse ea. Este o neînţelegere, dar nu trebuie să te temi pentru mine.

— O să-ţi ta-ta-ie părul, se bâlbâi Robin, gata să plângă.

— Doamne păzeşte, nu, dragul meu! Cine ţi-a băgat asemenea idee în cap?

— Willow zicea că aşa se întâmplă cu cei care sunt duşi în Turn, îi răspunse el.

— Şi regina a fost odată în Turn, când nu era decât prinţesă. Şi lordul Dudley, Robin. Şi nici unuia dintre ei nu i-a fost tăiat părul.

— Dar Willow zicea.... insistă Robin în apărarea adoratei lui surori mai mari.

— Willow este o fetiţă care nu a fost atentă la lecţii şi care ar trebui să primească o nuieluşă, spuse Skye îmbrăţişându-şi pătimaş fiul.

Îşi dădu seama că şi Willow era foarte speriată de dramatica ei plecare şi, deschizându-şi celălalt braţ, spuse:

— Ah, puişor, vino aici să te îmbăţişez şi pe tine. Şi să nu plângeţi.

Willow se aruncă în braţele mamei sale, lipindu-se de ea, şi Skye se abţinu să nu izbucnească în plâns. Cele două capete, unul negru ca al ei şi altul blond ca al lui Geoffrey, stăteau unul lângă celălalt, şi ea le sărută pe amândouă, apoi se desprinse cu blândeţe şi păşi într-o parte.

— Trebuie să plec acum, iubiţii mei. Ascultaţi-l pe Niall ca să fiu mândră de voi.

— La revedere, mama.

Ochii lui Willow străluceau de lacrimile pe care şi le reţinea cu bărbăţie.

— La re-revedere, mama, se ţinea şi Robin tare.

— La revedere, *my lord* conte, răspunse ea, şi se grăbi să iasă din cameră înainte de a observa copiii lacrimile din ochii ei.

Niall o aştepta în salon. Văzându-i privirea, o cuprinse repede cu braţele şi îi sărută lacrimile fierbinţi care-i alunecau pe obraji.

— Din cauza condiţiei mele, murmură ea.

— Ştiu, o linişti el, asta trebuie să fie, pentru că nu o vei lăsa niciodată pe regină să te înfrângă.

— Nu, îşi trase ea nasul, căutându-şi batista. Poţi fi sigur că nu o voi lăsa!

— Asta-i fata mea! afirmă Niall zâmbind.

— Nu trebuie să-l fac pe Dickon să aştepte, zise Skye în timp ce-şi ştergea ochii.

Îşi îndesă batista într-un buzunar interior de la pelerină şi-şi trase nasul.

— Eşti cea mai vitează femeie pe care o cunosc, Skye. Nu te teme, iubita mea. Nu voi lăsa să ţi se întâmple nimic. Dacă regina va voi să te facă să suferi, nu va reuşi.

— Nu mă tem, Niall, îi răspunse ea.

Ochii ei erau acum limpezi şi era liniştită. El se simţi străbătut de un sentiment de mândrie.

Dumnezeu să o ajute pe Elizabeth Tudor, cugetă Niall.

În curte, caii băteau din copite în aerul rece, scoţând aburi pe nări. Daisy, care insistase să meargă cu stăpâna ei, se instalase deja în trăsură. Niall o ajută pe soţia lui să se aşeze şi îi aşternu un halat de blană pe picioare. Ochii ei albaştri îl urmăreau calmi şi îi spuse încet:

— Poate că ar fi fost mai bine să te căsătoreşti cu o fată sfioasă decât cu o văduvă sălbatică.

El chicoti, răspunzându-i la fel de încet:

— Am avut două fete sfioase, *madame*. Prefer o văduvă. Întotdeauna am preferat-o!

Apoi o sărută — o sărutare dulce care o făcu să-şi simtă inima în gât.

— Vai, Doamne, îmi vei lipsi, Niall Burke! Dar voi câştiga, Niall, şi mă voi întoarce triumfătoare la tine!

— Drum bun, *madame*, voi avea grijă de toate aici.

Coborând din trăsură Niall i se adresă încruntat lui Dickon:

— Vreau să călătoreşti cu grijă, de Grenville. Eşti direct răspunzător de sănătatea soţiei mele şi a moştenitorului meu. Dacă va păţi ceva vreunul dintre ei, îţi masacrez cu mâna mea soţia şi familia şi dau foc blestematei tale de case.

— Voi avea grijă, *my lord*.

— Să mă ţii la curent cu orice veste, şi dacă va putea primi vizitatori, du-te să o vezi, ca să nu rămână singură.

De Grenville încuviinţă din cap. Spre marea lui surprindere drumul era înţesat de oameni — fermierii, sătenii, negustorii şi pescarii, paznicii de vânătoare şi servitorii de la castel, tineri şi bătrâni, se înghesuiau unul într-altul de-a lungul drumului, petrecându-şi stăpâna. Din când în când, de Grenville auzea câte o voce strigând:

— Dumnezeu să vă păzească, *lady*, şi să vă aducă înapoi cu bine!

Ce dracu' se întâmplă cu Bess? cugetă de Grenville. *Ce o fi făcut Skye de a ofensat-o?*

Călătoria, care ar fi trebuit să dureze câteva zile, dură peste o săptămână. Trăsura se mişca la pas, oprindu-se adesea ca să poată

frumoasa contesă să-şi dezmorţească picioarele sau să se împrospăteze. Porneau la drum dimineaţa târziu şi se opreau seara devreme. Când de Grenville sugerase că ar putea merge puţin mai repede, Skye rămăsese în pat, întârziind convoiul cu încă o zi. După aceea, de Grenville strânsese din dinţi şi rămăsese liniştit.

Când ajunseră în cele din urmă la Londra, de Grenville o transferă pe Skye într-o altă trăsură fără blazon, păstrând-o doar pe Daisy şi trimiţând restul servitorilor înapoi la Devon.

Scoasă din intimitatea trăsurii sale şi a servitorilor cunoscuţi, Skye simţi cum o părăseşte o parte din curaj, deşi după seninătatea chipului ei nimeni nu ar fi bănuit asta. Învăţase de mult că, arătându-ţi frica, nu faci decât să-ţi încurajezi duşmanii.

— Am dorit dintotdeauna să te plimb pe râu, spuse de Grenville, într-o încercare de a lega o conversaţie.

— Sunt sigură, Dickon, răspuse ea, că o plimbare cu barca dumitale ar fi mult mai plăcută decât cea pe care o fac acum.

— Skye, ce dracu' s-a petrecut între tine şi regină?

— Habar n-am, Dickon, răspunse ea cu drăgălăşenie dar ferm.

El oftă adânc, dar nu mai făcu nici o altă încercare.

Skye respira uşor, încercând să se relaxeze. Trebuia să o înfrângă pe regină, chiar dacă era ultimul lucru pe care-l făcea pe acest pământ.

Începu să cadă o ploaie uşoară, şi Turnul Londrei se profilă ameninţător în amurgul violet-cenuşiu, făcând-o pe Skye să se înfioare involuntar.

De Grenville o ajută pe Skye să coboare, iar ea rămase o clipă în picioare, savurând ultimele momente de libertate, apoi se întoarse şi începu să urce treptele Turnului.

Guvernatorul o întâmpină la intrare, părând extraordinar de nefericit văzând în ce stare era. Sigur că nu era prima femeie care năştea aici, dar îi repugna să închidă o femeie însărcinată! În condiţiile astea se putea întâmpla orice. Guvernatorul îşi salută prizoniera cât de călduros se putea în situaţia respectivă.

— Vă rog să luaţi masa cu mine şi cu soţia mea, lady Burke. Aceasta-i va oferi servitoarei dumneavoastră răgazul să vă aranjeze

camerele. Voi trimite oamenii să ducă bagajele sus şi să vadă dacă este făcut focul.

— Mulţumesc, sir John, răspunse Skye. Drum bun, Dickon. Spune-i Majestăţii Sale că vreau o listă cu acuzaţiile ce mi se aduc şi, dacă nu există nici una, atrage-i atenţia reginei că mă reţine ilegal. Sir John, braţul dumneavoastră, vă rog. Sunt atât de nefericită zilele acestea!

Richard de Grenville părăsi Turnul şi se duse direct la Whitehall, unde-şi stabilise reşedinţa în momentele acelea regina. Acolo îşi anunţă venirea,cerând o întrvedere cu Cecil. Când se închise uşa în urma lui Dickon, Cecil îi făcu semn către un scaun şi întrebă:

— De ce a durat atât, sir? Ai întrâmpinat greutăţi la Lynmouth?

— Nu, *my lord*, nu s-a întâmplat nimic, deşi lordul Burke este foarte mânios, iar lady Burke este nedumerită de ce a arestat-o regina. Skye naşte în câteva luni, aşa că a fost necesar să călătorim încet.

— La dracu'! înjură Cecil. Am prevenit-o pe regină, şi acum...

— *My lord*, se hazardă Dickon, pentru ce a fost arestată contesa? Ce a făcut?

— N-a făcut nimic, din câte ştiu eu, sir Richard. Este doar suspectă.

— A!

Teribil ce ar fi vrut să întrebe de ce era suspectă, dar nu mai îndrăzni.

— Acum poţi pleca, sir Richard. Ai reţinut, bineînţeles, că nu trebuie să discuţi cu nimeni despre misiune.

— Da, *my lord*. O pot vizita din când în când pe Skye, *my lord*?

— Nu, sir Richard, nu poţi. Prezenţa ei în Londra trebuie să rămână secretă. Dacă te va vedea cineva acolo, nu vei putea explica pentru ce ai vizitat Turnul.

Când de Grenville îl privi deprimat, Cecil adăugă pe un ton mai amabil:

— Poate că o vei putea vedea înainte de Crăciun, sir Richard, ca să transmiţi felicitările ei familiei.

Rămas singur, Cecil zâmbi, satisfăcut că o izolase pe lady Burke. O vor lăsa câteva săptămâni singură, ca să fiarbă gândindu-se

de ce era acolo. Dacă era cu adevărat vinovată, va fi speriată când o vor chema la interogatoriu.

Câteva zile mai târziu, totuşi, Cecil nu mai zâmbea. În faţa lui se afla o călugăriţă irlandeză supărător de implacabilă care se identifica drept sora Eibhlin, născută O'Malley, de la mănăstirea „St. Bride", din insula Innishturk.

— Am venit, declara ea cu glas scăzut dar ferm, să o asist pe sora mea la naştere.

Cecil se făcu a nu înţelege despre ce era vorba.

— *Madame*, răspunse el glacial, habar nu am la ce vă referiţi.

Eibhlin flutură un zâmbet batjocoritor.

— *My lord*, să nu ne pierdem timpul. Semnătura dumneavoastră figurează pe mandatul de arestare al surorii mele. Mi-am petrecut ultimele zile călătorind în cea mai mare grabă de pe coasta de vest a Irlandei. Vreau să fiu cu Skye şi, dacă nu-mi permiteţi să fiu alături de ea, voi găsi o modalitate ca să ajung la regină şi să fac publică toată afacerea. O'Malley au stat liniştiţi doar pentru că lordul Burke ne-a asigurat că nu este decât o neînţelegere.

— De ce, întrebă Cecil nervos, ţi-aş permite să stai cu sora dumitale, *madame*? Nu i-am permis nici soţului ei. Pentru ce i-aş permite unei surori?

— Pentru că Skye are nevoie de mine. Daisy este excelentă ca să-i aranjeze părul sau să-i aducă surorii mele hainele şi bijuteriile — dar ca moaşă mă tem că nu. Cea mai vagă urmă de sânge ar face-o pe biata fată să leşine, şi la o naştere curge mult sânge. Ştiaţi asta? Sau poate preferaţi să o faceţi să sufere pe sora mea?

— Doamne, femeie! se răsti Cecil. Nu dorim să-i producem nici o suferinţă lui lady Burke. Vom trimite pe cineva să o ajute, când va veni timpul.

— Îmi imaginez, replică Eibhlin dispreţuitoare: vreo babornită cu unghii murdare care ar infecta-o şi pe Skye şi pruncul. Ce ştii dumneata, *my lord* Cecil, despre moşit?

Cel mai apropiat consilier al reginei simţi cum îşi iese din sărite. Femeia asta era insuportabilă.

— *Madame*, tună el, este uşor să intri în Turn. Mai greu este să ieşi de acolo.

Din nou ea îi adresă un zâmbet batjocoritor, şi de data aceasta el tresări. Era zâmbetul contesei de Lynmouth.

Ciudat, cugetă Cecil, ***călugăriţa nu seamănă cu lady Burke decât la gură. Nu aş fi crezut că sunt rude dacă nu era zâmbetul ăsta... şi atitudinea lor supărător de trufaşă.***

— Nu mă tem, *my lord*, îi răspunse ea, iar el realiză că aşa era.

Ah, mândria asta irlandeză!... gândi el iar.

— Du-te atunci, *madame*. Secretarul meu va întocmi hârtiile necesare, spuse el.

Eibhlin se înclină uşor în faţa lui şi, întorcându-se, spuse cu o atitudine regală:

— Rămas bun, *my lord*. Mulţumirile mele.

Câteva ore mai târziu, strângând preţiosul document în mâinile ei delicate, Eibhlin O'Malley intra în Turnul Londrei şi era escortată la apartamentul surorii sale. Cum suia treptele, fu încântată să observe că soldaţii care o escortau erau respectuoşi, iar clădirea părea curată, relativ aerisită şi nu era invadată de miasme nocive.

Când ajunse, Skye dormea, dar Daisy aproape că i se atârnă de gât.

— Vai, măicuţă, slavă Domnului că sunteţi aici!

— Ei, Daisy, e chiar atât de rău?

— Măicuţă, n-am ajutat niciodată la naşterea unui copil. Eram atât de speriată că voi fi singură cu stăpâna când îi va veni timpul!...

— Bine, nu mai trebuie să te temi, Daisy. Sunt aici şi intenţionez să rămân!

Când se trezi Skye, Eibhlin era deja instalată în apartamentul din Turn.

— Cum, Doamne iartă-mă, ai ajuns aici? excalamă ea, îmbrăţişându-şi sora mai mare.

— Acum trei zile un englez uriaş a sosit la „St. Bride" şi mi-a spus că ai nevoie de mine. Am traversat în grabă Irlanda pe un cal ciolănos, m-a aruncat într-o corabie şi m-a trimis la Londra să am grijă de tine.

— Şi Cecil te-a lăsat să vii aici? Sunt surprinsă. N-am văzut pe nimeni în afară de Daisy din dimineaţa când am sosit. Bănuiesc că vor să mă înspăimânte printr-o izolare totală.

Văzând privirea surorii ei, Skye zâmbi şi îi răspunse calm:

— Nu, Eibhlin, nu m-am înspăimântat.

— Atunci nu te-ai schimbat cu trecerea anilor, surioară, ai aceeaşi minte ca şi la zece ani, rosti călugăriţa caustic, iar Skye izbucni în râs.

— Ah, Eibhlin, este atât de bine să te am lângă mine!...

Mai târziu, cele două surori stăteau lungite în patul larg care ocupa aproape întreaga cameră şi analizau problema.

— Ţi-a prezentat vreo listă de acuzaţii oficiale? o întrebă Eibhlin.

— Nu, ceea ce confirmă bănuiala mea că mă suspectează de piraterie, dar nu au dovezi. Nici măcar nu am fost interogată, chicoti Skye.

Eibhlin o privi gânditoare.

— Fii atentă, surioară, nu fi nechibzuită. Elizabeth te poate ţine aici până putrezeşti.

— Dacă va încerca, spuse Skye, vocea ei devenind dură, familiile Burke şi O'Malley vor ridica tot Connaught-ul împotriva ei. Şi dacă se răscoală Connaught-ul, toată Irlanda îi va urma. Există capete înfierbântate în Connaught care nu aşteaptă decât un pretext.

— Doamne, Skye, eşti aprigă! De ce? De ce această ură neîmpăcată împotriva reginei Angliei?

Detaliat, Skye îi povesti surorii sale de decizia nedreaptă a reginei.

— Şu eu aş fi devenit o rebelă, explodă Eibhlin. Pe Dumnezeul meu, Skye, tu eşti prea potolită! Deci regina a ştiut de comportarea lordului Dudley şi i-a permis-o. Atunci a primit ce merita! Dar acum, problema este să te eliberăm.

— Nu poate face nimic fără dovezi! continuă Skye cu încăpăţânare.

— Ea nu are nevoie de nici o dovadă ca să te ţină aici, repetă Eibhlin. Ce ar trebui să facem acum este s-o convingem, spre satisfacţia ei, că nu eşti vinovată.

— Cum?

— Nu ştiu încă. Trebuie să mă rog pentru asta.

Skye râse.

— E nevoie de o rugăciune puternică, Eibhlin. Culcă-te acum. Conştiinţa mea este curată ca a unui prunc.

Şi, legându-şi panglicile bonetei de noapte sub bărbie, se întinse pe spate şi adormi imediat.

Eibhlin rămase trează cugetând. Skye avea dreptate. Regina nu prezentase nici o acuzaţie oficială de piraterie împotriva contesei de Lynmouth, ceea ce însemna că nu deţinea nici o dovadă. Dar, până când nu va fi convinsă, o va ţine prizonieră, deşi nu avea curajul să acţioneze deschis împotriva ei. Era doar o atitudine de expectativă.

A doua zi dimineaţă, un căpitan al gărzii o întâmpină.

— Bună dimineaţa, *my lady*. Trebuie să vă escortez la lordul Burghley.

— Foarte bine, spuse Skye cu inima bătându-i mai repede.

Îl urmă pe căpitan printr-un labirint de coridoare până când ajunseră într-o cameră lambrisată, cu vedere spre Tamisa. La o masă mare erau aşezaţi Cecil, Dudley şi încă doi bărbaţi. Bănui că unul era contele de Shrewsbury, iar celălalt lordul Cavendish. Văzând că nu era nici un scaun pentru ea, Skye zise glacial:

— Cred că nu vă aşteptaţi ca o femeie în situaţia mea să stea în picioare, *my lord*?

— Te rog să nu uiţi că eşti prizonieră aici, *madame*, rosti lordul Dudley, serios.

— Şi, continuă Skye, dacă acest bărbat nu pleacă, voi pleca eu imediat, lord Burghley.

— Vă rog, aduceţi imediat un scaun pentru lady Burke, porunci Cecil. Dudley, taci din gură.

— Sper, remarcă Skye neînfricată, pe când se aşeza cu multă graţie, că veţi avea bunăvoinţa să-mi explicaţi şi mie acum pentru ce am fost închisă. Sunt reţinută de săptămâni în şir şi am început să socotesc această situaţie intolerabilă.

— Am vrea să discutăm cu dumneavoastră în legătură cu recentul act de piraterie din Devon, rosti Cecil deschis.

Skye ridică o sprânceană.

— Dacă aţi dorit să vorbiţi cu mine, sir, pentru ce nu aţi făcut-o? Era necesar să mă închideţi pentru asta? Şi eu am pierdut

anul trecut două corăbii. Regret că nu a reuşit să descopere făptaşii comisia reginei. M-au costat o groază de bani!

— Nu pari a suferi prea mult din punct de vedere financiar, remarcă Cecil.

— Sunt o femeie foarte bogată, după cum ştiţi şi dumneavoastră, lord Burghley. Totuşi, nu îmi place să pierd bani. Vasele mele trebuie să fie bine întreţinute, căpitanii şi marinarii plătiţi. Iar ei, în schimb, asigură economia Angliei. Este un cerc satisfăcător care se rupe când planează spectrul pirateriei.

— Inteligent, *madame*, dar nu suficient de inteligent cât să ne prosteşti pe noi, mârâi Dudley.

Skye îşi îndreptă privirea rece spre Robert Dudley.

— Ai crescut în burtă de prea mult trai bun, *my lord*, dar mintea ţi-a rămas la fel de nedezvoltată ca întotdeauna.

Contele de Leicester se făcu roşu ca sfecla, şi deschise şi închise gura de câteva ori fără să scoată nici un cuvânt.

Shrewsbury şi Cavendish zâmbiră, şi Cecil abia se abţinu să nu râdă.

— Dacă aveţi vreo acuzaţie oficială împotriva mea, *my lord*, atunci spuneţi-o! Dacă nu, eliberaţi-mă, pentru că mă reţineţi ilegal.

Se ridică, le întoarse spatele, şi se îndreptă spre uşă.

— Opriţi-o! strigă Dudley către gărzi.

Skye se răsuci, surprinzător de sprintenă pentru starea în care se afla. Ochii ei de un albastru-închis scăpărară de dispreţ. Îşi puse mâinile protector pe pântece şi spuse furioasă:

— Port moştenitorul lui MacWilliam. Faceţi un rău acestui copil şi nici măcar rugăminţile mele nu ar mai putea opri focul ce ar izbucni în Irlanda! Dacă regina vrea război cu poporul meu, vom fi bucuroşi să o servim.

Apoi se întoarse din nou şi părăsi camera, fără să mai întâmpine vreo opoziţie.

— De ce nu ai oprit-o pe târfa asta irlandeză? îl întrebă Dudley pe Cecil. Cui i-ar păsa dacă puiul ei s-ar strangula cu propriul cordon ombilical?

— *My lord*, rosti Cecil sec, ai luat parte la această comisie pentru că mi-a cerut regina şi eu sunt, în toate, servitorul loial al

Majestăţii Sale. Eu, personal, sunt de acord cu lady Burke. Domnilor, sunteţi liberi până mâine la aceeaşi oră când vom încerca din nou să o interogăm pe contesa de Lynmouth.

Dar întrunirea nu mai avu loc, pentru că Skye simţise primele dureri ale naşterii de cum ieşise pe uşă. Încet, strângând din dinţi de durere, ea urmă garda înapoi prin labirintul de coridoare şi, doar când mai avea câteva trepte, gemu şi se aşeză jos cu greutate.

Tresărind, tânărul căpitan din gardă se întoarse.

— *My lady* ! strigă el.

Se repezi şi o purtă în braţe până la apartamentul ei, strigând după ajutor. Uşa se deschise larg, şi Eibhlin şi Daisy apărură imediat.

— Aveţi nevoie de ceva? întrebă căpitanul speriat.

Eibhlin îi zâmbi liniştitor tânărului.

— Nu, mulţumesc, căpitane. Aş vrea doar să-l informezi pe guvernator că lady Burke naşte prematur. Şi mulţumesc pentru ajutor. Eşti un bun creştin, băiete, şi am să mă rog pentru tine.

Apoi închise cu fermitate uşa.

— Vai, Eibhlin! râse Skye printre contracţii. L-ai îngrozit pe bietul băiat. Acum o să alerge într-un suflet la sir John să-i spună că sunt pe patul morţii.

— Lasă, o să-i facem pe toţi să se simtă vinovaţi, chicoti Eibhlin pe când o ajuta pe Skye, împreună cu Daisy, să se dezbrace.

— Ce voia Cecil?

— Să mărturisesc că sunt vinovată. Exact cum bănuiam. Nu au nici o dovadă.

Ea se crispă în timp ce o cuprinse un nou val de durere. Deodată i se rupse apa.

— Eibhlin, cred că voi naşte chiar acum!

— Daisy! Repede, fato, trage masa în faţa căminului.

Daisy se lupta cu masa mare de stejar, gâfâind în timp ce se opintea să o împingă prin cameră.

— Eibhlin, ajut-o! Eu mă pot ţine singură pe picioare.

Împreună, cele două femei răsuciră masa de stejar în faţa căminului în care ardea focul. Apoi, Daisy alergă în dormitor şi se întoarse cu perne şi un cearşaf pe care le puse pe masă. O ajutară pe Skye să se urce pe masă şi Eibhlin se spălă pe mâini în ligheanul pe

care-l pregătise Daisy. Cu câteva săptămâni mai înainte măicuţa o instruise pe fată privind pregătirea camerei pentru naştere, iar acum Daisy executa totul fără greşeală.

Călugăriţa se apleca să-şi examineze pacienta.

— Sfântă Fecioară, copilul este pe jumătate născut! exclamă ea.

Întinzând mâinile, răsuci cu grijă fătul.

— Ţi-am... spus... eu... gemu Skye în timp ce o încerca o ultimă contracţie.

Şi apoi, copilul începu să plângă.

— El este cum trebuie? Are toate degetele la mâini... la picioare?

Eibhlin tamponă cu grijă copilul şi îi privi chipul micuţ.

— Ea este bine, Skye! Are tot ce trebuie!

— Ea?! Ah, fir'ar să fie! râse Skye slab. Lui Willow o să-i facă plăcere să aibă o surioară, şi eu sunt fericită că mai am o fată, dar MacWilliam va fi foarte dezamăgit.

— Ai să mai ai şi alţii, reflectă sec Eibhlin.

Skye îi aruncă lui Eibhlin o privire amuzată, gândindu-se cât era de bine să o aibă alături pe sora ei, şi se întrebă cât timp îi va permite regina lui Eibhlin să mai rămână, acum că se născuse copilul?

Un ciocănit bubuitor se auzi la uşă:

— Repede, Daisy, spune oricui o fi că nu poate intra, o îndrumă Eibhlin.

Daisy alergă la uşă şi o crăpă puţin.

— Nu puteţi intra, îi spuse ea lui guvernatorului. Stăpâna mea tocmai naşte.

— Am adus-o pe soţia mea să vă ajute, rosti sir John şi, înainte să poată preveni intrarea, lady Alice intră în cameră şi se îndreptă spre locul unde era lungită Skye.

Văzând pruncul aşezat pe pieptul mamei sale, lady Alice făcu din ochi conspirativ şi, aplecându-se, îi şopti:

— Geme tare, draga mea.

Înţelegând, Skye gemu prelung, de îi se rupea inima.

— Vai, dragă, strigă lady Alice, alergând înapoi către soţul ei, care aştepta răbdător la uşă, va mai dura ore în şir, John. Mai bine pleacă. Te voi anunţa imediat ce voi avea veşti. Închide uşa, fato.

Daisy se execută cu plăcere, răsuflând uşurată. Soţia guvernatorului zâmbi către Skye.

— Aşa, draga mea, în felul ăsta va trebui să te lase în pace mai mult timp. Şi, în afară de asta, nu trebuie să laşi niciodată bărbaţii să creadă că a da naştere unui copil poate fi, uneori, atât de uşor.

— Mulţumesc, *madame*. Nu am născut niciodată un copil atât de repede. Fiecare dintre ei s-a născut mai repede decât cel dinaintea lui.

— Câţi copii ai, draga mea?

— Acesta este al şaselea, dar este a doua fată.

— Ah, o fetiţă! Am avut şi eu o fetiţă... ar fi avut paisprezece ani. A murit de anghină difterică, acum opt ani.

— Şi eu mi-am pierdut fostul soţ şi cel mai mic copil în acelaşi fel, spuse Skye.

Cele două femei rămaseră tăcute, apoi lady Alice întrebă:

— Ce nume îi vei da copilului, lady Burke?

— Deirdre.

— Skye! strigă Eibhlin. Deirdre a avut o soartă tragică.

— A fost ţinută prizonieră de regele ei. Fetiţa mea a fost prizoniera reginei. S-a născut în captivitate, în cel mai infam loc, Eibhlin. Numele i se potriveşte, şi cum nu mă pot bucura de un preot, va trebui să îmi botezi fiica, soră dragă.

— De ce eşti aici, draga mea? întrebă lady Alice tulburată.

— Nimeni nu mi-a spus de ce mă aflu aici, *madame*.

— Vai, draga mea, voi mai rămâne aici câteva ore. Iar mai târziu, ca martoră a unei naşteri atât de grele, îl voi sfătui pe soţul meu să o lase pe sora dumitale să mai rămână încă o lună sau două, ca să aibă grijă de tine şi de copil.

Skye zâmbi.

— Vă mulţumesc, *madame*. Dar să nu faceţi nimic care să vă pună în pericol faţă de regină. Tudor-ii se pot purta foarte rău chiar şi cu prietenii lor. Am aflat-o pe pielea mea.

— Ce ştie regina despre Turn, în afară de ce-i spune soţul meu? îi replică buna doamnă şi se aşeză confortabil pe scaun în faţa focului. Înţeleg, lady Burke, că ai cel mai bun vin de Burgundia. Eu sunt aşa viguroasă datorită acestui vin.

A doua zi de dimineaţă, lady Alice îşi informă soţul că biata lady Burke reuşise să nască, numai Dumnezeu ştie cum, o fetiţă mititică. Atât ea cât şi fetiţa erau foarte slăbite şi aveau nevoie de permanentă îngrijire următoarele luni, ca să poată supravieţui. Soţul ei îşi dădu seama de starea sa sufletească. Nu admitea nici o interferenţă.

— Draga mea, rosti el moale, eu nu am nimic împotrivă dacă sora lui lady Burke rămâne cu ea, dar hotărârea definitivă nu-mi aparţine.

— Ai şi tu ceva influenţă, John. Foloseşte-te de ea! Eu nu înţeleg de ce a închis-o regina pe biata lady Burke.

— Ssst, draga mea! Văd că distinsa noastră musafiră te-a cucerit, dar eu trebuie să am încredere că regina şi lordul Burghley ştiu ce fac. Acum îi voi trimite vorbă reginei.

Elizabeth tocmai trecea printr-una din rarele sale crize dureroase menstruale când ajunse la ea ştirea despre naşterea lui lady Deirdre Burke.

— S-o ia dracu'! înjură ea iritată. A făcut-o intenţionat!

— Ce a făcut, *madame*? întrebă Cecil.

— A născut în Turn! Tonul lui sir John era plin de simpatie faţă de lady Burke, şi nu sunt sigură că îmi place acest lucru! Nu o vei mai putea interoga vreo câteva săptămâni de acum înainte! La dracu'! Vreau să mărturisească faptul că e o căţea de pirat! Ştii că l-a aruncat pe Dudley afară din castelul ei în plină furtună, iarna trecută?

Aha! gândi Cecil, *deci ăsta-i motivul din spatele acestei vendete. A fost ofensat preţiosul lord Dudley.*

Îi zâmbi reginei cu amabilitate.

— Hai, draga mea, înapoi în pat. Problema asta mai poate aştepta. Ai perfectă dreptate. Nu vom putea continua interogatoriul până când lady Burke nu va fi complet restabilită.

Elizabeth se urcă la loc în pat şi trase plătura de catifea până sub bărbie.

— Vai, Cecil! se văită ea. Tu eşti puterea mea. Acum mă voi odihni... Te las să dispui de lady Burke cum crezi de cuviinţă.

— Nu am să vă înşel aşteptările, *madame*.

— Nu ai făcut-o niciodată, bătrâne prieten, zise regina încet, în timp ce adormea.

25

Adam de Marisco nu mai avea stare. De câteva luni, de când fusese chemat la Lynmouth ca să afle de soarta lui Skye, se simţea neajutorat, nefolositor, slab. Acum avea posibilitatea să o elibereze. Îl salută pe lordul Burke, urându-i bun sosit la Lundy. Marele irlandez era tras la faţă de teamă şi de nesomn.

De Marisco îi puse un păhărel de whisky lui Niall în mână.

— Bea, omule. Ştiu cum s-o aduc acasă cu bine.

— Cum?

— Există o grotă bine ascunsă dincolo de farul meu, şi în această grotă se află acum o ambarcaţiune — o ambarcaţiune cu nişte oameni morţi. Curenţii mareei de la capătul insulei sunt puternici şi împing vasele spre ţărm. Am găsit-o acum două zile, plutind pe jumătate eşuată în această grotă. Am dat imediat dispoziţii ca nimeni să nu se apropie de navă şi am încărcat pe navă partea mea din jaful de pe *Santa Maria Madre de Christos*. Această navă are o construcţie englezească, cu toate că trupurile de la bordul ei par a fi arabi sau mauri. Aş putea pune rămăşag că sunt piraţi barbari. Nu ştiu din ce cauză au murit, dar dacă am putea remorca nava şi să o ducem la Londra, cred că am reuşi să-l convingem pe Cecil că aceşti nefericiţi oameni morţi au făcut parte din cei care au fost responsabili de recentele atacuri. Mai ales datorită a ceea ce se află la bordul lor. Asta ar salva-o pe Skye!

Trăsăturile feţei lui Niall Burke începură să se destindă.

— Este posibil! comentă el. Ai găsit şi vreun jurnal la bord?

— Da, dar este scris cu nişte caractere care nu se aseamănă cu nimic din ceea ce cunosc eu.

Un zâmbet lumină chipul lui Niall, încreţindu-i colţurile ochilor argintii.

— Probabil că este în arabă, şi probabil că ai dreptate, de Marisco! Sunt piraţi păgâni! Avem, totuşi, o problemă. Nu putem

distruge jurnalul. Ar părea suspect să nu existe nici un jurnal la bord. Dar dacă Cecil va găsi pe cineva care să descifreze limba arabă, jurnalul ar putea dovedi că nu este un vas de piraţi. Ar trebui să citim acest jurnal.

— De unde dracu' să găsim pe cineva care citeşte în arabă? întreabă de Marisco.

— Skye ştie, răspunse Niall, râzând.

— La dracu'! Există ceva ce femeia asta să nu poată face?

— Sunt liniştit că nu cunoşti răspunsul la această întrebare, de Marisco, spuse Niall, devenind dintr-o dată serios.

Adam de Marisco îl întrecea în înălţime cu un cap pe Niall Burke. Se ridică şi, privind în jos către soţul lui Skye, spuse:

— *Sir*, cred că e timpul să lămurim lucrurile. Da, o iubesc, şi probabil că o voi iubi întotdeauna. Totuşi, nu îi puteam fi soţ. Ştiam asta, oricât de mândru aş fi fost. Skye te iubeşte şi eşti un prost dacă îţi închipui că eu aş sta între voi. Şi acum, putem continua?

— La dracu', de Marisco, mă faci să mă simt ca un puşti la prima dragoste! Dă-mi mâna, blestemat de englez! Trebuie să recunosc că îmi placi. Dar ne mai trebuie un om ca să ne ajute — Robert Small ar putea fi acela. Nu mi-ar ierta-o niciodată dacă l-am exclude. Citeşte şi el puţin în arabă. Poate va reuşi să descifreze suficient din jurnal înainte de a i-l prezenta lui Cecil. Cel puţin cât să ştim dacă nu cumva acesta contrazice cele afirmate de noi. Small abia s-a întors acasă. Sora lui mi-a trimis vorbă astăzi, iar eu i-am expediat un mesaj cerându-i să vină la Lynmouth. Poţi aduce vasul ăsta în golful Lynmouth? Ar fi bine să nu mai ştie nimeni de planul nostru.

— Voi da imediat dispoziţie, răspunse de Marisco.

— Şi cu cadavrele cum rămâne?

— Put ca toţi dracii, remarcă Adam, dar îi voi lăsa la bord ca să facem plauzibilă povestea noastră. Altfel, Cecil ar putea spune că am falsificat totul.

— Da, căzu de acord Niall admirativ. Cred că tu te iroseşti pe insula asta, de Marisco. Locul tău este evident la Curte!

— Dumnezeule, nu! Aş muri ferecat în acel oraş putred făcând pe gentilul cu căţeaua aia frivolă de Bess Tudor! Lasă-mă pe Lundy — stânca goală şi întinsul mării mă fac cel mai fericit om.

— Dar nu ai amintit nimic de moştenitorul care să-ţi poarte mai departe numele, de Marisco! De ce?

Adam de Marisco zâmbi trist.

— Pentru că nu există, Niall Burke, răspunse el. Când aveam paisprezece ani am suferit de friguri care au făcut ca sămânţa mea să fie sterilă. Am un apetit de satir în ceea ce priveşte femeile, dar nu voi fi niciodată tatăl vreunui copil. Cu câţiva ani în urmă am fost la o bătrână vrăjitoare din Devon, în speranţa de a afla de ce. Când a auzit despre frigurile pe care le-am avut când eram copil, mi-a spus că nu mă poate ajuta cu nimic, pentru că sămânţa mea a rămas fără viaţă în ea. Zicea că mai auzise de asemenea cazuri mai înainte. Cum avusesem destule relaţii nefructuoase până atunci, a trebuit să o cred. Şi acesta este un motiv pentru care vreau să o ajut pe Skye. Fiul ei, Robin, şi cu mine, suntem ultimii descendenţi în viaţă ai primului Southwood. Da, da, irlandezule! chicoti el. De Marisco este ramura bastardă a familiei. Primul Geoffrey de Sudbois îşi adusese cu el amanta din Normandia, pe Matilde de Marisco, intenţionând să o ia de soţie. Ca şi el, ea era al doilea copil, aşa că partea ei de moştenire era foarte mică. Dar după ce nobilul meu strămoş a luat Lynmouth-ul, a găsit că era mai practic să ia de soţie pe fiica bătrânului proprietar al locurilor, şi astfel frumoasa Gwyneth a devenit mama ramurei legitime. Totuşi, Matilde era o tânără îndrăzneaţă şi ambiţioasă. Ea a preferat să rămână în Anglia, ca amanta lui Geoffrey, decât să se întoarcă în Normandia. A trăit ani de zile în turnul de vest de la castel, făcând ca viaţa bietei Gwyneth să fie un iad. Dar, într-o zi, fiul ei cel mare a fost prins încercând să-l înăbuşe pe moştenitorul Southwood în leagăn, şi frumoasa Gwyneth a azvârlit-o afară. Matilde şi progenitura ei au fost nevoiţi să plece. Geoffrey i-a cedat insula Lundy Matildei de Marisco, fiilor ei şi descendenţilor acestora, pentru totdeauna. Timp de generaţii familia de Marisco şi-a căsătorit bastarzii cu fetele familiei Southwood sau cu verişoarele lor franţuzoaice. De fapt, bunica mea şi bunicul decedatului Geoffrey Southwood erau frate şi soră. Aşa cum eu sunt ultimul din familia mea, ultimul bastard de pe Lundy, tânărul Robin este ultimul din familia Southwood. Eu am suficient spirit de familie încât să vreau să-l protejez pe el şi pe mama lui. Îmi sunt dragi.

— Skye ştie asta?

— Nu i-am spus-o niciodată, oftă Adam de Marisco.

Niall Burke nu avu curajul să întrebe de ce. Orice s-ar fi petrecut între Skye şi Adam avusese loc înainte de a se căsători cu el şi nu era treaba lui. Adam de Marisco era categoric un om de onoare. Îl privi lung şi cu simpatie pe stăpânul din Lundy, iar Adam îi răspunse cu o privire asemănătoare.

— Eşti un bărbat adevărat, vere, rosti Niall Burke. Hai să salvăm femeia asta a mea înainte de a intra în alte încurcături!

Câteva ore mai târziu, Niall şi gazda lui se aflau la bordul unei nave care remorcase vasul maur spre coasta din Devon. Robert Small îi aştepta la Lynmouth. Micul căpitan era furios.

— V-am lăsat să aveţi grijă de Skye şi, când mă întorc acasă după o scurtă şi profitabilă călătorie, o găsesc în Turnul Londrei. Aşa aţi avut grijă de ea? Şi tu, Adam de Marisco! Nu eşti mai bun, luându-te după prostiile ei. Tu ar trebui să fii la Londra, nu Skye a mea! Am înţeles de la sora mea că a născut acum câteva luni! Turnul este un loc potrivit pentru o femeie lăuză şi pentru nepoata sau nepotul meu? Ştiţi măcar dacă pruncul este fată sau băiat?

— La dracu', Robbie, taci odată! strigă Niall. Stai jos şi ascultă-mă. Skye este perfect sănătoasă şi nu există nici o dovadă împotriva ei. Mie îmi este interzis să merg la Londra sau în Irlanda. Mi s-a spus să rămân la Lynmouth, iar Skye m-a rugat să mă supun pentru binele lui Robin. Copilul meu s-a născut sănătos pe 12 decembrie, dar nu ştiu dacă este băiat sau fată pentru că lui de Grenville nu i s-a permis să o vadă pe Skye. Nu a existat nici o posibilitate de a o salva pe Skye până de curând. Acum voi risca să cad în dizgraţia reginei şi mă voi duce la Londra, pentru că de Marisco a rezolvat dilema. Pentru Dumnezeu, Adam, povesteşte-i înainte de a apuca să ne atrângă de gât pe amândoi!

Metodic, Adam de Marisco îşi expuse planul.

— Este posibil, încuviinţă, cu o mişcare din cap, Robert Small, pe gânduri. Aveţi jurnalul de bord?

Adam de Marisco i-l întinse lui Robbie şi acesta îl deschise.

— Da, confirmă el imediat. Este în arabă.

Rămase tăcut câteva minute parcurgând jurnalul. Apoi citi rar:

— Vasul este *Gazelle*... din Alger... şi a fost o ambarcaţiune de piraterie. Au cules câţiva oameni de pe o şalupă cu câteva săptămâni în urmă, şi curând după aceea echipajul lor a început să se îmbolnăvească şi să moară. Aceste ultime rânduri au fost scrise acum zece zile. Ele spun: „Allah s-a îndurat".

Robbie ridică ochii de pe text:

— Bieţii nelegiuiţi. Oricum, norocul nostru! Dacă Cecil nu va avea încredere, va putea căuta pe cineva care ştie araba, şi-i va confirma povestirea voastră. Voi parcurge restul jurnalului cu mai multă atenţie mâine. Între timp, trimite în noaptea asta, cu destinaţia Londra, ambarcaţiunea *Gazelle*. Vom aştepta până când va sosi şi, după aceea, ne vom duce şi noi. Ca să nu se piardă elementul surpriză.

Deşi era greu să aştepte, se străduiră.

Adam de Marisco se întoarse la Lundy, unde străbătu cu pasul întreaga insulă cel puţin de douăsprezece ori în timpul săptămânilor care urmară.

Robert Small se întoarse la Wren Court, unde îşi petrecu timpul conducând afacerile companiei comerciale.

Niall se temea să nu cumva să dea greş planul lor. Ce ar mai fi putut face în cazul ăsta? Dar îşi ascundea temerile faţă de copii.

Despărţirea de mama lui îl făcuse pe Robin Southwood să se maturizeze. Fără Skye, sub influenţa tatălui său vitreg, puternic şi amabil, tânărul conte de Lynmouth devenise conştient de poziţia lui şi făcuse faţă cu cinste situaţiei.

Willow, fiica mamei sale, deşi semăna la înfăţişare cu tatăl ei, făcea eforturi susţinute să o înlocuiască pe Skye, ocupând locul la masă între Robin şi Niall şi strigând la personalul de serviciu. La început, servitorii o toleraseră amuzaţi, dar curând, spre groaza lor, descoperiră că era o stăpână mult mai aspră decât contesa. Plângerile lor la Niall nu fuseseră luate în seamă. Chiar când Willow greşea, el îi dădea dreptate iar tânăra fată era extrem de mândră că tatăl ei vitreg o susţinea.

Cele câteva săptămâni trecură şi, în cele din urmă, Robert Small primi vorbă că nava *Gazelle*, însoţită de *Mermaid*, ancorase în docurile Londrei. El călări întins la Lynmouth. În aceeaşi noapte, în turnul de vest al castelului un semnal verde străluci peste cele

unsprezece mile de apă care despărţeau Lynmouth-ul de Lundy. Şi a doua zi în zori trei călăreţi, învăluiţi în pelerine cu glugi, se îndreptară în galop întins spre Londra.

Era o zi ploioasă de sfârşit de martie, iar drumurile erau pustii şi noroioase. Se lăsase o ceaţă deasă şi nu adia nici o boare de vânt, iar Oceanul Atlantic era liniştit şi clar ca oglinda. Ici şi colo pe dealuri, grămezi de ghiocei şi narcise albe şi galbene dovedeau că iarna a trecut, chiar dacă aerul era încă rece şi umed.

Cei trei călăreau în tăcere, cu capetele plecate sub ploaia puternică. La prânz se opriră la o tavernă de pe marginea drumului ca să mănânce nişte pâine, brânză, şi să bea o bere neagră, amară. Într-o oră porniră din nou la drum, călătorind până după lăsarea întunericului prin ploaia nemiloasă. În cele din urmă se opriră într-un mic han unde grajdul era uscat, iar ieslea plină cu paie proaspete. Grăjdarul ţâţâi dezaprobator când lordul Burke aduse înăuntru cei trei cai obosiţi.

— Sper că treburile dumneavoastră justifică scoaterea acestor animale pe o asemenea vreme, i se adresă dojenitor, iar Niall îşi ascunse un zâmbet.

— Când au abuzat irlandezii de caii lor? Pregăteşte-i de drum în zori!

Îi aruncă omului o monedă de argint şi ieşi cu pas apăsat, zâmbind la gândul că animalele vor fi bine îngrijite.

Robbie şi de Marisco îl aşteptau în han, înviorându-se cu vin fiert.

— Caii vor fi gata de drum în zori. Ce avem de mâncare?

— Plăcintă cu carne, spuse Robbie.

Mâncară bucăţile mari de plăcintă fierbinte, cu foile bine coapte, clătindu-şi gâturile cu vin aromat. Masa s-a încheiat cu brânză şi mere. Hangiul le indică o cameră de sub streaşină, unde cei trei adormiră imediat pe saltelele din pănuşe de porumb.

Hangiul îi trezi cu puţin înainte de ivirea zorilor.

— Astăzi va fi mai bine ca ieri, domnilor. V-am pregătit o gustare caldă.

Se spălară cu apă rece pe ochi, îşi încălţară cizmele şi coborâră. Li se deschise şi mai mult apetitul în timp ce frumoasa şi atrăgătoarea

fiică a hangiului le servea budinca fierbinte de ovăz pe funduri de lemn, acoperindu-l cu mere înăbuşite. Le oferi felii de pâine fierbinte, unse din abundenţă cu unt şi miere, şi căni înalte cu bere neagră. Pe când aşeza cănile pe masă, Adam de Marisco îşi strecură un braţ îndrăzneţ în jurul taliei fetei.

— Pe unde erai când călăream prin frig înfometaţi noaptea trecută, porumbiţa mea? întrebă el tărăgănat.

— Liniştită în patul meu feciorelnic, departe de cei ca tine, distinsul meu lord, îi răspunse fata obraznic, îndepărtându-i braţul.

Niall şi Robbie chicotiră, dar Adam insistă:

— Mă alungi în ploaia rece pe lungul drum pe care-l am de străbătut, fără măcar să-mi dai o sărutare care să mă încălzească?

— Mi se pare că eşti deja prea încălzit, *my lord*! răspunse fata. Cred că ai nevoie să fii răcorit.

ŞI, calmă, răsturnă cana cu bere pe capul lui de Marisco şi se răsuci scăpând din strânsoare.

Lordul Burke şi Robert Small izbucniră într-un râs nebun şi Adam, încurcat, se alătură veseliei lor. Hangiul veni fuga cu un şervet, uşurat să constate că impertinenţa fiicei lui nu va avea urmări neplăcute asupra remuneraţiei sale.

— Vă rog să ne scuzaţi, *my lord*, dar Joan este o fată îndărătnică. Fiind cea mai mică, a fost teribil de răsfăţată. Du-te la bucătărie, fato!

— Nu o goni. Este cel mai frumos lucru pe care l-am văzut de zile în şir şi este o fată bună că se păstrează pentru viitorul ei soţ, spuse Niall. Dar scumpo, să nu mai torni bere pe capul lui de Marisco. O să-l faci să răcească şi nu am timp să-l îngrijesc.

— Atunci să-şi ţină mâinile acasă, *my lord*, i-o întoarse Joan, scuturând din cap ca să-şi dea spre spate buclele castanii.

— O să şi le ţină, promise Niall, şi Adam de Marisco dădu din cap cu gravitate.

Îşi terminară masa în linişte. Curând se pregătiră de plecare, îşi strânseră pelerinele pe lângă ei, trăgându-şi fiecare gluga cât mai pe ochi, şi se îndreptară spre uşă. Joan spăla podeaua lângă ieşire şi, neputând să reziste, de Marisco o prinse pe fată în braţele lui, capturându-i gura roşie ca o cireaşă cu o sărutare pătimaşă. O sărută

încet, îndepărtându-i cu pricepere buzele, până când rezistența inițială deveni dulce cedare.

Satisfăcut, Adam îi dădu drumul și îi strecură o monedă de aur în decolteu.

— Să nu cedezi nimănui, porumbița mea. Căsătoria ta va fi trainică, îi spuse el fetei rămasă fără glas.

Apoi plecă.

Ziua era tot atât de neplăcut de friguroasă ca și cea precedentă. Călăriră fără oprire și nu se opriră decât la Greenwood, unde ajunseră la două dimineața.

Servitorii adormiți erau confuzi, dar Robert Small îi liniști. Cameristele se grăbiră să pregătească dormitoarele și să aprindă focurile. Menajera le pregăti ouă fierte și le servi pâine caldă cu felii de șuncă. Curați, uscați, înfășurați în halate calde care aparținuseră decedatului lord Southwood, cei trei se așezară la masă să mănânce și să bea, discutând ultimele detalii.

Apoi intrară mulțumiți în dormitoarele lor. Niall se bucura că cearșafurile erau calde, dar cum stătea lungit, realiză că ardea de dorul lui Skye.

De dimineață, împreună cu Robbie și de Marisco vor discuta cu Cecil și cu regina. *Și îmi voi cere soția și copilul înapoi! Este băiatul așteptat de tata? Voi ști peste câteva ore.* Niall oftă adânc și adormi imediat.

Soarele era sus când se trezi și trase de clopoțel. Curând apăru o cameristă cu apă caldă ca să se spele.

— S-au trezit sir Robert Small și lord de Marisco? întrebă el.

— Da, *m'lord*, făcu o plecăciune fata. Au sunat în același timp cu dumneavoastră.

— Au fost scuturate hainele pe care le-am adus în desaga de la șa?

— Da, *m'lord*. Le-am adus.

El se spălă și se îmbrăcă. Hainele erau elegante, dar nu excesiv. Cămașa era din mătase albă, tunica din catifea albastru-închis, brodată discret cu fir de argint. Pantalonii aveau dungi argintii și albastre și purta un lanț greu de argint cu un pandativ din argint cu safir. Proaspăt

ras, maxilarele lui oglindeau o hotărâre care ar fi fost greu să nu fie observată de William Cecil.

Niall mâncă la el în cameră pâine proaspătă cu brânză şi bău bere. Apoi se întâlni cu Robbie şi cu de Marisco. Mergând în grădină, chemară un barcagiu ca să-i ducă pe râu până la Greenwich Palace, unde se afla regina. Niall îşi ţinu pelerina bine înfăşurată în jurul trupului, ascunzându-şi trăsăturile. Ploaia se oprise dar ziua era cenuşie şi umedă.

Sosiră la Greenwich şi, coborând din barcă, se grăbiră să ajungă la palat. Norocul le surâdea: Cecil nu sosise încă la cabinetul lui şi tânărul secretar nu recunoscu pe nici unul dintre ei. Când sosi cancelarul, în roba lui lungă din catifea neagră îmblănită, cei trei bărbaţi îl înconjurară repede şi îl escortară în cabinet.

— Să nu fiu deranjat, Morgan, rosti scurt Cecil.

Secretarul făcu o plecăciune şi ieşi, iar Cecil se întoarse către cei trei oaspeţi.

— *My lord* Burke, îmi amintesc că ţi-a fost interzisă venirea la Londra.

— Am venit să-mi iau soţia şi copilul acasă, *m'lord.* O reţineţi aici pe lady Burke de aproape şase luni şi nu am fost încă informat ce acuzaţii i s-au adus.

— Este suspectă, *my lord.*

— De şase luni? Şi de ce este suspectă?

— Piraterie, veni replica glacială.

— Ce? Eşti nebun, omule!

— Niall! interveni Robbie. Cecil, prietene, fii rezonabil. Lady Burke este o femeie frumoasă care, nu mă îndoiesc, a furat multe inimi. Dar corăbii? Nu cred. Dovada?

— Nu am nici o dovadă încă!

— Vreau să fiu cinstit cu dumneata, Cecil. Cred că o suspectezi de piraterie din cauza navelor O'Malley. Bietul Niall refuză să vadă vreo logică în asta.

— Şi dumneata o vezi? spuse Cecil.

— Sigur că da. Familia O'Malley din Innisfana are o flotă numeroasă şi mulţi marinari. Adăugând la aceasta poziţia izolată a

castelului său de pe coastă, ai avea toate datele necesare pentru piraterie — cu excepţia, bineînţeles, a uneia foarte importante.

— Ce lipseşte, sir Robert? întrebă fascinat Cecil.

— Motivul, *my lord*. Care-i motivul lui lady Burke? Este deja una dintre cele mai bogate femei din Anglia, poate chiar cea mai bogată, şi nu este lacomă. Toată lumea o cunoaşte ca pe o persoană generoasă şi caritabilă. Nu aleargă după aventuri. Atunci, pentru ce ar fi riscat dreptul de moştenire al fiului său şi propria ei poziţie, încălcând legea? Şi, mai presus de orice, dragul meu Cecil, Skye este o mamă bună. Nu... suspiciunea dumitale nu are bază, nici o justificare nu o susţine. Nimic, în afară de ura plină de gelozie a lui Bess Tudor, şi dumneata ştii asta, Cecil.

Cecil îl privi jenat.

— Pirateria a încetat odată cu arestarea lui lady Burke, zise el.

— Pirateria a încetat cu un an în urmă, cu mai bine de şase luni înainte de a o aresta pe lady Burke.

— *Santa Maria Madre de Christos* a fost jefuită în largul apelor Irlandei spre sfârşitul primăverii trecute!

— Dar nu de lady Burke, replică Robbie, pentru că ea era proaspăt căsătorită şi se afla în luna de miere. Spaniolii au fost jefuiţi de piraţii păgâni, şi avem dovada. Cecil, acest uriaş care ne însoţeşte este Adam de Marisco, stăpânul insulei Lundy.

Cecil începu să devină interesat.

— Ei bine, cu vreo lună în urmă, de Marisco a găsit o ambarcaţiune plutind în largul apelor insulei sale. Natural că a pornit să o salveze.

— Cam prea natural, murmură Cecil.

Robbie ignoră replica sarcastică şi îşi continuă povestirea:

— Când de Marisco a deschis cala navei şi a văzut comoara din ea, şi-a dat imediat seama de implicaţii. S-a dus imediat la lordul Burke, iar Niall a trimis după mine. Jurnalul de bord al navei este în limba arabă, limbă pe care o cunosc puţin. Este un pasaj scris la începutul verii acesteia care coincide cu datele atacului asupra vasului *Santa Maria*. Încărcătura bunurilor regelui Filip a fost vândută pe pieţele Algerului cu mult înainte de a se afla la Londra că a

dispărut comoara. Noi am găsit la bordul navei *Gazelle* numai o parte din încărcătura trimisă de regele Filip, ca şi încărcătura de pe alte corăbii.

— Şi unde este echipajul acestei ambarcaţiuni, *my lord* de Marisco? Doar nu te aştepţi să cred acest basm despre o navă goală venind plocon pe valuri până la ţărmul insulei dumitale.

— Echipajul de pe *Gazelle* se află încă la bordul ei — în diferite stadii de descompunere — *my lord*, replică Adam. I-aş fi îngropat pe nenorociţi, dar Robbie a spus că nu ne veţi crede dacă nu-i veţi vedea, şi observ că avea dreptate.

— Şi unde este nava? mârâi William Cecil.

— *Gazelle* este remorcată de *Mermaid* a lui Robbie în docurile Tamisei, *m'lord*. Puteţi să ridicaţi încărcătura şi să inspectaţi cadavrele înainte de a o scufunda.

— Adică vrei să zici că o navă cu cadavre la bord se află în bazin? Christoase Dumnezeule! Ar putea fi un focar de ciumă! Sunteţi nebuni?

— Fără cadavre erai gata să nu mă crezi, Cecil. Am adus şi jurnalul. Poţi căuta pe cineva care ştie araba, ca să citească şi să confrunţi cu cele povestite de noi.

Cecil îi privea iritat pe cei trei bărbaţi, hotărât să găsească pe cineva care să poată citi în grabă. Deşi ştia că, dacă Robert Small părea atât de convins, putea fi sigur că povestea era adevărată.

— Te vom duce la ambarcaţiune, Cecil, rosti lord Burke, şi după aceea poate îmi vei înapoia soţia şi copilul. Sunt curios să ştiu ce am — un băiat sau o fată.

— O fată, răspunse Cecil absent. Trebuie să o informez pe regină de această întorsătură interesantă a evenimentelor. Bine, să mergem la bordul lui *Gazelle*. Unde staţi?

O fată! exultă Niall. *Am o fată!*

— Stăm la Greenwood, rosti Robbie.

— Vreau să-mi văd soţia şi fetiţa, spuse Niall.

— La timpul potrivit, *my lord*. Când va socoti regina.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Cecil, eşti total lipsit de omenie?

— *My lord*, ţi s-a interzis să intri în Londra! N-ai dreptul să-mi ceri nimic. Aşteaptă la Greenwood cuvântul meu în această problemă şi fii mulţumit că n-am ordonat arestarea dumitale. Şi, te rog, evită să fii văzut. Morgan!

Secretarul aproape că se năpusti pe uşă.

— Morgan, condu-i pe domni.

Îi expedie — şi Cecil se simţi din nou stăpân pe situaţie.

Robbie observă că Niall era pus pe ceartă. El se uită la de Marisco şi Adam îl înhăţă de umăr pe lordul Burke.

— Hai, Niall, zise Adam cu fermitate.

Niall suspină, dar încuviinţă din cap şi-l urmă pe Robbie afară din cabinetul lui Cecil.

În Turn, Skye se trezi şi o puse pe Deirdre la piept. Aceasta sugea zgomotos, plescăind cu plăcere, iar Skye zâmbi către copil. Mângâie uşor capul cu bucle negre mătăsoase. Ieri o ameninţaseră că îi vor lua copilul. Ea îi fixase cu privirea împietrită, refuzând să înţeleagă măcar ameninţarea, dar ştia că în curând o vor trimite pe Deirdre la Devon împreună cu Eibhlin. Copila sughiţă şi Skye o bătu pe spate.

Nu voi fi învinsă, gândi ea. *Nu voi fi!*

La Greenwood, Niall Burke se plimba prin salon, neputincios. De-a lungul malului, sălciilor începuseră să le dea frunzele de un verde palid, iar ploaia nu părea a avea vreun gând de a se opri. Delicaţii copaci îi aminti lui Niall de Willow.

Înainte de a pleca de la Lynmouth, venise la el şi îi spusese:

— Ai să o aduci pe mama acasă, Niall? Promite-mi!

Iar el se uitase la chipul ei mic — în formă de inimă, ca şi al lui Skye, dar cu nişte trăsături pe care nu le recunoştea — şi îi promisese.

În bazinul din josul râului, lordul Burghley se rezemă de parapetul vasului *Gazelle*, vomând micul dejun în apele întunecate ale Tamisei. Lângă el, voma al doilea secretar al ambasadorului spaniol, un maur creştin care descifrase, poticnindu-se, pasajele indicate de Robbie.

Privelişte care-i întâmpinase era hidoasă — trupurile putrezite, cu resturi de îmbrăcăminte atârnând încă pe schelete. Şi îngrozitoarea

duhoare! Cecil nu-şi mai amintea cum fusese transferat pe *Mermaid*, dar se afla acolo, cu o cană cu vin roşu în mână. Luă o înghiţitură de vin, dar mirosul de mortăciune îi persista în nări şi avu încă un spasm de vomă.

Căpitanul Small, plin de simpatie, îi întinse un lighean în care Cecil scuipă.

— Mai încearcă o înghiţitură, *my lord*.

Cecil înghiţi din nou şi simţi cum căldura începe să revină în trupul său.

— Ei bine, *my lord*, ai văzut dovada, iar spaniolul a confirmat însemnările din jurnalul de bord. Acum îi dai drumul lui Skye?

— Da, spuse Cecil slăbit. Se pare că am făcut... o nefericită greşeală.

— Când? întrebă Robbie tăios.

— În câteva zile, sir Robert. Trebuie să-i spun reginei şi, după aceea, bineînţeles, Majestatea Sa trebuie să semneze eliberarea lui lady Burke.

— Îl laşi pe lord Burke să-şi vadă soţia şi copilul?

— Nu, spuse Cecil cu fermitate. Regina nu ştie că se află aici şi s-ar înfuria dacă ar afla că i-a nesocotit porunca. Îi voi spune că am trimis după el ca să-şi însoţească familia în drumul spre casă, ştiind că şi Majestatea Sa va dori asta. În acest fel, prezenţa lordului Burke, atunci când îi voi elibera familia, nu o va ofensa pe regină.

La Greenwood, Elizabeth Tudor îşi expediase domnişoarele de onoare, şi stătea fericită în braţele lui Robert Dudley, în faţa focului care pocnea în cămin. Rochia îi era desfăcută până în talie şi ea torcea de plăcere, în timp ce el îi mângâia sânii mici.

— Bess, pentru numele lui Dumnezeu, lasă-mă! insista el, cum insistase de atâtea ori mai înainte.

Nu înţelegea de ce îi permitea să-i facă lui aşa ceva. Îl punea să-i satisfacă curiozitatea în domeniul sexual, dar nu-i dăduse nimic din ea până acum.

— Nu, Rob, îl dojeni ea. Trebuie să rămân fecioară până mă căsătoresc.

Ea îi simţea poftа ascunsă şi se întreba, cum se întrebase de atâtea ori mai înainte, de ce o atrăgea atât acest bărbat egoist, superficial şi ambiţios.

„Când mă voi căsători", a spus ea. Nu când ne vom căsători, reflectă el cu amărăciune. *Or fi adevărate zvonurile maliţioase care circulă? Şansele de a deveni regele Angliei dispăruseră?* Furios, se aplecă şi o sărută. Era o sărutare brutală, crudă, cu dragoste amestecată cu ură, încât Elizabeth se cutremură încântată.

— Te vreau acum, Bess, mârâi el furios, şi o să te am!

O ţintui sub el şi îi trase fustele în sus, dezgolindu-i picioarele lungi şi zvelte, îmbrăcate în ciorapi negri de mătase, fixaţi cu jartiere din dantelă aurie, şi coapsele albe ca laptele.

— Rob! Rob! protestă Elizabeth în timp ce el trăgea de hainele lui, ceea ce faci tu este trădare! Opreşte-te odată! Îţi violezi regina?

Dar ochii ei sclipeau de excitare. Acest gest era cel mai departe unde ajunseseră în şarada lor.

— Da, Bessie, te voi viola! Te-ai jucat prea mult cu mine. N-ai decât să mă spânzuri după aceea, dar pe Dumnezeul meu că acum te voi avea!

Îşi eliberă organul umflat. *Nu mă va spânzura,* cugetă el. *Un f... bun şi îmi va aparţine veşnic! Ar fi trebuit să o fac cu trei ani în urmă!*

De sub el, regina se lupta fizic şi mental. Cum îşi freca bărbăţia întărită de clitorisul ei care zvâcnea, se întreba dacă va îndrăzni să îl lase să-i facă lucrul ăsta.

Nu! Nici un bărbat nu trebuie să mă poată domina vreodată! Dacă-l voi lăsa să-mi facă asta chiar şi o singură dată, şi voi rămâne însărcinată, voi fi obligată să-l iau de bărbat! Niciodată! Nu!

Deodată se auzi o bătaie în uşă.

— Majestate, a venit lordul Burghley. Zice că este urgent.

— Spune-i să plece! şuieră Dudley.

— Îl vom primi! strigă regina, iar contele de Leicester înjură violent.

— Căţea! Ah, Doamne, Bess, eşti o căţea!

Se ridică de pe ea, punându-şi hainele în ordine.

— Aranjează-ţi rochia, pentru numele lui Dumnezeu, Bess! Dacă a fi regină este mai important pentru tine decât să fii femeie, atunci încearcă să arăţi ca o regină.

Uşa se deschise şi o doamnă de onoare anunţă:

— Lordul Burghley, Majestate.

Doamna de onoare era nimeni alta decât Lettice Knollys cea cu părul roşu. Ea îi aruncase lui Dudley o privire amuzată, şi el realiză că ştia. Probabil că ascultase la uşă.

Altă căţea!

— *Madame*, se înclină Cecil, regret să vă deranjez, dar am primit o informaţie importantă în legătură cu lady Burke.

— A mărturisit? întrebă nerăbdătoare Elizabeth.

— Nu, *madame*. Se pare că nu are nici o vină. Dovada care mi-a fost prezentată este de netăgăduit. Sir Robert Small şi Adam de Marisco, stăpânul insulei Lundy, au venit din Devon să mi-o prezinte.

— Şi care este dovada?

Cancelarul îi expuse povestea, după care adaugă:

— Cum nu s-a găsit nici o dovadă împotriva lui lady Burke, şi bănuind că vreţi să o eliberaţi acum, am trimis după lordul Burke.

— Ţi-ai asumat o mare răspundere, Cecil, rosti Dudley cu aroganţă.

— Vorbeşti în locul reginei, Dudley? strigă la el Cecil.

Ura lui faţă de Robert se amplificase. Acum voia din tot sufletul să o vadă pe lady Burke eliberată.

La dracu' cu prostul ăsta încrezut şi cu rolul lui în afacerea asta! Dacă nu s-ar fi băgat pe gâtul frumoasei contese de Lynmouth şi Elizabeth nu i-ar fi trecut cu vederea comportarea ultragiantă, lady Burke nu ar fi avut niciodată de ce să se răzbune pe regină.

William Cecil nu crezuse nici o clipă povestea cu *Gazelle*, dar făcuse ceea ce trebuia pentru a ieşi dintr-o situaţie imposibilă. Nu-l interesa deloc ce era şi ce nu era adevărat din povestea cu *Gazelle*. Cecil privea răbdător la regină.

— Crezi că trebuie să o eliberez, nu-i aşa, Cecil?

— Da, Majestate. Am crezut o vreme că este vinovată, dar nu mai cred. Cum aş putea, în faţa unor dovezi atât de zdrobitoare? Sir Robert spune că poate înţelege suspiciunile mele, având în vedere circumstanţele şi istoria familiei O'Malley, dar lordul Burke nu înţelege deloc punctul meu de vedere.

— Foarte bine, Cecil. Scrie ordinul de încredinţare a lui lady Burke în custodia soţului ei. Nu va fi eliberată până când nu va veni el să o ceară. O poţi anunţa astăzi.

— *Madame*, încă o dată natura dumneavoastră generoasă vă serveşte interesele. Sunt mândru de dumneavoastră.

Regina era din nou plină de ea.

— Sunt iarăşi veselă, spuse ea. Îmi poţi trimite domnişoarele de onoare când pleci, *my lord*? Şi Rob, poţi pleca şi tu, pentru că acum am chef să fiu din nou în compania sexului meu, îi zâmbi ea cochet.

Cancelarul se înclină politicos în faţa reginei, dar contele Leicester trecu furios pe lângă el şi ieşi în anticameră, lovindu-se de Lettice Knollys. El trase o înjurătură deosebit de murdară, şi Lettice râse încet.

— Căţea! mârâi el. Să nu îndrăzneşti să râzi de mine!

— Vai, Robert, murmură ea. De ce nu îmi faci mie ce refuză verişoara mea?

El o privi repede, speculativ. *Nu arată rău, cu ochii ei de pisică şi cu părul roşu-auriu. Are şi sfârcuri frumoase,* observă el. Dar nu era sigur că înţelesese bine.

— Ce dracu' vrei?

— Bess nu vrea să se culce cu tine, Robert, dar eu vreau, răspunse ea deschis.

— Şi soţul tău?

— Walter? Ce-i cu el?

Un zâmbet slab lumină faţa lui Dudley. Începuse să se simtă din nou expansiv. O trase pe Lettice într-un alcov şi îşi strecură o mână în decolteul ei. Sânul cald şi plin care se revărsă în palma lui se întări cu netăgăduită dorinţă.

— Iisuse, iubito, mârâi el încântat, eşti o bucăţică bună şi pusă pe treabă, fac prinsoare.

— Sunt udă toată din cauza ta, Rob, admise ea, dar trebuie să ne abţinem. Vino la noapte în apartamentul meu, după unsprezece, rosti ea şi se strecură pe lângă el.

Robert Dudley o privi cum se îndepărta simţindu-se satisfăcut. Dacă Bess nu voia, se găsea întotdeauna cineva care voia. Cu discreţie, bineînţeles, pentru că mai avea încă speranţe să devină rege.

Târziu, în după-amiaza aceea, Skye tresări surprinsă când fu introdus lordul Burghley în camera ei.

Cancelarul, el însuşi bunic, era încântat de ceea ce vedea. Lady Burke, cu părul revărsat pe umeri, stătea pe podea jucându-se cu fetiţa ei. Copilul stătea pe spate, lovind cu picioruşele, gângurind încet.

— Bună ziua, *madame*, zise William Cecil. Vă aduc veşti bune.

Skye se ridică în picioare.

— Daisy, ia copilul.

Camerista o luă pe Deirdre şi se grăbi să iasă din cameră.

Skye îşi scutură hainele. Turnă vin în două cupe, oferindu-i una lui Cecil.

— Ia loc, *my lord*, făcu ea semn către un scaun, şi spune-mi veştile bune.

— Eşti liberă, *madame*.

Ochii ei se lărgiră de surpriză, apoi se întunecară suspicioşi.

— Sunt liberă să plec acasă?

— În câteva zile. Au fost întocmite actele de eliberare şi regina le va semna mâine. Soţului dumitale i se va permite să vină la Londra ca să te escorteze acasă, la Devon.

— Poate că acum vei avea amabilitatea să îmi spui pentru ce mi-am petrecut vreo şase luni aici? întrebă Skye.

Buzele lui William Cecil se curbară într-un zâmbet crispat, iar ochii lui scăpărară o clipă.

— Skye O'Malley, rosti el calm, amândoi cunoaştem motivul adevărat pentru care te afli aici, deşi dumneata nu recunoşti, iar eu nu am dovezi pe care să le constitui în acuzaţii. În ultimii doi ani ai

lipsit-o pe Elizabeth Tudor de venituri importante, cu pirateria dumitale. Când am pus la cale cursa cu *Santa Maria Madre de Christos* am crezut că vom ajunge la timp ca să te prindem cu prada. Am greşit. Eşti bine organizată şi o femeie înspăimântător de inteligentă şi curajoasă. Soţul dumitale, sir Robert Small şi lordul insulei Lundy au venit de la enormă depărtare să-mi prezinte dovada nevinovăţiei dumitale. Eu le-am acceptat povestea şi te eliberăm dar... ascultă-mă cu atenţie, *my lady* din Innisfana. Ai văzut că o toană regală te poate închide fără explicaţii. Dacă vor mai fi probleme în Devon, ştiu de unde să te iau. Data viitoare nu te va mai elibera nimic. Cred că regina a plătit destul pentru îngrozitoarea ei eroare de judecată. Nici mie nu îmi place Dudley, draga mea.

Nici un muşchi nu tresări pe chipul lui Skye cât vorbise el, nici măcar ochii nu o trădaseră. Cecil era impresionat. Era cu adevărat un adversar impresionant şi de temut.

— Ce ai de spus, *madame*? întrebă el.

— Mă bucur că mă duc acasă, *my lord*, îi răspunse calm Skye. Că voi fi fericită să îmi revăd soţul. Şi că, adăugă ea maliţios, dacă dumneata nu ai putut găsi nici o probă despre pretinsele mele crime, atunci trebuie să fiu considerată nevinovată, aşa cum sunt.

— Cred că trebuie, răspunse el pe gânduri.

Se ridică şi se îndreptă către uşă.

— A fost o răzbunare bine organizată, *madame*, bine gândită şi bine executată. Respectele mele!

Skye flutură spre el un zâmbet insolent, primind în tăcere complimentul. Dar îi răpunse:

— Zău, *sir* ! Nu ştiu ce vreţi să spuneţi.

Uşa se închise în urma lui Cecil şi, pentru o clipă, Skye rămase în picioare tăcută. Apoi o cuprinse bucuria. ***Am câştigat! Am înfrânt-o pe Elizabeth Tudor! Am înfrânt-o pe regina Angliei!*** După care începu să plângă, uşurându-se de tensiunea din ultimele luni prin lacrimile ce-i inundau faţa.

Uşa de la dormitor se deschise şi Eibhlin, însoţită de Daisy intrară în grabă.

— Skye! Skye, draga mea, ce s-a întâmplat? Ce voia Cecil? Te simţi bine. Ah, blestemaţi fie englezii ăştia!

Pe Skye o şocă blestemul lui Eibhlin.

Faţa mirată a servitoarei o făcu pe Skye să dea din plâns în râs.

— Suntem libere, râse ea. Mergem acasă! Am înfrânt-o pe regină! Nu există nici o dovadă împotriva mea, iar Robbie şi de Marisco au făcut ceva care l-a convins pe Cecil că nu sunt vinovată.

— Aş fi curioasă să ştiu ce anume, spuse Eibhlin.

— Şi eu sunt, surioară, îi răspunse Skye.

Nu au trebuit să aştepte mult. A doua zi, sir John îi aduse lui Skye ordinul de eliberare.

— Plecaţi în noaptea asta, lady Burke. Lordul Burghley doreşte să nu fiţi văzută părăsind Turnul. Veţi coborî pe râu până la Greenwood. Soţul domniei-voastre vă va aştepta acolo.

— Mulţumesc, sir John, şi mulţumiri din partea mea lui lady Alice că mi-a făcut timpul petrecut aici cât a putut de plăcut.

Guvernatorul Turnului zâmbi politicos.

— Nu mi se prea mulţumeşte de obicei pentru ospitalitate, spuse el cu umor. (Apoi îi luă mâna şi i-o ridică la buze.) Dumnezeu să vă aibă în pază, lady Burke.

În întunericul nopţii, se strecurară din Turn. Skye şi Eibhlin traseră adânc în piept aerul cu iz de mare şi apoi îşi zâmbiră. Curând deveniră vizibile palatele elegante, iar Skye simţi cum i se înteţesc bătăile inimii când acostară la Greenwood.

Omul din gardă care le însoţea sări jos ca să asigure barca, apoi îşi ajută pasagerele să coboare, începând cu Eibhlin, căreia Daisy îi înmână copilul. Urmă Skye şi, în cele din urmă, credincioasa servitoare păşi şi ea.

— Restul bagajelor dumneavoastră vor fi aduse mâine, *my lady*, rosti bărbatul.

Apoi desfăcu funia şi sări în barca ce înainta împinsă de curent, coborând pe râu.

O clipă rămaseră în noaptea bătută de vânt, privind în jur.

— De ce nu este nimeni aici să ne întâmpine? şopti Daisy. speriată.

— Habar n-am, răspunse Skye, dar înăuntru este lumină.

Porniră cu paşi hotărâţi către clădirea ce lumina în întuneric, Eibhlin cu Deirdre cuibărită în braţele ei, urmată de sora sa. Daisy venea în urma lor, luptându-se cu bagajele. Uşile de sticlă de la bibliotecă străluceau reflectând focul din cămin când, punând mâna pe clanţă, Skye le deschise larg.

Niall Burke se întoarse, tresărind când vântul rece al nopţii pătrunse înăuntru. Recăpătându-şi glasul, strigă fericit:

— Skye!

— Da, *my lord*. Am venit acasă, dar nu ne-a întâmpinat nimeni pe chei.

— N-am ştiut că veniţi! Adam! Robbie! S-a întors Skye acasă!

Uşile ce dădeau în bibliotecă dinspre interiorul clădirii se izbiră de perete, iar de Marisco şi Robert Small se năpustiră în încăpere.

Stăpânul insulei Lundy abia se abţinu să nu o sărute pe Skye, dar ochii lui fumurii, întâlnind privirea ei de safir, îi spuseră tot ce nu îndrăznea să spună cu glas tare:

— Nu ştiu cum ai făcut asta, Adam, dar îţi mulţumesc!

Adam de Marisco dădu din cap fără să rostească nici un cuvânt, iar Skye se întoarse repede spre Robert Small.

— Dragul meu Robbie, şi ţie îţi mulţumesc... M-a binecuvântat Dumnezeu cu prieteni adevăraţi.

Micul căpitan era cu ochii în lacrimi.

— Să nu mai faci boacăne, fetiţo. Data viitoare s-ar putea să nu mai fim atât de norocoşi.

— Aşa mi-a spus şi Cecil, rosti ea sec. Eibhlin, dă-mi-o pe Deirdre.

Luând cu delicateţe fetiţa adormită, Skye parcurse distanţa până la locul unde stătea Niall.

— *My lord*, permite-mi să ţi-o prezint pe fiica ta, Deirdre. S-a născut pe 12 decembrie, şi are acum aproape cinci luni.

Încântat, Niall ridică păturica şi privi pentru prima dată la fiica lui adormită.

— Doamne, zise el încet, este atât de mică! Şi atât de frumoasă!

— Mică? strigă Eibhlin. Acum nu este mică! A fost mică atunci când s-a născut. Acum este o fată mare şi creşte cu fiecare zi ce trece. (Smulse fetiţa de la Skye.) Cred că există un leagăn în casa asta!

— Daisy ţi-l va arăta, Eibhlin.

Eibhlin se uită la cei doi bărbaţi.

— La o parte, bufonilor! strigă ea. Haideţi, afară cu voi! şi îi scoase pe ceilalţi doi din cameră.

— Ah, dragostea mea, zise Niall încet, cu glas tremurător. Mi-ai lipsit atât de mult!... A fost a treia oară când mi-ai fost luată, Skye.

— Nu se va mai întâmpla niciodată, Niall. Numai Dumnezeu ne mai poate despărţi acum. Îţi promit!

— Este o promisiune pe care vreau să o păstrezi, dragostea mea, spuse el, şi după aceea o sărută, şi patima reţinută explodă într-o văpaie care, dacă s-ar fi materializat, ar fi ars palatul şi Londra în întregime.

Buzele lor explorau teritoriul cunoscut, atât de mult refuzat. Ea se atârna de el. Degetele lui îi mângâiau cu tandreţe chipul ştergându-i lacrimile ce se prelingeau încet pe obraji.

— N-am să te mai las niciodată să pleci de lângă mine, spuse el din nou. Am să-ţi dau frâu liber în mult privinţe, dar nu în toate, Skye. Eşti prea încăpăţânată, în detrimentul tău. Afacerea asta se putea termina în mod tragic, fără puţin noroc şi inteligenţa lui de Marisco. Te iubeşte foarte mult, draga mea. Şi Robbie la fel. Tu eşti pentru el fata pe care nu a avut-o niciodată, Skye, şi l-ai îndurerat teribil. Dacă te pierdeam, nu cred că ţi-ar mai fi supravieţuit.

— S-a terminat, Niall. Jur!

El zâmbi, un zâmbet vag.

— Te vreau, şopti el calm.

— Şi eu, îi răspunse ea.

Părăsiră biblioteca mână în mână şi suiră scara spre vechiul dormitor al lui Skye. Se dezbrăcară fără să rostească vreo vorbă. Cum se dezbrăca, Skye fu năpădită de amintiri — cu cât timp în urmă stătuse în aceeaşi cameră lăsându-l pe Geoffrey să intre? Zâmbi amintirii „Contelui Înger" atârnat de viţa sălbatică şi apoi îngropă aducerea-aminte în străfundul sufletului.

Se întoarse spre Niall. El stătea în picioare privind-o cum se lupta cu amintirile, înţelegând ce se petrecea cu ea. Mândră, se duse lângă el şi, ridicându-se pe vârfuri, îi înlănţui gâtul cu braţele şi îl sărută.

— Acum este vremea noastră, *my lord* soţ.

Cu un strigăt vesel, el o luă în braţe şi o depuse pe uriaşul pat conjugal.

A doua zi dis-de-dimineaţă soarele străluci cald şi luminos. Venise primăvara în Anglia. Skye se trezi mulţumită şi relaxată pentru prima dată de luni de zile, roşind fericită la amintirea nopţii trecute. Îl încălecă poznaşă pe un Niall adormit, întins pe burtă, şi începu să-şi frece uşor sânii de spatele lui. Curând încercarea ei fu răsplătită cu un murmur, apoi el spuse somnoros:

— E plăcut, Rose, fetiţo, nu te opri!

— Rose?! Ah, ticălosule! strigă ea jignită şi, înşfăcându-l de părul negru, îl trase cu toată puterea.

— Au! urlă el, cu tot trupul cutremurat de râs.

Răsucindu-se, o imobiliză deasupra lui şi ea-i simţi sexul lui tare pătrunzând-o. Erau faţă-n faţă, şi ochii lui argintii străluceau. El o ridică, apoi o lăsă cu grijă înapoi, încet, împingând-o puţin câte puţin în bărbăţia sa.

Mâinile lui dezmierdau rotunjimile perfecte ale sânilor ei şi se întinse ca să prindă în gură un sfârc întunecat, căscând ochii surprins de laptele care-i umplu gura. Fascinat, continuă să sugă şi, mai excitată ca niciodată, Skye se trezi mişcându-şi coapsele în ritmul, cunoscut de veacuri, al plăcerii. Era şocată de comportarea ei şi a lui, pentru că nu se puteau opri. Pierzându-şi controlul asupra simţurilor, Skye îşi aruncă capul pe spate şi se lăsă pradă plăcerii pure care o invadă şi care crescu atunci când îl simţi şi pe el urmând-o.

Se prăbuşi peste el, iar Niall o aşeză delicat alături de el. Când respiraţia lui se mai linişti, rosti ezitant:

— Doamne, Skye. Te rog să mă scuzi.

— Pentru ce, dragostea mea?

— Fiindcă am furat micul dejun al fetiţei mele, răspunse el ruşinat.

— Nu te teme, Niall, am doi sâni, râse ea. Şi ar fi bine să o aduc pe Deirdre, pentru că Cecil mi-a spus ieri că trebuie să părăsim Londra fără întârziere.

— Nu te duce, draga mea, insistă el. A trecut atâts timp!...

— Ai avut-o pe Rose să-ţi ţină companie.

— Nu, iubito. Din ziua în care ne-am rezolvat neînţelegerile şi am devenit cu adevărat căsătoriţi, nu am mai avut pe nimeni.

Ochii ei de safir priviră în cei de argint şi ştiu că spune adevărul.

— Mulţumesc, Niall, zise ea încet.

Se auzi o bătaie puternică în uşă şi vocea aspră a lui Eibhlin strigă:

— Fiica ta trebuie alăptată, şi trebuie să pornim la drum!

Râzând, Skye îşi trase o rochie pe ea şi, deschizând uşa, o luă pe Deirdre de la sora ei.

— Să-mi pregătească Daisy baia, Eibhlin, te rog, spuse ea. Dacă-mi voi petrece următoarele zile călătorind, să plec curată.

Eibhlin îi zâmbi.

— Eşti strălucitoare, surioară, spuse ea, şi plecă.

Skye se întoarse şi se aşeză pe pat având-o pe Deirdre în braţe. Fascinat, Niall se aplecă şi privi spre fiica lui, care-şi strâmbă feţişoara şi începu să plângă.

— Doamne, ce i-am făcut? se retrase el, îngrozit.

Skye ridică fetiţa şi o puse la piept. Mânuţele lui Deirdre se înfipseră în ea şi, în timp ce îşi privea cu ochi bănuitori tatăl, sugea zgomotos fără întrerupere.

— Cred că, deoarece nu a văzut niciodată un bărbat de aproape, spuse Skye, s-a speriat. În cîteva zile se va obişnui cu tine, dragostea mea.

Satisfăcut, Niall privi cu plăcere cum îşi hrănea soţia lui copilul. Apoi îşi petrecură câteva minute jucându-se cu Deirdre. După ce pipăi degetele tatălui său, fetiţa consimţi să se ţină de ele în timp ce tatăl ei o trăgea în sus şi în jos. Era un joc care îi plăcea în mod deosebit şi începu să privească la Niall cu mai puţină suspiciune.

Când veniră cameristele cu cada, Deirdre fu trimisă cu mătuşa ei ca să fie pregătită pentru lungul drum de întoarcere acasă. Niall

se retrase în camera alăturată, se îmbrăcă în costumul de călătorie, apoi se duse să se îngrijească de trăsură, în timp ce Skye termina să se îmbrace.

Trăsura de călătorie de la Lynmouth fusese adusă în secret în grajdul de la Greenwood în aşa fel încât nimeni să nu ştie că familia Burke se afla acolo. Birjarul şi valeţii petrecuseră câteva zile fericite în compania servitoarelor de la Greenwood, iar acum pregăteau trăsura şi caii.

În mica sufragerie de la Greenwood, Robbie, Adam, Eibhlin, Skye şi Niall luau un rapid mic dejun compus din şuncă, ouă, pâine şi fructe.

Urma o zi grea de călătorie, dar erau nerăbdători să pornească la drum, departe de coşmarul care devenise Londra.

Daisy şi fetiţa erau deja instalate în trăsură când se urcă Eibhlin, în timp ce Niall îşi ajută soţia să încalece. Călărind, Skye simţea un sentiment de libertate care o buimăcea. Conştientă de necesitatea păstrării secretului, ea îşi trase gluga pe faţă, observând că blazonul fusese înlăturat cu grijă de pe portierele trăsurii.

Trăsura şi cei patru călăreţi parcurseră străzile zgomotoase ale Londrei.

— Lapte! Cine cumpără lapte bun şi proaspăt?

— Violete! Parfumate violete!

— Heringi! Heringi proaspeţi. Un penny livra!

— Oale! Luaţi oale...

Micul cortegiu călări apatic până părăsiră Londra. Odată ajunşi la câteva mile de oraş, Skye îşi dădu jos gluga cu un gest exuberant şi eliberând din strânsoarea sa părul ei negru şi lung. Ochii ei albaştri scânteiau, iar obrajii erau îmbujoraţi de nerăbdare. În vîrful unui deal se opri şi privi înapoi spre capitală.

— Cum l-aţi convins pe Cecil să mă elibereze? îi întrebă ea pe cei trei salvatori.

— Vrei să spui că nu ţi-a povestit Niall? întrebă Robbie.

— Îmi imaginez că a avut altceva de făcut, murmură în surdină de Marisco.

— Ei bine, ce aţi făcut? repetă ea.

Îi povestiră, şi Skye exclamă:

— Adică ai sacrificat partea ce ţi se cuvenea de pe *Santa Maria* pentru mine, Adam?! Am să ţi-o înapoiez! Jur!

— Eşti liberă, Skye, şi asta-i tot ce ne doream noi, protestă el, stânjenit.

— Am pus şi smaraldele care le opriseşi pentru tine. Şi ele au fost găsite pe *Gazelle*, rosti Niall calm.

— *Mi-ai luat smaraldele?!*

Aşteptau cu toţii să o vadă explodând. Dar Skye începu să râdă.

— Pe Dumnezeul meu, rosti ea, am înfrânt-o pe Elizabeth Tudor, şi într-un fel în care nu m-aş fi aşteptat.

— Ce vrei să spui, Skye? o întrebă Robert Small.

— Robbie, regina n-a câştigat decât nişte aur şi câteva pietre reci, dar eu deţin adevărata comoară. Îl am pe iubitul meu soţ şi pe voi, prietenii mei. Până când Bess Tudor nu va avea un soţ şi nişte prieteni loiali, cum am eu, nu va avea nimic de valoare. Mi-e milă de ea.

Ei o priveau încântaţi, dându-şi seama că lui Skye îi era cu adevărat milă de regina pe care o învinsese.

Skye îi privi lung şi drăgăstos, şi zâmbetul ei era la fel de luminos ca zorii dimineţii.

— Înainte, domnilor! Mergem acasă! strigă ea.

Şi, îndemnându-şi calul, Skye O'Malley galopă în dimineaţa însorită de aprilie pe drumul ce ducea spre Devon.

Sfârşitul volumului I